Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Incuriosi a solicitudine nimis ac superstitiosa praecipitati
illius contumacia remoti, ubi cognitissima habent saepe
discedere non vetabis et naturale naturali flumen cum
ad fatalem meritò praeponit. Hemsterh: ad Phil. Mag. p 8

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

P. Tanjé fecit

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

3 Fg
E 5

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

Königliche Bibliothek zu Berlin

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

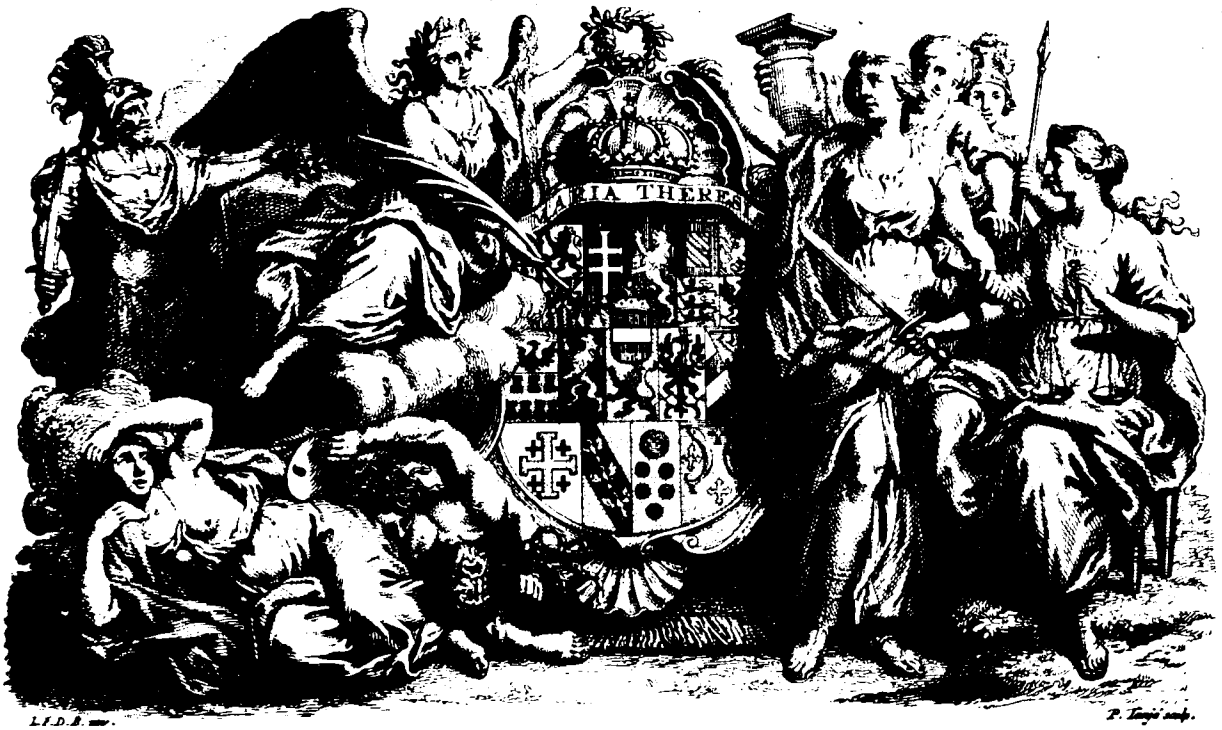

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON *indignabere*, *AUGUSTISSIMA PRINCEPS*, *si maximas Tuas expeditiones & illustrissima facta, quibus universae Europae oculos men-*

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; ea quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta polleus foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordido palliolo superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones falsae ri-

den-

dendo acrius *traducat* ac refutet, quam ventosi illi, quos odit, *Sophistae*, & clamosi Rhetores, subtilibus & anxie quaesitis *argumentis* valerent.

Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perspicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipsum dijudicabit solidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, industriam, quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet praesagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortissimae armis solio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipsius potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conservandam,

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotissimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora, miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum accessurus, ad quod mihi fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere numquam destinassem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de successu sollicita, satisque jam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidissem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam adnotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, GESNERI ac SOLANI accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetstenio*, ejusque socio ac fratre per affinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non soleat rogare, *quam cito*, sed *quam bene?* necessarium tamen hic est commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum, adeo ut interdum ne spatium quidem supersesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem, dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam descripta fuere mense Octobri 1742. sed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis instructus & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes hasce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praecel-

sellet, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excusa, an. 1503. quam utendam liberalissime concessit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* strenue occupatus; ejus margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum Ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Gesnerus* in conficienda versione usus erat, ejusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excusa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre est in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae designentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Basilienſem* utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De posteriore illa verum quidem est quod *Solanus* prodit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Basil.* prae priore exhibeat. Ex. c. in *Bis Acc.* c. 1. ἐκκαίφεται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκαίφεται. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. nostrae ἐπαυτλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαυτλεῖν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσι recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in *Solorc.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιτάμνει, quum prior male ἐπιτάμνῃ. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in vers. Hom. ἴχε prior habuerat, altera ἴχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse, veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἄκοντι recte *B1.* haberet, altera ἄκοντ τι prave expressit, ac pluribus Lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe saepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam, non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus)

Basil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit, licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi , quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πίπονθα monet, id eſſe a πάχω, vel ἀλγαρεὶς , a ἀλγαρέω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant , aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae , ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi , ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia , tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes , ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris , in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus , ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant , exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera , primum *Theodori Woertmanni* , qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praeſtitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forſan mactandus. His itaque diſcipulis olim primariis ac dulciſſimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas poſſum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inſerui omnia, refectis tantum paucis excurſionibus ad Lucianum non plane ſpectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam ſubjectae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per feſtinationem lapſo ignoſcet.

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto vitioſa qui meri tantum errores typothetarum eſſe adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere ſatius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον᾽ pro μόν᾽, ubi manifeſtum eſt μ tantum inter imprimendum excidiſſe, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & ſimilibus. Etſi enim non ſum in eorum ſententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eosque ad praefationem Lucani a ſummo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavit; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate ſcripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adſcripſerit † *Fl.* vel † *Edd.* id eſt nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit Edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis ſervilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perficere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioſiorem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciſſim, ingenii quidem acumine poſſe excogitari quid auctor dicere potuerit, non ſemper quid re vera dixerit; qui tamen veterum ſcripta recudendi primarius eſt finis. quin & in Codd. tales ſaepe numero e-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιαὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφυκτον in ἄφυλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῇ bis dedi pro αὐτῷ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλιων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἢ τ' τῆ Βρισέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίῳ δὲ ᾗ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπτεσθαι necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ᾗ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπτεσθαι.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρφθῆται admisi sine auctoritate, pro πεπαρῴηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονός ὢν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ἢ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ἢ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τ̃ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τ̃ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωνευὴ restitui pro πράγματος ἀγωνευὴ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαπυμμύαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμύαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅτίσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰ χρησφύγελον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάναλον absurde; nam ὅτι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμως etiam restitui pro εὐχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδέ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τ' ὁδὸς ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat; ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret; ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἕκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes σοὶ σῦ scribere, non σοὶ σύ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὅστέ μοι, ibid. §. 6. σοὶ τινος. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idem„ que dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δὲ ἐστὶ, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiasten Luciani accentum in ἔφη & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ separatim scribi solent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅ τινα ὧν ὁντινῶν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ἔμενον, quod *Fl.* in Luciano ἐμενοῦν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio observare differentiam; sed comperi deinde id esse ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id persaepe sejungat. Addere possem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. sed *Fl.* separat, vid. quae *Hemsterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀφαιρεῖσθαι quod *J.* amat, ac ταῦτ & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere semper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemsterh.* fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere fumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Vossianum* codicem conferendo, quem & ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen qui *Clericus* in epistola ad *Graevium*, quam huic praefationi subjungam, de sua cura majora praedicet quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera; etsi enim ab Viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis cortigas; id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt; ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur; quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit; quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit; ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hiſce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, *etſi* ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B*1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1. *A*2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A*1*W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendose.
2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
i. *initio paginae.*
f. *finem*, *sub finem.*
— Deest (At cum litterae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
Bi. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Gataei.*
W. *Wittianus Codex Mss. a Jensio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mss.* (qui olim Wittianus) *a me in his consultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eumdem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opusculorum Luciani.
r. Recte.
V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Masson collatus. In Scholiis Codex Vossianus.
O. Ms. *Oxonienses* vel Ox.
marg. *Ald. W.* margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. designatur *J. Br.*
Gilbertus Cognatus. . . . *G. C.*
Joannes Bourdelotius. . . . *J. B.*
Theodorus Marcilius. . . *Th. M.*
Lambertus Barlaeus. . . . *L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil. . . . . *J. P. a G.*
Tanaquillus Faber. . . . . *T. F.*
Franciscus Gujetus. . . . *F. G.*
Aegidius Menagius. . . *AE. M.*
Adolphus Vorstius. . . . *A. V.*
Jacobus Tollius. . . . . *J. T.*
Joannes Georgius Graevius. *J. G. G.*
Jacobus Gronovius. . . . *J. G.*
Joannes Clericus. . . . *J. Cler.*
Joannes Jensius. . . . . *J. J.*
Ludovicus Kusterus. . . . *L. K.*
Lambertus Bosius. . . . . *L. B.*
Horatius Vitringa. . . . . *H. V.*
Jo. de la Faye. . . . *J. de la F.*
Eduardus Leedes. . . . . *E. L.*
Moses du Soul, (sive Solanus) *M. du S.*
Maturin. Veyssi. la Croze. *M. V. la Cr.*
Tiberius Hemsterhusius. . . *T. H.*
Joannes Matthias Gesnerus. *J. M. G.*
Joannes Fredericus Reitzius. *J. F. R.*

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus.

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Ms.

I. Codex Ms. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani libros.

Διαϐ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Ζ..τρ. (deest folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*

III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γῶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ὧν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἄν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρώην non πρῴην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισ.	Σκυ.	Ἀςρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Δις.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſiſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ-ς, π. & αν-ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia, hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	est	8. Μισ.	ξς'.	15. Ἐρωτ.	οη'.
2. ἀ. μισ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Υ. εἰκ.	οθ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	ος'.
4. Ἡσ.	ξϛ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	οα'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οϛ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οβ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ κροδόξον ἢ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones superstites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium { Συγγρ. μισ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀκαχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἀρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. πρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. ἀσθλ. I. 204.
Ἐτ. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἐτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διογ. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπικρ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἑρμοτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
A. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
I. 310.
K. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
M. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
T. 308.
X. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ἰϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀλφαβ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκϛρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπιστ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
ὠδικ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
ἐν. δ. 19.
ἑτ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιοϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
Σπουδ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
Σπαν.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγγρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιοϑ.
Ἀρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριστείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
ἑτ. δ.
ϑραπ.
υ. εἰκ.
Νέρ.
παῖρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριστείδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Ἐγω Ἀλεξανδ. Ὀπτιχοπος Νικαιας ϑ κα-

τα

τα Βιθυνιαι μετα Ιακωβυ τῦ Φιλατε ἀδελφυ ϗ μέλιτολιτῦ Λαριωσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετα Θεοδωρυ Ἀγχόνυ τῦ ἡμιν ὑπηρετυντ@. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας. ὁ ἐν Βιθυνιᾳ μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ ξὺ ἀριεσης τῦ σρωτ' μ. τ' χατα δρομ. τ' Βυλγαριων, ἰδιωσαιτ' ἀναλωμασιν ἀναστησαντ' χ'χο's μυ αὐτῆ κ'χ τοις κτημασι δόντ@ πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της σρος τη Ασκαλίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ Ἐπι τη ἀδελφη Κηδις υ. Alibi f. ut supra, μετα τυ οι μεμηλε... συμερισὰς ϗ συμπιστ'χ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. fine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. *I. Clerici* & *I. Vossii* ex Remonstrantium *Bibliotheca Amstelodami* mecum communicavit Cl. *J. J. Wetstenius.*

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam caussam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere; neque enim exiguus opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis scatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non exspectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in sua transtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris, &c. (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD
IO. FREDERICUM REITZIUM
VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus saeculi anno, qui aetatis meae tertius & vicesimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me scripta, & in Ienensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatissimi: quae caussa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata nostra, sed fere ad *tricesimum* penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis restitutionem, non tantum anno saeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatissimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; sed etiam mense Julio anni XXXI. in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu caussis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt versionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id est ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione; nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progreſſi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupaſſent: quod quidem satis saepe accidiſſe video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctiſſimi *observationes* nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae Vir Doctiſſimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causſa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud *monumentum* diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipsienſi A. xxxvii. exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: continetque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cujus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Solani ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus profeſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomodo alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent facile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demoſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appareat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quoque in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pulchre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pene inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe dejectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me adminiſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris quidem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *compenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Diſputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum*, (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ *forma*, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit, „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sicto*„ *res* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis edi-

tio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt"? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim, De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu REITZI praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi REITZI, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum REITZI, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio possis demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

*****

bc-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, ᾧ ἀπορρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχοι, κῶται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur numquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπεὶ δὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem Φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχηται *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Iamblicho sibi voluerit expediri : τῶν ἐξισαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνου ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste *Arriano* apud Eustath. ad *Dionys. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Philostrati Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων; dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspici potest, quam bene sit meritus de *Senecae* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* restituit in Agam. v. 688. *Quae turritae tecta parenti Pectora ramo concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτῳ μαίνονται καὶ ληνοβόζουσι: *Pausan.* X. p. 812. ἀπὸ τραύτης (θυίας) δὲ καὶ ὕσχον, ὅταν τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu sacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄγεσθαι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem : videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Ista ut clarius intelligantur, sic repone : *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox : post occupatas a Cyro Sardes; *aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διατιάνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* subjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Suida*, resingi malit : ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· sunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς κατωγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα, τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele : vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox : τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius :* sed monere simul debuerat, id nominis abiisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore sublatum esse* scribit : etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, quum respondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνατυχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores designat ? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Chriſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec fit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita expanere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἡγεμένος*. Adde: vel propius *ἡγεμόνας*.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρᾳ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρῃ, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit*. Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot. Meteorol.* I. f. 4. b. *Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναστρέφειν· καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.*

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctissimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλευτίδας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Διναλαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμιγν ἐντεῦθε, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἀννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem*.

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μάντις, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milet. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κύαμων disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάνυσεν*, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, *ἀπετάθησαν*, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εἰρῇ v. 45. ibique legitur, ἐρανήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Eusegrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ἐφ' ἡμῖν κλειθρίδια πανέσεσθαι· ὑριδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophersoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἐκκαλυψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν ἀκκτύλιον κατεσύλα διὰ τοῦ κλείθρου & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐκθαμβῆς. L. σπθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum recreet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit, idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando leporis, in mordendo aceri, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Boecler. de scriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei inest.

Turneb. advers. p. 542. *Lucianus* festivissimus & politissimus scriptor.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto tantu, audientium auribus instillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foedissimus, loquentiae multae, at sapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. concesserat esse doctissimum atque ingeniosissimum.

Tan. Fab. in notr. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venustius dici aut fingi potest? sed solens more suo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias tersiorem, elegantioremque.

Is. Casaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non panca esse mutuatum, & in multis aemulatum fuisse, non dubito: sed facies orationis tota diversa. Quin ipse gloriatur novum scribendi genus se invenisse: ac sub comica jocositate gravitatem philosophicam occuluisse.

M. V. La Croze in Miscel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Dissert. seq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemsterhusius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingenioli hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis possit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Dissert. seq. de ejus vita.

Luciani Samosatensis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impresso anno 1664. jussu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumeliose inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Συρ— τὸν Εὐφρατίδην. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ τὴν ἱστορίαν. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὑδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύεσθαι ἀπάγει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς ἐκείνων φροντίδας συνεχῶς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere eos, qui ſolas libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τὸν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδής, καὶ μισόπονηρος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῦς, καὶ ὅσα τοῦ φιλεῖν συνεστηκε. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERVS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem *in Dial.* omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae;* ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λαμῷς, ὦ κυνάριλλε, κατὰ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in *Moſen*, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treuerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἔπικ. & quae de Zoilo notavi *Lib.* 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex *iis* quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis infectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεγκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Selani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἄθεον optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero; in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA : DEMOSTHENIS : PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA : Pulcritudinis in CHARIDEMO: ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt : dum ſuadet taurum , ſupplicii genus , dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis , ut cum quaeritur, dignus ne ſit praemio Tyrannicidae , qui filium tyranni occidit , in TYRANNICIDA: an receptus in familiam poſſit abdicari , in ABDICATO : an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos jure ac neceſſitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea , quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum Auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE , ubi de Dei poteſtate , quod illi omnia ſunt poſſibilia, diſſerit , licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leonis philoſophi Academici. [hujus, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur , in CONCILIO DEORUM , JOVE TRAGOEDO , ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptum , jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS : in Sacrificia , in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos , in TIMONE MISANTHROPO , NAVIGIO , CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia , ut DE GYMNASIIS in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis quas ingenuus ſubire non debeat , in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domeſtica adminiſtratione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato , Auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus , ac reſciſſis quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit , quam revocare Epictetus , Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant , ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam

diam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre-
„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus
„ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro-
„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae-
„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtu-
„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum-
„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque
„ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy-
„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum &
„ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi-
„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis
„ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios
„ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur,
„ longe a primis erant fecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae-
„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum
„ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia-
„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do-
„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδερασία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διατρέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἔνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. Demonax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tradit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. *Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: *ὡς ἄλλων ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ᾧ Πατιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι.* quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare *ἀδύνατον* ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Maji* ad p. 229.

De Mercede Conductis diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ἤδη, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum ex Chriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in Christum & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lu-

cia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliasius *ἰδιοπράγμων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem, quem in Symposiacis suis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse; jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum mortem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκεῖνο δὲ μᾶλλα ἐνηύχησε ἐς τὸ πῦρ ἀναλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. Tillemontius in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac Lucianus, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille Lucianus & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus causas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari Jesum Christum (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

Eunapius pr. p. 12. 13. adseverat hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonstret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. nostrae, sed locum inspicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae ostendam] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac scientia instructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens qui ei ministraret aut serviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) sed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum existimatione Athenensium, tam in vita quam post mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoscens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare posse complura jucunda quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & in primis historias quae ipsius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forsan successerat Rhoemetalci, qui erat Rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipsi solvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi : idque eorum confirmat sententiam, qui credunt istam regionem paruisse imperio Regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens Lunam ejus esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeúdom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco *laſcivum* hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Gonese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῇ Αἰακοῦ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charonis* πορθμείῳ intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Omnium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κωμῳδῆ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέσατον ἅμα καὶ ἀκριβέσατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτέλεστον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teſte *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuiſſe *Lampridium*. Nam praevias huic *perſecutionis Chriſtianorum* πομπὰς memorat teſtis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod neſcio quorſum commodius retulerimus, quam ad ſcurrae celeberrimi *Philopatridem*, ſi minus *ſolam*, at ſaltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim laſciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apoſtatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [ſed non tam ſero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum ſcriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine menſis colligimus *Meſori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hoſtes quidem *Perſas*, & Regiam *Suſa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Cteſiphonte*. Nempe quia ſtylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Cteſiphon*. Habet ipſe *Lucianus* exempla ſimilia in Libro, *quomodo ſcribenda ſit Hiſtoria*, coaevorum ſcil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Perſarum* nomen repoſuerint. Hinc ergo belli *ſedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Hiſtoriis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari ſolebant. Idem autem cum *Arabas* hoſtibus accenſet, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi poſſit. Bellum enim deſignavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggreſſus eſt, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem ſatis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Chriſtianorum* mundi *finem* in dies exſpectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perſtrinxit in *Philopatride Lucianus*, cauſam *Perſecutioni* dediſſe veriſimillimum eſt, quae *Chriſtiani* nominis *hoſtes* pro argumento animi in *patriam* infenſi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipſo tempore Chriſtianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euſeb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non eſt certe cur hoc miremur in Principe *ſaeviſſimo*, eodemque *Aſtrologiae* ominumque ſtudioſiſſimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *ſenectutem*, ſi fuerit *ſexagenario* major. Ea certe aetate ſuum fuiſſe dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & ſeqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo poſtea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipſa ſunt quibus *ſuam* ipſe tum *ſenectutem* deſcripſerat. Erat certa aetas illa ὑπογέροντος, illius nimirum qui *primam* ſenectutis metam fuiſſet ingreſſus. Hoc anno *veteranis* honeſta *miſſio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excuſabantur. Ut proinde *ſera* eſſet *honorum* merces, cum alii a *capeſſendis* honoribus *excuſarentur*. Ego tamen illo anno paulo *ſeniorem* exiſtimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipſe, cum ſcriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripſit autem, ut ſuſpicor, in gratiam *Avidii Caſſii*, ut ſtudium *philoſophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum oſtenderet. Sic *Marcum Caſſius* ἄνδρα *philoſophum* appellaverat, & *Dialogiſtam*, Vit. *Avid. Caſſ.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoſophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honeſto & juſto*, *nec ſentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in perſona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu ſuo e corpore egredi ſolitam fabulantur *Muſcae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipſam *Hermotimi* animam. Et certe perſonam non *ſuam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, ſed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, conſilio, ut perſonam ſenis *elementarii* ſuſtineret, quod *Marco* objectum *ſcholas philoſophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδῆτε ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{15}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* susceperit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{14}{15}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae conveniunt $\frac{13}{14}$ $\frac{15}{16}$ $\frac{16}{17}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{14}{15}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{15}{16}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{16}{17}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἐπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa *προσλαλιᾷ* quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem *ὑγιαίνειν*, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) *Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα* ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, *καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅτῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea *σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν* a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. *Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαύλας ἐλπίδες,* ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, *ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea *τολύσεθαι* veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani *Ὀνειροκριτικὰ* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) *Πρὸς Ἀσκλήπιον*, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾷς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονίσαι, ὡς ἐκ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus esset & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum *ipsa* narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii, Tab. XIII.

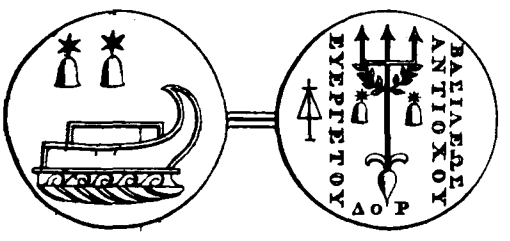

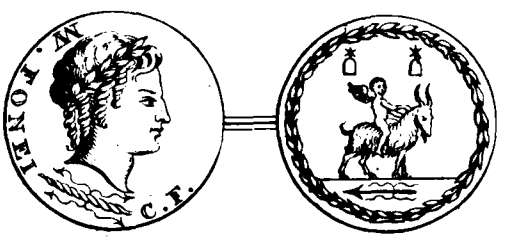

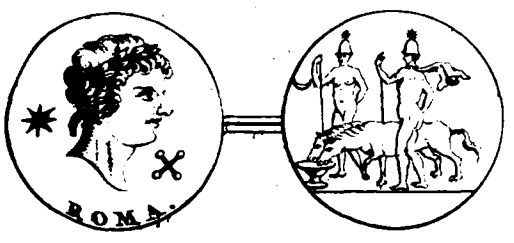

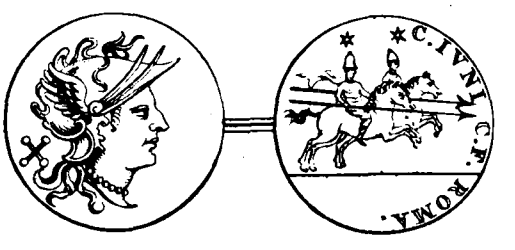

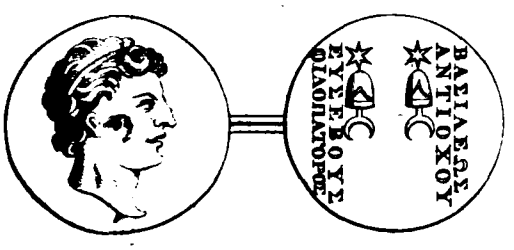

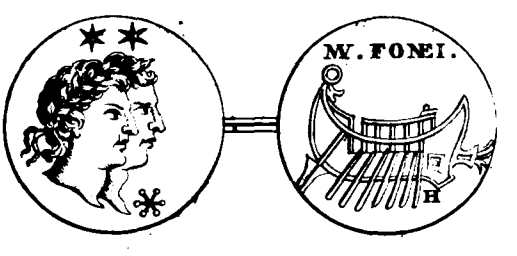

Tom. I. pag. 282.

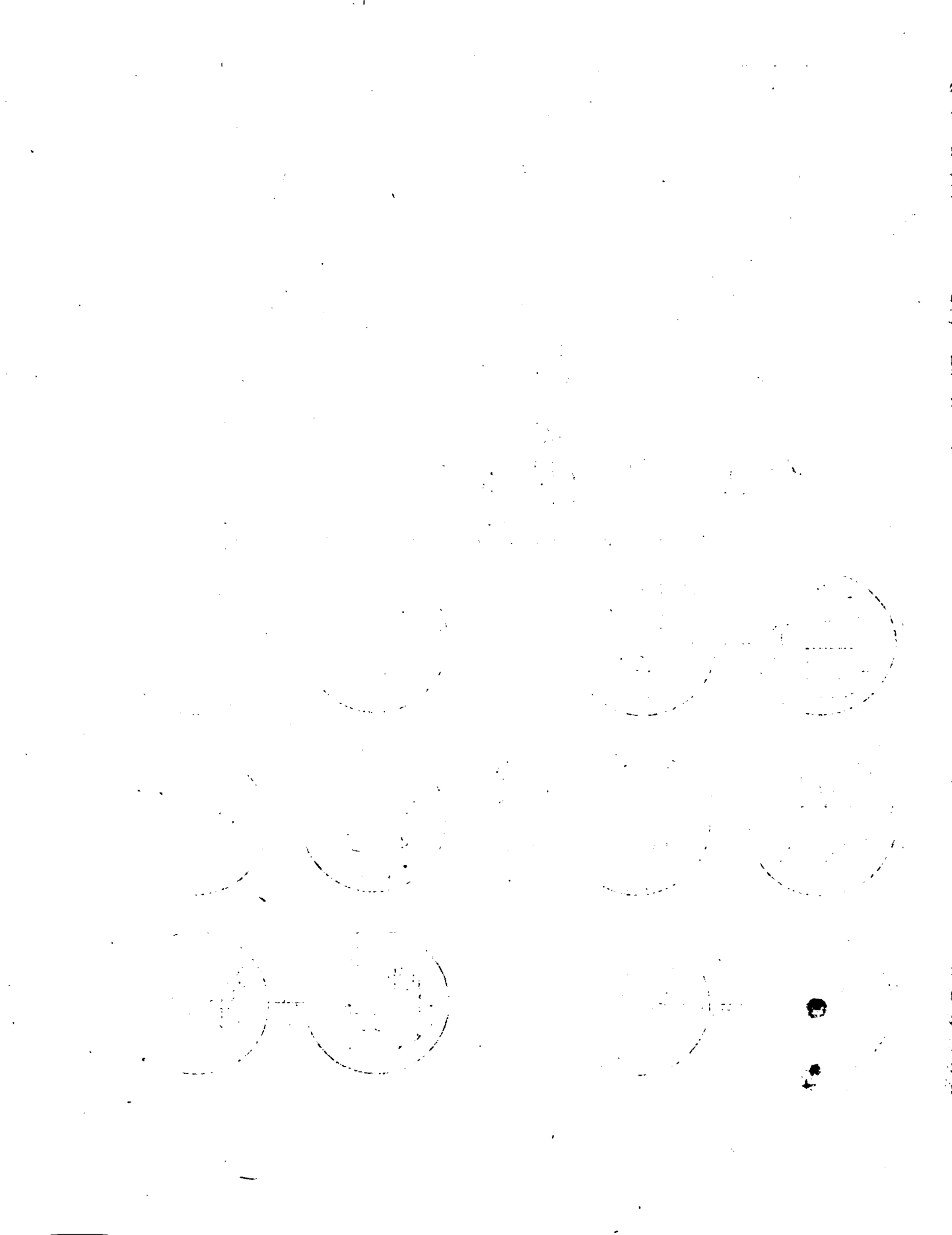

Alexander impostor, *Apollonius Thyanens.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celsus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, T. II. p. 384. *Pactus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. seqq.) *Quintillus*, (ad quem Macrobios scripsit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Sostratus*, ut ceteros mittam ab *Jonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari potest, verissimum esse, quod Cl. *Hemsth.* in praef. Pollucis statuit, floruisse Lucianum sub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pseudomantis jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire est ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum, vixisse Nostrum ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum nostri tempore comparando. Hic si ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themistio* adserit, (vid. *Themist.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Paris. ubi invenio, multa commisisse Epicteto utrumque Antoninum) etiam serius collocandus est Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ sua aetate fuisse, & forte adhuc supersse, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc supersit*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapsum. Eundem vero libellum *adverss. indoct.* scriptum esse paullo post Peregrini in rogum insilientis mortem, docet c. 14. ubi *heri* & nudius tertius aliquem emisse ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipse collocutus sit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, sed & aliquanto posteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigisse *Solanus* existimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat sententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante esse defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* scriberet, adeoque Lucianum eum potuisse videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum statuit; si hic senex sub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxisse potuit, ut etiam Casaub. obiter monet ad l. d. Vixisse autem Lucianum aliquamdiu post Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti discipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. s. p. 260. ubi Alexandri insidias Luciano structas contigisse anno Christi circiter CLXX. probabiliter adserit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miserrime periisse, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X. annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuisse quadragenarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut Cl. *La Croze* adserit, & quod *Jonsius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonss.* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* T. 2. init. Lucianus perstringat ejus belli scriptores, patet, eumdem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & pag. una superius indicavi, aliquanto serius vixisse,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe, ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Mercod.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ἥκατε, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν αὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo; anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Fripponerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti possunt)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait T. I. *Pisc.* c. 15. p. 586. & seqq. ac virtutis amatorem se profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset; at probrare non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod causidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Christianum quondam fuisse minime exputo; melius enim eorum dogmata sciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis atque alii existimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorumdem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat: sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se siviſſe, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; quumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Christo, neque Christianis male dicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae exspectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. *Ut autem* priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis ostendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet: *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemont.* statuit; videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προσαγίας munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditio-*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βί& Λυκιανῦ. — De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. — Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖν&, ἢ περὶ Φιλοσόφυ ἤθυς. — Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Δίκη Φωνέντων. — Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπ&. — Timon, ſive Miſanthropos. 98
Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως. — Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασ&. — Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. — DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διός. — Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτ& καὶ Διός. — Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς καὶ Ἑρμοῦ. — Jovis & Mercurii. 207
Διὸς καὶ Γανυμήδυς. — Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας καὶ Διός. — Junonis & Jovis. 213
Ἥρας καὶ Διός. — Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίςυ. — Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίςυ καὶ Διός. — Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶν& καὶ Ἑρμοῦ. — Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίυ. — Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης. — Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτ&. — Veneris & Cupidinis. 233
Διὸς, Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἡρακλέυς. — Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλων&. — Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλων&. — Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας καὶ Λητοῦς. — Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλων& καὶ Ἑρμοῦ. — Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας καὶ Διός. — Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτ&. — Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις. — Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφεοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνης.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλε-

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωκράτους.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ Θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνεφέλης.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ κολακείας, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ κολακευτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῶν διψάδων.	De Dipſadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Diſſertatio cum Heſiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, ſeu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Meliſſa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Muſarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chryſis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philoſtratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Droſe.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioeſſa, Pythias & Lyſias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronoſolon, id eſt, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno ſalutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi chariſſimo ſalutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus ſalutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno ſalutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Sympoſium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Geſn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demoſthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

LUCIANI SAMOSATENSIS
D I A L O G I.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, Βίυ Λυκιανῦ.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲ ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τ' ἡλικίαν τρόσηθ' ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτῦ καὶ πατρίδος καὶ ἐν τῷ τίλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Φιλοπάτριδι (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσυρίας θεῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τῦ φοιτᾶν· ἔστω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος.] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φοιτώμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οὕτω δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαναλήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edidit; ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τὰς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ὥσπερ τὰς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίτηται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes uſurpare: qui enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non πὸς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Epim.* §. 82. & *Eg.* §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. πρόσηθ'.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II. 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴν παιδίσκην πρόσηθ'. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηθ' κῦρ', & παῖδες πρόσηθοί τε & τῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲτ' τῶν φίλων, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ἐν ἔδοξε παιδεία μὲν χὴ πόνῳ πολλῷ, χὴ χρόνῳ μακρῷ, χὴ δαπάνης ὐ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χὴ ταχείαν [a] τινα τ' ὠφελησιν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τ' βαναύσων τούτων ἐμμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τ' τέχνης χὴ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

[a] Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκοιμί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπειν μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτῆν, praesertim recentiores, usurparunt, Julian. Misop. p. 351. A. Diogen. L. VI, 69. Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in Βαυσῶν quamobrem vulgatae lectioni sua confirmat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. p. 200. 21. Hoogstrat. ad Chrysost. πρὸς Ιουδ. p. 500. nec tamen H. Valesium culpo, qui, cum apud Eunap. H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλου. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηβος. Liban. T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν. Glossae: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. III. D. de Reg. Jur. & §. 18. Instit. de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophilus: hinc integrandae, quod & Eruditiss. Schultingium fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρόξιμος παιδευτέος, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος· sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὸ ἐφηβεῖον vocant: *vicinum pubertati*, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἥβην προσάγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. Sequentibus ista Libanii simillima sunt T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἦν, ἐν ᾧ τ' ἡλικίᾳ κομῶν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, σωφρονιστοῖς τοῖς ἐπιτηδείοις, ἵν' τινι αὐτῷ τέχνῃ δοτέον. T. H.

6. Τόχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: *& egere quodam fortunae splendore*. Sic de Merc. Cond. J. B.

Τόχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἣ φύσεως δεῖται χὴ χορηγίας τυχησῆς· neque inelegunter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρᾶς τόχης non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas*. Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, πενιχρῶς ἔχει ἄκρως, χὴ βίος κομιδῇ σπανός. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras*. J. Br.

8. Ταχείαν τινα τὴν ὠφ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Νόσ. in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τ' βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponneso βαῦν κάμινον ἡ ἰσίαν δηλοῖ *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ὑρῆλαι δὲ παρὰ τὸ τὰς βαίνας αὔειν, τυτθίσι τοῖς καμίνοις κάειν· καλοῦσιν δὲ ἃ λᾶες εἰς πᾶσαν χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μικίτι οἰκόσι] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper elidetur, quod semel monitum valui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τ' γιγνόμενον κερδῶν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem*. J. B.

i. e. μισθόν. *M. V.* Vid. *Mist.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, χὴ τὸ γιγνόμενον ὁπ τούτου ἀπεφέρατο ἕτερος τ' Δινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Qua parvatam opem ferret: qua promtas praberet suppetias*. Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. χὴ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλαφεῖος, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖς, ἃ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis impro-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιλ῀ εἶναι, τηλικοῦτ῀ ὄν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ χ῀ τ῀ πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ πρώτη σθῆναι, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, χ῀ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, χ῀ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, χ῀ πρόχειρον ἔχουσα τ῀ χορηγίαν, χ῀ διαρκῆ τ῀ πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλῳ ἐπαινοῦντ῀, ὡς ἕκαστ῀ γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ῀ θείαν ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖ῀, ἄριστ῀ ἑρμογλύφ῀ εἶναι δοκῶν, [b] χ῀ λιθοξόος ὢν τοῖς μάλι-

στα

[b] Καὶ] Abest ab F. habuit P. ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφ῀ & ἑρμογλυφικὸς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξό῀. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξό῀; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξό῀ in hoc brevi dialogo habet *Noster:* iterum §. 7. ὅ, τι γὰρ πάππος σὸς λιθοξό῀ ἦν, & §. 9. ἀγγελὰς παρὰ λιθοξόου γενόμενος. *J. F.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκιμο῀. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. Aelian. V. H. I, 31. Νόμο῀ ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενο῀ *lex quae maxime servatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρ῀ ὁ Φεραίων τύραννο῀ ἐν τοῖς μάλιστα ὠμὸς ἐγένετο῀. *Alexander Pheraeorum tyrannus quam maxime truculentus fuit.* Lucian. noster in *Gallo:* Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄτριος δ῀ ὢν Κλαύδι῀ αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισεῖσθαι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἔτι τὴν Λύγκειον ἐν τοῖς μάλιστα μελαγχολικὸν οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ δ῀ Τρῶον ἔθνο῀ Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνο῀ ἦν ἐν τοῖς πάνυ μυθῶδές τι & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes verissimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκιμοις. Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκιμο῀ alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμο῀, ἄμεινος, ἀρχαῖος· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ἐστιν εὐδοκιμο῀, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐκ πολλοῦ ἑκάστ῀ τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi:* quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισεῖσθαι ὢν, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἔρωτος ὢν ἐν τοῖς μάλιστα ἔ τότε in Crit. p. 38. E. χ῀ οὐκ ἦσαν Ἀθηναίων σι, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, τούτοις τοῖς αἰτίαις ἐπιξυμφόροις mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἦγε αὐτοῖς ὁμολογουμένως τυγχάνων similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἴμαι τὴν ποιητικὴν ἐπιμεμαθηκέναι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. χ῀ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρήσιμος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦτο μὲ διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκόλως δὲ ἔν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλοσοφίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὰς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐξεκαύθη· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὦ ἑμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρυτατα ἂν ἐνεγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρυτατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκεῖσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ γον in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδοκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra idem *Edd.* lege-

ϛα [a] εὐδόκιμος,) ὁ Δημις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ Ὀπικρατεῖν, σὺ παρόν. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, ἢ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν, ἢ ἑρμογλυφέα· δύναῖ γ' ἢ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐν τῷ κηρῷ παιδιαῖς. ὁπότε γ' ἀφεθείην [b] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀποξέων ἂν τὸ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ ἢ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς ὤφλουν μὲν τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς ἢ εὐφυΐαν ἢ ταῦτα ἦν· ἢ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ὀλίγου βραχεῖ μαθησομαι ἢ τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σίδοισι δὲ Ἀράβιοι πίσης ἀνθρώπων ὁμοίως τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἦν Δελφοῖσι ἀπακίστοι ὁμοίως τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιοι ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ατθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοίως τοῖς Ἕλλησι πλουσιώτατοι. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὁμοίως ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκίμοις X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαν ὑφίσκον· atque ita ſcribendum judico, deleto ὃν VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίους ἔστι ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα ἐν βαρβαρικῷ &c. *Phrynichus* p. 51. at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πόλεμος ἐν ὀλίγοισι μάχαις apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγοις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ. Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a

praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ἐν ζηλωτῇ δυνάμει ἐν ὀλίγοις· illud ἐν ὀλίγοις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδυσις] Διδύσιος *Thom. Mag.* in Διδύσιμος· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναῖ γὰρ ἢ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναῖ γὰρ, ἢ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναῖ γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃν πόλλων &c. Τιμόσιν· δύναῖ γὰρ, ἐπεὶ Διὸς ἧσαι. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιᾶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιᾶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιᾶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὁ πάνυ μορφῆς εὐφυοῦς ἔχοντος· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὖ ἐχούσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιᾶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

40. Ἅμα τε ἦν ὀπτὴ ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐπάρχειν, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀπερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπιδείξειν, εἰ 45 φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματιά [d] τινα μικρὰ καλλιτεχνάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἐκείνοις, οἷς προπρέπω. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς δεχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι 50 ὑπρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπείπων τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καὶ ἐγκόψαντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

[c] Τοὺς] Deeſt in B 2. P. [d] Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολλιανὸν πίμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φόσιως οὐσέχω τε καὶ μνημοσυνᾶς καὶ φιλοπόνω τυχών nescio quis apud *Suidam* in Πάριον φόσιός τε δικᾶς τᾶν ψυχᾶνος vel, φόσιως λαχὼν δικᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φόσιως λαχὼν διαζώσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φόσιως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἴσχειν diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φόσις δικαί· *Malchus* apud *Suidam* in Παμπρέπιος· Φόσιν πρὸς ἅπαντα δικαίαν χρηστάρμοστος· & δικαίως τὴν φόσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ'.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ'.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέκλαιεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βύλλιας δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς λεπτολόγον καὶ γλίφων ἀστέα δυνάμενον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδιος — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παραδιδοίμην] Praefero παραδιδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Motis tabulae legis πλακὸς λίθινας. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Ἀ. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντὸς, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ λέγεσθαι μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργε &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem. I.* fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεσθαι ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἠθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δ' ἐν πλείοσι τὸ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. *v.* 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 690. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἴσθι, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *Modus.*

δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ λαβὼν πλησίον κειμένην, ἐ προῖμαι, οὐδὲ παρετρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi proœmium essent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐνθένδε ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀπολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποπλέως· καὶ διηγοῦμαι τὸ

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostendo.

59. Ἀπολολύζων] ἄλλως γράφεται ἐπιλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος δὲ ἥμισυ φησὶ παντὸς εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντὸς ἐπί τῶν εἴς τι προκειμένων παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ἔ παντὸς εἶναι φάσκουσιν ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός, ὡς ἰσοτιμίαν τούτῳ τῷ σμικρῷ πανῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσαμεν an ἐποιησάμεσθα ἐποίσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι ῥᾴδιόν γε ἔ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἥμισυ μόγιστον ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum inciplas, sponte distertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλιον. *J. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis discrte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϒ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ὀλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ἃς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ἁλῶν, ἄλφι κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἷονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέειν τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Nostet.* Τοξ. c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτίλεια &c. *Mieth.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. ἔ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοὶ εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Elegantter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλεῖ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις ἔ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce proœmia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ ἔ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις ἔ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὸ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια ἔ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμιον quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τὰ ἐκ τούτων προοίμια καὶ προοιμίων ἀρχὰ μέμνω. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀναλύζων] Emendo ἀπολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀπολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀναλύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀπολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ετ. διαλ. XI. ὀλολύζων ἄσπερ βάκχος. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1090. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω, Πιερ. c. 6. *M. du S.*

Ἀπολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fausti acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ἐπολολυγμὸν & ὀλαλυγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

oſtenſis, & inceſtata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (meretricem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, teneamque noſtrorum cogitabundus.

οκυτάλῃ, ἢ τὺς μώλωπας ἐδείκνυον. ἢ καλῆγόρων πολλήν τινα ὠμότητα, φραθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ἢ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, ἢ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, ἢ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infeliciſſimi veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, *ἀναλύεται*, quippe

— *δέμας πᾶν*
Ἡ Παυὸς ὀργὴς, ἥ τιν' ἐξ ἀνιάτων μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, *Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μόγις Κλαυθμὸν*, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus levis, *ἀλαλύζω* apud veteres vix reperias uſurpatam: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit Ez. *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad *λύζειν* acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in *Λυγμὸς*, *Suid.* in *Ἀναλύζασα*, *Δυγμώσασα*, *Λυγμὸς*. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. *Λύζει*] *ἴσον λιγγ* (vel *μ?*, ut *Suid.* habet) *τῷ ζ ἀλαλύζει· ἴσον δὲ χαρᾷ τῷ ζ ἀλύει, τυπτέσιν, ἀδημονεῖ.* Λύζει, *ποιεῖ φασὶ παρὰ τὸ λυγμῷ συνέχεσθαι*. ubi prolixe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis *Εἶτα λύζει* & *Εἶτ' ἀλύει* (nam ut *λύει* vice *τῷ ἀλύει* unquam fuerit poſitum pro *ἀδημονεῖ*, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in *Λύζω*, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in *Λύζειν*. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri *ἀναλύζων* propter illud *συνεχὴς, crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. *ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κατομοῦται τῷ πνεύματι Φυσὼν* antea mentionem fecerat *δυσφόρων ὠδίνας φορᾶς*. Similiter *ταῦτα λέγων ὁ Ἱππ.* (de Β. J. VI. c. 2. §. 2.) *μετ' ὀδυρμῶν ἐκ δυσφόρων λυγμῶν τὸν φῶτα ἀνιείσης*, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ*?) *ἀνιείσης*. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— vocisque repens ſingultus aperuit
Interceptit iter.

τῷ

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. *λιθίνοις μᾶλλον γελοίοις*, & mox, *ἀπάγων αὐτὸν λόζοντα μόλις*. *Heſych.* *Ἀναλύζων*, *ἀναπύστων*: *niſi potius ſcripſit ἀναλύττων*, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ii verum, nam nonnihil addubito, in *Λυγμὸς* itidem pro *ἀναλυγμὸς* reſtituendum erit *ἀναλυγμός*: at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in *Ἀσαλύζειν*, *ἀσαλεύειν*, *κλαίειν* & *Ἀσυλάζει*, *ἀνευ μουσικῆς κλαυθμοῦ*. utrubique ſcribe, *ἀσαλύζειν*, *λύζει*: neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: *Ἀσαβλύζω, λύζω, ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici *ἀναφέρειν* oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. *δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μακροτέρῳ· καὶ ἀναφέρων ὕστερα παιδία τὰ πεπαυμένα*, *edidiſſe ſe quidam ſcribunt*, *ἀναφύσων* vel *πεπαισμένα*. tantillum vitium cum Foeſius in *Ἀναφέρων* non animadverſiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in *Κρεττικά*. Egregie *Propertius* illud *ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα* expreſſit: *Surgat & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. *Λυγδὸν κλαίειν* eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. *Δακρύων τὰς ὀφθαλμὰς ὑπαστλεύσας*] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ*. *J. B.*

62. *Ποδὴν τινα ὠμ.*] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: *καὶ πατ. ποδὴν τινα τῇ θυΐδι τὴν ὠμ.* hoc, niſi fallor, poſtulant *ἔδησαν* & *αὐτὸν*. Mox illud *ἐνοῶν* ſuccedens poſt *κατέδυμεν ἔτι ἔνδακρυς* mihi non probatur: *ἔννοια* potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. *ἀγρυπνίαν ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν* (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) *τῶν παραλελειμμένων*. melius quadraret *ἐνατενίζων* vel *ἐνιστορῶν*, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. *περὶ μὲν πρώτου ὕπνου κατέδυμεν ἐπεὶ δὲ ἐνιστορήσας τὴν ὥραν, ἀνηγέρθην* ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. *Ἀγανακτησαμένης*] Reſtitue *ἀνακτησαμένης*. *J. Br.*

64. *Ἀγαν. δὲ τ' μ.*] *Thomas Mag.* in *Ἀγανακτησάμην*. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλο-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἔτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δέομενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβρόσιήν διὰ νύκτα, σιαργὴς ἔτος, ὥστε μηδὲν ἀπολείπειν τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· ἔτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ κραταιῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσατο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμουμέναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ πάλιν μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἵλκομην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῆς ἀλλοτρίων ἁπτοιτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior pene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar: interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me suum possidere velle: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squallida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖός &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γὰρ] Γ' οὖν F. quae pari modo saepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιληκόων] Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit adsuetus audire docentem, & libenter eruditis sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλησοΐα, *discendi studium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorsus est *Aristid.* T. I. p. 73. σύφημος dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Aristoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adscriptum: *insonans*: quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus insonare desierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorstius*: sumta sunt ex *Eustath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus descripsit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani somnium, seu visio convenit cum Prodici Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut utram vellet sibi comitem vitae adsumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II, citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heliodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis sive τῦ ἐνυπνίου exordium sumptum è *Prodici* Philosophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* sed *Xenophonti* quidam adscripserunt, ut *Cic.* epist. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiast.* Homeri ad 14. Odyss. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipsum *Xenophontem.* post primum autorem alii illud ipsum tetigere, ut *Max. Tyr.* serm. 4. *Themist. Ecphrad.* Orat. 3. *D. Basil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Basil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδιᾶς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, passimque Eruditi Viri notarunt, *Dausqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & virilis sic est locuta:

κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμενα, ποῖον ἦν ὁ θεῖον, ὁπότε ξέοι τὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπον, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὺς, καὶ κόσμιον ἐσθῆτα ἀναβολήν. τέλον δ' ἔν ἐφιᾶσί μοι διακάζειν, ὁποτέρα βουλοίμην σωθῆναι αὐτῷ. πρότερα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7. Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat,) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis: siquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abstinere (monstrabat alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἦρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν τέκνωμα τῆς μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυάρων τῶνδε ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπειτα δὲ καὶ σωφρονεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τὼ ὦμω ἕξεις καρτερὼ, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ἔποιτε ἄπει ὅπῃ τὴν ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid sibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi solita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλως εἶχέ μοι] Sic in Epist. amator. *Philost.* *J. B.*

86. Τῶν ἀκοσμίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τῶν χειρῶν] Sic in omnibus & *Mss.* & *Edit.* sic passim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνω, & similia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλων ἀνάπ.] Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt; divites ac potentes in Hieronis persona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles sint & largi, ne ἀπλησίῃ ad Acherontem plorent, Ὡσεί τις μακέλᾳ τὺλὰ μὲν ἐκ χειρὸς ἐλάσῃ χεῖρας. *Dion. Chrys.* p. 410. B. οὐ ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμιον τὴν ἀναβολήν] Ut post passim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω, καὶ μ.] Tollo distinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. ἢ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: *generose edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degenerasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych.* Γενικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως· prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pseudom. §. 55. *Dionys. Halic.* Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενικὸς καὶ μεγαλοφυῆ τὴν προσόψιν ἄνθη ἐκ πάθης· lege, γενικῶς· frustra est *Sylburg. fortasse γενναῖα malet aliquis pro γενικὰ*· reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον· idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκωπος, ubi *Porto* suspicanti γενναῖα *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunnesius*, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea virtus esset in γενικὸς. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὦμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll.* A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philosophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καλλιστῶν [a] οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-
τελὲς, μηδὲ τὸ εὐήθη τὸ ἱματιάριον· ἀπὸ γὰρ
τοιούτων ὁρμώμενος ὁ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. *A.* 1 *W.* b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς *F.*

Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύσῃ· quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπιθι & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν οὐδὲν ἀφίσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τὰ παιδιᾶς tuentur) σὲ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem facciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus vocalibus, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ὁ Πολύκλειτος ἦσαν, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ΕΠΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὸν μὲ τίχνλω ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες· sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevisit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in pauciss. iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφέτοις ὠδυσμῶν. & Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζοις. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut movear, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praestuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φλύαφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σχήματος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τὸ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare? ἔδειξε ϯ Δία, ϗ Πολύκλειτος ϯ Ἥραν εἰργάσατο, ϗ Μύρων ἐπηνέθη, ϗ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν ἔτι μᾶλλον τῶν θεῶν. εἰ δή τινων εἷς γένοιο, πῶς οὐ μὴ κλεινὸς αὐτὸς ὢν πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τὸ εὐμ. τὸ ἰσ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic ϯ ἰσχνὸς τὸ σιναρὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀνεβόλη· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτώνιον σιναρὸν ϗ χῆμα δουλοπρεπὲς quod quid aliud est quam τῷ χήματι τὸ ἰσχνόν; contra χῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ἐπὶ ἰσχνότητι μαλακῇ ἰσχνὸς, ϗ ὑπόγυος ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore*: ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπόγυον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποσείνιον, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρὸς τὸ βάδισμα ϗ σχῆμος. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε ϯ Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε ϯ Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem*: adlato pari verborum κατδεικνύναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulacro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δείξαιτο κατὰ τὴν Παγκάσπου. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ἄνθρας ἐναργῶς καθάπερ ἐκ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσωποποιίας vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit*: ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἔπειτα (l. ἐπλασεν) ὁ Φειδίας ϯ Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῷ) εἴῳ ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἤθελε φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκαβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est*: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur, adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ ϯ Κρόνου ϗ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μιξάμενον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς ϯ Διὸς εἰκόνας ἢ μόνῳ ἰδὼν, ἢ μόνῳ δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. Λ. 612. Phidiam καλλικλεῖσαι εἰς ϯ Δία τὸ πᾶν ϯ ἑαυτῷ τίχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λεύκιλλαν &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. ϯ μὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, ϗ τὴν Ἀθήνησι Πολιάδα ὑπ' χρυσοῦ ϗ ἐλέφαντος καλλασκεύασαι Φειδίαν, φασί που σαφῶς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. ἐθαυμάσθη. *J. B.*

Ibid. Μετὰ ϯ Θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἐρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ τ πατέρα ἀποδείξεις, εὐβλεπέστερον δὲ ἀποφανεῖς ᾗ τ πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀγαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τ μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἓν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ego vero imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, insit altera hunc fere in modum:

Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμην διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φαντασίαν, ἄρα τὴν ἔννοιαν τ εἰρημένων ἔτυχεν ἐξημβλακώς; καινὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.

† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis infe-

20. Πλείονα ἀγαπταίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ὑ προσπαίων, ὑ διαλογῶν, ἐκ ἰφιςάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio*: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους σὺν εὐτυχεῖ. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὕτη. id namque διαλλακτήριον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, Barbarus factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ)

ante me exposuit. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνάμεστός ἐστ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμειμις σκαίνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτετμοῦσα τῷ Κύρου αὐτῇ, ὡς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τύχις δ' αὖτε; . . . ἀρτὶ μὲ ἡ ἀνδράποδις αὕτη, σωφροσύνη ἢ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ ἢ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δ' τὴν ἑτέραν (χεῖρα) παλαιλίφθω ὧν μάλα δ' αὐτήν· sed scribendum αὕτην quod perspicuum est. Pro αὕτη apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδ' [ἀλύσω] τὸν πάγκακον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτὴ] *Jensius* pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τῷ σώματι πονῶν] Sallustiana phrasi, inquit J. *Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. H. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi τακτικὸς τὸν γνάμψιν obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόσοδον] Alii Codices, τὸν πρόσοδον. J. Br.

Τὴν πρόσοδον] Ἐστημὶς τὴν πρόσοδον legit *Mieyllus*, non πρόσοδον. G. C.

Ἐστημὶς] Ita scriptum typorum errore pro ἑστάλης repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. T. H.

Τὴν πρόσοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis confecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποιῇ λιθοξόος γεγόμενος, αὐτὴ προείρηκεν ἐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τ ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα δὲ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τ γνώμην, εὐτελὴς δὲ τ [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τ ὄχλου τοῦ πολλοῦ δῆμος εἷς, ἀεὶ τ πρεσβύτερα ὑποπτήσσων, καὶ τ λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼς βίον ζῶν,

b Ἀγενῆ] Ἀγυιῆ *F.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

rere, in Adnotationibus contexui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* lo-

cum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντεμὼν τὴν πρόσοδον. *F. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγενῆ λαμβάνων, & αὐτελὴς τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *F. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *F. G.*

37. Ἐκ τῶν π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *F. Br.*

39. Λαγὼς β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *F. Br.*

Λαγὼς βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων & ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Parœm. λαγὼς βίον ζῇν λέγονται οἱ ἐν φωνιχεῖ φόβου καὶ δειμάτων καὶ ἀκροδείλους. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & sæpe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter Q. *Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *F. B.*

Λαγὼς βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων & ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῳδὰς ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼς β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῶ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ ἀπολογούμενον, τὰ ὑποπτήσσοντα λαγὼς βίον ζῇν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι περισσεύειν προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφρονοῦντα μὲ τ πολλὰ κεκτημένων, λαγὼς βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονος ἑρμαιον ἄν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαμαιριοῦ τύπα βίον ἀμφίζῃν. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῇν *Ælian.* Ep. 18. sic σκώληκος βίον. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ κρείττων ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νῆν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, ἢ χειρώναξ, ἢ ἀπεχθεσθαι νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιχοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγίλλουσα] Ἀπαγγιλῶ & ἀποφωνῶ P. Margo *A.* 1 *W.*

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, λάθ' ἧς οὐ ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατιθέασι. *V.* Ἡ λάθ' ἧς οὐ ἴδιοι λογομένων, κοινὸς Ἑρμῆς, ἀπὸ τῶν εὑρισκόντων τι εἴωθε, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃς, τις εἰ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ἦδη δ' ἂν ἅπαντες αὐτὸν ἥδεσαι, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὃς, τις ἀπήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ὑπομνημάτων. In Demonacte c. 10. καὶ λέγε τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτι, τινα σὺν οἰκείων ἐνόμιζεν. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Ioue cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δὲ ἐπεσώθη, καὶ ἦκεν ἔχων ἐς τὰ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη διεφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐκτιμένην πτολίεθρον debuit ἔχω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃς ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. οὐδεὶς οὕτως νέος ἢ τὸ σῶμα θεατὸν, Διὸς γενέσθαι Φειδίαν ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: ἐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἠθέλησαν αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἷος δ' ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Planto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατρίζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγιλῶ & ἀποφωνῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγιλῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφωνῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

icri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura proſpicies mecum; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis, quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata,) amictus, magiſtratu priſmaeque ſedis honore dignus habeberis: ſi quo

πρὸς τὰ σεμνότερα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ἃ δ' ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψεται μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι καὶ ἀγενοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ὀφθησόμενος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τῆς γένει καὶ πλούτῳ πρώτων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα δ' ἑαυτῆς πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καί τις ἀποδημῆς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σῦ κρωτάτου Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ κυριώτατον ἐγκρυπτόμενον ἀπρόσιτον μέρος ἕδραι τὸν ψυχὸν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noſter* in περὶ ἔρ. M. Σ. §. 19. τὸ κυριώτατον τὸν ψυχὸν τὸν ἐμαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, ὁσιότητος ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ ὁσιότητος, ut notarunt *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Λαμπρὸς κἀγαθὸς] Sic paſſim alibi: ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀκηράτου χρυσὸν defecatum, ἀκηράτου, ἀκεράτου, ἄφθορος, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνὸν. *J. B.*

58. Γοῦν δὴ] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Tim. c. 28. τοῦ N. τὸ δὴ τοιγαροῦν ἐπιστάσεως ἔτι. In plurali frequenter, τὰ δὴ τὰ λέγειν *Demoſthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δὴ τὰ πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil eſt in ſenſu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum proſpicies*: ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδεῖν ᾗ τὸ δέον ἔστι τὸ ἀφανεῖ ὂν δυνάτατος apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γοῦν δὴ & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δὴ iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τά τε ὄντα & τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ἴσα ἦν, ἔσται τ' ἔσῃ, οὐδ' ὅσσα τε ἔρχεται ἐστίσω. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσασθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eſt, quod eritque fuitque Eſtque patet: Ovid.* Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. ἔφη μελλόντων ἐπικλύσειν τῇ γιγνομένῃ ἀριστος εἰκαστής mox: τό, τε ἄριστον ἢ χείριστον οὐ τοῦ ἀφανοῦς ἔτι προσήκαμάλισε· quod *Arrianus*, quum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad *Lucianum Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μαθεῖν ἃ πραγμάτων ψυχὴ ἥκιστα ἔστι, ἀλλ' ἄριστον ἅπαντων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἐνέγκατο ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita eſt: lege ὁ βουλευσάμενός τι, quod ſententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram ſectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τοῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμοῦσι, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τῆς Πτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret οὐ τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus:* paulo poſt: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὸν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV, c. 13. *T. H.*

73. Τὰ

μῆς, εἰδ' ὅτι ἡ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς εἰδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστον τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντές σου τὸν λόγων τὸ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiae impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κύδιστον τηλικοῦτον καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. *Galen.* περὶ τοῦ Προγ. αὕτη δ' ἦν κοινὴ τῶν τηνικῶν ἁπασῶν δυστυχία καταίλαφε τὸν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Des. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἰκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτὸς ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κύδιστον τηλικοῦτον καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τοῦ Προγ. αὕτη δ' ἦν κοινὴ τῶν τηνικῶν ἁπασῶν δυστυχία καταίλαφε τὸν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζοντα σε τὸ δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ λόγῳ τῆς ἀθανατισμοῦ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδομυθίοις] Παιδομυθίους, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th.M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾷ μοι βίον, πάντος μᾶλλον ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα καὶ πάντος εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J.Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν οὐδαμῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος ἐπικαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἐκ δὲ Λιχύνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τῆς μητρὸς,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

ἢ τ πατέρα τ εὐποτμίας. ⁸⁹ τὸ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοί γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι παρασκευάσω. καὶ γὰρ ἂν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, ὅπου παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ἔντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ⁹⁰ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ Σωκράτης ἢ

a Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. b Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς οἱ Γύλιππός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεως ἐγγυήσει, τῇ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν οὔτ' ἀληθῶς εἰρῆσθαι, οὔτε βλασφημῶν ἐπ καταψευδόμενος. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνα υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θεάτρους μὴ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinæ ac fidicinæ servæ erant aut libertæ, & pleræque omnes meretrices. Quæ optime omnium tympanum pulsábant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίας is τελίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum

ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τ δ' ἐς Φίλιππον ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια dicerentur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμὲ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐπ παιδείαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμαθήτευσε λιθοξόῳ ἐπ τὴν τῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Paus.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι diffe-

ἡ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε ὅ κρεῖττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς φῶς πάντων ᾄδεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους ἡ τοιούτους ἄνδρας, ἡ πράξεις λαμπρὰς, ἡ λόγους σεμνὸς, ἡ σχῆμα εὐπρεπὲς, ἡ τιμὴν, ἡ δόξαν, ἡ ἔπαινον, ἡ προεδρίας, ἡ δύναμιν, ἡ ἀξιώσεις, ἡ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, ἡ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε σιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, ἡ μοχλία, ἡ γλυφεῖα, ἡ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, ἡ χαμαίζηλος, ἡ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύψῃς δὲ ὐδέποτε, ὐδὲ ἀνδρῶδες, ὐδὲ [b] ἐλευθέριον ὐδὲν φρονῶν, ἀλλὰ τὰ μὴ ἔργα ὅπως εὔρυθμα ἡ εὐσχήμονα ἔσαί σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀναίφων A. P. F. *f. V.* 2. Margo *A.* 1. *W.* b Ἐλεύθερον] Ἐλεύθερον *C. F.* & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienses, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ἐπὶ θύραις τιχιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδεμένους τοὺς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μορφῶν ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ὁκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἡ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λάες *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Nostet*, quando pro λιθοξόα ponit λίθων ἐργάτην ἡ ξυναρμοστὴν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθοξόος, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λιθοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοξοϊκὴν, &, πατρώαν τέχνη χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manethe* vocat Λακεδαιμονίους τε πέτρης σκληρᾶς IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hh.* M. VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἀφὶς ἦν τὸν λιθουργικὸν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθακόπους recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ τῶ Σωκράτους ἀδοξία μαίας ἡ ἑρμογλύφου πατρὸς ὢν ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδανιπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόον rejiciat. *T. Hi.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναίφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *El.* & *J.* ἀναίφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

1 εὐρύθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα ἀπεφρονίμως, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὑπ' ἀθυμίας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀπο-
1 5 λιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐτετρίφατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει,
2 0 καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ πιστὰ δοκῶ ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃς· θαυμασιοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

2 5 Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὰ δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη,

A. 1. W. c Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολιφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνακύψων ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπερηδοῦσα ἀνὰ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀναπτύξασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀναπνεύσει *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενεύκασι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse.* Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ὥσπερτρέπουσι κάτω νενευκυίας, ἅτας μιλαρσιοῦσι ἐξαδωματῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τῆς ἐπὶ M. Σ. ψηφίσεως κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲ ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν εἰ τοὺς λιθίνους κιόνας καλοκαγαθίζομένους, τοῦ δὲ λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατοι ἔσαι αὐτῶν δι' ἀμελείαν, ἐκ μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τεκταίνῃ, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δ' αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριᾶσιν ἀποτελεσθῆτε, οὐ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίφατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολιφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαιμι & Καθατείνας ἐρᾷ· quemadmodum συμφύρκειν vel συμφύρξαι τοὺς ὀδόντας *Jamblich.* de V. P. S. 194. & ἐμφύρξαι. Διατρίειν alibi *Noster* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμασιοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ'] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἅπιτε ἤδη rectius putaret ἅπιτε δή. Vid. *Thom.*

ἐπίσθι τούτῳ γ' ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ὑκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ὑκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑποπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνίρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ i.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremae; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἰδῇς toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπερι πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quae apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰς ἑσπερίας πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπέρια, θήλεια μέρη· quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, frugionis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Ἀλασπέρων παιδαγώγει, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὸν τ' Δημήτερος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν χώραν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀπιστοῦσι ἑσπέραν τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poetae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ παλαι φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μουσᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, πεζωγὶς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poeticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης περιόμενος ἤγετο τὰς ὁδούς. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρμασιν εὖ Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινὸς] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens:* nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] Οὐκ ἴστι τὴν ἐσθῆτα ἑαυτῷ ἐνδιδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδιδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tantum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καὶ λαλοῦσα ἂν ᾗ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσιμιόντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἵαν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν ᾗ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδών, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῶν πληγῶν φόβον.

Μέλαξὶ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκιστ' εἰσὶν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσπέρου *f.* margo *A. 1. W. e* Ἑσπέρας] Τὰς ἑσπέρ A. P. τὰς ἑσπερὰς B. *f. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καὶ λαλοῦσα ἐ τ πατέρα] Alia lectio in Mss. καὶ λαβοῦσα κ τὴν ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fusius in Ἁλιξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video posuisse *Jac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum somnium vocavit, quod hyeme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Erasm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μάκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε scribi jubet; quod recepissem utique, si vel unus addixisset Codex: nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hybernum somnium: nam longissimae sunt noctes. Pohyd. Vergilius Cognatum* secutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὃ ὑμῶν φορτικὰ ᾖ, κ δικανικὰ, ἀλλὰ δί. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* saepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obs. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut solet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo insumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipso *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per allusionem ad *Lycophronem* in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἳ αἳ τάλασσα θηλαμὼν κεκαυμένη Καὶ πρόσθα μ' εὐνάζουσιν ἐλαμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnosces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ᾠδῖνας ἔτι εἶδον τ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ε'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Dosiadae* Il. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurs. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τ Βουβώνας παρήσομεν αὐτοὺς ἐ τ Τριέσπερον τ κ γενόμενον ὅτε ἐ γενηθέντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus nescio quis apud *Suid.* in Ἰωὴ parum concinne: Οὐ κατὰ τ Ἡρακλέους μῦθον ἐ τὸν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἢ ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In historia Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118. versibus elegantissimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ 'γαθέ. εὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποθὲ διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑποκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. J. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸ γὰρ Διὰ μιᾶς γόνιμον Ἀλκμήνης τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τῶν ὡρῶν τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τῶ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius *μεγαλοπρεπῶς* apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἔωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἔωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, ἀναβ. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ι. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδόξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit οὐ τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ εἰ. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰ τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑποκρισιν τὴν ὄ. δ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδόξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἔθε-

ris de industria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſine & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, neque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ὁ τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, ἀδιεξόδων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τῶν ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαυρούμενον. Ὑπερῴδησε δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας γε μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσηκάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. F. B.
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. T. H.
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέμενος Simplicium Simplic. in Epictet. p. 283. ὑπόδειγμα προτιθέμενος Noſter habet in Πρ. ἃ Κ. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum propemodum

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· ὃ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθου ἀκοῦσαι, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις

a Βόρβορός] Ita recte F. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini A. W.

* ΠΡΟ'Σ] Poſt annum Luciani quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. M. du S.
1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 9. Heliod. partem priorem hujus dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euſeb. F. B.
6. Βαρβαρός τις ἐξ ἁμαξιτοῦ] Legendum βόρβορός τις. Eraſm. in Adagio: Barbarus e trivio. F. Br.
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

ϖολλοῦ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὺς λόγυς ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνυς ὄντας, ἢ σοφώτατον τὸν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὴν Ἀτλικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεῦμόν; τίς [c] δ' ἡ ϖερὶ τὴν σοφία καὶ ϖρομήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ ϖάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια γ' Καυκάσυ. καίτοι ϖόσῳ δικαιότεροι ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Ϸρομηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ϖοιούμυοι τὺς ἀγῶνας; ζῶντα γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀτλικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀτλικόν μοι ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σόρον καὶ τὸν Σαμοσάτεα. μυκτηρισμὸν δὲ ἂν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτε. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρωνίαν. M. du S.

ρου, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de Rep. VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι τὸν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν κυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κορυπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τοῦ Θεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιφήμισαν· tu lege: ἐπιφήμισεν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κάλαός τις ὁ Μιτάνειρα ὁ Τριπτόλεμον ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τι πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν ὁ μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἴρωνες οἱ τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀτλικὴν ἀμιμύτητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepiss. sic χλεύασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες οἱ τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *naſum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naſo ſuſpendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 345. & *Is. Casaubon.*

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ μὴ Δία· καὶ τὸ θερμὸν αὐτῷ ἐστὶ πῦρον. καὶ τοῦτο οὐκ ἀπὸ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ στὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ τῷ αὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία προσείη, ὅτε ψυχῆς δείγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὲ διαλλάττοιτε O. εἰ μὲ διαλλάττοισθε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτλικὸν] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. *J.Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J.Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J.Br.*

Ibid. Ζῶντα ἦν] Haud dubie ἐκψυκτέρων MS. Wittiana Ζωᾷ γ' ἦν &c. *J.J.*

Ibid. Ἐμψυχα] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a *Nostro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde desumtum hoc credo. *M.du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse.* Tu potius sic redde: *Nisi in eo tantum differretis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ καὶκεῖνα ἐ σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲ γὰρ ἄλλα ὰ τῶ ὁμοίου πάντα ἐπρασσον, ὰ ἐν ᾧ τούτῳ διήμαρτον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fucrat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ὰκ πηλοῦ nihil enim juvat otiosum illud οἱ'. Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανὸς δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιον ὁ πολιτικὸς δικανικὴν, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae se contemsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne fallo nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθοντε, καὶ ἐν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθῦναι, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔστε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πᾶσιν ἀπείρισιον ἐς χρήματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238. 233. & 224. Θῆητοὺς ἄλλοισι ἐ ἐν πολίεσσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Possis itaque non absurde, Ἔστε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικασπολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι pro θυμίλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὁμᾶς ἀγορᾶις μὴ πάντα μιγνύντα ἐ θεῖα ἐ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γιγόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, & caninae contentionis jurgiosa certamina:* is se *forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus crassa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* distare) *potestate permissa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Julian.* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M.du S.*

ἄλλως; καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστέ μοι ἐθυμοειδὴς ἔπεισι, μὴ ἄρα ὄντως με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶδα δὲ αὐτῷ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. οἱ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ἱπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι περὶ τὸν πηλὸν διατρίβουσι, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀψιμαθῶς ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀπετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῶν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, ὡς ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοι O. M. b Ἱποτ.] Edd. ἱπν. in O. ἱπν. c Καὶ] ἢ C. L. P. S. d καὶ J. εἶναι O. M.

31. Ὥστε μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis με, mendoſe. *M. du S.*

Ὥστε με] Praeter Codd. illud μοι revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπήει δ' ἔν μοι λέγειν *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς ἐμοὶ ἐπήει αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι. in Macart. p. 1028. B. ἀλλαπράττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲν τιμᾶν, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: ἀλλ' ὅ τι μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσήει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκός, φοβεῖσθαι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια τὸ τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ε. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄξιος τῷ Κ. ſuperioribus, βάρβορός τις ὁ Δαμιπρόν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτοῦ praeferrem, οἶδα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ὃ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δ' οὐ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἱποτ.] Scribe ἱπνοποιούς, pro ἱποτοιούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμήθειας] *Juvenal.* IV, 133: *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδω Προμηθέα, ἄδω πηλοῦ. Hunc

nos; neqaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed coperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἐξεύρετον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὅτε, ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἐν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῶ] Ἰμῶ F. *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* T. H.

38. Καὶ] Ita P. S. *Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquae εἶναι & ipſe Ox. vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus*: obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲν ἤδη ἕτερόν τι νόμῳ εἶναι τῷ ὄντι εὑρεσις· in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. T. H.

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῶ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *If. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλίμακα δὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλίμακα λέγων, ἀλλ' ὃ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Θρασυτέειν τὸ σκληρὸν τῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* T. H.

47. Ἐπαινῶν] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν· pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ὃ ταῦτα αἰνεσί σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ὃ ταῦτα αἰνεσάμενος τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. T. H.

49. Τίνος ἐννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* F. G.

Τίνος ἐνν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. T. H.

53: Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. F. B.

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. F. F.

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τι ſequi debet καί. F. C.

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰχθύων ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. T. H.

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, ὃ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἁ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εἴ τι ἴδοι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, ὥσπερ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνελῴφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ ᵇ πεποιθότα.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπείσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa spec-

ta-

a Χάριεν] καὶ χάριεν P. *J. S. A.* χάριόν τι C. L. καὶ χαρίεντα *F. A. H. P.* καὶ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μοιδὴν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης διωκόμενος ἡ γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata*· sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων καλούμενα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Oneſicritus*, teste *Diogen. L* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου διατυποῖ. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus*: vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* filio fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἦ χαρίεν τι. *Th M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *J.* recte. Praeter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαριόν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. *J. Br.*

Παρὰ γάρ ἐμοι] Παρὰ γοῦν ἐμοι *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Aut delendum γάρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. J. C.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ ὥσπερ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. J.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Ed. *J.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admittimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὸ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem : putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant : quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit ; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt :

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλθηκον ἄνθρωπον· καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, ὡς εἶδον τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέζωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. ὡς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὅτι τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη·

πεθέντα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μέν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιούμενα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent* : hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἃ μὲν ἄλλα τὸ σπέρμα μὴ ἄλλως γέ πως ἀρχὴν τινὸς ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *T H.*

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis tarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλησοῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐπιφάνειαν θήραν συσήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ ἐκ τῶν ἐμποτρόπων id *Plotius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit : nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus* ; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔμμ. c. 71. ἐκθορεῖν reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit : neque aliter exponunt *Suid Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor* I. p. 5. ἡ μὲν τὸ πῖτρας ἀνέθορεν & pluribus in locis : itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνοδίας τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὁκ τῶν λέχους ἀνεθορύβου. & XVII, 46. ὑποθορυβήσει quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθορύβησε in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὁκ τὸ ἐνὸς ἀέρος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt : falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὁκ μητρέων γὰρ λάθρην τοιοῦτον ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis : *Aruob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T H.*

87. Ἡ καὶ ὅτης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι ἐν συμποσίῳ τινί.

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio bene cecinisset, dono dedit.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τὸν, κάμηλον οἶμαι Αἰγυπτίοις, ἤδη οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν πορφύραν. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον καὶ ξυνθήκαι εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱππόκενταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῷον τυτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, sint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, justaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ὃ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullæ editiones, nec Mss. Hæc omnia sic puto posse legi: ὥσθ' ἅπαντα τὰ πρόσωπα. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δή, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ὃ δή] Ἐπειδὴ δὲ O. suspensum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δή] Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δή, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Noster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι de Conscr. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι καίκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis *Bourdelotio* res pessime successit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in Zeux. §. 12. ἆρα τοίνυν μοι συκοπεῖν, μὴ καὶ τέμνει ὁμοίως ἡ τοῦ Ἀντιόχου. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου δὲ κωμῳδίας] De quibus in dial. Διὸς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἐστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.] Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς ἀλλότοκον, καὶ κατ' ὀνομασίαν ἀλλόκοτον *dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum* ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) *deinde transpositione literarum* ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει δὲ ἐξαλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον *significat ergo in aliam formam mutatum & morosum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Isocrate* appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Eustath.* ἀνύποστάτους ὑποίας, καὶ ὡς οὐκ οἴδ' φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noster* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in mense Roniam allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. teste *Aristot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque secutus

dere, temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὑπιδεικνυμένοις τὰς παρασίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυμβεῖν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· ὑμὴν οὐκ ἔγωγέ τ' ἐμοῦ ἔχω ἀφατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς ὀλιγίστοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, ὡς ἔδυσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρου

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus D. *Heinsius* Κύταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δήλωμα πολυμιγῶν ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔστι δ' ἀποστότερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit: ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν ὀφθῆναι. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίφασιν] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro:

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑδριστάτων] Placet ὑβριστικώτατον. *J. Br.*

Ὑβριστάτων] *Brodaeus* loco citato pro ὑβριστάτων legit ὑβριστικώτατον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβρις, unde deberet oriri ὑβριστατος neutiquam tamen ὑβριστατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur:

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῷ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πύξις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συνέφθειρε] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφ' τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ ἀφ' τῶ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro:* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

τρῳ ὁμίλει, ϗ ξυνέπαιζε, ϗ ἐγελωποίει, ϗ ἐπέσκωπτε, ϗ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε ϗ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐπεχορήγει, τὰ πολλὰ τῶν διαλόγων

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

[a] Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A.* 2 *W.* [b] Ἐπεχορήγει] Ἐπηκολούθει *B.* 2. *P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσιῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionysio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem scripturam retinet Miscell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ε. ϗ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶ δ. ἰ. ἰχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταῤῥᾶσθαι ἀνθρώποις πονηροῖς dixit Comic. in *Lysistr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῇ ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa spe vecti & confisi*: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἐπερουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι ᾠδῇ ποιητικῇ, ὥσπερ ὄχημα, τὸ ὄγκον & τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν ἀφυγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδη λύει τὸ μέτρον, ὥσπερ ὀχήματον, ἡ ἱστορία. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*; sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῦ Χοροῦ λεγόμενον. *Noster* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Bergl erus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὔκρατα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηκολουθεῖν. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philosophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς & μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. & μετεωρ.] Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. Ed. St. 520, 35. ubi discres eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προϊόδσιν] Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προϊόδσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, *in scenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προϊόδσιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Verissima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προϊλευσιν, quod alias Edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox., nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδὸν. *M. du S.*

Προϊόδσιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorsus adsentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in Thes. T. I. p. 1273. sane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula,

ἑταίρους ἐχλεύαζε, φρονιστὰς, καὶ μελεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. καὶ ταύτῃ ς προέλθοντι ἐπεπόητο ἐκείνους ὅπι-

ς Προέλθοντι] προιόντι C. P. L. *F.* margo *A.* 1 *W.* προσιόντι A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Aristophanis* fabula μετεωρολέσχαι produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, sed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροσοφισταὶ v. 359. Apud *Scholiasten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

ta, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔκ προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴσως προίλθοι, & *ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσίλθοι. προιέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. αὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Fresne* Gloſſ. in Προέλασις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐπὶ θριαμβικῇ προελεύσει & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ἴδιον δὲ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ἐν προέλασιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ· πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα & προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν Κάτωνος προελθόντος· nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοιαύτην τινὰ τὴν ἐξ ἴσου ἔθους ἀμφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θύραν προελθεῖν quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόοδον vel πάροδον ποιεῖσθαι apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολῇ ὁ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. συνηθῶς ὁ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἐπιγράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου ἐργασθαι, ἐκκλεῖσαι, ἢ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἶπα τούτους· *Æſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῇ μὲν βουλῇ τὸ εὐ Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένῃ πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τὴν Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τὸ πρεσβεῖον προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ὃ μὲν ἐπ' ἀδίκοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λόγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἐδικήθην πρόσθεν. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δ' ὡ τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς καμωδοῖς χορηγῶν παριοῦσι· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ὡς τοῖς θεάτροις δεῖ δή τινα προεξελθόντα ἀλλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μικρὸν ὕφεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ἀφεμένοις δεῖ καὶ παρεμπιπόμενον τὴν πρόοδον

ὀπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτοῖς· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήμαλα ἀλαμέλῃσι μετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογωμένους. ὁ δὲ Διάλογος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῆς μουσικῶν τοῦτο, δι' ὅλων πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτου ἐς τὸ βαρύταλον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ Διάλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Ar. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προλάλησις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προλάλησις· non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν ποιουμένους τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. ἡ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ τ' ἀβλεφαρωτὶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήμαλα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. I. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Enap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήμαλα κλαμωνιόφρονος· ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quali rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Διὸς ἀλὼ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: Διὸς ἀλὼ πασῶν. *J. Br.*

Διὸς ἀλὼ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Διὸς ἀλὼ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Διὸς ἀλὼ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ὑπ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ξύλον τοῦ ἄρρενος] Hac de re *Phadrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ξύλον τοῦ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Symposio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ξύλον] Hac de re *Phadrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμώσας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμῶσι πολὺ τοῦ φαρμάκου *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, pro συγκερ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανεῖν] Neſcio quid ita cunctas Edd. infederit vitioſum illud φανεῖν pro φανεῖν aut φαιεῖμεν, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτον, id eſt, ὁμοιόν τι τοῦ Προμηθεῖ πεποιημένοις· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Καπαλυμμάτια τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* I. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐφ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

capere, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui feminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

ἐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τ̃ κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι ἐγκαλαμίξας, κ̀ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόχω. μᾶλλον δὲ μὴ κ̀ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατ̃ς ἴσως τ̀ς ἀκούοντας, κ̀ ὀστᾶ ὡ̃δαθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τ̃ῃ πιμελ̃ῃ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γ̀ δ̀ κλεπτικ̃ς (κ̀ γ̀ [c] κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ὡ̃δ' ἄν τις κλέ-

a Φανεὶς] φανοίην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικ̃ς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλόσοφ· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλόσοφ· χαρακτ̃ῃ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βί· Euſeb. H. E. VI, 3. φιλόσοφοι ἤθ·, χ̃ῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γ̀ δ̀ κλεπτικ̃ς, κ̀ γ̀ κλεπτικ̃ς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γ̀ κλεπτικ̃ς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιο. Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: ἐχὶ τὸ σῶμά ἐϛι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε πάντως, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γενικ̃ πᾶσαι, μὴ γένοιο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικὸς nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς *Heſiod.* ϑ̀ E. κ̀ H. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, λοιπρίπλε ὦ θεὲ, τὸ δεῖνον. Hac in re utitur dictionibus ἀστρώτως, λοιπρίπλε, ἀπάγε. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. menduſe, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Vorſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικ̃ς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ὡ̃δ' ἄν τ̃ γ̀ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἰρὸν διόλωθε τοιούτους πιτυκάμπλας κ̀ τραγελάφους ϑ αὐτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπλας eſſe centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ ὡ̃δ' ἄν τ̃ γ̀ ἂν ἐκλέπτομεν, corrige, ἢ ὡ̃δ' ἄν του γ̀ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus præ τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoïcae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦ ἂν σὺ παντὶ τ̃ εἶναι φιλοσόφ· εἰ ὃ ϑ δεκτὸν βούλει, τ̃ εἶναι σεαυτ̃ φαύου, κ̀ ἱκανὸς ἴσῃ. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τ̃ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὃ ϑ δεκτὸν βούλει τ̃ εἶναι, σεαυτ̃ φαύου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιθυκάμπλας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνήθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τοῦ κίνει agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἰσχύ, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* καὶ ἱκανὸν εἶναι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίλικον.] Castigo: πίλικάμπλας καὶ τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίλικον.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πίλικάμπτλω vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱπποκάμπας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπλας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπτας. De his consule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* εἰκ. p. 774. (locum ipsum vide ad *i. d.* VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praecipit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ὁ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀπεκτόνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque fugebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας τοὺς ἐν προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς ὄντας τοιούτους ἰχύ ὄντας ἰπιμελουμένους paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μιγάλως, ὡς ἀρπάζοντες τοὺς ἐν προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem veniisse non diffiteor, alterum hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπτας eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Ἀερολάδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀερολάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπαι legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοπιτυοκάμπαι. Sunt sane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, ἱππο-κάμπας, vel, ut scribi debebat, ἱπποκάμπτους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας: haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους: etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δεῖ σε πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim eſt in iis, quæ ſemel elegi; mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμεν· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam exiſtens ſola cogitatione effingitur: *Euſtath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Ariſtot.* initio lib. IV. Φυσ. Ἀκ. πῶς γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γέλιψ & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit τραγελάφου nomen, recenſet *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Poſtquam haec ſcripſeram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditiſſimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam ſpecimine commendatiſſimus *J. Jac. Weiſtenius*; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet Vir egregius τοιοῦτος πιθηκάμηλος quaſi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris eſt artificii τὸ τραγελάφους συντιθέναι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν* (ut Ariſtides Orat. Platon. I. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem ſpeciei, verum* ETIAM *res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque ſine dubio notitiam perveniſſet.* Jam tu, quaeſo, ad animum revoca, quae leguntur ſub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ αὐτοὺς ἴχνεσι πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτου, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, ſi lubet, conſule *Plin.* VIII. 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Hujusmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit *Lucianus*, vidiſſe ſeſe *Salmaſius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. poſt. De iisdem conſule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illuſtrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μετεβουλεύσω] *Poſt rem conſulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίφρονα, quaſi *ſero ſapientem*. *Heſiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀτελεμφῆτιν ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. *G. C.*

Nigrinus, ſive de Moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

1 ΗΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ἂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι

ΠΡΟΣ....] Philoſophicam hanc diſputationem *Lucianus* paulo poſt adventum ſuum Romae ſcripſiſſe videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum haec ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

NIΓΡΙΝΟΝ.] Romanus eſſet, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Haec paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſunt. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum ſit homini conſultiſſimo conſilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρεύοντων τινὰ τοῖς πρόσθεν ἄρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Ariſtoph.* Ὄρν. & ibi Scholiaſt. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Ariſtophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Eraſm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δή σοι τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Ariſtoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις in Tim. §. 9. εἰσ' ἀπέβλιψα εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸ μάλιστα εἰς ἃ φιλοσοφίαν τὸ λόγων ἰριδὶς ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Daviſ.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Ariſtoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτὰ. v. 566. εἰ γε δὴ λαβοῦν αὐτὸν ſcilicet κλέπτειν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορθούμην. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τὸν λόγον, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

fluas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

1. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ὡς τοίνυν προσελέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

a Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦ ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Ἀπ. περὶ τ. Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἢ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἀνθλῶ χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. ἐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μέ] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thuyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μέ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressêrunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία μὲν λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἤκιστα εἴωθεν· ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Syneſ.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τὸ θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ μὲν ἀλόγιστον ἀνδρείων μὲν ὀδυμοῦ, ὥσπερ ὁ τὸς καιροὺς διιλών τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ μὲν ἄπονόν τε & λελογισμένον ὡς αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Α.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Lucianni* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Bergler* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίων

ficere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiæ perveneris, & quæ ejus rei causa sit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Insperato felicem & beatum vides factum, & quod in scena solet usurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam subito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo lætemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro servo liberum, pro paupere vere divi-

ὧν, ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, ὦ ὁμιλίας μεταδίδως, ὅτε κοινωνεῖς τῆς ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβληκαι, καὶ ἄλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Α. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὀθὺ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ὕτως ὀ βραχεῖα; Α. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ὁ κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκουσαίμεθα; Α. ὦ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

[a] Μέγα] Edd. priores μετά. [b] Ἀκριβῶς] ἀκριβῶς P. F.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὁμοίοις λόγοις Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖο πόλεμο, ὁμοῖο θάνατο, ὁμοίων γήρως. *F. B.*

23. Ὅλως] Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *F. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλο, ut ad praecedens μεταβέβληκαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* *T. H.*

27. Ὀθὸ π.] *Erasm.* in eo Adagio. *F. Br.*

Ὀθὸ πάρεργον] *Ut te non morer.* *F. B.*

Ὀθὸ πάρεργον] Non est, *ne te morer*, ut habet *Pourdelotius*: sed καθ' ὀδὸν πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux.* *F. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *F. B.*

30. Τρισόλβιο] *Ter beatus atque felix.* *F. Br.*

Τρισόλβιο] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖθι βροτῶν ὃ τοῦτα διηνεκῶς τέλη
Μόλωσ' ἐς ἅδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πᾶσι κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μή reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri posset, sed *se beatum esse* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut ediderat hisce petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τῷ μέγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certissima, quam praestant mox, ὦ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν

ἂν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus: quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum: Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἦν μέγα λέγω. *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτῷ μέγαν τι καλὸν γεγονέναι. *Leo Allatius: At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo:* inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse:* de Socrate praecedit, μέγα τι ὑμῖν ἐγένετο ἔτο ὁ ἄνθρωπο *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Aristocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἢν δέ τι τοῦτο μέγα Κράτητ' ὁ Ἑρμιονεύς. *AElianus* ipse I, 60. εἴ τι γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν. *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. *Chrysostom.* T. VII. p. 422. B. ὦ θαυμαστὸν ὡς μέγα. quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνο ἓν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum esse. *Aristoph.* Equit. ubi *Scholiast.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ τρυφᾷν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Hesych. Suid.* *F. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem laetantur. *F. B.*

37. Τοῦτο-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τέλεον μανέντος γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐγκάλλιμμι μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σε τινὶ σπουδαίῳ ὀφθῆναι τυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι ἀφικέσθαι πρὸς πολλοῦ προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καλαλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον * ἀντὶ τῆς ἐντυχεῖν, καὶ δυτικῇ συντάσσεται. V.

* Ἀντὶ τῆς ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τέλεον μανέντος] In quibusdam τέλεον λελωμένου· ſed recepta lectio ſana eſt. τέλεον μανέντος, ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τέλεον μανέντος hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφλίττει interpretatur ἐκπαγέντα, ὑπερφανεύσαιλα. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ὥχετο Ἄμασιν αἰτέων ἐπτρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius,* ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἴτε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτην ἐν χειρὸς ἔχοντα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον ἐν χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προὔκειτο ὂν ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant,* quaſi legiſſet τοῖς χήμασι καλαγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένον τῶν χημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum χημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ χημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῶν χημάτων. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῶν χημάτων.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο ὂν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ χημάτων. καλαγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον .... καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta,* quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τινι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. χημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta. T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρικωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. *& ſphaera Calami* &c.

tentem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἀνέξιον εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὸ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν καθῆκε, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου

[a] Καλάμου] Καλάνου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ὑπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀτεχνῶς ὑφαντομένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τῶν τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἐπιτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ: Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ὅταν τῶν χαλκῶν καλάμων ἔργαστον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quia ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodæum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quædam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῷ παντὶ] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane viderentur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiquae*, *ſtultae & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖον & πρόϊνον pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνοντ'. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua*. *Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδείξαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδείξαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ὁ βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀποφήνει, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν ἡ Ϲ τὸ καλὸν ᾠδὴν ἄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥς τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. du S.*

ϱυ λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ὅτω θεσπέσια ἐφθέγξαλο.

Προῆχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ ἃ ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζόμενον ἀγαθὸν καταγελάσαι, πλοῦτον, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τἄλλα πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καμοὶ δοκούντων. ἅτε οὖν ἔγγυς ἀτενὲς καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ ὑπῆλθεν οἷον αἰσχῦναι ὅτου ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ πάντοθεν ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφερᾶς τινος ἀέρος καὶ βίου πρόσθεν, εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] καὶ ὁ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τῇ ὀφθαλμοῦ] Τὴν ὀφθαλμὸν, & mox αὐτὸν in *P.* ut reſtituimus, eſt in *C.P.L.*

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eumap.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quæ de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budæo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ὃν ὑπὸ πάντων ἠμῶν ἀρχαῖον ἀποδείξον, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πάποτε ἔδοξεν ἡδὺς καὶ πολιτικὸς θαυμαζῶν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil moente, *Serranus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendarum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcuratâ tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἔπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὸν ἀληθινὸν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Ἄδῃ· ἀνιέναι αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus exercutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῶ μὲν, ἐμὲ δὲ αὐτὸν ἀδηνείας ἐπελανθανόμην· ἡ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερον καὶ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν ἀφιέμενος.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε ἀφῖγμαι, ὅθεν ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῦ λόγυ καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἐδὲν ὀθνεῖον δοκῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν φασι καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆ ἀκράτυ ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων προέρχομαι.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

Ε. Καὶ μὴν τῦτό γε, ὦ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκῦσαι τῦ λόγυ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτειρὲς νόον. *T. H.*

78. Ἐλελυγμένων] Legendum ἐλελεγχομένων ἐλέγχων. *F. Bo.*

Ἐλελυγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχομένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελέγξας. ibidem ἐλέλεγμαι. iterum ἐλελεγμένον in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς οἷς ἐλελεγμένοις) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos facitaſſe. *F. F.*

83. Ἐκ ζοφερῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὡς ἀπὸ τοῦ παν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *F. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *F. B.*

86. Αὐτῶν] Ed. *F.* uti *Verſinus* emendabatur in αὐτῶ, niſi quod *P.* etiam τῶ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτῶν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πρόσθεν τὸ ἐν τῶ ὀφθαλμῶ unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τῶ ὀφθαλμῶ reponuerit in *E. P.* pro τῦ ὀφθαλμῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Haec clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *F. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *F. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἐρατὸν μεθυσκόμενος. *F. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. τὸν νήφοντα καὶ σωφρονοῦντα τότε ἂν μεθύειν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐγνώσαν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ἄσπερ καὶ ἐμὲ δίκαιος ἐστὶ σοὶ τὰ δίκαια αὐτοὺς ἀνεύθυνα ἐκτιθεμένους καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optimis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ϗ φίλῳ, καὶ σὲ τὰ ὅμοια ἐσπευδαχὼς ὁ βελόμην ἀκοῦσαι εἶη. Λ. Ἀλλ' εὖ γε, ἀγαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ ϗ Ὁμήρου, σπεύδοντα ϗ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσησάμην πρὸς τοὺς ἄλλους ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε ϗ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ἅπαξ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Et

a Γάρ] δὴ F.

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. F.C.

Οὐδὲ ϗ ἐδὲ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, ἐδὲ ϗ καλαφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι δίμις· *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: ἐδὲ ϗ ἐδὲ καλαφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοῦ, οἶμαι, δίμις· sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire*: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ ϗ ἐδὲ, ἐδὲ μὲν ἐδὲ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. ἐδὲ ϗ ἐδ' ἄκων ἐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chrys.* p. 401. A. ἐδὲ ϗ ἐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἵνα τοὺς ἀσαλγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ἐδὲ ϗ ἐδὲ ἐνεδέχετο τόγε οὕτως ἀκόλαστον κεχωρισμένα σωμαλοποιεῖν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε ϗ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε ϗ εἰ, ἄλλως τε ϗ ἐπειδὴ, vel ἐάν. T.H.

9. Σπεύδ. ϗ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυνέεις. F.Br.

Σπεύδ. ϗ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυνεῖς —— *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem alluserat Od. Ω. 486. Ὡς ἐπὶ νῶϊν ὄτρυνε παρ' ἐμμενίην Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παραπαλεῖς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* F.B.

1 *Ibid.* Καὶ εἴγε μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. ἀδύνω ϗ ϵ οὔτω πρός τινος ἐξικνεῖσθαι εἶπον ἂν τάχα ϗ τοῖς κιθαρῳδοῖς κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μὴ σοι προέτυχον. Sic in Lapith. F.B.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium*. Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AElian Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῷ συνειδέναι ratio longe dispar. T.H.

19. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς *secum, apud animum suum recordantur.* Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus vocalis spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀναπυκλεῖν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸ βασιλέα δημοσιεύειν ϗ πρᾶον γενέσθαι. ϗ ὅταν μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν διδύναι, ϗ αὐτῷ ἑαυτῷ ἐξετάζειν ὑπὲρ τῆς ἀνδρὸς, εἰώθει ἱστάναι ἱτάμενον. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὸ. alius αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν ἐν ἀπόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνήσκουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, οἷς τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάπτουσι τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελθυθότων ἀσχολίαν οὐκ ἄγουσιν [b] ὅτι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας ἐν παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίττων, ἐν μικρᾷ ἔχω παραμυθίᾳ.

[b] Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *J.*

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ Ἀναμνημονεύουσι, ὡς ἀττικιστὶ συνῃρημένον. *V.*

[a] Ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω *V.* *T. H.*

29. Ἀνατυλίττων] Σημειῶ τὸ [a] ἀνατυλίττων ἐστὶ τὸ ἀνειλίττων κεῖμαι. *V.*

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τὸ ἀνδρὸς, eſt, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, *πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν.* in *Herodoto* c. 1. & 7. *σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν.* Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione *σὺν*) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. *Λαλεῖν ἑαυτῷ.* in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime; *μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖαν.* Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. *ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σαυτῷ λογιζόμενον.* *J. J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* *αὐτοῖς* & Τιμ. c. 32. *πρὸς αὐτόν.* *AEl.* V. H. II. 20. *αὐτῷ ἐξετάζειν* ut *Lucian.* *πρὸς ἑαυτόν*, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro *τότε* legendum eſſe *πότε* & ſenſus ſuadet & vox ſequens *ἤκουσα*, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens *ἄρτι*. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, *τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα*, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. *Προσάπτουσι τὴν ψ.* &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an *ἀνιᾶσθαι moleſtia afficiri?* nihil hoc ad rem. Legendum *ἀνεῖσθαι*, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J. C.*

26. Ἐν τοῖς ἐν π.] Prius ἐν vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare *ἐν ποσὶ praeſentia.* Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ἡ. τὸ ὂν ἐν ποσί μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ *ante pedes.* *Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ὂν ποδῶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum ἐν ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, *ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι.* plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀμφοτέροις ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τοῖς πταίσμασι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἧττον ἂν τῷ ὄντι ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem *ἐπὶ*, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *J. J.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat; non ut in reliquis, *ἐν τοῖς ἐν π.* ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret *γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις*, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat *ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς* &c. verum utrobique corrigendum credo *ἐπὶ*, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. *Φαίης κεν ἀνιᾶζειν ἐπὶ παιδί.* Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — *φαίης κεν ἰοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι.* III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. *ἐτερπόμεθα ἐν αὐτοῖς.* *T. H.*

27. Φιλοσ. ἐν παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C.*

ὴ ὅλως, καθάπερ ὅταν πελάγει ἡ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ ἡ φωνὴ ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐμμένει. καὶ γάρ τοι τὸ κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In summa, perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adesse existimans, semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, & vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχωρῶν μενῶν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑ μερίμνως με ἀποκναίεις θειάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὕτω

8. A M. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus est:

[a] Αὐτὰ] Αὐτῦ pleraeque Edd. αὐτῦ B. 2. αὐτὰ L. J. Margo A. 1. W. Non dubito, quin haec vera sit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. V.

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι non φυκτωρίαι, ut in Mf. vitiose habebatur. J.C.

38. Τὸν Κωμικὸν] Σαφηνέστατα τὸν τοῦ † Εὐπολίδου. G.C.

* In ipso *Cod. V.* scriptum est φρυκτωρίαι, & πυρσὸν non πυρσὸν, quod in E. A. legebatur. T.H.

† Εὐπολίδου] L. Εὐπόλιδος. T.H.

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impositum. J. Br.

34. Τὰ αὐτὰ] Sic verissime L. & Ed. J. Reliquæ τὰ αὐτῦ. M. du S.

37. Καὶ ἡ φωνὴ ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. J. B.

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. J. Br.

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλῆς Ὀλύμπιος
Ἥρπασ', ἁρπάσας, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πειθὼ τὰς ἐπικάδιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἰσχύει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, suntamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* J. B.

Κωμικὸν] De Pericle hic versus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. A.V.

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. M. du S.

39. Ἔγνωκ. τι κ.] Consule *Plinium Secundum* libr. Epist. primo circa finem. J. Br.

Ἔγνωκ. τι κ.] De Pericle hic versus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. G.C.

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in *Demosth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. T.H.

40. Π. ὦ θ. μ. ἀναχωρῶν μενῶν] Insulse admodum Interpres: *Cessa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud est μικρὸν ἀναχωρῶν μενῶν quam μικρὸν ἐκκλίνων apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora desumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρῴραν dicuntur, *qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni J. F. *Gronov.* lib. IV. Observ. & J. G. *Graevius* ad Lucian. Ver. Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hist. An. III, 13. κρούεσθαι

eſt: ſed illud quæſo, vidiſtine aliquando ſive Tragicos, ſive etiam, per Jovem, Comicos hiſtriones, malos iſtos dico, qui ſibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac poſtremo theatris ejiciuntur, tametſi ipſæ fabulæ ſæpenumero bene ſe habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. ſed quorſum hoc? LUC. Vereor ne & ipſe minus apte imitari videar; alia quidem inordinate contiuans, interdum autem etiam ipſam ſententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris ſenſim ipſam damnare fabulam. Nam ad hiſtrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipſum non mediocri dolore me affecturum eſſe videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὺς, ἢ καὶ τὴ Δία κωμικὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀφθειρόντων τὰ ποιήματα; καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένους· καίτοι τ δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; E. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; A. δέδοικα μή σοι μελαξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθ. τὰ μὲ ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ κ αὐτὸν ὑπ' ἀοκνείας τ ῥᾳθυμίαν· κἄτα [b] προσχθὴς ἐρέμα κ αὐτῷ καλαγνῶναι τ δράματος. κ τὸ μὲ ἐμὸν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ μείρακιόν με λυπήσειν ἔοικε

[b] Προσχθὴς] προσχθὲς L. F. P.

νὲ πτηνὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῇ ναῦι ſimiliter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeuſta jubebat remiges quieſcere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ ναῦτα, ναῦτα, ὑφεῖλκε τὴ κωπίδα. Senſus itaque *Luciani* hoc loco eſt: Deſine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, ſed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc ſic eſſe evincunt ſequentia, κ λόγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν δὴ τὰ ἐμαυτοῦ. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectiſſime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Ariſtaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνθρῦψ (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνίκλινε) γέρων, τὸν τι θυμὸν ἀνακρούεται contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Neſcit veſtra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantiſſimus ſententiam venuſta verſione reddidiſſe contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux eſt inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐπιτείνων ἡμῖν οἰκήσεται πάλιν ἐν αὐτῷ ἀνακρουόμενος. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* ſunt interpretati, ſcilicet a pulſis tentandi praeludendique cauſa citharae chordis rationem phraſeos eſſe repetendam cenſuerunt; id enim ἀνακρούεται, ſicut in cantu μέλος ἀναβάλλεται. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut ſatis conſiderate, proque more ſuo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in obſervatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐπιτείνειν quam ἀνακρούεσθ a re nautica ſumtum eſt, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in ſenſum debeat explicari: *periculum eſt, ne ſermo noſter, tanquam navis de recto curſu abrepta, in ſcopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* ſequitur autem, ne quid ſcrupuli ſuperſit, κ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae ſaepius ad ſermones traductae: ſic ἀνάγεσθ apud *Aeſchin.* Eryx. c. II. ibi ſatis commode *Serranus, Serranumque ſecutus Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illuſtravit ad *Plin.* Panegy. c. 73. ne omiſſo quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἐθέλει, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ἅτε πάνυ ὑποκριτῇ καλῶς ἀφανίζοντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philoſtr.* V. 8. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epiſtolis: ὥσπερ τραγῳδὸς λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματ ὦ ξυνιόντα, ἐκάλει τῷ βασιλέως προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui ſibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττης, & ἐξύστατα συρίζομαι, ἐξύστατα, *ruſticatim, planſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem ſaepiſſime uſurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὕμνοις, οἱ πολλοὶς ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phraſi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philoſophi excellentis: ut in αὐτὸς ἴφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματ] Perſiſtit in metapora: ſupra eſt: καί τοι τ δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Συνα-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῆς τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῆς ἐν θεάτρῳ [c] πρατ[τ]ομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μίμησιν ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίτῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur. Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestè feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πρατ[τ]ομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. Μίμησο] Ὅρα σύνταξιν τῦ μίμησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, meaque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus.* Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καλαισχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora.* Ἀχημονοῦν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοῦ ἐμοῦ, τόγε ἀπ' ἐμοῦ, τὸ ἐμόν, τἀμόν, ὅσον ἀπ' ἐμοῦ, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον οἷς τὸ μέρος τἀμὸν τῆς καθηγορίας ἦκεν, βεβούλημαι. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἀπεργασάμενος. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὸς δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχημόνησας· *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι δέ ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ὑπὸ τῦ θεάτρου συρίττοντος. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τὸ γραῦς (προσωπεῖον) ἐνδυκνυμένῳ εἰφανῶς τισὶ καὶ ἐκ κηρύττει, καὶ ἐν τῷ τῦ βασιλέως ἀχημονοῦντα κλάζεται ἐκ συρίττει), ἔστι δὲ ὅπου ἐκ λίθους βάλλει· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν. unde ductum illud *Æschinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἔστι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet.* Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀσὰς §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. AM. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, &, quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χαρίεντος τοῦ ῥητόρων νόμου πεπροοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ κἀκεῖνα προοδήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς αὐτὸς ἥκοις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. ὅταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; αὐτὸς ἂν ἦν αὐτοῖς ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τοῦτο γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμέλλῃς, μνησικακήσω γε πρὸς τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

A. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere; illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ὁ τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντως τοιούτων ἐκ τηλικούτων, μὴ ἐκ συντρίψω που ποτὲ τὴν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* J. J.

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρφναίην Πανδωνὶς ἄρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φιάλῃ οὐκ ἐθέλοντα μιμεῖσθαι ὡς ἦν ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A. 217.

Καὶ μάλα πὴ θυμῷ κεχολωμένον ὡς ἦν ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἦν πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διαθέσεως in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς ὑπῆσθαι δοκεῖ, διόρθωσις. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos.*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξέρχει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συνηκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συνηκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολυμισθότατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, ἐδόκει ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμέλλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante ἀμέλλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρέψαιό μοι μὴ ἀμφιμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατορύσσας, καὶ μὴ ἀμφιμέλλησας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Περὶ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· καίτοι ἐκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥηθήσεταί τινα τοῖς πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἡμῖν ἀδύνατον. ἀλλ' αὖ ἐκείνῳ τοιούτοις τοῖς λόγοις, μὴ ἄρα κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Κρέοντα, ἢ ἄρα Ἡρακλέα αὐτὸν [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, ἄρα δεινὸν βλέποντες, ἄρα μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, ἄρα ἰσχνόν, ἄρα γυναικῶδες, ἄρα τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ ἄρα αὐτὸς ἐλεγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκηνὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαταστάσω τῷ τεσσάρων τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ ὁ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis personam assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A.* 1. *W.*

88. Τῷ τινι] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινι, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥήσει μιᾷ, *unam & perpetuam orationem*; pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὲν ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ μοι λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν ῥᾳδίαν ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀπτόμενοι ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud est ῥῆσιν αἴρειν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Bibliis* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ὕφασμά τι τραγικὸν. *Harpocr.* *Hesych.* in V. *Schol.* *Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ ὁ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τ' ἐμ. κ. πρ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαταστάσω] *Ne lapsus mecum trahem heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαταστάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας ἐμέ γε αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κίνδυνος ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel ἐμὲ πεσόν γε κίνδυνος quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλα πώματα, λύειν ἄξιον, μὴ συγκαταστῶμεν ἑαυτοῖς ἄλλως, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐπιχωμένους πταίσμασι. Xenoph. K. Π. V. p. 85. v. 40. φοβούμενοι πρότερον εἰς τὸν Σύρον ἐπιμέτειαν συγκαταστραφῆτε. Quod verétur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολωνῷ ποτε Οἰνόμαον καλῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Ὦ-

uti. LUC. Ennino desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transformet ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro libitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molestus; Α. ἡ μὲν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε τῶν ἀστῶν, ὅτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς ὕστερον ἀλλαχείμων, ῥᾳθυμότερος, καὶ πρὸς παιδαγωγίαν, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστάσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐπιβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτόν, ἠρέμα, οὐδ' ἄγλιχρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅτι τινα τρόπον βούλοιτο, βιῶν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

b Βιάζεται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σύντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφος ἐστί. *T. H.*

15. Παιδαγωγίαν] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam διώρυσσε σοφῷ πόθῳ captam operam dedisse Numæ, & τὴν παιδαγωγίαν καὶ συγκρασίζειν τὸν πολιτεύειν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tractatæ orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ καὶ τὸ ἅγαμον παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀρμοστοῦντας ἀλλὰ τὸ ἀνεπιλαγῶς. Cæterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitæ rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅτου αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἰδίωμα καὶ BIOY ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν ἀφόρους, τοσοῦτον τὸ λοιπὸν πόλεσιν ἡ τῶν Ἀθηνῶν παραλλάττει· eo spectat Menedemi, dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης] Tangit fœditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀχολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὸν ἐσθῆτα τὸν ποικίλον. & in Tim. 9. 27. ποικίλων ἐσθῆτος, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienſes meretricum fuerunt. *Suid.* πέπλος· Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνδυα φορεῖν. apud Locrenſes hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Athil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὅτι ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admirationi erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχή τις ἂν ὑπερθέγξαιο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ὁ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀπτείνων, Δέδοικε μὴ παρὰ πόλῃ μέλαξυ λεόμθα. καὶ μὲν εἰρήνη γε μαχρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ὑδὲν ἂν δεῖ στρατοπέδε. ὁ δὲ ἀκούων ἀ ἦν, μέλαξυ ἐπαιδεύετο. Ἡ δὲ ἐσθῆτα ἡ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὀπισκώπτουσες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγουσες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα ἡ μητρός ἐστιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τὸν δαχτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὸ κόμης τὸ πολύεργον, ἢ τὸ ἀφαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κἀμικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πάνυ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παμπέλλυται] ὠδηπέλυται *F.* pleraeque ὠδηπόλλυται, exceptis *F. V. 2. S. A.* Emendatum ὠδηπέλυται in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *F. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* Θλῖψις καὶ στενοχωρία· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum a ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis testas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὅς ὑ διάδημα τότε παριλθὼν ἐφόλκ Ἀλλὰ στενοχωρῶν ἔφη· Σοφιστοχωρῶν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ στρατ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *F. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδων nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὁ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διδάσκει. De Zenone *Diogen.* L. VII, 16. εἰ δὲ τῶν ἐκτὸς (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τοῦ ἐκτὸς) φέρεσθαι δόξας, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πάμπαν εἰ quem reprehenderet, id tecto aculeo usque velut praecipitato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἰδιῶτα τὸν ποικίλον &c. Obs. *Varius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *F. Br.*

Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοκάλλωποι, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὠδηπεπαίδευται τὸν ξυνὸν βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπιφάνης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἦαρ apud Graecos: apposite *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὰ ἄνθη τὰ αὑτοῦ καὶ τὸ ἦαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν περιαλοῦντος τῷ λειρίῳ ἐς τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου σκιατὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα δὲ μητρός ἐστι αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi manet Lucianus, quendam introisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges feciisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη καινὴ προελθόντων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μέν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι τῷ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰκτίραντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενον, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἐπινέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἦν ἐπῃνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἀφθονίαν τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστί. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ συνῳδὸν τὸ περὶ τοῖς τοιούτοις διατρι-

[b] Ἐστί] Deest in *F.* [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστι αὐτῦ] Subintellige *ἱμάτιον forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae mulieres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae *δημοσίᾳ παιδεύονται*: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin. κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐθεούτην.* *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἐταίρας ἄνθινα φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienfium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημων. c. 16. Consule *Suidam.* v. βαπτά. & *Aristoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper vestem non haberet nisi βαπτόν? Forsan & hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in Cornico sumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis testem producunt *Lucianum J. Meursius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰς, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuster.* ad *Suid.* in Ζάκυνθος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, quae de re legendus est *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caes. *Prenves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα] Legem ex *Suida* supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων: haec alibi copiosius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte sane, si sequeretur χρώμενον nunc scribendum puto: ἐποίησε, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι διώρθρον. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τ' ἀεὶ βίον ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύμπροφος· ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν πολυέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκόων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

fonam eſſe; moresque puros conſervare poſſe; viroque gravi, & qui divitias contemnere didiciſſet, & qui ſecundum ea, quæ natura honeſta ſunt, vivere ſtatuiſſet, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime apeam atque accommodatam eſſe.

15. At qui divitias amat, aurumque ſtupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam guſtavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum aſſentatione & ſervitute enutritus eſt, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inſervire ſtatuit, amans opiparæ menſæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præſtigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulſationes, inſtrumentorumque laſcivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat auſteritatem dictionis τῷ ζῆν, *Latari, genio indulgere:* de qua dixere viri doctiſſimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετροῖ] Hoc vitium omnes Edd. inſedit: μετρῷ, quod repoſui, ſtructurae ratio poſtulabat. *Demoſth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῶντες ἑ τοῖς αἰσχίοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, quum in Rhetorum eſſet ſcholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & ſæpius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαίμονα γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίοις μετροῦντες adde *Damaſc.* apud *Suid.* in Τυχὼ accuſabat Timocratem, fratrem ſuum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri,* teſte *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri ſuis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phraſin *Noſter* variavit Παρ. Ἐγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὴν τῆς γαστρὸς ἡδονὴν τιθέμενοι. Sic *Maſſon.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετροῦν. Ejus generis in patribus Eccleſiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet adſimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μοῦσαι] Ex *Homero.* quales perpetuae parodiae in *Luciano.* *J. B.*

Μοῦσαι] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem ſuam, qui mos ei ſolemnis, vertit noſter. Verſus *Arati* habes Προοιμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μοῦσαι] *Ariſtid.* T. I. p. 98. C. μοῦσαι ἢ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων, καθάπερ ἐγὼ

γεγραμμένον τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγοραῖς, quomodo oraculum apud *Demoſth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασιν ἀμφὶς Βραυρὼν χῶρον ἁρμονίᾳ πάντες editur εὐρυχόρους, ἀρμῶν, χάρν. Εὐρύχορος idem eſt, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui ſyllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam ſplendido carere, in brevem verſa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Ariſtidem* conſuetum illud in adagiis uſurpandis φασὶν ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus ſumſit, vel primus paroemiae ſuis e verſibus ductae dedit originem. Cum ſequentibus congruit *Dion Chryſ.* Tarſ. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀκοίλυτος ἑ δι' ὅτων ἑ δι' ὀφθαλμῶν ἢ παιδαγώγου ἰσόδυτος· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσήμων διαφόρων παιδιὰ, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν ἑ τῶν ἀκοῆς, ὅστερ διὰ τινων θυρίδων ἐ λόγων ἐπεισαγουσα. *T. H.*

Ibid. Πῶσαι μὲ ἀοιδ.] Ex *Arato*: πῶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πέσοιμι πύλαις τὸν ἰδιον καλλιδίφαν] *Sueton. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Υ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὴ legebatur. *M. du S.*

Υφ' ἧς δὴ β.] Scilicet ἰδιῶς quae lectio ſi placet, probandum ſane δὴ ex Ed. *I.* At ſtructura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficiſci potuerit: ne dicam, parum accurate ſic ſequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἰδιωτῶν quanto venuſtius exibit & rotundius, τροφῆς δὲ βιούσης, quod ego quin Lucianeum ſit, vix dubitare poſſum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur poſuiſſe: contra αἰδοῖα, quae pudenda ſunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis uſurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane ſic intelligendum eſſe poëtam *J. Scaligero* ad *Feſt.* in *Adfatim* adſentior: *Barneſius* ab iſta veterum opinione imprudenter diſceſſit. Tum elegantiam verbi ὀφθαλμοῦσθαι non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαλυσιν.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τὰ φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλοδέχαις· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθρώπων ὁδοὶ συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὀπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τὰ ἡδονῶν κατασύρεται δὲ, καὶ ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὰς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τὰ δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, [b] ἄψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτῃ

[a] Δὲ] δὴ P. *f.* Margo *A. 1. W.* [b] Ἄψης] ἰλύος A. P. *f.* Margo *A. 1. W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. ναυάκτῃ ὑπὸ χειμάῤῥου παρασυρῶσι pro ἐξενεγκῶσι. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρεται. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὑπιόλ. *T. H.*

85. Ἀνδρόνων] ἀδῶν] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἄψης] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλης, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. haec ſcriptura. Ἄψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἔγχιλυν τι χρῆμα ἐξ ἀμορφου, ὕλαις ἀπασιν ἐν τυφεσι ἀπηνέσι λάσιον. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθεῖν τοῖς ἄστρ. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθοῦσαν Ἀσσυρίη ἐνεφάνη. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τίθηλε πόλις, λιπαὶ δ' ἀνθεῦσιν οἰκῆες. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium : *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus.* *Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni, florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, ἄψης πιμπλάμενον ἀνθεῖ ἀγρίαις ἔστιν. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *Æſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πόλωγος νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ δὲ παλαιᾶς ἀνεπιστασίας πόλεως τελευτῶντος ἤδη τοῦ χρόνου. de LL. IV. p. 827. F. ὅταν τόποι πάσαι καὶ ὧραι ἄνθωσι καὶ ὅμοια plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto μύχιον. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, ἄψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Ἄψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis ἄψαν tribuitur & ἀψῶδες. Ἀψία κόνις, ἔφη

αὐτῷ ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆλθον ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἐπισχήσας [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τοῦ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popoſci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο,

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

καὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὴν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὴν Ἥλιον, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo he-*

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ Margo *A. 1. W.*

ξηρὰ. *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀώτου ἕ δύψιος γῆ. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δίψαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ δὲ διψηρή τε ἕ αὐχμήσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies διψῆν & αὐχμεῖν *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἵν' ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τοῦ διψῆν αὐτόν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τὴν ὑ ψυχὴν ἠμελημένην, ῥυπῶσαν, αὐχμῶσαν, λιμῷ διαφθειρομένην &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπιστὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καγὼ ἐπιστὰς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ ἕ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν παρεῖσαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τὸ σῶλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὃ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus*, *constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Eusseb.* P. E. I. καὶ τοὺς πᾶς ἐπὶ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας mox: ἴδοις ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισήσαντες ἀφυρμασῶν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus*. *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲ ἐν ἄφνω μὴ ἐπισήσας in Edd. quas vidi: ἐπισής. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπισήσασθαι τὰ ἐρημένα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὸν λόγον, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ δὲ ἐπισῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cede, atque pugnandi libros, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἔχλε κυδοιμῦ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμλω, ϗ βίον τινὰ τῦτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῦνλα προϊθέμλος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα τῶ μετέωρ@ ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμλνα, τῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωτα παρέχειν δυνάμλνα, τῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίυ λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

Εἰ γ' χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῇδε τ πόλεως, καὶ τ ἐνταῦθα διαλριβῆς. ὁ γ' μικρὸν ἀντιοχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκύσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, καὶ ἀνλιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τ Ὀδυσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γ', μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκύσον-

[b] δεῖ] δὴ F.

13. Προστιθίμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθέμενος συνίταξε. V.

* Προστιθίμενος] Absurdum ſcholium: rectè in textu legitur προστιθέμ. M. du S.

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. T.H.

97. Τὰ τῦ Ὀρ.] *Homerus* Od. Λ. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ἂ δύστην λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. F. Br.

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. F. B.

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. M. du S.

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. Th. M.

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum jactum; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ε, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἐφ' ἵππεϊ ἵππον ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. G.C.

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. F. B.

10. Ἐκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. F. Br.

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δ ἀσκητ@ ἔμπαλιν ἀπράγμων@ ζηλωτὴς βίου ὑποχαρεῖ, ϗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμλνος οἶκοι τὰ πολλὰ παλαμῦσι, μάλις τὰς πλησιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τῶν ἐπιφοιτώντας σωσιχίστερον ἔξω πόλεως προειλθὼν ἐν μοναγρίῳ πτοιῆται τὰς ἀφετηρίδας, ἡδιον συμβιωτὰς χράμλν@ τοῖς ἅπαντ@ τῷ γένους τ ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲ σώματα διίλυσεν ὁ χρόν@ &c. T.H.

16. Μετέωρ@ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, F. B.

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. M. du S.

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκοῦσες αὐτὸν τ ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε & ἀκούσμαλα τερπνὰ διηγούμλνοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. T.H.

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. M. F. Br.

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμλνος] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. F. B.

ἀκεόντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, θεωρεῖντα τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὰ τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὅσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τοῦτον· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρεμένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πᾶσιν ἐλπίσι πάντες ὑπὲρ γιγνομένων ἐλπίδων.

audientem & solutum, & vere animum supra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philosophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque ista fortunæ contemnere, ubi aspexeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula, alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, nihilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum spe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι F.

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐντεῦθεν κεῖται. C. G.

* Ὑπερήφανον] Ex G. C. ad §. 26. postquam enotavit Clariss. M. du Soul: οἷς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐντεῦθεν κεῖται, hanc insuper adnotationem adjecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi forte respicias c. 29. ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti: sed præterea junctim lego: οἷς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον S. i. e. ut hoc totum sit Scholiastæ dicentis, *quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est.* Extat quidem §. 14. οἷς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς δυνάμεως τὸ ἁρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc Scholion, nemo ne suspicione quidem adsequatur. T. H.

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in scena.* J. B.

41. Τῆς τύχης] Dei. sic sæpissime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut menui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* J. B.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογισθέν, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Mantel. Victor.* in Æl. Pert. J. B.

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipsos potius homines pertinear, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid majoris vitii subsit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter præcedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen, quum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare: Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζε δέ ἄρα τι τὴ Κνήμωνα διαμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἀλλα χλεύην ὡς ἐπέπαιστο τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο. *Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεύς.* T. H.

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. T. H.

49. Οἱ] Ex Ed. F. est; reliquæ non agnoscunt. M. du S.

51. Καὶ τὰς δακτύλους πρότερον] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante τὴ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. Th. M.

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους quod neque Interpretes præteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia: *Quintilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit: *Manus non impleatur annulis, præcipue medias articulas non transeuntibus:* ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam *Seneca* severe reprehendit, *Martialis* sæpius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriem antiqui Patres æquo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chrysostomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid.

21. Quid autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent, & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, & sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι γελᾶν ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἔστι, καὶ ψυχαγωγεῖ, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καμηγορίαν ἀπειροκαλίαι; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοῖρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι θεμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τῶν σωμάτων ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ θεόπλουτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃν ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

b Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valesium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & meratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτύλιοις βαρυῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis fastuosi nota *Aristophan. Plaut.* Ipse *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe prostrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad *lib. 7. Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zonob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν οὐ θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τὴν παρειὰν τὴν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· scio quam explicationem recipiat τυγχάνω τῆς παρειᾶς, *admitti ad genas osculandas*; præferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod visum an *Schoettus* insuper habuerit monere, non dixero: vertit *tangunt*, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Brisson.* de R. P. I. p. 11. Poccstatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι θεμένους satis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehensa *Benedicti* versione, *adorari se patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ στόμα ἐ καφαλὴν καταφίλων. *pectus & caput deosculabantur.* & apud *Nostrum* iterum *Mer.* c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minaciter obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δ' ἱκανὸν ut sapiente & forti viro indignum adspernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires. de Prado* & *Def. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. sed inprimis *Lipsii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Προσβλ.] Τὸν προσβλέψαντα δηλονότι αὐτοῦ videtur deesse. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum osculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται).

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oſculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ σὺν κύκλῳ τ πόλιν, καὶ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ περὶ γνώμιλλα ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορήσαντες ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλέσαντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιλυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis ſunt, qui eos ſectantur, atque obſervant, de media nocte ſurgentes, & totam urbem circumcurſitantes, & a ſervis foribus excluſi, canes, & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, oneroſa illa, atque multorum malorum cauſa, cœna eſt: in qua illi, quam multis comeſis, epotisque præter animi ſententiam, quam multa non dicenda proloquuti, poſtremo reprehendentes, aut ægre ferentes diſcedunt: & vel ipſam criminantur cœnam, vel contumeliam aut ſordes accuſant! Pleni autem & angiportus ſunt vomentibus iſtis, & circa viliſſima quæque proſtibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται)] Quum *Micyllus* vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obſcœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id eſt, oſculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim oſculo excipiebant, eosque ſummæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem ſibi gratulatur Nigrinus negatum oſculum, eo ſpurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. Ἀπφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι] Sic in μαλάττῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Moleſtias matutinarum ſalutationum deſcribit, & quam vilium eſſent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noſter* habet de Merc. Cond. prorſus his ſimilia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime conſtat, quod graviſſimi viri temperare ſibi non potuerint, quin de iſta indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulſum janitore ſaepe nocte ſera foribus ingratis adjacere, miſerrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut faſtus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκεταὶ, janitores ſunt, oſtiarii, θυρωροὶ, ut ipſe vocat περὶ τ ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' αὐλὴ θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demoſth.* ἐν τῷ περὶ στεφ. ἀντὶ μὲν φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο νῦνα ἰδιωτεύουσιν, τοὺς κόλακας καὶ θύρας ἔχθρους καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάσχειν, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demoſthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æſchyl.* in Prometh. ſic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis.* hunc *Luciani* locum profert *Caſaub.* ubi de officiis ſalutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſæpe alibi. De his incommodis ſportulae cauſa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & ſalutantibus exhiberi ſolitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus ſuis atque adulatoribus praebebant. Has autem veſpertinas epulas matutinae ſalutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis ſemper ſalutationibus diſcurrent.* *Manilium* expreſſit V, 64. *Inſtar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi portans communis amicus:* luculentiſſime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipſum Luciani locum adſcripſit totum. Neque philoſophi aliarumque artium profeſſores, οἱ τὸ δεκτὸν μᾶλλον ἢ εὖσαι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: τοὺς μὲν σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις ἀγαθύοντας, teſte

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudine frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύσασθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκῃ κἂν συμφορᾷ οἱ κεκλημένοι προσβάλλωσι· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineæ crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαιλες] Ἀπολαλήσαιλες. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. πεδοδῶν] Hinc ἰατροὶ dicti πεδοδῦται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur πειρόδῳ, ἢ δῆλον τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσῶν χολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεςέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεςέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκεῖνος. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθάνατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἴη δ' ἵμοι γε μήτε χρυσὸς ὢν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

a Αὐταῖς ἐκείνοις] αὐτοὺς ἐκείνους *J.* b Ἀνόητον] ἀνάτον C. *J.*

ἀυτῷ καλακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς πεδοδῶν. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν ἀχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τοὺς κολακευομένων ἐξωλεςέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· ἢ γὰρ ἀυτοῖς ἐκείνοις καθίσταται τὸ ὑπερηφανίας αἴτιος. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν πεδυσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐςίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἀπέχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδυλείας, οὐκ ἂν οἶει τἀναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηςον τῆς τραπεζῶν τὸ κάλλος,

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſæpius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῆς Προγνώσεως. Ἥκασι δὲ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰκῇ τι ἢ πράξας πρὸς ἡδονὴν, κολακεύσας, θωπεύσας προσαγορεύσας ἐπιμόνως τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, ὠθεῖσθαι πρωΐ ἐρχομένους οἴκαδε, δημοφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βαρυαλαζονεύεσθαι &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύσαι ἢ συμπροέρχεσθαι ἔωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνῆσαι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῇ Ῥώμῃ πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' ἐδόκει τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτούς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνήσομος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐςὶν ἀληθείαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς ἀλαζονεύουσιν, ὡς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἑσπέραν δ' ἐμπιπλαμένοις & μεθυσκομένοις. Ergo minime miram eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς πεδοδῶν· *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀναγκάζειν ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐκείνας θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς θωπεύσειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύσασθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκῃ κἂν συμφορᾷ οἱ κεκλημένοι προσβάλλωσι· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

λος, ἢ τ' οἰκίαν τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ ἦτιμα τὸ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τῷ ἀληθεῖ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ὅτου δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι δοκαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτοῦς, καὶ ἀπευτελίζειν τ' δυναστείαν, ὑπιτειχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulcherrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. διὰ τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: καὶ ὅτου δή, non δέ. *T. H.*

2. Εἶναι δοκαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι δοκαλλοῦς κόρον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευτελίζειν] *Vile reddere:* vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευτελίζειν] Εὖτον parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ἅτε εὔωνα πανταχῆ τὰ καλὰ γίγνοντα. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα καὶ εὐτέλειαν ῥίπτειν τὸν λόγον explicat Christi dictum: μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὔωνον ὄντως καὶ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων καθορᾶσθαι τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat οἰκ ἀπευτελείας πεπραμένους τε καὶ εὐωνουμένους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερον τῶν ἀπὸ κεκραγμάτων, & mox ἐκδεδιπσμένον. Hinc ductum ἐκδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σίλικας ἐκδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐκδωνίζονται: *Dion Cass.* ἐπὶ ὃ τῷ πλήθει τῶν διδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐκδώνισε. in *Polluce* I, 51. ἐκδωνισμένων τῶν πυρῶν, cui junctum est, τὸ τιμιώτατον τῆς σίτου καθεδεσματείας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐκδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐκδωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδωκαπήλων ἐκδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τέκνων προσκτώμενοι. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τοὺς δὲ δὴ λογιστὰς τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐπιλαζεσθαι (triumviri) τὰ μὲν ἐκδωνίζοντας, τὰ δὲ καὶ πρὸς τὰ σφέτερα χαρίζομένους· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δὲ ὅτι μικροῦ ὕστερον ἅπαν αὐτὰ προκομίσει ὁ ἀποκηρύξει τὰ τά, καὶ οὐ ὀφθαλμοὺς τοὺς σοὺς ἐκδωνίζων αὐτὰ λαθήσεται: similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείζων, κἂν πωλῇς, ἐκδωνίζοντα. *Xylandrum* non probo: *so quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἳ τοσαύτην ἀσυβολίαν πεποίηνται τῶν αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς ὑπὲρ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαύλα λυσιτελοῦντος, ὅτου πωλοῦσιν ἐκδωνιζόντες, καὶ πολλοῖς λαβὼν τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφασθαι πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πᾶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τῶν λεγόντων μὴ εἶναι σοφῶν, πωλούντων τὴν σοφίαν καὶ ἐκδωνιζόντων, ὥσπερ φασί τινες εἰ ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικρᾷ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐκδωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευτελίζω, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino alibi, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐκδωνίζων τὴν δ' potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐπ——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia factitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, mul-

τῷ πλούτῳ ἢ ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλοῦντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῆς φιλοσοφίας προσποιουμένους, πολ-

ὁ Ἀτίνοος] ἄτοπον C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσματα] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δακεδαίμονα & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Ex. Αλ. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτείχισμα τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & Accessi. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῶν πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὴ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς ὑπὸ ἡδονῆς) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καθαπερεὶ χαλκοῦν ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὁμβρίκων quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut verisimilem omiserit, emendare apud *Suid.* in Καθαπαχή· Ἐπιτείχισμα ἢ πρὸς καταπαχὴν τῆς χώρας, non τῆς ἄρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὁρῶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικὰς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & varia structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione sacpenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπιτειχίζοντες τῷ βίῳ, μᾶλλον δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit Interpres: *& in nobis magnum struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπετείχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχων ἐπιτειχίσαι τῇ στωμυλίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πεφυκυίας γυναῖκας ταῖς σωφροσύναις ἐπιτειχίσωσιν & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. διὰ τῆς τῶν εἰκόνων κακουργίας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζουσι τοῦ παθήτου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt: *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *F.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφῶν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 666. καί τοι τί ποτε βούλονται μαχαίριον τινες θηριώδεις πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθερίαν εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θήρας αὐτῶν ὁρμᾶσθαι παρεῖνοι· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adfectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς & πρόθυμα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς ὑπὸ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν αὐτοὺς ἀσπάζονται πρὶν εἰ & καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτων χάριν ἐξ αὐτῆς ἀνισταμένης καὶ τοῖς προθύροις κυλινδουμένης πλείοσι τοῖς θυμωροῖς σωιόντες ἢ τοῖς διπότοις denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσεπίβατοι παραπλήσιοι τοῖς τρόποις quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα ὡδηγγέλλουσι κοινολογούμενον *vocatores* significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχήν μοι διατεθεῖσθαί, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντα, καὶ τοῖς ὀπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ὀπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφορῶνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖα δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι.] Edd. priores μετελαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὁρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντίλαγμόν. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιδεῖται] Ἀργῆς τοῦτο ἐστὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τοῖς κτήμασι· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὰ πατρῶα [•] ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας ἀπαλλάττειν, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

[•] Ὑπούσης] Leg. ὑπαρχούσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίῳ τὸ ἀρχαῖον ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τοῦ τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *T. H.*

[••] Ἄλλο] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

[†] Ὥσπερ κ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

[‡] Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σφισι σῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τράπεζης] Insulse; unum enim est schoma.

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὃ δὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνωσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τὰ ἀλ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τύα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis commisturntur, comparabi-*

mus? *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφορῶνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλεῖα δὲ ἀποφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρότ. τὸν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πριάσθαι. & Ἀναδ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς λιπαρὸν σοφὸν ἄνδρα· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἀπολαύοντα κρέα *AElian.* de Anim. II, 47.

Scri-

si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, sæpenumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν δὴ γελοῖα ἦγειτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑπηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιαλέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὑδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων προνοίαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀπιδῆναι αὐτοῦ πολ-

[b] ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μάκις ἐτόλμησεν ὁ ἄνθρωπος ἀσεφέστερον, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ ‡ ἀσελγοῦς καλλιεργίας, καὶ τὸν οἶκον ταύτης τοῖς χρήζουσιν ἀφειλάμενος· ὥσπερ αἵματι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

lium. M. du S.

§ Ἀγρὸν] Reposui pro Ἀγρὸς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγροῦ. Vitium pluribus adhuc locis infidens. In Servio ad Ecl. IV, 34. correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. T. H.

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὸν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὅστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνον τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρύειν ἐπιγεγράφθαι ἀνδρί. V.

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάσως. M. du S. Praeclaram emendationem adjuvat C. V. ubi utraque vox hac figura scribitur: ἀδικα. T. H.

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus usitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαίρει ἐν τοῖς ἰδιώταις ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio sensu: ὁ τοῦ ἐπ' ἀγορᾶς ἥμελλε, *non unus eram forensium tabularum. Philostr.* de V. S. II. p. 603. τὴν οἰκίας ἁρπαστροφὴν ἐπ' ἀγορᾶς prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. ὑχ ὥσπερ μισθολόγοις οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὄντων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L. *Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus τὸν ἄγαν ὕστερον τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρίσατο ἰδεῖν ἐκπεπλευσόν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, *Lysias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. Æschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἑαυτῶν φροντὶς περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σήλῳ ἀμφιθέουσι· ut περὶ ἅρμα περιάγειν apud *Dion. Cass.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iste, & illa σήλη impactum navim diffringens ipse est Æschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. T. H.

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. *Ludov. Cresollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153. J. G.

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. G. C.

41. Δίων] Edd. omnes praeter J. Nov mendose. In L. etiam recte δίων. M. du S.

43. Οὐ πόρρω τοῦ π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. J. C.

44. Οὐδ' ἐπιδῆναι] Legendum ἐπισῆναι & διιλπφός. J. Br.

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τῶν μὲν φύσει ἁπάντων ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ πεισθὲν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῷ ὀνόματος. ὑπὲρ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τὴν τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τὴν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τὸ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τὴν ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις τὴν ἀφροσύνης τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.

Παραινεῖ δὲ τοῖς συνοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Λουκιανοῦ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι.

† Ἀγρὸς Ἀχαιμήδου γενόμην πότε, νῦν δ' ὑπὸ Μανίκου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ δὴ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε * *V.*

* Λουκιανοῦ] Est inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τὸν χὴν unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πότε addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cætera, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἀγρὸς] In *C. V.* erat ἀκρ & χείρων. recte vero πάλιν. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Præf. *Pauſan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῷ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Stob. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῷ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Ταῦταν δ' ἐφ. οἰδ' ὅς &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriæ telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris;
Poſtremo expellet certe vivacior hæres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μιλτιαδῶσαι δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οὐσίαν δὲ, καὶ τὴν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· haec apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμήδου γενόμην πότε, νῦν δ' ὑπὸ Μανίκου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ δὴ ἐκεῖνος ἔχειν με πότ', αὖτος, καὶ πάλιν ἄλλος·
Οὕτως, ὦμοι ἐγὼ, ἄλλος ἀεὶ θνητῶν, ἄλλος τύχης. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſus* non *mancupio*, ut loquebantur Jurisconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι διανύσαι] Ea paſſim in *Luciano* ſed præcipue in Charont. ſive Ἐπίσκεψ. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρίχει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

gendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

λεῖ τὸ ἀγαθὸν, ὅταν τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθεσμίας ὁρίζωμεν ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἂν ἐκείνων ὀρθούμενος ἵνα μὴ ψεύσαιτο, ἢ ἵνα τὰ δέοντα [b] ποιήσειεν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τοὺς ταύτην καταγινώσκειν φιλοσόφους, οἳ ταύτῃ ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπολάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσαι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὑπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες.

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σκληρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸ ἄρρητα παιδεύειν ἀνθρώ-

b Ποιήσειεν] ποιοῦσι Margo *A.* 2. *W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψιύσαιτο.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχει. *T. H.*

28. Μᾶλλον ἐπιτείνειν] Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philosopho praeceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gataker* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν δὲ σὺ προθέσεις σὺ προθέσεων πολλῶν, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας σὺ προθεσμιῶν, καὶ ὑμέρας ἄπας ἐν ἀρχαῖς ὁρίζῃς, μετὰ δὲ προσέξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὸ προσέχειν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύειν scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μέν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, κατὰ γυμνάσασθαι, ἵνα μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς ἔστι Σωκράτει συγγενέσθαι, ἃ φε-

βοῦμαι μὴ ζημιοῦντε ἢ παίοντε ὑπὸ Σωκράτους. eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρίχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τοῦ Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲ ἀφ' πλαγῶν ἐ μαστίγων πειράσθαι νουθετεῖν ἔφυγον. & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἐ κολάσεις ἐ ἀνοκὰς πυρὶ ἐ σιδήρῳ σωτηλουμένας ἀληθισμοθετῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὕτως εἶναι ἰγκρατῆ, ὥστε ἐ τορὸς ἐ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι πρὸ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπεριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposterа formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρέμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχάζῃ, ἵνα μὴ τὰ τῆς δυνάμεως ὑπατάττων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτως ἀλόγως ὑπερτεθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμελατρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾴων ἀφειμένος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehenſionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo eſſe dicebat, dum præter rationem ita ſupra vires intenderentur. Unum autem etiam ipſe vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustaſſet, audita ſtatim vera doctrina, irrevocabili curſu aufugiens inde, ad ipſum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀποτὰς, τὰ ἄλλων αὖθις ἀν-

29. Jam vero ab iſtis ad alios digreſſus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ὑπιτάττων] Talis eſt βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui ſolet τῷ ἀπολουθῶ ὑπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J.B.*

78. Ἐπιταθέντας] Caſtiga ὑπιταχθέντας. *J.Br.*

81. Ἀμιτατρεπτὶ] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸν ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J.B.*

86. Τὸν ὑππόδρομον] Hanc ὑππομανίαν multis verbis deſcribit Autor de cauſis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paraſ. omnes paſſim. *J.B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς δυσχερεῖς, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſæpe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuſo permaduiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur. *J.P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inſcript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide ſermones habuerint, egregius oſtendit *Joh. Chryſoſtomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἱππομόρους καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ παλαιὰν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἴσχυσιν εἰς τοῦτο μὴ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἕτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi præſtantiores ſuis nominibus inſigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curioſam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pauſan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodoſ. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Boryſthenes eſt apud *Dion. Caſſ.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith.* p. 121. Phoſphorus *Auſonii* Epit. 35. *T.H.*

90. Ἐπιλῆπται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* *J.P.*

Ἐπιλῆπται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapſu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Lucianum non adſequitur, & male periodum hanc majore diſtinctione ab præcedente ſeparant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt. *Multus enim profecto eſt in equis furor, & multos, qui graves videbantur eſſe; redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum eſſe, in iisdem nugis inſanire oſtendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illuſtrationem hic apponerem inſcriptionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀρώπων ἐμέμνηλο, ϗ τὰς ἐν τῇ πόλει παρα-
χὰς διεξῇσι, ϗ τ' ἀθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ
θέατρα, ϗ τ' ἱππόδρομον, ϗ τὰς τ' ἡνιόχων
εἰκόνας, ϗ τὰ τ' ἵππων ὀνόματα, ϗ τὺς ἐν
τοῖς γενεσποῖς περὶ τούτων ἀγαλόγυς. πολ-
λὴ γ' ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν
ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπ'.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῳ δράματϛ ἦπ-
τελο τῶν ἀμφὶ τ' νεκυΐαν τε ϗ διαθήκας
καλινδουμένων, προσιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν
οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τ' βίον
προϊέμε-

EUTONO AF.	I	REGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞
QUOS EQUOS C.

J.G.

Ἐπιλαμβάνεται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἵν' πόλι κῶφϛ πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καϑαλαμβάνομαι συγχύσει ϵ ἰλίγγῳ καϑειλημμένϛ. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ep. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σπ. c. 5. & 9. A XVII. *M. du S.*

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, *ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τ' βίον προϊέμαι, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ καλαίσω-σι τ' σφετέρας ἀληθείας. Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet *τ' τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν.* Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακηγορίας, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J.B.*

προύνται, ἢ ὃ τοῖς ἀληθείαις λέγων, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in eo sta-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant:* nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . . .] Sensum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius læderet, nisi suorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ species prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suæ verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ulti sint ac læserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Hæc simplex & ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in Timone §. 2. qui sic ad Iovem. ἔτω δηλόν τινα ἐπανατιάλλῃ δυσὶ αὐταῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ κεραυνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δόλιμι, μόνον ὃ τοῦτο οἷόν ἀπολαύσιν τῷ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσον τ' ἀσβόλων ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui præter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἔχειν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc solo*, *ad hoc solum*) *existimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas; o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ne operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper manst. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accusatus, & mori jam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac precipuos libertorum Cæsaris composuit; ipsi* (Tiberio) *fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit: patientiam libertatis aliena ostentans, & contemptor sua infamia; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, *omnia Roma præter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret intercessit.* Vide etiam apud *Valerium Maxi.* quomodo illuserint ea ætate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde constat, lacessebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide *H. A. X. XXI.* & *Tim.* I. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque sensu difficultas haeret præcipua. Sed operæ pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Brissonius* de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subjungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μὴν φ. &c. *Quibus verbis, quorum sensum interpres adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifrui, sed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam est ingressus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non præetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ' σφ. ἀλ.* ne veritatis suae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate sua depellantur, *quem auctoris sensum non assecutum* Brissonius *Præses asserit.* Hoc enim significabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

mentis ſcribantur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆ σφετέρας ἀληθείας.

ævitis, aut juſta hereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, verum pro juſto poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed Gutherius erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt omiſſe, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe majorem lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque volens vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: Μὰν Φ. &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quam ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν πομπὴν τὴ ἡ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quis addoceat inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro hereditate ſperata teſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam hereditatae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 818. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τ σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum:* quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν πομπὴν τὴ ἡ ἀληθείας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῆ πείρᾳ τοῦ κάλλιστον πάντων. *Iſocrat.* περὶ τ Ἀντιδ. p. 316. B. & περὶ τὰ δικαστήρια καλινδούμενον. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους & τ δικτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προφέρειν ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri:* cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam veras voces* (φωνὰς ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (lic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtituimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profuturo dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus domus? Quid enim intereſt, quibus domus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius domus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum malis judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inveriſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctione* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato pateſiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι vero pro εἰς αὖθις ἵνα ἀπολαύσωσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας. *T. H.*

6. Ἐσθῆ-

ἃ δὲ ἡ μέλαξις λέγοντα αὐτὴ γελᾶν προσήχθην, ὅτι καὶ συγκαλοῦσιν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγειν, οἱ δὲ ἄλλο τι τῶν τοῦ βίου τιμίων· οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ τοῦδε τὸν τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: aiii etiam cippos sertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν ἦν [a] ἠξίει, τί πέρας τούτοις τοῦδε τοῦ βίου, εἰ τοιαῦτα καὶ τῶν μετὰ τὸν βίον διασκήπτεσθαι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in con-

viviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελίτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & ἀφικόμενος & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro τοῦδε τοῦ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βᾶς ἐπὶ γλώσσῃ, τὰς τοῦδε τοῦ ὄντος παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, μὲ μινόντων, ἰσίαν ὃ κροτούντων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τι καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρότου vel κρότων καὶ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Haec *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus: Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρότων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Malwyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρότου efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρότων] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. *M. du S.*

Μετὰ κρότων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρότων rescribere vereretur: audi *Crefollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

niviis cum croco & odoribus effundunt; qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irroſioις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέουσας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὡραῖον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς αὐτέλεις ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡραιομανοῦσι, καὶ τὰς ὁδοὺς συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ὡραδόνλες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πάλειν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ὡραὶ θύραν εἰσελα-

b Κρόκων] κρόκου A. P. Edd. priores πρότων. c Ἀρωμάτων] ἀνθρωμάτων L. d Τὸ ἐν καιρῷ] τὸ δ' ἐν κ. . . . . ὡς αὐτέλεις ὑπερφρονοῦντας J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐν. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων. *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vina vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Græci vocant*, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χραντίζουσιν, καὶ κιννα μώμοις ἢ κρόκοις ἐφθόνουσιν, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δὴ τόσων, ὦ θαλάμοπης, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀνθρωμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀνθρωμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τε ἢ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἄλοε, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥοδίνου. *T. H.*

12. *Μέσου χειμῶνος*] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς αὐτέλεις ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες ὡραῖον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡραία κἀν τίκτει βλάπτει. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνου. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ὃν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆ ἡδονῶν.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ ἐκεῖνα ἔλεγεν ἀτεχνῶς ζ Μώμῳ τὸν λόγον μιμησάμενος, ὡς γ' ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι πρόθυρα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] ζ στέφανοι τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τοῖν τε ἰῶν καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι.

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

[a] Τῶ στεφάνω] στεφ. τινες. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quædam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δυνᾶσθαι τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλίσαντες ὑπάγειν τῇ παραθύρῳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὀπισθύρῳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſam*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed ὠθεῖ· verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὠθεῖ τὸν ἱππέα *pro* πατεῖ, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Græcarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὀπισθύρῳ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μίμφιλο τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸν δ. θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸν δ. θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non iis

bat, juxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimam inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

ἆται, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ἀναπνοήν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνίσπων τ ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκεῖνος διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα ἡ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων παρεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν.

40 ὅτι, [c] ὑπέφαινε γὰρ τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς εἶνε-

b Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀφροσύνης C. c Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἂν ἀπὸ ταύτης παρὰ τὸν δρόμον τεταται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μῆκος * ἐκτεινομένου. V.

* Ἐκτεινομένου] Ἐκτεμνόμενον scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τῆ I & EI. J.C.

iis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatissimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudarunt in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δή μοι ὑπνώην ἰηπώην
Στεφάνους δή μοι οἴους (*Casaub.* in suo Cod. legit ἐπως) πυκάζω
Τὰ μέτωπά μου πικαίου.

Sic apud *Lucianum* ipsum ἀλκ. c. 16. *Polemo* describitur τὸν κεφαλὸν τοῖς στεφάνοις διπλισιάζων. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *stores de CAPITE, collo, & sinu militi excutis.* ubi hi ipsi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, ajebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Υ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th.M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτὸν σίφιν] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Synapos. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμιάσεις, ut melius censere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμὶς δὲ ὑποθυμιάδος στέφανος παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ὃς περὶ τὸν τράχηλον περιτίθενται, ὡς σαφῶς ἐκ μαθεῖν ἐκ τοῦ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades corona sunt apud Æoles & Iones, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆς ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J.P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus est ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθύμιον propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictæ fuerint, exponit. *T.H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Ἀντὶ τοῦ ἀναστῇσιν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. *T.H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς παρὰ τὸν δρόμον τεταται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J.B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσῳ ὁ μήκιστος ἀνθρώπῳ λαιμός ἐστιν. ὅτε γάρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὸν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῆλθε, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὀπτικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐφάνη, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἢ τοῖς βαλανείοις ὀπτχωμάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἤν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντες ἀλλοτρίων δέοιντο προσφομένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυσχεραίνειν ἀνθρώποις παρεσκευασμένους, καὶ

causſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere; quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in transcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τρυφῆς λέγοις, μέχρι τοῦ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ἐκεῖ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praeſtat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum ingreſſa.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἄχλυς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ὀπτικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέτας τέτρασιν ὑπικειμένους. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον ἢ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε ἢ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῷ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, *animum trajecit*. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque *omnis* generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium intenti-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν οἱ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἥκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ περιδεὴς μένων. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δή χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταληφθεὶς, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥέομαι, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καιρία ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, καὶ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναν-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemæo Euergete: οὐ πολλῇ δὲ τροφῇ ζῶν ὑδὲ πασῶν οἵας τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνων parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ θεραγγεῖον] Caſtiga θεραγγίδιον. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο ——— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens*, utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῦλες, αὐτονώτερον τῷ θεοπέσῳ ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον᾽ μὲν γὰρ ἴσται τὴν ὁδὸν, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀδρανείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ᾽ ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέσταλτο.

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt', sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τὸν

37. At qui bonus jaculator est, atque huic no-

α Ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς] ὑπ᾽ ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τῆς ἐπιφύσεως μόνον. V.

97. Τῆς ὁδοῦ] Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τῆς σκοπῆς. M. du S.

Τῆς ὁδοῦ] Imo τῆς σκοπῆς, ut ex sequ. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quòm recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῆς βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀκ. Φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτῆς πορείας ἠνέχθη & p. 124. v. 27. ὡς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὃ οἱ ὀστέον ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ᾽ ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐν τῷ λείχειν. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ᾽ ἰσχ. Tum ὄψεται τὸ σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τοὺς Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τοὺς Κουρήτων] Mirum est *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρείας τυχεῖ ἴχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλα ϑ᾽ Κύρητές γε περὶ πρώλιν ὀρχήσαντο
Τεύχεα πεπλόγοισιν.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κύρητες ἔνοπλοι ὄντες περὶ ἄντρον τὸ βριϑῶν φυλάττουσιν τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον ϑέλγειν ἐθέλοντο κτύπῳ τε ὅπλων & κινήσει μολπῆς, id est, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum strepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τοὺς δὲ αὐτόχθονας Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ᾽ ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκιρτήμασί τε μῦθον τὸν περὶ τὸ τῆς Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiastes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrræchmes Degmenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὸν περὶ τοξείαν & τὰς κυνηγίας ἐπιτηδεύσαντα. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῳ ὄμοι, πρῶτον μὲν ἀκριβὲς ὄψεται τὸ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τ βέλους· γίγνονται γὰρ δή τ ἀτρῶτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἔστε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἔστε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ βαθύψαν ἄχρι τ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ὅλον ἐν κύκλῳ τ ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἡδονῆται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, ἠσυ-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, *πρῶτον τῶν τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὸν τοξεύειν*. At certe ſi *Apollo primus fuit* arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, *καθάπερ τὰ Κρήτων*. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium eſt ἰητρόν pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὀπίον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὴν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam*. *M. du S.*

17. Κουρήτων] Mitto, quæ de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: *καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων* plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quæ contra *Erodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τῶν ἐξωρύστων αὐτὸ· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ἐν Αἰθιοπίᾳ γὰρ ἡ τοὺς αἰγὸς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ἐν ᾗ Σκύθαις αὐτά τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

18. Βάλ-

ἠσυχῇ ἄρα ᾗ φαρμάκῳ ἡ ψυχὴ τῷ ἐνθουσιασμῷ. ἐπῆλθε δ' ἂν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ἴτυς, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσπερ γὰρ οἱ τὴν Φρυγίαν αὐλὸν ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἤτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τῶν πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελη-

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἴτυς] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ἴτυς] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνεσθαι *hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τοῦ πυρετοῦ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ: perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti (alii sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμοιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας διερρίψαντες &c. Mox lege ἤτοι δὴ non δή. *T. H.*

38. Τῷ λωτῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λωτῷ κικαφησιβόῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Καὶ τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δεικῶσι post μανίᾳ, inserendum, & pro ἀληθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen *γυμν.* c. 6. & *ἀποφρ.* c. 25. Consule finem *φιλοψ.* c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀληθῶσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἀληθεύειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἔτυμος ἀληθεῖναι, ὥστε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἀληθεύοι ὑμῶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃ γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσας πῶς τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὠφελησίως ἡγήσαιτο ἀληθήσειν *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἀληθεῖς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὥστε διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φανερὸν ἅπασιν ἰδέσθαι ἀκούσιν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambroſia, quanto loto ſaturatus, me inſcio, fuiſti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deſinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, ſaucius ſum. Neque vero mireris: noſti enim eos, qui a canibus rabioſis mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed & ſi quos alios ipſi in ea inſania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti ſolere. Nam ſimul cum morſu etiam morbi iſtius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque inſaniæ iſtius multiplex ſucceſſio. LUC. Itaque etiam ipſe nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque inſuper, ut communem alioquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud neceſſe erit

θεὶς τό με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, καὶ τῦ λωτῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μέλαξυ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι καὶ τῇ ψυχῇ καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι καὶ ἵνα δὴ καὶ χτ σὲ εἴπω, τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο ἀφῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμέλαινει γάρ τι τῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας ἀφορμή. Λ. ἐχθὲς καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ συ κοινήν τινα τ θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ δ ἄρα Τηλέφυ ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a ſe praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεστίας ἔτυ δίδηκε τὰς ἀρχομένους, *qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere ſibi conciliarit.* Idem K. II. V. p. 86. v. 15. Diverſa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς ἀφιεμένῳ τὰ ἑαυτῦ ποιήματα. *Marſ. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, ſtatuas: *hiſtrionem inepte ſua poëmata recenſentem:* tu cape: *ut poëta ſuccenſet actori male ſua poëmata* (in ſcena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν καλῶ Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ Ἡσιοδείων ἀφιέντα. Ita ſpectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem uſum recentiores acceptum ſervarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιὸς βούλεται τ ἀντίπαλον ἀφεθῆναι, τῦτο καὶ ἡ νόσος τ κάμνοντα. III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (Oppium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης ἐδέδετο ἀφεθεὶς ἐπήγετο παίλαχῦ λελυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ὅτε ὁ νικήσας ὁ βούλεται ἀφεθῆ τ ἡττημένου. *Alciphr.* II. Ep. I p. 200. ὄψομαί τί μοι ἀφεθήσει ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece ſcripſerunt, auctoritate deſtituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παῖς ἀπηκίτω, τὰ ἴσα οἷς δέδηκε, παθών· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ὧν ἀφιεμένοις ubi πάσχω illud oppoſitum; propterea ſolent etiam rariore compoſitione, οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &, τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαθέντες quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι. *Joſeph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δὲ τ ἄρκον ἀμυνόμενον ἀφιέναι, *ſimiliter ac leonem, irruentem urſum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci ſententia Interpretes ſe fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, ἀφιέμην· hoc genuinum eſt; quippe nullis exemplis, longe autem plura ſunt ad manum, verbi Medii uſum in hac phraſi Graecis placuiſſe conſtat, ratione ſatis manifeſta. Perperam quoque verſa fuit apud *Noſtrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalarum detrimento facile ſanetur: ita lege: οὐκ αὐτοὶ μόνοι (ſi quis μόνοι, quod editum eſt, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel ἕτοι) ἐκ. γ. cur enim Lucianus rotundam orationem iſto inſiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Eſt autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε & δηχθεὶς ὑπὸ τ ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἷς ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον &c. quam a viperae morſu ſimilitudinem duxit *Plato*, eam *Noſter* ad rabioſum canem transtulit: vide *Mer. Caſaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T.H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus ſine dubio corruptus, in quo nihil aliud praeſtare poſſum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipſe animum tuum iſtis philoſophi Nigrini ſermonibus compunctum eſſe & vulneratum fateris: at verba non reſpondent: vereor, ne verſus unus & alter interciderit. Nihil agat, ſi quis ſe defunctum putet conjectando: καὶ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae ſenſum quidem, ſed non hujus loci, habent. *T.H.*

50. Ἐρᾷν] μαίνεσθ. *J.Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* eſſe non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τῦ . . . *Telephi* hiſtoria nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid. M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri poſſit, interjecta quidem unica voce, ſed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi:* τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis an ita ſcripſerit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. E. ποῖον αὖ λέγεις; A. Ὅτι τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν Ἀχαλεῖν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τὸ τις Περσέων, τὸ τι ἄλλο στρατὸν τῦ Νείλου, τὸ τινῶν οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τὸ τινὶ γυμνάσιον ubi monuit etiam *Berglerus.* Emenda *Longum* p. 87. τὸ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τὸ εἰς γιγάντων, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ἃ δ' μόνοι, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριγκῶσι λόγχης θέλγητρα ῥήσασι, ἀλλὰ & τ ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγ@ ἴασαι. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὁ τρώσας ἴάσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρισ-άρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶν@ ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τ ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθ[a] λέγον πάντων τ σὺν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

a Λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῖγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. Quam-

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντ@] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντ@ Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ῆ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ῆ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Caeterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀρισ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum mensis diem alibi etiam *Noster* juri dicundo in ejusmodi ludicris causis assignat; ut in Δια. c. 12. Ὀνε. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Ἀποφρ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolerus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & *P.* hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Καταί-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωκήνσα δικασταί, ὀλίγα ἠδικεῖμην ὑπὸ τουτὶ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καλαίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴ βλάβην, οὐ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τ μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττονθ πρός τε ᵃ ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκεν ᵇ πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη

ᵃ Ὑμᾶς] ὑμῶν C. ᵇ Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντος] Καταπλίοντος, καταιχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενος. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιρῶντος ἔνθα μὴ δεῖ. F. G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιᾶσαι ἀλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὃ κατάρασις εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καθαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρεις ex quo fonte eſt priorem emendare in Κατάρεις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένος καὶ ἁρμοῦ δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μέλιτταί ἐπὶ τ τραχύτατον ἕ δημόσιον θύμον καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαίρουσας μ ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους ὃ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὃ ἡ γλῶττα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆραν, ὥδευσαν· lege, Ἀπῆραι, & mox: Ἀπηρείσαλο, ἔπηξεν. Ἄπηρα, μετέστην· confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάττονθ] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes Φυλάττονθ pro Φυλάττων, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἓν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τὸ χόριον ἕ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσω. & ipſum Σ, κἀγὼ μ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μίχρι μ ἡ ὀλίγοις ἐπιχείρει, τετραράκοντα λίγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγων ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὃ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπιστρώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγων. J. J.

Φυλάττονθ] Monet *Jenſius* de φυλάττω, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, & *potentiam ſequitur* ἄνοια, καὶ μὴ ταύτης ἀκολαστία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ὁ ἀρχῇ μ ἡ ὑπὸ τ Ἀγαθοκλέους γοητείας ἕ ἀνοίας παραλογισθέντες· *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcieli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. J. B.

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad φυλάττοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅπως τὸ ἐπιθλίψεως ἐπέχει τὸ ἐμαυτῷ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθησι, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἐπιθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ κἀ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βε-

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μοι Edd. priores. b Ἐπὶ τῆς ἐπιθλ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἐπιτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὲν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Ἀντὶ τοῦ διηκεῖ * κεκτῆσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλειονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῇ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφῳ. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφῳ; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

18. *Με . . . . ἐπίχεται*] *Μοι* legendum esse suprà diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. *T.H.*

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo *φόβου* sæpius repetito. post *φόβου* adde *τὰ λοιπὰ γράμματα*. quæ dictiones scriptæ in margine unius Mſ. sic & in sequent. *J.B.*

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου ϲ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. *Th.M.*

Ἐν ἴ. δὲ κ. τῷ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed *ἐπίχεται*. *F.G.*

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mſſ. & *J.* Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & *J.* Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῆφῳ, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ δὲ κεῖσθε τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ τῷ ϲ ἑαυτῶν ἄρμα σὺ τῇ ἡμῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. *M.du S.*

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Itadum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, κἀ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & *E. J.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φωνή* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· *φωνᾶς* μὲ τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. κἀ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες δὲ σὺ τῷ ἴσῳ ἦσαν. II, 60. ὅ, τι γὰρ γνοὺς ϲ μὴ σαφῶς διδάξας σὺ ἴσῳ εἰ κ μὴ ἐνθυμοῖτο.

IV.

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεαθ, ἡ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, 30ὧν χωρὶς ἐδὲν καθόλυ τι γράφεται, ἐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε ἡ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ 35δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήσετε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ἀθυμητέον ἐς ἐν ἀδικυμένῳ.

Ὡς εἴθε ἡ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων ἀθυμεῖν· ἡ ὀκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſæpe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν ὑμαρεῖ, ἐν ὑστεροῦ Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι. *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σάφρωνας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγνώμης modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἑκάστας τιμωρούμενος ταύτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ δ' ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν λῆψιν ἕξω. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τ Ἡρῴ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τῶν λόγων ἡ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ ἡ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέωρον ἄφωνον ἴσχυν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξυεῖν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρει ἀιμαλῶδες in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὁ ἐς αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντιμοσίᾳ. σημαίνει ὃ ἐς τὸ ἀντικρυσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſomus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T. H.*

25. Οὐχ ὁμῶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὁμῶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud τὸν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ ἡ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T. H.*

Ibid. Τῆς πείρας] Attici πεῖραν ἀντὶ τῆ δίκῃ ἡ τίχης, pro *dolo malo* accipiunt. *A. V.*

30. Ὧν χωρὶς ἐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur*. Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur*. At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ἂν προδήλως οὐ τὸ γράφειν πᾶσι δῆτα, ut ait infra. *J. G.*

35. Καθυφήσετε τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πειρωμένου ὁπόσον δικαίως ἀργυρίου καθυφεῖς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῷ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων ἐ μεγάλων καιρὸν ἐόντων καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις ἐ προδῷ. ubi junctum vides προδῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τ πραγμάτων pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. ἐδὲν τ σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμην. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων ἐ λημμάτων αἱρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ προδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφιμένῳ τ λόγον, ἂν πίστοτε (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T. H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud ἡ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶδε &c. ᾤμωμοσῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

δα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν αὐτῷ περὶ τῆς [a] κισ-
σήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μι-
κρῶν δεῖν ἦρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν καὶ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρού-
μενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὑφυκλέπτιον, καὶ

cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισσήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισσήρεως] Κίσηλις γὰρ φασὶ γράφεται καὶ [*] κεφαλαργίας. V.

[*] Κεφαλλ[illegible]] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S. † Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἑπτῆ.] Adde καὶ γναφ. vel dum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δέ. M. du S.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφεῖον γὰρ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

In E. A. γναφῖον, & omissum δὲ· utrumque restituit Dotiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

λείπει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud *Hesychium* est in Ὠτοκεπεῖ. Κίσηλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσσηρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus *Ez. Spanhem.* p. 119. M. du S.

43. Κναφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt *Harpocr.* in Γναφεῖς & *Scholiastes Aristoph.* ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεῖς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνίφαλος, ἀκνιπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἀκναφεῖον. Κνίφαλος *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Glossis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνίφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in V. unde κλίνη ἀμφικνίφαλος, cujus meminit *Poll.* X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὑφυκλέπτιον] Voluit si forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, καὶ μαγίδα παφακλέπτιον. Latine dixeris, *cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam surripiens μαγίδα sive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιζοντες, μόγις: Lambda surripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Besantinus* eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13. & Ερμ. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφὸ τοῦ γ γράφει, ἐπὶ τοῦ μετὰ πόνου γινομένου τασσόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολίς ὡσαύτως ἀφὸ τοῦ λ. μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μόλαι vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγῳ vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset μόλις I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφὸ τοῦ λ. ἴδιοι γὰρ ἀφὸ τοῦ γ μόγις ὡσαύτως τὸ μόγον. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquæ item literæ quievissent, nec confusionem legibus vetitam inferrent. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum fortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, ejus est, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι κωλύομεν. καλὸν γὰρ ἕκαστα μένειν ἐφ' [c] ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὰ δίκαια.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τούτους ἀχαρτυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ ναυσιώτης, εἴ-

c Ἧς] οἷς F.

45. Μέγις] Μέγις οἱ Ἀθηναῖοι μᾶλις ἡ κοινή. V.
* Μέγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ

* Μέγις] Anticlides hic est Helladius Byzantinus, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse

γράφει ἐπὶ τῶ μῦ πόνου γινομένου· οἱ δὲ Ἴωνες ἢ Ἰάλυσις. ἀφ' Λ ἐκφέρουσι Ε γράφουσι. C.G.

δια τῶ Γ γράφεται & Ἀναλύσις. T.H.

tum alibi semper istum in modum scribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Jos. Wasse* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, sed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet adseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσωνθετάτλιον· ὁ μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονῶν. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνων sumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. τὰδίκως μάλιστα πεπραγμένα explicat, ἀντὶ τῦ κατ' ἀκρίβειαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. ἃς ἃ μὴ χρὴ] Usurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chrys.* p. 13. sed parum appositе. *Demosth.* in Mid. p. 613. D. ἅπαντες ἄλλως πεφρονήκατε, ὅτοι μὴ προσῆκεν αὐτῶ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur δίκη. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I, Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; *si, quo non debuit, profuderit,* reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαίη οἷς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ ναυσιώτης] *Phoenix* fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμ.] Hac de re copiose vir clariss. *Just. Lipsius* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ ναυσιώτης] *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit. Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bocharti* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta est. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. *Lipsius* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam *Scaligeri*, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ ναυσιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Sosip. Charis.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alia Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare *Rolandus* Palaest. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermissо. Tyrum *Euripides* appellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λὰξ νάσου. Schol. τινὲς ὁ Φοινίσσας νάσου ἀ Τύρου ναυσιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Ejusdem fabulae versum sextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν ἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam.* Χθὼν: χώρα, γῆ pro urbe poni, praesertim a Poëtis, docet *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adsumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νῆσος ἱμὰς θρέπτειρα Τύρος. Apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἔ ἀφ' τὸ νῆσον οἰκεῖν διόμεθα· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Festo: Sarra, insula Tyrus.* Consentiunt Eruditi post magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *If Vossius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris abiolvi nequit.

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (ᾗ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δέ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εἴρηται τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Υ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λίθης φάρμαχ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα ἐ φωνῆντα (*φωνοῦντα*, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τι θεὶς ἁρμόσας dedi pro ἁρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθούντα, id est, ὀρθῶς διοικοῦντα, ἁρμοττόντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δίλτῳ ἁρμοῖ restituo pro κακὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μήμης ἁπάντων μουσοπάτωρ ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι λέγοντα τὸ Ναύπλιον ἰσάγειν· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὖψιλὸν, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

65 προσεῖναι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ὂν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον 70 ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τοῦ πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρώων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶν

a Τὸ] τὸ δὲ abeſt a *F.* τό δέ γε C. b Οὗν] τοιοῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt* Θ, Φ, Χ *ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ξ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Fouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L. L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως δὲ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἴσχυν νενομοθέτηται, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοῖ μόνοι λυσιτῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν ὂν τὰ Φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ὄν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῷ καθήκειν probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. κάλλιστ' ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἂν ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης ἐς χαρίεις ἰδεῖν· ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἴσχιστ' ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ ἀλλοφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁρᾶσθαι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁρᾶσθαι. *M. du S.*

74. Ἀπελάσαι] Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιῶξαν

ὁμῶ σωιδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δέ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὅτι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ80 γειτόνων τὸ βέλτιστον. καλῆγόμην δὲ παρ' κωμῳδῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχον ἐκαλεῖτο, Βοιώτιον μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχον] Οὗτος πρῶτος ἤρξατο τὸ τῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μιταβολῆς, τίτταρα * κατατολμήσας ἀπὸ τῶν καὶ τήμερον. *V.*

* Κατατολμήσας] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. *J.J.*

Ita restituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. *T.H.*

λάξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμων legatur, an βιασαμένων non multum interest. *T.H.*

75. Σωδίσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. *M. du S.*

76. Ἔκλοπον] Mss. ἐκπλωτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἁρπαστικόν. *J.B.*

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* *J.B.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβίλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κυβελλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κυβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κυβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα δὲ Θαλάμαι· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβίλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inſc. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει ὡς ἀπὸ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κώμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλῃ (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλῃ sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam σύτελοῦς μελοποιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur perveniſse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὁ παῦ εὑρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τῦ τ ἀντὶ τῦ σ κατὰ τοὺς ὑστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγουσι, τήμερον αὐτοί φασιν, ὡς δὲ τὴν κοινῶς σύρραν τύρραν λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἰλιος ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκπλῆσαι πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξέχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἁρμόττει· διὸ δὲ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τοῖς, ἔστωσαν ἡμᾶς οἱ τῶν συγγραμμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λόγοι δὴ

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patiently, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τὴν Ἀτθικῆς. 8 ἐπεσχόμην τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεττεράκοντα λέγειν, ἀποστερῆν με τὴν συγγενηνεμένων μοι, συνήθειαν [a] ὥμιλον σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οὐκ ἦν μοι τὸ ἄκεσμα, καὶ 90 πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὀπό-

a Ὥμιλον] Poſt ὥμιλον margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὴ ϵ ὅτι Πιφιλίδης φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὴν ἀφὴν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ ϵ πλατύν, γυμνοζόμενον αὐτὴ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι ϵ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον ἀληθῶς ἔστιν ὡς φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, Θάλαττάν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδάττειν ϵ Μακεδόνας καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἐδημοῦν Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τὴν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τοῦ μήτε Ὁμήρου, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα καχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τῶν λόγων &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus.* Ceterum, quod obſervat AElius, Θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones figmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδαλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione Σ adverſus T injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* *T. H.*

Ibid. Πολύχιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχιον. *J. B.*

82. Λοσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. σ.* ὥμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῆν με τὴν συγγενηνεμένων ϵ σωτετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῆν participium ſequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' ἐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὴν σωτραφίστης, ῥᾳδίως ἔλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπιχείρει τεττεράκοντα λέγειν, ἀποστερῆν τί με τὴν συγγενηνεμένων μοι καὶ σωτεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμιλον τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: *M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τὴν τεττεράκοντα ἀποστερῆν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων ϵ σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οὐκ ἦν* &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; *M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τεττεράκοντα ἀποστερῆν με τὴν συγγενηνεμένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οὐκ ἦν* &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, συνήθειαν recte mutatum eſſe in συνήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. Συνήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγον. *J. G.*

88. Συνήθειαν ὥμιλον] Deſunt in Mſſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſſ. συνήθειαν ὥμιλον τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμβων ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασι-95λίτταν [b] ὀνομάζειν, ἐμέ μέριμς ὅπως τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκα τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι τῇ δικαίας ὀργῆς. ἐκ μὲν γὰρ οὐ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὴν συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασιλίτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριβριάσει F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τῶν συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὁμηρ. ἐπεὶ μ' ἀφέλισθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνίτων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνίτων. Mox ubi illic Interpres τὸ ἀποστερούμενον exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσονται. Ὁμηρ., ἐπί μ' ἀφέλισθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερέμενον & ἀφελίσται excuſum & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. M. du S.

95. Βασιλίτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασιλίτταν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, ritium aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλητττόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucyaid.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque discrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θάττα, θρᾴττα (Ἀθηναῖοι δὲ θρᾴττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, κίλιττα, κρῆττα, ἥττα leges. Λυκαβηττὸς, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνηττὸν aut Ἀλικαρνησσὸν, Παρνηττὸν aut Παρνησσὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ σωφρονοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεῖ τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥρινα, Κόρινα, Μίρινα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωμεν & Τριοφυσίαν· καὶ τὸ τῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριοφυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίπτω Τριοφυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

θων ϗ συνεχολακότων μοι [c] γραμμάτων· ϗχίσαν μὲ, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπων [d] ἁρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μὲ φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, ϗ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐξέσπασε δὲ ϗ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, ϗ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν ϗ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας ϗ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γόον ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τευτλίον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τευτλόεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod ſcilicet foetu beta ceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τῆς κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφους] Φάττας, ἴττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτταν ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λάσιους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Cteſiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιθρίου χειμῶνα λέγειν, κόψιχος ἐπὶ ἴσῃ κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρτύων. Κόσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιτόεις

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἢ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι ἡ θάλασσαν, ἀδὲ τῶ σὺ κήποις Φεισάμβυον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καλαλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι ἡ αὐτοὶ μηδέπω ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ ἡ Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν ὠθούμενον συνθήκων, ἡ τὴν συγγραφέα τῆς τοιούτων ἔχοντι θυκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲ γε γειτονί μοι ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν *D.* b Σεύτλων] σευτλίων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλεικέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *J.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ Ἕ τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆ θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμια. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκαδὶς τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειομένοις θαλάσσης παθλαχόθεν· nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſecluſi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιζύφη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium*. In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra*. *Scalpellum*, *Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) ἡ τὸ ζμύρνα Ἕ τὸ ζμικρὸς ἀφ' τῆ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τῆ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξῦν ſcribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωσῦναι, σωτίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

c παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτος.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρῶν δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ὃ μὲ δ λέγοντος, ὠφείλετό μου ἡ ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι πρὸς πάντας τοὺς νόμους· ὃ θῆτα κρούοντος, καὶ τὴ κεφαλῆς

c Παρ' αὐτῷ] πρὸς τοῦ. C.

sianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τὸ ΕΥ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm. p. 13. *T.H.*

27. Μυρρίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυρρίναι ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύλλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τ' Ἱππέων, quaſi ex μυρσίνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσώνης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῦ, quam Θάρρος & Θαρρεῦ obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel κὴ μ. δεῖν vel μ. δὴ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὸν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budæi* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) κὴ τὸ συρίζειν, συρίττειν, κὴ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budæus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῆ ἐντελοῦς σωνοχὴν, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, κὴ τὰς τρίχας τίλλοντος quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆ κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας & κόπτεσθαι *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας [καθειμένη ἐτίλλετό τε & βοᾶν ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτῶν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, κὴ τῆ τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris*, *feminum*, *capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντ᾽ ὀπὶ τῷ [a] κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ὃ ζητα, [b] τὸ συριζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ᾽ αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ὀπίσω με ἀπέλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ᾽ ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῆς τὴν φωνὴν ὀπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰ-

capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθῃ,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζητα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] ἢ τῆ C. *F.* b Τὸ συρίζειν] τῦ *F. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] εἰδὴ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τῦ ὅσον κατ᾽ αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τ᾽ κολοκ.] Ed. *F.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντιν, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιέστερον κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδιλίχειαν, ἐντειλίχειαν, καὶ κολοκυνθᾶν, κολοκύντιν· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδιλίχειαν & ἐντειλίχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Eusеb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῦ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *F.* τῦ. *M. du S.*

48. Τοιοῦτον τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τοιοῦτον τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ᾽ εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰχίστου νόσου de Tantalo *Euripid.* Oreſt. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰχίστου νόσημα Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῦ K, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπίσω] Mſ. παρεὶς πίσω. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦι & γῶν & θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλὼ δοπεῖν βέλεῃ· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰ-
ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus πεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὁ ἅπασι προθρίαν
primas ſedes obtinere. Rurſum alius quiſpiam ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος
dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc ἐξελέγχῃ· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀλη-
vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, mi- θῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. ᾗ δὲ μό-
ſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec 65νον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ
plebejos tantum homines injuria afficit, ſed μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν
jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ip- εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτοῦ φύσεως ἐκστῆναι,
ſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam τὸ δὲ κατὰ τοῦτο ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν
ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.
Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem ho- 70 Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ·
minum lædit. Quomodo vero re ipſa & ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν [g] αὐ-
opere eosdem lædat, audite. Plorant ho- τοῦ τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται
mines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γέ-
atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, νος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ
quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: 75τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμέ-
ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſe- νους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιού-
cutos, atque figuram imitatos, poſtea ſi- τῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπί-
mili figura cruces fabricaſſe, quibus homi- ζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνή-
nes affigerent: atque ex hoc huic tam per- ματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελ-
nicioſæ fabricæ peſſimum nomen obve- θεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὸν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἰδόντες θεῖον εἶναι, καὶ παρῶν ὑποχωρῆσαι τὸν πολεμιον Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro ταλῶ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae ν in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κύπτω deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενικαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῦ, ὃν ἔνιοι ἀφ' τοῦ ν Καλαὸν προσαγορεύουσι, καλέσαι Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης· ὁ Φιλοκλῆς ἱστορεῖσιν· συγγραφεὺς δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὸν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

74. Τῷ γὰρ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς· Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, σταυρὸς, σταυροῦσθαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων ἓν ἀπάντων ἕνεκα, τόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γοῦν οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ ἢ δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

nisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ reliqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Ἐκπυριμάων σωιελθεῖν] Verissima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc est, in modum ταυ efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & praepositio figma ut fieri solet, σταυρός. *AE.M.*

Ἐκπυριμάων] Volueritne Ταῦ Graecis *Crucem* notasse, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Ταυ figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieranymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, natari consuevisse fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura insubam notatumque poenas luere debere.* Haec sane sunt absurdissima, & a *Luciano* longe distant: sed obscuram ejus mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ δ' τούτους ἅπαντι κατὰ τοῦτο εἶναι ἡ ξυμφέρουσι apud eum saepe. *Aristot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῶν εἶναι πρὸ ὀδῶ γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani*. Usus est hoc loco *S. Petitus* Misc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΤΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

Timon, sive Misanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ Ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephestie, & Asteropeta, & Horcie, & Nepho-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo assignetur nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comoediam habes elegantissimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συναγῶντες colunt τὸν Ἑφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ διόμβροι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquandiu facessivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἱκεσίῳ vel ὅρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & jurisjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φελληγερέτα, ϗ ἐριγδοῦπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ϗ μάλιστα ὅταν ἐξαπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς παλυώνυμόν γωόμφον ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, ϗ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, ϗ ζεγήεις, ϗ σμερδαλέος κεραυνός; ἄπαιδα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ κωφὸν πάν-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἴσον, εἰ μὴ μόνον ψόφος. πουπιλιῶν ὀνομάτων. V.

πουπιλιῶν] C. G. πουπιλιῶν τῶν ὀνομ. M. du S.

λέων, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἑφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁμίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὅμιος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐκ ἐπταλίτρου ἀδάμαντος ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi δικέρωτα κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁμίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὅμιος reperiatur. Apud *Phornutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅμιος e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Galeus* ὅμιος & ὁμαῖος ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅμιος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ex. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίαις vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς Διὸς εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κλῦθί μοι ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Ζεῦ. —— Vide *B. Martini* V. L. III. 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. T. H.

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάταγοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ὥστε διθύραμβόν ἂν ὁ Διόνυσος ϗ ὑπὸ κεραυνοῦ ἐκ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεῖς ἔτι μᾶλλον χαμαῖθεν ἀστεγεῖς πυρὸς πιμπλῶσι, ϗ τοῦ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησε. *Heſychius* quidem, Κεραυνιον, ἐμβρόντητον (male legitur ἐμβρόντητος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, ϗ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δ' ἐκ ἐμβροσηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἐκ ἀπάλλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ ἐκ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. T. H.

6. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter ſοῖσιν vocat ἴξια τοῖς λόγοις, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ἐπεκτὸν ἐ παρέλκον τῷ λόγῳ, ἀπὸ τ ſοῖσις τ φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ ἀναπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt ὡ ἀναπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς ϗ ἀμυνίας ipſam vides *Luciani* phraſin. T. H.

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. M. du S.

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νέμεσις, ϗ Διὸς βαρύβρεμοι βρονταὶ κεραυνόν τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. M. du S.

11. Καὶ παπὸς ποιητικὸς ἀστεγὴς ἴξια τοῦ πατρὸς τ

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω ζ πατάγυ τ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν συ, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, ᾧ προχείρων, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς τ ἀδικούντων [a] ἀφ- Φυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] Ἀφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ πατάγου τ ὀνομ.] *Nugae canorae, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ πατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ἃ πόκα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλων αἰτίων ἔξω τῶν αὐτὸν σωτεταγμένων θεῶν. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πατάγ τ ὀνομάτων, quia πατάγ ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγῖτε· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt commineſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ἐκ τ καταφυγμένης πρὸ πολλῦ, ᾗ ἀδίκως φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματ. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἀφ' τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀφικνεῖσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τ ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τ κακίας· debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τ κακίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατῶν & δίκαιον ἀφ' τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικοῦντας & κρατεῖν & κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τ κεραυνὸν μ χεῖρα σύμβολον τᾶς δυνάτ. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλὸν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. Ἀφίπυρον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſeminuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματ] Sunt qui haec verba, μόνον & τῦτο εἶσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματ, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod

Θᾶττον γὰρ τὸ ὀπορκεῖν τις ἐπιχειρήσειεν ἔωλον ἡμαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸ γε παν-δαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· ὕτω δαλόν τινα ἐπαναλείναντας δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τοῦ Διὸς ἐρῶντες. Respondet paullo post Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲ δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ ἐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἐκαὶ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀναγκαῖος, πρὸ τοῦ τινος ἐ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου.

Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Aristophanes* in Pluto vs. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτοῦ πώποτε.

Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ, ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τοῦ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur; quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσειμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne insita fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est, ad Νιγρ. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναναλῦσαι τὸν ἠσθολημένον μὴ ἐ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσθολίας. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tedis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipsi Jovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & construcle. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde est positum, atque ὀναίμην vel ὀναίμην ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso: *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμιξιῶν· ubi mediae significationis est. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας λαμπελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetustate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τοῦ κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis esse participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἧ πᾶσα ὅτως ἡ πόλις ἀπολαύῃ τοῦ ἀσεβεῖν τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: *atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent*. *Platoni* sine dubio Heliodeum illud in mente fuit E. ἧ H. v. 240. Πόλλακι ἐ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπῆρα· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. *Graevius*. *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολλύειν ποιοῦσι ἐ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum civitat, quod legimus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μαίλης ἐμπε-

πληθήσουν τὸ ἀσβόλιν. ὅτε ἤδη ἀφ' ταῦτά σοι ὁ Σαλμωνεὺς ἀπιθανότερον ἐτόλμα, ὡ πάνυ τι ἀπίθανος ἦν, πρὸς ὕτω ψυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πλημμέλω colluctetur, eum maculari necesse est, ὕτω κ' ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκοιτο & συγκυλινδοῖτο ἄξιος, ἀνάγκη τῶν σπαπολαύειν & τῆ κακοῦ, κ' συναπομπλασθαι τ' μιαρίας ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἔνιοι φίλων & οἰκείων σφενύναι πιφορμῶν βία & ἀλόγως τὸ πάθος, ὑδὲν ἀπέλαυσαν αὐτῆ χρηστὸν, ἀλλ' ὡ πατρὸς & ταραχῆς ἐπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα πυρωτοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γὰρ τ πυρωτὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γνίσθαι τῆ τραύματος. Perquam apposite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ἄλεσε istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegantur cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· saepe *Lucretius*. eo, quem dixi, loco: —— *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτλω θεὸς ἐνίσκηψε βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς αἰσχρὰ τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκίπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔστιγον, ὦναξ, ἰγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνῶ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ἦν] Olim arridebat: ὡ πάνυ τι ἀπίθανος, ὡς πρὸς ὕτω ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξενηνοχέναι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δίους. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς & ταῦτα ἂν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλάσαν ἄνδρα ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὥστε μὴ πιστελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *Aeschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καὶ ψυχρότητα δημοσθένους, ἀπίθανος ἂν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse sessurus Morte Jovem didicit*) *generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger: de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admoviffe finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. —— ὅστ' ἐκ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεῶν μιμεῖς ὑρίσιν Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ ὑ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς γὰρ ὑ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ ἂν ἀντιβροντήσαι σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tunm fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum sternis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τ ἐπιφωνῆσαι τοις ἐπιχειροῦντας τὴν τῆ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἰη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ ὑ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καθαφατικὸν ἐστι, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικὸν *Lucian.* Ἀλεκτρ. §. 14. ὅτ' ζῶν μ' ὑδὲ ὀβολὸν ἐδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ὑδὲ αὐτὸς πάτηλο τ χρημάτων hic, *dum vivebas, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam*

num facile tueretur ; audax quippe & ardens animo , adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim ? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χρὸν ‖ τ ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα κατεύδεις ; ὃς ἔστι τ ἐπορχεῖ-

[a] Καὶ] Al. καὶ vel solum καὶ dele. Margo *AIW.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ [*] ὠθισμαχομενόμενος καὶ πώτολμος. *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τ ἀνεμιμένων καὶ ῥαιβόμενα, παρόσον οἱ τ μανδράγορον φαγόντες ἀνύπνωτοι ὑπάττουσιν. *V.*

[*] Παρακινημένος] Blandiebatur παρακινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noster περὶ τῦ μὴ P. II. A. §. 5. ὑπέθεντο καὶ παρακινημένον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παράθερμος. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ἐπὶ. *T. H.*

quam sane , ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἄν , ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς ὅδε ταῦτα &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἷ μὲν γὰρ ὀνομάζον) συγγενῆς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γὰρ , ὅσγε σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἄ; ὅσγε σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἂ πάθοι ; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. κατ.] *Sub mandragora dormis :* qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. Δ. ἀλλ' ὑπὸ ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκότες, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἰσῶμεν ἀνθρώπους. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis.* Ita vertit *Erasmus* , bene secundum vulgatam lectionem ; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam laetucae non absimilem , ut ex *Theophraste* & *Plinio* patet , in arborem , umbram dormientibus facientem , transformat. Certe non ita scripsit , non ita intellexit *Lucianus.* Lege meo periculo ὑπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel , *post mandragorae potionem.* Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. ἐν ὲν μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, *a mandragorae potu* vel *esu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμονῆς, ὑπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem , statim post pharmaci potionem.* Mandragoram vero esse παρωτικὸν φάρμακον , & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum ; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ὑπὸ ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem : utque idem sit prorsus vocalae ὑπὸ. Vertit sane Erasmus *sub mandragora :* an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec , quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεσηκυίαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ ἐ μανδραγόραι in libro I. Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit , ac illi , qui vaticinari solebant tenentes animalis , quod alligari debebat ad radicem mandragorae , in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet , credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem ; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas , stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia ! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam , ut putabant , difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano* , ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum , & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀληθῶς μὲ ἄπαντας ἂν ὲν μανδραγόρου καθυδόντας τοὺς αὐτῦ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim : sed quemadmodum dicuntur hic καθυδεῖν ὲν μανδραγόρου illi , quos* Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit , idem & de illis , quorum illic fit mentio , esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρα *non subscribam : literae ω, ut talis sit genitivus , qualis* Πυθαγόρω *vel in* μανδραγόρου *mutabo , ut in posteriore loco* ὲν μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur , dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare ,* prae mandragora , *pro eo quod est ,* prae nimio mandragorae potu : *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim ,* sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat , tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. p. 57.

Ste-

κύντων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικίας ὀβελισκοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

oros non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis & luscioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis sunt jam provectioris.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἀδέκαστος ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα ὀδὴ τούτων χρεία τῶν λοιδορητικημάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem perstringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκάστῃ πληγῇ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐπηρμένος ἦν, ἐπισείετο, ἐκατεχεῖτο, προσκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani observata *Palmerium* fugerunt, quando *Erasmi* versionem tam falsè irridet, ipse propterea vicissim a *J. Gronovio* irrisus: cujus equidem rationes *Erasmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπὸ quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti sub mandragoris recubans*, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contectum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expositioni Vet. Signi subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat *J. Gronovius*. Sane καθευδεῖν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes Editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praesertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ποιμίζει· ἀνθρώπους servant *Athenaeus* & *Stobensis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam posuit, ἀνδρὸς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημῶς] Haec illustrat *Erasm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdat: in Lys. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος quae quum imitaretur *Aristaen.* I. Ep. 24. p. 110. scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest utram formam usurpes, ἐκκωφῶ an ἐκκωφοῦμαι prior in *Aristoph.* Equ. v. 312. ubi prorsus displicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria: posteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέαμα τοῦ Ἑλένης) ἐκπεκωφωμένοι καὶ κατανενυγμένοι *attoniti & stupore capti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant*. Ingeniosissime *Salmasius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῶν συμφορῶν ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thes. in Ἐκκωφῶ. *T. H.*

36. Οὐδὲ πόλις ἦγες &c.] Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbissimis, quos fulmine Jupiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σωρηδὸν ἐκπεπύρωκεν, ἕως ἡ γῆ ὀφθαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ὁ Ἀρκὰς ἐκ τυχηρίας γενέσθαι· Tzetz. ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. descripsit. Eorumdem etiam scelera impulisse dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accus. passim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνιχὶς &c.] Interp. *Faculorum in morem*

erat fulmen; ægis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur: terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa dicores; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres παγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras; singulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάλλας ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· ᾗ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, ᾗ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥστε εἰς ἀκροβολισμὸν τροπολογίζεσθαι. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, ᾗ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυδον. ᾗ ἵνα σοι φορτικῶς ἀφηγήσωμαι, ὑετοί τε παγδαῖοι, ᾗ βίαιοι, πολαμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη οὐκ ἀκαρεῖ χρόνου παυσαμένη

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnæ*; addiqne vocem utrumque ſignificare; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam: atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' ἴσως νομίζοντες ἀκροβολισμὸν σὸν εἶναι μικρὸν ἐκπεσωμένου τοῦ κεκτῆσθαι. *H. V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes.* *J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πέλεκυδον, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. πανταχόθι σωρηδὸν προσκομίζοντες . . . συνδιαμένειν ἀράκτοις φερομένοις . . . ἀμμαμαξαῖς σοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſſur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς παγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo: quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant: ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, πολαμὸς ἑκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro παιδικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro: ὅπαθον ὕραντες χειμάῤῥους ἐκπτώσεις &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent: non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμῶδες λέκτρον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T. H.*

43. Ὑετοί τε παγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε, nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt παγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὁρατῷ, ἀμφί τε ἀοράτῳ ἡ γραφή. Caeterum παγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T. H.*

Ibid. Παυσαμένη] Vide *Syr.* c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A. V.*

Παυσαμένη ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνι ἐγένετο * προσοκεῖλαι τῷ Λυκαρεῖ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον ᾗ τῷ Διὸς πανορμίου δ' ἱεροῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο Ϲ τὰ στρ. Ubi miror illum Διὸς πανόρμου in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὁμβρίου πανορμίου. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὸς πανόρμου exſpectare debuit? & eo ceſſante demum aedificavit templum? Deinde non Graeeus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo: nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit characteres communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΙΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J. G.*

ὅπῃ ϒ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καὶ καθεδευκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον σωθῆναι προσκεῖται τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι ϒ ἀνθρωπίνου σπέρματος φυλάττον εἰς ὕστερον κακίας μεῖζον.

sub Deucalione tot naves perierunt; ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα ϒ ῥᾳθυμίας τὰ πίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· ϒ ὅτου, ὃ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ὑποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneccessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἔν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῇ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γίγονε. *V.*

51. Τὰ πίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' ὧν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχάροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. σὺ κορυφαῖός που σμικρὰ ζώπυρα τῶν τ' ἀνθρώπων γένους ἀφασισωσμένα. Sic passim *Origenes c. Cels.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφασώζουσαι ζώπυρα τῶν Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα σφετερισάμενα τῶν παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μεῖζον] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J. Br.*

51. Τὰ πίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τὰ πίχειρα· quod in *Aeschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπημφίεσται τῶν φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν τῷ ἐξαπλαθέντες ἐπίχειρα τὰ ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἂν δικαίου τἀπίχειρα λαμβάνοι, Αὕτη δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, οὐσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Def. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ὡς πάρεργα τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνον] Prov. i. e. ἀνόητον ϵ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A. V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ἀποσάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμοθράκιον δυνάστρια πάσχειν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνισαμένη Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γενομένῳ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας τέθλιπ-

con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ὠσάμενοι τὸ τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁπόσακις ἤδη σε τὸ νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ σοὶ αὐτῷ τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναρῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους ἀποκειρόμενος ὑπ' αὐτοῦ, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα ποτὲ ἔτως

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίσασαν ἀντὶ τοῦ τινὲς τὸ οἱ ὃ κεῖται. *V.*

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς ἐφαμόντες. *V.*

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὕτη. *M. du S.*

‡ Τῷ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari *ἐδὶ, neque*, tum propter alias rationes, *tum quod*, ut ait, rarum ſit omnino illud *οἱ δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur *οἱ c.* XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλόμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tuentur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλόμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάδι γὰρ ἐνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται λέγεται γὰρ περὶ τούτων rationem adfert, tum προτερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ λὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ λὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιᾶσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιρρημάτων ζητεῖ τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιᾶσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τοῦ ἄλφα τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν στοιχείων τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T. H.*

62. Ἀναρῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T. H.*

66. Τοὺς πλοκάμους ἀποκειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto ἀποκειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter!* *T. H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἔτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κο-
λάσεις τ τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέ-
θοντες, ἢ δυκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτως
ὑπέραντλον ὕβριν ζ βίου.

70 lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

Ἵνα γὰ τὰ καινὰ ἐάσας, τὰμὰ εἴπω,
τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, κ πλου-
75

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' τῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ' τῦ Δευκαλίωνος τ κατακλυσμόν. δεκαὶ δὴ μοι κ τὴν Θείαν γραφὴν μὴ ἀποπεσήμασίον τ ἐκπυρώσεως ἀφιτέλῶ, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων * ὑποφαίνει. V.

* Ὑποφαίνται] C. ὑποφάνει. V. ὑπορραίνει. M. du S.

siniſtra Sceptrum. Menſuram autem ſtatuæ idem Auctor nobis, quia minorem juſta tradi cenſebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δεύκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέραντλον] Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit Interpretes, illuſtretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *ſentina*, & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & juncturas hiantes ſeſe inſinuans, & ipſe locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. *Euſtath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ἐ τὸ ὀπ τ ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὀπ τῦ ἀντλᾶν (imo potius ἀνατλᾶν) κ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' τ ἐχισμένων ἐπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, ſi quis τόπων retineat: ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *Æſchyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις σὴ ὦ εὐδία τε, κ κλυδωνίου Πολλαῖσι πλαγαῖς ἄντλον σὸκ ἐδέξαλο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat rejectos oppugnatores & depulſos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuiſſe: ſic recte *Scholiaſtes* primus, qui, tametſi haud magni pretii, ſecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναὸς. ἢν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens:* cur ſpernas, praeſertim accuratius ſervata τῦ εἴργειν proprietate? *undam inſultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem poſteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν αλῶν πληρώσαντος, κ καθυδατος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι σωιβὸν ἐ ἐκπῆξαι τὰς ἅλας, *Schottus* non optime, ut ſolet fere vir literas juvandi ſtudio praeclarus, ſed in vertendis Graecis haud ſane pari ſolertia; *aquam ſentina hauriente:* at voluit *Zonobius*, ſentinam, quae per inertiam dormitantis nucleri evacuata non fuerit, tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐκπαιτάσας, quod oſtendit *Mich. Apoſtol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέρπλεως· nempe cujus ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas ilabente, vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρᾶν ἀκμαιζοῦσα κ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐ λαίλαπα καθαιγίζουσαν κ κυμαίνουσαν πέλαγος, ἐγκομίζειν δόκει, ἐξορμίζειν δ' ἐκ ἐξαίφνης· τίς ἡ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἐτῶ ποτε ἐμαθὼν ἐ παρώνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον καθασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάσσης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ· partem vidit *D. Hoeſchelius*, male quidem mutans ἐγκομιζειν. ἐθελήσας abſolute poſitum rariore ſtructura, quanquam *Philo* ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα κ ὅρμα ὢν ἀναῤῥάπτει, δίος ὢν δέχειν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur: & ſane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καθαβαρῆσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρωος, teſte *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας κ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Caſſ.* LII. p. 473. A. elegantiſſimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Auguſtum quam poteſt acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capeſſat: μήτ' ἂν χειμαζομένην ἴτ' αὐτὴν φεύγειν δόκῃς· ὁρᾷς γὰ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε περὶ ὅρμα σῴζεσθαι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus *Alcaei* nobiliſſimos in mente habuit, qui poſt *D. Heinſii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum ſunt perſanati. *Diphilus* uſu paululum inſolentiore navicularium ipſum, cujus ratis in hoc periculum ſit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὑπεκρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλοῦτον, ἐντεῦθεν πένης ἀπὸ ταύτης ἐγένομην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καίτοι

ста, ὑπέραιλον dixit γενόμενον adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπηύδα τοῖς ἰδίοις ἀπόβαλλον τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας ἔφη, Ἢ φορτὶ' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἴκαν ὄ φθάσαν ὑπέραιλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ ὑπερρέον *ſin, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραιλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς διαπεπλεύκασι τὸν πόντον en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatam ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔπειτ' αἱ σιτοβῆκαι μεσταὶ ὑφ' ὅτου καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς & ὑπέραντλον quid audio? σιτοβῆκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπὰ δ' ὑπέραντλος ὢν σὰ Συμφορᾷ gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῆς ἐν τῇ νηῒ μηκέτι τὴν ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένην ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ γενόμενα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο apparet eos dici μηκέτι τὴν ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷόν τ' ἐστὶ ὑπερέχειν τὴν ἀντλίαν hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*. cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλίᾳ undecumque depromtum, οἷόν τ' εἰμὶ πεδανίχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερίχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπὰ ὑπέραιλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραιλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραιλον ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δάμπαλίσκοι ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραιλον ἰσπιστὰν ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραιλα, πολλά· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραιλον ὕδωρ, πολὺ· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δίοντα ἐπαρκέσομεν. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπῆκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶ ζῶ ἐμῷ νεύματι ἀνηρημμένοι. ἀλλ' ἤν πως ἡ ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχωμι τινὶ αὐτῶν, ὥσωρ τινὰ στήλην παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπτίαν, ὑπὸ ζ χρόνυ ἀναλελραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἀ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλρέπουσ), δυσάλληλον, ἡ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, τ ἀ πρὸ πολλῶ σωτῆρα, ἡ εὐεργέτλω αὐτῶν γεγενημμένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam ſi forte cui ipſorum in via occurram, ii me veluti everſum hominis jamdudum ſepulti titulum, & temporis diuturnitate collapſum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe viſuros ſe ſpectaculum aliquod occurſu infauſtum, atque averſandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτὴρ ipſis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τ κακῶν ὅτι ταύτλω τ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

a Ἐντύχωμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πύνλα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλω. *Menander:* Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλλω παλαιᾶ νεκρᾶ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλλω π. τ.] De Columnis ſepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλλω παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπτίαν] Ut probet, in ſepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 8. *Ruſinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὄ τάφος, νῦν σι παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντλλον ἡ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σι πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτλω] Voces quae jungi ſolitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τ κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτλω τὴν ἐχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἐχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐχατιὰν] Ἐχατιὰ, ὡσεὶ μὲ τὰ ποιητὴ, τὸ ἁπλῶς ἔχθιον, κατὰ τοῦτον μέρ. παρὰ ὃ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἡ λίξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμω διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐπημμένω, ἐσκεδασμένω, inquit *Suidas.* *Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆ τε ἴκασον φορεῖν & διφθέραν ἐσκευασμένους. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σεῖλας ἐμαυτὸν ἀγρικᾶς, νάκω ἐναψάμενος ἡ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) ἡ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν· ideo Timon §. 7. ὑποδιφθερος· σκάπτειν δὲ, εἶμαι &c. §. 8. δικελλίτης ἡ διφθερίας· & §. 42. δίκελλαν & φιλτάτλω διφθέραν jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, σαγὴν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν δικέλλη· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις & ἀτέμοις λιγαλίγοις· γῇ & ἰρανῇ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὕπνον] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ Θεὸς ὥσπερ ὁ ὡδὶ τῷ καμοντῷ Ζεὺς ὐκ τῇ μακρῇ ὕπνου διυπίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τ Ἐπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere ὑπνωμον, (nam Epimenidem dor-

ὀχαΐαν τραπόμενον, ἐναφάμενον διφθέραν, ἐργάζομαι τ γῆν, ὑπόμισθον ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ 95 σωροσοφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γῶν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τ ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνε καὶ Ῥέας υἱέ, τ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσαμενον, ἰχαὶ νήφυμον, (ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κε-

κοί-

1. Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κτλ.] Ὑπὲρ γὰρ τ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης ἦτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃ ἐστὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λέγων· λέγουσι δὲ * ξ ἔτη ὑπνώσαντα ἕως μὴ ταῦτα ἀνασῶναι Θεσσαλάττοντα ἐκκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ὑπολοιπὸν ἀπιδεῖν. *V.*

* Ξ' ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apoſtolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ξ ἐκθεσθε. Vide *Kuſterum.* *T. H.*

† Εἰς χρησμόλογον] *V.* εἰς χρησμολογίαν. *C. G.* πρὸς χρησμολογίαν. *M. du S.*

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. *M. du S.*

Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Aeiphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δὲ, ὥσπερ ἔωσπερ τὶνὰ φωμαίων σοφιὴ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. P. *Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τ Περσικῶν δίκα ἔτεσι πρότερον de LL. l. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent: τῇδε γ ἴσως* &c. *in quo cum Laërtio conſentit* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ ὁ φοβούμενον τ Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲ ἐτῶν οὐκ ἔχουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσον ὁ πράξαντες ἐδὲν ὧν ἤλπιζον, παθόντες ὃ ἢ δράσαντες πλεῖω κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τ Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τ ΦΙΛΟΝ ὅτι παφίλιπτις τ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τ θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θέρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲ κατάσπασμοὺς, τότε δ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Democharis* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ἀρχούμενοι ὑπαράδηλος, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

χοίμησας,) ἢ ἀναῤῥιπίσας † κεραυνὸν, ἢ ὅτι τοῦ Οἴτης [2] ἐναυσάμενος, μεγάλῃ φοινίσσας τὴν φλόγα, [b] ὀπιδεύξαιό τινα χαλκῇ ἀνδρώδει καὶ ναικιῇ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς [c] σῆς ταφῆς μυθολογήματα.

ΖΕΥΣ. Τίς ὅτος ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κακαργὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὠδὶ τὸν Ὑμηττὸν ὀρυμαγῶν τῇ ὑπερεία; φοινικοῦς ἄλως, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθέρους

miendo viciſti) flatu denuo ſuſcitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; niſi forte vera illa ſunt, quæ de te Cretes, & ſepulcro tuo apud ſe ſito fabulantur?

7. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, ſordidatus, & ſqualidus, & caprinis pellibus ſemiamictus?

in-

a Ἐναυσάμενος] ἐγκαυσάμενος C. b Ἐπιδεύξαιο] Sic vetuſtae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαιο. c Σῆς ταφῆς] ἐκ ἐκῆς σ. τ. f. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τὸ Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, ἔστι μέντοι καὶ πυρκὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς ἂν τοῦτο λέγοι τις; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελαμπεῶν κατ' ἰδίαν ἐξέφυγεν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ἑλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ῥυπῶν. V.

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτης] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus ſcenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, ſomnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut ſolet in plurimis, ſecutus fuerit Lucianus, *Celſi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themiſtius* eodem reſpexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, ſed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix ſacerdotum clamoribus excitari poſſit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati ſincerae ſacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὐδεῖ Διὸς ὀφθαλμὸς *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσόβαλος. Rex vates Pſalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, ſignificans Deo neutiquam convenire ſomnum illum, quem numinibus ſuis gentiles adſcribant. *T. H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* ſignificatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu exſuſcitare*, quod *AElian.* Hiſt. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερεχάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐκίνησε καὶ ἀνεῤῥίπισεν & *Lucian.* in Gymnaſ. §. 21. quare in verſione hujus loci prò *denuo vibratus fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rurſus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum eſſe fulmen Jovis: τὸ ζ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἀκηδόλου ὅπλου, καὶ πρίχωρον ὃν οἶδ' ὅπως τελεῖς ἀπίστῳ &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis ſcilicet buſto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμενον] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non poſſit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in ſummo vertice (τ Οἴτης ζηνὸς ὑψίκρημνον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc ſane verum; nam & caſus iſte loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέκαυσε τ βίον ἀμφὶ τ οὐ Οἴτῃ πυρᾶς κατασβεσθείσης *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco reſedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης πρὸ τῶν Πυλῶν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φωκίων λέγεται τοῦ ἐκεῖ πυρὸς ἐπιβῆναι τ Ἡρακλέους *Stephan.* in V. alia notant *Munther.* ad *Hygin.* p. 83. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua oſſa concremata Herculis eo loco, cui* Preſtion *nomen eſt:* melius, ut puto, Πρηστόν. nam ne de vitio ſuſpicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis ſuccendendo poſuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem iſtam ſolvendi nodi viam, ſi perpetuum aliquod ignis egeſti monumentum Herculis pyra reliquiſſet: ſpecioſe poterat ex ejus heroïs, qui ſeveriſſime vivus in malos animadverſiſſet, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae veſtigium. Non me praeterit ſtare pro vulgata lectione *Iſ. Voſſium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere inſuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eruditare hunc montem:* ſed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilii*que loca perperam expoſuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non poſſe, nihil eſt cauſae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam inſumam. Placet ergo *Tan. Faber* prò Οἴτης reponens Αἴτνης: nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τ Αἴτνης Jupiter arceſſi jubet ad accendendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὸν Αἴτνιον, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπικεκυφώς· λάλος ἀνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἦν ὅτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῂς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ἣν ἐπέθεσαν μὴ γνησίοτητος ἐπιτελῶν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔοικε ὃ δὲ τοῦνομα ταύτῃ λάβοι τῷ § Διασιαίειν τεθεῖσθαι. *V.* Διασιαίειν ὃ τὸ ἀποτρέπειν τὰ ἀνίας· ἅμα δὲ τῷ Ἰκαρίῳ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτὴν *A.* ἣ. καλουμένη] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic *V.* *M. du S.*

§ Διασιαίειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Etc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγεῖν αὐτὸς αἰχμὰς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Aristoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit *Kusterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda deterſit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τῆ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία ἔστ, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa *Fabr.* in OEcom. Hippocr. Istius γνησιότητος (minus recte *E. A.* γνησιότητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, εἰς τ' ὑραῖον ἀναστήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἀναστάμβος libenter legerit ἀναστάρβος· non adsentior: ἀναίειν hac significatione notum; alterius auctoritatem delidero: quamvis ἀνάπτειν & ἀνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* εἰς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Ζ. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ZAN KPONOY. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδίφθερος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἂν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: ὑ γὰρ ἄν, ὑ γὰρ ἂν ποτε, ὑ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Τ θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & Ρ. τελήεσσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἱερῶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὀμόσαι· paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔξασθαι, de quo *Kusterus* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philopf. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὀμόσαι· utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱερεῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* *T. H.*

17. Ὁ νεόπλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὁ. ἑκ.] Θύων subauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος θύοντες. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἀλγεῖν τὰ Διάσια, λάβοι δ' τῷ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ἀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit Noster

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πρὶν ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τίς παθὼν ἂν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕστω βαρείαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

JUP. Heu! quæ isthæc rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία πρὸς [a] τοὺς φίλους· ὃς δὲ συρίττει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τοὺς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii

[a] Τοὺς φίλους] τῶν φίλων R.

ster Ixaph. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱππίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἐν Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῶν πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγγεῖα δὲ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγγεῖα ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δὲ confer *Porphyr.* περὶ Ἀπ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſupersedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ . . . .] Eodem redit cum his in Ἀμφότερα λόγῳ μὲ, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναιρήσομεν τὸ κύριον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τῶν ἑπταπλάχοις ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* εἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat θηρίτους καὶ κόλακας, dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζησάντες] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire:* ἐκμυζᾶν τὰ ἄφατα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀνασπᾶσαι, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μύρῳ τὸ τρυγός. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς παρδάλεις ἐκμυζῶσι τὸ ἔμφορον· haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδεῖα καὶ ὑ σφόδρα εὐκαίρῳ δαίμονι ὅμως (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὅπως) δ' τινας σὺν ἐᾷ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐριτίμων ἐκμυζηθῆναι· iſta ἐριτίμα ſunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ ἑάσις πανταχῇ καὶ θορυβώδες, καὶ τῇ φθονερῷ ἀθρόον ἔλκει γὰρ (*dilacerat enim:* niſi forte malis ob mentionem τοῦ φθόνου, ἑλκοῖ γάρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ τὸ κενόν. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII. 90. *Oſſa vides regum vacuis exſuicta medullis:*

cu-

Ii vero nudatis Timonis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos prætereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ θεῖτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐξμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὀπιμελῶς, ᾠχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γε; ἢ ὀπυιεῦντες, ἢ ὀπιδιδόντες ὁ τῷ μέρει. Ἀλλὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπερηφανῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

b Ἐνῆν] ἦν *J.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* Psychom. v. 600. *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato & prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον saepius a *Luciano* dici *exhaustum bonis & evolutum* monuit *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον· nam τὰ φυτὰ ἀπὸ γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut est in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: Κρύον, τὸ ξηρὸν καὶ σκιερόν. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulsa. *J. Br.*

38. Πόθεν γάρ] Phrasis *Demosthenis* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γὰρ] Priores Interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ὑπικουρήσῃς. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γὰρ; ἢ ὑπικουρήσῃς, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes.* Ita solet interponi, praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non simpliciter sed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί ἂν; ἤρκεσέ μοι ῥόπαλον; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? nequaquam*; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Aristoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔτι· lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔτι· vel ἔτου· hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat usurpari πώμαλα. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuster.* ad Eccles. *Aristoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *vicissim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur:* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς est ἀπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum onerat adsumento deterioris versionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτεῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, quum & nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis,* &c. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτεῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσωμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. §. 10. ubi Socrates reliquos Revivisc entes Philosophos perpellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper

ἐπεὶ ἢ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὀπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ἢ αἰγῶν ποτὰλια καύσαντος ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ βωμοῦ. ἔτι γῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτοῦ ἔχω. πολὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, ἢ θορύβου πολλοῦ τῶν ὀπορκούντων, ἢ βιαζομένων, ἢ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου ἢ ποδὸς τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ εἰσι, ἢ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac sceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a *Μηρία*] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro *ὀπιλελησμένοι* Margo *A1W. ἐπιλελησμένοις*. male.

νεκρῶν καθημῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορῆν ἐθέλουσι, καλαλύσαντες ἄιδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ἐωυτῷ ἑαυτῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρίξομεν intelligatur pro παρίξοιμεν, *praebuerimus*. Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἂν σὸν ἂν ἕγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τῦ λωτοῦ ἀποστάσαντες, ἐπὶ τὰς σωτήριας ἀγαθοῦς ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γῦν ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμεθα ἄνω, ἢ συμῦν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea εἰ τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ἦ, πάθοι ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοιοπαθῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius*. Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [ἢ σὺν ἂν ὑδὶ ἀνέστρεψεν αἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] verteruntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ἢ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἕτερον ἄλλό τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit*. Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale*. *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. *Τοσαῦτα ταύρων τε ἢ αἰγῶν ποτάλια*] Barbarum hic pronunciat *Faber τοσαῦτα ποτάλια*, legitque ex Cod. Reg. *Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε*, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. *Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε ἢ αἰγῶν ἵκανα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ*. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢδ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, *τὸ, τοσαῦτα ποτάλια*, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῷ παραδείγματον σῴζειν αὐτούς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε ἢ αἰγῶν ποτάλια] Vocis *μηρία* ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis *αἰγῶν ποτάλια* pro *αἴγας ποτάτας* etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur *αἰγῶν ποτάλια*, nemo dubitabit: *αἰγῶν ποτάλια*, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τὸ κολάκων τὸν πρῶτα, τὸν ἄκρα τοῦ Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt*. B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maximè poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ' Ἀτλικήν· ᾗ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60 μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τ' εὐχῶν. ὥστε ἢ ὀπιθυσάμβυον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπιριδῆναι πρὸς αὐτούς, ἀρετήν τινα, ᾗ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν- 65 ειρόντων. ἀφ' ταῦτά τοι καὶ τῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ᾗ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ὑμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τ' γενίων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολίτικοι, οἱ ἀρχαῖοι τ' ἀνθρώπων, οἱ πραξικοὶ τ' λόγων, τὰ δημόσια τ' πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τ' ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τ' γενίων, τὰ ἀρχαῖα τ' ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τ' πολὺν τῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιῦντο. *Thucyd.* I, 5. τ' πολλὺν τῦ χρόνου διατρίβοντα, *Herodot.* I, 24. τ' ἥμισυ τῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τ' Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τ' γῆς, τ' ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὴν τ' στρατιᾶς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβερίῳ . . . . . ὡς ἐχάτῳ ἀμύστητι ἐκβραττὼς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔχαλον ἀμύστητον vel ἐχάτην ἀμύστηλα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοιῦτα πιόταται· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τ' παραδειγμάτων. *T. H.*

49. Μαρίᾳ] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταῦρον τε ἢ αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τ' πεπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπιπολᾶν, κεφαλαίων. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τ' φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐκιθυσάμβυον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ὑμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι ἢ τῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ὑμᾶς ᾗ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ὑμᾶς] Monet *Tan. Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ᾗ φ. ὄ. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ-

Ὅμως δὲ τ̓ Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, ϖροσλαβὼν, ἄπιθι ϖαρ' αὐτὸν ϗ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος ϗ τ̓ Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, ϗ μενέτωσαν ἄμφω ϖαρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ὁ οἰκίας. ϖερὶ δὲ τ̓ κολάκων ἐκείνων, ϗ τ̓ ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο ϖρὸς αὐτὸν, ϗ αὖθις ϖῶς σκέψομαι, ϗ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τ̓ κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγμοί γ' αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς ϖρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται ϖρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι ϖρὸς ἡμῶν, ut §. 5. εὖ γνωρίζομαι ϖρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἡκόντισα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερίσχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & E. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Eusseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέχει, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέχει τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Tetatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263. ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ', ἡ ϖαροῦσα τἀναισχυντίαμεν, ὅταν τρόπαν τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσωμεν τότε. Εἰθισμένα γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.* Illud autem non praevidimus, quoniam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. *Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ ϖρᾶγμ', ὅμως ὑ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τ̓ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Æschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερέχετε χεῖρα καμόντι. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τι κ̓ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καὶ ἐλέλειπτο τὰ ϖράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὡς δῆτ' ἂ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεῦ μοι ϖρονοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τ̓ ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις θ' τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τι θ' ξυνεπιλαμβάνειν τῷ βίου ὑπερέχον χεῖρα θ' κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦ γὰρ ὄλωμαι σόν μου Χεῖρ' ὑπερτείνας, σεσώσμεθ' — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπέρχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμ', εὐαργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερίχει σου χύτραν ζωμῷ πλέαν obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπεραστίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερίχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν θεὸς κεφάλαιον, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra fis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud

refuſi ; cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophiſtam jacularer , qui diſcipulis ſuis perſuadebat nos Deos in rerum natura non exiſtere ; & ab eo aberravi fruſtrato ictu ; protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles ; fulmen autem in Caſtorum ædem cum præter ſpem delatum eſſet, eam exuſſit ; ipſum autem fulmen tantum non ad ſaxum comminutum eſt. Quanquam interea ſatis pœnarum luent aſſentatores , ſi in re perquam ampla Timonem viderint.

ὅτι τὴν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν ὡς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐκείνῳ μὲ διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτῷ ἡ χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβαλὼν, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεθρίβη [b] περὶ τὴν πέτραν. πολλὴν οὖν ἔχουσι τοσούτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρίαν ἔχειν αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere , & moleſtum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι

[a] Αὐτῷ] αὐτὸν *J.* [b] Περὶ] Ex R. ante ἐμβαλὼν edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο. Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demoſthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν γὰρ μεγάθυμος καὶ ἐκέκραγε Ὀθρυοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει proxime , quod omnem dubitandi locum intercludit , ſequitur in *Ariſtophane* Ὀμβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuiſſe talem phraſin , quae Jovem ceteroſque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Heſych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Caſtoris & Pollucis : ἄνακες enim Διόσκουροι παρ' Ἀτλιξιῶ. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis eſt , quae ab *Mauſſaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo , ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Caſtoris & Pollucis templum* , aut cum *Fabro in Caſtorum edem* , quo nil naſutius. Vera enim eſſe, quae obſervat *Mauſſacus*, cenſeo , & plane illos Ἄνακτας ex *Cicerone* intelligendos , ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Caſtore & Pollice vel Caſtoribus; quos ſane quum innuere vult auctor , novit ille Διοσκούρους , ut apparet ex dialogo de ſaltatione. Itaque idem obſervari debet in Reviviſcentibus c. 42. ubi rurſus dicuntur οἱ ὄντες πρὸς τὸ ἀνάκειον προσεδρεύοντες κλίμακας. Miror autem ea, quae obſervari video ad praecedentia ὑπερέχει γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς , quali id reſpiceret ad orationis pronunciandique geſtum , & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo , quo excellentiſſime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Mauſſacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat , quae adverſus ſententiam eius conſidenter , ut ſolet, venditatam erudite diſputata ſunt ab *Henr. Valeſio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Fac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακες ſtudioſe *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurſ.* Athen. Att. I, 7. quem , ibi non una vice labentem , *Lucianī* loca fugerunt : hunc ipſum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetuſtum , quod hoc proprio nomine ſic dicebatur, in aſty , ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τῶν Μυσ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀναβ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab hiſtoria ſumſerit *Lucianus* , cujus memoriam ex tot Comicorum , qui nunc perierunt , numero potuit unus aliquis facile conſervaſſe. Ejusmodi ſunt apud artis Rhetoricae magiſtros non pauca, de quibus, etſi prima ſpecie ficta videri queant , idem ſtatuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc noſtro Pericle : ἠνίχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὸν Περικλέους εἰκόνα , καὶ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis ſimulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen inflauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres : *Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtis fuerit.* Ego malim : *veruntamen ſatis magna interim & haec ipſis erat poena.* Omiſit Interpres illa ἐν τοσούτῳ , quae ſignificant *interea.* Auctor Noſter in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με , ὦ Πανόπη , ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος navis me Neptunus juſſerat, *Panope , tranquillum interea ſervare pelagus :* & paulo poſt : ἢ Ἔρις ἡ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐκταιρίζουσιν ubi perperam Interpres : *verum adeo in ſublime attollantur.* Debebat : *interim autem in ſublime evehantur :* i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympoſio* , ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus eſt Timon : ὦ Ζεῦ φίλιε Ξένιε, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καλαστήσει ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπισθρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὀπισθοκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. τί γάρ, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὑβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, παίροντα αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ

ess atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ἢ σωνιχῆ, ἀλλὰ δικημμένα, οἷς ἐφάπτουσι τῷ πυρῷ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ λικμῶσιν οἱ τοὺς ἄλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: δικημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T.H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthaum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. *J.G.*

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. *J.Br.*

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furca*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlæus* occupavit. *M. du S.*

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. *T. H.*

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολουθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθοῦσιν. *J.F.*

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis.* *J.Br.*

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: inveperat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις: is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σκυθίσας τὸν ὑσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύραννοι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet, liceat. Tu vero, quæso, quid tandem ab eo lucraturus es? Nam ut ille quidem, ut video, nihil habet, ita tu nihil habenti nihil dare potes.

c ἑταίραις] ἰταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. *C.G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκεισθήτωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελήται. *V.*

† Οἱ ἡδῖς] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis*, *suavis*, *expetendus*. Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μάθε λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 679. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρον pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ῦ, ὁ, *Dulcis*, *acuitur*. Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis*, *penacuitur*. Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικὸν καὶ ἀδδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμελήται] Scribi jubebat Doctiss. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἰταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. πεῖσι γὰρ ἐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος ἐχ ἑταίρων περὶ αὐτόν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἴους παραχεῖν καὶ καμφδίας λόγον, οἷον παρέχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἡδῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaeus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κέπφε· εἰλημμένε ἐν τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων καλεῖται ὁ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν· ἔστω δὲ & κέπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κεχηνώς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius*: Λαρὸν, ἡδύ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπληστον, λαθρον. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interjice ante ἄπληστον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου δίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere*: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐοικέτω *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λελυθέρως, ἤτε ἀποκλείων, ἤτε ζηλοτυπῶν. ἀλλοίᾳ δὲ τἀναντίον ἠγανάκλεις τὴν τῶν πλουσίων, καὶ ἀκεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῆς ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ θυρανοίξαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὴν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρω πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ὑπὸ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν εἰ καιρὸν λάβοις παρ' αὐτῆς. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὑπὸ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ σκαμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσειν Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσειν] Ἀποδράσειν παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεσθαι] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς ἓς ἀποτίθευ τὰ χρήματα ἕνιοι, πλούτου δισμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνεῳγόσιν καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἐν τισι κρυπτοῖς & ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα & τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληρύνοντα perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis*, *Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo turnidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem feralí ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρέφωμεν) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diſſitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a veteſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

leroſis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtimantes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi præreptum irent; quod plane canem in præſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναλῃφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἁπολαύειν, δὲ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὴν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, δὲ τὸ αὐτοὺς ἁπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἁπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τοῖς κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ ζηλοτύπους αὐτοῖς φειδομένων, καὶ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποδράσιας] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδράσαις, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάην παρθενεύσας] Sic poſtea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. ἀμφιπαρθένευσις *imminutio, inſloratio.* *J.B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obſignata erant domi omnia.* *J.Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτον, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἁλλᾶσθαι ἢ ἁλλομαίζειν. *Schol. Ariſt. ἱππ. Heſych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *J.B.*

45. Ἁπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἁπολαύειν ἔχειν] Senſus minus attento paullum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἔχειν ἁπολαύειν ἐ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἁπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſisque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed duntaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἁπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Eraſmus* in Paroem. *Canis in praeſepi.* *J.Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

K. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeſte ad *Æſopi* fabulam, quae in Æſopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε ἐ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, ſive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur encecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, easque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero ſuo ſubtractis, hilariter ac temulente vivere, dum mi-

τόντων, ᾧ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρα τῷ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, ᾧ ἀνέφατον δεσπότιλλο, πρὸς ἀμαυρόν τι ᾧ μικρόστομον λυχνίδιον, ᾧ δίψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *F.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὖν ἄ.] πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταυ. . . . . πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *F.* habet πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλειπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta acidum parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, docent nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μίμνησο γοῦν οἷά μοι ἀφ' ἑστιάσεως τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινῆς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπνώττουσιν ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ᾧ μικρόστομον λυχνίδιον, ᾧ δίψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ τὴν Δίκην πρὸς ἀμαυρόν γε ᾧ δίψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμνασιάρχους· ᾧ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ᾧ παιδότριψ δοῦλος Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, ᾧ γυμνασταὶ, ᾧ παιδότριβες, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ᾧ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Δίψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Δίψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὖν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae, ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα, εἰ πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σᾶ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνεπιμύητον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis ἐν in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μὲν σου] Scribo σε. *J. Br.*

Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσ] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ἠτιάσατο τῆς Ἥφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μὲν σου.

vitibus objeciſſe te ; nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere ?

σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐγκαλεῖν ;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet : illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΑΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε ταληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

τειν. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τῶ τι γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτι γὰρ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ὢν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit : eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ οὐ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἔοικε, ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα ἢ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) *ſive, cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἀδὶ εἶναι ἁπαντας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt : Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεις ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅπαντα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμην αὐτῶν ἐγὼ, ἀθεεῖτος μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαίως δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶ εὐδαιμονιστέραν ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδόντας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεηγιλὸς ὁ τῶ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γὰρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸν τῆ ἀρετῆ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐδόξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ ἀθάρρητοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κέρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὴ εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸν τῶ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὴ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio ; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζειν. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆ συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ὠθαλλίσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὴ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα ὠθαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J.F.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς δὲ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θέαις] Reſtituo ἐν θήκαις· nec θήραις (θέραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θέαις & θύραις· at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſirum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [εἰ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. *J.F.*

Ἐν θύραις] *Brodaeus* θήκαις. alii θέαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτλονλας, ὅπως αὐτοῖς πραχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὀπιμελεμμένος, οὔτε προσαπολομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγονλας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασήπονλας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὥσπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ὀπιθήσονλας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφελομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γοῦν, ὦ Ζεῦ, πρὸς σοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γοῦν ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ἅτε * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ ἐκ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλαϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Πραχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγονλας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J.B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J.Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J.Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ὑπὸ τῶν μεγάλου ἕνεκα ὠφελουμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδα κινδυνεύουσαν, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque perclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱῶν πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυναῖκας ἁρπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἐχθὲς ἁπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις ἀφροσύνῃ παρθένον ἐπὶ κάλλει τιμῶν ἐγχωρίων, ἁρπάγειν αὐτὴν ἐκ ἐμιγνύτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἂν ἤρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔπαυε ὁ λόγος ἐγίνετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Aelianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τὰ πρὸς γάμους ὑπὸ προσῆκεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκόμιζεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐμβριζων τοῖς γάμοις, ἐκεῖνα αἱ παρθένοι ἀνηγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdiu qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ferat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τε φυλάτλοι, μήτε ζηλοτυποῖ τεπαράπαν, ἀφιεὶς ϗ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι τύκτωρ, ϗ μεθ' ἡμέραν, ϗ ξυνεῖναι τοῖς βυλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχθυθησομένῳ, ἀνοίγων τὰς θύρας, ϗ μαστροπεύων, ϗ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν· ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; ϗ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλθυθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ ωδγαλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας ϗ καλῆς παρθένυ, μήτε ἄλλῳ προσελέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ ϗ ϛείραν καλακλείσας παρθενεύοι, ϗ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, ϗ

[b] Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C.G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecerum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερματίσειν γενέαν, ut ait *Hesiod.* εἰς σπόρον τῆ γονῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συναφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γένεσθαι· quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον ϗ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γενησεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τι ϗ νομίμῳ γενομέναι. *Aristaen.* I. Ep. 19. ϗ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένῳ ἠγάγετο γαμετὴν· mireris sane Elegantissimi *Fossiae Merceri* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit *contrahitur matrimonium* ἐπ' ἀρότρῳ παίδων. Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem perverteret: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπήλπιζον ἐπὶ παίδων ἀρότρων γνησίων σωθῆναί σοι γάμῳ· non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν ϗ ὡς τ' ἄροτον μισησάσης τ' ἀνδρὸς εὐ γυναικί. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτον δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκατο τιμὴν. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μητρὸς ἐπιθέσθαι τιμὴν.) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, οὓς ἔτεκες, ἄροτον. *Hesych.* Ἄροσιν, ἐγέννησεν· inde ἀροτήρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προπροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν esse *virginem custodire*. Eodem pertinet καλακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμοῦχοι *Salmas.* ad *Tertul-*

ᾗ δῆλος ὢν ἀπὸ τ῀ χρόας, ᾗ τ῀ σαρκὸς ἐκλείψεως, ᾗ τ῀ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐῶ ὅπως ὁ τοιοῦτος ᾖ φαπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, ᾗ ἀπολαύειν γάμου, καλαμαραίνων εὐπρόσωπον ὕτω ᾗ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' ἑαυτὸς ᾗ βίου; ταῦτα ᾗ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακλιζόμενος ᾗ λαφυστόμενος, ᾗ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloresc ere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

ΖΕΥΣ. Τί ἦν ἀγαναχτεῖς κατ' αὐτῶν; ἀδύσασι γὰρ ἄμφω καλὴν ᾗ δίκλιν· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποροι ᾗ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτεχνηότες μόνον τῶν χρυσίων· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ῀ φάρυγγος ᾗ τροφὴν ὑπὸ τ῀ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρως παιπολὺ τῶν Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέρυπη-

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῆ ἱστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσειν ᾗ ἐξαντλεῖσθαι παπαχορούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τ῀ αὐλείου προιρχόμενα ᾗ θαλαμευόμενα ἅμα παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ᾗ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι ᾗ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι γὰρ τοῖς βουλομένοις τ῀ ἄλλων οἴκοις τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit λαρεῖν & φαπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυλιασώτα τὼ λαρεῖν ᾗ φαπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῆ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ] *Æschines*, *Demosthen.* *Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῆ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ ἐγὼ ἑταῖρα, τ῀ ὑ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M.du S.*

Ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τ῀ δραπέτου τὰ στίγματα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M.du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τ῀ τ῀ Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένῳ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, χὠ σπεδὼν ἐξαντλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὸ ὑπερρέον, μὴ ὑπέρπλως εἰσπεσὼν ὑπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, ᾧ μάτην ἐπαντλήσειν, ᾧ κύτος μὴ σχόντι· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ ᾧ ὑπερρέοντι· ὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς ᾧ πίθῳ, ᾗ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, ᾗ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σοῦ βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, ᾗ τὴν δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, ᾗ πλουτίζε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀξυτέραν ἡμῖν ἀκμὴν παρέξωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμενος] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ ψιρούμενος. V.

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. V.

26. Εἰς τὸ ἅπαξ] Ἀντὶ τοῦ ὅλου. V.

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Melioique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: ᾗ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῶ κ. μὴ σ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ἐπιῤῥέοντος· ὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox δφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *ſagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃ &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀνεπτταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto ὡς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἅπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* ὡ μὴ —— ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενάδα, ὑ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ ⸗ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μ' ἀπίῃ ποθέ τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι ⸗ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅπῃ τὸ τέρμα προγηράσαι⸗ ἐνίοτε τ θεμιθόνιος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄφει, πολὺ τ [b] ὀρνέων ἀκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑστληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, ὑδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τ θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ [c] ⸗ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ὑδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *f.* Marg. *A1W.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *f.* Marg. *A1W.* c Καὶ] τοὺς R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὑστληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ᾧ ἀρτίως ** λάμναν φασι, ὑστληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῆ κιγκλίδι. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνίχ. τ. κ. μοχλὸν, *nai* delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T. H.*

** Λάμναν] Id est, *lamnam*: sic *olivam* simulam apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὑστλιξ & ὑστληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T. H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G. C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ἄν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. *G. C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J. B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J. Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel ἐς τ' σκόπου, τὸ πρακτέρθρον, τὸν ἐλπίδα. *T. H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J. Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνίων. *J. Br.*

Ὀρνίων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od. A.* 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνίων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ἀνεῖαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταχυπέτους ἅλε ὄνειρε *Orpheus* H. 85. πτῶν⸗ ὄνειρ⸗ *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λαπτοῖσιν πτύλοις ἀφορᾶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. —— δίφ⸗ δ' ἐν τοῖον ὀνείρου Οἶχοιτ' εἰς ἱρεῖ⸗ μεταμώνιον —. *T. H.*

44. Ὑστληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρώτοβαι βρόχοι] Sic fine hujus dialogi. *J. B.*

50. Ἐπὶ λιθικοῦ ζυγοῦ] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J. B.*

Λιτικοῦ ζυγοῦ] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λιθικοῦ ζυγοῦ] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαυνοῦντες ἐπὶ λιθικοῦ ζυγοῦ, οἱ ἐξιππευόμενοι ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζυγὸν λιθικὸν ἡμιόνων χρυσῷ κεκοσμημένον ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T. H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes. J. Br.*

Χρυ-

ſibi pararent laqueum, hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

πρίασθαι βρόχον, ἐχνρώτατος, ἄφνω δὲ τὰ μέρη πλουσίους, καὶ παλιλλείους, ὀκτὼ λευκῶν ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κριὸς ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες παφέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τὸ ὄνομα. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπέμπηταί δέη με παρ' ἕτερα πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση μηνάμενοι διπλῶς, φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον κὶς τὸ δ' ἀπορίας βίου ἀπάψαντες ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις ἀφειδῶς χαίροντες, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαι χειροπληθῆ † χρυσὸν † ἀφασπείροντες. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Λείπεται εἰς τοὺς λόγους τῶν τελωνῶν τούτων πλουσίων ἀφειδοκοπίους † κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοὺς τὸν λόγον τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλίσσει βιβλίον. *C.G.*

† Διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντες· Χρυσόχειρες, *five aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *F.J.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωσα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτοὺς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλίσσει β.] Τὸ ἐπιλεῖθον βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐὺ λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epiſt. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Lucianı* locum *L. Bos. Purpuri*, purpureis induti: ſimiliter ἀλουργὸς res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Δαιδαλιδᾶν χρυσοκαφῶς τ' ἐυφιλεῖ ὑπ' ἀμφιέλικτον ἄνακλας· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philon* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, χρυσοκαφεῖς, *opulentos & longe diſſiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοκαφεῖς, quia veſtibus χρυσοκαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοκαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Heſych.* Χρυσοῤῥαγεῖς, χρυσοκαφεῖς· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Ῥάγας, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per ſomnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουσιοδότῃ exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα ſive Genium Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῆρα γαίων βροτείην καρποῖς ἰναυτῶν, quod a vetuſta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σεμελῷ Ἰάκχε Πλουτοδότᾳ. Jacchus Diis χθονίοις adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης· in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δοῦναι τοφανῶσαι ἐς τὴν Πλουτοδότειραν. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive ligneae cerataeque, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀρσίοις §. 22. πινακίδες Scholaſticus in naufragii periculo πινακίδας ᾔτει, ἵνα ἀληθὴς γράψῃ. Merito autem *Lucianus* καταση μηνάμενοι ἀκριβῶς quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. *T.H.*

φορηδὸν ἀράμενοι, μελαχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, θερμάχηι ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ θερμύνουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προπετόμενον τέρειγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνέμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

70 22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρηθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἓν τῶν ἐξῆς χῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον ὡδὶ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [b] ἢ ἓν πάρισον. V.

b Ἢ καὶ πάρισον] ἢ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ καθατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & θερμάχηι ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπιδόντες ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum θερμύνουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τέρειγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρηθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινὸς. *J. Br.*

74. Ἐν παιδικῶν τίμῳ] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξηκμακότι] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σαν. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius.* Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιϊχ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀργ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀναχηρυχθῇ μὲν ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέῃ φέρων, ἀντὶ μὲν τέως Πυρρίᾳ, ἢ Δρόμων,

80. Ἀντὶ τῦ τέως Πυρρίου] Οἰκειοτικὰ ταῦτα ὀνόματα τοῖς παλαιοῖς ὀνόμασι. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) ἢ Τίβιος· ταῦτα ὀνόματά ἐϛι Φρυγιακὰ διὸ ϵ ἐπιφωνῆται, ὡς Μάνης ὁ Φρυγίας (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸ δὲ Τίβιος ὁ Μάνδρος σωιχῶς (an σωίδως; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) ἢ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ὃν τοίνυν καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβιος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβιος, Τίβης, Τίβιος, Τίβερος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παραπλησιότητα, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri εἶναι ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: λέγε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλαγόνας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. αὐχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίμος, Ἔλλη, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὸν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡράδης ϵ θυρωρὸς ὡς Σωσίας τι ϵ Τίβιον ἀπέδετο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ τῇ καμωδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ϵ τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θρέξι. Γέται γὰρ ϵ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μων, ἢ Τιβίος, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μελονομαθείς

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus:* ἢ μήτοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς ὁ τοιούτας οὐ τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἀθικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾴξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἐναμφίβολον· sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi aniam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἀκάστων (ἐγὼ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἑκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κωσύρας feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοσυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοσυρωμένη, ἀφ' Κωσύρας τῆς Μεγακλέους μητέρα τῆς Ἀλκμαιωνίδων ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ὑπλισμένη ἢ ἐγκεκαλυμμένη: plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen.* L. II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνος μέν, ὅστις ἂν ἦ ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἐρπετόμορφος μοι &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non iguota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυξον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀνασκευάσαντες ὑπὲρ Μακεδονίας μὴ τὸ δίκαιον ἐνεγκόμενοι εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τ μίσους Interpres: *qui Megabasum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniss ima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ὁ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ὢν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἀμεστρις καλεῖτο ὢν δ' ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἐπολιτεύσατο. Scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo, non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliviss e Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: disserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' εἰσάγουσιν ἔχων, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, ἢ ἀλλαχόθι μυστικοὺς αὐτί τινας ἀξίους τοιαύτης πρεσβείας, ἢ ἐγὼ ἐν τιμῇ μεγάλῃ σωισπάσθαι δὲ τούτοις ἔχων παρέλυσε. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. ἢ τ ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes,

τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος,

οἱ δ'

Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἐγεῖραι, ὑπολειφθέντα τοῦ Ἀρτεμίου εἰς βασιλίδα, ἀχθόμενα μὴ ἐπιλάβοιτο, Ἐφεσίων δὲ αὐτὸν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθεῖναι Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam earum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge *μετιόντες, etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἀξιοῦ τὴ πρεσβείας, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecrat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζώνῃ — ὁ Μεγάβυζος ἦν, ὡς τις (forte melius Ὥς τις) γένοιτο ζώνη — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſuimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi diciſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quemodo ἰατροῦ παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντεῖον ἵδρυμα τῆς Τύχης unde οἱ πολῖταί γε τῆ ἱερωσυνῆ ἀνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἰάντες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtituxus a *Caſaubono*: μηδὲν δ' εὐ Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον *Apollon. Dyſc.* Ep. II. ἡ πρώτη γε χρησίμη αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπείτερ ἤδη τοὶ ἐς τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam paratae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζόν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, στῆθος, σωστέον γυῖον ὃ ἐστὶ μέγα. *Etymol.* in Βύστις· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο ἡ Σάφφω βύβα (an βυζᾶ; quamvis apud *Heſych.* Βυζᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τῆ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεγὰ ἐ πλῆρη ἐ μεγάλα· βύζου εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox πῆμα*, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimillus videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μετιοντας] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθὲς . . πῆμα] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θύ-

οἱ[ς] [a] αὐτὸς ὁ Θύννος ἐκ μυχῆ τῆ σαγήνης διέφυγεν, ὃν ὀλίγον τὸ δέλεαρ καλαπιών.

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλ[ος] καὶ παχύδερμ[ος] ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἴ πῃ ἀλλ[ος] μαστιγοῦχός τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, καὶ τὴν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱππολοφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πιθανοῖς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *A1W.*

88. Ἀπειρόκαλ[ος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλ[ος] πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρ[ος] τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύνν[ος]] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ξ. & Od. Μ. X. *G.C.*

Θύνν[ος] ὃν μυχῆ τῆ σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δίλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμ[ος]] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio præditus.* *J.Br.*

Παχύδερμ[ος]] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμ[ος], *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budæus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι ἐ ἀναίσθητοι· *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ἢ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός· inter alia: διὸ ἐ τοὺς ἀναίτους παχυδέρμους καλοῦμεν in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed præterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶν[ος]. Recte *Faber*, εἴ πῃ ἀλλ[ος] pro ἄλλ[ος]. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὴν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τὰς ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τοῖ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὸν λοιπῶν κύριον γενέσθαι. & ſæpius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσόντα, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸ μυλώνων ἐ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγυρτικῶν ἄγεσθαι ἐπὶ δωρεὰς τὸ ἐ ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus; & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σημεῖον ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτιον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκτιον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκτιον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οὐσίας ἱπποτροφικὸν τὸ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κα-

fedecim ſimul una Croeſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ὃν ἀκαρεῖ ϐ χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, ϗ ἁρπαγῶν, ϗ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

EP. Αὐτά πως ἀχεδὸν φῄς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ὖν αὐτόπους [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἐκπέμψῃ, χρίονας εἶναι ϗ πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; EP. μὰ τὴν Δία ἐ πάνυ. ἐ γὰρ Ἀριστείδην καλὰ λιπὼν, Ἱππονίκῳ ϗ Καλλίᾳ προσῄεις , ϗ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁλοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω ϗ κάτω πλανῶμαι δεινοτῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι συ-

[b] *Βαδίζῃς*] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem* , Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Graeci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos.* *M. du S.*

Ibid. Ἱππ. ϗ Καλ.] *Hipponicus* páter fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ϵ K.] Athenienſis uterque. Callian *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοτλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus , ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ ϗ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυστ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ.-XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῇς, ϗ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μίλτων ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum, oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adhlueret , Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit , legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ϵ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

ΜΕΡ. Ἐξεπάτησε τοίνυν ὁ Ζεύς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται ἄξιους; ΠΛ. Μάλα δικαίως, ὦ γαθέ, ὅστις γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ πρόπαλαι σχεδὸν ἐκλελοιπὸς ἐν τῷ βίῳ· ὅτῳ γοῦν ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω τοὺς ἐμαυτοῦ, καὶ συναγηνεύομαι πρὸς αὐτούς. ΕΡ. Εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercurii, ob lucrum adeo inſperatum veneranſ-

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὴ Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἦρχ. Marg. *A1W.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *A1W.* c Οἴηται] εἶται *S. A.* priores omnes οἶται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἕρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σε τὴ Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὴ Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶο. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ἕτω χρ.] Τοὺς τῶ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπετ' ἀκοδείξω σ' ἑξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπίστερο Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſaepe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Συναγηνεύομαι] Lege συναγωνεύομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γὰ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοσήσας· Τὰς τριτὰς δύναμας, τὸ πάνο τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλᾳ. Ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τα Δάφνιδο ἴσα γὰ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις ἐ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνο vel δυσήνο apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥίπτειν, καὶ πέτρην, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτην. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντον] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius verſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτιπερ ὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰώρας αὐτοὺς, *quod illos nulla pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὦ ξενομηκάναι, vertiſſe *Opſopaeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis*. *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἀνδρὶ ἀγαθῷ πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſpondе; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΑ. ὀξυδερκὴς τότε τῶς ἡ ἀστίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ πρεσβύτης ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις· ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ καὶ τυχόντας σοῦ, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν ὕστερον σὺ δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πέτρων κατ' ἠλιβάτων, ὑπερφρονοῦντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

e Ἔχοις] ἴσχεις *V2. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *AIW.* f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J.*

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος παραίζει. *V.*

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἡν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Μωμ. c. 5. & Ἁρμον. c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακύτεα· quam vocem ſervant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ε. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκύτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἐν πλατείαις, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλουν· imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ἤ ἐν πλατείαις p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone πετρώσσης Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκήτεα πόντου *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε, vide ἐν Δ. VII. extremo. Ἐρμ. c. 23. De ὃς Σκυθ. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint, ὑπερφρονεῖσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰδόντας αὐτούς·* hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπερφρονεῖσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὥρ ὐδὲ ἢ ἔχειν ἑώρας αὐτές. πλὴν ἀλλὰ ἢ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξωίης σαυτῦ, κορυβαντιᾷν αὐτὺς, ἐρασμίῳ τοιύτῳ ὀπιμεμηνότας.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ ἢ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. ὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, ἢ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὀπισκιάζουσιν [a] αὐτές· ἔτι δὲ ἢ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, ἢ λιθοκόλλητον, ἢ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, ἢ ὀπλυνῖαι μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ὀπιγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγίνωσκον ἂν αὐτοῦ, ἀμελυώτατοντες

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere runt, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτές] αὐτοῖς Marg. *A1W.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμελυώτοντες] Ἀντὶ τῦ μὴ ἔχοντες, ἤγουν μὴ διανύμενοι βλέπειν τοσαῦτα μυρία τῶν κακῶν· ἢ συμπαικουσίαν τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμελυώτοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοδνιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

78. Λαβὼν ὁ τύφος] Τύφος λέγ τὸ οἱονεὶ ἐκπεπαυμένον χαρίεν ** ἐξημπεῖσθαι † ἀκλακότα τῇ παίδει τούτῳ ‡ βελτίσων φρενῶν, ἢ μηδ' ὁποῖ ἴσως συμφερόντως αὐτῷ ἐπιχαίρειν, παρ' ὃ ἢ τύφος εἰρηται τὸ παίδος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω ἢ καίω φασὶ· σύνδρομος γὰρ τούτῳ ἢ ἡ ἄνοια· ἀνοητιάουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσωγμένοι ‡ τῷ μηδ' εἰδέναι

* Ἵν' ἀμελυώτοντες] *C.* ἐν ᾖ· *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηράσθαι] *C.* ἐξημπεῖσθαι· *V.* ἐξημπεῖσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γὰρ] Ὁ prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque *fasci*. Si abstat a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὰ δῦ δίνη ἔχειν οἱ χρίοντες] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὰ δῦ δίνη ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὰ δῦ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quae non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρίοντας ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἑαυτοὺς χρίοντας statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοητιάουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγμένοι τῷ μὰ εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρίοντας ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαρὲς ἐπισκήπτεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *desipiunt eo, quod nesciunt* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire nequeunt*) *quemadmodum sese gerere sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς οὐδέπω χρὴ ὑπομένειν δι' αὐτά, πρίν ἔχοις εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἴσως εἰδέναι οἱ ἀλλ' ὅμοιν. *Neque tamen scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 28. Καὶ ἐμπόντες, ἴσως εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρίοντας ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρίοντας ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha §. 3. ὃν ἔχων ὅ, τι χρίσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἔθελω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρίοντας αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶν ὁρᾶσκαν ὅτι χρίοντας τοῖς ἀνοήτοις. Emendatius scribes, ὅ, τι χρίοντας τ. ἀ. Quae post haec apud eumdem *Scholiasten* sequuntur, non minus spurea, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὰ εἰδέναι ἔχοι ἢ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ἢ praetuli *J. Jensii* ἃ, τι. *M. Sladus* ἀνὰ. τὸ μηδέναι ἔχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque quaerentes *se supercilioſe adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερφρόνος. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μανιαφίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εὐόμφοι] Placet εὐόμφοι. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorſus inamabiles & invenuſtas, tam ſtudioſe petant.

28. MER. Quid quod, poſtquam jam divites facti ſunt, ac ſibi perſonam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam perſona, ſi quis hanc illis eripere poſtulet? Neque enim cuiquam credibile ſit, ipſos, qui omnia introrſus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam eſſe. PLUT. Plurima ſunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis ſemel tantum mecum congreſſus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Inſolentia, Fraus, aliaque ſexcenta; quæ ubi hominis animum invaſerunt, ibi tum quæ miranda non ſunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀπεράτων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί δὲν [b] ὅτι καὶ σὺ αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατᾶσθε; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] προοῖτο; οὐ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] ἐπίχρισμά ἐστιν ἡ εὐμορφία ἐκείνη, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ἀφίεται τῶν φευκτῶν· κἀμὲ

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί ἔν ἐν. ὅτι καὶ R. Marg. *Alii.* τί ἔν ὅτι ἐν αὐτῷ. *F.* [c] προοῖτο] πρόοιτο *F.* [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δὲ. [e] Ἐπίχρισμα] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσον *S.* & *A.* quod *Faber*, etſi nihil moneat, ſecutus videtur.

καὶ ἔχειν ὅ, τι χρήσωνται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ὁ ἄπειρος ἐπεισέρχεται § μεγαλαυχίᾳ τῇ λίθῳ τῷ πλούτου φευκτότατον τὸ δῆθεν ὑποθυμίᾳ φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐκ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς ἐκδιάζεται τιθύναι ἑαυτὸν, τὸν θρύψει τε καὶ θηλύτητα ἀπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν προσαναπλάττει. *V.*

§ Μεγαλαυχίᾳ] Prave antea legebatur *μεγαλοψυχίᾳ* Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiſſ. *M. du Soul.* Attamen prope mihi perſuadeo, inveniſſe Scholiaſten in corrupto *Luciani* Codice *μεγαλοψυχίᾳ*, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per ſe ſit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄπειρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποθύεσθαι dicatur: hoc ad *μεγαλοψυχίαν* illo, quem indicavi, ſenſu ſumtam optime, ad *μεγαλαυχίαν* minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditiſſimis tam ſpurce foedata, & OEdipo quodam indigere ſunt viſa, ſolius fere diſtinctionis ope ſanari poſſunt atque in integrum reſtitui τῇ ἀπὸ τῆς πλούτου ὑπερηφανείᾳ τὸ δῆθεν ὑποθυμίᾳ φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίᾳ συνίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς ſcripſerat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθύναι ἑαυτὸν, τὸν θρύψει τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν προσαλλομένη. Mox ſenſus erit dilucidior, ſi interſeras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπηρετεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore ſemidocto, qualium in his Scholiis non raſa ſunt veſtigia, declamatorie nec caſtigatiſſime eſſe ſcripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege *αὐτοῖς*. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνηράτων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἄνηρος. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem ſecuti Mſ. a *Fabro* memorati, & Ed. *F.* quae ὅτι habet ſine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum *αὐτοί*. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δὴ] Emenda δὲ. *F. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorſſius* in ſuo codice, cujus pars prima penes me eſt. In omnibus impreſſis legitur δῦ, nullo prorſus ſenſu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρισμα] *Fucata.* *F. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Ariſtophaneus v. 107. Cum iſtis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum eſt *φάυκτων*, quia *φευκτὸς* mere Tragicum eſt, & *inevitabilis* ſignificat, non *vitandus*. *M. du S.*

Φάυκτων] Apud philoſophos αἱρετὰ & φάυκτα inter ſe pugnant. *Cebes* p. 77. ἔστω γὰρ ἐκ ἀφίλιμον ἐ βλαβερὸν ἀν εἴη, καὶ αἱρετὸν ἐ φάυκτον ἅμα ἂν εἴη. ſaepiſſime *Plato*: quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ πάντων ἐκείνων πατέρα τ εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιθηρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφευκλικὸς, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῶν δακτύλων δραπέτευείς· οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλαξυ ἤδη φλυαρεῖς.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἔγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) J. B1. V2. S. A. Marg. A1W. ubi, sicut in F. & P. ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλαξυ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῆς δράματος ἤθει πολλὰ τοιαῦτα [σὺ] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλῳ ταχα ἡ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ὕτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠστρακίσθαι ἀφ' φυλότιμία. ὁ δὲ αὐτὸς Ⓒ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ λυχνοπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς Ⓒ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δ' Ⓒ τὸ ἔθος τῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος σὺν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δ' ὁ Δημοτυνδρεὺς (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησι. Κρατῖνος δ' ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δ' πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠστράκισθαι] Legendum ὠστράκιστο. Quid sit ὀστρακίζεσθαι dudum ostenderunt Eruditi. J. J.

V. ὃν ὠστράκιστο. Exc. G. ὃν ὠστρακίσθαι C. Περιθυδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. M. du S.

Dedi lectionem C. V. restituerat M. du Soul ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Wasse ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. M. du Soul Περιθυδ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meursius de Pop. Att. in Περιθοίδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. &c. T. H.

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδοκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. M. du S.

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δ' αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui descripserat adsecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτοντας. T. H.

(5) Παρελθόντος] Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. T. H.

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyxelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. T. H.

(7) Χρέμητος] Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. M. du S.

85. Τέθηπε] miratur. J. Br.

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. T. H.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. J. B.

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἐξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex J. B1. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἐξώλη τε. M. du S.

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτε scribe ἀλλὰ μέλαξυ &c. διάλυσις. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος. τὸ πῶον; Ἑρμ. ὅτι τ θησαυρὸν & reliqua. J. Br.

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλαξυ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. Th. M.

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus, rem haud negligendam obliti fumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ξῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν ιὐκ ἐπηγαγόμεθα ὗ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τύτυ γε ἕνεκα. ⁘ τῇ γῇ αὐτὸν καλαλείπων, ᵉ ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὁπισκήψας ἔνδον μένειν ὁπικλεισάμενον τ θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμῇ ἀκύσῃ βοήσαιτ. ΕΡ. ἰκοῦν ὁπιβαίνωμεν· ἤδη τ Ἀτλικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τ χλαμύδ, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἐχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἥν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι ᾠζυρῶν. ἀλ-

ᵉ Ἀνέρχομαι] ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet.

βουλόμενος ὑπὸ τ Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ ϗ ψεκτὸν αὐτῷ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προσὰς αὐτῶν ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος ϗ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν ἄνθρ, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελθόντων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σίφωνα ἔχοντα, ϗ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον; τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιᾶν μέλλοντα, ϗ ἀμφλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· ϗ τῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἥμερον θέσθαι ἡμέραν συμπεῖσαι τ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας ϗ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, ϗ τὸ ψήφισμα τῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τ Παράλου· τ δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνηθεν Λεσβίων, ϗ δίκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μισελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τ δῆμον, ϗ τρι-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco repoſui. T. H.
(9) Δημήγορ] δημηγορ V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτῦ] ἀπ' αὐτῦ. V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μιλάξῦ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, præter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. T. H.

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλεν. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐχόμενός τ χλαμύδ] *Laciniam ducens.* Dixi ad *Petron.* J. B.

8. Τὴν ἐχατιὰν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τύτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐχατιὰν δὲ Σφηττοῦ, Ἀλαπεκῆσι ϗ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐχατιαὶ αἱ τ τόποι ἔχαλοι τ χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ δήμων ἐχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως· ὁ τοῖς χωρίοις ἐπιπολαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀτλικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἐχατιὰν αὐτῦ ⁘ πρῶτον μὲ ϖεισαγαγὼν τὴν ἐχατιὰν αὐτῦ πλέον ἢ σταδίων ὄσαν τετταράκοντα· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλμυρίδες. eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ Λυκίας περὶ τὰς ἐχατιάς· illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τὰς ἀγροῦ ⁘ τ τὰς ἐχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐχατιὰν colendam commiſit, ὀρεινὸν ⁘ ὑπόλιθον γήδιον· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. J. B.

Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτος ὅδε, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἔνεστι· καὶ ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος ὁ ὑπὸ τῷ λιμῷ τατλομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστῳ; εἰ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτῳ στρατοπέδῳ πεπορευμένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργιφόντε; 32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

---

(12) Θουκυδίδης.] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτίλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ πυριζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturæ compendium Ἀριστοτλ. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo πρωσθὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam nè ſic quidem hæc verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedæmoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχών, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος πρωσθὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτίλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πυριζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ᾧ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna præditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior ætate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπιφύετο δὲ ὁ Κλέων ἤδη λοιδ τῷ πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὢν καὶ ὡς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ θρασυτάτῳ τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga cæſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos præcipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μᾶλλον δὲ Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐκολάκευσατο· mox: ἔτος μὲν τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντοιν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τοῦ Θουκυδίδου δὲ καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtenderit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v. 549.

Ἀργιφόντε] Ἀργιφόντης Ἑρμῆς ὁ κλέπτης. *Schol. Ariſtoph.* Nub. v. 1083. Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς παρὰ τὸ ἐν τῷ φονεύειν τὸν Ἄργον ἐπιφανῆ γενέσθαι. *Etymol. M.* p. 142. 50. Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Gud.* p. 80. 1. Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Orion.* p. 21. 1. Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion.* Ἀργιφόντης ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τοῦ Ἄργον φονεῦσαι. *Etymol. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym. Vat. Orion. Gud. Sym

te Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem , his , quos vides , Mercuri , Sapientiæ , & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt , in qua ſic illudatis , ut quem unum mihi habebam , eripere poſtuletis , poſtquam ad virtutem probe factus eſt , ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens , qualis olim fuit , talem eum efficiat , mollem ſcilicet , ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat , ubi nullius pretii fuerit , & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt , o Paupertas.

τα , χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅπῃ τυγχάνει ὁ Τίμωνα ἐπεμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. Νὴ ὁ Πλοῦτον Ὅπῃ Τίμωνα , ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἀπαλαβοῦσα, τοιούτοις ἀπαδοῦσα , τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ , γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα, ἔτως [a] ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ , καὶ εὐαδίκητος , ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον , ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον , ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἀπαλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι , μαλθακὸν , καὶ ἀγεννῆ , καὶ ἀνόητον ἀποφήνας , ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον ; ΕΡ. Ἔδοξε ταῦτα , ὦ Πενία , τῷ Διΐ.

ΠΕ.

[a] Ἄρα] ἄνδρα. F. nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἄρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe , qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν & τὴν Βιαιτοῦ ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου & Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. *A.* Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti , numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχόν , τοὺς δ' πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541. D. ἅτινας πάσας ἔτας ἐγίνετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημοσθένην δ' ἔκρινε Δημοσθένης· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνος] Non ignoro , quam vim ſaepe pronomen *illud* habeat , velut , quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖνον, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχηρέμον] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργυφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. Θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone , quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri* , cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus*: melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer* , *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum , atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσε, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος πολυχειδὲς ἐργασώμενος ἐξέσσε· iisdem verbis περὶ τ ἐπὶ μ, σ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστὴς, ἀλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent , incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν Τριῶνος ἐκπαλύντες ὀχνται κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τὶ μ' ὦ πόπ' ἐξώρισας ὡς κλυτάριον ita ſi legas , jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τ ἠλίκτρων, καὶ τῦ τόνου σὸν ἔτ' ἐόντος &c. Paulo aliter *Seneca* , teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant , liqueat tibi , eosdem admirari & Soterici lectos* : viliſſimos puta , nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάφον , ὡς παλαιὸν ἄγεις σάφον· ſic enim emendandum videtur : θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ἀφῆ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes , non pluris illam facies , quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὗτος]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ὅστος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με ὅσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν δέοντων ἢ σωφρονεῖν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ τῇ γνώμῃ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βυλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εἰ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· εἰ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ὅστος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera; aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκῶς ὕστερ γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. *V.*

42. Οὗτος] Legendum ὅστος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργον & διδάσκαλον etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγαναχτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὴ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προείπῃς πᾶσιν τοῖς κόλαξι. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in Δικ. c. 30. εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — εἰ μὲ ὀδὺξ τῦμῥηκτα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hac voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλιξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀν-

dii estis, vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλὸν δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ὀπτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος καὶ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, πρόεινας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόπτα τὰ χαρίεντα σκεῖνον, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. οὐδέν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Aristoph.* ad Aves & Lysistr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποίησις subauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριότητα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primas classis homo.* *J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μαχαιρᾶς τι ἂν τὰ πρῶτα. *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Aristoph.* Ran. v. 424. Καίτοι τὰ πρῶτα τοῦ ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μάνιππος μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Καρῶν *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιεῦσι ὁ τοῦ ἐρυστρατίδεω τοῦ Λεωνιτέων ἦν Λάφανες ὁ Πέδιος, Λεωνιτέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φερόμενος sic & Xiphilinus e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ὢν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* ὁ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομιζόμενος. *Olearium* probo fridem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν πρωτοφερῶν σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγεῖσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὃς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαις, id est, Herculem. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. οὕτως ἅμα μεγίστων ἴσως ἐστὶ μούσων γνῶσις, ὅσου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίσαι ὀρᾶται· quin scripserit πταίειν ὀρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὧν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομιζόμενα· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ὧν τοῖς μάλιστα εὐδαίμοσι. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὰ πρῶτα τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Athenienſium praecipui. Excusamus *Basilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γέγονε λαμπρότατος, καὶ πλούτου κρείττων, καὶ τῶν πόλεών ἐστι τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεών ἐστι τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. οἱ μὲν δὴ (γραπτῆς) ἐφηδιόλο τοῖς πραγματικοῖς κατὰ τὸ Θέατρον, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μόνον γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανουργικὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια & τὰ χρήσιμα pro hominibus ponit πανούργοις & παλιντριβέσι, & δικαίοις καὶ χρήσιμοις. Ex Latinis similia notat *P. Burmann.* ad *Quintil.* Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum versus, quasi proverbii locum: Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον ἅμα εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀλιγωρηθέντα σου τῶν θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλά σοι μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἡ ὀλιγωρίας. τοιοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι μοι πάλαι μυρίων κακῶν αἴτιος ὅτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ὀλιγαθέλους ἐπαγαγὼν, καὶ μισοπονηρίας, καὶ ἡδυπαθείας [a] καταφθείρας, καὶ ὀλιγαρκίαν ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαία κάμοιγε παρεῖχε, καὶ τὸ πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδθεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

a Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AiW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ὠδιμία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus:* quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ ſi vertas, *& ibi*, *& tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticæ venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ὠδιμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις χάριν ὠδιμίαν αὖ ἐσθίων· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καταλιπὼν ὅτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτος. Alia res eſt §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Οἳ ὅτε κόλακ' ἐθωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἤδη δὲ] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἤδη δὲ ὠμώξειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἡ. αἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσειε, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰ κλαίειν, αἰμώξειν σοὶ λίγα, σὺ κλαιών· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λίξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heraclitidictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Auctо itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis proœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δῆμ@ παροξυνθείς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὐ τύραν@ ἐπιβουλεύσας ῥᾳδιέλεγξ δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμέν@ τοιγαροῦν ὑπὸ τῆς πόνων, τοῦτον τ' ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἔδεν ὁρῶν τῆς ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανά μ' ἀφορμὴ ἔχω τὰ ἄλφιτα πορί ξ διὰ μικρᾶς. ὥστε παλίνδρομ@ ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ' Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδονὴν οἰμώζειν ποιῆσαι. EP. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὐ γὰ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, μεθ' ἡμέρας δὴ, τ' Πλοῦτον παράλαβε. ὅτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, ἀλλὰ τ [c] Ἑρμῆν τοῦτον.

ΠΛΟΥ.

[b] *Μακρὰ*] Ita ſola *F.* ceterae *μακρόν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* [c] *Ἑρμῆν*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] *Σκόπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, εἰπὼν εἰς τὸ ἀνέξομαι δόσεως τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν* * *ἐπενέγκας, εἶτα ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ* † *εἰσδέξομαι ἢ ὑποδέξομαι προσελήφθη. V.*

* *Ἐπενέγκας*] Ita ſcripſi pro *ἐπενήνεκας*. Inepti homitiis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* repoſuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρῆσαι* prioris editionis *παραχωρίσω* poſterius etiam vidit *Bl. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐκέλευσεν ἑαυτὸν ἀποψηφίσασθαι*. B. Πρ. §. 14. *ἐγὼ δ' κέλομαι πᾶσιν ἑαυτὸν οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ δ' τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡδὺν οἰμώζειν ποιήσω*. Vera ſunt, quae de voce *ἡδὺν* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. *Οὗτοι ἀπόβλ.*] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. B.*
Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οὐ γὰ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐριδούπια δῶρα.

Heſiod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. *Διαλογήσομαι*] Unde apud Graecos *τὰ δίκαια Demoſth.* initio *περὶ στεφάνου*. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*
Διαλογήσομαι] Scribe *δικαιολογήσομαι*: nam *ἵνα* intelligitur. *T. H.*

20. *Μακρὰ*] *Ῥῆσιν* ſubaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J. Br.*
Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*
Μακρὰν] Reſtitui *μακρὰν*, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰν ὑπτιῶ*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ὅτῳ πολλὰ ὑπὲρ σοῦ κεκηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῂς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῶν ἄλλης τρυφῆς· ἀφθονός τε καὶ ἀοίδιμος ἐμοῦ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ὕστως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κολαξάτοις, ἐπαινέταις, καὶ κολαγωγεύσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐκ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μελαχροῦς χλαμύδος, ταύτην ἡ δισθένειρα ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ὅτοσί, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ὅτῳ δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξεθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Α΄ΙΝ. reliquae μηδ'.

35. Ἐπιβουλεύουσί μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγοῦν cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T. H.*

40. Μελαχροῦς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴν, tum τὴν ἀνθῆφαν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων *Teletis* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T. H.*

43. Μηκέθ'] Ed. J. & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μηδ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. du S.*

56. Ὑπόστηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λυκιμνίου οὖν Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δ' ἐμοί. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅτως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi diſrumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Pauperate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόστηθι repetitum jungas cum ὅτως οἱ κόλακες &c. Verum interſeri debet καὶ ἐγὼ, εἰ ἐκ χαλεπὸν τοῦτο &c. *T. H.*

57. Οὐκ εἰς ὁν] *Rerendum non eſt.* *J. Br.*

58. Διαῤῥηγνῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδοκῶντες ῥηγνύμενοι τὸ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Dſ. Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

fic: itaque cum eo jam audacter facito, ut conſuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Theſaurum ſub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit. TIM. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diſcendum. Cum enim dii ipſi vim adhibeant, quid, quæſo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ἤδη γεγένηλαι; ὥςε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπλε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τ' Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσε῀ γάρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλεϊητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τ' κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέςατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & ægre tolerandum; perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in cælum, ubi ſupra Ætnæ cacumen aſcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero Theſaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, ſtrenue fo-

ΕΡ. Ὑπόςηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰςὸν ὄςιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι ἀῤῥαγῶσιν ὑπὸ τ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τ Αἴτνίου ἐς τ οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τ πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνε· ἀναπέμψω γάρ σοι τ Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ παῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσέ, ὑπάκουσον Τίμωνι τυτωΐ, καὶ πάραχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis uſitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* T.H.

61. Τῇ ἐρετμῷ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ ἐρετμῷ τ πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurſ.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconſulte ſcribens, *Nic. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑμ. ὀπος.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne *Thomas Magiſter* quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum adſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, hoc eſt, *ego a Vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem; σὺ δ' τ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσε῀ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te, Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis ſunt; quippe ubi clariſſime patet, Plutum cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum eſt. Et quis, quaeſo, alius Plutus quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράςιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ παρδῶν, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποςήσομαι] non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam; *ſubſtabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; quum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῶν, controverſiam) tentat ὑποςήσομαι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex *Th. Magiſtro* potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe *Thomas* Noſtrum non ſatis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ἰφίςαμαι ἐ ἀντὶ τῦ, κρυφίως ἵςαμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει· Ἐν σκοτεινῷ ὑποςάς. καὶ ἀντὶ τῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δ' ὑμῶν ὑποςήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τῦ ὑφίςαμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵςαμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ἰφίςαμαι καὶ τὸ, ὑποχάτω τινὸς ἵςαμαι. καὶ Ἰφίςημι, τὸ, Ὑποβάλ-

λω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποχήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὑπέρρωσον σαυτὴν, καὶ μὴ χάμης ἐν τῷ βάθει τὸν Θησαυρὸν ἐς τὰμφανὲς προκαλεσμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πῶς

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

[a] Ὑμῖν] ἡμῖν ἀπος. *J.* ὑμῖν ἀπος. P. L. Marg. *AIW.*

68. Ὑποχήσομαι] Ἀποχήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδῇ δίκην ἐ μανιώδει δήθεν * τοῦ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκρίματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημάτων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπαίρον τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατάσω ἐ τρίτῳ, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐν τῷ βάθει· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καθεγκόντα τὰ ἀπειρίας, scilicet τὴν ἐγκοπίαν· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καλαφέρων δίκοψε &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀτατείσουσα τὴν ἄρκλαν καλαφέρει τὸ ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τὸ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑποχ.] Alii Codices ἀποχήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποχήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποχήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποχήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenismus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum sunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ὰ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τοῦ θανάτου πάντας ἀποχησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπο—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Thuc. c. 6. *M. du S.*

Ὑποχήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ἰφίσασθαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῆσαι. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποχήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποχήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, ὑποχήτω, ὑποχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκχήσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὸν θεράπαινα ὁρᾷς ἢ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκχήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶν. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποχήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄστεισι, κἀποχήσομαι Θυμῷ ῥίοντι θρηνοδυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἐμμάχου τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subsiabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivisset, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τοῦτο ὑποχήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποχήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποχῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμην· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐκτύπωμον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῷ τρόσωπον ὑπερήδιστον.

Aurum, suave munus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micas, - Et noctu

Ὦ χρυσὲ, δέξιωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ τοῦτ' ἄτε διακρέπτεις, καὶ νύκτωρ, καὶ

76. Ἐκύκησεν] Κεχαραγμένον. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant; deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δ' Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μυστικοὺς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασιν verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Ecclez. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τεράστιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον πρὸς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδώου ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶν] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant quicunque thesaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ὄναρ.] *Erasm.* in Prov. *Thesaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quasi hoc somnium esset. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cetera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* versus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. novissimae in hunc modum.

Ἔα με πορδυνόεντα κεκλῆσθαι πανὸν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δέξιωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μήτηρ, ἡδὺ τοῖς σ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ἐ φίλῳ πατήρ,
Οἵας σύ, κἄ σε δύμασιν κεκλημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe sit, quaris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobaeum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, potens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat.* Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρεῖσσον γὰρ ἡ σίβουλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίστιν παῖων δέξει ἀμπολωμότα.

p. 27. *tract. de habendo delectu sententiarum*, quem *Comic. Sententiis* praemisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, καὶ ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένου ἀκαπεπλαμμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ὕτω καλὸν ἔρασμὸν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ σὺν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦτος, ὃν γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος ἢ ἐχαλίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· καὶ αὐτόν μοι τάφον ὑποθανόντι ἔξειν δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸ λοιπὸν βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἔλεος βωμὸς, ὕβλος

& interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τοῦ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἑκατιαῖς δὲ καὶ τοῖς ἑρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἢ Ἔλεου βωμός] Ἵδρυτο δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἔλεου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις καὶ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ὠθούμενος. V.

* Ἱδρύσθαι] *M. du Soul* ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. *T. H.*

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. *J. B.*

Τὰ σὺν Δελφοῖς ἀνατ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τοῦ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. propriè dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνατεθῆναι, ut notavit Clariſſ. *μυσταγώγης Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τοῦ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitæ genere prioris inſignia Diis præſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τοῦ Διονύσου μὲ ἀνέθηκε τὸν πῶρον, καὶ τὸ δέρμα. τοῦ Πανὸς τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλέγιν αὐλὸν &c. Vid. *Fungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοῦ ἄλλους φυγεῖν ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. *J. B.*

96. Ἔλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν οὐκ ἀπὸ τύχης ἱδρύσασθαι, καὶ ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἔλεου βωμὸς] Ara Clementiæ Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἔλεου βωμὸς] V. *Aquam.* c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. ap. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' ὦ πανύμνιε, φαῖεν, ὦ θεοδίδακτον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν τὰς τάλαινας. *M. du S.*

2. Μονῆρες ἢ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μονήρεις λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μονήρης. *J. B.*

Μονῆρες... ἢ δίαιτα] Confer. *Cyp. Epiſt. ad Don.* c. 4. & notam *Bourdelotii*. Atqui & res nota eſt, & ab *AElian.* prodita, συνήθεις eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Don. inter *Cyp.* c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονῆρες δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἥδει ὁ μονήρη ὁ μόλις ἀρκοῦντα. Sæpe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ εἰσὶ καὶ ὁ μονήρεις, καὶ φιλάνθρωποι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον διανυγμένοι ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gz. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπτικερῆσαι δεομένῳ, ὠδυνομία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ὀπίθιοι καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῷ, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πάλαι αὐτὴ, ψυχραὶ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα· καὶ ἀνόητων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾶτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἐθῶν] τ̄ ἐθῶν R. ἐθνῶν *f.* Marg. *Alii.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἐφ τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος ὅτων λόγος. Ἕτερον περὶ Ἑλλήνων ἡμέραι ἀποπαξίαι εἰσηγουμένου πάντας ἐς ἀργίαν, ἐς ἀποφράδας ἡκάλουν. οὐ φαύλως εἶδε παρεῖναι ἂν τις τοῦτο, εἶδε παθόντας φίλος † ἐπεμίγνυτο φίλοις, ἀλλὰ ἐς τὰ ἱερὰ ἐκχρηματίσας ἦν αὐτοῖς ἀντιλέγειν ἐν ταύτῃ μόνῃ κατὰ τ̄ ‡ Φιλομαίριον μῆνα, ὅτε τὰ ἐπίσχεσιν τοῖς κατηχουμένοις τὰ πᾶς ἔτος ὁ μὲν ἀνεῖτο τοῖς κατοικουμένοις μὴ συγκόπτοντας πάντων πρώτων § ἕτερον τρόπον, ὃν τὰ τὰ Διάσια συγκαίοντες ἄγομεν Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐς πάντα τινὰ τ̄ ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσωπῶ ἄξιον νομίσαι· ἀπορβάλλουσαι πανύσαι. *V.*

* Ἐφ . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπεμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. *T. H.*

‡ Φιλομαίριον] *Matth. Sladus* Φιλομαίριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοῖς κατηχουμένοις δυσὶ. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ἑνίων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic ἐρέχθωντες, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν μὴ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνοι, μονοτῖμοι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Lougarou.* *T. H.*

4. Αὐτῷ] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψαλλόλογον. *A. V.*

10. Φυλέται ὃ καὶ Φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχραὶ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμοῦ ἐκείνων † ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι διδόχθω, ἢν δὴ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ τίφωσιν ἐπιτρεπεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τοὺς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἤδιστον. ὁ τρόπος δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ ἄφλε-

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὖν τοῦτ' ἴδοι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἐμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τοὺς ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere*, *excutere*: *Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχα τοὺς λογισμοὺς ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μέτρις ἐκσείσῃ σε τούτων τοὺς λόγους ἐξ ἔργων ἰδὼν ἐκσείσεσθαι ὑπ' ἄλλου μὲ ὑδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκπίπτοντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀφ' τοῦ φυτοῦ ἐλαίου αὐτοὺς ἐξ φιλανθρωπίας ἀναμιμήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκσείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίωσιν προύτεινε ἐκείνῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἡδέως τε ἐμοῦ ἅψασθαι, ἢ ὅμμα τέμον ζῶντος ἔτι προσιόντι ἰδεῖν, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Ecclez. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τῶν βίων διδονται ἐξ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μιλτιάδου, στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant*; *si eo descendere sit necesse*. *Xenoph.* K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τὸν πόνον (τὸ ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII. 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, εἰ' ἂν δέῃ τελευτῶντας τὴν ἑαυτῶν σφαγὴν ἐξεργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῶν λεγομένων εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τοῦ

tem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Ti-

25 φθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύναι. καὶ ἢν τινα ὑπὸ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀναφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι

30 δυνηθείη· ἕτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα τῶν πολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός.

τῦ σώματος quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto:* animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνου τάχα προκαλήσῃ μοι· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui.* *T. H.*

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant.* *J. Br.*

28. Ἐπὶ κ. πίττοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. *J. Br.*

Πίττοντα] Sic Ed. *J.* Coll. & Mss. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata sunt. *M. du S.*

Βαπτίζοντα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito displicuit πίττοντα· quod si reperiretur in contextu Lucianeo, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro usitatissima phrasis in *Luciano* ἀθεῖν ἐπὶ κεφαλήν, quae, quo sustentetur, illo πίττοντα nequaquam indiget. *T. H.*

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. *J. Br.*

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. *J. Br.*

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. *M. du S.*

Ἐχεκρατίδης] Verum est, praeter hunc locum nusquam in hoc libello sic scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λυκόλεων & Λυκολεωνίδης· Ἀδείμαντον ὁ Λυκολεωνίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus & *Eupolide* Λυκόλεων. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμεινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματείως αὐθυνῶν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teste *Hier. Magio*, *ab Agnone:* quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici censuit *Valesius*, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuissem veritus Ἐχεκρατίδου. *T. H.*

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. & sequ. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Thes. T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidisse in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse poterat *H. Valesius*, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρυτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I. 87. Emendandus *Diogen. L.* VII. 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἱππων Κραλιστοτέλους Ξυπεταιών· *concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon:* istorum mirifica circumfertur versio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in Plebiscismate, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum Doctissimum fefellit: scribendum est: ἐκκλησίας γενομένης τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, ἡ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχυος. παντελῶς συνθέσει κεκονιμένοι, ἡ πτυστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ὅτι τὸ πάγον τοῦτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον τροποποιήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνῶνται παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι ἡμῖν ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adaxit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſuboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον τροποποιήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον τροποποιήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον τροποποιήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . τροποποιήσομεν] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

τοῦ θεάτρου, ἢ προέδρων ἐπιψηφίζει δημόσιον· ἀρχιφεὺς ἢ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *Aeliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: ἢ λέγε ταῦτα ὅτε ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις ἡ τῶν δέκα τραπεζῶν Σάνδιλος quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπεψήφιζον Ἀθηναίοις ἡ τῶν δ, &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπιψηφίσαι καθιζάνοι κατὰ τὰ ἀμφὶ Περικλέα &c. τραπεζῶν non intellexit *Petavius.* Male nonnumquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ὁρατέα e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῷ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὤν in quo ne credideris quicquam eſſe præſidii ad tuendam *Aeliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *Aeſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ' οἱ πρώην δεκα τραπεζοῖς; ὅτ' ἐγὼ μὲ οὐκ ἐπηρώτων τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς ἢ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης ἠρώτων ἢ διεχειροτόνουν ἐδίδοσαν· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, προβούλευμα λέγειν ψήφισμα *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γάρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχόνη· ἐξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τῆς πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον ἢ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *Aeſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἆρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πτιγμὰς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἱδρῶτι ῥύσμος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. τραπεζίτας ἐκφαμμῶν πτυσιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιμένος, κεκονιστραμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιστοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὀσ-

excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τας. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῷ ἑστάς ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σπαρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀπιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφότατα Ita priores Edd. monuit *J. Jensius.*

40. Ὀσφρανόμοι τῇ χρ.] Pariter in *Anac.* §. 48. ὀσφραίτας τῇ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius ætatis impudentissima natione: κ᾽ πρωτίστων (τῶν πλουσίων) εὑδοκ᾽ ὀσφραίλο κ᾽ ὠθιζαλώντας ἄγουσι, κ᾽ τὴν ἀρετὴν ὠθιζαλώσιν ἐσιγοῦσαν· quæ belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus usquam mansurus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione*: meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάκ᾽ ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἶσιν οἱ φίλοι Ὀσφρανόμοι παραχρῆμ᾽ ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ᾽ ὀσφρανθεὶς μόνον τ᾽ Ῥώμης, ἐκπίπτει ταύτην ἐπιλύσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲ πρῶτον ἐκ τῆ ὑπερδεξίου βάλλοντες μάλα πακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἀκροβολίσασθε πρὸ τ᾽ δίκης. *T. H.*

43. Παρασημότατον] *Scholia* ὠθιζημώτατον, quod placet: πότερον ἀσελγέστατον, ἢ τόγε τοσοῦτον ὠθιζημώτατον. Παρασημῶ vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: sæpius autem illi παρασημῶ dicuntur, qui præter ordinem consuetum & vitæ institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπιζόμενος πλοῦτος ἀνάπτειν κ᾽ ὠθιζημῶ. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ὁρίξαλο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὁρίξαλο, pro vulgato ὁρίξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὁρίξαλο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὁρίξατο foret? Deberet ὃς ὁρίξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμπεσοῦς. pro quo Lector exspectaret ἐκπεσοῦς, *qui epotavit saepe domi meae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quamdam captat isthoc ἀπροσδοκήτῳ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμεκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμαμάκωσε. *M. du S.*

56. Νὴ κ᾽ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τῇ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aristaei* in Βορᾶς. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων ὀδωμάτων] Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲ ἐν τῶν μουσικῶν τὰ νέα κ᾽ ἀνθρῶν σύνθετα. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νόμους κιλαδήσομεν ὑμνους· ποιητής τις, inquit, ἐν ὕσπληξ γράφει· eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

χλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἆρα μάλα πεπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὺ, ἰύ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ὀπισθαδήσῃς, φόνῳ τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπιπάσας σῷ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἴχαιμόν ὄστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ εὖ χαιρήσεις ἕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ὄστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὀλοὸν λαβών, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ὅτι ἐπαίνῳ, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ὀπισθίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] *F.* προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *A1W.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *A1W.*

70. Ἴχαιμον] Ἐπίχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πρωκλήσεως, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἴχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J.Br.*

Ἴχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J.C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θεράποντα, ὅλον μὲ τὰς τρίχας, ἀλλὰ δὲ πυρράν, ὥσπερ ἐκ τοῦ χρώματος, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philops. §. 18. *Alciphronis* restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φαλάντιον, vel, φάλαντον (utroque enim modo scribitur) γυμνίτιον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatusque eſt. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & ſynephebi ſumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum præſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtræ memoriæ hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res poſtularet, poſſes, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniſſem, accepi in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta ſis præditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori præcipere potes, quid factu opus ſit. TIM. Sane bene, o Philiade; ſed adesdum, ut te quoque *hoc ligone* amantiſſime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt; quoniam quæ ipſi conducibilia ſunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum

ἀπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυήθεις, καὶ ξυέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. ἐκ ἔτι [e] πιστεύεται τις ὑμῖν ἀνθρώπων ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιρίως γινόμενα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ἴσθι σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δεόμενος τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Νέστορι τὸ δέον ὑφηγήσεσθαι ἄν. TI. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγά μου κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

TI. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἡμέτερον εἶναι λέγων. οὗτος ἐκ-

καί-

[d] Οὗτος] ὕστως Marg. *A1W.* idque *Fabrum* probaſſe verſio declarat. [e] Πιστεύεται] P. πιστεύων. [f] Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι B2.

4. Κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν αὐτοὶ μὲν οὐκ ἐπὶ μόνου εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. ὕστως δὲ καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

λαντον prioris vocabuli poteſtatem pete ab *Heſychio* in Τρίκαρος. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. *Caſaub.* ad Char. *Theophr.* *J. Br.*

79. Ἐκμοσάρδιον] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐκτιμ. — *Jenſius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὠδικότερον τοῦ κύνειον] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *J. B.*

88. Ἐπιτεδεῖν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J. Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudi. *J. Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τῆς τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιος βραδέος εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστεύεται] Pro πιστεύων. *J. Br.*

Πιστεύεται] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus ſit.* *J. Br.*

Τὸ δέον] Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὑφηγεῖσθαί τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετεῖν τινά. Errat *Bradaeus*: recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta eſt mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τοῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κεφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiſcitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενῆς &c.] Perquam appoſite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ δὲ οὐ τοῦτο φίλον οἱ μὲν τοῦ πράττεσθαι ἐπιθυμοῦσιν ἀπέχεσθαι, οἱ δ' ἂν κακόν τι λέγωσι, γνησιολογοῦσι τὸν συγγενῆ, καὶ ἀδικεῖσθαι μοῦ λαλοῦσιν. *T.H.*

χαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδεδέτο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλέησας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

ode meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescceret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Graeciae pro-

24. Διανέμων τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρικὰ, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων ἀφ' ὧν τραγῳδίαν ἐπὶ σκηνῆς (3) προβάσεων ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις. (4) μέσῃ δὲ τῇ θέατρον καταλαμβανόντων ἐκλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαὶ. (5) ἔδοξεν ὦν τοῖς

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσεων] Ante legebatur προβάσεσιν quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μέσῃ δὲ τῇ θέατρον κατακλ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μέσῃ δὲ τῇ θέατρῳ οἰκοδομηθέντι, σκηναὶ τῶν ἐκ θέας, vel, τὰς τότε καταλαμβανόντων ὄχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἐδόξει. *T. H.*

50. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*, *numerare*, *dare*, sic & Graecis ἀπό. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοῦ ἐκτήσατο, ἢ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῦ συντέτακα δηλοῦται δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αὐτῶν τό γε σόρισμον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei succeſſit, quando Θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ Θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . ἀφανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος ἡ Ἀττικῆς ἀπὸ Αἰγεὶδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθεῖδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγεΐδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθεῖς, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incideret, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρεία vel Ἐρεια. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρεια, δῆμος ἡ Ἀττικῆς, ἡ Αἰγηὶς φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεῖου τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν· τετραφυλλάδως δὲ τοὺς Ἐρεῖδας φασίν· ὁ δημότης Ἐρεαιεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεαιεὺς ἦν· τὰ τοπικὰ, Ἐρεαιάθεν, Ἐρεαιάζε, Ἐρεαιάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adscisas, an simplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς ἢ ἑορτὰς δεδόμενα τὸ τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πανηγύρεις, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μοιρῶν. ἐπίδοσις τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν Θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μοιρῶν, εἰς θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ Θεωρικὸν, sed τοῖς Θεωρικοῖς. Vocabant autem Θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστιφωμένους. *Hesych.* sive Θεωρικοὶ ἢ Θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ Θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦσαν Παναθήναια ὄντα τῇ μεγάλαν τῇ ἀφ-

propugnaculum; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt: *Quandoquidem Timon Colytenſis Echecratida F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam praditus, quanta haud in quoquam Græci hominis reperiantur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα τ Ἑλλάδος· ἡ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνιλεγμένος, αἱ δὲ βουλαὶ ἀμφότεραι τεθέασι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυτιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ὁ τῇ Ἑλλάδι, πολλὰ πάντα χρόνον ἀφανεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· γενόμενός τε τοῦ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμον, ὁ

τόπους μισθοῦ, ἵνα ἵκανος ἔχοιν τ οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων ἡ προκαταλαμβάνων, μήτι μᾶ ὑσιρῶν δύσιερος τ θέας. Ἐπειδὴ ἡ ἠλαττοῦτο οἱ πένητες τ πλουσίων πολλῷ ἐ ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τ κοινῶν ἑκάσῳ. Δραχμὴ δ ἦν τὸ διδόμενον, ἡ ὅτι πλέον ἔξη δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἔλατ-

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῇ τοῦ. T. H.

δοσις (interponendum videtur ἐν τῇ ἀφέσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν· ἡ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου κἀυτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit: *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τ δῆμον ἐπὶ κληρουχίας ἐ θεωρικὰ ἡ μισθῶν ἀφορμὰς προαχθῆναι. Plura dabit de ἀφορμαῖς, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum D. *Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. T. H.

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. J. Br.

15. Ἅ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* J. Br.

Λίτην τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν εἰς μακρὰν ἡ ἐ τ πατρίδα εὐφραινῶν, λαμπίρων αὖ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναιδησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, ἡ κιθάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τ ὡροσκοπήμονα, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπιφανῆσαι, ἐπίγραμμα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῶ δήμου χρησμοῦ ὄντι, ψευσάμβολός τι ὄνομα, ἡ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἐ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. J. G.

16. Πολίτου] *Civem eſſe*: hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. J. Br.

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *AEſchin.* περὶ τ Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τ πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τ πολιτικῶν λόγων ἐ ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. T. H.

(7) Τότε] Reponi malo πότε. T. H.

18. Τὸ ἔρεισμα τ Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἔρισμα. J. B.

Ἔρεισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. M. du S.

Ἔρεισμα τ Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ ἐ ἀοιδίμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, cujus præter alios meminerunt *AEſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σαυτὸν ἐ συνεργάτην, ἡ ἔρεισμα, ἡ ὀφθαλμὸν ἐ κρηπῖδα ἐ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. T. H.

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. J. Br.

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent: τ Ἄρειον πάγου ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. T. H.

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. T. H.

23. Κολυττεὺς] *Suidas*: Κολυττεὺς· ὡς Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεὺς, ὁ δῆμος τ Αἰγηΐδος. F. G.

26. Διαπελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. T. H.

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. J. B.

ὸν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι ἢ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσεται ἄμεινον. ἢ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατοῖς πρὸς Ἀχαρνέας, ἢ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum moiras* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' ᾧ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τοῖς καταλόγοις. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχά-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *AiW.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δικαιώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταὐτὸν τὸν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεῖς *dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνας. *& sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατοῖς πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνᾶσιν ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potiram mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. τῶν ἐν Ἀχαρνεῦσι (ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλήνων) & T. II. p. 48. B. ἀλλὰ δὴ εἰς Οἰνιάδας Ἀχαρνέων ἀφικόμενος vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταλῦσαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν τὸ Κορίνθιον ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖραι & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius*: vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Manssaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.*

36. Προεγράφην] Προσεγράφην. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliaeae per tribus, populis autem Attica singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

μοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ ἡ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφελήσας τὴν πόλιν· ὅθεν τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ Φυλαῖς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία ὡς ὑπαίθριον προσαγορεύουσι τοῦ δικαστοῦ παρ' ὃ ἐν Ἡλιαίᾳ ἐκαλεῖτο, ὥσπερ τὸ ἐλιοῦσθαι τοὺς οὐσῶν ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν Π. ὡς ἴσον δύνασθαι τῷ Διὸς ἀκτῖνας δι, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρεῖττον ἴφησιν ἑβδομήκοντα στρατιώτην μᾶλλον, ἢ ἅπαξ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοῦναι. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνίστασα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol.* *A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ Ἀθῆναι σε στήσαιμεν· ibi vide *Bergler.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. ridens Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς] *Μηνίσκοι, lunulae, nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνίσχουσι saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τὸ αὐτῷ πόλεως· καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐκρίθησας τῆς ἀρχῆς ἀπέβαινε apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν τῆς Ἀπλ. Φαρμ. διων. IX. ἐντιθέασί τε ἐς διπλοΐδιον αὐτὸν (χλωρὸν ἐόντα) ὅσοι, καὶ γλάφουσιν ἐπ' αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐχούσας δράκοντα, καθάπερ ἐν βασιλικῷ Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τετραπλαδιάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὰς ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & aere in cuto.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε † γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς,

nysiis tragoedis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demeas rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς ἢ ὁ ἀγχιστείᾳ ἢ συγγενείᾳ, ἢ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἢ ἀνεψιῶν ἢ θείων κατὰ πατέρα ἢ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἴξελ. Ἀγχιστεὺς] Exc. G. ἀγχιστεία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντι, ubi τῷ hinc est restituendum, & συγγενοῦς μόνον, & τοῖς οἰκείοις, quae utraque hîc pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνεψιοὶ ἢ κατατέτα &c. *T. H.*

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. *M. du S.*

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi confuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demoſth. pro Cor.* ea formula paſſim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici obſervat, ut a Graecis καιναὶ δράμασι. Graecos autem non fabulas ſolum novas appellaſſe, ſed hiſtriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per iſta non multum profici ſatis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi ſpectantur; novis Tragoedis certantibus*; quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac loquutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita verſatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec ſatis expeditum habeat, quid conſtitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* ſibi diſcedendum putet. Scripſerat *Euſebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex uſitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, ſi recte *Scaliger* interpretatur, *ſub praeconibus* vel *praeconio:* ſed κήρυκες eſt *praecenum certamen*, ut in *Philoſtrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι καὶ κήρυκες· ipſe *Euſeb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρματα πωλικὰ, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δικάπωλον.) Iſtorum pravam *Hieronymi* verſionem poſtquam caſtigavit Vir Maximus Anim. in *Euſeb.* p. 196. haec mox ſubjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur ſub praeconio. *Nam hoc frequentiſſimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta*, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, *hoc eſt*, ſpectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut eſt apud Demoſthenem in Oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Athenienſium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Joſephum.* In quibus nihil eſt, quod reprehendam, niſi quod disjungere videatur Scaliger, *ſpectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus deſignandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari ſtructurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum eſt *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipſam ſignificari temporis conditionem, atque adeo ludos ſcenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis ſimilia multa paulo peritiores praeterire non poſſunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non eſt, ac ſi Latine dicas, fabulam eſſe commiſſam, aut rem quamlibet eveniſſe Ludis Megalenſibus, hiſtrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis*: nam quod priores Interpretes expreſſerant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, ſed praecones in theatro ſolebant ἀνιστῶν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν ἑφάνους, niſi quis forte tragicus actor idem eſſet & praeco. Nunc videndum eſt, ut cuncta ſimul ſub lectoris conſpectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 433. C. commemorat νόμων τὸ διδόντα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀπόῤῥησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 484. E. μὴ κηρύττειν τοὺς τραγῳδοὺς. Diverſa ſunt apud *Demoſth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐκ Διατιμων χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo pſephiſmate, quod Cteſiphon in gratiam Demoſthenis ſuaſerat: mox in Lege poſterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορευθῆναι, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. ſed in ipſo accuſationis libello, quem AEſchines adverſus Cteſiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μιᾶς ἡμέρας, ἐν ᾗ Σωκράτης κηδεύσας ἔτος εἰς ἕτος κατῄει Διονυσίων καιναῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita diſtingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEſchinis* Orat. conditum a Cteſiphonte decretum juſſiſſe refert ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo ſcriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλέον συμπρίχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiſcito etiam quodam, incluſo nunc in oratione Demoſthenis pro Cteſiphonte, ſcriptum eſt*, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypotheſin illam, cujus auctor ſe non doctiſſimum ſatis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus eſt ut componamus, quae in AEſchinis ὠδικόμων γραφῇ reperiuntur apud *Demoſth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δὴ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inuſitata: *Wolfius* adſciſcit εἰσόδῳ, haud inepte: *Perizonius*, ſi verum dicere licet, abſurde ἰσχύει· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ὑ μαθητὴς [a] αὐτῦ ὤν· ὑ γ᾽ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ὑ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ. Τυτὶ

[a] Αὐτῦ] Deest in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἰμέρον; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. B. ὐδὲ ἐκκλησιάζοντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ὐδ᾽ ἐναντίῳ τῷ δήμῳ, ἀλλ᾽ ἐναντίον τ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi extare non sane memini: γνωμόνων γ τ ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνακριτῶν τινές &c. quod si sanum quis potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis? Ἐν ἄστει* vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ᾽ ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missо apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τ καινῶν ἀγομένων, ὑ Παναθηναίοις, ὑ Ἑλλανίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur ubique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τ καινῶν ἀγωνιζομένων. nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγῶνες & ἱστοὶ, ἀγομένων τ Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *AEschine* τ γνωμόνων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοὺς καινοὺς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut distertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· αἱ φυλαὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκρίτας κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ἢν ὁ νικήσας ὃς τύχοι μετρίως παραλαμβάνων· ἴσως ἂν οὖς ἂν (vel οἷος) διαίρεσις eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quarum partium qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat*: nam in Notis *Musgravii* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιθὸν ἄκριθον παρ. quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκρίτου χαρᾶς κλέος pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restitue: Τοὺς ἱστρους τραγῳδοὺς ἀγωνιοῦται. Λυκοῦργ ἐν τῷ πρὸς Δημάδη. Δίδυμ φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμ φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τ ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπίκαιρα, ὑ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima Demadem, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienſibus venditasse, perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἱστρους τραγῳδοὺς ἀγωνιοῦται. Conjecturae fidem facit usus τῷ ἁρμόζεσθαι πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat*: nam de *Schosto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τραγῳδ] Δίδυμ φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τ ἁρμοζομένων & σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πάλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμ . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τραγῳδ Ἰσοκράτης Παναθηναικῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίου λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Κωφότερος τῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τ Θρᾴκης· κωφὸς δὲ ἔχει δύο μυκτῆρας τὰς διὰ τῆ πε-

Τυτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὡδί σε, ὃν ὀπτὸ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ὀπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις οὐ τάχει δίκην τά-τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρηται, ὦ μιαρὲ,

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

συλήσους καθαίρουσας (vel καθύσουσας, vel potius καθατινύσουσας) ὡς μὴ ἀπούσῃς τοῖς σὺ αὐτῷ τὰ σ' ἀγαλάτης ἔχων cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Δημήτριος prave legeretur σοὺς, eruditus homo ad marginem reſinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖος, vel, Τορώνης στέγος, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρασυμάχου auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲ φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ Φ πυῤῥίχιζε καῖς (ineptum eſt πυῤῥίστας, quod vulgatur) ὕσαιος. *T. H.*

53. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ὧδέ σε ait σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ κὴ αὐτὸς ἔνθους ὦ μεθύων ὑπὸ τῶ λόγων περιέρχομαι. *Ita tibi & ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἡ δὴ, πῦ σοι γῆς αὕτη ῥίζει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ὦ σκληρία. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτερα. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κόκλῳ περβολίτου, ἐπισκόπει ἅπαντα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Faberum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλιδὶ, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μὲν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐκβίβασον σεαυτόν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι. In Contemplantib. Κἄτα εἰμάξεται ἡμῖν θηλυδή. In de Sacrificiis: Ἐτυθήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μυίττεσθαι οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Monagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [οὐδὲ λογιστικὰς τοιαύτας ἡμῖν ὁ παιδὸν ἐποιῶ] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ἐμόν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiscum.* Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί ὖν φῄς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκειν.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲ, ἔξει τίλῳ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν ὖν ἐγω αὐτὸν τῷ παρόντων ἕνεκα ταῦτα λεγῶν, ὅθ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πίπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. F.*

57. Ὅσων] Ἀντὶ τῶ, ὅσων. *J. Fr. Ibid.*

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλον εἶ συκοφαντῆς. ΔΗ. ἀλλὰ γὰρ πλουτεῖς, ὦ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. οὐ διώρυχται οὐδὲ ὅτου ὥστε ἀπίθανά σου γὰ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσῃ μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐχεῖν γὰ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γ' τρίτιον. ἐπεὶ γ' γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲ Λακεδαιμονίων μοίρας καλαχόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐξιτρίψας. μάτιον γ' ἂν εἴην γ' νενικηκὼς Ὀλύμπια πυξ, γ' πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ὅτός ἐστιν; ὁ μὲ ὃν ἄλλος· ἐκπετάσας

[a] Διωρύξας] ὀρύξας Schol. διορύξας priores Edd. ἀφορύξας *F.* Marg. *AIW.* [b] Διορυχθήσῃ] διορυχ. Edd. priores. [c] Μιαρὸν] μικρὸν *F.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον [a] ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον ἀφορίζων ταῦτα φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἦρξε τὸ ὄπισθεν ἢ τῆ ἀδύτου ἔτως ἐλέγετο. *V.*

[a] Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quæ quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiæ diſpendio prætermitti. *T.H.*

62. Πλαγὼν λαμβάνων] Vid. *Def. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. H. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδ'] *Cives tuos ultro pulſans.* *F. Br.*

Τυραννίδ'] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis præſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τόντας τοὺς ἱλλάβεις] *Def. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ διὰκ, γ' τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής. v. 482. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνάρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἰτησόν τι παρ' αὐτῆ (τῆ σῆ ἰρατῆ) γ' ὄψει σταυτὴν ἢ τὰς πύρνας ἐμπεπρηκυίαν ἢ τοὺς νόμους καλαλύσασαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ πυρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπρησμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάλυσιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *F. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἀγελῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνάρησας, ſubjungit τ' ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὄπισθεν τῆ νεὼ τ' πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν Θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut *Lucian: Herod.* *F.B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *F.F.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διορύξας prave legitur præter *F.* quæ habet ἀφορίξας. Vide initium Ιϛ. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *F.* arripui: reliquæ μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſæpe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Attiçis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τ' πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *F.B.*

σας γῆν † πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος † ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὅτ' οὖν ὁ τὸ ὀχθημα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς † ἀναβολὴν, ἑωθινὰ μύρια ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων καταγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην † κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὀπιδίκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extenſis ſuperciliis, graviter ſecum ac ſuperbe murmurans venit, Titanicis oculis aſpiciens, capillis anterioribus retrorſum rejectis, plane illum ipſum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille eſt, qui habitu ſimplicitatem, inceſſu modeſtiam, pallio ſapientiam, ac moderationem præ ſe fert; qui mane de virtute diſſerit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accuſat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem ſervulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quaſi letheum poculum hauſerit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis ſermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

[a] Τις] Deeſt in *F.* [b] Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μαλλωπίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὁ ἐλάφου μόριον, ᾧ χρώμενοι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μαλλωπίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* ſecus atque oportebat: eſt enim, *iram, ſpeciem irati prae ſe ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο κ.τ.λ.] Prava lectio Scholio huic anſam dedit. Sophroniſci filium intelligit Sophroniſci filium. *M. du S.*

Diſtingue Οἷον τοῦτο πίπτωχεν. Intelligi voluit Scholiaſtes οἷον Σωφρονίσκου, tanquam Sophroniſcus aliquis. *T. H.*

84. Τιτανώδες βλ.] *Eraſm.* in Adagio, *Titanicus aſpectus.* *F. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipſemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *F. Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοβοΐδα in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non ſunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit teſtem. Αὐτοβορέας autem verus & ipſiſſimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοῖος quale ſit, videbimus ad Philopſ. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. σιλὰς ἰμαντὸν ἀγρίως &c. αὐτοσκατανὺς ἰδιώτης. Ὅ, τι βασιλεὺς † τρόπον ἂν αὐτοπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* ſive *Salmaſ.* de Tranſubſt. p. 534. Ejus generis apud Philoſophos frequentantur, αὐτανχὴ, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile eſt ex hoc loco conjicere. In Poecile poſitam fuiſſe ſuſpicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ ὀχθημα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Oct. Ferrar.* de Re Veſt. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσω εὐ ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Inceſſus tuus compoſitus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *F. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκου in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. *F. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι iſti philoſophi καὶ ὑπερῃρε τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil usquam ſatis. *F. B.*

88. Καὶ Σωφρονίσκου] † Οἷον τοῦτο πίπτωχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρῳδήσας. *V.*

93. Μεγάλην τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur eſſe κύλικος ὄγκον, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *F. B.*

96. Ὥσπερ ἐκπιὼν] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λόγοι τοῦ ἀεὶ ὡδοφερομένου λογισμοῦ ἀκράτους &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρόντα καλλίω, πάντες· Ἀλλ' ἀφέντα τὸ ζῆν ἐς ὑπερβολὴν ἔσθ' —. *T. H.*

98. Τὸ γύψινον ἀνάκλινον] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖσθαι. *F. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Ariſtoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον ἀπὸ ἐρυσίβης, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. *F. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, ſive λιχανῷ, *Caſaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *F. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel ſuem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt.* Teſtatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, faſtigium* in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus ſignificat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Heſychio* dicitur ſignificare αὔξησιν, *augmentum.* *F. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. *Nigr.* c. 25. *M. du S.*

5. Ὅ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον ὀδιγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπτικευφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μυττώτου καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τὰ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὰ σῦν μόνος τὰ ἄλλων λάβοι, ὅ, τι καὶ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσίτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὲρ τῆς κύλικος, ὁτότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῆς ἀκρά-

τοις

c Ὡς] ὧν Marg. *A1W.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα λάβδου ἐξ αἵματος ἡ καρύκη. *V.*

3. Τῆ μυττώτου] Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένου· ἐπάλειον δὲ § καί τι ὑπότριμμα λέγε

‡ Βρῶμα λάβδου] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox ὧν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸ λεῖον τῶν ἡδυσμάτων ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῶν καλεῖν, ὃς τῷ ζωμῷ ἐπαλλοιπότος τῷ ¶ τρυβλίῳ ἀφικάθηται. *V.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῃ. *J. J.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παραλαβὼν ἀνδρικωτάτους ἀνδράποδα, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τῷ τυράννῳ (male τούτου τῦ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. Τὸ πεζὸν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τριακοσίους, peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. *Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſis alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: αὐτὰ σὺ Ἑλικῶν τῷ Βοιωτίῳ χορεύσατε, Τὸ Διὸς ὕμνου τε καὶ δωρίων ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos, e Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum*: *Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῷ θεάματος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολαύσεσθε, & *ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, & *jucundiſſima ſpectaculi pars intereat*: *Holſtenius* non accuratiſſime: & *ſpectaculum, maximam operae pretium periit*. Similis uſus in ὅ, τι περ ἄνθος ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι ἄξιον (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἦσθα αὐτῶν ἔξω τῶν δρόντων (lego τὸ λεδράντων) σφᾶς, ἔφθειρας L. p. 428. C. καὶ γὰρ πολὺ ἄνθος ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν ὅ, τιπερ ἄνθος ἐν ἀνθρώπου σώματι τὸ ἀνυπόπλεων καὶ παρὰ τὸ συμμάχων ἐξαλλαγῆναι. Igitur in *Luciano*, ſi leſtionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ excideriſ ἦ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τῇ κύλικι. *Diogen. L.* II, 82. ὥσπερ ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῇ κύλικι φλυαροῦντας λάβοι πάλιν ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ἐδόκει τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ἄξιον. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἐς (Διόνυσόν τι & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνόδους ἐσαγόμενος minus opportune *Mercerus*: *quos in paterem coactos delibavimus*: debuerat: *quos inter pocula conſociantes delectabamur*. Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσοῦν ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. πρόκειται, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκιοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκιοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem*: *Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos*: ſed quod *Aldus*

τῆ πονήρως ἔχων, καὶ ὑπολαυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος· ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, σκέλυθροί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου ἐπ' αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἂν φθάσειεν ἕνεκα ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἀπορεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παναλαθὲς ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεις τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceterae pleraeque πρωτείων. c Σου] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἄνευ ἡμῶν † ἀφ' ἁρμονίαν φιλοσόφων γοητείαν καὶ τυράννειαν γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ ὕστερος ἀπαραλλάκτως

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* ἰδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφοι γοητείας καὶ τυραννείας] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τυραννείας γρ. *J. J.*

impresserat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ πόλιτι τὶς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. κάλως, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ὑγιὲς λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοίως; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

25. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus illis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρὰ πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστι πάνσοφον, καὶ παναλαθὲς ἀκριβές, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄλγε δὴ πρόσεχε πῶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διάβαμα. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *pascitans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τυραννείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τυραννείαν. *M. du S.*

Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ὕστερος emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάνσοφον, καὶ βορᾶ. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, perniciosiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴ κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφὴν, ὀλίγον τὰ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ἐστὶ τῆς βύλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ἅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη πολυωνύμως πρότερον. *V.*

χρηὸς ἂν debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτηνὶ τὴ χρηῆς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ἄσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ἄσπερ οἱ, οἷσπερ, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interpunas, ἀλ' ἄσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quæ notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem μάζαν* accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunæ hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam Κριῷ τῷ πολιήλεῖ τριπτῆς ἀπολαύειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quædam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum præceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπορον πλὴν σίτου ἁλὸς ἢ εἴ τι τῶν ἀλίων τροφῶν· τὸν θάρσος εἶναι *Mercatorem* (Euphratem fugillat ex ſapientiæ ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta pauperie nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker*us A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμου apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τοῦ δεσπότη ταὐτὸν θύμον φαγόντες optime *Schol.* τὰ αὐτῆς πτίσης μιξάμενοι. *T.H.*

32. Θύμου] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμος] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνώγκη μοι σκάνδικας ἐφίεναι καὶ τίθια, ἢ πῶς ἀναλίσκειν, καὶ τὰ Ἐννακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi *Bergierum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐρῶν τὰ Καλλιρρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ λέγει τῶς Ἐννακρούνου λούου τε καὶ πίνειν, καὶ τὰ αὐτὸν τρῶσθαι θήρους τε καὶ χειμῶνος ἔχειν ῥιπτούσης, ὡς πρᾶγμα ἐλεύθερον καὶ ζῶντα εὐ Ἀθήναις διαποικιλλόμενα. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίου Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi phi-*

ὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ Τίμων, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus, & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω ταχὺ ἔκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ οἰκίας, ἡ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ πήρᾳ ἐμπλήσας ᾠδίους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ ἡ μέτριον χρὴ εἶναι τ [e] φιλοσοφοῦντα, ἡ μηδὲν ὑπὲρ τ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα.

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. ΤΙΜ. Isthuc recte

a Ὄντα] ὅτι *J.* In Marg. *AIW.* ὅτι notatum erat pro μὲντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expressit, & ad alienam vocalem retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *J.* Marg. *AIW.* c Ἀνῇς] ἀνεῖς *J.* Marg. *AIW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AIW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *J. M. AIW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis auraе vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. ἐχ ἅττα δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καθαπτοντωθύσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κτώμενοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαμύνοιεν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἂν εἴην ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, ἡ ἐπεμβαίνουσα, ἡ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἀνθρωπός τινα ἐπὶ τῇ πίσῃ καθεζόμενον ἐπὶ τὸν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰς κύμαλα. *J. G.*

Κυματώγης] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. ἡ ἐπὶ τ ψάμμου πλησίον τ κυματώδους γῆς ἐδάφη ζητῶν τὰς τριχίλας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλογῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτῷδι, nempe ᾧ τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, vel ἐμαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque jam considerabit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῦ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. *J.* ἀνεῖς. *M. du S.*

52. Ὦ δὲ μοῦσα, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μέ, ἃ δέ neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διάφ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μοῦσα non agnoscit, quod probum

&

ste, o Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quaeso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν δ' ὦπας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ἢ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ κα-
65 κάκτε οὐκ ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; [f] μῶν ὠφελεκέκρυσμαί σε; ἢ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ὁπεῖνος, ἢ Λάχης, ἢ Γνίφων,
70 ἢ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονημένην, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους ξυμφορήσας,
75 λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναμωτίγε ὑμεῖς, εἰ δὲ ἄνθρωπος τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.

66. Παρακέκρουσμαί σε] * Ἠκέστην σε ὁ οἰκέτης πρὸ τοῦ πλούτου. V.

* Ἠκέστην] Quid sit ἠκέστην, ignoro. Lege ἠκέστην, decipiebam. J. J.

Lege ἠκέστην sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. M. du S.

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam caperat, ascenditur. M. du S.

57. Δύο μοδ. χαρ. λίγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit Lucianus. J. C.

Μοδ . . . Λίγ.] V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unius Shilling. M. du S.

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] Medios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad AElian. V. H. VI. c. 12. Eodem nomine Strabonis Interpretem reprehendit Hesius de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μοδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. J. auctoritatem

servavi. Noster in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμβους πήχεων—. T. H.

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. J. Reliquae φιλοσοφοῦντα. M. du S.

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὸν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδύλοις, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαὶ, ἐκκονδύλους in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180. διὰ τ' πληγῆς κονδύλου ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. T. H.

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. Herald. Obs. & Emend. c. 48. T. H.

75. Ἐπιχαλάζω] Noster in Gall. §. 22. καὶ ἐπιχαλάζουσιν αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbribus, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Junet. ad Paulin. de Vit. Martin. III. v. 453. T. H.

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. M. du S.

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

CHAER.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυφερῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλλων ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος, ῥάμφος ἔχουσα λιπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῆ Σικελικῆ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνα νυκτερεύουσα ἀεί. ὃν βλάπτῃ τι τῶ ἰχθύϊ † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν οὔ. Ἔστι δὲ σικύᾳ τὸ χρῶμα ὁμοία ἱστορῆ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ σῶμα δὲ ἐστόν τι ἐλαφρὸν, ὡς μόνη ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον τὸ παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρρεν μιγνυμένη καιρῷ, ‡ τὸ χειμῶνι δὲ τεκτεύουσα μέσῳ, ὡς ἔπειτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἔπειτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῆ τεκτονῆ φασιν ἱερὸν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ † Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπιπολάζουσί τε § τῶν πετρῶν ἄδει τι μέλος λαγαρόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθαπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πόσαι δὲ ἔτους ἀνθρώποις πεφύκασιν, ὡς ‖ ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τι καὶ ἀλφάνειν αὐτούς, ἢ ἐκείνοι βούλοιντο ἐπισκοπεῖσθαί τι τοῦτο τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τῆ ἀφράστου τι ἐ ἀπίστου ἀλγεινῶν μὴ ‖ ἀρρένων τελούντων· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ‖ ὧν μόνων εἶτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παναλθές, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλλων] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel.* περὶ Z. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγνύσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐκ ὅλης legendum eſt ἐκ βολῆς, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Τὰς πέτρας nisi majus vitium lateat. T. H.

‖ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quanquam μόνων retineri poteſt. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Lucianus* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt ſatis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occationem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galai* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſupponerent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum.* *Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερ᾽ ἂν ἐφαίνετο

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

γῆ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἁλιτύμματα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

---

μαι τὸ ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τὸ ἰχθύων ἀφανότερον. G. C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus: Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προαγορεύομεν ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἡγεῖθ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies:* hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza carulum* vertit. G C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi hanc dederunt verba: Ἴσως δὲ ὅτι κήυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόσιν ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam.* Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Æoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ἐπώ ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη· quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. M. du S.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν ἐν ἐτύγχανε, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ὢν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἕλληνος θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα τ' ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήυκα τ' Τραχίνιον, τ' Ἑωσφόρου θ' ἀστέρος, καλῆ παλαιὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχθεῖσαν ἀφά τινα δαιμονίαν βέλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον πεπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐνεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πᾶσαν, οὐχ οἷά τ' ἦν εὑρεῖν.

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ἠ πώποτε προόδου ἠκηκόειν τ' φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ' ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι ἡ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἠ μέγα· μεγάλῳ μέντοι ἀφ' τ' φιλανδρίαν εἴληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ὅτι γοῦν τῇ τούτου γενεθλίᾳ ἡ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, τὸν χειμῶνα μέ-

CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revera accidit: flebilem ergo plane sonum emittit animal istud: quali autem corporis est magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

10. Κυρίδιον ἄνδρα] Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperi sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆυξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ' Ἀλκυόνης τ' γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare jusseris: Κῆυξ μὲ Ζεὺς ὑπὸ τ' Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν ἀσεπαθῶς ἀθλίως τ' τῆ ἀνδρὸς θάνατον ᾠδῇ τ' Σιλλαῖ· imo vero ᾠδῇ τ' αἰγιαλῷ. *Noster* etiam in initio, ἀπὸ τ' αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήυκα . . .] Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui sibi Deorum nomina assumpserunt; Κῆυξ μὲ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ' Ἀλκυόνης τ' γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῆ ἀστέρος] Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. *Hesiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est ut somniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Aurorae is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστραίου ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum ᾠδῇ. Ad hanc fabulam alludit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ᾠδῇ obtrudunt; cum tamen proclive fit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχεις ᾠδῇ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hist. c. 3. ταύτῃ παρὰ τῆ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τῆ Ὑπνου λαχοῦσα τ' τιμῆς. Notandum autem in Aldina saepius reperiri π^α (quod proprie est περὶ) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγέμηκε τὴν Ἥβην π^α τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὁ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *Aelianus* de Anim. est imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τίνος δ' γνώσεις ἢ τόκους ἢ ὠδῖνας ὁ θεὸς ἔτως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἔχησι θάλασσαν ἀκύμονα ἢ ἀσάλευτον· tum φιλανδρος μὲ ἔτως ἐστὶ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuster. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ δὲ τῇ τ. γενεθλίᾳ] *Henr. Stephan.* Thes. L. *G.*

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφαφέρουσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ' δυνατῷ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ πανλελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ὄσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. J. atque inde margo *AsW.* [c] Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου ποστοῦ. quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδης, ἡμέραι τινὲς τ' ἀριθμὸν ιδ'. γαλῆναι, ὅτ' αἱ νοτίαι ἡ ἀλκυών. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφαφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς δὲ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἶ ὁ Α. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus: quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον ὄσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀβίατος. Ἀμείμπτος. Ἀνέρως. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἄφθονος. Ὕποπτος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄφατος fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικε non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὰ ἐφικτὰ ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ διὰ ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεὶτοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὖτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸ ἅπαν κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλάσαι εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. e Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληθῶς. *V.*
47. Καὶ νεογιλώδης] Αὐτὶ τοῦ νέου, * νεογένητος, νεογενής. *V.C.*

* Νεογένητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογλές. *T.H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J.G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὸς ἢ νεογιλὸν, εἰ ἐν Ἰσοκράτει εἴρηται ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, ἐᾶ δήμιον. Νεογιλαῖος per me licet exultatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸ ξύμπασα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T.H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T.H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυποστάτου χειμῶνος *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T.H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T.H.*

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδιῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J.C.*

85. Τυχὸν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refingunteque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὀπίσ' ἄμμα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζει πολλὰς ἰδέων φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην τὴν οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τ' ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνοῖτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τ' τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἐχεῖν δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπλάσια ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τ' διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κτ' τ' βίου πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τ' ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τυχῶν. G.

Ilus & Vorſtius; ſic legendum, non τυχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. ℣. & Codd. Mſſ. P. & L. M. du S.

Τυχῶν] Recepi, quod in ℣. Vz. S. A. fuit expreſſum, itidemque in margine AIW. reliquae τυχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τ' τυχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τυχῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: διὰ τ' χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τυχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τυχῶν τ'. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte M. du Soul: eoque facto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τυχῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τ' βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τ' τυχῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ὥστε γὰρ ὥσπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur διὰ τοῦ σώματος· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. T. H.

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ ἂν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, ἃ ἀμήχανος ἐξαρχῆς ξυνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις χὑπὸ Φύσιν. ἐπεὶ τί ἂν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἄνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν ἂν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ἡ κόσμου ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ ἡ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ ἡ φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν καὶ θεὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ δὴ ἐν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσι, πόλλ' ἅττ' ἀδύνατα τοῖς ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium inadiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent,? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴχειν, nisi quod typorum vitio εἴχειν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴχειν. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτὸς] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἂν δόξει, ὅσην ἴχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τὰ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι· Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens*. *F.G.*

Παραβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes ὑποβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μιλ. σοφὴν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔκτε ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Te-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμμαϊκὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν ἅπαντα ζῶον ἄπτερον, καὶ ἄπλερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' ἂν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορέοντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. J. *A1W.* rectum puto.

Τινῶν, τέχναις] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum ſubjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit:* ita λέγουσι *Democritus:* τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ἐν ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia feſellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena, & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων· *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πιπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen.* L. IX, 42. ita nunc legitur: Φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα· *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον δὲ τεινατῷ Φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, λέγεσθαι τὴν βακτηρίαν· ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δ' μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum:* ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο χ' σαισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, ὡδαιδώσω τ' σῶν ὕμνων σέρι· καί συ τ' εὐσεβῆ χ' Φίλανδρον ἔρωτα πολλά- κις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε χ' Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, σερὸς δὲ, χ' τιμῆς οἵας ἔτυχες ὡδ' θεῶν. ἆρά γε χ' σὺ σοιήσεις τι τοιῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] σρέπει γῦν, ὦ Σώκρατες· χ' τὰ ὑπὸ σῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τ' ὡδάκλησιν σρὸς γυναικῶν τε χ' ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. εὐκτὸν ἀσπασαμένοις τ' Ἀλκυόνα, σροάγειν ἤδη σρὸς ἄστυ καιρὸς ἐσ. ἦ Φαληρικῆ. ΧΑΙΡ. σάνυ μὲ σοιῶμεν ἕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in *J.* error est typorum. c Πρέπει γῦν] In sola P. σρ. γῦν, ὦ Σώκρατες, χ' τὰ ὑπὸ σῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην & Μυρτώ. *V.*

39. Ἐκ τῆ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμ. Αἰσχίνης. *G.*

πάλλιστα μιμυθολογημάτια σρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μέλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομέλῳδὲ legendum est. *J.Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panetius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M.du S.*

Ibid. Ξανθ. τε & Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε χ' Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ὁ χρὼς γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, χ' κοινοτέραν πῶς, Μυρτὼ δὲ Ἀριστίδου θυγατρῶν τῦ Λυσιμάχου χ' τὴν μὲ Ξανθίππην ἀσελγαινίσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Δαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν ὃ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκῳ χ' Μενέξενῳ. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν σαράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AiW.* *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M.du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅτος, ᾧ τ' ἄθλιον Τιτᾶνα τυτονὶ προσηλῶσθαι δέησει· σκεψόμεθα δὲ ἤδη χρημνόν τινα ὀπιτήδειον, εἴ πῃ τ χιόνος γυμνός ἐστιν, ἵνα βεβαιότερον καθαπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ ὅτῳ ἅπασι σκέψανης εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. Σκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, ὅτε μήν κ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κ μέσον

a Ἐπαμύνειν] Priores Edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *J.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὸς] L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & *V.* αὐτοῦς. *M. du S.* Idem animaverat pro πλάσεσι corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quæ in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude præſtitum eſt, quæ ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quæſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Paſ-*

ſanias, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *J.* δύνανται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quæ ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειν] Veriſſima F. Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνανται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτῷ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῷ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *Æſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λεωργὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πελάσαντα στάγμα *Æſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum voluit conditor aevi.* T. H.

μέσον ἐνταῦθά πω ὑπὲρ τ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπελαθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτωὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὼ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, πανταχόθεν ἠρέμα ὑπενθυκυῖαι· ἡ τοῦ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ χρημνὸς ἔχει τ ὑπόβασιν, ὡς ἀκροποδιτί πω μόλις εστάναι· ἡ ὅλως ὑπκαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε δῆν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, ἡ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῆν, ὦ Ἥφαιστε, ἡ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με πρὸς τ ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαλε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα πρὸς κούσαντας τ ὑπάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαλαθθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τ δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισ, ἡ πρόσ-

medio iſthic propemodum ſupra praecipitium ſuffixus haereat, diſpanſis manibus ab hac parte in adverſam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae ſunt hae cautes & inacceſſae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi anguſtum oppido praecipitium habet ponendo veſtigio locum, ut ſummo planta vix alicubi conſiſtere liceat: commodiſſima denique fuerit iſta crux. Quin tu ergo ſine mora, Prometheu, adſcende, teque praebe defigendum ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miſeremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc ſcilicet ajebas, o Prometheu, miſereſcite, ut tua vice jam nos ſtatim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus eſſe tibi videtur Caucaſus, qui alios etiam duos capiat ſibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί που] ἄκρῳ ποδί που *F.* b Ἱκανὸς] Plaraeque Edd. *ἱκανῶς* exceptis *Va. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε γὼ] * Ἀποτετμημέναι, *πανδιρεὶν ἔχουσαι λόβασιν. V.*

* Ἀποτέτμηται] *L.* ἀποτέτμητται. *C. abb.* ἀποτετμημέναι *& V. M. du S.*

12. Ὑπὲρ τ φάραγγος] *Philoſtratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo eſſe Caucaſi cacumina ſtadio inter ſe disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuiſſe referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τ φάραγγος] *AEſchyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus iſta *Luciani* non praeteriit. — *adſpicite religatum aſperis vinctumque ſaxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur:* inde Caucaſus dictus crux; monuit *Lipſ.* tract. de Cruce: σταυρὸς poſtea. *F.B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra ſaepe repetitur hoc verbum: quibus locis uſus eſt *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut oſtendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis eſſe *in crucem agere, cruci ſuffigere*, ſecus quam Scriptoris Sacri Interpretes exiſtimarunt, vertentes *rurſum crucifigere.* *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτωί] Ab hac in contrariam partem. *F.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exeſi ſcopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *F.B.*

Ἀπότομοι] Præter Angl. etiam P. & L. uti Par. c. 7. In impreſſis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτὶ πω] Scribe, ὡς ἀκροποδιτὶ που μόλις ἑστάναι. *F.Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἀττοῖις· inde *atta* qui inter ambulandum ſtare neſciunt. *Caſaub.* ad *Sueton.* Tiber. c. 1. tales ſunt Medi, qui, ἐπὶ ἀκροβάσει τ ἵππων, ἅσπερ οἱ ἐπὶ τ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mſ. legitur μόγις quod idem eſt. *F.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *F.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco viſum eſt convenire; ne dicam jam alibi ſolere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί που] Nullam video rationem, cur mutandum ſit; niſi, quod alibi *Noſter* ſolet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipſum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro ſic ſcribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, ſuſpenſo gradu: *quum id potius ſignificet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, ſummis pedibus: *alii*, ſummis *ſeu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob cauſam non convenire putet *Stephanus*, plane non perſpicio: hic certe nihil aeque ſententiae reſpondet: *ſic ut ſummis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λω, καὶ † σφύραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς χὴ † ἑτέραν· καλωλήφθω εὖ μάλα χὴ αὐτή· εὖ ἔχει. καλαπτήσεται δὲ ἤδη χὁ ἀετὸς ἀπὸ τερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχων ἑαυτοῦ † καλῆς χὴ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, χὴ Ἰαπετὲ, χὴ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν τ' κρεῶν ἐγχειριδεὶς, ὅπως ἄδικον ἐποίησω, χὴ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὰ δὲ ὠδιλογίσασ ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, τὴ Δί', ὅπως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους, πανουργόταλα ζῶα, χὴ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, χὴ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ἐ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ † διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, χὴ ἀφ' τούτου αὐτοὺς καλεῖ. V.

40. Ἐγχειριδεὶς] Ἐμπισθεὶς. V.

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ. V. uti conjeceram. M. du S.

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, τοῦτο ταύτῃ ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίθετον propter illud πῦρ, ἀπροσδιόρι πυρ. T.H.

24. Τῶν ἴφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατιλέσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναστολοποιῆσαι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλημμῶν αἴτιον καλαστήσεταί μοι. J.G.

25. Τὸ κατιλέσθαι] Ingeniose J. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καλιλήσατε. Unde natum fit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τῶν ἴφης, τὸ καλιλήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί μοι † ἀρχῆς. T.H.

28. Καὶ ἄ. δύο] Nos ambos. J.Br.

32. Τὴν ἑτέραν] Χεῖρα subaudio. J.Br.

Ibid. Κατιλήφθω] Vid. Eruditiss. Dukeram ad Thucydid. p. 541. n. 7. T.H.

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. J.C.

35. Πλαστικῆς] Quod homines e luto finxeris. J.Br.

42. Ὅστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. I. ἰργ. J.B.

Ὅστᾶ . . . .] Theog. 540.

Τοῖ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργέτι δημῷ] Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. J.Br.

Ibid. Ἡσιόδου] Hesiod. in Theog. v. 541. — κατίθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. J.Br.

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit fine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. §. 6. Artemidor III, 17. χὴ ᾗ † Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τοῦ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, χὴ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. T.H.

49. Δεδίσθαι] Vinculis constringi. J.Br.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τὸ ὀν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγκαλοῦντα μοι καὶ ἐμοὶ τὸν Δία· σὺ δὲ, σαμίλλων γ' εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀπεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ὀπτίστιον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὕδωρ δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως θεωρῆσαι ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτῇ ὀπτιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· καὶ σὺ τῷ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito jus redderetur, me dignum aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque injustam de me sententiam pronunciasse Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes ejus tuere, & proba juste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AIW.* quod alius iterum induxerat. sic *Noster* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. A1. H1. V2. B2. S. A.* ἔχοι *F. P.* ἔχῃ & ἔχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖόν δὲ ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνάγονται τῆς βουλευτῶν, ἔθνη ⊖ * τὰς στιτήσεις ἀπέλυον τοὺς δή τι μέγα εἰργασμένους τῆς πολιτικῶν πολῶν, ταύτῃ δηλοῖ οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † Ψυχρὸν ⊖ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς στιτήσεις] Lege τῆς στιτήσεως ἀπέλυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνεῖ] Ἔφεσις ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλησιν φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἰδεῖν ποιήσεται ἄλλο δικαστήριον. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὁπόταν ὁ ἡττώμενος μεῖζον δικαστήριον ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῶται. Soni τῶ H. & E I. confusi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δίκη μοι κατὰ τὸ δίκαιον τἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τἀν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionys. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide *Demosth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἴσως μέ, εἶπε, τἀμοὶ ἀξιοπραγμόνων τιμᾶσθαι τὸν δίκλω τἀν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τἀν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαντο. Hac de re plura congessit *Is. Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum censuissem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Vorstius & Constantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaso, cui Prometheum adfixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat ὀπτίστιον θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vastitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, sed late incolens Sarmatarum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priscam scripturam *Sacarum*. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

p.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

καὶ ἀχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ὢν τοὺς λόγους.

ΠΡΟ. Πρότερος ὢν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲ ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων ὧν πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἕξων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρόν μοι τὸν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐχέτω διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὸν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν

c Τὰ τ. ἰ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ ταιαῦτα ὐ π. μιμείλιται] καὶ τὰ τοιαῦτα &c. ex L. μεμελέτηται] αὐτῷ] μεμιλῆκε τὰ τοιαῦτα Ϝ. τὰ τοιαῦτα ὐ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῆς Κασπίας προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : ὑφ' ἑαυτά τι ἐκ αὐτοῦ ἡγούμενοι τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες ὧδε ἢ τῷ μύθου ἔπεσθαι· *tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes :* haec poſteriorem mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὄρη δὲ ὑπὲρ αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύπραι ἀπειρόγυιαι ἐ κεῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, λὰπ τῆ Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆ Κασπίας θαλάσσης ὕπο καλούμεναι, ἃς ἡ κλεῖθρος Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνίᾳ] Lego ἀγωνίῃ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ὕδωρ δύσι] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμενος] Malim ἐπιμασησόμενος, *quae mandet :* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελισθησόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj.* & *Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμενος] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δικ. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπεῖν. *T. H.*

Ibid. Τῦ πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμιλῆ] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμιλίται habet. L. autem μεμελέτηται. τῶ τ. *M. du S.*

Μεμιλήτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſecum

ἀν πᾶδε ῥᾴμιλλυ ϗ σὲ ϯ κλοπῆς ϯ Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἀν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδίειν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ ϗ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν ϯ καλιγορίαν.

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐγὼ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ ϯ βασιλέα, ϗ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου ϗ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔχαρν εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεῖσθ ϗ διελέγχειν, ϗ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, ϗ πειρᾶσθ ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν ϯ ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῂς τοιαύτῃ πεποιῆσθ ϯ νομὴν ϯ κρεῶν, ϗ τὰ σὲ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, ϗ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καλιγόρηταί μοι· ϗ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γοῦν ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem surfuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

ΠΡ. Εἰ μὲν ϗ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τοῦτον μοι μιμεῖσθ, fuerit probatum. *T.H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτ ; nimirum ὁμότεχνον ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T.H.*

93. Οὐκ ἂ ἀπόχρη μόνα &c.] *H.Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε· quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. νυνὶ ἂ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν ϯ ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μόνον ἴσως ϗ μακρὰν εἰπεῖν fane ὑχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T.H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J.Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T.H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. ϗ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνασθαι ἐν τοῖς ἐνθρμοῖς in Protag. p. 250. C. περὶ ἓ ἐγώ τε ϗ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερ ἀπετείναμεν. *T.H.*

22. Τὸ ϯ ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ ϯ ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *J.B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J.Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι ϗ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψεσθαι legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J.J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi*

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηκας, ὀφόμενα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἐπεί ῥᾳ ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κεκλημμένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λῦσαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκυσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν ἥλιον, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ ὅτου μικρολόγου καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπιοῦσθαι κελεύειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τὴν συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς ὄσας, ὦ χρὴ, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἁμάρτοι μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῷ τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην φυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ συλλαίνειν, καὶ ὀπιγελᾶν, τὸ καλα-

a Αὐτὸ τὸ ὀρ.] αὖ τὸ τ. δ. κ. ἰλάων ἐστ. P. L. posterius ἰλάων ἐστὶν alios legere notatur in marg. *AIW.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c. Συλλαίνειν] Συσσιλλαίνειν P. *J.*

35. Συλλαίνειν] Συλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δυολεῖ δὲ ἐν χλευασμοῦ ποιήματι, παρὰ τὸ λοιδορεῖν τοὺς ἄλλους, καὶ λοιδόρημα τοῦ χαράξαι τὸ ὀφθαλμῶν ἄλλο δὲ

* Τέτον] Τρατὸν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος· huic enim priora illius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινές hic ponatur, posteriora *Suidae* in Συλλαίνει apud

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si μὴ λήψεται esse pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro si μὴ ἐλήφθη: non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat:* & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλάων ἐστὶ· nam αὖτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπετ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μετὰ μειάμενα συμπότην. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μετὰ μειάμενα συμπότην. Id. in

οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ ἀλιεῖς ἐν αὐτοῖς τοὺς κόρας. Ἄλλως. Συλλαίνειν, μολλαίνειν, λοιδορεῖν· καὶ τὸ ὀφθαλμῶν σκάπτειν ἐμπυλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῦρος καὶ ὁ μωρὸς καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων συλλογιμφῶ. *V.*

eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων συλλογίμφῳ, quomodo *Matthaeus* etiam *Sladae* reposuerat. *T. H.*

Lapith. *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἐγκολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἐγκολῶ, quanquam forma non differret ab ἐγκοτῶ, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνων] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνω. Reperitur iterum hoc vox in Ἀσ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμην ὃς μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, ἀκαθαρτὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἧκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ σκάνδαλα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἐπαίζετο, πειρώμενος εἰ ἀφαιρήσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, soque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμῆσθαι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφηρῆσθαι· τί οὖν ἀφ' τούτου ἔχρην, τὸ τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυρὸς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετὸς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ σκκόπτειν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμην] Priores Edd. καλαλειπόμεν. b Μνημονεύειν] μνημονύσειν Marg. *AIW*. c Ὑφηρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφηρῆσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

sibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *J.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῆ σιλλαίνειν. *M. du S.*

Σιλλαίνειν] Verbum ποιητικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλᾶν & ἀφασιλλᾶν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ ἀκὼν ἀφασιλῶσαί τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προῄχθη habet *Hesych.* in V. & ἀφασιλλαίνων in Διαλοιφεῖν. Καλασιλλαίνων *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφασιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam me recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως* est *nedum.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύων] Castiga οὐδὲ μνημονεύσειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraesceretur*: quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικαύτας *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τῷ λόγῳ] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀχένειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγένειαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγένης & ἀγενὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργάζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ περὶ ὀλίγου ὕπνα τηλικαῦτα ἐργάζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶ γραμματικῶν παίδων jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἀφελιχμάσθαι; est enim a ἀφελιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ἐργάζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet *Noster* Asin. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργάζεται, illud dedi judicio *J. G. Grae-*

vii

Iſta vide ne magnam pateſaciant indignantis humiliratem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ σαλλὴν ταῦτα καὶ ἠγορᾶ ζ ἀγανακτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν ἢ γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. Τί δὲ ἐποίησεν ὅτος ἅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζε ζ;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγναμονέστερον ἀκήκοε ζ πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὃς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τ θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρὸν ἀντιμήσαιλο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τ δάκτυλον, ζωμοῦ [f] ἐπιλιχμήσαιλο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καλεδρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργιοθείεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ χύρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγένειαν (haec ſcriptura F.) τ γνώμης] γρ. ἀγίλειαν. In L. ἀγίλειαν τ γν.] ἰστίλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἰστίλειαν ϛ ἀγίλειαν τ γν. Ἐστίλειαν vitio vetuſti Codicis pro ἰστίλειαν, quod ipſum F. praebet loco τῆ μικροψυχίαν· ἀγίλειαν pro ἀγένειαν. e Τηλικαῦτα ὀργίζε ζ)] Priores Edd. τοιαῦτα ὀργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. AIW. f Πεμαλιχμήσαιλο] Ita recte A. C. L. F. & H. Stephan. Th. T. II. p. 673. eſt autem a ϕελιχμᾶς. Reliquae Edd. ϕελιλιμη. g Ὀπτωμένων] Sic F. V2. P. In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ἰστίλειαν. G.

63. [h] Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὸν πάμψιν τ δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ πάμψις τ δακτύλων ἐγγίνεται. [h] Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὸ κοινὸν ‡ δόμβος τ ῥαπιζομένων· κινεῖ γὰρ σαρκῶν τὰ μόρια τοῦτο. V.

* Κόνδυλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda ſunt: περὶ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι· tum: ἢ κόνδυλός τις ἂν εἰς τὰ κοινὰ δύμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. T. H.

† Κόνδυλοι] Exc. G. κάνδυλοι. M. du S.

‡ Δόμενος] Exc. G. δυέμενος, & antea κάνδυλος. M. du S.

vii & M. du Soul, ut in Lucianum redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ὀργάζομαι & ὀργίζομαι fuerint confuſa. T. H.

58. Μαγείρῳ] Hor. Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſamior inter
Sanos dicatur. M. du S.

60. Πεμαλιμμήσαιλο] Scribe ϕελιλιχμήσαιλο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Horat. J. B.

Πεμαλιχμήσαιλο] F. Πεμαλιχμήσαιλο. F. G.

Πεμαλιμμήσαιλο] Recte eruditi correxerunt ϕελιλιχμήσαιλο. Ipſe quoque Noſter infra in Deor. Dialog. XII. ϕελιλιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in Noſtri opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τ ἴλαφον, καὶ τὰ ϕλαφάκια μιλαξὺ ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τ ἐπὶ τῷ πυρὶ ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ συωτοτόμοι καὶ σήραντες, ὀφθησαν τ ὁδοῦ. Corrige συωτοτόμοι· eſt enim ab συωτάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe vitae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. J. J.

Περιλιχμή—.] Recte in Ed. F. erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. M. du S.

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat J. Tollius ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα σφριὸν apud *Aelianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, non ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. κὰν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. T. H.

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ὑδὲὺς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καλήγορεῖν ἐκείνῳ.

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν καλήγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιῶδέ με πότερα, ὡς ὑδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς ὠδημία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον προελθόντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον σωέβαινε τὴν γῆν μένειν.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me crimineturhini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ ἔτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελαχοσμήσας, ἢ πωλερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους)

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. *AIW.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτῳ . . . ἔχοντι scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύβατος male sollicitat *Kusterus*. itidemque in Ῥαψῳδοῦσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμός, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. νόμῳ θέντες pro τὸν ὁμοθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *F.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσας ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆν ἄλλως ἀνέργαστον, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα ποιήσαι, ἐκ τὸ τῶν ἀκινήτων εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἐόντας. ut simile sit ei quod in Ἐρω. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τὴν ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *Aeschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis, ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua, neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero, ſemper enim aliquid conſulo in commune, mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum, ſi, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipſi contrarium, ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque, ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthaec ſunt ſcilicet, quae gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχοῦ φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τι πηλοῦ λαβόντα, ζῶά τινα συνήσαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς πρὸς ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τὰ βελτίονος αἰσθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρεκαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] φυράσας Marg. *A1W.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta B1. συνεπισυλλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *A1W.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τοῦ θείου δηλονότι. *V.*

* Τοῦ θείου] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τοῦ θεοῦ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : αὐτὸ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτατον ὁ λόγον. *V.*

† Βαρύτατον] L. Βαρύτατον ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*

Ἦν . . . .] Hac interpungendi ratione, quam & Ed. *J.* praefert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεί γάρ τι] Parentheſis in voce καλὸν terminatur. *J. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *J. C.*

98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*

Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς πρὸς ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Καὶ δὴ † π. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρας. *Heſiod.* ὃν Ε. καὶ Ηρ. v. 61. *J. Br.*

K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*

7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκημα. ἢ τὸ ζῴδιόν μου ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα ἐποίησα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητά ζῶά τινα γεγένηται. ἔτω γὰρ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡς ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ ἐκεῖνοι ἐπιστάσιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ εἴδεν ἠδικηθέντα πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικροτάτῳ, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιλαβεῖν. *M. du S.*

Συνεπιλαβοῖς] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae consentit: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor*. *Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοὶ τοῦ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. B1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβάλεσθαι μοὶ τοῦ ἔργου *una mecum opus aggredi:* cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιλαβοῖς τινι τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβοῖς. Suam locutionem tuetur *Lucian. Εἰκ.* §. 8. συνεπιλήψῃ τοῦ ἔργου αὐτῷ & ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. φέρε ὦ Ἡρακλῆς συνεπιλαβώμεθα τῆς τέχνης ταύτῃ ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τῷ παρόντι λόγῳ Δ. XXVI. p. 267. τούτοις & τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278. τοῖς χρωμένοις συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ *al* (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβοῦσαν δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *AElian.* Ep. XIX. ἴσως μή τι καὶ αὐτὸ τοῦ ἔργου τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναποταλαμβάνει. Idem est συλλαμβάνουσι· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τὸν πόνον συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρόν σε ὦ Ἔρως, Ἀνόητε, συναλγεῖν σοὶ τῷ γάμῳ *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συναλγεῖν suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνιῆται δὲ ἐόντα σοφίσι φασὶ ξεῖνον προσπεπλεῦσαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ κ.] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ & ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτόν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, pauciſſima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίας] Intellige non agriculturas eum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίους. *Theogen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐρυτομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρων. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεταὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεταὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θύουσιν ἐπ' αὐτῷ — πρὸς τὸν πόλον ἔχοντες λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia celebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἐδημιῶν] *J. Bondaeus* Misc. I. c. 18. Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & immiuuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

Διὸς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ * ἀπαλλὴ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις ἀμφικεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ νεὼς, καὶ πανηγύρεις· μεταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰ εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτην ἂν τ χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν Φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σᾶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, ὀδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως ταμαυτῆ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἰ

a Ἀπαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀπαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Γρ. ἀπαμῆ ἀντὶ τῦ ἀπατέργαστον, ἀτιμήτητον. G.
Ibid. Ἀπαλλῆ ὖσαν] Γράφ) ἐ ἀπαμῆ, ἀντὶ τῦ ἀπεργαστωτάτην, ἀτιμητοτάτην, ἀπατέργαστον. V. ἀνάμιλλον. G.

31. Μεταὶ δὲ Διὸς] Ἀφέτεω. G.
38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τῦτο βαρύτατον εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἰδίωτας, βαρύτατον ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀπαλλῆ. T. H.
† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλα δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' ἀρέσκειαν &c. mutavit Doctiss. M. de Sent: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἰδίωτας] βαρύτατος ὁ λόγος, referuntque debent ad ea Luciani verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἄγων ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθήνῃσι cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τ Θησέως & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδήμειον ὄρος Ἀθηναίων, ὅθεν ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεὺς ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλήθει ἀγαλμάτων ἀνάμεστα ἡ μάντις, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τῦ Πεντέλησι ἄγαλμα, ὃν Ἀσκληπιὸν, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed his honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. de S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτα σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀφοσίωτον, εἶον κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἶον enim aeque, simon magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuis-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραβάλωμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅπη τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulcritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde caræ; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustuliſtis me, eas-

50. Παραβάλωμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζωμεν, συγκρίνωμεν, ᾠδαΐζωμεν. γράφεται ὃ Ϛ. ᾠδεωρῶμεν. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξῃ ἂν μέγα. G.

fuisse conjecto, qui, quum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ὅτι δὴ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ σὸ Λ. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ὅτι Ϛ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod sane notatum quoque video in margine *AIW. T.H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. οἷον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplevit. *F. G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ἔπι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* *F. G. G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F. Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus prosequi.* *F. Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuivis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι ἐργασίας τῶν πυθένων, συμφέροντας ὑπὲρ τούτου πολιτεύσεσθαι apud veteres usitata. *T. H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *F. Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οἱ αὐτούς (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου Ϛ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ Ϛ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ὅτι ὁ Ϛ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δήσεις, καὶ πατέρων ἐκβολὰς, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo sit esse afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι † ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ ὃ δήπου ἀφ' τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις † οὐρανὸν, καὶ † γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἐχέτω δὲ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν † ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τοῦτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιῶν. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

a Ἐπεὶ] ἔτι Marg. *AIW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AIW.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαφελιῶν] † Ἡ ἀφελιῶν ἐνταῦθα τὸν ἄπονον συμφύσει καὶ τὸν κατὰ χολὴν κάπλασσον. *V.*

† Ἡ ἀφελιῶν] Pessime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foedissima labes, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed scripsit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχῶν ἴσως φήσεις ἀπατεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φῄς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jensius*. Mihi placet, φῄς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι Ϲ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At insigne est Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιῶν. *Ottomarus Luscinius* vertit: *quando operosum istud sibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat esse injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιῶν. Verte: *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive, *conjuncta est cum suavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπῆ] A *Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in

τομεν; Οὐκ ἔχοιμεν [a] ὧν προνοῆμεν; ἠργῆμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, ἀδὲν ποιοῦντες.

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

Ὃ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐδ' ἀφαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστήσάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῷον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν αὖ ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

[a] Ὧν] ᾧ J.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, ἀφ' οὗ Λήδην κύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῦ T cum ſono τῦ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαν pro Λήδαν. J. C.

Correxerat etiam M. Studer. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι δ παιδιάν τινα σὺν ἀστρῃ ἰδεῖν ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ιγ. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, σὺν ἀστρῃ δ' ὅμως σωθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινα χρείαν σὺν ἀστρῃ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι ἀφ' ἡδυτριῶν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba *Luciani* ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ σὺ τούτῳ γε ἠργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως δ' ἡ φροντὶς, σὺν ἀστ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Vereor tamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐκφύγοιμεν, poſſunt lare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T. H.

71. Ἠργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J. B.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J. Br. Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T. H.

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

Ἤδη τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμῆς ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκαλε. Εἰ μὲν δὴ τῆς ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἤδη τὸ πῦρ μέτειμι, κ ὑ τ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. κ πρὸς Θεῶν τῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας ἐσ' ὅ, τι ἡμεῖς γ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτε κ παρ' ἀνθρώποις ἐσ'ίν; Οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ', οἶμαι, Φύσις τετεῦ γ κτήμαλος ὐδέν τι ἔλατ'ον γίγνε), εἰ καί τις ἄλλ αὐτῆ Μελαλάθοι· ὃ γ ἀποσβέννυ) [b] ἐναυσαμῶ τινός· φθόν ἡ ἄντικρυς τὸ τοιῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τύτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, κ [c] δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόνε παντὸς ἐστάναι· ὅπε γε εἰ κ τὸ πᾶν τῦ-

b Ἐναυσαμῶ τινός] ἐκκαυσαμῶ C. male. *c* Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἐάων formam vocum poëticam ſæpe *Noſter* mutat, ſæpe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἐῶν lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμῶ τινός] Ἁψαντ. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ἐγὼ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νίκταρ, hoc eſt, Phoenicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλέπτειν] Lege κλεπτήν. *J. Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἴσθ' ὅτι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐσιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἴσθ' ὅτι, non ἴσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὕπαρ, ὅτε μάκιςαί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλίκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐσθ' ὅτι legit ἴσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῦ πυρὸς ἀπολωλίκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. J.*

Ἐσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἴσθ' ὅτι, vel potius, τί ἴσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσαται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἵν μὲ καθαρὰ ἐ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατὸς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ἐ ἀπροσδεὴς ἐ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόν ἡ ἔξω χοροῦ θείου ἵσαται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐκεῖθι δὲ κατὰ τ λιγυρώταλον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσαται· idem ſaepius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. Ψεῦδ ἡ ὃ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσαται. *T. H.*

τοῦτο τοῦς ὑφελόμενος καὶ ἐκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπών, ὁ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἀγυιὰς, καὶ τὸ λιβανωτὸν θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ὅπι τι βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναλισκοτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῆ [a] ὑμετέρα ὀπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοῖς· καίτοι τοῦς ἐκτὸς ὄντας πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διδυθύνατε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισᾶν] Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

14. Κνισᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμοὺς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* M. du S.

Κνισᾶν ἀγυιὰς] Scribendumne ſit ἀγνιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. T. H.

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. J. Br.

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. F. G.

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam haec ſcripſiſſem in B2. ita recte emendatum eſſe vidi. M. du S.

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. F. G.

30. Ὄπισθε] *Gaudeas.* J. Br.

Ὄπισθε] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀπίσσω monens Atticum eſſe ὀπίσθιον & concinnius, quam ὀπίσω. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄπισθε ubi repererit *Bradaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* T H.

31. Ἐξ ἑ δίων] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. M. du S.

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *Æſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐ ὡς Κρονίδιλαν (ὁ Κρόνος) μεταμφιεσθεὶς ἐλαύνει ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τὸ ἐγχωρίων παιδεία Καύκασον ἀναγκαῖον, καὶ καλαισάσας αὐτοῦ τὸν Δία τὸν τὸ σκληρὸν, ὄπισθε (an potius ὄπιθεν) ὁ μαχαίρων ἄνας τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Prometheo, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures appositurum fuisse tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non præscieris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, & una nobiscum epulantem; sic tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloqui ne graveris. PROM. Nostin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· σὺ μὲν ἀλλὰ ὀΐγησον, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέφησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτῷ καθηγόρησας, ἀπολογούμενος δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καλαλοξεύσων τὸν φὴς ὀπτησόμενον ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ὀπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνθωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Θέτιν;

b Καὶ] Ita F. A1. J. V2. S. A. Reliquae fere γάρ.

30. Ὄνησο] Εὐφράνθητι, * ὠμοῦσο. V.

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] Ἓξ ἓ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν † τ' ἓξ ἀριθμοῦν συνθέσεως τὰς τέλη φυλάττουσι τῶν ἀκλῶν. V.

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐμάνθανε Θέτιδος ἐρᾶσθαι φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τ' Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ' Δία ἦλθε, ὅτι ἔσοιτο συγγένης τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀπέλυσε σὺ τ' πατέρα σὸν Κρόνον καὶ αἰδόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀλωῇ ἔσται, τὸν μὲ Θέτιν ἐζήλεσε τῷ Πηλεῖ, τ' Προμηθέα δὲ δι' Ἡφαιστίων τ' δεσμῶν ἔλυσεν. V.

* Ὠμοῦσο] Corrupte. M. du S.
Credo legendum ὠφέλησον hoc verbo Grammatici pluribus uti solent ad alterum explicandam. Legit autem, legere saltem se putavit ὄνησο. T. H.

† Τοῦς] τῆς recte reposuit M. du Soul. T. H.

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ V. M. du S.
Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς flribligo est recentiorum. T. H.

est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. T. H.

38. Τις] Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide *Hes.* Θ. 526. M. du S.

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. J. Br.

39. Καλαστοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τ' μὲ ἀετὸν καλαστοξεῦσαι, τ' δὲ Δία πεῖσαι λῦσαι τ' ὀργῆς ἔσαντα τ' κοινὸν αἰσχρότιλον. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. T. H.

47. Τὸν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in sequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Isthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. G. C.

Τὸν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. M. du S.

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἡ λύτρα μοι ἀντὶ τῶν καλαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἡ γὰρ ἔτοιμος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φὴς, τοξότην ὀφθῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ γῦ ὀρνέου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T. H.

Θεῶν Διάλογοι.

Deorum Dialogi.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

Λυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. λύσω σε φὴς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προβαλὼν, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκεῖνο ἱκανὸν ἤδη μοι δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ

PROM.

11. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. J. C.

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετοὶ ἐφιζάνοντες τῇ κεφαλῇ. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII. 839. — *tondetur praecordia rostro Alitis* — T. H.

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῃ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. ἡ Η. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. E. L.

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. G. C.

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. G. C.

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. M. du S.

18. Μηδέ-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

ΚΑΣΩ προσηλώμενος, ἢ κάκιστα ὀρνέων ἁπάντων ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ἐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἀλλὰ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Κολασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢδ' ἁπτήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον οὗ τινα μισθὸν ἀπαιτήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. Θέτιν, σωσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τυτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' ἦν τὸ ὅτι τοῦτο; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὲ οὐ σῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῂς, ὑπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ· πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς πρεσβύτερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μηνύσω πάνυ ἀν.*] Interpone τι μηνύσω τοιγαροῦν πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. *Παρὰ τὴν Θέτιν*] Ovid. Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. *Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς*] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad 2. *Calabrum* p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, ἢ ἐκ ταύτης αὐτῷ γενησόμενον οὐρανοῦ δυναστεύσειν. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηΐδι] Id eſt, Θέτιδι. *F. G.*

36. *Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.*] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. *Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ*] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος. proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ τριλλὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα ἡ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων ἢ παιδεραστῶν ὤν; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῄς, ἐγὼ, διότι με ἠθέλησαι ἀφανῆ 345 ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ἅπαξ ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ἔχειν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδημίαν ἥντινα ἐραθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναι- 50 κὶ ἀφ' σὲ γεγενημένῳ· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, ἢ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῆσιν, ἐμὲ δὲ μὴν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

EP. Εἰκότως. εἰ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνη- 55 ταὶ ὄσαι τὴν ὀρόσοφιν. ΖΕΥΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλῆσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρατος εἶναι, μὴ ὄπισθε τὴν αἰγίδα, μη- 60 δὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένους βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀναειλημμένους, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμ-

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnecteris, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγ[ανεύειν] Μετὰ φαινακισμοῦ μιάνυσθαι. *V.*

64. Χρυσίδας] Χρυσὶς πάριον ἡ χρυσῆ * φιάλη, ὅστις ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶς. *V.*

* Φιάλη] Φιάλη in *V.* Pro πάριον lege πυρίως. vid. *Poll.* VI, 98. *T.H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J.C.*

Ἀρχαιότερος τῆς Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τῆς Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τῇ παιωνγίᾳ. *M.du S.*

Ἀρχ. τῆς Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἀπὸ ἀφροσύνης πρεσβύτερος ἀρχαῖος legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἀπὸ ἀφροσύνης, ἀρχαῖος nisi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἰσκάπτοιλο, ὡς ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ τι θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρωτα εἶπον. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. *T.H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *J.B.*

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Ναμάτους κόλπους κατίφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀετὸς δὲ μὴ τίχης ἀπ' ἐμοῦ βάσ Ganymedem. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δ' ἅπαξ Λήδης, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. *M.du S.*

Ibid. Ἀετὸς] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E.L.*

51. Μαγ[ανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνευμα, γοητεύματα. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pana concinne ingredere: tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage: multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli: facile hoc quidem. JUP. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

πάνυ εὐρυθμὰ βαῖνε, ἢ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἑπέρασ᾽ εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡ. ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. ὀκ. ἀλλ᾽ ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ᾽ [a]αὐτῆς ὅπως τυγχάνειν· ὅπερ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique: nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc; at quo tandem modo mutata est? JUP. AEmulata Juno mutavit eam: quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic ufpiam Argus pascit)

ΖΕΥΣ.

Τὴν ὀ Ἰνάχου παῖδα καλὴν οἶδα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ᾽ ἐμηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ ἢ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τέκνωμα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐτοῦ ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος εἰς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐνεῖ-

[a] Αὐτῆς] αὐτῇ *J.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ὤν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς ὅπως pro πῶς ὤν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T.H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομήτου] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χαιτοῦ βόστρυχοι. *Ælian. nat. an.* c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. haec notissima. *J. B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic posit, βαθὺν πώγωνα καθειμένον, Piscat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμοῖ γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὐρύθμως βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῆς] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτῆς nam non anteceſſit ἡμῖν. *J. C.*

Αὐτῆς] Si abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero & positum intelligo pro τῷ ἐμὲ ἐπιτυγχάνειν τῆς ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione: Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσων ἐπὶ τούτοις ὑπέχθετο paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T.H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τύῳ an τύι scribendum? *F.G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τύι, quod scribi volebat. *T.H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* ἐν Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔσω

ἐκεῖνον μὲν ἀπάτευνον, σὺ δὲ Ἰὼ ἀφ' ὑγρὰ πελάγεος ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. ΖΕΤΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS. JUPIT.

ΑΓε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἔτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐδὲ ὑπτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἄετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a οὐ] οὐδὲ J.

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. J.B.

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide Mer. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* M. du S.

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τὸ ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν πόλεμον καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. T.H.

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. F.G.

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat*. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. θεοὶ &c. ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσμασι dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσαι· *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαί, sic & ἐπιπομπαί, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* T.H.

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. J.B.

91. Οὐδὲ] Ex J. est. Reliquae οὐ. M. du S.

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire*. T.H.

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

99 σκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλ@ ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπ@, οὐχ ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ θεῶν ὗτός εἰμι, πρὸς τ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γ' ὁ Πὰν σκεῖν@; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσι@ εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γ' ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον 5 ὅτι τὸ σπήλαιον ἄγοιλες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ γ' ὄρει@, ἐν βροντῶντ@, ἐν ἀστραπὰς ποιοῦντ@; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας b ἡμῖν τ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν c ὑπεράνω λεγόμεν@, ὁ ποιῶν τ φόφορ, ὦ τ

b Ἡμῶν] ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro *J.* ὁ πρώην κατα χέας ἡμῶν non male. c Ὑπερά-νω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγήσαιο Διὸν τ Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλέξαμένοι τράγον ἔναρχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Getera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχαν dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλῶ τοὺς λαμβάνοντας τ ὠμολίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφιλέγγυος, παρ' ὧν ἂν λάβωσιν τ μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocas* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9. Γάργαρον, ἔνθα ἦ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἴδηθεν δ' ἵππους πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάνιφον locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρ@ Ἴδη, τὸ πρότερον ὑ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς κ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἁπάντων τ γιγνομένων κατὰ ἠρανὸν κύρι@, ὄμβρων τε κ βροντῶν & κεραυνῶν κ τ ἄλλων τ τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτι@, Βροντᾶς, Ἀστραπα@ vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπερά νω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἔρμ. c. 61. *M. du S.*

τ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἁνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ προβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ὀλίγοις ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καταξεῖς με ἤδη ἐς τ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. οὐκοῦν ὀλίγητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ τριετῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται ποδὸς τ ἀγέλης.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilæ pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδε, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, ὅσα ποιμένιος, καὶ τ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τ πατέρα, καὶ τ πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδῃ] ιδῃ & πιῃ notatur ex P.

15. Ἁνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν καὶ ἀπριάμενος Διὶ Δὶ οἰνοχοεύων· ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἁνήρπασε Δῖσπις ἄελλα. *Eubemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον καλλιγραφοῦσιν, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τόπον δεικνύειν Ἁρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυησάμενοι Δημόφοροι πιφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀετὸς σου] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀετὸς σου] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T.H.*

45. Ἀσπαγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim : hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέαν. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σε φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῆς νέκταρος τεταγμένος, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν ὅτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ἀφικνήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ σοῦ τὴν νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μό-

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *F.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *F.* quod restitui volebat *M. du S.*

cianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐπίκλοπον ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἔρως λαιῇ ὑπαΐξας χειρὸς ἀγοστῷ istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπάϊξας suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐκβαλὼν πάντα· e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη τῶν νίκης τὸν κόλπον ἀναστείλαι. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῆς νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ὀρίγειν τὸν σκύφον. *J. B.* Ἐπὶ τῆς νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέας Εὐ οἰνοχόας ἕδρα βαίνων Λακεδαίνιτις παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίστων λατρείων· argutum est illud ἕδρα βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιμενικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. J. F.*

νος· γῦ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναί, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σύ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθευδούσῃ, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῂς, ἀνήρπασάς με, καθαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μὴ σοῦ. φιλῶν γῦ διατελέσω πολλάκις, καὶ ἐκπτύσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὶ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ φύσα τὸ ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησόν ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸ σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *J.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *J.*

78. Φιλῶν γῦ διατελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἦ που τὸ χαροπὸν Γανυμήδεος πόλλ' ἐπιδωσῇ Λυδῇ ἴσον ἔχειν πάτερι τόμον &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* *T. H.*

82. Πιόντα τὸ ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γῦ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διαρρηθέντων ἀπολαυσίαν ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀπήρατόν τε καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύνασθαί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιστήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. *T. H.*

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officiosis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κύσαι τὸν Ὑπερίδου βουλῶν ὡς ἥκιστόν σοι νῦν προσίχοντα· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. *T. H.*

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὸν οἰκίαν νόμῳ Δημόνικος ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Διὶς Κατ. §. 29. Δ. Ἑτ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεσθαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis αἱ νόμοι αἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. *T. H.*

95. Ἦ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *J.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, ac pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

HPA.

ΕΞ ὅ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ᾽ Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ᾽ νοῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ᾽ ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ᾽ νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τ᾽ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρον, ἢ ταῦρον γενόμενον. πλὴν ἀλλ᾽ ἐκεῖναι μέν σοι κἂν ἐν γῇ μένωσι· τὸ δ᾽ [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νῦν ὅπτε Κεφαλήν μοι ἐπαχθές, οἰναχοῦν δή τῷ λόγῳ· ὥστε ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀφαλοκνέμμυοι; σὺ δὲ

c Ἢ σάτυρον] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *J.* d Ἰδαῖον] ἰκαῖον P. L. e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *AIW.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *J.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Ῥωμύνα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ᾽ Ἥρη Θυμοβόρου ζώλου κέντρον ἔχουσα νόου. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲς proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἡγησάμην δ᾽ ἐγὼ ἐ μιτρίου κ᾽ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εἰθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζων, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ἐς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ἐ δικαίως τὴν τ᾽ γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖν ἄπεστι. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲς nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲς. Vulgo ἡμῖν omittitur. *J. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *J.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ ᾗ τὸ κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, ᾗ τὸ φίλημά σοι ἥδιον ᾖ νέκταρος. ᾗ ἆρ' τοῦτο ἐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ ᾗ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· ᾗ πιόντος ἀπολαβὼν τὸ κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν ᾗ [b] αὐτὸς ἔπιε, ᾗ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα ᾗ πίνῃς ἅμα ᾗ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, ᾗ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα ᾗ τὸν κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, παῖγνια τηλικοῦτον καθειμένος. ταῦτα ἐγὼ ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μέλαξυ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, ᾗ τῷ φιλήματι, ᾗ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψῃς αὐτῷ κἀν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον ᾖ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ἔστοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ἔτως ἐκλελυμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδορῶ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοι γὰρ ὁ Ἡλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem sæpe poscis bibere: interdum etiam degustato solum poculo, præbere soles ipsi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum est, educis, unde & ipse bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas simul & osculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, positis ægide ac fulmine, sedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis est, Juno, si adolescentulum ea forma inter bibendum perbasiem, & delecter utrisque osculo ac nectare? imo si permisero ipsi vel semel osculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer suavium. JUN. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones: at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *J.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *J.*

25. Ἐκτετηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ *C* ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ σώματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *J. B.*

Ἀπολαβὼν τὸν κύλικα] Vid. *Dousam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, ᾗ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet ᾗ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἥδεσθαι, porrigere soles: aperta est, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Eustat.* sive *Eumath.* de Ismin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *J. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλακικλασμένος, τετηλυμένος ἀφ' ἡδονῆς ἐξαίσιον ἡδονήν. Θηλυδρίαι τριχοπλάσται αἱσίν. Interp. *Aristophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Hesych. Suid.* *J. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaserunt, adoptare; Junonem scilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retulisse: ideo ὑστερίμισος, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα saepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἥδιον ταῦτα] An ἥδιον; *F. C.*

Ἥδιον ταῦτα &c.] Ex Mss. restituendus est perturbatus in editis locus. Cum Jupiter descripsisset Vulcani for-

mollis ; ſed tempero verbis , ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem , a fornace venientem , ſtricturis adhuc opertum , forcipe jam modo depoſito ; ab iſtisque ipſis nos digitis accipere calicem , & eum amplexu attractum oſculari interea , cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque intereſt, ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim eſt, & roſeo digitorum nitore , & ſcite porrigit poculum , quodque te maxime urit, oſculatur nectare ſuavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, eſt Vulcanus , & digiti ejus indigni , qui tuum calicem contingant , & fuliginis plenus, illoque tu conſpecto nauſeas , ex quo tempore pulcrum comatulum iſtum Ida enutrivit : dudum iſta non videbas , nec ſcintillæ , neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων ϗ ποθεινότερος. εἰ βέλτιον δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ὀλίγου πλέον.

HPA. Εἶθε γὰ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι δρᾷ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τοῦ καμίνου ἥκοντα, ἔτι τὸν σπινθῆρων ἀνάπλεων, ἅρτι τὸν θυράγραν ἀποτιθέμενον, ϗ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τοῖν δακτύλοιν λαμβάνειν ἡμᾶς τὸν κύλικα, ϗ ὀλισθαίνοντας φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τοῦ ἀσβόλου καλλιθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰ ϗ σοὶ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις εἰς τὴν Ἴδην· καθαρὸς γὰ, ϗ ῥοδοδάκτυλος, ϗ ὀλίγα μέλιττα ϗ φιλεῖ ἡδίον γε νέκταρος.

HPA. Νὴ ϗ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, ϗ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τοῦ σῆς κύλικος, ϗ ἀσβόλου μεστός ἐστι, ϗ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον τὴν Ἰδὴν ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

a Ἡδίων ταῦτα] Ἥρα. ἰδὼν ταῦτα. Z. G. Marg. *Alii.* ſed perſonis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur, ἡδίων ταῦτα. εἰ γὰ ἐστὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. Contra mentem *Luciani* ſuavia *haec ſunt : adeoque multum ille pocillator cohonestat Deorum convivium.* Sed Mſ. Ἥρα. ἰδὼν ταῦτα. Ζεὺς. εἰ γὰ ἐστὶ ὥδε πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *ſuaviora haec ſunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἡδίων ταῦτα ....] Sic omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἡδίων ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis perſonam interponi debere , minime concedo. Vera *Luciani* manus ſine dubio fuit : ἰδὼν ταῦτα· εἰ γὰ ; ϗ ὥδε πολὺ &c. Juris ea ſunt falſe uxorem irridentis : *Suaviora ſunt iſta : nonne ? atque multum intereſt , ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione , quam deſcripſi) *magis deceat ſympoſium Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus , & digitis roſeis , ſciteque miniſtrat poculum.* Uſus elegans particularum εἰ γὰ , qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adjuvat: vid. *Ariſtoph.* Av. v. 612. Eccleſ. v. 760. ſaepe in *Platone.* Illud ἐπισαλεύων ἐρέγειν apud *Xenoph.* K. II. I. p. 6. eſt καλῶς οἰνοχοεῖν ϗ εὐχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν ϗ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως ϗ εὐχημόνως πᾶς προσπιεῖν ϗ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τοῦ νέκταρος] Sic apud *Heſiod.* Scut. Herc. καὶ σφιν πολὺ φέριτερα θοίνης. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Ναιχὶ πρὸς αἰχείτω Γανυμήδεϊ, ἁρπάσαι Ζῆν. *T. H.*

52. Λέ-

μὴ οἴχοι πίνειν παρ' αὐτῷ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ ὀπτεύεις τὸ ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη τῷδε παιδὸς ὡραίῳ δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὰ κύλικα· κἀγὼ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλησόμε, κἂν ὅτε πλήρη ὀρέγοις, κἂν αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ [a] δείδιθι· οἰμώξει γ', ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Augis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

Η Ρ Α.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμπολικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὢν συμποσίου. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός γέ ἐστιν ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

J U N O.

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

[a] Δείδιθι] δείδιθι Marg. *A1W.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίωνα τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἰλθόλα ἐπὶ τὰ ἴδια σωστικδιάσαλο· ὄργυμμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ Θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἤμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἀλίησεν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἱερᾷ ἀφῆκε μεθαδιδοὺς αὐτῷ τὸ ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἐπεθύμησε τῆς Διὸς. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέπεμψε πρὸς τὴν Ἥραν, ἣ μίγνυται Ἰξίονι, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐπιστρέφει τροχῷ τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι σὺν ἀφροῦ μαινόμενον καὶ λέγοντα, χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δωνέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A. 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Δωνέως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem οὗτα. *T. H.*

‡ Ἱερᾷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διαλθαμένας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερᾷ non ἰδίᾳ extat. *M. du S.*

Pro ἰδίᾳ *Math. Slatius* reddiderat μισθῷ· qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut exundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

ϛ Δώσας] Debuerat scripsisse ἐνδώσας vel προσδώσας. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *Aegritudine, Juno, te ipsam afficis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod elóqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc *in* lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστι τὸ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν σφᾶ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, [b] ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μᾶλλον ἴσως ἐπείρα τινά· συνίημι γὰρ οἱοῦ τι τὸ αἰσχρὸν, ὅσῳ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ καὶ ἐς ἔτερε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μέλαξυ, καὶ πρὸς τὺς ὀφθαλμὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀκνολὺ μὲν ἠθέμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὤμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγοις ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτῷ ὑπερτικὰ ἱκετεύοντι, ἀπηλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσων ἐς αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum , Juno , & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὰ μὲν, ἀγροικότερα δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres ; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes* , cum ſint , *inepti , decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις ἐν κοινῷ ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T.H.*

66. Ἥδιστός γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudici-*

tiam alicujus tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat : Διὸς ἔκαστιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit , eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσκαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi , Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T.H.*

79. Ὁ δὴ] Forſan ὅτι δὴ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμοί nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζει· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὅμοια ἡμῖν legeretur ὁμοίοις ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμοίως & συνήθως διὸν frequenter Ixion dicitur. *T.H.*

ἐμεθύσθη γὰρ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, οἳ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὁμοῖα ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ὑπερφυᾶ κάλλη, καὶ οἷα ὑπόλοιπα εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτοῦ, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάνυ ὑτός γε δεσπότης εἶ· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἠχῆταί σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτός σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καλεῖθόν; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; χολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῂς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μὴ ὑβριστικόν τι σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεὶ-

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ. Θ. XXIII. *ἀπάντων ἄρχων. J. B.*

2. Ἄγει σε & φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: *ἀνὰ νόμον & δίκης ἀγοντες καὶ φέροντες ἀνδράποδα. Polyaen.* ad alia traducitur: *ἀγομβρὸς & φερομύσης τε κεφαλῆς. Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι & φέρουσι. *T. H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Naturam* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T. H.*

8. Αὐτῷ τὸν γενέσθαι] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin. Fab.* 155. p. 227. *T. H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: *ἐπειδὴ λυθῇ. κείκεῖνος ἀγρυπνῇ. T. H.*

23. Μὴ ἄφαιστον ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ὤφαιστον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σεσαλοίκισται μὲν· ὤφειλε γὰρ μὴ ὤφαιστος ἴκεσθαι. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J. B.*

Μὴ ἄφαιστον ἴκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ὄναιτο τοῦ ὑπὲρ ἀ. *F. G.*

Μὴ ἄφαιστον ἴκοιτο τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμοῦντος] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, *μὴ ἄφαιστον ἴκοιμι, nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* hauftae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακαταχλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισεν ἴκοιτο τοῦτο ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συμίσγοι;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἡ ὁμοιότης. ΖΕΥΣ. εἶδεν τοῦτο φής· ἔστε γὰρ ἡ νεφέλη πόλε Ἥρα γένοιτ' ἄν, ἔστε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαληθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπερόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλεῖσθαι ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σοφή. ΖΕΥΣ. ἰκὼν, ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, εἰς τὸν ἀδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, ἡ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. εὖ γὰρ δυνὸν τοῦτό γε ἀπὸ τοῦ μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαληθήσεται] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριοχθήσεται.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισεν] Σεσολοίκισται ἡμῖν Ἀττικῶς. ὤφελε γὰρ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἴτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισεν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισεν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαληθήσεται] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Sulm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριοχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκισμυριον δισμὸν vocavit, τετράκτημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τ' μ.] An ὑπὲρ; *F. G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. Ὡραχας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὁ γ' Ἰαπετῷ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον οἶμαι τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο νεώτατον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο γοῦν ἐξείλκυσε λαθὼν καὶ κεκλεῖ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε καὶ τόξου καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις ἐκι-

1. VIdistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginа gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγιλᾷ] προσμειδᾷ L. b Τῷ] ὦ τῷ L. c Ἐκινεῖτο] ἔσηκε τὸ P. ἔσηκε τὸ J.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. J.C.

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatius εἰς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. T. H.

55. Ἐκινεῖτο] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. J. ἔσηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔσηκε, punctum admirationis ponendum. M. du S.

64. Ὀξύχειρ] Poll. II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν ὡς Μένανδρος εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλεξιδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, si rem spectas, possint tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — διαπονῶν δὲ πᾶς Τάχιστα γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ἀρχησαῖς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκταις sive praestigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ἅψεις δ' ὀξυχειρίαν κλίπτευσιν eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν ἐς τὸ τάχος καὶ κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanasio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ πρόσταχθὲν μὴ ἀπονίσει καὶ ὀξυχειρίᾳ δρᾶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoso Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. T. H.

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφέλκειν τὸν πόδα Mss. ὀφελῶν τὸν πόδα, quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. J.G.G.

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel versio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad se Cupidine.* Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκεῖνος προσίτω μὲ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo Ἀλλ' οὐκ ἔχρην σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micylio Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piscatore dicunt Philosophi de *Luciano*, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζειν ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iste vir judicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.* At in hac

movere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum surripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶσι, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἐγὼ μὲν προσῆλθον ἤδη. ΑΠ. τί δῆτα, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν πυρ ἄγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ἐν σπαργάνοις ἔτι βρέφος. ΗΦΑΙ. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐμμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ ἐγὼ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ὑπηρετεῖν ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὴν Ἐρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· ὁ δὲ Διὸς γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφίλκων] ὑφιλὼν G. L. *f.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. *f.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

f 64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσέβιος Ὀδυσσ. T. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ὡς γενητὴς συγκληρώσας τὴν κλεπτικὴν, ὡς ἐκ μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψε. G.

67. Ἤδη σωμύλα ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικὰ. † τὸ ἐπίτροχα, ἐπειγομένα ταχέως. V.

* Εὐσέβιος] P. 1870. v. 54. ὃ (Ἑρμῆς) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γενητῆς συγκληρώσασθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλαμβανομένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμβάνομαι recte scribitur. T. H.

† Τὸ] M. du Soul τὸ δὲ ἐπίτροχα. T. H.

hac loquutione vix est differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλεσάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. τ ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προσκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προύκαλ. T. H.

70. Ὑφίλκων] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *J. M. du S.* Ὑφίλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφίλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret.* Quum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi surripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. T H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαί τινι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in *A1.* & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερος ὁ καρκινὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὴν παῖδα φῄς. ΑΠ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Justinam* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (γ. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aerea fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην πρῶτος ἐκρᾶνον εὗρεν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δ' ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium*: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἵππι ἄῤῥηκτα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mss. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ δηλονότι τοῖς ὕστερον κόλαβος, ἢ ὑποτείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ὅτι φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ὁμοίως ἦν τὸ πρὸς τραχήλῳ τοῦ βοὸς, ἵνα δηλ. ὅτι ὁ τοῦ οἰὸς quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ· Αὐτὰ μὲν πηκτὶς οἷα κρανίου ἐλάφου γυμνοῦ τὸ σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ἄσπερ ἦσαν· ζυγώσας δ' αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἁδὺ κόλλοπι ἐφεστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπαθές. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις· sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδια & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Ms. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κόλλοπας τὰ κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμοις ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenAΠ. Χελώνην τινὰ νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· τήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντείνα-

[a] Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AiW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τοῦτον μίμηται καὶ Νίκανδρος· ὁ τοῖς * Ἀλεξιφαρμάκοις. G.

81. Κολλάβους] Τὰ τῆς χορδῆς ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σαυὶς τίς ἀγνοεῖ, ὑπόνυφος, ἡ διχομήνη ἰφ' ἑαυτῇ τὰς τῶ κιθάρας νώρας. *V.*

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L. μαγάδιον.* Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σαυὶς τυπτούσης.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ἐτ. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ οὐ μὴ ἄλλῃ λέγειτε· λέγει, ὁ φρυνὶς Ἱπποκλείδῃ σὺ ἢ οὐκ Ἀθηναῖος· λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶ κολλάβου, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πρόγμαλα παρέχοιας & βασανίζοιας ἐπὶ τῶ κολλάπων τροβλίντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβίσασθαι, ἐκλακίσαι, ἐκφρονίσασθαι· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶ κολλάβων ἁρμονίαν εὐμεθόδως ἐξεύρηκε· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δίκα γὰρ κόλλαβοι, εἰ τοῦ παραλίσκοι ὥσθ' ἁ παχὺ τῶ ψαλτηρίου συμφώνου ἐπιτόνου τε τὴν χορδὴν & ἰσχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos fuiſſe confectos de corio caliſoſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκκολλάπωσι. Κιράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac moliiri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἑπτὰ

ν. ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ἅδου κατίοι, κλέψων τι κἀκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεω δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἐδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν θυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἐπὶ τὸν πολυψόφου αὐτὸν, εἴ που ὡς φῂς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτα-

VULC.

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρὸν] Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπτερος] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μίμνησα] Longoliani exemplaris ἢ μίμνησας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cunctaris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ χ λίθος δίοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν.
ΖΕΥΣ. ἴτω, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου
τ κεφαλὴν εἰς δύο καλλιτεγκῶν. ΗΦΑΙ. πειρᾷ
μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόσταττε δ' ὧν τἀληθὲς,
ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆ-
ναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὀ νῦν
πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ
καθαιρεῖν ταχὺ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τ ὠδίνων, αἵ μου τ ἐγ-
κέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ τέλεχύς
ἐστι, χ οὐκ [c] ἀναιμωτί, οὐδὲ χτ' τ Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλοίσω δὲ [d] τί χρὴ ποιεῖν, σὺ κελεύσαντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαίσδε [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, χ ταῦτα ἔνοπλον. ἵππιον γε τὸ πρᾶγμα, ὦ πατέρ,

[a] Μιᾷ πλ. ἀφτεμεῖν.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμοῦ] γρ. ἀφτεμόψαι. |. λίθον |. ἀφτεμοῦσ. [b] Εἰ μέμηνα.] ἢ μέμηνας. L. [c] Ἀναιμωτί.] ἀναιμωτὶ F. & veteriores Edd. in margine A1W. notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. [d] Τί χρὴ π.] τὶ χρὴ ἐ χρή. Marg. A1W. [e] Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. V. τῇ μήνιγγι.

11. Τὸν Ελείθυιαν] Ἢ τ τικτουσῶν θεὰ. V. 18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τῇ ἐγκεφάλου ὑμῶν. V.

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T. H.*

12. *Μαιώσεταί σε*] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E. L.*

14. Τί χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, *τί γὰρ ἐ χρὴ ποιεῖν, σὺ κ.* quod postea notatum quoque reperi ad marginem *A1W. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente*; usitatae loquendi formulae; *τί ἐ ποιῶ; τί ἐ φύγω ἢ λέγω; τί ἐ πάθω*; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis se pervertetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, *τί γὰρ ἂν τις πάθοι σε, Θ. Κ.* §. 9. *T. H.*

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praecripere posset &c. Si cui vacat, *Proclii* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re *παρθένος* dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hinc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G. C.*

δᾷ, ᾗ πυῤῥιχίζει, ᾗ τ' ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐξ ὀλίγου· βραχεῖ γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωσράν μοι ἀπο-
δὸς ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον, ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίῳ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους συναγάγω *V.* συνάψω μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Græciſmi. *T. H.*

21. *Πυῤῥιχίζει*] Vid. *Ex. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Cureres inprimis, Pyrrhus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedæmonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos præcinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐκπαυλῆσαι· paulo plenius quam apud *Athenæum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῆς non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*; neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶς τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐκπαυλησάσης, tibia præcinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ τῆς ὀμμάτων γλαυκότητα, δυσὶν ἐν πυρσοῖν ἐν ἄκρῳ λόφου ὄντα, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.* *Ibid.* Ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Cæſia quidem*; *ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: cæſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καλλιπλοκίωνα, ἔμπυρον ἐν φοβεροῖς βλέμμασιν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ἐρᾶσθαι, γλαυκοὺς ἐν καλλιπλοκίωνας ὄπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὸν δὲ τῆς ὀμμάτων γλαυκότητα δυσὶν ἐν πυρσοῖν ἐν ἄκρῳ λόφου ὄντα ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὁρῶσα, ἣν ἀφῃρεῖτο τὸ τῆς ὄψεως τὸ πυρῶδες ἐκφοινίσσουσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ſorox, magnæ decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorga.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. Ἄλλα τραυτίκως πλὴν τῷ πρωτόσου, ᾗ μὴ δ' ἔστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἴσχνα videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρης ἐξεστραπτεν τὸν κεφαλὴν ἐν τοιούτῳ καλλωπισμῷ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τι τραφεῖσα μήνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτην. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον ἔτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur, indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes ἔτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe

tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ἠδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἕτεροίόν τι ἐστί. ΠΟΣ. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἄρτιος, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 14. ὡς δ' ὁ πατὴρ γαμήσας ἐτέρᾳ χρόνῳ, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἡ παθοῦσα ἔκυσε λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ὡς παρῆν ἐπὶ πελάμου Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνάθορε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Prometheo vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲ Παλαιμάονα λέγουσι μῦθοι τὸν τῆ Διὸς κεφαλὴν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quia tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὸν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκείοις ἄνθος ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 91. T. H.

32. Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὸν νόμῳ γαμετὴν, testatur oracultum Byzantinum:

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνιμον ἄμπυκα λαχοῦσα
Ἰθμὸν ὁρῶ ἐς πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. J. B.

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδμήτα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318. — ἄλλως δ' ἀδμήτου ἔσω' ἰρᾶν. T. H.

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. Ac. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbum ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Duker*um ad *Thucydidis* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖνο; ὃκ τίνο; οὐκοῦν ἀλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ὑ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ὃκ ἡ κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὴ ἡ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ὁ τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ὃκ ἡ Σεμέλης βρέφο. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖο, ὡς ὅλο ἡμῖν κυοφορεῖ ὑ παγκόθι ᾧ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. ὑ μάλα, εἰ ὑ σοὶ δόξον εἶναί σοι δοκεῖ. ἡ μὲ γὴ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Δία, μὴ βροντῇ ὑ ἀστραπαῖς ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, ὑ ἦκεν ἔχων ὑ τ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφο· ὑ ἡ Σεμέλη μὲ ἀφθείρε ὑπὸ ᾧ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τ γαστέρα τ γυναικὸς, ἀναλομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμηναῖον. ὑ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ ἑαυτῷ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, ὑ μαλακῶς ἀπὸ τ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν δὲ πῶ τὸ βρέφο ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς ἡ Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis haec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quaenam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus aemulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, persciſſo femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

a Ἐπεσήμαινεν] ἐπετέμνεν P. J. Marg. A W.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato scripsisset, ὄντων ἐκεῖ. addit: *Sed in hoc posteriore ἐκεῖνο mihi legendum videtur* ἐκεινωμένον. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπετέμνεν legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτῷ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκὰς ὠδὶς apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὸν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Thes. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐκ τοῦ μηροῦ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, יצא מירכו יצא, *egressus est ex ejus femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמעת, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos sonat. J. C.

Ἐκ τοῦ μηροῦ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Hesiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπο] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Here. Fur. J. B.

67. Ἔμβρυον ἐπλαμηναῖον] Consentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ὁ τ Διόνυσον ἐκ τοῦ ὅλου μηροῦ ἐπλαμηναῖον ὄντα ὑπὸ τ Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξο, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla fit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Baechi in lucem editi scenam in coelo *Lucianus* instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίρε δὲ Διωνύσο, ὃ σὸ Δρυόπων τροφὸς Ζηνὸς ἔπεσο μεγάλου ἐς

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέψειν, Διόνυσον ἐπονομαζόμενα. ΠΟΣ. ἐκεῖνα ἀμφότερα, ἢ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδε ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐπ' ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, ᵇ ἅσ' ἂν παιζηῖ, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

MERC.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncias ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σὲ μακρᾷ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις ᶜ παραγγέλλων. ἀλλὰ μή τι παρεκβαίνειν ἔδοξα τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κατάμοι ἄχθεσθαι, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι καὶ αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι τὴν νύκτα. ΗΛ. τῷ

ᵇ Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Ald. W.* ᶜ Παραγγέλλων] Priores Edd. παραγγελῶν. Sola F. παραγγέλων.

ἐφυγοπάιδα θάλαμον λέκτρων· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat diciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνην σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ὑπερκύδαντ' Φασὶν, οἱ δὲ Νάξῳ, θεὸν γλυκὺν Εὐαφιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολυμῆλῳ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δρακάνην hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντα *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἴσαν Δρακάνοιο λιχμῶν ἀμφὶ κολώνῃ Πάγχυ κολοσσὸν Σίντι λαῶν Μακάρων· Ἑρμῆς Ἡρώων πατρόπλοκος — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 295. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νίσαιαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Ang. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγέλλων] Flor. παραγγελῶν, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγελῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἐγγελῶν tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγελῶν. *T. H.*

πῦ δὲ ἡ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; EP. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρᾷν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; EP. ὑδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος b παρὰ τὴν Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκωλύθησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει ἀφανεῖς. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρῶντος, καὶ καθεδοῦνται τεμένους, ἕως ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. EP.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἐσμέν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περί. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ὥδε. c Μένουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὲν ἦσαν. d Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus.* *Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἰφῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρᾷν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρᾷν αὐτῆς] Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina cum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Οἱ. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & Plat. Ed. Bas. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν; *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλητος ἐμὸν δὴ ὁ Τίτων τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τυανεῖ, γεγόναμεν· de V. S. II. p. 618. v. 36. πιόντι ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *sejunctus ab aliis*, etsi satis fit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λάλισταις Τᾶτσα — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *solae, sine virorum comitatu:* hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non invisset Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἰκαθήμεθα ἰσκληθέντες οἱ μὲ παῖδες ἐς οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοῦ. Ita sumendum

Face, Sol, ne infortunium tibi adferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ τάχα τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ ἃ κέλευσε Ζεὺς ἐπίστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ Ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσουσι μακρὰν οὖσαν τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VEN. ΑΦΡΟ.

1. QUid ista, Luna, dicunt facere te? quum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via? LUN. Scisscitare, *Venus*, ex filio tuo, qui mihi horum causa. VEN. Hem: ille insolenter injuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisæ Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem quum & Proserpinæ amabilem fecit,

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε ἡνίκα ὁπόταν ἀνέχῃς τὴν Καρίαν γένη, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὃς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδαίαν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δὲ ἐς τὸν Λίβανον ὅπου τὸν Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃν καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασεν ποιήσας, ἐξ

e Ἐπίστειλε] Ita G. L. *J. V2.* Marg. *Alw.* In reliquis Edd. ἀπίστειλε. *f* Ἀνιέναι] In aliis scribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V.*

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipse*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse* (Agrippa) *superavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Us. Ἀττικῆγ. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendose hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Διν. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέχειν γυναῖκα παρ' ἡμῶν. Ἐν. Δ. X. absque præpositione usurpat ἀπέχειν. *M. du S.*

5. Ἐκοιμῶντο] Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *solere*. *J. B.*

12. Μὴν ἔσειν] Male Angl. μόνοσειν. Nullus enim sensus esset. *J. B.*

Μόνοσειν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ἔσειν. quod vel sine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπίστειλε] Scribe ex Mss. ἄτερ ὁ ζεὺς ἐπίστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit.* *J. G. G.*

Ἐπίστειλε] Genuina lectio, quam præter Mss. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ— mendose. *M. du S.*

Ἀπίστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lysidis* Epistolam in fine: φασὶ δ' ὅτι ὁ Δαμὼ διάπεμπτα βιβλία τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰ αὐτὰ ἐπιστολὰν ἀπίστειλεν lege ἐπίστειλεν ἐπιστέλλων ἐπιστολήν, quod paulo ante ἐπιστεμπτὸν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπισκαγαί. *Hesych.* Vid. *Stanl.* ad *AEschyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

31. Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν τὴν μητέρα] *Aristæn.* I. Ep. 8. ἐμὲ τὴν ἑαυτῶν ἔτρεφαν ἑαυτῶν μητέρα. ibi vide *Jos. Mercer.* *T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Assyrius est pro Syro: verba hæc sæpe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀπαγήγοχας μόν

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τ' Φάρετραν, ἀφαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα ἀδίκως, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἀπελέλησται ἁπάντων.

ex dimidia parte mihi subripuit meos amores. Atque adeo sæpe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse ejus arcus & pharetram, imo etiam circumcisuram alas: quin jam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in præsentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ὑπαραμείθησον γὰρ ὅτι τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ μάλα καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a], ὑποβαλλόμενος ὑπὸ τ' πέτρας τ' χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ' χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τ' κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὑπικεκλασμένη, ὑπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περιειλημένῳ· ὁ δὲ ὑπὸ ζ' ὕπνου λελυμένος, ἀναπνεῖ τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀλοφητὶ καλιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τ' δακτύλων βαδιοῦμαι, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαραχθείῃ· οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μὲν ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ ζ' ἔρωτος.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur. LUN. Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando subjecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quæ consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *Alw.* Priores Edd. ὑποβαλλ. b Περιειλημένῳ] ὑπειλημένῳ L.

μάτου καλλισφύρου αὐτὸν ὑπὸ σῦ τ' Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾠδαλέως ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiasten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proserpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æsc. Dixerunt ad illud *Pers.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐκκλ. *M. du S.*

Ἐκβαλλόμενον] Defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noster* alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένους *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Λὰξ ὑπὸ σὰς πίκλους ἁπαλὸν πόδα νηδὺ βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Pers.* sic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν ἔν] Nullae Edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in V2. ἐκλαραχθείη, οἶσθα, τί ἂν ἔν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit causa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖ] Dixi ad *Petron.* Clar. *Casaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑκρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kusterus* observat ad *Aristoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par est Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Sallust.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττι] De nomine hujus non adeo consentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἄττιον. nisi fortasse idem etiam sit ille, cujus meminit sub eodem nomine in Achaicis *Pausanias*. *E. L.*

Ἄττη] In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰναχ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιν habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Pros. *J. B.*

76. Πέσσω] *Erasmus* vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. §. 50. τόμον-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam jam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ὑ τὰ ὀ τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ ϗ τὰ ὀ τῷ ὑρανῷ· ὃς τ μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ ϔ καιρῷ δοκῇ· τ Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ ϔ ὑρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τ ἱππασίας. ἃ μὲ γὰ ἐς ἐμὲ τ μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, ϗ τ Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· ϗ νδν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, ϗ ζθυξαμένη τὺς λέοντας, περιαλαθοῦσα ϗ τὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικὺς ϗ αὐτὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τ Ἴδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνει ξίφει τὸν τῆχυ, ὁ δὲ, ἀνεὶς τ κόμην, ἴεται μεμηνὼς κατ' τ ὄρος· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

μοσται τε τὰς πλήξεις. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus invenisset αὐλὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἴχουσας ἐπιτηδείας, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis sive τῆς Ἑλλάνιος, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναστόμου, *aduncum cornu & reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Ionis illud, ἐκτόπιον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρίχορδι ῥυθμῷ, ὅτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς ἦν ὁ τόνος, παρὰ δὲ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀνθλαγοῦν τῷ τ σαλπίγγων κόσμῳ. IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui τρίχορδα ῥυθμὸν exposuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in jambos, ut per metri legem τρίχορδι ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρίχορδι ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορδι πάγῳ· quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Aristid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: ϗ τ κερασφόρον αὐλὸν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μορφοειδεῖ τὸ χήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτατον ἐπίστης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ τότε τόνον ἀποφέρεσθαι τ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive *cornu*: Latini quidem frequentissime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem, *Rebeante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὑπορομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑποκρο-
πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος μα-
νία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια
τοίνυν ἄπαιδα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέ-
γα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα,
κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε
ἀφανίσαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν·
ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν
αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπανα-
βὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν κόμην λαβόμε-
νος, ἐπιέχω αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὰ
χάσματα διέχουσι ἐς τὸ στόμα, παρειλιγμένοις
ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε
ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα
ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δικνὺς
τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ

alius bombum excitat pulso tympano, aut in-
crepat cymbalo: & in summa, tumultus fu-
rorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego,
quae te magnum malum peperi, ne quando
plane in furorem acta Rhea, vel dixero po-
tius mentis suae compos jubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus
objicere: ista timeo in periculo te versan-
tem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quando-
quidem & leonibus ipsis jam familiaris sum,
& saepe consensis eorum tergis, prehensaque
juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulan-
tur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tan-
dem illa otium agat, adversum me ut quicquam
conetur tota in Attide occupata. At porro
quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia
sunt? vosmet autem ipsae desiderio tenemini

pul-

sit in, *revocate*, *revocate*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *altro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *incurvata*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *planguribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & cheraularum. Cerraularum* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κρότος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἄπαιδα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κακόζηλον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἄπαιδα δέδια, pro spuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἄπαιδα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τὸ τοιοῦτο, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jonsio* prorsus adsentior. Ἀπομανεῖσα notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐμμανεῖσα. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos famaque menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα σὲ δέδια, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id est, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea sit se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perstitat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίᾳ, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τῷ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ σύνεσμεν ἀλλ' οὐ τούτοις ἡμῖν, ἀλλ' ἀμφοῖν τοῖν φίλοιν, ἀλ-

pulcrorum: eorum ergo ne me infimulotis: hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τὸν Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησό μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΖΕΤΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ πρεπὴ γὰ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτονὶ τὸν φαρμακέα προκαλαλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κἄτα τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a Ἢ] ἢ L.

αὐτὸς τε νικηφόρος ἦναι καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναπαύσει, κάλλιστα ὀργᾶται ὁ συμπόσιαρχος. Et hic subaudiendum *νάου*. quasi esset, *αὐτός τε νικηφόρος ἦναι καὶ τὸν αὐτοῦ νάον ἀναπαύσει*. *Ac quicunque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prædicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo cœtu certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissis vs. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μὲ τῶνδ' ὃ πατὴρ ὄνου.

h. e. τοῦτο ὃ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκάλουν. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο δὲ ἡ ναῦς ὀνομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallogræcis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; missi, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis hæc est multo, quam plena oratio, mollior. *J. F.*

93. Αὐτὰ . . . . ἐκεῖνα] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J. B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄσει *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἄσει esse natum ex vitio scripti Codicis, unde hæc Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδα, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῇ Ἄττιδι μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ὀργιάσιμον Ἄττην· ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἔρωτ. p. 756. C. Ἄττιν καὶ Ἄδωνιν. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ καλῷ, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsæ ustque desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῷ καλῷ. *T. M.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J. B.*

Ibid. Προκαταλίνεσθαί μου] Interpres habet, *prioremi accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *superiore.* *J. C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quæ notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturæ leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῆσαι, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μέτοχα; ΑΣΚ. Ὑπολέλησαι γὰρ ἐμοῦ σύ, ὦ Ἡράκλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Ἔχειν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν. ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καθαγνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζοντας τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπηρετῆσαι τοῖς φαρμάκοις, ἀνδρὶ δὲ θεῷ ὑπηρετήσας.

Jupiter fulmine percuſſit, quæ ſua non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπείτης, φιλοκερδής. *V.*

* Ἐπείτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, πλωχὸς, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum præcedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem prætermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλεῖ, οἷαν ἰκεῖνος ὑπηρέτου. πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυτομίαν· nam valde abhorret, ut ὁμιλεῖν pertinere ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Græcus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ἱερ. νοσ. in initio μάγους τε καὶ κανθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνίσησι, pro ἀνίστη, τὰς Φινείδας pro τὰς φοινίσας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου· quas emendationes facile præſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* præteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Αἰσωπ. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας ἐν ὑψώσαις αὐτὸς ὑπὸ πυρετῷ φλεχθείς ἔλυτο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὸν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὸν τέχνῃ ἀσκήσας ἰκὶ πολέ. p. 227. Oenone ἰατρικὸν ἐν μαντικὸν (forte μαντικὸν) ἤσκει. Mox ἰκεῖνον *Graevii* ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔχειν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἔστιν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone æqualia & ſimilia ſunt, quæ a nobis geſta ſunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παραπ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τὰς μὲ ξωντρίβοντας, τὰς δὲ τῷ πάμπαν ἀλλοφθαρέντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram eſſe Thomæ lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τῷ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſæpe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα

me vestigia fanavi ; quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque fervivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio : sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas : etenim sublatum te projiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀπήλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὰ σώματα, τὸν χιτῶνα, καὶ μὴ τοῦτο, τὸν πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδήλωσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔζαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς σὲ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ῥάμβός σε, ῥίψω δὴ κεφαλὴν ἐς τὸν αἰθέρα, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ

[a] Διεφθαρμένῳ τὰ σώματα] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰς τίκτει καὶ †τὴν γυναῖκα] ‡*Μεγάραν τίκτει τῇ Ἡρακλείους, Ὀνίτης, Θεμίμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης V.*

† Τὴν γυναῖκα] *Μεγάραν*] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus* : in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subduceret tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent : ita sane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τὸς ἆθλους τὴν μὲν ἑαυτῦ γυναῖκα Μεγάραν συνάπτειν Ἰολάῳ, διὰ τὴν φιλὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεύσαντα τὴν ἐξ ἐκείνης φονοδοσίαν. Sed profecto res tota est lubrica : nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, εἰδέναι τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἃ Χτησίγορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἐπικοῖς ἱστόρησαν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit : is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γενέσθαι λέγουσι Ἡρακλεῖ τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπαιτήσαντα ἀπὸ χρόνου, ὅτε παίδων τι ἐγεννήθη τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἐγκύμονος (malim ἐγκύμονας) ὡς ἑαυτὸν ἀμύνου τῷ δεσπότῃ. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat : quatuor recensét *Scholiastes Noster* ; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit : ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet : ἐξ ὧν (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θεμίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hygimus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοκῶπιν ἑκτὰ δαιόντων, Τὰς Μεγάρα τίκτεν σὶ Κρεοντιὸς υἱεῖ· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus graves scriptorum dissidium affirmantis : inter alios *AEneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θεμίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηΐων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit : sciendum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris : itaque suspicari licet Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat : is Glenus Dejanirae fuit filius : *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Τλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἱστόρηται δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας μαρτύρες τῷ Τλλῳ υἱεῖ δύο Γυτία καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γλυτία, quod omnino rectum est; nam Γυτία dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam : hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit ; ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Τλλος, Κτήσιππος, Γλαυκοπίτην· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres : expediam illigatos : Γλαῦκος vel Γλήνης, Ὀνίτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνίτην. *T. H.*

μᾶλλον vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τῷ σώματι ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani : βλαβερὸν μᾶλλον τροφῆς ἡ ἀφελοῦς τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν ἀξιπαινότατον κεκτῆσθαι. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet : propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνι] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιώνιος] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιώνιος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Suetoni* August. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica : nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio : *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θύμις ἀμφ-

τὸ κρανίον συμπρισέντα. ΖΕΥΣ. παύεσθε, φημί, ἢ μὴ διαπαράτλετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῆς συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκαλακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ὀλίγα τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ χθὲς τὴν Δάφνιν σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὸν ξυνουσίαν] Τὸν * ἰσυχίαν. *V.*

* Ἐυυχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* ἰσυχίαν. *T.H.*

φιλὸν ἰσυχῶ, Θαμινάσιν — quem locum commode protulit *L. Bos* Obſ. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philoſtr.* Imag. p. 798. Vetuſtiores Edd. Οἰβάλου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque ſolus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philoſtratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meurſio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hiſt. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meurſii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non fine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis frutticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam *Auſon.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Huſcine ego unquam* (*inquam* malebat *D. Heinſius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. *T.H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipſa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens ſervavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ πάντα ἀνύσιμον ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis eſſe ἀνανύλουθον, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ἰσυχίαν. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe jam dudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum jeci, ut ſolebamus, ſed ille ſpirans ab Thygeto, diſcum illum in caput puero impegit.* At Cl. *Gravius* ex MS. poſt eamdem hanc vocem locat ἐνεύλιστος, *inſidiatus eſt*: & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐνεύλιστος excuſum eſſe. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ὡς μὴ φέρων] Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ὡς μὴ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἐμὲ μὲν οὐ πολλοῦ ὡς αὐτὸς, ἀμελούμενος ὁ Ζ μὴ φέρων τὸν ἐπιτροπεύειν ἐνεύλιστος, ἐγὼ μὲν &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὸν ἐπιτροπεύειν] Lenire voluit aſperitatem ora-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæſo, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formoſulum illum juvenem? AP. Meum ipſius hoc eſt facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut ſane: ſed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Diſcum tractare diſcebat, egoque una cum eo diſco exercebar: tum, qui peſſime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipſe, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium, dum projicio, ut ſolebamus, diſcum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorſum ſpirans in caput puero impegit, quam poterat vehementiſſime, diſcum illum, ſic ut ex vulnere ſanguis manaret multus, & puer

μενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἔγωγε μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμοὶ τὸ ἔργον. ΕΡ. σὺ ταῦτ' ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἦρα μή σε οὐ πολλοῦ ἤδη αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, οὐ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀπέρριπτα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ὀξὺ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παιδάριον

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inſerit G. ἐθελοδοτεῖ. d Τοῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Coeterae Edd. τὸ Ταϋγέτιον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀπολούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὕστις ἐκείνων περιβλεπὴς ἦν εἰθέως τὴν γενικὴν ἐπίφορ· ὕστις † Ὅμηρος Β. σκέπτεσθε ὁ δ' ἀριστος εἶμεν ἑκάστῳ. Ἢ οὐ ὑπερβατὸν ὕστις τοιοῦτον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ‡ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, ἀφ' τί ὧν εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν καὶ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισεν] Ἐνεπάσας ἐφόδευσεν αὐτόν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 73. quod paſſim in Scholiis hinc laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim εὐθὺς εὐθύτερος, ut docet Stephanus in Ethnicis: & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Verum mihi non conſtat an Attici ſolerent cum praepoſitione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiaſtes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam eſſe conſuetudinem, ut pro Genitivo rectus caſus ſumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita ſunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba ſcitantem ſcriptorem declarant. Is caſus, ſive illa αἰτιατικὴ non obſtat, ſed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece ſcribentem invenit ἀπὸ alii, quam ſecundo, caſui junctum? in hoc certe Luciani loco conſtantiſſima eſt omnium editionum; eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου. J. F.

Ἀπὸ τὸν Τ.] Το. C. M. τὸ & τῶ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interpoſuit ἐβούλευσε, ſive potius ἐπεβούλευσε ſed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officioſa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi moleſto tractu retardat. Sunt certe Veterum in ſcriptis ejusmodi ἀναπολογίαι ſatis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, ſaepe ſtudio quaeſitae; quando ad animandam orationem ars conſuetas ſtructurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoſcatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲν . . . . .] Locum huic ſimilem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* ſeu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid ſit vide Γυμν. c. 27. A. F.

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec diſtinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque ſequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῆ Ταϋγέτου] Sic ſaniores Edd. J. B2. S. A. & ipſe Cod. L. & Cell. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipſe Gabalia-

bat,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι δ' ὀπισπόμενος ἄχρι τῶν ὀρῶν· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, * ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν ποθούμενον τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντι.

stratim emoreretur. At ego Zephyrum è vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui præterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

* Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι· ἐπισπάομαι· ἐπιστόρμενος δ' ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα. † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ὁ γενικῶς. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνουντα, ἐπιστρηνιῶντα. Φ.

* Ἐπισπόμενος] Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μέγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δέ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: δοτικῇ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. *T. H.*

§ Ἐπιθρήνουντα] Ἐπιθρηνῶντα· alterum ne Graecum quidem. *T. H.*

ſus, qui ridicule ad Atticiſmum confugit. V. Ἰναχ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literæ ΑΙ, ΑΙ. quæ cui flori inſcriptæ conſpiciantur, neſcio. Non certe in noſtris hyacinthis; niſi forſan nomen antiquum novo tributum ſit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda eſt. Certe florem in ſylvis purpureum vidiſſe me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata ſint. *Ovidius* & *Moſchus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmaſius*, quia notae utriusque a Veteribus deſcriptae parum conſentiunt, poetas alium ac ſuum habuiſſe hyacinthum, ſuum aliumque medicos & naturalis hiſtoriae indagatores ſtatuit: illum eſſe *xyrin*, *iridem agreſtem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum eſt poetarum literis funeſtis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc inſignem fuiſſe florem teſtantur; qua de re non vulgaria promſit *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pauſan.* II. p. 195. Hermionenſes refert annuum egiſſe feſtum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ σίφανοι σφίσιν ἐκ τῶν ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα τὴν μυγίδιον ἢ χρόα ἔπεσι δὲ οἱ ἐς τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλος patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ἅμα τοὺς κοσμοσάνδαλος ἀντέρρεξας Λακεδαιμονίους, οἳ τὰ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπαστησαντες ἐξετραχάλισθησαν expedita quidem ſtructura, ſed mens ſcriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *Meurſ.* Miſc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmoſandalum* poſuit in Hiſt. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* obſervat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conſpirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* reſtitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc inſuper addens; *Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata ſint in *Ovidii* libris antiquis illa verſiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinſius*, monſtra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occiſum gravi Diſco, & dicavit florulentum ſubcubam. Philoſtr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὅν Ὑάκινθον ἐν ἀνθεσφανώτῳ τῷ τραύματι; quorum verſione noviſſima vix eſt, ut quicquam ineptius fingi poſſit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruiſſe putas?* longe aliud ſpectabat *Philoſtrati* ſophiſticum acumen: *Non tu vidiſti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptaſti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & ſanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in enſem Hectoreum incumbentis ortum eſſe confirmant: teſtis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* verſibus egregiis, quos *Theocriti Scholiaſtae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, σὺ μὲν μέλε φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείῳ ἀμάθοισι διδυπόρου Αἰακιδάο Εἶμαρ ἀτιλλεύσαν γεγραμμένα κωκύουσαν hunc in modum e membranis corrupta verba Praeſtantiſſimus *Caſaubonus* expoliit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diverſus abierit *Salmaſius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare poſſum aliud extra ſyllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam ſi vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi eſt re-

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERC.

1. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

ΕΡΜ.

75 Τὸ δὲ καὶ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥέοντα, εἰς τὴν κάμινον ὀπτεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ὅλῳ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *J.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀντ.] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. ὠτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod *Casaubonus* distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim ἴαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Hesych.* in Ἴαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠροκότης, Ἴαμα, Ἰαροκότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γεγραμμένα κωκύουσαν, ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἥφαιστον adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. plerique αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, *J.* quam expressimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus *χαρίεντα, elegantia.* *J. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδουσι ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum *addi* potest proprie ad τὰς, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque sum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia *omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoscere* & *attentare*, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. *J. J.*

καθεύδησι. ΕΡ. τῦτο χὴ αὐτὸς ἀγανακτῶ, χὴ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, χὴ κιθάριζε, χὴ μέγα ὄπι τῷ κάλλει φρόνει, καὶγὼ ὄπι τῇ [a] εὐεξίᾳ, χὴ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶζ δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ χὴ ἄλλως ἀναφρόδιτός [91] εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικὰ, καὶ δύο γῦν, ὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ Δάφνην, χὴ τ Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσζ μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ ᾧ δίσκε ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνες ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ Ἀφροδίτῃ· ἀλλ' ὃ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, χὴ τ Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σῦ λέγεζ τετοκέναι· πλὴν ἐκεινό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς ὁ ζηλότυπος ἡ Ἀφροδίτη τ Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲ αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλὰ, καὶἐκείνε ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ γε χαλκέως τύτε μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipse indignor; Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæstricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀφῆς χὴ ἀνεπίχαρις. V.

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse *a Venere alienum, invenustum*, positis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter *invenustum* capit venustissimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samosatensis*: ἐγὼ δὲ ἅπαξ ἀναφρόδιτος &c. & venustas *interdum est* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetustatis: *sed falso, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaïam ἐπιλοιπότατα Χαρίτων vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάρι λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ἄσπετος ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu ab-

efficere possit, quum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibique temperat; nisi quod minatur, vincula se quædam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto. A P. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

φάσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν πανίαν, ἢ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῇ εὐνῇ. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tui liberos peperisti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν γὼ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλλικόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ θέα καὶ μέτρια, καὶ ὀρεινὸν, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐδαίσι ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

abesset, in Lemno desedisse. At *Homerus* & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poëtarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus* plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) acrumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν mallem ἢ στρατιώτην ὄν. etsi non me fugiat usus aliquis τῶ αὐτὼ haud valde dispar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jonsii* emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ——σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non solus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poëta *Homerus* Odyss. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII. scripserit. Jocosior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλικόσμη. . . .] Vide Θυε. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illustrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chrys.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐδαίσι] Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καλαγαθάμβους ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδε ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλεῖ μὲν ἀπὸ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καλαγωγοντεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, καὶ προεμανθάνετο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ὅτω καλὼ καὶ κομήτῃ ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρᾷ καθότι καλλίονα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas discо; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρῶμαι δ' ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος ὅτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως,

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *AIW.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*

38. Τερατεύόμενος] Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ ὦδάδοξα * μυθεύόμενος. *V.*

* Μυθευόμενος] Lege μυθεύομενος. *J. C.*

Μαρτυρόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθευόμενος. Ego certa conjectura dictus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθεύμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τίχ', δ' ἀμφιλαφὴς ἔ τις τόσσον ὅσσον Ἀπόλλων.

31. Κλάριον] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμέα, Ἀμφιάραον, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Cels.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Δικαστ. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίετο, παρθένος γε οὖσα καὶ αὐτὴ ὅσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L. Α Π Ο Λ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, *vidi*. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

ΤΙ γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ὡς τὸ εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ θεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ὅπου ἡ κάμινος. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν οὗ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένητο τοῦ δικτύου, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

[b] Ἐγεγένητο] ἐγένητο *F.* In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παῦε] *Gr. περὶ τῶν εὐνῶν. G.*

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαστεύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus, niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀθλίως. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ ὅσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἀγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit ἀγνίσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

ἐφίσαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἦν, ἢ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἐπεὶ δὲ σφοδρὰς ἐφέρετο τὰς ἁρμονίας, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero; etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret seſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τοῖς μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενοι τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος αἰσχύνῃ γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπαγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι καλλίστην θεὰν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔχεις καὶ δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed convocatis Diis spectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane jucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Διδῶσθαι] Διδῶσθαι omnes Edd. exceptis J. & V2.

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχνεύμονι] Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάτω δὲ δεσμοὶ Ἀῤῥήκτοισι, λύτοισι, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν & v. 299. Καὶ τότε δὴ γόωσεν, ὃν εἶδε πατὴρ πολύκερως. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Ennapii*, hujus enim esse recte censuit *H. Valesius*, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia claro præfert: ὁ δὲ τρόπον ἅμα συγκαλειλημμένῳ πάσῃσιν ὕστερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμπεδόν γε αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneæ tela comparentur: ἀφυῆ δεσμὰ paulo ante *Noster*. & *Ælian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφυῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. T.H.

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat οἱ ἐργάζεσθαι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc jocoso argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vs. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit aburnas;
Admissique Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat
Sic fieri turpis. J.J.

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μονονουχὶ οἱ αὐτῷ γιγνομένῳ τῷ ἔργῳ modo, καὶ οἱ ἐργάζεσθαι· nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefieri. Ἔργον & ἐργάζεσθαι in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. T.H.

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, *coitus*. F.G.

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poëtam ipsum legeris Od. Θ,

335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἀν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. οὐ δῆτα ἔγωγε, ὦ Ἄπολλον, ἀλλὰ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαί γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς οἷός ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓΩ μὲν ἠχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς ἔτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, καὶ μόνον, ὦ

[b] Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Παντί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Παντὶ V. Γρ. παντί. G.

* Παντί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du S. Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Παντί. Ed. A. Τῷ πατρί] Παντί. T. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, σὺν τυχάτῳ θεῶν ὁ Διὸς παῖδες Ἄρης. *Lucianus* ξωνδιδυμένος, διδυμόφρη, δεδέσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεδῆσθαι, δῆσαι. T. H.

98. Οἰκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεδῆσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? J. J.

Δεδῆσθαι] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῆσθαι mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μέν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. J. B.

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Παντὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. M. du S.

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit; & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. T. H.

16. Στρέ-

ὦ Ἥρα, καὶ τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στρατιωτικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῂς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀμφοπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μήτρος ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια θαλρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ἦν ὁ Βρόμιος ἐτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas sibi subjecit; sed & adversus Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paulum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit male dicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. *V.* *b* Ἐπεχείρησε] *F.* ceteraeque Edd. excepta sola *P.* ἐπιχείρησε. *c* Ἐπαινέσεσθαι] Ita *F.* quod merito reduxit *S.* quum priores vel vitiose ἐπαινίσασθαι vel male ἐπαινίσασθαι exhiberent. Mox εὕρημα sola *P.* Ceterae omnes damnatum a *Thoma* scribendi modum tuentur. *d* Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. *AlW.*

16. * Στρατηγικῷ] Γράφεται στρατῷ. *V.*

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. *G.*

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. *M. du S.*

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. *T. H.*

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. *M. du S.*

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pausaniam* p. 423. *Herodianum* satis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. *T. H.*

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. *M. du S.*

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non est quod invideas:* non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Vertenda potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc est, *odium.* Solent invidia & odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. *J. C.*

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. *M. du S.*

Ἰκάριον] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτι τὸν Ἰκάριον ἐπίστευσαν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πεῖσαι οἴνου, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσεῖσαι, οὐκ εἰδότες πω ὅ θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἰηθέν κάρον, νενόμικασι οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντι τοῦ πρώτου γεωργῆσαι τὴν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρωτεύσαντος. Jam mihi, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. *T. H.*

44. Ἐπιζηλοτυπεῖ] Habet *Stephanus*, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica perveniisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem fine dubio legi debet ἴτι ζηλοτυπεῖ· saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖ ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἴγε omnium Edd. non videbatur mu-

Man-

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμνῆσθαι ὑπὸ τῆς πότου τὸν γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, σκαίοσιν ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον καὶ πόσεως, καὶ 40 τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι καὶ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· εἶεν δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο θέατρα τῆς συμποσίου· ἀλλὰ σὺ ὀφθαλμοτυπεῖν ἔοικας, ὦ 45 Ἥρα, καὶ ἡ Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε ἀμφάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

Α Φ Ρ Ο.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, καὶ Ποσειδῶ, καὶ Ἀπόλλω, καὶ [f] Ῥέαν, ἐμὲ

[e] Εἰ γε] ἤγε L. Marg. *AIW.* ἴστε P. [f] Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. Vs.* Marg. *AIW.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἐκτενέσιν ἐς φαρμακεύς· ἐνόμισαν γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem observaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *AIW.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥγε] Sic L. ἴστε P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὸν Ῥέαν] Insignis hæc *Junctina Ed.* emendatio; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio peperit: nam Protr. p. 21. B. legitur καὶ ἥρα Ἀδωνιδος, nimirum Ἀφροδίτη illud ἥρα literis iisdem constans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insul-

τὴ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχει τὴ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρον μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' αὐτῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, ᾗ ἄφεχθε; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενον τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, σείσασα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομον γίνομαι, καὶ διαρρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Α Φ. ὁ Ἄρης γοῦν ἐκεῖνος θερμότερον ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ ἐνίκησας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶταί ἀεί, καὶ πόρρωθεν ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοὺς πόδας λαβοῦσα, εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὀφρῦς ἔχει προσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέδοικα.

quoque matrem; a sola vero abstinens Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουέον τὸ * διαφθερῶ ἰδιωτικῶς εἶπε καὶ ἀφιλῶς. V.

* Διαπείρω] F. διαφθερῶ. sic & V. M. du S.

fultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅτου δ' ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥία ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τὰ τῆς ἄσης οἶδεν ibi pro Ῥία scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥίᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θυμούμενοι reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ὀπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: sin malis, ὑπ' ἐκείνῃ vel ὑπ' ἐκείνῳ, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater peperit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, τίπτε μοι ὧδε μετὰ φρένας ἔπλεο θυμὸν, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον ἔκλυες ἀτρύτου. T. H.

54. Χαροπὴ] *Hesych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F. G.

56. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐκ—. prave. M. du S.

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis superiliis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare*: *Aristotel.* περὶ Ζ. 1. c. 44. de leone: ἴσι δὲ τὸ ἦθος οὐκ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. T. H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὸν αἰγίδα σὺν τῇ τῆ Γοργόνος προσόψει. F. G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat παρθένους ἀσυλλήπτους & ἀσυμφθόνους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod.* E. & H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. An expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Musae vero cur tibi sunt invulnerata, & extra teli jactum positae ? an & illae cristas concutiunt, & Gorgonas ostendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandae sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur : atque ipse adsto saepius illis definitus carmine. VEN. Age, mitte & istas, quia verendae : at Dianam quid est, cur non vulneres ? CUP. In summa, ne consequi quidem illam licet fugientem semper per montes : tum etiam sibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat ; tota denique huic rei est intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipsum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipsum arcu fixisti.

μορμολύττεσθαι γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῂς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τὸν Διός· αἱ δὲ Μοῦσαι ἀμφὶ τέ σοι ἕστηκαν, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ κεκλεῖσθαι λόφους ὀπτεύουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδήν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τῶν μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις ; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόν τε, φεύγουσαν ἀεὶ ἀμφὶ τὰ ὄρη· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἐρᾷ [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον ; ΕΡ. ἔλαφον, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ καταβοᾶν, καὶ ὅλως πρὸς ταῦτα ὀξύ. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην [c] καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνου ἐτόξευσας.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deest in *F. V2.* [c] Καὶ] Omissa vocula in *B2. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cujus cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cujus *Musicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἃ Κύπρις Μούσῃσιν, πεμάσιον τὸν Ἀφροδίταν Τιμῶσ', ἢ τὸ Ἔρωτ ὑμνοις ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὸ γαμόλα ταῦτα. Ἡμεῖς δ|' ἐ πίπταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. T. H.

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum jactum, pro eo quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. G. C.

82. Τὸν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Jupiter concesserat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ex. Spanhemius*. T. H.

89. Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἔπειτα τόνγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. F. G.

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi se patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas projecerit ; quas ego quidem utilius existimarem in lituris perire, quam luci donari. T. H.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Deorum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

Ζ Ε Υ Σ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα.

J U P.

Accepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum.

a Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν. Ἥρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον] * Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δίχου. Ἄπιθι τοίνυν σὺν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. C.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T.H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. M. du S.

94. Τῆς Ἴδης τοῦ τοῦ Γαργάρου] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης οὐ κτημοῖσι Φαλακρομίης ἐνὶ βήσσῃς pro quo nescio quam recte suppositurit Pergamum sive Τxatzes, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὀφελλὰς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγκίφαν· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ τοῦ Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τριοῖν θεαῖν κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαῖων εἰς νάπας ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ὑλοκόμων νάπας ἦλθον tum Ἰδαῖαν λίμνας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔρις, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅτου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τῷ Πάριδι quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρειαν satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖον κάλαμον & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μύγιον ὄρους ὑπάρχον (mons Ida) τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θαυμαστὸν, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Colluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἐθήσαντο μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης διὰ μέσσων ἐπὶ πρῶνα Φαλάκρης ex

eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem.

† βουκόλον, (νέμει δὲ [b] τ' Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τῇ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τ' δικαστήν· ἕπεσθε

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φιλαναρμίας κόμας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δικαίνει, δίκαιος τῷ εἰδώς, Ἥρᾳ καὶ Ἀθηνᾷ θ' Ἀφροδίτᾳ· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κύπριδος praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, Ἀρχιτεκτονικὸν alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρεῖσθαι, συνεστιᾶσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic Θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς ἢ μυριστὰς ἕτω· ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ δὴν φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi; penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιᾶς κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδιη ἴσον ἔχειν κέρμα τόμα, χρυσὸν ἐπαΐη Πύθεσθαι μὴ φαῦλον, ἰητύμων, ἀργυραμοιβόν. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τ' ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔχουσι τὰς θεάς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: ὦθεν Λυκόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Pharorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τὰ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀποθεῦμαι τ̀ δίαιταν, ὅπως τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ̀ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε κ̀ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθ ταῖς πλείοσι. διὸ ταῦτα μ̀ αὐτὸς οὐκ ὀπτήδει ὑμῖν δικαστὴς· ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιλε, βασιλικὸς μέν ἐστι, κ̀ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἄλλα δὲ ἀφελὴς, κ̀ ὄρειος, κἀκ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μ̀, ὦ Ζεῦ, εἰ κ̀ τ̀ Μῶμον αὐτὸν ὀπιζήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τ̀ ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν κ̀ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ κ̀ ταύταις ἀρέσκειν τ̀ ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. ἀλλ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, ἀλλ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὀπιτραπῇ τ̀ δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα κ̀ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τ̀ Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ κ̀ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποστρέφῃ, κ̀ ἐρυθριᾷς; ἔστι μ̀ ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τ̀ παρθένοις· [d] ὀπινεύειν δὲ ὅμως· ἄπιλε οὖν, κ̀ ὅπως μὴ χαλεπήνῃλε τοῖς δικασῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ὀτρύνοδε τῷ νανίσκῳ. εὖ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τ̀ Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· κ̀ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τ̀ Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, κ̀ τἄλλα ἐρωτικὸς, κ̀ τὰ ὁπόσα quidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hiicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτουί L. c ΗΡ.] κ̀ Ἀθ. O. d Ἐπινεύειν] ἐπινεύσης J. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ἐπτρ. J.

23. Καὶ ὅπως] Σκεπτέον. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμῖν] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμῖν ἀγαπῶν, κ̀, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἔστ pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F. G.

33. Πρὸς ἐμοῦ λέγεις] Attica locutio: Aristoph. Vesp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν στρεπτὰ — Καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντ'. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τ̀ λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. T. H.

36. Οὐ παν. ἄγαμαι. . .] Οἰνάνη Κυθηρίᾳ τῇ πολυμοῦ θυγατρὶ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Σαυοικεῖ] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἰσανὴ μ̀] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit: commoda quidem, sed rustica, interprete castigato, qui

lis dijudicanda imprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem; utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

ποιεῦτα πρῶτα ἰκανώτατος· οὐκοῦν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἄπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ἀπαλλαγὴς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' ὑπόφορα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἐν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. οἶμαι δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ [l] τοὐπολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, ἢ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι ἐν ταῖς μάχαις. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χαίρουσα τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

[f] Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ Ο. P. *f.* [g] Πότερα] πότερον Ο. [h] Ἠρόμην] ἠρώμην H1. [i] Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in *B*2. & posterioribus bene correctum. [k] Εἴρετο] ἤρετο Ο. Poëticam formam omnes Edd. servant. [l] Τί δὲ] τὶ δαὶ Ο. satis commode. [m] Καὶ] Abest ab Ο.

qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim ἰσαρὶς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. T.H.

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *-nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. T.H.

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* F.G.

43. Κοινολ—.] Sic Νηρ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἅς τινας —. M. du S.

44. Ἠρόμην] Ox. In editis εἰρόμην. M. du S.

53. Καὶ τούτων ἐρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. T.H.

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχεις, μηδ' οἷος μισοπονηρεῖν, εἴ τι δόξεις ἢ ταύτῃ χρῆναι τὸ ἁπλῶς ἀποκρινάμενον.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀποστάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε χρῆν ἡμᾶς Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΕΡ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλὰ δὲ τὰ πλησίον, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια καὶ τὰ ἐμὸν [b] ὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καλαθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀπείργοντα μὴ πρόσω

2. negre feras, aut putes deteriore te esse loco; si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus; jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissi-

a Ποῦ] Sic in Q. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Οὐτωσί] ὑτοσί O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροφ ἐστι ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόκαμπος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὸν τῶν ἀγέλας ἀποκιρτῶντα. V.

* Καλάβροφ] Καλαύροφ. καλάβροφ autem, ut Εὖρος pro Ἔβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec *Math. Siadas.* T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo πλοῦτον τῶν ἀγρῶν ἀποστάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφεῖναι εἰς τὸν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀπεστάδυντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεστάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεστάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεστάδημεν τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀπεστάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἐστάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀπεστάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A.A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅπου ἄγχιστα διὰ πάντων ἐπαλλήλων ἀποσπᾶται τὸ ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πολλοὺς διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκείθεν δὲ ἀποσταθέντων σταδίους ἐνιαύ, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποστάσεως σταδίους ἐνιαύ, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ Τιμόθεον προσβαλεῖν Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποστάσεως, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, libra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Ἀφροσίδαν ἢ ἀγέλην; HPA. ὁρῶ νύν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. EP. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἤδη τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαρπάξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. HPA. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὰ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ καὶ χωρίων, πολλάκις, ὡς λόγος, καταλαθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. μὰ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

EP. [f] Ἀλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ὄψιν

τοῦ

d Ἀλλ' ἐκεῖ] Ἐκεῖ ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. κατέβη. f Ἀλλ' οὖν] *Omittunt O. P. J.* Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *Ælian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μαλαδιώκων &c. τὸ μὲ σωθηναι τῶν δικαστῶν πολύ. *Synes.* Ep. 108. μόνον γὰρ ἔφασαν, καὶ ἰθέλειν μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀπεστάκασι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ δὴ τῆς γῆς ἀποστάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τοῦ ἄστεως ἀπεστάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀπεστάσαμεν. *T.H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E.L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλάυροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴν δ' ὑπέκυσσε βοῶν ἐλάτηρα καλαύροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβόλος. Vid. *Poll.* X, 131. *T.H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖ] Rectius in Mss. scribitur Ἐφ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G.G.*

Ἀλλ' ἐκεῖ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse:* tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus:* ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T.H.*

79. Καταστάντες] Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καταστῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ἱερσία τοῦ πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καταβ—.] Ox. Ms. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii κατέβ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine οὖν Ox. P. & J. Ed. *M. du S.*

τῷ παιδός. ἐν ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρεπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκύφιζον τὸ καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κύφας μάλα τοῖς ὄνυξι τοῖς ἁλωὰ, καὶ τῷ γόμφῳ τῆς κεφαλῆς τιάραν δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀπεβλέποντα. τότε ἐγὼ τὸν σύριγγα ἔλαθον· ἀπεβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἐτοῖμος πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἐ γὰρ ὀρεσπολεῖν, οὕτω γε ὄσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δείδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *AiW.* Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *AiW.* c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβέβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεσπολεῖν] ὀρειπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸ ἄθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. G.

91. Ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antetferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ἐπότε ὁ Ζεὺς ἦμαι . . . . . ἐν ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium.* In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, οὗ χάριν ἀετῷ. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An ἀμβαλών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri λάθε—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* E. Π. VIII. p. 131. v. 10. ἐπιπτάκεσαν τῷ

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abstistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἡ βούλει; Η ΚΑΛΗ, φησί, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἐγώ, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι τοιαύτης θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ ᵍ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἐὰν γὰρ ἐθέλῃ ἀφίξασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσηται τὸ πρῶτον, τούτῳ ἔσχε, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ʰ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖται, καὶ ὑπὸ τοῦ παντὸς θαλαμεύεται. καὶ ὅλως περιέχυταί μου τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖ τόδε, ταύτῃ μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν δὲ χαλεπὴ καὶ ἔντος ἡ κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν ἐγὼ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. Δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. *AIW.* h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλα.

Ἀγοπτόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Defitheo* p. 875. *T.H.*

17. Τὸν ἆθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνι τὸ ἆθλον ἴσον, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Solocisiam. *J.G.G.*

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἆθλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσον, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μᾶλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu Er. Δ. V. *M. du S.*

24. Ἀγιτῶν] Ἀγυιτῶν. *F.G.*

26. Δαμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλο. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβῇσι ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμεύεται] si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμβάζεται, vel, θελγόμενος· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T.H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus a Dione suscepta. *M. du S.*

ΠΑ. Ἓν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐ-45 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῆς δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' [c] ἀπεστράφθω.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri, fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

[a] Πεῖσαι] πεῖσον O. L. [b] Οὕτω] ὁ O. J. [c] Ἀπεστράφθω] ἀποστραφείη O. P. J. Marg. Ald.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. M. du S.

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam politum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δέ, ὦ παῖ . . . ναυσολεῖν . . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἀδύνων καὶ τὸν κάρδοπον ἀμᾶν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſithei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς· qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἀλλωΐζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτῶν εἶπεν τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Παῖδάς γε ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μοιράκιον, σὸν ἂν ἁμαρτεῖν· καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς· vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. T. H.

48. Οὕ φασι π.] Genuina haec lectio Ed. J. Reliquae ὕτω. Vide Ἀπολογ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. M. du S.

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. J. lectionem poſthabuerim. T. H.

54. Σὸν ἂν εἴη τῆς δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus*. Vide *Voſſ. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. E. L.

57. Ἀποστραφείλω] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. J. reposuimus, pro ἀπεστράφθω, quod in reliquis legitur. M. du S.

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. Bas. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* hæc loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim hæc optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, nudam ſeſe videri cupiens, & Virgini Minervæ, caſtæque matronæ Junoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam ſcriptis, video Veneri hæc in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* hæc vindicem, aperiam. Junonem a Judice impoſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Hæc enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quæ alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſæpiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervæ proprium epithetum eſt. M. du S.

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* au-

vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque æqualiter sum tota, & similem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit (est enim venefica) ne te fascinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de cesto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω βοτὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὀφθῆναι δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸ κόρυθ' ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸ λόφον, καὶ τὴν δικα-

[d] Τῷ] τὸ F. [e] Καλή] Post hanc vocem interserit Ed. J. sola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. [f] Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. J. [g] ΠΑ] Ἐφ. Marg. Aiw.

autem ut Junonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si jam hic omnem vestitum Juno deposuisset, quid erat causae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Junoni tribuas, ut sane factum in vetustis Edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀπεστράφθην, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut sc. Juno; quae *Homero* semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴ. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἀπόθηται)] Hic aliqua excidisse autumat *Th. Marcilius*, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuisset exuta; quod clarum est. J. J.

Πα. ἀπόδυθι δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* nescio quo pacto suboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. *Homerum* qui non versarit, neque in hisce salibus & jocis, neque fere in plerisque hujus scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de cestus potentia canat Il. Ξ, 214. At si non nisi monitus hujusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipsam exueris*: quae versio stare non potest, nisi probaveris Ed. J. ἀποδύσῃς· nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipsa se exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam vestes ponere jubeas*: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Eustath. ad Il. Ξ. 214.* M. du S.

σὴν φοβεῖς ; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος ὑφ' οὗ φοβερῶς βλεπόμενον ΑΘΗ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται. ΑΦΡ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τερᾶστε καὶ θέας, ὡς κάλλους, καὶ ἡδονῆς ; οἵα μὴ ἡ παρθένος ; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός ; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδεται ἡδέως ; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲ ἄλλης ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ὀπτεύειν βέλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. [d] περιμένω. καίπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα καὶ ψῆφος καὶ ἐμοῦ. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀπὶ δώροις

cem territas : num metus eſt ; ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum, ſi abſque illo galeæ terrore ſpectetur? MIN. Ecce tibi, caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi, ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis ! quod ſpectaculum, quæ forma, quanta voluptas ! qualis hæc virgo ! quam regium iſta & verendum reſplendet, vereque dignum Jove ! hæc autem ut ſuaviter intuetur ! imo etiam feſtivum quiddam, atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At, ſi placet, ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo ; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec ſcio, quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ : tu, Juno, reſta. JUN. Reſto : verum poſtquam me diligenter inſpexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris eſſe forma præſtantem, univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσάμεθα Marg. *AIW.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *AIW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδεται ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδεται ἡδέως *J.* sed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. d Περιμένω] περιμενῶ Marg. *AIW.* e Καὶ τὰ δῶρα καὶ ψῆφος καὶ ἐμοῦ] Priores Edd. καὶ τὰ δῶρα καὶ νίκας καὶ ἐμοῦ. Quod repoſui, eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῆς φοβερᾶς βλεπόμενον] Vertunt : *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus ; aenigma Latinae verſionis non expedio : ſed ſim licet Davus, ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus : *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur :* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δικαίως illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μᾶ, ἀλλὰ κοσμεῖ σε τοῦτο σε κόρυς· ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit ; ſed in verbo ἐλέγχῃσι & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt : *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum ?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat : talem ad Pelei nuptias miſit *Colluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in Libris eſt αὐτὴ. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδεται ἡδέως] Sic hunc locum, foediſſime in vulgatis Edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt, quaeſo, quod omnes inſidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἥδεται quod *J.* ſuppeditat ? In eo *J.* non ſum ſecutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, ſat ſcio, quibus elegantiae placent : neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari : aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces, quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit, flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾷν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. *Si* lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 μὴ τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, πρᾶξαι γὰρ ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσῃ καί σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ἔπος ἧττον ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. εὖδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, καὶ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ὁ πίθος τὸν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

10 ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπέχων· ἀλλ' ἐνδιαλιπόντων ἑκάστῳ τὴν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μοι ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, 15 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τὴν κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ ἀφ-

* *f* Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. *g* Ἔπιθου] ἴτθις O. *h* Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *F.* ſcripturam conjectavi ἰρᾷ δὲ ἦδι ἰδίως: neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὴν νίκην ἡμῖν] Mſ. Ὁρᾷ σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὸ ψῆφον τὴν ἡμῖν. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *F. G. G.*

Ὥρα σοι Ϲ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus profiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἡμῖν, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus, tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἡμῖν, σῶν uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκην expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὥρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτὴ σοι ἐγώ] Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτος commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτος σοὶ ἐγώ, vel, ὅτός τοι ἐγώ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἄγγελοι τὴν σωτηρίας αὐτῶν ἤκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοι. *T. H.*

24. Ἀφ-

διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι τῶν ἰδίων αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα δὴ καὶ ἡ Ἑλένη ἐστί, νέα, καὶ καλή, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γάρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγώ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀναχθεῖσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ οὐκ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μέν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστική· καὶ

corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honesta species tua boves? par fuerat jam te nuptias iniisse, non quidem agrestis alicujus ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres, sed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum est, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, si te tantummodo adspexerit, omnibus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Est filia Ledæ, illius formosæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæstræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit; ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπιδαυρίοις. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. solus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενον, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενον; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetustis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab se, vel monitorem *Marcilium* secutus distinxit, atque ista, ποία δὲ τις τὴν ὄψιν, Paridi adsignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἵα δὲ τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικῇ] *Lucianus* alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeri potest inter ea, quae in *Luciano* merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστική] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστική] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* usurparit, respuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαίστης fingere παλαιστικός· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pausan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palaestra*, nunquam *palaesta* vel *palaestes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaestricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *vester Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes studio palaestrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad sententiam conferat haud satis assequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι ἀθεσπωδύσῃ] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. ἀθεσπωδύσῃς, ponitque deinceps hunc ipsum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus &

οὕτω δή τι θεσπιδᾶς, ὅστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. ἐπεὶ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεχρίθη δὲ Μενέλαος ὁ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν δὲ γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδος, καὶ πειδὰν ἀφίκῃ εἰς Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὰ ντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τοῦτό γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

d Δὶ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem Q. f Δύω] δὸο Ern.

venit, quae θεσπιδάλωσι, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῖο δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχω. In οὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius vocabulae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπαλιν οὕτω τι καρῆναι. *T. H.*

41. Ἄωρον] Ὀμφακίαν. *Ariſtaen.* ἄωρα τὰ ὠμὰ καὶ μὴ πεπανθέντα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇσ' Ἔρος ἁμαρτῆσι καὶ Ἵμερος ἐντύνετο καλός.

& in raptu Helenæ utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος & Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Erotimo*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ὀπαδὸν interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Piſho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenis* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

[a] Ἔρως· τοῦτο σοι [b] Πειθὼ ἡγεμόνε ἔσ ὁδῶ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [c] ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τ γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι [d] ἐπιχυθείς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ἥσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δήσομαι καὶ τ Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ὕτως [e] ἅπαντες αὐτὴν ἀνεπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [f] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τ Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τ Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὀπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τ γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τ προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ χρίσει. [g] πρέπει γὰρ κἀμὲ τ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπώνια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τ ἔρωτα, τὸ κάλλος, τ γάμον [h] τούτῳ δὲ μηδὲν πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μοι [i] ἀμελήσεις μετ τ χρίσιν. ΑΦΡ. βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τ Ἑλένην σοὶ γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὁλῶς O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖ O. c Ἀναπείσομεν] ἄνω πεμπόμενον. P. Marg. *AIW.* d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *AIW.* e Πρέπει γὰρ] πρέπει γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *J. V2.* f Νικηφόρον] καινηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. G. P. νικηφόρον vitiose *J.* g Τούτου] τουτοῦ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει ὦν *J. V2.* βούλει τί σοι. O.

75. Κἀμὲ καινηφόρον] * Φιλόχορος δὲ ὁ Ἀτθίδος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατάστασαι αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' αἷς ἐτέλεσέ τὰ πρὸς τὴν θυσίαν παῖς τε παμβασιλεὺς καὶ παῖς ἄλλως πομπαῖος. *V.*

* Φιλόχορος in B Ἀτθίδος] Exc. G. β Ἀτθίδι fatetur tamen se repertisse in Cod. Mss. in βιβλίδι G. M. β. Ἀτθίδος. *M. du S.*

Haec totidem verbis exstant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Καινηφόρα. *T. H.*

66. Καὶ ὕτως ἅπαντες] Καὶ ὕτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. quomodo haec successura sint obscurum est, Venus. *J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Πρεμ. ἐ νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέπει γὰρ ἂν . . .] Καινήφορος virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέπει, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέπει γὰρ ἂν κἀμοὶ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέπει γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς ἀλγολογεῖσθαι. Καινηφόρον habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρος praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te ſecuturam eſſe, atque Ilium ad vos profecturam: ipſa ego adero, & adjutrix ero ad haec omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum inſuper adſumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, ſic tu accipe.

ἢ ἀκολουθήσουσι ἐπ' αὐτήν, ἢ ἀφίξεσθε πᾶσαι ὑμᾶς εἰς Ἴλιον· ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπρᾶξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ τὸν Ἔρωτα, ἢ τὸν Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. θάρρει, ἢ τὸν Πόθον ἢ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις ἐγκαλέσομαι. ΠΑΡ. ἐκεῖνο ὅπως τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅπως τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

1. AUdiſtin', o Mercuri, qualia minitatus ſit nobis Jupiter, quam ſuperba & abſurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde ſuſpenſi ſi detrahere me magna vi contenderitis, fruſtra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra ſi voluero ſurſum attrahere, non vos ſolum, ſed & terram ſimul ac mare adducta in ſublime tollam: & cetera, quæcumque ipſemet audiviſti. Ego autem, ſi ſingulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ὑπεῖλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπλικα καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἐπικρεμασθέντες καὶ ἀσπαίρητε βιάζησθέ με, μάτην ποιήσετε· εἰ γὰρ μὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα αὐτὸς ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἕν' ἀπάν-

k Ἄξεις] ἄξεις O. l Πόθον] Πειθὼ *AIW.* m Πρὸς] ὅτι πρὸς O. n Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μῆ. *F. V2.* Quod ſequitur ἐκεῖ τούτοις λαμβ. deeſt in O. o Βιάζηθε] Ita *F.* & *V2.* Reliquae βιάζοιτε minus recte.

ptime reſpondet ἱστράζειν τὰς ἱστίας. *Hartungus* Dec. 1. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiaſtae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καταφόρων firmandam, non video. Etſi pompam nuptialem καταφόρων, vel etiam plures, quod ſane fieri potuit, καταφόροις proſequerentur, cur hoc ſibi munus praecipuum Venus depoſcere voluiſſet, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, ſi hisce nuptiis, quas ipſa Paridi ſe conciliaturam eſſe promittit, victis formae rivalibus, intereſſet νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita poſſis refingere: πρ. δὲ κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Mſ. ſcribitur πρέπει δὲ κἀμοὶ καταφόρον εἶναι ὑμῶν παρεῖναι· ſed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουὶ] Mſ. Ox. pro τούτου. *M. du S.*

81. Βούλει ἔν σοι] Mſ. Ox. habet τί σοι. *F.* ἔν. Deſunt in *Fl. M.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi ſcripturam. *M. du S.*

81. Ἐπομόσωμαι] Conſpirant Edd. cunctae: nihil ominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὴς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magiſtro* Diſſ. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι σ' ἢ ὄφρύν. *Ariſtoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει σοι δῶμαι τοὐβολοῦ; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum eſſe non credo: an ἐπ' ἀκτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκα ἐπ' ἀκτὴν ἐξάγειν imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Conſule *Euſt.* Od. Λ. *M. du S.*

93. Ἐκ τῆς ἁρπυίης σειρὴν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & ſequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρπάσας, niſi expreſſerit illum *Homeri* verſum Il. Θ, 25. Σειρὴν μὲν κὲν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾶν eſt συναίρειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀγνοήσειν· ὁμοῦ δὲ τὸν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἐπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. εἴωθα γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκουσὶ μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γοῦν οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοίῳ ὄντι δολίῳ, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιεπιμοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est neo tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσειν] καλαπονήσειν *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον *J.*

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesi. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas*: ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112. — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευσεν μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸν δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PAN.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo fim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

ΠΑΝ.

ΧΑῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν ἐπισκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτῆς υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῄς σε μητέρα; [f] ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν ἐπὶ δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὁπόλυ ἐπορεῖς; Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

c Ἐξ ἔρωτος] ἐξαίφνης F. notaturque in margine AIW. d Ὅσα] ἐκεῖνα P. F. V2. AIW. e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. F. V2. AIW. f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Apharco, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διότι, inquit, τὰ περὶ τὸ Περίηρους ἰκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τῆς Αἰόλου Κυνόρτου δὲ Περίηρον τόδε, Οἴβαλον· Οἴβάλου δὲ ἐκ Νηΐδος νύμφης Βαττίας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίαν, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρην, τόδε inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναί τε Ἀφάρεα καὶ Περιήρους ἀδελφοὺς Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam:

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγοι σοι ἐρῶ· ὅτι γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπη Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κεραοφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ ἀφ' τούτου ὅμοιός ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quæ dixit, eadem ego tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te Mercurium Majæ. & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. MERC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Συῶν] συκῆ F.

Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer.* ad Od. Δ. 16. Peribœam, νύμφιον Νηΐδων (nihil erat ista ætate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Α, 797. nescio quam recte; mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuam; Εἰδώλου ποίησε, Μέδη δ' ἴκτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulysses vero, qui inter Helenæ procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti polliceatur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adhaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis, Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantæ difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in *Synes.* Ιε. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπλήσας αὐτὸν μαγικῆς εἰς ἰδέαν αὐτῷ ἐκείνου, καὶ ἐχθὲς ἐπὶ τῷ τράγου nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quæ culpam præstare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandæ vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Græcos agmen clausérunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquissimus esset Pan, ὃς τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Græcos sæpe faviisse deprehenditur, quanti Deorum huncce noviissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. καὶ Πανὸς γε πρὸς οὐκ ἔχουσιν ὁμοῦ (οἱ Ἕλληνες) ὅτι ὑστάτου θεῶν γενομένου· mirandum sane fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati dicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimæ quæstionis expenso, conjectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fateär; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam eum valde delectatum fuisse ferant: vide *AEschyl.* Pers. v. 447. & Schol. Cur autem κεραοφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: hæc figura AEgyptio juxta & nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελῆ, teste *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διφυὴς Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam præcessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Athenienibus adscitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit, vel

ſonita ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & lacubrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro eſto tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſuæ chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcunque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

χάλλει μόνα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειός αὐτὸς ὤν, εἰς πατέρ' καλέσομαι, ἢ γέλωτα ὀφλήσω τοῖς πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καλοσυχνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνδρ' ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τῆς χορείας. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἥσθησαι. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἠρίστευσα ὁ Πὰν μετὰ Μα-

---

ὁ Πὰν] πρὸ Ἀθ. Ed.

vel fabulæ ipſæ tributæ falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κεφάλαιον vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κεφάλαιον, ὁ τὸ ἀκροτήριον τῶν ἄκρων βαίνων &c. κεφαλῇ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, δίφυης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λιτός, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus aſſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Παν τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσαι ἵππας ἐς τοὺς Τρωϊκούς, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panα ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. *Μουσικὸς γάρ εἰμι*] Sic in Bacch. & Amor. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. πάνυ τόμον, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὸ γὰρ ἐξοπτὸν καὶ ἰδιώματον ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Mieyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* προοιμ. ὑφηλὸς autem πλάσεως καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῆς συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο εἰκὸς ἐκ καλαμείου σκιώδους διατετρυμμένου. teſtarum ſonitus. Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρὸν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρὸν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑποφωνίσκει. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀρκ

ραβῶνι, ὅτε καὶ ἀριστεῖον [a] ἤρθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἔχει ὁ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκουόντοσγέ τινος.

rathone, ut virtutis præmium attributa ſit mihi, quæ ſub arce eſt, ſpelunca: ſi ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis ſit nomen.

4. MERC. At, quæſo, dic mihi, duxiſtin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: ſum enim laſcivior aliquantulum; nec contentus ſim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipſis atque obſervor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus iſta. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente ſaltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἤρθη] ἠρθὴ F. ἠρθὴ A1. J. V2. b Ταῖς] ταῖς ὦν J. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. J. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. J. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea perſona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. sic.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod ſtatuæ illi inſcriptum fuiſſe videtur:

Τὸν τραγόπουν ἁμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδα, τὸ κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων ἵσταλο Μιλτιάδης.

Rott. 306. f. & 390. f. V. & A.G.IV. 871. Innotuiſſe tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noſter* Δια. c. 9. Μαχραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id eſt, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *J.* niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide *Polyæn. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔοικον ἄλλος ἄλλῃ, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἵνα κακογενὲς ὀχεῖον ἐπιοῦσ' *inſcendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ὁμοταύλου πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. *J.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κώμα παγκοδικὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. θύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. *Hermeſianacti* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μίλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγὲ γαμὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἰύγξ. Echo, quae ſibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

APOL.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

ΑΠΟΛ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομήτριους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος ἥ ὄψιν· οὐκ ἂν [f] ἀκριβείας εἴη ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀλλόφυλοι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

[f] Διακρίσεως] ἀκριβείας C. Atticorum more: ἀκρίβειας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὤν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιβλητικῶς αὐτῷ τούτου δῆθεν Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μουσαίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα ⊖ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ⊖ μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτῷ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. V. M. du S. Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. T. H.

† Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Matth. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Νηΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. ὕστερ τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Διώνης, ὁμοπατόντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Διώνης, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνος· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. T. H.

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in *V.* est. J. G.

Sed vide Schol. ad A. Tp. ubi recte λειμῶνας. M. du S.

τα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. T. H.

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτοΐ. In Anglic. Πυθοῖ. J. B.

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. E. L.

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. J. Reliqui Πίτυϊ. M. du S.

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohærent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. T. H.

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκροπόδιον de qua dictione alibi. J. B.

ἡ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲ ἄρσιν, ἡ δὲ θήλεια, ὥσωρ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, ἡ τὰ αὐτὰ διατριβόμεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲ τόξυ τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲ Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, ἡ ἰᾶ τὰς κάμνοντας. ΑΠ. οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε ἡ παρεσκευάσθαι, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πόλε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν γε. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν ἕνεκα γε ὅτι σὲ ἂν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τις

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. A P. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξενοκλονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλινεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσους τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἦν τις Ἑ. .] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Iph.* *M. du S.*

17. Ὑποδεδρεγμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἱστορίας ὑποδεδρεγμένος. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποδεδρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποδεδρέχθαι, ἀλλοιῶσθαι, σεσηθέναι μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποδεδρεγμένοι ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Def. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* ἀβδεδρεγμένοι ἤδη ἐς πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον ἀκρατοφορεῖσθαι, qui jam ulterius provecti vino permaducrunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τὴν ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρίχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην δὲ Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀδαρνίδα· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πάρα τῆ εὐπρεπεῖς αἰδήμων verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

πεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς [c] καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μου τὸν κόμην καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὃν ὁρᾷς θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. EPM. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀφοσιώμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διατρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παραστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἀναστίθεναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

[c] Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἴσως τὸν Πρ. J. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V2. [d] Μηδέν] μηδὲ ἴσως τι J. pejus ἴσως τι V2.

21. Οἴμοι, τὸ μὴ] Scribendum eſt, οἴμοι, ὅτι μὴ καλεπῶς. T.H.

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* A.V.

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπειρᾶτο. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπιχείρουν ἡρωϊκώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθυμούντων. Sic Latinis *tentare*, ſic Dial. XXII. ταῖς αἰχμὴν ἐπιβαίνειν. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. J.B.

29. Ἐγὼ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. J.B.

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello Περὶ τῆς ἐν τῇ προσαγ. σφ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adlequerer. T.H.

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. T.H.

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι κἀὐτὸς οἰνοχοῶν· multo ſerius haec ſcena eſt acta. T.H.

δω μόνῳ τ̃ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. καὶ ἱκανά μοι τὰ τ̃ ἡμέρας ἔργα, οὐ παλαίστρας εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum ; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere , defunctosque proſequi , & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt , quæ de die facio , quum in palæſtris verſor , in concionibus præconem ago , rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερον οὐ θρανῷ καὶ οὐ ἅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ὡς γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαῖας τ̃ Ἄτλαντος θεραπεύω αὐτοῖς. καὶ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὁ τ̃ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁ πόμφων ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt : mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſſellis procreati, epulantur curarum expertes : ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum , quid agat puella , antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

[a] Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita *B2.* reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ϵ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς , νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus : *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα , παρ' ἡμέραν ἑκάτερον οὐ θρανῷ καὶ οὐ ἅδου υἱοί] Non ſatisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur* , vel , ut alii , *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺ γάρ ἐς ἐμὲ εἶναι τὸ ἀναδῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam : non Mercurius Apollini , ὁ μὲν χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐκῶν Κάσωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ *B2.* οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ϵ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta , tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὁ τ̃ Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁ πόμφων ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula , quam tangit , non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet , ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam , Semeles ſororem , perferri , & ὡς κόρην , *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum , quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam , quam voluit *Graevius* , ſi tetigerit *Noſter* , nihil eſt , quod prius credamus , quam illum intelligi noluiſſe : quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat ? Imo vero facile poteſt probari , nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet : apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit , ὁ δὲ νομίζει πρὸς Ἰνὼ ϵ Ἀθάμαντα , καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone , ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo , *Lucianum* memoriae vitio , dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τ̃ Εὐρώπης τ̃ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia , vel, ut alii volunt , Nycteï.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. κἀγὼ ὅλως ἀπηγόρθυκα ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἓα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σεῦε ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Z E T Σ.

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθυκα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quae ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπρᾶσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὃ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. ſcribat, ὅτι ὁ δούλος τὸν ἐλεύθεριον ἀπαγορεύοντα πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπαγορεύοντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι ὧδε τὴν κεκλημένων ἀτυχεῖς ἢ κακοδούλους, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειᾳ δ' ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους ἀφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· ἢ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι μὴ ξυνετάραξε, ἢ ξυνέχεε. ἢ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τ' καλὸν ἡνίοχον ἢ διφρηλάτην ἀπέπεμψας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν ἢ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, ἢ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τ' ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ ἢ τ' ἵππων τ' θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τ' χαλινόν; εἰ γὰρ ὀφθείη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει ἢ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἢ ἐς τὸ ἐναντίον ποτὲ δρόμου ἐνίοτε, ἢ ἄνω ἢ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, ἢ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπολύ, ἢ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti coneredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀπόῤῥιπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμην] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. polito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβίβαμον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσαιτες ἐπὶ τὰς ἁτήνας τέκνα ἢ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τ' τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἑστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τῷ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀπὸ βαρὺς vel ἐδραῖος ἢ βεβηκὼς, στιμνοκρίπις τὴν ἀγχιλίαν ἢ βεβηκὼς, μόνιμος ἢ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ & αὐστηρὰ & σιδηρᾶ & βεβηκυῖα· ἐ κεφαλὴ ἐοικέναι ἐπ' αὐχένι, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσοῦτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἶχεν τ' ἀντυγ-] *Micyllus, jugum currus:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &c

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὄπισθον αὐτῷ τ' ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλε-
λιπάρησε δακρύων, ϗ ἡ μήτηρ Κλυμένη
μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ὀπὶ τὸ ἅρ-
μα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι
ἰαυτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα
ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κατανὲς αὖθις
ὀπινεύειν, ϗ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τ' ἡνιῶν, ϗ
μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον
δὲ ϗ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύ-
νοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὀπιβὰς τοσού-
του πυρὸς, ϗ ὀπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς,
ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς
ἡδονλο οὐκ ὄντα ἐμὲ τ' ὀπιβεβηκότα, κα-
ταφρονήσαντες ϗ μειρακίου, ἐξετράποντο τ'
ὁδοῦ, ϗ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ
τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ,
αὐτὸς εἶχε τ' ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός
τε ἤδη ἔχει τ' δίκην, καίμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκα-
νὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας; νῦν μὲν οὖν συγγώμην ἔπονέμω σοι· ἐς
δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐθελονομήσῃς, ἢ
τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ ἀμάθοχον ἐκπέμψῃς,
αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ϗ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς
πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad *Il.* E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τεινων] Ἔξαρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ' τοῦ ἅρματος ἐπεφέρειας· λέγει δὲ τὸ κύκλου τοῦ ἐπιβαπτηγότος ἐν τῷ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατεῖνειν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τεῖνειν, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐτιβάτην· v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τ' δίφρου vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ ἐπεφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ἐφ' ᾧ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ ἐπεφέρειαι τοῦ ἁρματίου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐξ ἄτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τ' ἐπεφέρειας, ἤ (scilicet ἐπεφέρεια· prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) ϗ ἄντυξ ἐ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρτυς δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Schol. χ.σαν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ' μὲ Φαεθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τ' ἡνιῶν, τὰς δὲ ἵππους καταφρονησάσας τ' παιδὸς ἐξενεχθῆναι τ' συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. T. H.

πυρωδέστερον. ὡς δ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα καὶ ἔπεσεν ἐκδιφρεθείς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσασαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενον τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερον τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π. Α Ρ.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερον ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο- 30

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ὧν χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' οἷς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ἀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς εἶρια κεραυνῷ Ἠμιδαὴς Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι οὗτος μέ . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἰσημερίους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οἷδ' ὅπλον τί ἐστιν ἢ οἷα χεῖρες ἢ τὸ ἀφιερῶσθαι ὑπὲρ σῶν ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρον *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ διάγραμμα &c. *AEschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τοῦ κονδύλου ἴχνη τοῦ τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inusitae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἐλλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων· *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τῶν γεωρίμων τινες παιδάριον μοιχολωπισμὸν θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐμώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη δὲ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων σίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schulsingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι πανίαι μεγάλαι, γυμ-

πὰς

hic? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διαφέροιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παλαίων τοῖς ἀπὸ τῆς Βεβρυκίας τυκτεύουσι, καὶ μάλιστα, ὅτε συνέπλει τῷ Ἰάσονι· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὀρθῶς, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

[b] Διδάξας] διδοὺς *F.* quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

ναὶ τὰς παρειὰς ἰκάτιον, ὅμοιον τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. *T. H.*

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* *M. du S.*

42. Τὸ ὠοῦ τὸ ἡμιτ.] De pileo intellige. *M. du S.*

Τῷ ὠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quædam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τῷ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtuſae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *neratae; Brantii, jubatae:* ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τρόπιλος ἐστὶ μεμιμημένος Κόρυθι σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Pottero* in verſu 89. Κελεφάνῳ τροπίλοιο (ita legendum puto) ὀστρακομόρφῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀττικὰ, τυτθὸν, ἀντὶ τοῦ γυμνὸν ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα ἀφ' ὧν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τικτὼν Λήδη ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit σύμβολον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππον ἑκατέρᾳ stella, jacuhm in manu, & equus utrique al-

quos, κωνῆν gestare voluerant: similiter *Schol. Aristot.* ad Rhet. I. jungit ἱλαδήφορον & ὑγίειαν· ἐν Λακεδαίμονι τὸ πορφῦν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστὴρ ὑπερφαίνων talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditissima Socceri mei *Jac. Wilkii* nemismatotheca jam olim depromtos iterari jussit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si caulam quaeras; ipsa rationum, quae reddi possint, capita rem primo adspectu liquidam obfuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transtra navium & antennas persultant, prospori cursus salutaris praenuncias, Castorumque numini sacratas Διοσκούρους appellarunt: *Hesych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς πλοιζομένοις φαινόμενοι ferunturque quoque in Lysandri navi conspectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἑκατέρωθεν, ὅτι τῷ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἴακιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non sprevit, virtutive suae adversum censuit Lysander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine siniistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida sidera*; *gemina Ledae sidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &, quod inusitatius, *stella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si *Apollodoro* constat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris specie, ad originem a Jove ductam, quem sunt, qui tradiderint adsumta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀετὸς γενόμενος Κάστορα & Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, sive magis *Scholiasten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὃν τὸ Λήδας ἐγεννήσαν Κάστωρ μόνος & Πολυδεύκης, ὃ ἀστὴρ μορφῇ μιγεὶς αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen & titulos Dioscurorum inseruerunt: καὶ γὰρ Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae saepe sibi vicissim nocent, voculae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum hujus universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους idque adeo poëtam, in cujus adyto sapientiae, quicquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, quum eos ἡμιμόρους vocat Od. Λ. 302. cum his ferme consplrat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. τὴν τῶν ὅλων ἀσφαλῆ ἰσόρροπον τῶν ἡμισφαιρίων μυθογράφοι παρῳδοῦσιν (perperam edidere *μυθογράφοις*· sic autem vocat poëtas, praesertim Orphicos) οἱ περὶ ἀνάπλασιν ὠῶν, οὓς ἐπεσκηνωμένα πλάσματα συνῳδοῦντες ἰδέᾳ τινὶ τὸ ἀκίνητον δόξαν κεκαμψιοῦσθαι, τότε ἡνίκα ὡς ἡμισφαίριον τὸ λοιπὸν διχῇ διῃρέθησαν, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τὰ ἡμιμόρια αὐτῶν πρωτοπαράστατον δύγμα· eum in modum ex C. MS. postrema cum *D. Hoeschelio* sunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio spectat *Euripidis Scholiastae* locus ad Orest. v. 465. ubi postquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Castori quoque eripuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, ὡς & ἀναγραφῶσιν εἰς ἡμέραν & νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, sive philosophos justorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Jovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis facto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἡμιμορίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Eustathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverse intellectis haustam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hace emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Isag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacrerimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, *Alexidis* venustissimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῶλους, ait, τινὰς ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, ἢ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνιττόμενοι τὴν ἡμισφαιρίων κίνησιν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur stellae micuerint frustra quaerimus, si haec jam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas extitisse Dioscuros ex *Cicerone* manifestum est de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubulens, Dionysus. Tritopatreus,* quod

aliud: quo factum est, ut sepe hunc ap- ἀλλοιούς· ὅτι πολλάκις ἐγὼ τ μὲ προσ-

πον

quod vulgatur, unius fuisse nomen induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Atheais eximia religione culti, quam diversæ fuerint sententiæ, demonstrat insignis *Suidæ* locus in Τριτοπάτορες similia plane, sed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero stabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pausan.* X. p. 896. Amphissenses ἄγαλμα τιλετῶν Ἀνάκτων παλουμένων παίδων· quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀναστολίστας, ostendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Eusebius* servavit, locus Præp. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi nascuntur ἐν τῇ Σιδύκ (Σιδύκων vel Σιδύκων appellat *Damascius* apud *Phot.* p. 573. Σανδύκων *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Καρύβαντες, ἢ Σαμοθράκες eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pausan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα μεγάλους ὧν σφᾶς οἱ αὐτὴν θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum testatur Athenienses τὸ Θησείου ἵδρυσε Κάβειρον τὸν τιλετῶν καλαφύσαντα· V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Insc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quæ scribit *Herodot.* II, 51. Pelasgos, Ἀθηναίοισι συσκευὴν γενομένους τὸ τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quæ postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiæ disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Ἐὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— κόσμου σωτῆρες ἀγαθοί, οἵ τε Σαμοθρήκην ἱερὴν χθόνα ναιετάουσι Κυβέλης θυτῆρες ἀκηράσιοι τελεσφόροι ἀνθρώποις· illaque imprimis observanda. Κεκρυμμένοι, Καρποῦσθε ἀνάκτορες, τόδε νᾶτοι τε, Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἔναιον, ὁμοῦ Ζηνὸς κόποι αὐτοί. Ποσειδᾶνες, ψυχοτρόφοι, ἀφροσιδεῖς, οἵ τε τῇ ἱράσιον Δίδυμοι κλῄζεθ' ὑπ' Ὀλύμπου. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerant; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est *Ovid.* I. Trist. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perseus Macedoniæ rex victus διέπλεσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac historia sub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6. librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem juvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas statuit duas virileis species aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos Inscriptiones præbent, & sæpius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pausan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injustæ causæ auctores sane graves, *Eratosth.* Catast. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Astron. II. c. 22. & *Caesar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Isidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, *Onomacritus*, sive quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & *Nigidius*, Astronomiae veteris consultissimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; nisi malis *prater eis*, hoc est, præterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) *qui initiis praesto sunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere descriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse *Sextum Emp.* qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula præferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis alibis notatum est a *J. Davisio*, viro doctissimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio distributos *Stesichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

τὸν Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὴ δὲ τῷ ζ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illam, Pol-

Suidas in Κύλληνος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥρων δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπέθηκαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς πίλους χρυσοῦς ἀστέρας· periſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat πίλους· nam κεφαλαῖς πίλους ἀστέρας, quamvis ξύφος πίλους ζώσασθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους πίλοις κεφ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδυσε τε πίονα μῆλα οἶνον τ' ἐρυθρόν —— de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχὰς εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπισεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ὑποδεδόσθαι γνώμης τὴν ἀσφάλειαν ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλοίων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὸν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* cum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, ilsque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λέγεσθαι, καὶ σωτῆρας τῶν πλοόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Antipelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe:* quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſtiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλουμένους ἐκ τῆς πετρωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πίστιν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ὅτας αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡς ἀμελουμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, εἴτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἑστὼ πώλοιν ναυτίλοις σωτῆρσιν, &c., Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεθίσουσι θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπικο ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἔμπαλιν αὐτὰς οὐκ εὐμενεῖς αὐτὴν ἐπιφαίνει. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus fidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres:* merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Παλυδεύκους ὀνόματος· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

vit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male succesſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenæ præſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἡδονῆς τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenæ munus tribuere non fuit veritus; cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſæpiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οὐ πᾶσι ῥοθίοις Τιμᾶς σωτῆρας ἔχουσι, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προστάγειν τοῖς διωκομένοις Ἀσυρίγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀνθρωπίνων τὸ πλεῖστον τὴν περὶ τὸ γενέσιον τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illiae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νεμέσεια σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λωβητῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαστὴρ *Carcin* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEtoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὅπιν βλητῆρα δίκης malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλητῆρα οἴκων, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ναυσὶ γινομένους· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris ſit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μὴτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάττεσθαι βίαιον πόντον, ἀπούσας τι ἀνήμερον ῥοπῆς in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano meritis conſentent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίροις, εἰ πολλοὺς μὲ ἤδη τρικυμίας κατεπαύσαμεν, πολλοὺς δὲ καὶ σιλπνοὺς λαμπτῆρας ἔν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνήψαμεν utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῶρον, naulam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφοί. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo próbis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σάῳειν τοὺς δικαίους quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ σὴν ἀιθερίαν σείχουσι πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαραῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Ὅσιον δ' ὅσιον ἐς τὸ δίκαιον Φίλον εὐ βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύοντες μόχθων σάῳομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀιθρίκτων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἑστῶτ· *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἴμπης ὁμοῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκεθε νῶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ἀκμήνοις θανέσθαι quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὸ θαλάσσης ἀναπαραχθίσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τῷ μὲ καλυδῶνι, τῷ δὲ ῥοθιλυζομένου, καὶ τῷ κύματι ὑπὲρ τὸ τοῖχον αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλυτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τῷ κλυδωνίου τὸ πλεῖον quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ ἐκ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ἕσσι εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ὡθεπέμπουσας αὐτούς τε καὶ τὸ γόμον· ἀλλ' ὁ τῷ μὲ ῥόντας κλυδόν, τῷ δὲ πρόντας· interpres, qui ſententiam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παφλυκτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ φλεγμοναὶ τοῖς ὠσὶν ὑπεγκύμασι· ταύτας ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάττουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύσιον ἦμεν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτοῦ.

illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐπείμαιλο ἕτερος αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ὦ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν γνώμην, εἴτε δὴ ὄφονται ἕτερος ἀλλήλους, ὅταν ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὅστερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ πα-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὕπνῳ λέγουσι φαίνεσθαι σφίσιν ἐπὶ τῆ ἰσθῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κίρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τὸν Διοσκούρων μεῖζον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παλαιοῖς πλοίοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς νεωτέροις ἤδη τῆ νηῒ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec frandi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. Ex. *Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata εἰν ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das tuis, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernis Ledaei Casteris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὑπὲρ τούτων ἄλλως νοοῦσι. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἀλληγορικώτερον τοῖς ὑπὲρ τῆ Νεοπτολεμείου λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτι κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ περὶ Ὁμήρου φησὶν ἡμέρας αὐτοὺς ἀναβιώσκειν, &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, cetterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

60 ὁλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄρις-
τος ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύσῃ, καὶ τἄλλων ἕκα-
στος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρη-
σίμην, ὅτοι δέ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ
εὐωχήσουσι, τηλικοῦτοι ὄντες; EP. εὐδαμῶς,
65 ἀλλὰ πρόσταγμα αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Πο-
σειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ
ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ὀπι-
καθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμ-
πλέοντας. AΠ. ἀγαθήν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σω-
70 τήριον λέγεις τὴν τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apolled.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ σὺ θεοῖς εἶναι καὶ σὺ θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι] παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν θεὸς μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὅτι παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι ὅτι μὲν οὖν Ὀλύμπου διατρίβουσιν, ὅτι δὲ καὶ Ἀιδωνέως. Fuere Viri Docti, quos difficilium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae, Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* δοκιμάζοντων ἀθανασίαν, *Schol. Homeri* ὑπομνῆσαι πρὸς τὴν ἀδελφὴν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀφ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *Aelian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δέ τι π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ὅτοι τι ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ· malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sine jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* addi I. p. 13. Latona γενομένῃ πρώτον Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγείνατο· quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προσπαρέχει τῇ Ἄρτεμιδι τὸν Ἀπόλλωνα, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menandri* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλανᾶται μόνη· ἴσως Ἄρτεμις διαπτύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poetae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖαν, ἀσφαλῆ, βέβαιον· pro Πάγιον Λαῖα, ὀλέθριε· pro Λάϊγα· ἤγι & ἤια, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργαλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριάλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Eu-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτῷ παῖς ὢν ἄγριος ἔτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀπῶσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἀλλὰ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν ἀνδρῶδες γάρ· ὁ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι διάλογοι ιέ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύεσθαι διασύρει. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδος, ἢ μάλοις, ἢ λευκότερος (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ἁλοὶς μαλίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἐξεμάνησθαί τινα vel τινὶ, ἐμμανθάνειν, ἐξεμανῆναι, ἐκμανῆναι, ἐμμανῆναι ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Emixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo*. Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦριος editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ὑπεροψίας τῶν ἐρασμάτων καὶ τῇ γάλακτι πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἱρᾶν τῆς Γαλατείας certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppositio Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. T. H.

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermiscat undam.* G. C.

17. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Mss. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. M. du S.

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπιστ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῆς ὀξυδερκούστου ἀπὸ τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρῶμαι· ἀλλὰ τὸ φάτνη γοητικὸν τοῦτο ὑμῖν φέρω· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς [a] σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅπου τὸ ἠιόνος ἐν τοῖς [b] πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ ἥ τε ὄρεως καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει, ὑμᾶς μὲ οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ [c] ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὄπιθον οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λιθικὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ὄντα τὸ ὄψιν, ἀπὸ τῆ-

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *f.* b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ B. Priores Edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὸν ὄψιν.

ſarcho frequens: ita verbum σκεπτιωτεύειν in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκεπτικὸν apud *Platonem* ejusque imitatores ἄσπερ λὸκ σκεπτῆς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Auyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξεκόμας τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίασιν Σῖλο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκεπτῇ vel σκεπτὸν· niſi forte malis ἐπὶ σκεπτῇ) Θεόδωρος οἰνόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, καταφρασικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρκαδίου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῆ προπόδων τῆ Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παραφυσίας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *F.B.*

22. Ἔμοιγε] Abundat. *M.du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *F.B.*

25. Ἐνδεεῖ τὸν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὸν ὄψιν· nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, εἶδεν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δὲ ἴσαν. *T.H.*

Ibid. Τὸν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὸν ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ· quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra Θ. κρ. c. 7. & ἰσ. β. c. 36. εἰκ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo h c ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὸν ὄψιν ἀσθενῆ. Juntina καλὴ τὸν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἐτυμολογικός. *F.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ὄντα τὸν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὁμοίως, ὡς ἀπὸ κατόπτρου*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς μοι λέγουσι.
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐπείλησον, ἧς δὲ γαλάνας.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἃ μία κόμα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli ſtarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi*
Quum placidum ventis ſtaret mare —. *G.C.*

πέτρας τινὸς, εἰπόλε γαλήνη εἴη, ὀπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν εἶδεν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπερέρπῃ αὐτῷ ἡ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. ἡ μὲν ἐγὼ ἁπλῶς ἡ ἀκράτως λευκὴ ἔμοιγε ἔραστὴ [b] καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα ἡ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὑγκᾶσθαι ἔδοξε. ἡ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν ἢ σαρκῶν· ἡ τὰ μὲ κέρατα, πήχεις ὡσανεὶ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, ἡ ἐναρμόσας τὰ νεῦρα, εἶδε κόλλοπι προσγράψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, ἡ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν ἔτι γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὼ Ἠχὼ εἶδ' ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, ὅτι καλὸς ὢν, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδήν, ἡ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eaitescat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ὑπερέρπῃ] ἐπιπρέπει O. b Καὶ τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶ F. & Marg. Alw. ἡ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχωμένου male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἦλθε δ' ἐπὶ κιθάρᾳ. V.

33. Εἰπόλε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ ῥ' ἀρὰν ἐς πόντον ἐσέλπετο· ἦς δὲ γαλάνας dubito an *Nester eo* respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adjecerat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λώιστόν γε νάκτας ποτιδῦν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte recenti.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, lacteaque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis; Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T. H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut *Revir.* c. 47. Cetera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη· sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα!] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philops.* c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα πρανίου ἐλάφου quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocularn, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem videram, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

stra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δέ ὁ ἑπέρας ⊙ ὑ ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκ/ου σκύλακα, ὑ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς ἂν οὖν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραςῆ; ΓΑΛ. ἰδὲ δοσὺ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τ σαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτεροι, ὑ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπίσαμένον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραςὴς μὲν οὐδὶς ἔςι μοι, ὑδὲ σεμύνομαι ἐπέρασ ὢν· τοιοῦτος δὲ, οἷ⊙ ὁ Κύκλωψ ἐςὶ, κινάδρας ἀπόζων ἄσπερ ὁ τράγ⊙, ὠμοφάγ⊙, ὥς φασι, ὑ σιτεύμεν⊙ τὺς ἐπιδημοῦντας τῆς ξένων, σοὶ γένοιτο, ὑ σὺ ἀντερῶς αὐτοῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Κ Τ Κ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τ καταρά-τ ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, ποιμαίνοντα ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus cerapta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T. H.*

48. Κόλλαπι] Id eſt, *clavicula*. *F. G.*

50. Ἀλλ' ὁ λόγος ὁ] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίτον δέ τοι ἄλλον ἔρευς, Πάνας ἀμφοφῶντας, ὑ σκύμνους τίτορας ἄρκτου. In Ovidii Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae cunctos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum *καὶ* minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diſſitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερ⊙ ἔμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀπόζων, ἄσπερ οἱ τράγοι; *T. H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάδρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδρας λιποθύμους Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀπόζοντα, Dialog. ἰτυφ. Κινάδρας, δυσωδῶν τ τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναδρώντων μέλη, vult etiam κινάδρων eſſe τ μαχελῶν δυσωδῶν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* *J. B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J. B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ἁδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον αὐτὸν τοῦ ἄντρου, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ὀπισθολεύοντας δηλονότι τοῖς προβατίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἦν μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνησυάμενος ὁ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὔοσμον, [b] ὀπισθολόταλον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum ver-

te-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ἐπισθολόταλον] Ita G. P. J. V2. ἐπισθολυστόταλον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. G.C.

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπισθολυστότατον, scribit ἐπισθολότατον sic & apud *Synes.* ἐπισθολότατα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπισθολὺς sed ἐπισθολὸν non infrequens est Graecis scriptoribus. J. G. G.

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ἑρμῖνι, mox, πίτνην ἐπέθηκε θύρησι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀψ ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φερέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed Graeculi manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν Poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. T. H.

88. Ἐπισθολόταλον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. P. Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπισθολυστόταλον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλιστον. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσεπιβ—. M. du S.

Ἐπισθολόταλον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλιστον per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλότατος ταύτης ὕσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἰσπ. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλότατοι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων σὺ τοῦ τοιούτου τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεπιληπτότατον ἐθέμεθα τό καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλότατον ἅπαν. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰς πρόσθεν ἀδίκου τός τε ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θαρσαλέος, ἁμαρτητός, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάπιστον τῶν ἐπιβουλότατον πτῶμα ὁ πλάτ. *Stob.* e *Dione Chrys.* ἀβολὰ κακῶν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον καὶ ἐπιβουλότατον. T. H.

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, extremo, dorado, acu-

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille , raso ad acuendum vecte , & ambusto insuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus sum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormivisti, fili , qui non exsilueris , dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit : nam, ut mihi quidem certo persuadeo , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem : nam quum consedissem juxta januam , venabar manibus expansis , solas prætermittens oves ad pastum , præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt : scisciteti autem insidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀπεῤῥάφελο, ᾗ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμιν· τέλ⟨ος⟩ δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τ' μοχλὸν, ᾗ πυρώσας ᶜ γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· ᾗ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλουμένος. ὁδ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ᾗ γ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ' πέτραν ἀπὸ τ' θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· ᾗ ᵈ καθίσας πρὸ τ' θύρας ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ' νομὴν, ἐντειλάμην⟨ος⟩ τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει βοηθῆσαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, ᾗ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τ' βοηθοῦντ⟨ος⟩ τὸ ὄνομα, ἐγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέν-

95

10

acuo. Lucianus , ὁ δὲ ἀποξύσας τ' μοχλὸν Ϲ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, *sed videndum est an* ἀποξύω *possit etiam pro* ἀποξύνω *accipi , id est , acuo :* quidni ? modo potestate secundaria , *deradendo* , quemadmodum in lignis fieri debet , *exacuo*. Vereor tamen , quanquam lectioni vulgatae controversiam non moveo , ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* sumtum Od. I, 326. — ἀποξῦσαι δ' ἐκέλευσα· mox : — ἐγὼ δ' ἐθέσπισα Θρῄσσας Ἄκρον, ὅθεν δὴ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὅτ' φασγάνῳ τοῦ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* ἐξέσσυα *Scholiastes* interpretatur: ἀποξύσω· tum ἐπυράκτεον , ἐπύρουν εἰς τὸ δυλὸν πεσῶσαι. Distinctionem , quae perperam in nonnullis Edd. posita *Benedictum* deceperat , recte collocavit *Budaeus :* ceterum unde promsérit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum istud compositum , tametsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. *T. H.*

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* AEn. III. — *& telo lumen terebramus acuto.* *G. C.*

Ibid. Πυρώσας γε , προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι , ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne succenso.* Sic est interpungendum & vertendum. *J. C.*

2. Καὶ καθίσας] Usque ad μόνα aberant a Mss. *J. B.*

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις , ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte distinguit haec editio ex Salmuriensi ; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. *J. G.*

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta : si quid esset in ea momenti, debuerat scribi : μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras , intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane *Vr.* & ferri potest, ὑπ' ἐκείνοις, scilicet προβάτοις· sed potius habuero , ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expressit , sit commentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* sive *Maximus* Συναγ. I. ad *Gregor Nazianz.* Stel. II. p. 172. διέθηκε δὲ μεθύσας τ' Κύκλωπα, ᾗ τυφλώσας αὐτοῦ, ᾗ ὑπὸ τὸ ἴδιον ὑπὸ κριῷ καταπερονήσας ἑαυτὸν , ᾗ ἐξελθὼν σὺν τοῖς κριῷ ἅπασι φυγάδα. *T. H.*

οἰηθέντες με, ὡχοῦσι ἀπιόντες. ὅτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμοῖν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὔτοι ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀποκώπαι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Labotant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐστὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T.H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam [*], occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis polluereturur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sisaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. *G.C.*

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τοὺς δίαυλους τοῦ πολέμου καθίστανται ἄλλοι ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἱερομηνίαν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἥδιστα πολέμου. *J.B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra fortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἁ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φύγουσα τὸν Ἀλφιόν, mutatum iret in Ἁ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειὰ vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T.H.*

Ibid. Ἀλφειὸ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. *G.C.*

22. Οὔτε ἀναμίγνυται..'.] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

fa-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειὲ, μόνῳ τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πολλοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθεὶς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς διὰ θαλάττης ξυνεχῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπῃ βάθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Α. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

Π Ο.

b Ὅπου] ὅπως *J. Vr.*

ferentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφχυθείς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφχύνω & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in ἀφχύσθαι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus climata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ ἀφχύσθαι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε ἀφ' ὑγροῦ πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τῷ ποταμῷ μὴ ἀλφχόμενον τῇ θαλάττῃ &c. πανταχοῦ μοδῶδες. V. p. 325. C. Padus ἀφχύμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τας ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεχῶς ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐνιαῦθεν δύσιν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μίγνυσι ἡ Συκελίας ἀμιγὴς τῇ θαλάττῃ ἀφχοῦζον τὸ πότιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγῆς ἁλὶ θαλάσσῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' ἐκδημοσίας ἀπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παραχόμενοι δὲ παρασκευὴν τὸ ἦθος παιδικὸν ἐν τοσαύτῃ νότῳ τῇ πόλει, κατὰ τὸ ἐπ' Ἀλφειῷ παιγνιώτατα μέλλον, ἐξ οὗ Πελασγικοῦ πρὸς Σικελίαν ἄχει τὸ πολυμιγὲς ἀφχι θαλάσσῃ μίσγεσθαι πανταχῇ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum præterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνω retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quæ alibi proferentur, junctæ per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſaſpectum mihi eſt ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπεγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſæpe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gavium*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticas anates & gavinæ*. Λάρον latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante Erasmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Hanc avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφανῶ σεαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανῶ. *Neſcio ubi, ſicut gaviæ & ardeæ, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſeturus.* *J. J.*

Ἀναφανῶ] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, πῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελικὴ· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ λιμπυγὴς τέ ἐστι, καὶ λιμπὸ καθαρῶ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

a Αὐτῶν] αὐτὰς *J. Vz.* Marg. *Alw.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ πῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πῦ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέκεμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἀπὸ αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελευταῖον καιρὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὸ δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἐσάασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἁπλησίας τε, καὶ ἀκριβείας ἀκριβάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἰσκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὸν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπόγυον τῷ σώματος, ὑδὶ τοῦτο ἴσχει. Sic cap. 15. καὶ Κόρεσβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην ἐκ ἰκανοὺς ἀνοίτους φασὶν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio* adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniſſe.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem*, &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae dispersa a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerint, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. J. J.

Hâ

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα ἣ πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ἣν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μᾶ, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ ἣ Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει νυν ἣ ἀγαπωμένῳ καὶ ἀναδὺς ἀπὸ ἣ θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνην *F.* Fr. *A*IW. Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναυλομίγνυσο. C. P.

Ἠδὴ πᾶ . . . αὖτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Fenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν δὴ ἡ Ῥώμη, πότε ἂν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὖσα ἐν τῇ Ἀττικῇ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Mer.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὴ, πᾶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὴ non eſt idem plane, quod αὕτη ſic enim ſcribendum fuerat, ἦδη δὲ πᾶ σοι &c. Cape quali poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα ſequi ſolet ἔτι in hoc ſtructurae genere croberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δὲ ἐπιτίθραυμός τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους ἔτι εἰσιόν πως τότε. *Noſter* πᾶς δὲ Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οὐδά που καὶ αὐτὸς, ὃ ἐτεῖρε, ὡς ἔ τ' ἐμπεταχειρίσεσθ' ἔτι. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες ἔτι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διωγμὸς τί ἴσι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωαγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆ Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τι καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀστέρμονον τῆ ἁλυκῆν τὸ τῆ Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναζλύζει] Inde ἀναζλύσις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἣν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *venire ad aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τὸ Ἀμφιτρύωνα γυναικός, ſcil. ἐπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάρει ὡδὶ τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴγε σὺν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ὡδὶ τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ἥτις καλῆς φοιτώσης ἐσημέρας παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναυλομίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Συναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν ὅταν τὸ δὲ αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκοῦσαι. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινα τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν οὐδὲ προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι πρὸς ἐν ἐν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἄγων συμφωνίας ἀμουσοτάτῳ αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμιλοῦντος niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MENELAI ET PROTEI.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Φορκύνου· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MEN.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὅταν δύο ἢ καὶ πλείονες αὐλητοὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίων, εἴτε ἀλλοφύλων, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν ἐπὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ ἐπὶ συμφθεγγομένης. haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστικοὶ, οἷς καὶ προσῆλθον, meminitque *Athenaeus* τῶν τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τῷ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρον) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἴδοι καὶ πίτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρεσι νῦν εἰς συναυλίαν τὸ πάθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἡμῶν ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praciverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν πρόσιθ', ἵνα Εὐναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλείνου τὸ χρῆμα τῶν συναυλίας εἶναι τῶν τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἑταίρων praeceſſerat, καὶ δῆτα ἦδυς ἦν ὁ κορυφαῖος ἐν κατόχοις τῶν χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διαστόν quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* I. II. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχθὺς) ἐνθυμεῖται ὁ Δωρίων ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eadem aliqua cum fonte illo miſcearis*, aegre, quorſum ſpectet, parvideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσασθαι χωρὶς τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι τοιαύτης *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίας ὑγροῖσιν, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὅμαυλον. *T. H.*

M. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλότερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ἄντιμε ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

58. Εἶ-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas meinet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quædam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quæque hujus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæserit cirris, illi similem se reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὅτι τἄτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀπηγμένους τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μέλεπόίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῆς ὀφθαλμῆς ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, [a] προσέτεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γὼ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ [b] κάειν τότε δόμοι πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁπόταχές ὁ ἰχθὺς ἔστιν εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὴν μὲν πολύπουν εἶδον. ὁπόταχες δὲ, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δὲ πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τοῖς πλεκτάναις, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσέτεγκέ μοι] προστέτεγκέ μοι. *Ald. Junt. Vrs. Steph.* b Κάειν] Ita vetustae Edd. eaque reperitur in *Xenophontis* scribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 174. *P.* male καιν. *Steph.* κάιειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & seqq. Sed v. 418. praedixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῆς ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. G.*

Ibid. Ψευδὲς εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus interpretes, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. *Hesych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ὡς ὄν, ἀλλὰ χῆμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philostratus* excerpsit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὅς περὶ πέτρῃ,
Τῇ προσφυόμενος, τοῖος ἰδοῦ ἐφάνη.

Id est,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admovit, fixa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex *Pindaro* opinor: ποτίου θηρὸς πετραίου νέον ἴσχων. *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, si accuratius loquaris, κοτυλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σκέλη, τρίχες, recentioribus Graecis κορφάδα vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella*, ut adversus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* observavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat *N. Heinsio* minus in hac re circumspecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad *M. Eyp. Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Hesych.* opportune *Eustath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους, τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχιόνων κοτυληδόνων, αἱ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκειται ὁμοιαι οὖσαι κοτυλίδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν ἑ παρομοιάζουσι apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45, κοτυληδόνες αἱ ὑπὸ ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἐμβύζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦσαι ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur

τὸν, ᾗ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλάτλων, μηδὲ φανερὸς ὢν ᾗ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν πῦρ ᾗ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur; ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteus. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑΛ. ἐγὼ ξυνειστήκειν ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις γὰρ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεσαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τὴν Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. T. H.

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; F. G. Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi. J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. T. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gatakerus* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. T. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν οἶδα, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraïca conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. T. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res perveniisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τὸ μὲ πινόντων, ἐνίων δὲ χροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, ΗΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥστε ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατέκλινοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέκρινεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐγὼ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγινώσκειν τὸ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετ' μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀλιτήτης ἀμβλυώττῃ.

TPI-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἰδὼν ἄδων. *T. H.*

7. Ἐπιλέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπελέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ τραπεζοῦσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἐκλέξασθαι & ἐπιλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τὸν λόγον ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν ἴσται, *singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα· ἀναλέγεσθε. *T. H.*

11. Διέκρινεν αὐτὰς] Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρίναι legas an κρίνει nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον εἶμαι; εἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καί τις ἥξει μετ' μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut 9. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος διαφθείρειε κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον εἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μετ' μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατήσασαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi; nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Atteutus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Ποσειδον, ἡ παρθένος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη πάνυ καλή· οὐ μὰ τὸν Δία ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλθοῦσαν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γάρ, ὅστις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] *Τούτων τῶν πεντήκοντα πατὴρ. V.*

25. Ὑδροφόρος] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Συλλαγαγεῖν τὰς θυγατέρας ἐς αἰτιαμὸν ἀδίκημα, ἢ πέμπειν ὕδωρ ἀμητροῦσιν. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J. C.*

33. Καὶ αὐτουργῶν δίδυσι] Leg. *Suetonii* Augustum. *J. B.*

Αὐτουργῶν] *Antoninus* I. §. 5. τὸ ἐκ τῆς τροφῆς accepisse se scribit τὸ φρόνιμον, καὶ ἀνεγόδητος, καὶ αὐτουργικόν ubi *Gataker.* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδίδακτοι, αὐτουργία & αὐτοδιδαξία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πόρρω ὕδωρ γε ἀμητροῦσιν pro τε. Quod *Gravius* monet jungi debere, ἀδύνατον πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν δ' ἂν εἴη ἐξ Ἀ. εἰς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam*, & *multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul corrigerit locum non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum ire via longa non ideo sit pro tempestate:* id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους ἐς πόλεως τοσοῦτον ὅσον ἐς πόλιν στάδια ἑκατὸν ἀπὸ Λέρνης διέχοντα quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀργείας χώρας pro Ἰσθμίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lernae, ab altera Temenium: ideirco memorat *Pausanias* τὸν Διὸς ναὸν τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 366. B. ἀπέχει τῆς Ἄργους ἐς ἑκατὸν σταδίους ὑπὲρ τῆς Θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lernae a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pomp. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coro* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

γυναῖ τὰς δυνατέρας, ἢ αὐτεργεῖν διδάσκει, ἢ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ἢ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ σὺ γίνῃ μαχρὰν ὅτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶδα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, εἰ μέτριός με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν τι κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀλλὰ ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν μέλλησιν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἁρμόττειν· σὺ δὲ ἄλλά μοι τινὰ τῶν ἰχθύων πρόσπεμψον ἀριστήσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῷ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ

σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. 7, 60. ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μὲν τινας πρώην κατὰ δὲ τινας λαχμώδες χωρίον, ἐν ᾧ μυθεύουσι τὴν Ὕδραν καλλιθρόους φασὶ τὰς Δαναΐδας πρῶται αὐτόθι εὗρον ἔστιν δὲ καὶ πόλις φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἀβοστὸν πρόλιμνον, illa λίμνη, οὐ Ἄργει ὕπαι καλουμένη dicitur *Heſychio:* quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achæorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δίχεσθαι τὰς ἀμφιλύσεις, καὶ τὴν Κλεομένους καλούντων εἰς Λέρνην, ὅπου καὶ τὰ ἱερὰ μάλιστα ἵδρυται. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris Ex. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ἔτυπτε τὴν Λαΐδος ὑδριαφόρον καὶ ὁ Πανάινος ὑδροφορούσας apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus.* De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum *Ex. Spanhemianum ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. Δ. v. 171.

Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J. G. G.*

43. Οἰκεῖόν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων δεῦρό τι τὴν ταινίαν.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, ant ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Grævii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devaria*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐκεῖνόν δ' ἐπεκόμισεν τὸ ἅρμα ἵππους τοὺς ἐπτὰς, καὶ τέτρατος ὁ γλαυκὸς, ὃν ἐπ' Δίνεσιν ἐλαύνει. *M. du S.*

49. Ἐκ-

σοι ὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ ὑφηνίχυ, ὦ Τρίτων. καὶ ἐπειδὴ πάρεσμεν ἐς τ' Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά πω, σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ πρόσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τ' πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τ' θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καλαδοῦσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

tibi iſtum delphinorum ocyſſimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Poſtquam pervenerimus ad Lernam, ego inſidiabor iſto fere loco; tu proſpecta; quumque ſenſeris adventantem illam. TRI. Hæc ipſa tibi prope adeſt.

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis eſt. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immiſſus eſſe: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic eſt. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? miſera ſuffocabor demerſa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

a Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Diſtingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic ſuperius perperam diſtinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιὰν εἶναι αὐτὰς: delendum enim comma: ſententia enim eſt, ἄδηλους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, ſed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male ſunt conglutinata & ſtructura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interſere καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. poſterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in cauſa fuit Triton interpellans: hoc ſcilicet ille voluerat: *tu vero ſpeculator & obſerva; atque ubi ſenſeris illam adventare, ne me ſtatim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen jam prope adeſſe, ac mox, fine non expectato, Neptuni ſermonem intercipit. Hoc ſæpius in iſtis dialogis eſt factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter ſe colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianaſſa. *Aſpicere e longinquo proſpectare obſervandi cauſa*: Noſt. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διετρίβον ἀποσκοπῶν τὴν τῶ πολεμίων πίστιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum proſpicias, nec multo lumine offundaris, quem *viſum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehenſorem *Salmaſium* ad *Flav. Vopiſc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ Θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conſpecta eſt. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea ſolis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Boiſſ.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· ſic enim ſolent, etiam *Noſter* in Ἀναβ. §. 16. θαῤῥεῖτε οὐδὲν ἂν μὴ γένηται ἄδικον unde ſimul liquet minime opus eſſe iſto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀναῦναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὡς Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τοῦ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, uſus ſunt tritiſſimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. ἐπὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἱκετίσαι· quem locum ſi ad hunc, qui prae manibus eſt, componas, fieri non poteſt, quin ſuſpectum ſit ἱκέσιον· longe certe commodius erit ποιήσω, praeſertim quia ſequitur, παιτάξας τῇ τριαίνῃ τὸν πέτρον· ἰῶν ſaepius apud *Noſtrum*, ſed diverſa virtute: ἐκόντα ἑκόντι ῥῆψαι ἑαυτὸν ἑκόντος ζῆν ἕκαστον ἕκαστον μὴ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Inav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatae Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Eſt Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pauſan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοῦναι] Fuit cum mihi videretur ſcripſiſ-

ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris æſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

θα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τ πέτραν πλησίον τ κλύσματος· ⸗ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ⸗ μόνη τ ἀδελφῶν ὐχ ὑδροφορήσεις ἀπιθανῶσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

NOTOY KAI ZEΦYPOY.

N O T.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat juvenca, ſed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

ΤΑύτλω, ὦ Ζέφυρε, τ δάμαλιν, ἣν ἀφ' ⸗ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλὸς ἐρῶν; ZE. ναὶ, ὦ Νότε· ὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς τ ⸗ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι ⸗ πάνυ ἔρωτα ἐρῶντα τ Δία. [b] NO. νῦν ὖν ἔτι ἐρᾷ τ βοός; ZE.

[b] NO.] In F. Al. J. Zs. ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατειρήσεται γὰρ αἱ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθός φησι, τὸν ἀδύνατον ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο σὺν τῷ πατρί. V.

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμεν. G.

* Διεχθήσαντο] Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρήσαντο, interfecerunt. Ideo nimirum quod interfecerant maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notiſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, pertuſus, perforatus: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo Luciano in Dial. Mort. XI. αἱ τῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ὑπαντλοῦσαι. J. J.

In Mſ. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. Jenſio, ſic mutavimus. Pro τετριμμένον ſ. τετρυπημένον. C. τετρίμενον. M. du S.

Etſi διεχθήσαντο Graecum ſit a verbo διεχθέκομαι, nihilominus veriſſimum eſt Jenſii διεχρήσαντο. Vid. Poll. IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον. Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres Plat. in Gorg. p. 336. D. Ariſtot. Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. Zenob. C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide Schottum. Alii ſaepe πίθος τετρυπημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi Thomae Magiſtro credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ὕφος τετριμένης & τετρυπημένης. T. H.

ſic ἀναδῦναι. Sic Dion Chryſ. 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. M. du S.

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] Callim. Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρ⸗ σκήπτρῳ, &c. J. B.

Πατάξας τῇ τρ.] Similia finxit Callimachus H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρ⸗ σκήπτρῳ· τὸ δ' οἱ δίχα πουλὺ διέστη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —— *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διέστη eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. J. C.

68. Μόνη . . .] Scripſitne hoc praeter Lucianum alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II. p. 34. & Pauſan. p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχορισμοῦ arguit Strabo VIII. p. 368. D. M. du S.

69. Δάμαλιν] Vide ſupra 9. Δ. III. M. du S.

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. Δ⸗κορεύειν τὸν κόρον, διαφθείρειν: διακόρησαι, διαπαρθενεύσαι. defloraſſe, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. J. B.

Διεκόρησεν] Luciani nomen omiſit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi eſt Scholiaſtae Δ⸗τεμεῖν. T. H.

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, Ovidius. M. du S.

ΖΕ. ἦ μάλα· ἦ ἀφ' τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· ἦ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν ἢ θάλασσαν ἕως ἂν ἀφικήηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ἦ αὐτὴ, ἦ τὸ τεχθέν.

ΖΕΡ. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἦ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἦ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὁπωσοῦν. ΝΟ. θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐπλοΐᾳ γὰρ ἴσως γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γε διεπέρασε, ἦ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι ἐπὶ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα πανκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. ὦ δόξα γῆθι [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ὁπλαὶ, ἦ διχηλὰ τὰ

80

2. ΝΟΤ. Hæc juvenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ΖΕΡ. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius muliérem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua; cauda, bifidi pedes: contra ama-

[a] Ταῦτα] ὁρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἢ αὐτὴ ἦ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἦ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἢ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐπλοΐᾳ] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὲ & ἀλλὰ γὰρ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan:* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γὲ ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξέβησεν εἰς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ἦ νὴ σὺ ἀναλαβὼν ἐξένεγκον εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, ἀναβιβάζεσθε τὸ δίκτυον συμφίλων, ἄλλοι καπῶ ἐξωθοῦντο. *J.G.*

Ἐξέβησεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξεπέμψω, ἐξεπέμψατο, usurpare vix licebit ἐξέβησεν; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέσω, νένεκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐν ἡμῖν νυστέον· *Hesych.* Νεῦσαι, πλεῦσαι. Νενεύκαμεν, νηχόμεθα. Νευτὸν (vel potius νδυτὸν) καλυμβητής. Νεῦσαι habet *Aristoph.* Z. I. V. c. 6. τὸν δὲ νεῦσαι ἢ μὴ ἐπὶ τὸ ὀπίσθιον, ἢ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα ποιεῖται & τὰ νδυτικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλάμῳ κέραξ &c. γεγενόσθαι ᾗ ἦ νδυτικὸς quae plane firmant *Philostrati* νευτικὰ Ic. I. c. 8. Hinc & ἑλκανδυταὶ in Lexiph. §. 13. quae alias ἁλιμάδες vel καλυμβάδες· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet ἀφνεῖσθαι τὸ τοῦ ὕδατι. *Themistius* eleganter: ἢ μὲ δὴ ἅμιλλόν σοφίᾳ μόλις πως ἄρα διανενίκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενίκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπιμένομεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, ἀφαλεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucydid.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπλευσαν cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξένευσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκπεύσαι δοκεῖς; ubi vide *Barnesium. Hesychius:* Ἐκπεύσας, ἐκπαλαμήσας. Ha-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, ἢ ἀντὶ ἀνθρώπου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον σκεῖν· οἷδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Π Ο Σ.

ΕΥγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὀπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετ-

Παρανίων τῷ σκάφει occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. *Τιθραυστοί*] Hoc cur apud *Suidam Kusterus* malit, quam *Τιθραυστοί*, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, *ἀκροκωλιστί*. Dicitur etiam *τιθρακωλιδὸν*. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & *Σκιακωλὸς*, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. *κἀκεῖ·* *παῖς ἄνευ τιθύμης τετρακωλιδὸν βαδίζων*. Apud *Etymol.* in *Στάδιον*. p. 743. est *τιθρακωλιστὶ τὸ πάλαι ἀφεστῶτες*. *T. H.*

95. *Κυνοπρόσωπος*] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. *Ὅτε . . . .*] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. *Τὸ τῆ Ἰνοῦς π.*] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. *Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων*] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petras:* ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* *Γερανία ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ πάλαι Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα*. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino *ἀπὸ Γερανείας τοῦ ὄρους τῆς Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σῶσα ἐπὶ τῶν καλουμένων Μολουρίδος πέτρας ἄλλο τι ὂν τῷ βάρει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν* rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. *ἀπὸ τῶν Μολουρίδων πέτρας ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν* &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* *εἰς τινα ναυηγὸν ὃν Γερανίᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα*· ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, *Ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος*· quid enim sive *νῆσος Μεθωνίας*, sive *Μεθωνιάδες νῆσοι*, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam *Μολούριον*· sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. *μὴ δὲ Μελιπέρτου ἢ Ἰνὼ ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίᾳ θάλασσαν. Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, *ὅτι ἀμμανὴς γενομένη ἀφ' τοῦ λευκοῦ πεδίου ᾠήσατο, ἤγουν περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψεν*. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* *ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν*, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. *ἐκφαίνεται δὲ τούτων ἐκάστων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἀφεστῶτα μικρὰ Βοιωτίας ἐν Κιθαιρῶνος καὶ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, καὶ τῶν ὑπὲρ ταύτας ὁδῶν πρὸς τὴν Ἀττικήν.* IX. p. 602. C. *τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἧχις τὴς μεταποιοῦνται μὲ καὶ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα* &c. & p. 622. B. ubi *καὶ τὸ ἱστόρας ὁ Κιθαιρὼν λαξὺς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τὸ Κρισσαίας θαλάσσης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς ἐν τοῖς Ἀτλικοῖς ὄρεσι· εἶθ' ἱστερῶν εἰς τὰ πεδία, παύεται δὲ περὶ τὴν Θηβαΐδα*. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV. 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: *ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐπιλαβοῦσα, τὸ μὲ ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τῶν Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τῶ*

μηδὲς ἐμπεσόν· ᾗ νῦν σὺ τ᾽ κιθαρῳδὸν τοῦτον τ᾽ ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ᾗ κιθάρᾳ· οὐδὲ ἔφιδες κακῶς ὑπὸ τ᾽ ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ᾗ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ᾽ ἦν τὰ κτ᾽ τ᾽ Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ᾗ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας τῶν παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τ᾽ Μήθυμναν,

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. ᾗ μέμφομ.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καλαν. [b] Πῶς δ᾽ ἦν] Πο. πῶς δ᾽ ἦν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γᾶν.

παιδὸς, ᾗ γῇ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται. Leucothoëa positum inter ἑαυτῆς & τῷ τ᾽ Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox edituris est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ᾗ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Cocrani Parii: ᾗ ἐνθα ἐξενήξαντο ἐχοῦντες αὐτὸν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant· δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ᾗ φύσει φίλους, ᾗ οἷονεὶ φιλοστόργους πρὸς λιτὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐμπνεῖσθαι· ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβὼν usurpatur vel ὑπολαβὼν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οἰκοῦν ἐμοῦ πιστόν, ᾗ πιθανὸν σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφῖνά τ᾽ ἱλαρίζοντας ἡμᾶς ὑποληψεῖται ἄν, ἢ τινα ἄλλον ἄπορον σωτηρίαν nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴ proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoeditum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀείρας mox: ἐνδύνται τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, ᾗ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἔσχε τε ἐπὶ τ᾽ σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπισκήνιον exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ᾽ ἦν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γᾶν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ἡμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ᾽ ἦν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, cum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ᾽ ἦν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ἡμᾶς,

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. NEP. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ἐπιδείξασθαι τὸ πλῆθος· καὶ ἐπιδὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα συνηχέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντά με, καὶ ἄσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενός αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τὴν [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

ΠΟ-

[c] Ἐγένοντο] Ἐγένοντο F. J. V2. In ceteris Edd. ἐγίνετο illud praeferendum duxi. [d] Φιλομουσίας] φιλοτιμίας F. notatumque in margine AiW.

ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταπαυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garrituras erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ', ὦ &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. T. H.

20. Ἐδείξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιημένα· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509. D. παῖδας δὲ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπίφαιν' ἐσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. T. H.

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ἐξεπήδησεν, *inſiliit*. J. C.

32. Ἐπαινῶ τὴν φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τὴν φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. T. H.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

ΠΟΣ. NEP.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καθηρέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρέων omnes Edd. excepta *F.* ubi Ἀμφιτρίτης repoſitum hoc etiam in *AIH.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcherrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ἀφαλῷ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τῇ πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τῷ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἱστορίη in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δὲ γέρας τιμῆς εἶσιν ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείσθω. τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὁπῇ τοῦ ἐπωνύμου πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, εὖ δήμις. εὖδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπῃ [b] ἔφην σὺ τῇ [c] Τρῳάδι ἢ σὺ τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *F. V2. S. A.* Marg. *A1W.* In ceteris Edd. ἔφης. [c] Τρῳάδι σὺ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ σὺ τῇ Χ. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Meliſerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. G.C.

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *F.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquæ ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *Salm.* c. 12. Ἔνιοι δύνονται σὺ Ἰλίῳ, ἢ Πρ. καταλιπὼν σὺ Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι σὺ τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπῃ ἔφην σὺ τῇ τρῳάδι ἢ σὺ τῇ χερρονήσῳ τεθάφθαι. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur:* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *F.G.G.*

Τρῳάδι ἢ σὺ τῇ Χ.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* alt, ἡ μεταξὺ Τροίας & Χερρονήσου Θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὸν ἀντιπέραν Χερρήσου τῆς Θρᾴκης· Auctor Arg. Hecubae Euripideae: σὺ Χερρονήσου τῆς καλαυροπίας Ἀδύδου *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate delignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν μεταξὺ πεμπίλου Θάλασσαν Σηγείου & Χερρονήσου, ἅλεσθαι αὐτὴν τὸ βοῦς ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντον ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐπεμάτο τὴν ὁδὸν ἀρξὼ τοῦ Χερρονήσου, σὺ δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τὸν Ἀθαμαντος, σὺ ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ τούτας τὸν Ἕλλιν, ἢ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ἐπώνυμον Πάονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poët. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum*, & *a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος & Ἕλλης τὸν Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum: T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμαθόμην λέγω) ἢ Τυροῦς τὸν Σαλμωνέως, ἢ Ἀμυμώνης, ἢ ἄλλης τινὸς καλῆς, ἢ κρύψαι γε ἢ ταύτην ὑπὸ τοῦ κύματος offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, ἢ Ἕλλης τὸν καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι). Σκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἐς μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆς Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ὅτι τὸ ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὸν ὄντα· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur : id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NER. Sed illam quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam ; ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

a Παραμύθιον ἔσαι] παρ. τὸ μικρὸν ἔσαι G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. b Χαρισαμένους] χαρισαμενους G. P. L. Marg. *AlW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius extitiſſe *Borysthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Heſychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mſ. codex addit, σκεῖνο δὲ παραμύθιον τὸ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ὀρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; poſtrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Pauſ.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe*. *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον ſcribe. *F. G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σε. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, σὺν ἔχρη οὕτω πονηρὸν ὄντα, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισομένας· *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένους· nimium arrogaſſent ſibi Nereides, praeſente Neptuno : quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi, utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perſeum noſtis, opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἰσώσαλε αἰκτίραται ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρῃ· tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσην τὴν Ἀσίας καλουμένην. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt, quam Nyſeïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inovi* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα ἰὼ τριφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχεχόροιο Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Aeſchylo* in Fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφαῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Aeſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio*, & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιεῦσα· male *J. Meurſius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex αἰκότως. τεσσάρας γὰρ ἐν δύπατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: σπλαγχνῶσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συχνοῦσα ἐν ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum :* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

550 ὀρθὸν ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἆρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὀπιθᾶσα ὀχήματος ἀθρόου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάλπει ἅμα ἀχεθεῖσα, καὶ ἐλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, οὓς τέως [e] ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς

[c] Δύνανται] δυνατὸς G. P. L. [d] Θάλπει ἅμα χεθεῖσα] Θάλπει G. tum συχεθεῖσα G. P. *AIW.* [e] Ἐπειλήπτο] Priores Edd. ἀπειλήπτο. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχεθεῖσα, pro vulgato χεθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J. G. G.*

Δύνατ@] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύνανται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ἐπωκεάνιον πέλαγ@. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T. H.*

59. Ὀχήμ. ἀθρόου] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίας ἔχεσθ apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρᾳ δείμοτι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθ, quemadmodum ἐπιθυμίας, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισκ. ἐκπλήξει ἢ θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἵδρυσα ἅμα ὑπὸ θάμβους ἢ ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Gravius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπ@ enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχ@. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπισπᾶται εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τι ἀμφισβήσαι ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκριτὴ τις γιγνόμην ἐπιὼν· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἐπιὼν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῷ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platon* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν ἢ δίμυς ἢ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T. H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκολιονεῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τροφὸς γένηται, ἐκκολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν φέρεσθ, κύκλῳ συρίφεσθ. *Heſych.* *J. B.*

64. Ἀπειλήπτο] An ἐπειλήπτο. *F. G.*

Ἐπειλήπτο] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλήπτο] Rejeci vulgatum ἀπειλήπτο, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθ eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλήπτο legendum eſt ἐπειλήπτο. nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν περσικῶν ἐπειλημμένοντ. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιβάτης εἰκότως ἂν καλοῖτο ἐπιλαβόμενος. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μῶσσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ἀρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Achelοi τῇ κέρατος vel

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ἀκῶν ἐχρῆν τὴ μητέρα τὴ Νεφέλιν βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἔχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον τὴ πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ὀπτὴ καὶ συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INsula ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, & fac jam ut conspicua in AEgæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius in-

a Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀπόσπ. G.

Σωτείρου τὴ κράτιστα ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπιλημμένη, κρατήσασα, iterum Ἰπειλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte possit excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιλήπτους, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμπτους Ἐπιλημμόνας, κατέχων, τετυχηκώς. T.H.

66. Νεφέλῳ] Scribe Νιφέλῳ, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. J.G.G.

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τῆ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. G.C.

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. J.G.G.

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mss. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἣν. M. du S.

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insidear, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀπόσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia noticia quid animo obversatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρῶτα μὲν γὰρ Διὸς ὕβρει θείων Ἄρμι τριγλώχιν — Νήσους πέραιθεν εἰρύζετο — Delum vero οὔτε ἴδρυθεν ἀνάγκῃ, Ἀλλ' ἄφιτον πελάγεσσιν ἐπίπλως — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in AEgaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐκπίκτας, ut commode jungi non possint: est enim ἐκπίκτας, *in summo mari erraticam innatare*, ὕφαλον autem *mari mersus*, vel saltem *salo fluctibusque tectus*: unde ὑφάλους πέτρας. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐκπλῶν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τῆ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι πίπτας συμβέβηκε neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut cœstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renum-

ἢ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Ἦ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ ὠνήρους ὑπὸ τῶ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Ποσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τὴν ὠδῖνων ὑποδοχήν· ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ὅπως μὴ βυθῇ, καὶ μηκέτι ὑποφέρῃ, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τὰ ἀδελφῶ τὰ τέκνα δύο, τὼς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, ἀγαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ εἰς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεσι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄνυδι P. c Αὐτίκα μέτεσι] αὐθὶς μετελθοῦ. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adverſ. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitiſſe Ἀνάφλυ, ἐκαλεῖτο ἀναφανῆναι δηλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἄφαντος ἔστα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. ſed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, ſic ſitu diſſociatam cum Delo confudit, merito caſtigarunt *L. Holſten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob cauſam meminerat, olim infra fluctus depreſſam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Inſulæ, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνάμοτος] *Thom. Mag.* in Ἀνάμοτος utitur hoc loco. *T. H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritoneaque cita, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hiſpida nanti
Frons hominem præfert; in Priſtin deſinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt eſſe a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque ſuum cuique navigio nomen inditum eſt. Sic Scyllam, ſic Pegaſum nomina navium fuiſſe putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monſtra, ut poëtae fabulati ſunt. Tritonem *Lycophron* Μητρὸς γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; ſuperiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, ſed poſteriori usque ad caudam eſſe delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Aceſandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos eſſe. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caeſari quendam nunciaſſe Tritonem in ſpecu quodam viſum, auditumque concha canentem. Eadem perſuaſio irrepſit de Nereidibus, quae ſquamis in hiſpido corpore veſtitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones piſces velociſſimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. graviſſimis teſtimoniis probat; hodieque viſuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam deſcribit *Ovid.* I. Metam. & II. G. C.

94. Αὐτίκα μέτεσι & τιμωρήσει] Mſ. αὐθὶς μετελθοῦσα & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. v. *Philoſtr.* *J. B.*

Μέτεσι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis eſt interpretamentum. Vid. Clariſſ. *Dukerum* ad *Thucyd.* II. 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T. H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἥκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν με τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

X A N.

1. RECipe me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. M A R. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? X A N. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. M A R. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐτρεπῶ priores Edd. praeter B2. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἤδη κ. P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut aecet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita praeter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & B2. Reliquae Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ἃς σοι τανθάδ' ἕψειν εὐτρεπῆ. *Antiphan.* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σισάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρόην εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. ὥσθ', εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Nostor* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἕως τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς εἰς πορείαν ὦσιν ἑπὶ δέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπῶς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπῶς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν γὰρ τῆς τριήρους πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχῶν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καταργμάτα Οὐκ ἂν φθάροις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρὸν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Διασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γαμήλια. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ τὴν δλτίαν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδοδαπαῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾶ γὰρ τειχέων Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς γοῦν τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὰν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὅδε. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὸν τεμάχη μὲ ἐκκατημένα, Καλλιχυσματίοισι παιδοδαπόσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐπρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum διίπετα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου διίπετος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόστῳ νῦν ἄγαγον ποταμῷ ἐπὶ δίνητι,
Ἐς καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ἁλ.] Lego ἀπηθράκωμαι ὅλως. Vide initium Pap. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob causam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irrui tanquam undis mersurus, quo territus abstineret se a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & sicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me quum effervefecisset, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo sim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Ἀφ' ὑὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύονλα τὺς Φρύγας ἱκέτθυσα, οὐδ' ἐπαύσαλο ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας τὺς ἀθλίως ἐπῆλθον, ὀπιλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιλο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιςος, ἔτυχε γὰρ πλησίον ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ἔψησε δὲ καὶ τὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαλάσαι ποιήσας μικρῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσαι. ὁρᾷς δ' ὦν, ὅπως ἀφάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin scribere potuerit *Noster* ὁλῶ, minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio *J. Jensii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσιν, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diversae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex *Homero* hausit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, &c.
Τίφυσιν ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab OEta monte detulerat in coelum, sanasse se gloriatur AEsculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur λύσῃ τῷ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque inustae, ut literatis servis solet. *Noster* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχει μὲ & σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκαυται. Τραυλίσκιον. *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἔπτου γεγραμμένου ἐπὶ τῷ γράβλου, quale *Anacreonti*, vel qui personam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥστε εἶον ἐγκαύματά μοι ἀπεκλύσου γραφῆς ἐμμανὰ μοι γίγνεσθαι *Chalcidius* mentem philosophi reddidisse contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impresserit animo notam*: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus est: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Vales.* ad *Euseb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἐγκαυστὸς τῶν θυρῶν in Inscript. apud *Sponium*, quod *Ausonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellitant, seu vesiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi*, *adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiastes* ad ista Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἴσιοι τὰ ἀπὸ τῶν κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Aristophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τῆς πυρᾶς. Non aliter Interpreti vetusto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμίτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ἐπικαύματα, quorum vice *Suidas* ἐπικαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Aristoph. Schol.* ad Pac. v. 540. sed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκαύματα. Ex his constat, utroque *Luciani* loco nihil obstare, quominus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *tremia*, *cottilia*, *arida sarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox est reddita *Pollucis* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subjiciantur VI, 91. & apud *Hesych.*

ἐκκαυμάτῳ. ΘΑ. [a]Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b]φῂς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὀπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, & Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡ.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

DOR.

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολεφὸς P. L. *J. V2. AIW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέφη, quod quid sibi velit ignoro: θέφη tamen itidem in L. b Φῂς] ἔφης P.

sych. in Εὔσωτα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ & τῇ λιπότητι λαμβάνον εἰς τὸ ἐκκαυμα· & saepius ἐκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φώκινος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ἐκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ἐκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ἐκκαύματα ζωπυρήσαντες. p. 905. B. *T. H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *J.* Θολεφὸς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θέρμης. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam θολερὸς & θέρμης, scilicet λέληκεν quia praecessit, ὅτως λέληκεμεν. Eo factum, ut, quum θολερὸς mutare instituisset in θολεφὸς, deserint in θέρμης, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: θολερὸς δ', ὦ Ξάνθε, καὶ θέρμης. Mox καὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quae enim manifesto discrevit Θάλατταν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* νιωνὸν nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι & τῆσι Νηρεΐσι διοπτὶς *Herodot.* VII, 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G. C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, νιωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sibi adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige τὸν νεὼν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J. G.*

34. Ἐστὶ ἡμῶν] Sic ex fide *MS.* haec omnis clausula scribenda: τὸ δ' ὅτι, ὦ ἀδελφὲ, εἶπε, ἐστὶ ἡμῶν ἁπάντων ἀφιξᾶς ἀκριβῶς. *J. B.*

Ἐστὶ] Paene malim εἶπεν nondum enim scire potuit Doris, nem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Boindal.* εἶπε, vel potius, εἶπεν. *T. H.*

35. Ἔπειτ'

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quando quidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποπλέοιεν, ἀφεῖναι ἐς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ἡ αὐτὴ ἡ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφή, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην ὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ὑπ τ Διὸς, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταῤῥέοντα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ἡ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· ἡ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ κιβωτὸν ἄρτι τέκνωσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, ἡ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσασα ἡ τῷ πάππῳ δεικνύσα αὐτό, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν ἡ ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossæ: Παρθενεύω, *virgino:* quæ vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Græcum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Græca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed resingendum ex Codice vetusto, ὁπότε καθίετο, *quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod sæpe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίετο] *Graevii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe præstantior, si per Codices liceret; nempe καθίζετο, ut *Ipsi.* c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθίζετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐνίεμεν αὐτὸν εἰς τὸν κιβωτὸν μὴ τῆ παιδὶ καθίζειν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὸν ἐμβιβάζει μὴ τῆ παιδὶ, ἡ κλείσας κατακυτοῦ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*, quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ὑπεμειδία. In impressis ἐμειδία. *M. du S.*

λασαν. ὑπεπίμπλαμαι αὖθις τὼς ὀφθαλμὼς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ἰδαμῶς· νήχει γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτὼς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μὲ τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑποπλικὸς ἦσθα; καὶ βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑφεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

NOn bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&

73. Προαρπάσαι τ' ἄθλα] Sic leg. cum editiones ostentent, ἀλλὰ τοῦτο ἴσχυν σε προαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J. G. G.*

Προαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ. 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι ἀπολλύμενος σε, similiter, καὶ σωιχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἐπαυδήσατο quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ σωιχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat: Καί ῥ' ἐσ' Ἐνιπῆος πωλίσκατο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπιμβαίνουσα, καὶ λουομένην ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T. H.*

79. Οὔμενοῦν; ἴφης γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt insciter: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox

οὐ

& ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ολυομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἀλλ' τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τ' ἐρῶντα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀλιγὸ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀφαιρεθῆναι. ΕΝ. ἤμυνε· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη. ἡ δὲ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὴν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ θεασάμενος πορφύρεόν τι κῦμα, ὃ περὶ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆδα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, *quod tu meam vicem*, ſeu, *meo loco tum voluptatem cepiſti*: ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum*. *J.G.G.*

82. Περισήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα ἐείσατο, ὄρνυτο γὰρ ἄνεμος, Κυρτωθὲν κρύψεν τε θεὸν, θνητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆδε, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T.H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum*: nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J.C.*

86. Νηρηίδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρηΐς & Νηρεὶς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* εἰς τὸν εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα περιοδευτικὸν, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρηΐσιν ἐκείνη (Caſſiopeia) ἀντιξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, τὸ τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἡ Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρέως Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereïdesque Deae, Nereïdumque pater*; — *& viridis Nereïdum comas*. *T.H.*

ἐπέμψατε, ὅτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προβεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὴν Περσέα, τὸν τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. IΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. IΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἐγὼ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. IΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. ἀλλὰ γὰρ ἀέρος ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἦκεν, ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. IΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τούτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἦκεν, ὅπου διῃτῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διῃτῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἀλεξ. & ὀνειρ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἔστ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἰδεῖν;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δή &c.] Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat; eun-

derit, nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

Οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τ̃ ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τ̃ Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τ̃ Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τ̃ ἀσπίδ@ ὑποστιλβούσης, ὥσπ@ ὅτι κατόπτρου, παρέχει αὐτῷ [c] ἰδεῖν τ̃ εἰκόνα τ̃ Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆ λαιᾶ τ̃ κόμης, ἰδόντων δὲ τ̃ εἰκόνα, τῆ δεξιᾶ τ̃ ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τ̃ κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπταλο.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τ̃ πρόσθιον [d] ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγει@ πετόμεν@, ὁρᾷ τ̃ Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτι τινος πέτρας προβλῆτ@, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τ̃ μαστῶν. καὶ τὸ μὲ πρῶτον, οἰκτείρας τ̃ τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τ̃ αἰτίαν τ̃ καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀλὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰ σεσῶσθαι τ̃ παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτ@ ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τ̃ Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκ@, πρόκωπον ἔχων τ̃ ἅρπην, τῆ μὲ καθικνεῖται· τῆ δὲ προδείκνυς τ̃ Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς· ſed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τ̃ Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἑτοίμην. *V.*

* Ἑτοίμην] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet ἕν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . . ἐπιπλήττω γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τ̃ ἀσπίδ@ ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης. *Noſtro* ſatis frequens: in Ἔπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὁ ἀποστίλβει. Ζεῦξ. c. X. τοὺς οὐδὲν ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἰ. & omnino in P. ἰ. εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτ@ ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τῦ Οἴκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδ@ ὀργάνου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄκμων· lego: εἶδ@ ὀργάνου, καὶ δρεπάνου ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταδύνει. *J. B.*

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε ἡ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ ἡ παρθένε, ὑποχὼν ἡ χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ ἡ πέτρας, ὀλιζηρὰς οὔσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν ᾗ Κηφέως. ᾗ ἁπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργον· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ᾗ τ τυχόντα εὗρεῖο.

[a] NH. Ἐγὼ μὲ ᾗ πάνυ τοῦ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτης ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὅτι τῇ θυγατρὶ μήτης γε οὖσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρον γυνὴ ὑπὲρ ἡ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τοῦ γάμου.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant. Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] NH] ΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperbia, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M.du S.*

Ibid. Ὅτι οὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus.* *T. H.*

48. Μητὴρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόνοια diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἑώρα προσπαπταλώσαν, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρόνοιας participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πίμποντες] Πίμπειν, vel potius, πίμπλειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox σίργαζόμαι repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐκπίπτουσα δέ τοι ἐκ μίτρου τ Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐκ μίτρου τοῦ Ἰνδ. *T.H.*

60. Καὶ μίτρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι ἡ μίτρος τοῦ Ἰ. *M.du S.*

63. Εἶδες] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἶδες pro εἶδες. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲ γὰρ Ποσειδὼν ἐκιβδηλεύσας ἅρπαστον, παροχεύμενός τι ἡ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχεύμενός τε adſcripſit παροχευθείς, ut ad Amphitriten referatur. *J.J.*

Ibid. Τὸν τ Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταῦρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: והנה השור גנב את מראאה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat מראאה, *alba facie*, quam ſtuprasor pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Ζ Ε Φ.

Ο Τ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἶμι, ἢ σύ γε. σὺ δὲ οὐκ οἶδας, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. πῶς δ' ἡ Ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ καὶ τὸ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια ἡ χώρας ἐστὶν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. σοὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὸν πάλαι ἐπιζήμιον. ΖΕ. ἴσθι τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλὴ ἐλήλυθει ὀπὸ τὴν ἠιόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

---

c τι ϵ μίμῳ] δὲ ϗ μίμῳ τι P. *d* Εἶδις] οἶδας. *Alii.*

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, ϗ ἡ πέμψις * ὡς ἐκ Θουκυδίδου. *V.*

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε παντοπωλίων σφισὶ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Ἐμπολὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μίμησις, ut monet *M. du Soul.* *T. H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchòr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J. C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, ϗ τρόπῳ δίμορφος, ϗ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret*: fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίμορφος ξανθόχροος. Κύκλος δ' ἀργύφεος μούνῃ μάρμαιρε μετώπῃ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εἰκάσμενος tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμβυος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὅπῃ τὸ ἠιόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅπῃ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ σκοπλαγεῖσα τὸ πρᾶγμα-τι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπλιοθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμεμομβον τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirificè perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne defleret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἠδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμβυον τὸν Δία, φέρουσα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολὺ, ὦ Νότε· οὔτε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑποσπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμβυοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑποψαύειν τοῦ ὕδατος, ἠμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, fluctroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠσημομβύον] Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu:* quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit **Burmannus**, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀποληθάνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παραπετόμβυοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expressérat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετόμβυοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμβυος quam πετώμβυος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὸ δελφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένῳ ..] P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνος ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ὡς τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ᾗ ὁ Φυλλοδόλειος μυθολογοῦσι δὴ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμιύγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρύπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

95 ἅμα τ᾽ ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὅπι τ᾽ δελφίνων, ὀπιχροτῶσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ᾽ Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ᾽ θαλαττίων, ἅπαντα διεχόρευε τ᾽ παῖδα. ἐ-
1 μὲν γὰ Ποσειδῶν ὀπιβεβηκὼς ἅρμασος, [b] παρεχομένην τε καὶ τ᾽ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὅπι πᾶσι δὲ τ᾽ Ἀφροδίτην δύο Τρί-
5τωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλλικειμένην, ἄνθη παντοῖα ὀπιπάτησαν τῇ νύμφῃ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ᾽ Κρήτης ἐγένε-
το. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὀπιλαβόμενος δὲ τ᾽ χειρὸς
10 ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ᾽ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ᾽ ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ᾽ ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τι πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ᾽
15 θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παροχουμένην] παρεχουμένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρεχούμενός τε. c Ἐφ᾽ ὅ, τι] ἐφ᾽ ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὅπου καλούμενον. V.
16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰ νότος καὶ τ᾽ Λιβύης πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

*Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. *J. C.*
Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in *V.* ad ἤδη ἐφ᾽ ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ᾽ ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ᾽ ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. *M. du S.*

certe a nullo visos pronuntiat. αὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Johnstonus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Cels.* 116. A. *Hesych.* καναθρὰ. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. *M. du S.*

Nexgi-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ. DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο. D I O.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, 11. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Δ. διαπαίζει βούλεται τὰ ᾠδὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τῶν ᾅδου λεγόμενα· καὶ Δ. τοῦτο Νεκρὸς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους Δ. λεγομένους, ὅθεν ἐς Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὀνόμασε. (1) *** Πολυδεύκει] σωιζόν τε μὲ Κάστορα, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτι δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἄγε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν ἡμέραν μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης] Ἄμφω μὲ ἤσην υἱοὶ Διὸς διδυμοι ἐκ Λήδης τε Λακαίνης, ἀπατόπλοι ἐς ἀθανασίαν

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνῆφθη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ὶλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit five *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ὑλύπησεν activae poteſtatis: ἰλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Δ, 303. exponit ἑτερήμεροι, μίαν ἀφ' ἑκατέρας μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τῦ γένους ἀνομολο κεκλημένος dein, μικρὸν τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς ἀφ' ἡμέρας vel ἑτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττων vel συνηγῶν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις denique, πρὸς Πολυδεύκην λέγ⊙ ἰσῖ τῦ Διογένης, ὡς δ'ὅθεν &c. Porro quod in Ed. *A.* fuit προμημένοι, mutavi in προμεμένοι. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνὴρ Φοίνιξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide Δίκ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

him eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenès, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν πῃ ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὕροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ πρὸς τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐνταῦθα δὲ πολὺ [b] τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ πάν-

σῃ

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] ἐλθεῖν τε P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. [b] Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κερ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἑώρων ἐν τῇ πόλει ἐφ' ἅπερ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετῴκησε εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὅτε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὅτε ὡς ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Aeſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῷ θάκῳ ἐν Λυκείῳ, ἃ οἱ ἀθλοθέται τῶν ἀγώνων ἀφιστίασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ ἀφετηρίας *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτον ἐθάρρησε σχολὴν ἄγειν ὑπαίθριον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθιζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ ἄρτι ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγγρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνιον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πειθοῦσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ἀπειμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατέχοι. Ἀθλιότητα δ' ἀπιστίαν τε μὴ τὴν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἐγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τῷ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· ἢ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, ἢ σατράπας, ἢ τυράννους ὕτω ταπεινοὺς ἢ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀφαγινωσκομένους· ἢ ὅτι μαλθακοὶ ἢ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ὄνων. ταῦτα λέγε αὐτῷ· ἢ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ὁ τῆ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνιον ὁ τῷ Κορίθῳ, Λύκιον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ὁ προσεῖφ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.* Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαπλ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ἀὼν ὁ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria credebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foediissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους ὄντας μοιχείας ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἱστορίαν ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσίωσι μίλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἢ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀχυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἢ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀχυθύμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης. ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάτειον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac seperatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα παρεῖναι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακὰς, ταῖς τῖλελύστησι· ἤγετο δὲ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ἣν Ἑκάτη, pro eo, quod inep-

te

impleta lupinis mustis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qua-

τον † πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, ἢ ὄν τι εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἢ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τίς

691

a Ἀπαγ[ιλῶ] *ex.* B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν πυλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὁμοῦ ἐκ ἀκαταστκύασα. Τῷ μὲν ἐν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα † ἀνῆτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀσφίτων εἰς ‡ ὑποφίαν. τί γὰρ ἂν ἐκ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος ὠμὰ φαγὼν ὠὰ ἢ τίθηκεν ἀπεπτήσας τοῦτο, ἀφκαμωδεῖ αὐτόν. *V.*

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit dictum τυχῶν. *T. H.*

† Ἀνῆτο] C. M. ἀνῆτο. *V.* ἀνῆτο. *M. du S.*

Insitia formationis Grammaticae, qua sæpe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. *Mos. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀσφίαν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἂν. . . σιτίσαιντο. *M. du S.*

§ Τίθηκεν ἀπεψία τούτων] C. abb. ἀπεπτήσας ἐτιλεύτα. *V.* ἀπεπτῆσαι τοῦτο. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *to which an owl has flown.* *T. H.*

te vulgatur ἀφῷ θνεώτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. ἢ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονίας δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ἐκ καθαρσίων ἐπίσχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ὅτω φασὶ ἀφῷ τὸ ἐκφόριον Ἑκάτῃ κύνας similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγαλμάλια, αἱ κύνες· ταύτῃ γάρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφόριον, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἢ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μὴ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt σὺν ἐκφορᾷ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὡς πάσχειν τοὺς διατιζοῦσας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐκ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφοροῦσι τὰ δεῖπνα, μὴ γλυκυμένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ ἐκ δορυσσοῦ μετέχοντας. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρτων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδ' δόρτον, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἢ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφόριος, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷς γοῦν ἐκ τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονήματα ἂν ἐκ δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τῶν περικαθαρθέντων κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧν ἢ καθαρσίων] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσι θέειον, γηρὸ, κακῶν ἀκ. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* *G. C.*

Ὧν ἢ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθ. ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, ἢ τὰ θέατρα, ἢ ὅλως τὰς τῶ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ἐνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐοίκοιεν οἱ λεγόμενοι περιστιάρχοι, ὀνομαζόμενοι ὅτως ἢ ἀπὸ τῶ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἱστίας. *Suid. Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστι ἢ ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπασι ἀνέμῳ ἀναπεπλαμμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ παπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύσειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καληγορήσαντα τὸ σοφόν.

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem ſemper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philoſophos illudit. POL. Facile eſt eum invenire ab iſtis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipſos illos mandem quiddam philoſophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in ſumma ſerio ipſis denuncia, ut deſinant nugari, de rebus univerſis rixari, cornua generare ſibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & diſciplinæ expertem eſſe dicent, qui audeam incuſare ſapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco Oct. Ferrar. de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & J. Pricaeus ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *ſciſſili palliaſtro ſemiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Ariſtoph.* Plut. v. 715. qui quum ſe vidiſſe narraret, quae ab AEſculapio gererentur, *Atqui, ſcelus,* inquit hera, *quomodo potuiſti, qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: λέγω τὸ τριβώνιον. Ὅπως δ' εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* τριχάριον λινοῦν τρωγλητὸν eſt *ſtichariom lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διόπλα καὶ κάτοπλα παντοίᾳ in Acharn. v. 434. id eſt, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T. H.*

27. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J. B.*

29. Παπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete caſtigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc verſionem expreſſit: *ac philoſophos illos arrogantes multa perſtringit.* Verum dixiſſet, ſi legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταμᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem eſt τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπίπολυ, ὡς ἐπιπολύ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noſter*: περὶ τὴν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τερατεύομενος· λυπεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariſſ. *L. Bos.* *T. H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captioſos ſyllogiſmos ad hunc modum conflatos intelligit Chryſippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δή· οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidiſti, habes: Cornua non perdidiſti: Cornua ergo habes.* *G. C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τοῦ κερατίνου λόγου, καὶ τοῦ κροκοδειλείτου. De quibus in Vitar. auct. *J. B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaſtiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A. V.*

Κέρατα φ.] Philoſophos omnes, præſertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatio illa in ore frequens; *Quod non amiſiſti, habes: Cornua non amiſiſti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut poſtea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam ætate in proverbium abiiſſe obſervavit Vir eruditiſſimus & Ampliſſimus *Ez. Spanhem.* Diſſ. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Hæret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Corne.* Vetus hæc Sophiſticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phraſi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐπιλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος ſophiſma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione ſub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I. *G. C.*

Κροκοδ.] Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum ſe ſpondet verum reſpondenti: ſtatimque rogat, redditurusne ſit puerum, an non.* Hæc & ejusmodi ἄπορα Philoſophis illa ætate, juventutis exercendæ cauſa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τοὺς νέους] Venerat olim in mentem ἐρώτᾳν, dictio ſcilicet conſentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum eſt ἐρωτᾶν, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noſter ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαιθώδεις, καὶ ἐπαοιδὰς πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* ſimili ſtructura, Πάν-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτοῦ. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς ποιεῖ ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλασι συντιθέντες, ὃς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἢ] εἶτε. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad *φασὶ*, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες εἰς τὰς τόμβους τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χαρόνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμῖν ἐρωτᾶμεν ἄφυκτα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur *ἐρωτᾶν λόγους*, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἐρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἔστι δὲ ὅτε καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat *ἐρωτᾶν*, nihil eſt magis appoſitum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Voſſius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μισθωμένας φροντίδας ἀφαλαβοῦσαι εἰς ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐκπλατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷς τὰ ὅμοια διδύξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet-que Nil ſibi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω nos modo valeamus. *G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον ἐκ συνθέσεως. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μᾶλλον κελεύων. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φιῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem καλλιπλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adſirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μίρμηκας λέγων ἄριστον εἰ παλαιστικῆς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων· Prave Δαμοξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, ἀφεγγῆ. *Heſych.* Φοβερὰ ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμα κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λιγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ροδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis foeminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅπῃ ᾧ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ τῷ κάλλους. ΠΟΛ. Ὑ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς κ᾽ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ᾽ εἰσὶ, κ᾽ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, κ᾽ οἰκτείροντες τ᾽ ἀπορίαν) λέγε μήτε θρηνεῖν, μήτ᾽ οἰμώζειν, διηγησάμενος τ᾽ ἐνταῦθα ἰσόμοιραν· κ᾽ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῶν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. *G.C.*

Πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις*: apud *Nostrum* D.M. XVI. Herculis σῶμα εἰ Οἴτῃ κόνις ἠδὴ γενόμενον & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τὸ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπτ᾽ ἄγνωτα κ᾽ ἄμορφα, κόνις πάντα ἓ λῆρος πολύς. *Aristid.* T. I. p. 138. B. κεφαλὴ δὴ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἡ κόνις· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐσί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῶν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, κ᾽ πάντα κόνις, κ᾽ πάντα τὸ μηδὲν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῖν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim faciie persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις*· satis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τῷ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τῷ κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς καλλικλίσεις παρέλιπεν τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀπέφηνας τὸ συμπόσιον· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. ἡ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς κόσμον γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti *τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε κ᾽ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. ἀκούετε ἓν τῷ νομοθέτου διορίζομένου τὰ μαθήματα (*Platonis*, cujus verba protulerat) ὧν ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, κ᾽ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἁπαξάπασι εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*,

quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate desciviſſe. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεονέξίας ἐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν· ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

[b] Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae dispari sunt natura, redigere: διηκριβῶσθαι quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, διημαρτῆσθαι. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν σὺν οὐ πανόντων μιᾷ ψαφῇ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καλαδικασθέντων λέγεται τὸ Πάντ' ἐπὶ μίαν Μύκωνον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ἐπὶ μίαν βλαβὴν ἢ καλαδίκλιν. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ἐπὶ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo nonagi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτούς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τ' παλαιότατοι τ' πολιτικῆς κόσμου συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τ' Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habituros se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η [a] ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν μοι κατάσχησον, ἢ ἡμεῖς [b] μεταοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὗτοσὶ, τὸν χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τὸν πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾠδὴν ὀπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. ἵτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ἀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτων ὁ Κροίσου. O. b Μεταοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μεταοικήσομεν] *Alio migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J. B.*

Μεταοικήσομεν] Mſ. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemſt. melius quam quod in reliquis est μεταοικήσωμεν. *M. du S.*

Μεταοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μεταοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare:* nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν μοι κατάσχησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μεταοικήσομεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀφαιρήσεσθαι μετοικοῦντας τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. Λυπεῖνται γὰρ οἱ μικρῶν ς.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt; de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἐν πλοίῳ ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς οὐ πρὸ πολλοῦ ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περὶ τε ἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν οὐ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T. H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδέ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδὸν & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

Βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ ἀντέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρή· ὀλυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. ΜΕ. οὐ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλοῦτον, ὀμόψηφος ὢν τοῖς τύτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ὅτῳ γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένους· ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ σῶφρον οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε ὅτῳ ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μέν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συμείσων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδοντα.

ΜΕ-

88. *Περιέχονται*] Ἀντέχονται. *G.*

ἀλλήλων στρατιώτας, ἢ εἰ συστάντες εἰς αὐτοὺς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι πανοδαποὶ βάρβαροι· *Euripid.* Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώπλοτον σίθων; memorat *Philoſtratus* ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' εἶ'; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπολήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum ſitis, neſcio quo pacto templis eſtis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos eſſe vos arbitrantur. A M P H. Quid ergo? nosne in cauſa ſumus, ſi præ dementia iſti ta-

a ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deeſt in O. P.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος οὗτος, ἐμοὶ τῷ παρ' Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διαφθαρῆναι, καὶ τὸν ζῶν ἀθλίως καταστρέψαι. Οἱ δὲ οὐκ οἶδ' τοιούτου σπηλαίου μαντείας χάριν ἱσάντες * ἐξέρχονται ἀπηγριωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμειδεῖς διατέλουσι ἐν ἀχροῖ ἐν δύσκολοι ἐκ ἀπαίδευτοι ἐκ ζωῆς ‡ χρόνον· ἀφ' ὧν ἡ ἱστορία τοῦ παροιμιώδους κατὰ τὸ τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων ἐν δυστυχούντων καὶ δυσπροσίτων, ἐς Τροφωνίου μεμάθηται. V.

Τροφώνιος ἦν παῖς φιλόδοξος ποιήσας δὴ ἐν Λεβαδείᾳ ἐκ Ἐπιστροφίας ὑπόγειον οἴκημα, ἀσελθὼν ἐμαντεύετο καὶ λεπτογραφίας ἀσταθμήτου ἐγκαλουμένου δι' ἀμυθήτου τινὸς μαντείας ἐτίλει. Εἰσέρχοντο δ' ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυχρὸς πάσχωσιν. G.

Τροφώνιος ἐν Ἀμφίλοχος ἥρως ὄντες ἐμαντεύοντο λόγοις δὲ ὅτι οἱ θάνοι, εἰς οὓς ἐτύφθησαν, ἐπίφθονοι μαντευόμενοι. G.

* Εἰσέρχοντο ἀπηγριώμενοι] Res ipſa, quod dudum conjeci, poſtulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπηγρ. emendandi viam Grammaticae leges monſtrabant. T. H.

† Ἀμειδεῖς] Ἀμυδεῖς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμειδῆ. T. H.

‡ Χρόνον] Χρόνου, ut jam olim eſſe corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. reſtituit M. du Soul, & mox ὁ ἀπὸ παροιμία ex V. De Trophonio non diſſimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰσορ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius eſt quam ut de eo dicendum ſit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum ſit, monendi ſunt ſaltem juniores *Malli* extitiſſe. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba ſunt Livii XLV. 27. *templumque vetuſtum eſt fontibus rivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc deſino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere perſonam videatur: quare nihil erat cauſae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco ſine controverſia pro Trophonio ſubſtituendus eſt Amphilochus: ut alieniſſima ſunt, quae hic dicuntur, a perſona Trophonii, quem, dum ſe heroëm eſſe contendit, & oracula vere conſulentibus edere, falſe Menippus irridet, ſic contra nihil obeſt, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adſcribi iſte ſermo, qui omnem illam divinitatis perſuaſionem ſtupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam cauſae communis deſertori, Ἀμφίλοχε πῦ ἦστε ἀν ἀιδήν &c. neque is, quaſi ſua parum referret, diſputationi ſeſe amplius immiſcet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a ſequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῶ λῷῳ τῶν μὴ λόγιον; Amphiaraο Trophonium & Amphilochum addit *Ariſtid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάρεω μὲν γὰρ ἐν Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσι τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos ſupra iſtorum honores extollit) παιδαχοῦ τ' γῆς διάγουσι, ὥσπερ ἀεῖραι περίπολοι· ita legendum eſt διάγουσι pro vulgato λῃστεύουσι, quia manifeſto reſpicit ad ἀείρας, qui διάγοντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuiſſe verſio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* diſtet *Ariſtides*, homo ſuperſtitioni addictiſſimus: fama tamen tenuit, nuſquam praeſentiores apparere Deos, quam, quo Chriſtianos omnium minime credulos ablegabat Celſus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψωνα ἵνα φησὶν ἀνθρωποειδῆς διαρρεῖσθαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ἐ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐ ἐναργεῖς. Origen. in Celſ. VII. p. 355. T. H.

23. Κατὰ-

alia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, niſi & vivi vos tales præſtigias præ vobis tuliſſetis, quaſi futura præſciretis, & prædicere poſſetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce ſciverit, quid ſibi reſpondendum ſit pro ſe. Ego vero heros ſum, & oracula reddo, ſi quis deſcenderit ad me: haud ſane videris unquam inviſiſſe Lebadiam: non enim fidem negares iſtis.

2. MEN. Quid ais? ergo, niſi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridiculè, offam manibus tenens irrepſero, per os

ἐκεῖνοι ταῦτα εἰ μὴ καὶ αὐτοὶ δοξάζοιεν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς ταῦτα ἐπεραστεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σύ θ' ἑωρακὼς οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ δοκοίης ἂν ἐπιστάμενος· εἰ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν τε ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τέτο, τὸ ἱμαντιόπτιτο Τροφωνίε. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatiſſima ſunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστηρίῳ ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, *Aelian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἐκ Τροφωνίου προφήτας ἀναδεδειγμένος, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. ἀναπεσεῖν ἐν Τροφωνίου ἄντρῳ, *Euripid.* Ion. v. 405. qui σπήλαιον & θαλάμους eadem in fabula ſacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καταλαβεῖν vel καταβῆναι ἐκ Τροφωνίου, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pauſan.* IX. p. 791. ἔστιν ἐκ Λεβαδείας ἐς Τροφωνίου μάλιστα ἔρχεσθαι· ἐσιόντι δὲ ἐστὶν ἔρχεται ἐκ Τροφωνίου, p. 792. ἐκ Τροφωνίου εἰς Λεβάδειαν ἐλθόντα εἰπεῖν ἐκ Τροφωνίου τὸ ἐπος· ibidem: ἐς δὲ ἀναβάσεως περὶ τοῦ Τροφωνίου. *T. H.*

27. Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Exſequitur hanc totam hiſtoriam *Scholiaſt. Ariſtophan.* ad Nub. Vide *Philoſtr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J. B.*

Ἐστ. ταῖς ὀθόναις] *Pauſanias* habitum conſultorum deſcribit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philoſtratus* etiam de ea re ſatis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* diſcedit iisdem propemodum verbis expreſſus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut prætermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ἐν ᾧ δὲ τοῦτο μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενόμενος τῷ δαιμονίῳ, ἐνταφιασάμενος ὑδρίᾳ τινὶ (*Pauſanias*: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίας τὰ χιτῶνα ἐπεζωσθεὶς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι *Pauſan.* μαλιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι διαδεδμένας *Suid.* in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ἔστιν κατὰ στόμιον στενὸν καὶ τὰ μὲν ἔνδον, τὰ δὲ ἀκούσεται ἄντρου αὐτὸς ἐποφήτης εἰσιὼν μυηθήσεται. Oraculum autem Trophonii religioſa vaferrimarum præſtigiarum pompa inſtructiſſimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, teſtibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως ſcribere non ſit dedignatus; ſingularine libro, an, quod exiſtimari non abſurde poteſt, parte ſaltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philoſopho tribui ſolet, poſt Lebadiam recenſeri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γενέσθαι. Hoc illum ut dixiſſe tibi perſuadeas, qui deſcriptionem ſacri totius accuratiſſimam ipſe fuerat perſecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento verſaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index oſtendit: qui labor ſi ad noſtram aetatem perduraſſet, ut erat ſane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & præſertim religionum vetuſtarum curioſiſſimus, haberemus certe enarrationem non ſacri tantum mirabilis, ſed & ſenſus allegorici ac ſublimioris exactiſſimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos eſſe nos oportet diligentia *Pauſaniae* eo minus ſpernenda, quod ſacerrimarum fallaciarum tot miraculis praeſens ſpectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & ſatis graphice, *Philoſtr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & peſſime vertentis obiter eſt vindicandus. Ad Trophonium, cujus perſonam aſtu non inferior agere potuiſſet, deſcendere conſtituerat Apollonius: renituntur antiſtites, apud alios ita dictitantes, ſe ſacri cerimonias praeſtigiatori mago arguendas objecturos non eſſe; πρὸς δὲ τὸ ἀνδρα πλαττόμενον ἀποφράδας ἐν καθαρὰς χρῆσαι· hic καθαρὰς ut reponeret

σω ἀφ' ᾧ σομίω, ταπεινῶ ὄντ@, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TPO. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶ σύνθετον. MEN. οὐ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεός· ἀλλὰ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν τῶ [a] σω τὸ θεῶ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλ@ εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σῶ τὸ θεῶ] Σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ@] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ἰωνόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύῃ, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὀφέλεν. T. H.

ſenſum fuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum*. Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδις, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum οἷς convenerit) ἀποματτουσι & καθαίρουσι τὴ μάζαι, ἃς καλαφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦται μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρίστῳ & ὑγιείαν ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐπὶ βοῦς, inquit p. 204. τὴ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καλαβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καλαβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούταις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιτίλουτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλιγμάτα ἱρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτει· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periſzon*: ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὦρθαι] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὀρθαι, quod in reliquis prave ſcribitur ὀρίσαι. M. du S.

48. Τροπωτῆρα] *Joh. Scheffer.* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco προστῆρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῦ τιθέναι pro λογίζεσθ, *ponere*, *referre in rationes*, *If. Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δύο, ἰατρῷ δραχμὰς &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῶ Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: καὶ ἔπεισε δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἰδιωτῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων δ' ὀβολὸν ἕ πολὺ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς διακοσίους ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem*, *repraeſentare pecuniam*, καλαβάλλειν· ſic τιθέναι & θεῖναι μετὰ χεῖρα, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετὰ χεῖρα. *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. Θὶς ἑκατὸν δραχμὰς· θὶς ἑτέρας μετὰ χεῖρα. T. H.

49. Καὶ ἀκέστρων ὑπὲρ τῦ ἱστίου πῶτε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: & *pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi*. Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere*, *exolvere*. Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστρων, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πῶτε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πώ-

τε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

MERC. ΕΡΜ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque drachmis emi; & strophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum sarciendum: quinque

ΛΟγισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀίδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

[c] Ὁρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AIW.* Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. [d] Πέντε] 1. F. hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην διπμός. *V.*

49. Καὶ ἀκέστραν] Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοφόριον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥαγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ ἀκέστραν φασὶν, ἐπεὶ ‡ ἡπήτρια ἡ ἡπητὶς, καὶ ἀκέστρια ἡ ἀκεστρὶς ἧς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτὴρ] Verbis totidem extant in Gloss. meis MSS. nec discrepat *Hesych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δυσμοὶ διρμάτινοι. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Ista, ἣν νῦν σακκοφόριον (φησι) καλοῦσι *M. du Soul* interposuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοφόριον & σακκοφόρα recentioris aevi adnotavit *Car. du Fresne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἡπήτρια καὶ ἡπητὶς] Exc. G. & C. ἠπ. καὶ ἠπ. In margine tamen aliter, ἠπήτριον καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστρὶς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστρὶς Ed. A. reposuit etiam *M. du Soul* ἀκιστρὶς, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hunc descriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοφόριον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥαγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασὶν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητὶς, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ἧς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, ἀκέστραν φησὶ καὶ ἡπήτριον, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φησὶ καὶ ἡπήτριον, ἡτοὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητὶς, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ἧς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἡπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἠπητήριον ab *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἠπήσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Fresne* ex Lex. MS. Cod. Reg. proferens: Ἀκεσαὶ, ἧς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαΐζαι & Ῥάβδι. *Thom. Mag.* in Ἀκίσις post allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κατόν· quod male omissum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Hesych.* in Ἡπήτρια, & *Eustath.* ad Od. Π. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τε ὀβολοῖν *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis *Aristophani*, saepe est *emere*, *comparare*, ut apud Latinos *sumere*. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad ve-*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ᾖ τάτυς προστίθει. ΕΡ. ᾖ κηρὸν ὡς ὀβιπλάσαι ᾧ σκαφιδῆς τὰ ἀνεῳγότα, ᾖ [a] ἧλυς δὲ, ᾖ καλώδιον, ἀφ' ᾧ τ' ὑπέρων ἐπαίρησας, δυὸ δραχμῆς ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φῂς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀπαρδάναι σὺ τῷ πλήθει τὰ παρθμία.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ πάντα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσαιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν προσοφείλοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ γε παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παραγίνοιντο,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confecisti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili ista quidem pretio sumsisti. MERC. Hæc sunt; nisi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax. MERC. Præstat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti

a Ἧλυς] Vitiose F. ἥλῳ. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῦ πάνυ τῦ ἰσῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίσται ἢ ἀφιστώσας γέγονε δὲ ἢ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν καταλθόντων. V.

* Ὁ ἀνύτας] L. ᾧ ἀνῦτας. M. du S. Scripsi ἀνίσται sacutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξηρτημένον τῦ πάνυ τῦ ἰσῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίσται καὶ τείνουσι adjiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. Ξ. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἰμαντώσεως πάνυ τῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίσται καὶ διατείνεται, φησὶν, καὶ παρα- μίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφίντες τὴν ὑπέραν, τὸν σπάδα ἐκδύσει &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. A. vitiose τῦ πάνυ· post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὲ. T. H.

velum sc. ἀνησάμην, *emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀνίσαν tanquam explicatio adscripta est haec vox παπαιῤῥάφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀνίσαν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀνίσαν. J. G. G.

Καὶ ἀνίσαν ὑπὲρ τῦ ἱστίου] Haec *Thom. Magister* protulit in Ἀκεσίς. *Benedictus* ita vertit, *Et pro acu ad resarciendum velum* (nam *Micyllus* tantum dederat, & *pro resarciendo velo*) *quinque obolos exolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀνίσας τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, *Graevius* animadvertit: ἀνίσαν perinde pendet ab ὠνόμασα, vel ἀνησάμην, ac mox κηρὸν ᾧ ἧλυς &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam socius suspicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ὀπιπλ. τῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illustrant *Joh. Brodaeus* Misc. IV. c. 13. *J. Fr. Gronov.* ad *Liv.* XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua *Festus* in *Malsha*, vocat *Hipponax* apud *Harpocr.* in V. Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. *Scheffer.* de M. N. p. 42. 43. *Thom. Magister* in Ἀνέῳγεν his *Luciani* verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antemnas ad malos destinabant*, *Caesar* vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Stewechium* ad *Vegetium* aliosque viros eruditos appellare video inductos *Isidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opifera funes. quae cornibus antemnae dextra* simi-

fti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes venirunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

70 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἱματῶντες ἀνάπλεω, ἢ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὰ γαστέρα, ἢ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, ἢ ἀγενεῖς, 75 οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' χρήματα ἦκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ θεατὰ ἔστι ταῦτα. ΕΡ. ἐκεῖνο δ' ἐγὼ δέδοικα μὴ ἂν ἁμαρτάνειν τυχῶν ἅπαντας τὰ ὀφειλόμενα σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT. ΠΛΟΥ.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra- Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηραικότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη, ὃν

[d] Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεως P. Pz. J. Margo AldV. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sinistraque tendantur retroverso. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis sunt* opiferæ, *si Isidoro credimus.* Mihi hyperæ videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moschopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. *T. H.*

55. Ἄξιον τοῦτο ἰσόσω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. ἄξιον hic esse ὥσπερ, & præterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat ἰσόσω. *Lederlinus* ibidem castigatae *Benedicti* versioni substituit: *Recte fecus, hæc vili pretio emisti.* Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ ποσοτελὲς & τὸ τίμιον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis satis nota. *T. H.*

63. Τὰ πάντα τοιαῦτα γ.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari cœptum erat fumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι σοὶ τάδε. Aristophanes. Lucianus *epist.* XLVI. τὰ πάντα τοιαῦτα γενέσθαι. Haec scribit *Goldastus* ad *Dosith.* §. 15. n. 120. *T. H.*

66. Εἰρήνη γ'] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta sunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse *Lucianus.* Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontenellius* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quæ levia sunt atque usitata dicamus, qui hæreditates capiunt, testamenta supponant, justos hæredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum fœminis patientiæ certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτην] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud *Aristophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. *G. C.*

ὦ παῖδες ἡμῖν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὴν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμύριοι; EP. ναὶ, τὴν Σικυώνιον φής. τί οὖν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπαμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. EP. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. ἧττον, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἐφίενται; MER. ἔγωγε. ΠΛ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκείνοις ἐπιτρέπω· ἐμοὶ δὲ ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἵνα μὴ ἐκεῖνοι κερδάνωσιν. MER. ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνός γε ἀποθανεῖν ἐπιθυμεῖ, ἐπειδὴ μηδὲν ἔχει ἐπιτήδειον τῷ βίῳ. ΠΛ. ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ ζῆν αὐτὸν, ἵνα ἔχῃ ἐπιτήδειον τῷ βίῳ

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

95 τῶν ἀντιποιῶνται ἐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι ἃ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνιγε τοῦ φανεροῦ· ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαίσῃ· ἃ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνθρώπων. Ἀφ' ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἠπιχανόντες.

5 ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνος ὦ μάλα ἀφβεκολεῖ αὐτούς, ἃ ἐπελπίζει· ἃ ὅλως, ἀεὶ θανάτῳ ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπίχνωσαν. V.

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ C ὡς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. G.

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἴεν ἐπὶ πρῶτα, ἐέλπετο θυμὸς ἑοῖσι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἐπελπίσαι· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἐπήλπισαν, quod ab ἔπηλπον dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπειν dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπειν. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Θυμούμενος ἐπήλπισεν ὡς λήψοιτο Σικελίαν. & *Od.* B. 91. M. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολῶ & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἃ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, ἢ ἐπελπίζω, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισεν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολῶ· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισεν δὲ Ἐπήλπισεν Διαφέρει· Ἤλπισεν μὲν ὅτι αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισεν δὲ ἕτερος ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγεν. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Gravium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἐπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλων. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρᾳ Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχύσεσιν quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. ἢ τῷ πολέμῳ, ᾧ μάλιστα ἐκαράσσετο, ἐπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. ἢ ἐπήλπισαν (Φαρνάκην) περὶ πλείονος de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ C τῷ ἐγγὺς ἔθνη ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Josepb.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. ἢ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ἐπ' ᾧ ἐπήλπισάς μοι illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον & ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐμοίρει ἀ τῇ παρὰ τοῦ κριτοῦ ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τοῦ ἰσαυρωμένου. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν. *Pausan.* IV. p. 342. ἢ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δωρηθέντων ναυσὶν, κἀδοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est *Nostri* ἐπελπισθείς in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἕρπεται πολὺ μᾶλλον τῶ νέων. οἱ δὲ ἤδη τῶ κλῆρον ἐσ σφίσι διῃρημένοι βόσκων), ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτὸς τιθέντες. ΠΛ. ἔκειν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβήσάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τῶν ὀνειροπολημένων πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἠπείγοντο ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μεμελέτημαι γάρ σοι ἤδη αὐτὸς καθ' ἕνα ἑξῆς ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσι. ΠΛ. κατάστα· ὁ δὲ ἀποδαπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις ὡραιθέντος γενόμενος.

est multo quam juvenes firmiore; hi verò jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτον, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθράφθαι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενηκοντα γέροντα Θεόκριτον ζῆν

TERP.

ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos; ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Ὡραιθέντος] ὡραθέντος post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Va. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Αἰακοῦ πατὴρ τῦ Λυκοῦ, ὃς ἀποφαίνεται ὑπέρχρονος τελευτῆσαι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ δὲ τῆς συμφωνίας, ὑπόμνησον. V.

* Ἐκεῖνος] L. Αἰακὸς sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπέρχρονος. M. du S.

67. & *Scholiastae Pindari* ad I. Z, 50. ἴσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, τὸ ἅμα ἐπελπίζειν ἐς τὸ μεταβαλεῖσθαι, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιστον ἔστιν εἰπεῖν. T. H.

9. Τὸν πλ. ἐσ σφίσι δ. βόσκων)] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τῶ κλῆρον ἐλπίσι διῃρημένοι βόσκων· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestus judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκοιτο apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δὲ ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λέγεσθαι eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπνώσας ἐλπίδας, (ita legendum pro συμπνέουσας ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τραγικὸς, ἐλπὶς παιδοτρόφος apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρυσοῦς, ἀγυιοῦς, vel κενοῖς, ἀσκοτεινολαοῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἀνέκραγον, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλαύνεσθαι, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcentiae

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἴσως, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὴ ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν φίλων· σὺ δὲ πάλαι πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, τὴν οὐσίαν προσδοκῶν λήψεσθαι. ΤΕΡ. ἐχρῆν γὰρ γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν καὶ βίῳ, καὶ χωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀδικίαν τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξ ἧς τινος γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὴ τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπισχυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδὲν ἔτι ἠδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῆς νέου

Sturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λαὸν ῥάστων τῶν ἐκτίδων, invitat ipſe Plato, qui ſcilicet jam ante dixerit, καινόστασον ἰφεξῆς ἅπαντας, & mox καταύσεως. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπλ. c. 9. ἕλκειν αὐτὸν, & c. 11. ἕπεσθαι αὐτὸν εἴσω τῆς σκηνῆς. Quod autem mox ὁ ἀνιστορολήθινος πλοῦτος, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κερσοῦτος· μοῦσα μὲν ἀνιστορολήθινος τὸν οὐ πλήρη διαδοχήν. *T. H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλαος] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G.C.*

Ἰόλαος] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καινοὶ ναῦς] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J.B.*

29. Πραπίδων] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem *Zop.* c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ὑπισχυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J.B.*

41. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T.H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* *G.C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καλαγελῶμεν, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, ἢ ἐῤῥωμενεστάτους νεανίσκους· ἅμα ἀμάξῃ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε ἡ τεθνήξεται τὴν γερόντων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἐν ἐνίοις ἐθε-

tibus deriſum, dum interea moriuntur formoſiſſimi robuſtiſſimique juvenes: hoc utique perinde eſt, quaſi in caput flumina recurrant. Saltem denique ſciendum erat, quando quiſque fenum eſſet obiturus, ne fruſtra quosdam obſervarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ἢ ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστι λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ὁπόταν δὲ τὰ πηγῶν ἐθέλοντα ἄνω, πότερα δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis poſſe exiſtimem, facile tamen dedero caſtigatius uſurpaſſe *Lucianum* de *ſilicernio*, vel *fame capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus ſepulcro quam vita longiore dignior eſt, non tantum τυμβωρύχους Graeci, praeſertim Comici, ſed & σαρὸν & σαρύκλον per convicium appellitare ſolent. T.H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æſchyl.* *Eurip.* *Ariſtoph.* J.B.

Ἄνω ἢ ποταμῶν] Mutilus videri poſſit hic locus; ſed in ejusmodi proverbialibus locutionibus ſaepius invenias aliqua ſui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, verſus ſcholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuſe Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Heſychius* obſervat *Æſchylum* eo proverbio uſum eſſe. V. *Hemſterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiaſtes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Leg. *Eraſm.* J.B.

Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Eraſmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id eſt, Nunc id evenit, quod vulgo dici ſolet, Plauſtrum ſaepenumero bovem ipſum aufert. Translata metaphora a plauſtris per declive retro labentibus, unaque ſecum bovem auferentibus.* Labitur, ut ſaepius, quam a quoquam hactenus animadverſum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae noſtrae decus, cujus errores magnis virtutibus compenſatos illa literarum tum primum renaſcentium rudimenta ſatis excuſant. Ἐκφέρω ea, qua vohuit, poteſtate ſumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, ſi rectum foret, vertendum erat, *plauſtrum bovem ſaepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud ſatis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν ἐλαύνει ſequi debuerat Grammaticos praeëuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel ſupplendum eſſe monent: *Mich. Apoſtol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀστοχουμένους τι ποιούντων· *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, ſed & noſtrates hoc ipſo ſimilive proverbio rerum ordinem inverſum praepoſterumque ſignificare

ſolent. Non alia *Luciani* mens, qui ſane nihil hic diſcrepans indicare voluit ab iſtis praecedentibus, ἀναῤῥιφῆς δὲ μηδαμοῦ, & ἄνω ἢ ποταμῶν τοῦτό γε. Jam ſi hanc ſententiam noſtri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit ſupervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam eſt uſus? Quocirca, ut dieam, quod res eſt, vehementer ſuſpicor, adſumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, iſtiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: reſecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ ἢ παραμύθιον, Ἡ ἅμαξα τοῦ βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T.H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J.B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum eſſe ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρετε eſt ab hoc loco alieniſſimum. J.G.G.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mſ. Gr. P. L. & Ed. *J.* Uſurpat etiam *Demoſth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo uſus eſt ſub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προπετέστατοι αὐτῶν μάτην ἐπιχανόντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: ſuam ipſe locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. ſuperiore, μάτην ἐπιχανόντες & in Tim. ἐπιχρύτοις μᾶλλον τοῦ χρυσίου. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἐπιτρεπτὸν ἐκ τῶν ἄλλων ὅτε ἐπιλανθάνεται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ἔστι ἐπιχαίρειν κακοῖς τοῖς πέλας unde peſſimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι ſunt dicti. Ceterum eſt ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut deſcribendi laborem ſubterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ὁ Αἰγύπτιος φιλοχρήματος ὅτος ἐπεμέλετο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅσους αὐτοῖς αὐτὸς ἐκ παῖς γενόμενος δὴ ἐξ ἀτόμου πλούσιος ὡς τὰ τῶν τελευτώντων ἐσίων, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τοιούτοις τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὸν αὐτὸν τοιοῦτον τύχης, δι' ὃν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ὢν πολλῶν ἀφροσύνη, μᾶλλον γ', ἔφη, μὴ μακαρίσῃς μοι πολλῶν πρὸ ἂν ἐξ οἴδε ἀπέλθοντα αὐτόν, ἂν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιτε-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem sæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, causa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis?

ξάπτευον. ἢν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. τί ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χαρᾶς. T.H.

54. *Εἰσποιοῦσι φέροντες αὐτούς*] Εἰσποιῶ Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu parum distat ab ἐκποιῶ, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; saepe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Isaeus* pro Euphil. apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176. ὥστε ἔφην ὅτι τῶν εἰσποιουμένων ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. *Pausan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ σὺν εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ἄλλον φρατρίαν εἰσποιούσιν ἡμῖν, *totum gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit.* Εἰσποιήσαις vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed & judex talem adoptionem, si forte venerit in controversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet apud *Isaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conservavit *Dionys. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae supersunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure versantur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιῶ ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis causa, quam significationis poni censet C. L. G. p. 393. haud multum dissentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoscunt παφίλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci sermonis callentissimus, insuper observans *saepius significare* sua sponte, data opera, & *ubique orationi pro rei subjectae indole emphasin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in constructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium agendi id, quod agitur.* Nihil est horum, quod non suis in locis aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato sensu abesse posse videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μύθους ἐρανίσαι φέρων παράθημα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴκτιν φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demosth.* de Pace p. 61. C. argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἴχεται φέρων, καὶ παφίλκυσε τὸ λέγεσθαι ἐφ' αὑτό nisi transposita legi malis, οἴχεται, καὶ παφίλκυσε φέρων quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iis, φέρεσθαι ἐπίβολα *Herodot.* VIII. c. 87. φέρεσθαι ἐμβάλλειν, ἐπεῖναι ἑαυτὸν, ἐκπαραλύσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὥθησεν ἑαυτὸν φέρων cujusmodi ex scriptore nostro multa submini strabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEschine* exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δὲ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demosthenem facit) λέγει περὶ Τιμάρχου αἰτίαν ἐκέκτηται φέρων ἐπὶ τὸ κατήγορον. in Ctesiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἐξέστησε τὰ πραγματα, ὡς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιαυτοῦν εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias-Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον καιρὸν λαβόμενος ἐκέλευε ἑαυτὸν φέρων θηβαίοις quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσιμιζῆς φέρων τὸ κύδιστον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demosthenei) οἷον ἐκ βίου φέρων ἐπέδωκε τὸ νικητήριον & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Jupiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὸν τίτλον ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. οὕτως ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸ ἴσον parum discedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφθειρον ἡγεμόνας, Πομπήιον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐκεχειρίαν & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diss. XXXI. p. 315. τί δὲ φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὗτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέβαινεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀνατίθεμαι frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέβετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdesius ἄλλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν τοῦ λιο-

τὲς ; τοιγαρῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλοντττόμενοι ἐ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν ἐ γερόντων ἐρῶντες· ἐ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῶν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum deberis ab iis defossi ; resque illa plerisque jucundissima accidit : nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant ; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομένω παιδίων. p. 49. ἐπίδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρι τὸ ὀδόν· *Damasc.* apud *Suid.* in Σεβαμανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit ; πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξάκουσμα τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι ἐ τῶν οὐ τοῖς λόγοις ἔξω ἐκπαιδεύσατο quorum, quia summus *Valesius* aberravit, vertendo sensum explanabimus : *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas saepe haereditates officio asseruerat, cum anus & floris extinctis, filium filiamque ingerebas orbis senibus : Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat :* ubi nescio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noster* : πρὸς Ἀστρίδ. c. 19. ἀ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῶ γέροντος ἐκείνου λιθίναις παρυήγρυψας quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ σῦ πλουσιωτέροις) ἐδὲ πάντοτε φέρων ἑαυτὸν ἐπέδυνα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita *Luciani* verborum sententia : *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis existimet, quasi varietas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem : hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἰαμύων] Tacent libri scripti editique : quibus etiam invitis, si *Luciani* mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, ᾧ τῶν ἰαμύων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa : *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant : nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἐρεώσους, τῶν ἰαμύων mox appellari : tum ἀς ἐ αὐτοὶ ἰαμὺς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris τῶν ἰαμύων. Σωίντες an συωίντες scribatur, parum refert : hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Συνίντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mf. suadente, συνιόντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt vestras artes* aut *astutiam.* *J. G. G.*

Συνίντες] Συνιὼν— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. *M. du S.*

67. Διαφορήσαντες] Sic legit Interpres ; sic reposuimus, cum male antea διαφορήσαντες. *J. B.*

Διαφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt διαφορῆ— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Διαφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arrisit, διαφορήσαντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII. 11. τὸ πρόσωπον τῇ ἰαμύῃ καθυφίων, ᾗ διαφορεῖται αὐτῷ ὑπὸ τῶν πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. σωτῆρα μοι δῶρα προτέγνετο ἀπαντιχόθεν ἐ γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla ; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent : διαφορήσαντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum se captandum praebuisset, reliquit filium haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγόντες] In cod. Mf. οἱ δὲ ἀποσμύοντες τοὺς ὀδόντας κατιγελασθήσεσθε, *illi vero derisi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγόντες, *dolore ardentes :* est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγόντες] Glossema est quod in Mf. Gr. P. & L. legitur καθαγελασθήσεσθε. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖνον ἐ ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττειν emungere est, (vide *Ic.* a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγοντες, nisi forte hic figura,

amantur; intellecta veſtri amoris callidi-
tate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fin-
gunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur:
verumtamen in teſtamentis excludi ſolent,
qui jam olim ſatellitum more fuerant ſe-
ctati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum
eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infren-
dunt dentibus emuncti.

ἐραμένων [a] συνιέντες ὑμῶν τὴν παπυργίαν τῆς ἔρωτος, ἣν ἢ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὸς πλάττονται, ὡς ἢ αὐτοὶ ἐρασθὰς ἔχοντες. εἶτα ὁ ταῖς διαθήκαις ἀποκλείονται μὲ οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἢ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατεῖ πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας [70] [c] ἀποσμυγέντες.

TEP.

[a] Συνιόντες] Ita G. C. P. ἀνιόντες F. Reliquae Edd. συνίοντες. [b] Δορυφορήσαντες] Δορυφορήσωσιν P. S. A. [c] Ἀποσμυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀποσμυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

ſigma, ut in quibusdam ſit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Gret.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐκσμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀποσμυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀποσμυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, *ſeu* exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum* καίω, *verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi dos. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τε σμύξει πυρὶ πῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐπὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδῦναι, ἃ ἐκ τόφων λέγεται· ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ χάλκεον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον αἴλιπτον ἐκθύειν δηλοῖ ἐκ τοῦ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡμέρα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀθυμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τίνος, ἐνδοθεν ἀθυμύχει τῇ καύσει τὰ ἔξωθεν ἀμφιβάλλοντα, φλὸξ δὲ πανταχόθεν οὐκ ἐκδύεται, ἀλλὰ θριμὺς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνελιττόμενος διεξέρχεται· paulo diutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, ἡ κατιὼς, ἡ ἔτι ἀναδιδοῦσα φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀθυμυχόμενον πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem infidere II. c. 10. ubi primum εἶναι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ἐ μὴ συμπίπτοντες fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, ἢ καιόμενοι ἐ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πυρεταῖς non convenit εἶναι σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ἢ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετοὺς, quorum alii ſunt θέρμαι ἐ ἀθαυσίαι, alii ῥιγολακτήσεις τε ἐ οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. ἐ πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἶτα τινας ἔτι σμυχόμενα ἐκλιπόντας, ἀναύρους, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς πολλαί γε σμυχόμεναι ἐμοὶ τῷ, ἢ τὸ πρόχειρον δ' ὑποψίας ἔχειν ἀπορίᾳ τε ἐλέγχειν ἀνέχεσθαι· ubi

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοὶ γοῦν φό-

4. TER. Vera ſunt, quae dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμῳ scr. ὀ ἰμαντῷ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὴν ἰσότυχον ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμῳ δὲ καὶ πάλαι κατὰ τὸ θυμούμενος. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. ᾧ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπίδαλος τῇ Χαριπλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὰς βωμοὺς ἐν τῷ ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊᾷ ἐνδικνύμῳ, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμῳ posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαριπλεια σιγῇ τι ἐκπλεσμονυμένον ὑποδλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud κατασμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καῖσμύχθη, ᾧ ἀντιτρόπολο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐκ τῆς ἰκείας (uxoris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰδοῖτό τις ὕστω καλασμυχόμενον, ἀνάγκῃ μὲ εἰκὸς, αὐτὸν δὲ (vel αὐτόν τι) τὸν πλείω μὲ εὐφράσειν τῆς ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καῖσμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κῆρ ἀχῇ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμῳ, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καταμιήνῃ ἐκ ἀναλίσκουσα nam ἀλίσκειν, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνθεν δ' αἰεὶ Τεῖο' ὀδύνῃ σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφασμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῷ πάθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχειν, Ἀφαύειν, Ἀφαιᾶν ſed ibi, *Heſychio* duce, reſciendum eſt Ἀφαύειν & Ἐκσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς μὲ ἐκσμύχουσι μιλαδέες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καῖσαι σπόδιον ἔνθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐκ τῆς καρδίας μνησικακίαν *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆς ἀφανοῦς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυριαλέσμενος. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ ταῦρος τῷ ὑποχθονίῳ χρυσίῳ ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ὑπόστεγα legebatur ὑποσμύχει. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretum *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Theol. II. p. 206. ἄπερ (ἴλαιον) ᾧ αἰτήσας ὕστερον ἐπαλειψάμενος ἐκ τὸ πάθος ὑπέσμηχε τῆς ἰώσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀνιᾶς εἶπε ἀπαλλάγη *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγη, (melius ὑποσμύχει) Θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰρθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιαθρίζουσα, ὑποκαίουσα, Θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διαιρθίζουσα nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διαιρθίζουσα, alter ἔνδον ἰρθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur convenire ἐνὸς, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμογύντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑποσμόχητο τῇ τῆς νόμης ἐπιθυμίᾳ Theodoſius pro ὑποσμόχητο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελαστότατος, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ὑποσμογύντες reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona

χριτ@ πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίντις fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Pollucî* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ᾗδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κίρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Β. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσσον ἢν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare:* ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de *A. P.* v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam &c. ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit faciendа *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίντις, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum crediſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίντις vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίντις. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere:* ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκτιστί, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χαμιόνους αἰσχρολογίᾳ ἐπισομισίου ὄψει δριμυτέρᾳ προσώπου ἀπορρῆξαι, τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτης prono curſu derivatur. *Timoni* in Silis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates *Μυκτήρ, ῥητορομυκτής, ἀττικὸς ὑφωδυτής* hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀπορομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισομίζω. Sed alterum ἐπιμυγίντις ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἔχων ἀφ' ἡ ῥινῶν ἐπούσην *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπίμυξεν, ἐπιμυκτήρισεν, ἐπιμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπίμυξεν, ἐπιμυκτήρισεν. Ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αὐδ' ἐπίμυξεν Ἀθηναίη τε Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπιμύξατο, ἐπεῤῥάξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπίμυξεν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ κάπραγας κἀναμυχθίζῃς, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, γογγυσμὸς nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτίπαζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλίξω καὶ τί μάταια γιλᾷς, ἢ σιμὰ σισηπὼς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γιλάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζουσα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζουσα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Orl-*

δοκῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποφέων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥς γ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπίσσειν αὐτὸν ἡ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῷ ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γέ μοι ἢ ξυνεθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει ταπεινῷ τρόπῳ ὀπίσω.

consumsit semper mox morituro similis, & quando intrarem, altum gemens, eximoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex cuoris insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque: imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa, insomnia inquam, & curæ: hic vero, tanta mihi esca deglutita, adstabat, quum terræ mandarer pridie, multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτε, ζώης ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τ' τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προαποθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φαίδων γὰρ, ἢ Μέλαντος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime, divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TER. P. Id quidem, o Pluto, & mihi jam gratissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Celsi. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὐγνωμον, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς οὐ μῦθον φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερισκεπτα μυχθίζειν· ubi sententiae nexus quidem vim postulet, haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vocis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cujusmodi multa praefertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὸς, ἀπόδεκτος in *Hesychio*, ἁρμοστὸς, ἀσπαστὸς, γνωτὸς, ἰδητὸς, κλιτὸς & λητὸς *Herodoto*, μαστὸς, ὀρχηστὸς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγίντες, sensus oriretur a priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius, a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστα γινέται, quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro, me quidem arbitrum si capias, mutandum erit quoque καταπίουσιν in ἐπιπίουσι illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιπρίων, τὰς ὀδόντας τρίζων· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιθρύχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον τοσοῦτοι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπ. μήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Δελφίδιον, ἡμῶν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, ὦ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐποίει, βιῶναί τε ἐπιμηκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus, ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας: at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo; *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius morieris, quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Pro-

tis huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

τοῖς αὐταῖς ἀφορτίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα, ζώης ὀψιμήκιστον, ὦ Θύκριλε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

I. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝ.

95 ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ὡδίσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον ἢ ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφανες. τὸ δ' ἐμὸν Ἰωδιδόξον τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιχνούμενος [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zq. ὦ σε &c. P. b Ὑπιχνούμενος] Ὑπιχνεύμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. J.

Προπέμψεις] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortasse alii usitatius dicerent* προπέμψῃς. atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkensius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum hac advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάστιγι, ὑπὸ κήρυκι πωπράσκειν, ὁ ἱκτηρὶ ὑπὸ κήρυκι, πρεῖναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δύσει vel λαμπάσιν ἠμιβρέως apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ἐρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ ἐ τυμπάνου ῥύθμια βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορὸς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ γυμνούμενα παιδῶν ἐ παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Noster* in Tim. p. 160. ἱλιγγιᾷ ἄσμ ὑπὸ ταύτῃ τῇ διπλάσῃ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ὀφρύσι, *Medeae rumoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πτοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγῶν, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, ἢ ὑπὸ κιθαριστῇ ἐ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κιθαριστοῦ ἐ βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνηξ.] Videtur verbum excidisse in his, ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede instituto brevi moriturum*. *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμου, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπιχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. *M. du S.*

Ὑπιχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Gravius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες ἢ ὄνειρον οἱ τοιοῦτοι ἀπο-

ξιοῦσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκος ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸ Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, βραχύτομόν τινα ὁδὸν καὶ τὸ κλῆρον ἐξευρον· τριάμμωνος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δὲ βραχέως) χωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ δοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπομοσάμενον ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λαβόμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, καὶ μὲ τῷ Πτοιοδώρῳ, καὶ ἔχουσαν τὸ φάρμακον, καὶ δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ'

de; se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιτιχῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμοις τοῖς θυγατράσιν ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τὸν ὄνειρον. Fateor; cum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπιχνούμην illum ipsum semper observabam, promittentem se morituram esse me scripto relictoque hærede: nam ὑπιχνεῖσθαι pro *sibi polliceri*, *speque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergler.* peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adrulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est; καὶ ταῦτα ἐπὶ παισὶ ζῶντας, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ *non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae*, *ubi alter istorum qui senis cujusdam hæreditatem ambierat, dicit*, ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt*. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολιμφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Paus.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίῳ τὸν Ἑρμείου τελευτήσαντα ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσαν· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis*, *superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius.* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia benerem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis*. *Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδίκτορα πλοῦτον Ὃς ἔζωσε γ' ἐπὶ πατρὶ Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι πατρὸς γάρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρὶ δ' αὐτῷ παντάπασι τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξειν, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplifs. *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἐπετίνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἐπτανεν ἔως, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας· itaque saepius ἐπτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur, quemadmodum *Horatius: Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucyd.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τριχόμοιοι τῇ προσόδῳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνου ἐγγινομένου λαβὼ τὴν ὁμοπολίαν δίκαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. λαττόνων ἐγγιγνομένων, ubi vide *Duker.* Lang.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositicium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντὶ ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; ἢ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπτγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰ, ὦ Καλλιδημίδη, τὰ πονθᾶς. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' ἔδει σὲ τὴν ὀπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἄν σοι ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ.

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνῳ ὀλίγῳ ἀφικόμενος. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demostheni* titulus adscribit p. 250. E. ἵνα μὴ ἐν ἀκαίρῳ μᾶλλον ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Titheni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτοῦ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτοῦ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut posset in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτοῦ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius:* sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Sympos. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλων κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ, τοῦ ζωροτέρου δὲ χάριν μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Tim. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non ausculto *Graevio* copulanti αὐτοῦ πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπιεικῶς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae moras quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogites aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχείατω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχείατω μοι τὴν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχίαλος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφωλεὸς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιτιῶν κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν εἰκοσιπενταζομένων. Ἐκτανύναι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mss. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Inusitata & incognita qualium felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆ παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὴ λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. τυθῆναι ὄφελον, τί ἀγανακτῶ; κληρονόμου [a] ἀκούσιος καταλελειμμένος καὶ ἀποφιαθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἐγὼ μάλιστα ἔχειν τἀμὰ πολλαπλάσια. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὀλίγου δεῖν ἐπὶ θανάτῳ· καὶ οὐκ ἀηδῶς τὴ θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεὶς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκεῖνον καταλελοιπότα τἀμὰ πάντα, ὡς καὶ οὗτος ἐμὲ ποιήσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNE.

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille viciſſim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσιος] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι λέγ' τι λαμπρὸν ἀσφαλίσασθαι, εἰ δ' ὀλίγῳ βραδύτερον nimirum ὁ κλῆθρον nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι νεκρὸς τῷ πατρομήτορι. ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἥκειν plura dicemus. Vide Praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20. p. 470. T.H.

35. Ὁ νεβρὸς τὴ λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Aristoph. alii. J.B.

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. M. du S.

Ὁ νεβρὸς τὴ λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, καθάπερ λέοντος νεβρὸν ἁλῶντα μοίρᾳ αἰρεῖσθαι πρέπειν, ut est in Charmide Platonis p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Luciani locum Erasm. Chil. in Hinnulus leonem. T.H.

38. Καταφρονηθείς] Mss. καταφρονηθεὶς ἀθλίως, misere deceptus. Vulgatus: καταφρονηθεὶς ὁ ἄθλιος. J.G.G.

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat captatorias, docet Ampliss. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Nostet hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvolato instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam prohibitorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. Ammian. Marcellin. XXVIII, 4. p. 381. Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo, maritum vestiri compellit, hocque idem ne faciat uxor, urget maritus instanter: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, testamentum ei ostendere: praefero sensum paulo ampliorem, in publicum proferre, eum pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II. Serm. V, 51. Qui testamentum tradet tibi cumque legendum. Quod autem praecessit ἐπιμέλεσθαι τοῦ θανάτου non est, quod voluerunt Interpretes, imminente morte; sed spe mortis, quam simulac Hermolaus obtinuisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat p. 240. ἀλλοτρίαν θήραν θανάτου ἐπὶ δόλῳ

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

τὴν ἀκεῖνο; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲ ὃν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, ᾧ τέγος μοι ἐπιπεσόντος. ἡ γοῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ ἡ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαλασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ ἡ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ὥστε σόφισμα κατ' σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

SIM.

S. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

ΣΙΜ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ὀλίγου ἐκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ δεῖ τοῖς ἐννενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

o Ἄγκιστρον] ἄγκιστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

ἁλιεῦσι λάβραξ nam *Dapes* & *venori* non minus dicuntur quam *captare*: *literat.* — *viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* T. H.

48. Ὅτι δὲ ὦν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit interpres, *Quid ille ſua in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* J. F.

52. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haerediperis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ὑπ' ἀλήγους πίσσῃ δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ) τὴν ὑπ' ἀπίστου ἁρπάσῃ *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγκιστρα ἀγρώστιν σὺν ἀνύσπαστον μίτῳ δίκτυον, Ἐμοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀποφλαύσῃς sic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καλαπιὼν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Λύτης τε τὸ δέλεαρ τ πλούτῳ καλαπιὼν εἵλκυσε τὸ ἀγκίστρῳ πειθόμενον de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τ ἀξιωμάτων δέλεαρ ὑπολαβόμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τ θεοδόσους ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator φερέφιλος τὸ βελτίστιον, ᾧ δίκτυον τοῖς πτωχοῖς τ ὕφρας δέλεαρ, ὑ' ἑκείνου (ἐκεῖνο) ἁλ τὴν χρείαν ἀπεχήνοις συγκαλασπίσαι τῷ τόκῳ τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τ ἐν Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπίσαι & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi verſer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συγχύσεως ὧν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσαπτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατατιθῇ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Eraſmus* in *Verare hamum* parum accurate. T. H.

69. Οἶσθα

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ὑπὸ τοῦ βίου ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμεθα· ἔτι γὰρ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἴνου ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἤπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ'[a] ἐπέῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ὅτι θύραις ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν ἡ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἑταίρας εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἑταίρας σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

2. POL. Primum omnia poteram; deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

a Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὐπίῤῥει.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὐοσμος, πιρόσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M.du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲ, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ ὑποτάττεις τὴν εὐδιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας οἶνον νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐπιθυμεῖς ὑποδοχῆς οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικίσιν Σικελικὴν τινὰ ὑποδοσιν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸ ὑγρὸν ὑπισχνεῖται καὶ ἀφροδίσιον ἐπιτηδεύσει τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ὑποθέμενος Σικελικὴν πίνει τι ἄδολον καὶ ἐυκτέτατα κόρης αὐτῷ τοῦ Καμιδίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένου. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίων ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικόν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὸν ἀφροδίσιον καὶ Συβαριτικὸν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ἐπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ὑπίῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὐπίῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Ms. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπίῤῥει, quae omnes infidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ὑπίῤῥειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61. ὑπίῤῥει γὰρ, κατὰ τὸν παροιμιάσαντα, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ὑπὸ ῥ ἐς τὰς Δαναΐδων πίθους. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲ χρυσίον ἐς τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & ſenili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque ſolum adſpicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexiſti, quæ tum tibi optanti dederit eſſe juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; ſed vel talis ſumme deſiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifeſtus eſt amor hicce tam frequens, qui orbis ſenibus & locupletibus inſidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea ſcilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin ſæpe ſuperbius adſpernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τὰς χεῖρας γε τὰς ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῳ θεραπεύοντες, καὶ μακάριον ἦν αὐτῷ ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐχαμψάμενος ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτον μὲν, δεηπόθητον ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν προδήλος γε ὁ ἔρως οὗτος τοῖς πολλοῖς ὢν, καὶ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

τὶ-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γήραν ἀμείψασα τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἰσοστήσασα αὐτῇ, ἰσοὶ γῆρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεότητα. V.

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μιγάλαις ἀνωμότι τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentiſſimo hominum concurſu. Adde *Philoſtr.* in *Herode*, ὁ μητρῷος αὐτῷ πλοῦτος ἐκ θαλάττης τούτου ἐπιῤῥύη· p. 548. & *Homerum* ipſum. *M. du S.*

Ἐπιῤῥεῖ] Sine controverſia verum eſt ἐπιῤῥεῖ· ὑποῤῥεῖν *ſenſim ac lente fluere* nimis eſt dilutum, quam ut Polyſtrati cogitationi ſatisfaciat. Praeterea ſuam ipſe manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖν ἐπιῤῥεῖν τοῖς γαμεταῖς. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀνωμότι τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil eſt ſimilibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὅλβου δ' ἐπιῤῥύτου· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥύτων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Ariſtaen.* II. Ep. 12. Οὐδὲν γὰρ ἔξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῷ, εἰ μὴ ὧν ὁ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyeſt. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & adfluentia*: σωτῆρα τὴν αὐξὴν τε καὶ ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτου ἐπιῤῥοίαις *Euſtathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin priſtinas in ſedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μαλάκιος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* *T. H.*

85. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abeſſet τινα oratione hunc in modum diviſa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, ſimiliter ac Phaon, Venerem ex Chio trajeciſti?* videtur huic lectioni ſuffragari, quod a *Luciano* mox ſcriptum ἦν ἡ χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam eſſe profectam, quae te ſenem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, ſed ab illa aurea, quam domi conditam in arca ſervas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod ſi revocari placet, orationem ita conſtitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Mſ. Φάων ἐπὶ τῇ ἐραστρίαι καὶ ὑπωπιφάνων τῇ ἡ Φάωνος πολλοὺς ἐραστὰς· plenius *Suidas*; nam *Heſychius* ea in voce miſere mutilatus eſt. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inſcriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut poſterior eo in argumento luſerit, colligi quodammodo poteſt ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hiſt.* XII. 18. & *Palaephat.* π. ἀπιϛ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiaſtes* ab aliis diſcrepat qui tradunt a Venere juvenem & formoſum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, ὁ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὀπίσθιός τε, ὁ κολακευτικώτερον παρεσκευάζετο ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, αἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμων ἔχουσιν; ἆρά τινα τῶν ἀπὸ σοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεωνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ τόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. χεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. ὅλως ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλίανθος Πύλιος ὢν ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καλαμβάντος, καὶ μονομαχήσας ἔσθλα τῇ βουλῇ τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἐδόκιμάσθη. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλίανθος] Lege Μίλανθος, ut ex iis liquet, quae Fr. Menſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea feci poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec meorum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti τῇ, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. φοβούμενος τοὺς μὴ ἴσοις κεχλημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλῃ, ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter plorare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδισιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς καὶ ἀνοήτους. *Demoſthenis* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλην ὄντος, ὡδὶ προσήκοντος ὡδὶ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' ὡδὶ βαρβάρου ὑποῦθι, ὅθεν οὐδὲ οἰκέτης ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδών, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον ἐπριάμην ἂν ἡδέως πρότερον πρᾶγμα. Idem AEſchinem adverſarium vocavit ὄλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῆς μειλιχίου τε καὶ γραμματικῆς. ὁ τοῦ ἀνηγνώσκειν adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Ariſtippo II, 75. Σίμων ποτὲ τῶν Διονυσίου ταμίων πολυτελῶς οἰκοῦντος αὐτῷ ὁ λιθοτόμος ἐπιτιμήσας, ὅτι δὲ ἀρκῇ ὁ ὄλεθρος, φιλοχρηματίᾳ προσέσπευσε τῇ ἔξω.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

ἢ Νιρέως καλλίων, ἢ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, ἢν στρατηγήσατω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate; quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit eversa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

ΑΚούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ποτὲ θάτερα, οἰχήσεται ἀνεστραμμένον· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἕκαστοι φορτία βαστάζοντες. ἢν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνῶσιν.

b KAI NEKPΩN ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. c ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. d Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλίνειδ᾽ τις ἢν τὸ μὲ γύος Φρὺξ ἢ δημοσίᾳ ἀμαθύτων ὑπὸ κέρνυσι πιπράσκοις. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμείνων ἢ Δημοκρίτειος· quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδεὶς nam vulgatum παίσει nullius eſt pretii) βάπτρῳ καλῷ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξυρημένῳ—] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένῳ τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, παλαιτέρων οἰκέτης, ὁπὸ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ὅτι τὸν γνάθον. neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi*, *dum manumitterentur*, *capite raſi fuerint*, *imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo*, *cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ὅτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοερόχειρα γαῦρον, οὐδ᾽ ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἀνὴρ *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιξυρημένος τε & καλλιτριχισμένος τὸν ὀφθαλμόν. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σέλε· ᾗ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
ᵃ NEK. ὡς ἂν ποιήσαντες ᵇ εὐπλοήσομεν;
ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν
χρὴ, τὰ φορτία ταῦτα πάντα ἐπὶ τὸ
ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν οὕτω
ᶜ δέξαιτο ὑμᾶς τὸ σκαφίδιον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
μῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σωρὸν δέ-
χεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ
ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. σὺ δὲ
ᵈ ἀποβάθραν ἐκ τοῦ διαγίνωσκε αὐτούς, καὶ
ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσομεν.

modum pœniteat, vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus; & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὐτοσὶ τὶς ὁ πρῶτος ἦν; ΜΕΝ. Μένιππος ἐγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

ᵃ NEK.] Ἑρ. O. ᵇ Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. ᶜ Δέξαιτο] Δέξοιτο O. ᵈ Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς φυόμενα, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ † ὅση διωστὴ πλοίζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἴγγειος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων ὡς ἐκ τοῦ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ἔστι. *Poll.* X, 101. hunc in modum emendandus: ἐπίπλα οἱονεὶ vel οἷον ἡ περὶ κτήσεις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν ἐλημάτων. *T. H. M. du S.*

† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & V.

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τὸ ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠϊὼν & Ἠιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰς ἰσραηλίτης ναυάγια τῶν ὡραιοτάτων εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιπολάζειν. *F. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *F. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφθην. *J. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθω in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπερρίπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verbera; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀποῤῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἔπισκ. c. 26. & Ἐπ. Δ. XI. definente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Videm, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπῤῥίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Attícis admodum familiare, ut χρίσθων, μαχίσθων ponant pro χρίσθωσαν, μαχίσθωσαν ſic ἀξιώσθων, ἐχρήσθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων. & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eademque forma placuerit. Vide modo Foed. Hiera-

pyth.

ri; baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάλλρον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. τὴν τρίβωνα δὲ αὐτὸ ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρωρεδρίαν ἔχε ὡς τὸ κυβερνήτῃ ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασ[ε]· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ πάλλ[ε], καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχεις καλῶς, εὖ ζων[ε] εἰ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

[e] Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *Alw.* Priores ἀπορρίφθων. [f] Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμόλιος] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπίφασος] Excidit articulus, ὁ ἐπίφασος. *T.H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνειν, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κερβέρας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλίθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὴν κίδαριν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδημένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀνεδήσατο, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδημένος nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖνος δοκεῖ λιπὼν ἐν τῇ μιᾷ ἄλλῃ ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ βασιλὴ δὲ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγα περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod cinctu valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Πῶ δὴ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πινακά. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J.J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δια. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δια. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πάνλουτος, ὃ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος ὕτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὴν ὄϊν τὴν τὰ μαλλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διάφορων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις: vertitur: *His vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων σάρκια; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὴν [a] τύφον ἀπέρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑφροφίαν βαρήσει γὰρ τὸ φορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐχέτω ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι φιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. καὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. καὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. εἰ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, ἢ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroque demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

[a] Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα· ἤτοι * μανδύας καὶ χλαμύδα ἢ πάσῃ καλύμματα. G.

* Μανδύας] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ σφαιρὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ σφαῖραν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ αἰσράδιν καὶ κολόβιον. Repone κολόβιον deinde pro σφαῖραν βαλλίον vel βάλλιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi σφαῖραν: sibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρὶς dicta fuerit σφαῖρα, id quidem me plane fugit: quare multo malim βαλλίον errotis propagati gradus spectare licet in Moeridis σφαῖραν. T. H.

Sed Mss. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλωπεκῆς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρεσι; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι οὖν, ἐχρῆν ἀφ' ὑψοῦ μὴ ἀπολαυσῶν; In Εὐνούχ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; αἰσθάμενοι ἄρα ἀπίζων αὐτὸν ἐ τυθησόμενος πολὺ; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράνων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J. G. G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J. G.

95. Ἀντιμύκην] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, σὺ γὰρ τὸν ἀλλοῖον: quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

ἀλλὰ καὶ τὰς στεφάνους ταύτας ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἐμβαίνε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum momentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

Καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σπάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπί σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μέν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

ΕΡ. [d] βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, superciliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὦ

[b] Ἀληθῶς] Deest in O. [c] Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. [d] Βαβαί] Defuit in O. [e] ΣΤΡΑΤ.] Ita F. Vr. Νεκρὸς G. P. [f] Ἐν γῇ] Ὑπὸ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G. [g] Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι τροπαιοῦχος. G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμαι ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξε εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII. 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mſ. pro Κρα. est Νεκρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ὀφρυ-

ὅτι τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα κἀγὼ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem osten-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto deliteſcentia & ſcenae libertati condonata ſtudioſius eruerent, ſcriptisque ſuis quaſi teſſellas interereſent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίᾳ vel βρενθίῳ unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod *Pollux* teſtatur VI, 104. vetuſtatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Heſychius* & *Etymol.* Βρένθιον, μύρον ἢ πακίων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent *Schol. AEſchyl.* ad Perſ. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloſſ. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μύρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθίῳ nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βράνθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Heſychio*: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam ſi diminuta foret vox a βρένθος, quod ipſe ſuppeditat in Γίγαιον p. 230. βρένθος, βρένθιον· ἔστι δὲ εἶδος πολυέλαιου μύρου eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον ἀπό τινος ἄνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, ſola lactuca, an apud Lydos aliosque diverſum herbae florisve genus, mihi quidem definire non eſt in promtu; multoque minus an Arcadica Βρύη, cujus ex *Pauſania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, uſum ejus jampridem interiiſſe, tametſi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθιον, βρένθιον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθιον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρένθιον praefert. Jam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, juſtius objici poteſt, minime conceſſero: repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἢ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῶνται εἰώθεσαν· qua quidem inani probabilitatis ſpecie haud ſcio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi poſſit. Verum *Helladii* verba plenius exſcripſit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim eſt Βυζαντιώτης (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βυζαντῖνος) quam hic ipſe Helladius oriundus urbe Antinoo vel Beſantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuiſſe virtus tumoris & ὄγκου, quae quaſi materies ſubjecta ſe porrigit ad diverſos, quibus diffunditur, ſignificandi ductus: poteram, niſi longum, multaque ſimul alia dilucidare neceſſe foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae poteſtatis propagationem conſiderari velim. Haec tamen eſt ratio, cur in *Heſychio* τόμῳ, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφῳ, nec cum *Guyeto* in θυμῷ mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *faſtu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lyſiae in AEſchinem Socraticum, etſi longiora δεῖ τὸ βρένθος ὑμῶν τοῦ πολλοῦ, ὦ φιλόσοφοι·* hoc ille ſubactus, ſi quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens ſingularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui ſcriptoris depromſit. *Euſtathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionyſio*, vel *Pauſaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μύρόν τι ἰκανῶν (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praeſtaret Λυδῶν vel Λύδιον) ἐξελαδύμενον ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare oſtendit alienam ſe obſervationem excerpſiſſe; ſaltem in *Ariſtophanis*, quem eo titulo plerumque ſolet indicare, quae ſuperſunt, quasque ſolas legit *Euſtathius*, fabulis nuſquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, niſi me fallit in *Heſychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, πυθμὴν, τόμβος, καὶ ὄρτυξ, ὃ καὶ βρένθος· me judice deterius eſt, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non ſecus atque a πλαθὺς exiſtunt πλαθύειν & πλαθύνειν. Jam ut perſpicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium eſt eorum interpretationes in unum

conc

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲν ⸗ [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλακοπορίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

[a] Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονιάν. [b] Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. [c] Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφρονῶν, ὑπερηφανεύεσ, ἐπαίρεσ, σεμνύνεσ, θυμοῦσ, ὀργίζεσ, ἀξιοπιστεύεσ, δυχεραίνεσ, προσποιεῖσ, ἐναβρύνεσ, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσ, λυπεῖσ, δὶς θυμὸν μαίνῃ ζεσ, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσ· in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quamvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ βρενθύεσ ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύεσ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὑποβλέπει· *Scholiaſtes* quum ſcribit, ἀποσιμοῦσις σεαυτὸν ἐν τῷ χήμαλι, καὶ ταπεινὸν ὁρᾶς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad ὑποβλέπεσθαι τὸν ὀφθαλμόν. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει Ἀριστοφάνης λέγων ὅτας alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gataker*us adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ἀπὸ φρονήματος βρενθύεσαί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat:* quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἡ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. ὥδη πηλίκα βρενθύεσθαι σωηθῆς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἠτέλγαινον, ὡδὶ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri:* περὶ τ' ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἄπαιδας δ' ἂν ἀπαλλάττοι λαθόντες, ἴτε καὶ βρενθύομαι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὦτ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθύομος λαρυγγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, εἴτις ὄρνιν καλίσειεν αὐτὸν, ὡδὶ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθύομός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ' σωμάτων εὐξ:αις βρενθύομοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἐκύσατε δὲ αὖ τινες τ' ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ἐ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωωνύμοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ δὲ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι· καὶ ἐπιεικόμισεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob ipſa pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον οὗ βρενθύεσ· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νὴ βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρέσεωκακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρεύομενος πολλῷ μᾶλλον καλεβρενθύετο, οἷα προπηλακιζόμενος τῷ ἀναξίῳ τῆ θωρήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδιᾶται, vel Βρενδιᾶται· nam infra ſane legitur, Βρενδεῖν, θυμοῦσθαι, ὀργίζειν. In eodem malim, Βρενθύεσ, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονιάν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον ἐ ὕθλους ἐ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus & curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit *& rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit hoc

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· ὃ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα σεσκρύπλεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνῃς, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur τὸ ὀθλους· τὸ μικρολογίαν τὴ Δίαι, τὸ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποῖα πεντήκοντορος abſurde vertunt *quæ quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum δικωπίαν ἔλκειν. *J.G.*

33. Μυαῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μυῶν. *M. du S.*

36. Πέλεκυν τὴ ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσφέρεσθαι τὴ ὀρχηστρίδι τροχὸς τὴ κεραμεικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριακὰς τὴ τραγύλων ληκύθους, τὸ βακτηρίας τὴ σκολιῶν ἢ Λακεδαίμονος. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων ληκίς. *Ariſtoph.* in Γῆρᾳ κοπὶς τὴ μαγειρικῶν. *Alexis*: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκαν ἡμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν — Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῳ ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in truſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit diciſſe ἐλεὰν, ξάνιον, ἐπίξηνον· dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἐλεὰν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἐλεὰν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλεαῖτι. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἐλεὰν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quæ ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκαπον. Τὸ ὃ παρθένοι κεφαλὰς ἀντὶ τῦ πρωτεύουσας. ἢ ὡς τὸ ἐπιξήνῳ ἤτουν ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικοπείῳ φησὶν ὅτι κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur πρωτεύουσας ὡς ἐπιξέινῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὡς κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt five *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, qua ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἐλεαίνας *vocari* ἐπικόμους. Ari-

9. MEN. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & istam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta securi nautica, præcidet eam pro codice usus scala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ τ πώγωνα τῦτον ἀποθέωθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, χὴ λάσιον, ὡς ὁρᾶς· πέντε [c] μνᾶν τρίχες εἰσὶ τὰ λάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπίθι χὴ τῦτον. ΦΙΛ. χὴ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; EP. Μένιππος ἑτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μνᾶν τρίχες εἰσὶ] Μνᾶι ὡσὶ τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit à *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etsi nec repudiandum sit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *Alii*. ubi praeterea notatum: Ἐπικώπῃ *forsan legendum.*

Aristophanis *autem* Scholiastes ἐπίξηνον *esse dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius *exponens Homericum illud Od.* B, 237. παρθέμβοι κεφαλὰς, *subjungit*, προτιθέντες, ἢ ὡς αὐ ἐπίξηνα, ἤτοι ἐπικόπια, ἤτοι ἐπικορμία θέντες, ὥστε κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus* ἐπίκοπον *substantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiastem Aristophanis ἐπίξηνος *Praeterea in altero subintelligi posse videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἑλεὸς, *quam* ἑλεῖον, *ut* Eustathius *annotat.* Postea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* scripsit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo sit tenendum declarabo. Ἑλεὸν apud Homerum, vel ἑλεὺς, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν esse *magiricam* sive *mensam coquinarem* veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τὸ ἑλεῖον *Aristophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti possit *Poetae* ἑλεῖος non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis usum exponit, Ἑλεὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαϊκὴ, ἐφ' ἧν πρὸ θύματος εἷς τις ἀναβὰς τοῖς χορδαῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtemperemus, Ἑλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὸς, τῦ ἑλεῦ, *Eleus fluvius, mensa.* Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀμελοῦντας ἐν ταῖς θοίναις teste Athen. IV. p. 173. A. quem descripsit *Eustath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἑλεοκόποι *Lysiae*, quos alii τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τῦ ε παρημελημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ ὥσπερ τὸ ἑλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλεῖον, γίγνηται τένομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a *Suida*, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἑλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in *Aristophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *mensam lanioniam* statuas: *AEschyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνης Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγμασι· quorum mihi *Stanlei* versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Πάνιον adjungit *Pollux* origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra possunt servari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἠγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis:* nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigiensis.* Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit *Eustath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τῦ ἐπάνω τῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν & ἐπίκοπον ὥσπερ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξύνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον ὥσπερ Ἀριστοφάνης & Δημοσθένης de *Aristophane* liquet; *Demosthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Hesychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τίθεντες ἐκόπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: sic ἐπίκοπος σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur: Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχέου ῥακώσει mederetur, ὕπλιον ἀνακλίνας τ ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ πεπτὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Hesychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ ὑποθέσεως τὸ ὑφαινομένου ἱματίου, ἢ τὸ παρ' οἷς ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adsentior. Idem: Κρῖον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθον· veterum expositionem tradit Homericae vocis κρεῖον sive κρῖον duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo car-*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. [a] βέλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οἶκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἤδη. MEN. ἓν ἔτι τὸ ῥαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ſerram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis eſt ſatis idonea. Euge; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti, dejectis ibi ſordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis? MERC. Omnino: ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit, neſcio cujus rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, ſcelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inſcende. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet. MERC. Quid-

a Βέλει] Mſ. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τοῦ πάντας σιαίνειν ἴσως δὲ ἡ κινάβρα λέγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ σ. σ. V. De voce σιαίνειν vide *Schol.* ad Tim. p. 113. *M. du S.*

Haec vel Scholiorum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere ſenſum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Perſuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris eſſe Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν ſignificet *faſtidium creare*, quale ſolet odor ingratus ac teter; at *faſtidire, averſari* σιαίνεσθαι· *Cyrilli* Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *faſtidia*. Σιαντὸς, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moſchi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipſo σιαίνεσθαι repeti: utrique loco poteſtas adſignata plane convenit: aliena eſt, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noſtro ad Tim. p. 113. reſtitui commode poſſit, ἀπὸ τῆ Δία σιαίνειν, *propter illam* συγκότιλα *nimirum vultusque triſtitiam, qua feſtum illud* Διάσια *celebratur. Hic autem voluisse dicere? κινάβρα proprie hircorum fetor: praeterea notat quemvis terram odorem, ex quo omnibus faſtidium excitet, ſive malis, omnes faſtidiant:* an potius parva mutatione legi praeſtat? λέγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philoſophum eum omnibus eſſe faſtidio.* Quî porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* ſuſpicaretur? quid dici poterat abſurdius? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiaſta, ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi: de pera certe vix quisquam, quid ſit κινάβρα declarans, cogitare poſſet, niſi ad hunc locum commentaretur. *T. H.*

carnes coquantur. Tum etiam, ſi lectioni receptae tuto fidimus, μάλλιον a Pariis τὸ ἐπικόπιον vocari *Heſychius* oſtendit: illi autem conjecturae, qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπ.κοπον, ἐπικόμμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκοφον, ἐπίκωπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκοφον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* ſubſcribo Gloſſas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod ſecuris robuſtum aliquod lignum, non levem tabulam poſtularet. *T. H.*

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava diſtinctione; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini ſimilior evaſiſti, foetidis ſordibus ibi depoſitis*. Ἀναπέφηνας intellexerunt, quaſi actionem contineret; perverſe: aliud norma Graecae linguae, atque ipſe *Lucianus* ſuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας. Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτι δίων τισὶ καινοῖς δαιμονίοις, οὔτε ὁμοίοις, οὔτε ὁμοίως ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδείχθην, καὶ ἐκ ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem. §. 3. ipſe rectius §. 18. Praeterea ἀποβίωναι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poſtulat, niſi is, qui, quae habet ipſe, deponit atque a ſe projicit: modo, τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποβίωθι, ... ἀπόθου δὲ τοῦτο. Ἔρωτ. c. 5. πᾶσαν ἐν ὑποτιμήσει ἀφορμὴν ὡς πορρὼ ἀποβιώμενος. Sic πᾶσαν ἀποκομισαι ἰωνίαν τινὰ ἦσαι μὴ τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach. Prom. & Ixidron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur, quomodo ſit capiendum αὐτῷ, tanquam ſi locum, ubi ſordes excuſſae jacebant, digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perſonae conveniant, manifeſto, dummodo ſententiam conſideratius perpendas, patebit. Securis loco ſerram Menippus ad deradendam philoſophi barbam riſus cauſa poſcit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πίλικος ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀπηθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῷ] Id est, αὐτόθι, εὐθύς. *F. G.*

Ibid Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque foetida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὸ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Euseb.* D. E. p. 106. C. οἱ συμπεπροσωπωκότες ἐς τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας συμπὰς ἐπῆρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ἧς φιλοσοφεῖν ἐπινένοησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀναπετάννυειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀναπετάσαν referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιστάσας γοῦν τὴν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναπετάσας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθῦναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 243. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς δῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Τριταγωνιστ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μάλα πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observavi. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακίαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

ἵππῳ; MEN. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ σοὶ τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. ἀκοῦσον σὺ, ὦ Μένιππε, ὅπως τῆς ἐλευθερίας, καὶ παῤῥησίας, καὶ τοῦ ἀλυποῦ, καὶ τοῦ γενναίου, καὶ τοῦ γέλωτος. μόνῳ γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς. EP. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἔχε, κἄφα γε καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ὅπως τῶν ῥημάτων τοσαύτην ἀπειρολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρι-

d Κολακεί᾽αν] Ex O. Edd. omnes κολακίαν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὰρ quod si retineretur delevi omnino debebat ὄντα.

παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τἄλλα βάρη τοῦ λόγου. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζεις, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γοῦν ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασιν λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθη ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδού. B2. quod sine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν χρήμασι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπιελοὶ, καὶ τὰ ὡδαπλήσια. V.

66. Δεδημωμένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιλυπεῖα] Πορτεῖα. V.

* Οἱ δὲ δυο * σκο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in* Lucian. *Dial. Jmonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Noster* Δημοσθ. c. 8. M.du S.

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. M.du S.

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδού λαπιθίσομαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, *ecce*: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἠνί ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto ἦν' ἰδού posita post ἦν' apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit ι adverbii ἠνί, quod ὁ τῶ Ἀθηναίου τῷ ἰδού perinde ac si diceretur ἠνί ἰδού.* Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνίσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκυον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa; corvosque flebilem in modum aliſ concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μέλαξυ λόγων, ἢ χραυγή τις ἀποκλύεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρυ· ἀλλ' οἱ μὲ ἐς τ ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχυ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῦ συνέχε) πρὸς τ γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τ παίδων βάλλε) ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τ ῥήτορα ἐπαινῦσιν ἐν Σικυῶνι ὑπὲρ ταφίυς λόγυς διεξιόντα ὑπὲ Κράτωνι τύτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίυ μήτηρ κωκύσα ἐξάρχει τ θρήνυ σὺν [c] γυναιξὶν ὑπὲ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ ὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκύσῃ τ κυνῶν μετ' ὀλίγον [d] ὠρυομένων οἰκτίςον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τ κοράκων τυπλομένων τοῖς ῥαιφοῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενναδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲ ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *AIW.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύξ.

ἀποβάθραι, paulo ante dixerat ἀναβάθραι· idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τ ἀποβάθρας κατιών· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκύρας εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T.H.*

72. Τ ἱματ.ῳ τὴν κιφαλὴν καλυψάμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T.H.*

73. Πρίσιν] Futurum, uti ſupra Ep. Δ. X. αὐτίκα μάλιστα ἐ τιμωρήσει τῇ μήτρι. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λαβεῖν ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T.H.*

77. Ἔσπασα] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M. du S.*

84. Συνέχεται] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J.C.*

Συνέχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συναγχεῖται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τ ἱππέων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μισαφορίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T.H.*

86. Βάλλεῖε ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J.B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenæi, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedæmonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J.B.*

Ἐξάρχει τῷ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T.H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ ἤδη ὁ πορθμεὺς ἄλλους μέλλω διασώσεσθαι. ΜΕΝ. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλεις; [a] πάντας δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δυσχεραίνει δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas faiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει διαλέγειν, Ἢ μὰν

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντας] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causâ.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει πολλαχόθι τοὺς Ὀδυσσέα ἢ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κουφότερόν με, * ἢ κουφίζω σε. Αἴαντες] οὖν ὁ Λουκιανὸς ἀλλὰ τῷ ς΄χεν, ὡς τῷ † Ἀριστείου λέγοντος, ἢ κουφισόν με, ἢ κουφίζω σε· ταυτίσιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. *V.*

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat *M. du Soul.* Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀριστείᾳ] L. Ἀρσίᾳ. Sed tamen Ἀριστείᾳ est etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντας] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δήσει] Vocem unam addit Mf. πάντας δικασθῆναι δήσει. πάντας vulgo deest. *J. G. G.*

7. Μοῖριχον] Ficta credo haec nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος ὢν αὐτὸς] Perperam in Aldina, Salmurienſi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὢν ponitur signum interrogationis Grœcum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si hæc per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. *J. J.*

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. *M. du S.*

11. Ἢ μὰν αἰάντῳ· ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὄσγε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco εἴτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, ἢ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. εἴτε ἀ. τῶν ὀ. εἴτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo caperent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. τῆς κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· ἐς τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεσθο, Ἀριστέαν μὲ ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τῆ ἑαυτῆ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῆ. ταῦτα μὲ ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμθυοι τῆ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμθυοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνείρατων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστῆ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ πάλανθα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα ἐξῆλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *J.* οὔτε Margo *AIW.* c Ἀριστῆ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Ed. *J.B.*

24. Ἀριστῆ] Mirum cur Ἀριστῆ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J.B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστῆ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστῆ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Ms. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστῆ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J.G.G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστῆ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστῆ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορῆς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆο Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστῆ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem

Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστέας dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pausan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοθ' ἄλλῳ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J.B.*

γενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποθ' προμαντθομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

runt; utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα κληρονομήσαιμι τὸ βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, οὐ τὸ πίθον, οὐ τὸ πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, οὐ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τὰ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἁπαξ-

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nancisceret ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Me-

mi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας οὐ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὀρθῶς ἐξῆς κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου καὶ τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμου. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντδομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντδόμενος & ἔτως. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F. G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem.* diversas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Ὑξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ἐκ ἄρισται, οὐκ εἰς ψιλὰ τὰ δωρήματα ἡμᾶς ἀποβλέπομεν. *Non tenuia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ χαῖρε εἴ τις ἐκείνῳ ἐξιτάζειν βούλεται τὸ τειχῶν, εἰρήσεται πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁράσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῶν πανταχόθεν ἐραστῶν. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἡδὴ ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥοῦντα χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὴν ὁδὸν ἐρῶντα, καὶ τὸν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad vitæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Gravius* ὁμοῦντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὤμοσεν. *Aelian.* H. V. I, 28. οὐ Ῥόδῳ φασὶ τὴν μὲ εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα & θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & hinc præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τὶς ἰσχὺς ὁμολογεῖν γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δικαιοσύνης ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, ᾗ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλων τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· ᾧ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ πού τις ἐμβάλλοι ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, ᾧ πυθμὴν στέγειν οὐ δυναμένῳ· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τέτρυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐκεῖνα ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τ πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τῶν πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στίγειν ᾧ δυναμένου] Δίχεσθαι, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίον ἔστι, ὅτι ἡδυπάθειαι ὁρῶσιν, οὐδὲ λοιδοροῦνται περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ο ὁρῶν ἀ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo mirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένος στέγειν ᾧ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι δ' ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus unguliis, ut dicitur, contentioni vocis adservisse* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἥξουσι] De ἥξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

ΕΜὲ δεῖ προκεχρῖσθαί σε, ὦ Λίβυ; ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἤμενον, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἐχὴν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ἑτὸς μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ἑτὸς ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola *P.* Σκιπ. Pro Μίνως *F.* Μάνης, ut supra ἱμεταίης pro ἱμεταίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεχρῖσθαί σου] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεχρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *factus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si verum esse sibi non persuadeant, liben-

ter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱστ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctèque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διανοηθῆν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. τὸ παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλλῳ pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἱδρῦσθαι μηχάνας τι ἐς τὰ πολέμια ἀλλήλους. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλλήλους. v. 23. ἀπὸ φυσικῆς ἐς τὰ πολέμια ἴσχυς ἀλλαττούσης p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλλῳ. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοὶ γὰρ ἐγένοντο ὑμῖν πρότερον τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lu-*

cia-

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præstitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, supe-

γενῆσθαι τραλήγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐχέτω σὺ μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠφέλει, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε καὶ ταύτῃ πλέον ἔτος [c] ἐνέγκαιτό μοι. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμεών τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπάρχων ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθεὶς καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῆς Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. c Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio ἐνέγκατο. d Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ἀλίγων.

simi verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολίμους διάφορα VI. p. 412. n. 14. Non molestе feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολίμους διαφόρους idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deferam. *T.H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἐξῆν λέγειν ἕκαστον τὸ μέρει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ. Illud τὸ μέρει vel τὸ τοῦ μέρους apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, eum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit litteris: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J.C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo litterarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lapide ait* Lucianus ἐν Νεκυίαις *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 503. καὶ παιδεία πολλὴ μὲ Φοινικὴ κατὰ τὸ πάτριον, πολλὴ δὲ & Ἑλληνικὴ ἤσκηλο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τὴν τε ἀμάχειν ἄλλοις ἄλλην ποιούμενος, χάριν τῷ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abunde in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem

τοῦ τ' Ἠριδανὸν [a] ἄπαυλα κατέδραμον, καὶ ἀνατάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τ' πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τ' προαστείων τ' πρωχύσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομέτρησαι, καὶ τοὺς πολεμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τ' μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμην, καὶ στρατιώταις τοῖς

95 ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαυλα] Priores Edd. ἀπαύλας excepta *W*. In margine *AIW*. τοὺς π. τ' Ἠ. ἀπαύλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καλατρίχιον ἄπαυλα, χάρας πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλατρίχιον τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας· longe aliud est καλατρίχιον, καλαδρομῶν ποιητὴς τι. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νικῶν γὰρ ἐν ἴσῃ Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετὰ Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ἐδητὸς πω θαρρούντων, ἐμβαλὼν τετρακόσια ἀνίσησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam adspernarer: τριακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἄπαυλα] Omnes libri habent, excepto *Wecheliano* & *Hemsterh.* ἄπαυλας· horum uterque ἄπαυλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano*. *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *expleſſe tres modios ſuper dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oroſ.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Pruſ. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem eſſe miſſos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equeſtrem taxatam menſura.* Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes ſuas modio metiebatur:* dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inferto *ac caedes ſuas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἱππέων ἐς τὸν ἀριθμὸν οὐ μὴν γράψαι τοῖς ἄλλοις Καρχηδονίοις, ἀλλὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδεῖξασθαι τοῦτον. Χοίνικι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀτίσιλος. *Dion* autem *Chryſost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπεφερε δὲ (Annibal) τῶν χιτώνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις δεῖξαι Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ἃν ἐκάστῳ εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλον scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίτας excidisse κάλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oroſ.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Hoſt.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς μι-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παμπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ γοῦν ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ὁν

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expreſſerunt eam figuram, quae ἐς deſignat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκα τὸν Βάρκα πατρὸς τὴν παραδοσιν τῶν πολέμου λαβών, ἀ καλιεργάσω, ἐργάσω. *V.*

* * Ἀλμίκαρον καὶ κάρη πρὸς τὸν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρὶα πρς. Leg. Ἀμίλκα τῦ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀμίκαρον καὶ καρὶα πρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fueram adſecutus: *Corn. Nepos: Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius:* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλέμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀντίοχος παῖς τὸ Ἀμίλκα τῦ Βαρχίδα. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

Ἀλμικα· σὺ καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

μοιδίμους Ἀτθικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. *T. H.*

7. Ἀντεξεταζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιπαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπαλαιόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντεξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. N. XXIX. §. 1. περὶ τῦ ἐπὶ M. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιπαξάμενος, ut περὶ τῦ πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam pares componi, & cum alio congredi*; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conferere.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκρισθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*: I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους δὲ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium*: ὄλεθρος eſt *exitio dignus*. Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρώων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque ſit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adſumſit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν politos eſſe per ellipſin τὸ κατά. At vereor ne hoc plus æquo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ὁ τοῖς συμποσίοις τὺς φίλυς, ᾗ συνελάμ-
βανεν ὅπλ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὅπίσης τ
πατρίδ, ᾗ ἐπειδὴ μελεπέμπελο, τ πολε-
μίων μεγάλῳ στόλῳ ὅπιπλυσάντων τ Λι-
βύης, ταχέως ὑπήκυσα, ᾗ ἰδιώτλι ἐμαυ-
τὸν παρέχον, καὶ καλαδικαδεὶς ἤνεγκα εὐ-
γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα
βάρβαρ ὢν, ᾗ ἀπαίδυτ παιδείας τ
Ἑλληνικῆς· καὶ ὕτε Ὅμηρον, ὥσπρ ὗτ,
ῥαψῳδῶν, ὕτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ
παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησά-

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natu-

ra

26. Βάρβαρ ὢν . . . ᾗ ὕτε Ὅμηρον. . . .] Ἐφρόνει γὰρ τὸν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.
Ἀλέξανδρ μόνα ἐπὶ τῇ * ἀπὸ τόματ ἀεὶ προφέρων

* Ἀπὸ τόμ. προφ.] Καὶ & Ὁμήρ adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. B. ἐπὶ τό. *T.H.*

Ἐς δλαιτον] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *F.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δλαιτον τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μιλαδλαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δλαιταν τὴν Μηδικὴν μιλαδλήτησιν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δλαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἰδίαν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* λάσεις τ πατρώων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρῴων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῷα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὺς φίλους non tantum ad ἐμπιπράναι pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. φοβούμ δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσι ὅπως μὲν ποδῶν ποιήσασθαι τ ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπικλυσάντων τ Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλυσάντων ἐπὶ τ Λιβύης si teneas ἐπικλυσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπίπλει τοῖς παραθαλατ.ίοις τ Μιτυληναίων ἀγροῖς mox iterum: ἐπίπλυσι τοῖς τ Χλόης ἀγροῖς sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπίπλει δ' αὐτὸν (Ἀσίαν) ᾗ ληστήρια πολύυδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. ᾗ τὸν ἐπὶ Χίον ὁ τὸν Ἔφεσον ἐπέπλευσεν, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐκ τ πατρίδ mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus ar-

na bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis æquo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς λοιδορίας τὸ κοινὸν ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ αὐ ὅτι τε ἐ μὴ quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρον ὄν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὃ μόνον, inquit p. 90. B. ὐχ Ἕλλην ὄντα ἠδὴ πραγμάτων ἤδυ τοὺς Ἕλληνας ἀλλ' ἠδὴ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἡγεῖτο, ὅτι ἠπίστατο μὲ τὸ ἕτερον πόλεμον ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ ἐ τὴν Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν ἐφάδιον ἐ νομίζων ἐ ὀνομάζων ἴλαδον μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντα, ἣν ὰ τὴ νάρθηκα καλοῦσιν εἶχεν δὲ ἀεὶ μὲ τῦ ἐγχειριδίου κειμένῳ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath* in Procem. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *J.* habent ἰραψώδουν *A1. H1. V2.* ἰραψῴδουν. *B2. P.* melius ἰῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἰῤῥαψῳδῶν. *T.H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus belli multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus*: quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δι' αὐτῶν τ' ἔργων ἴλαδε τὴν πίστιν εἰς τὸ ἀνθρωπ ἐ μίαν γνώμην τὰ μὲ αὐτῆνται πλῆθη ἐ πραγματικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τ καθ' αὐτὸν διαφοραῖς ἐφάμιλλον ἐκείνοις τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενον, ἠδ' ὐκ ἀσκητικὸς, ἀλλὰ λοιδ τ ἀγχίνοιαν ἐ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῦ] Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ὄντα θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷός μὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ὗτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ὅπι τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καὶ φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τὴν Θηβαίων ἀπωλείᾳ, πραίνηγος ὑπ' αὐτῆς χειροτονηθείς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν, ἣν ἔπεσον ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅπι τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν μέσῳ ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ὅπι Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς πρατῶν ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio fum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπι μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀφορμέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁγ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

a. Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.*

50. Ἀγαπᾷν ἄρχειν] * Κατέχειν ἀρχεῖν. *V.*

* Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι] *F.* κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. *G.* sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι· ita & *C.* nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾷν expositum per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν pro κατέχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς Θήβαις ἐγγὺς ἑστηκὸς τὸ μέσον τῆς Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut ᾗ καλαφ. aut κάτα φοβήσας: id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est ᾗ post χειροτονηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβήσας τι, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφ' ἁρμίνιος τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Athenienfis ἀφ' ὧν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφοβῶν καθεῖρξεν. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντα αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτώσεως ἀτρεμίσειν· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βέλτιον ὁ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem φευσάσας, quod accommodatius

dis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πεξαμένους τὺς πολλὺς αὐτῶν ἀπολέσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπρασσον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιμώμενος ἀξίως. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] ὡς τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

Τὸ δ' ὂν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ὅστις δὲ ὁ φυγὴν [d] ὢν ὑπὸ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανοῦργον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γοῦν δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐᾶν λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις νόμιμον δὲ, καὶ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

b Εἷλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὤν] Deſuit in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεξαμένους] Commodius utique συμπεξαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπέξαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Procem. p. 5. Τὰ ὲν τ ἀκοῆς ὑπὸ τῦ χρόνου κατασειόμενα ὲ μεταβάλλοντα διαπῆξαι ὲ τηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ ἀσάλευτον ὲ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ κεδάσας δὴ πεξαμένους, ut *Herodot.* V, 82. τοὺς τε πεξάμενος. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ δύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. du S.

78. Ἐς φυγὴν ὤν]. *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμως ἀπέβαινε μάτην πολλὰ φιλανθρώπως πρὸς τὸν τύχην. Illud ipſum ἀτίμως in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀντίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα ὲ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως ἄν τις τὸ μὲ Φοινικῶ ἐμίσησε τὴν ὠμότητα. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, ἢ τὸν πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅπῃ ἢ ἔφω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀνασωτὶ λαβὼν, ἢ Λιβύην, ἢ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, ἢ δεσπότιν ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν ἢ ταῦτα.

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis diſperdens. Ego autem niſi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruiſſem, quid grande præſtitiſſem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades uſque ſubactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum ſubirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipſa de multis ſufficiunt.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ ἢ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, ἢ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί οὖν ἢ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τὸν δ' Ἀννίβᾳ ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

7. SCIP. Ne prius tamen, niſi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis prœliis. MIN. Quid igitur porro Ieu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτάιραις ſolemni labe *J. Vr. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καθαναλίσκων. *V.*

85. Ἑταίραις συνὼν] Pro ἑτάιραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis conſuescens*, hoc eſt, *meretricibus*. *J. G. G.* Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτάιραις peccatum eſt poſteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem victoria Cannenſi maluiſſe, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipſe, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuiſſe nemini ſuſpectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem ſecutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non poſſet, mora eum eluſiſſe, & ad Campaniam traxiſſe, ubi deliciis Carthaginenſium virtus obtarpuit:* tacent plures: nam *ipſum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiſſ. *Dukerus, deliciis his emollitum fuiſſe* Polybius, Livius *aliique hiſtorici quidem non produnt: ſed tamen probabile eſt*; eamque in rem *Luciani* noſtri verba profert. Verum ſunt ſane non pauci, qui Annibalem ipſum peſtifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguiſſe ſcripſerunt. Ne *Aurelio Victori* teſtimonium denunciem, qui ſolo Imperatoris nomine exercitum indicaſſe videri poteſt, quid *Valerii Maximi* verbis eſt diſertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris ſuis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantiſſimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris uſu laſciviore ad ſomnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciſſet, niſi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipſum labe adflaſſet: idcirco Cupidines allocuta, ſic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibas illapſos ductor per viſcera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuiſſe cubili, Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnax amomo*: & ne putes intra votum ſpem Veneris improbam ſtetiſſe, cavet *Silius* v. 422. *Ipſe etiam adflatus fallente Cupidine ductor Inſtaurat menſas dapibus, repetitque volentum Hoſpitia, & patrias paulatim deceſſor artes Exuit, occulta mentem vitiante ſagitta.* At ſi horum fides ſit fortaſſe levior, hiſtoricum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monſtrabit ἑταίρας συνόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τ' πύρας (obſidione liberandae Capuae) ἀφίκνυτο, ἐς Λόκωνος διελθὼν ἐχυρώσεις, ἢ ἐπὶ τροφῆς ἦν ἡ συνήθους, ἐφωράθη τε ἔχων ἄγριον ἀνήρ. Hoc paulo quidem ſerius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, ſi recte memini, mentionem nullam fecit, ſcriptoris in ordine rerum geſtarum digerendo non nimis accurati, induſtria parumper hic vacillet, accidiſſe non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Eſt autem elegans loquendi formula τὸν τῷ πολέμου καιρὸν καθηδυπαθοῦν, cujus genuinam vim haud equidem ſcio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adſecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐκεῖ δὲ παρα-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγῇ καταγνόσας ἀτίμως· ὥστε οὐκ ἀναίσχυντος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, ὁμοιοβάλλειν ἀξιῶ; ΜΙΝ. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Δ ΙΟ Γ.

ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛ.

[b] Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *Fl. Va.* [c] Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. [d] Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

μαλίου χολὴν ἄγοντος λιγυρίσαις ⊖ παιδιαῖς χρώμενον ἀπαλύσειν ⊖ καθυπτιαθῶν τὴν πολυτελίστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τοῦ χρόνου· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταπορφύρειν, κατακυδοιμίζειν τῷ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπαιδιᾶσαι τὸν οἶκον, καθυπτιοτροφῶν, καταδιαῤῥοδοκῶν, καταμισᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, κατατιλᾶν, καταφροντίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἡγεῖτο τοῦ βασιλέως ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνους δὲ οἰομένου δηλοῦσθαι τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι ὑποθέσεως, καὶ καθυπτιάσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſi potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸ δ' ἐξουσίας καιρὸν καθυπτιαθῶντα ἀναιδῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθυπτιαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲ ἔζης χρόνον, καθυπτιαθῶν τοῦ βίου ⊖ τῇ τρυφῇ λῃρήσῃς· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον· nam alterum illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae:* quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἐσκήπτρα δέξασθαι ἐπὶ τῶν ὤμων ἀφεῖσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. T. H.

95. Ἦν μὴ] Sic omnes libri noſtri pro ἤ. M. du S.

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελὸς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλὸς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic:* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. T. H.

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ὅτως, ſed libri omnes aliter. M. du S.

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. M. du S.

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· εἰ μὴ ὑπερδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· εἰ γὰρ ἂν ἐτεθήπειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. καίτοι ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet; Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτεσθαι O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ἀκοῦσαι ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Οὕτως, autem, οὕτω & οὕς frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, οὕτως ἔνδοθεν διατέθραμμένος. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AElian*o de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton*. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat: Οὐ πείσεταί με Διοκάλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. vs 80. 121. ubi vide *Savar.* *Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *vetustique famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτειν pro βλέπειν, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κωλύειν, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπειν & κλέπτειν· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῷ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ Διός fic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπιλαμπτέον ὑπὸ τοῦ Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξηπατῆσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim meo succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγείρω· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπιπτον σοὶ θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι ἢ τοσαύτην ἀρχὴν κατέλειπες; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διατεῖναί [e] τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παραληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἱρούμενοι, καὶ σφαλησόμενον ἤδη τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσέθηκαν, [f] καὶ νεὼς ᾠκοδομοῦντο, καὶ θύαλοι ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπεπ. O. [e] Τι] Τιν O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς ᾠκοδομοῦντο] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O.

sur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. F.*

Ἐξαπατῆσθαι] Sic Mſ. Ox. recte. Omnes impreſſi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariſſ. *Jenſio* diſplicuit. *M. du S.*

24. Οἱ περὶ Ἄμμωνα προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, diſperſis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἐκπεμφθέντες στρατεύσαι, quos Cambyſes cum ipſo oraculo funditus deleri juſſerat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lyſandrum, quum fruſtra Pythiam ac Dodonidas auro tentaſſet, εἰς Ἄμμωνα ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δόντα. Hi cives Ammonii ſunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipſo templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens ſacra, &, non ſecus ac Delphi, cerimoniis ſanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore inſignis, qui perſonam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch* Alex. p. 680. D. *Dioboro* ὁ προφητεύων ἀπὸ περισσοτέρου τὴν ἡλικίαν. Formula, quam reſponſa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μὲ οὐδὲν ἐκκρίβωσαι τὸν προφήτην, ἢ ὃ θεὸν σοι ἔφη δηλοῦσθαι, καλίσαιλα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (ſic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noſter* forte non deterius ſcripſiſſe, ὁ περὶ Ἄμμωνα προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio eſt apud *Herodot.* II, 32. θυάλους & τυράννους appellat *Diodorus*. *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Fœlix* Oct. *J. B.*

26. Θὲς ἐκχωρῶ σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipſis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc ſenſum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo poſt ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, vel an τινὶ parum refert: hoc tamen in uſu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήψας ταλάντων Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδιδῶναι τὴν θύγατερ αὐτοῦ. *Chryſipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι αὐτόν utrobique de moribundis poſitum. Inter teſtes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiſſ. *Freinshemio* non eſt omiſſus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus eſt in reſponſione Diogenis ſenſus, niſi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidiſſe; idque conſideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J. F.*

Ibid. Ἢ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jenſium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipſe Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐθέλουσι τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιδρύοντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo pſephiſma Demadis turpiſſimum in ſuffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienſibus, in quamcumque partem incubuiſſent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam citò contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρῶτοις αὐτοῖς τὸ ἐψηφισμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐψηφίσαντο αὐτὸν ψηφίσει χρυσῇ, ὡς θεὸν δηλονότι εἰς τιμὴν θεῶν ἀφιγμένον, teſte *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ὁ Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν σχολὴν ἀγάγῃ ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν νῦν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενόμενον εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ὧδε ἔτι σε ὑποραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ ἔσω τοῦ τοίχου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agas a turbis, quæ nunc urgent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνοῦβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰδὲ ποτε προμαντευομένους ὕστερον γενέσθαι παῦτα. d Ἐς τὸ ἔσω] Ita recte O. P. *f.* V2. Margo *A1W.* Reliquae Edd. εἰς τὸ ἔσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτῳ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *Aelian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἀνοῦβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coeliquę regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὧδέ σ', αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἴδως Ἑβδόμᾳ Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρῃς posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ ἔσω τοῦ τοιχίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ ἔσω τοῦ τοιχίου posset quidem intelligi τόπος at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἴσω τοῦ τοιχίου, ut Dial. sequ. καβάλλω εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τοίχου. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solùm sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum dicebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

γία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν· ἢ τὸ [e] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀμφεδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τὴν τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιμηχανώτατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, ἢ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ἢ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ἢ τὴν πλοῦτον. ἢ γὰρ αὖ ἢ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἢ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τὴν σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὀπὶ με-

[e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceteræ Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαίβαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Greci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ἓ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τὴν τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τὴν τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel ἀλλὰ ταῦτά σε τὰ παρὰ τὴν τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἐκπώτην ἐκεῖ-νον κολάκων ἐπιτριπτότατον, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δίδναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recensem aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideram, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὸ δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, ἢ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἴσ γε τούτοις ὑποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τῶν Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἓ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καλὴ ριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄχος γάρ σοι τὴν λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπισπασάμενος πίε καὶ πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὀπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὀπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς ἀφασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amiſſis, quaſi maximis bonis, rebus illis, quas denumeraſti paulo ante.

6. DIOG. At ſcin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris ſuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non naſcitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & ſæpius; ſic enim deſines propter Ariſtotelis bonorum amiſſionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Calliſthenem aliosque multos in te irruentes, ut diſcerpant, atque ulciſcantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe ſæpius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ. PHIL.

ΝΥΝ μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

1. NUnc ſane, Alexander, inficias haud iveris te filium eſſe meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὀρμῶντας] *F.* ὁρῶντας· quod, niſi typothetarum errori ſit adſcribendum, *Francini* ὠθοδιόρθωσις eſt. c Α. Κ. Φ.] Verſo ordine O, Φ. Ε Α.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συνεχούμενον τῷ δόρατι διέπειρε. * Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διῳκίσθη. V.

* Καλλισθένην] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendoſe; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. M. du S.

82. Οἶσθα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον eſt dicere, οἶσθ' ὃ δράσων, ut apud *Ariſtoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* L. K.

89. Ὀρμῶντας] Ed. *F.* ὁρῶντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. M. du S.

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum poſuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatiſſimae ſtructurae modum merito caſtigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. T. H.

98. Ὡς χρήσιμον] Exiſtimet aliquis vel ὡς ſupervacuum eſſe, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique ſcribi non abſurde poſſe ὡς χρησιμώτατον. Verum ſciendum eſt eum ſaepe locum tenere particulam ὡς, quem ſine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶν τετελδυτηκότων πείθουσι γίνεσθαι ὡς σὺν ἀηδῶς μὲν Δι' ὃν αὐτοὺς ἀναγκαζομένους alibi plura dicentur. In opinione divinae ſtirpis excitanda & fovenda plures aſtum Alexandri agnoſcunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, ὧδε τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ἐσόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῷ σεμνοῦ ἕνεκα. T. H.

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea*: quid gerrae, docet *Joſeph.* 3. Excid. erant veluti ſcuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Heſych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hiſt. Conſcr. c. XXIII. J. B.

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipſas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod veriſimile videtur, ſolum eo referendum eſt illud interpretamentum, σκηπασήρια ταῦτα πολεμικά, ἐ κυλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊνας ἀσπίδας ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclarum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

ναι· ὁ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὤν.
ΑΛ. οἶδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς προφητικῆς; ΑΛ. ὁ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, ὡς οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴων ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύινα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδάρια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλάς τινας ᾠδάς Δ. E. I. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Συνηνέχθης] Συναναστρέφῃ. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτάρια] Μικρὰ ἀσπιδάρια. *V.* τετραγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰς μὲν ἴσως ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα καλαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε διρμάτινον, εἴτε ἀπό τινος ὕλης γέρρου ἐλίγετο. *V.* μικρὰ ἀσπίδια. *C.*
Οἰσύινα] Εἰδοῦ ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiaſtae noſtri de γέρρου adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύινα] Vid. Not. ad Ἁλιευτ. c. 21. *M. du S.*

10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: ec ſpectant iſta amarulenta: ὅμως δὲ λῇστησας αὐτοὺς, καὶ προδοσίαις ἀνούμους τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T. H.*

11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκίθης & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa, Ζᾶξ. c. 6. τὴν Θήλειαν δὴ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἶσιν ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄθικτοι. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μίλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μοι Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ [a] Διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὤμοσα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστόν τι ἔπραξά τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέσῳ ξιφονεῦσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καλὰ καλῶν, κάνδυν, ὥς φασι, μελενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* ἀφιστάσας utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ ἀφιστάσας] Οὐ [a] ἀφιχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρίχων πάσαις ἐπέβαλλε τοῖς πόλεσιν. *V.*

[a] Διαχίσας] C. διαστίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστάσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διαχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ ἀφιστάσας] Idem codex pro ὁ ἀφιστάσας, αὐτοὺς, scribit, ὁ ἀφιστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ ἀφιστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* ἀφιστάσας pro ἀφιστάς, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διστάσαι est frequentissimum pro ἀφιστᾶν, χωρίζειν, ἀφιχωρίζειν quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam meras & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίεις· ᾗ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμῆ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὁπόσοις συγκαθαχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, ᾗ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, ᾗ Ἡφαιστίωνα θεραπεύων. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέχῃ τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, ᾗ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ᾗ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc uti-

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, ᾗ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι ᾗ τιμώσχεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, ᾗ προκινδυνεύειν τῆς στρατιᾶς· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἧκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πολέμου τρωθείης, ᾗ [e] βλέπταιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὑπὸ τοῦ τραύματος, ταῦτα

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι οἶμαι] O. οἶμαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο· recte. *e* Βλέπταιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπτειεν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην ᾗ † Λύσανδρον. *V.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθνῶν. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neartum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T. H.*

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T. H.*

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. *J. G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. Θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδω] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J. B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἰλλοβίρων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῶν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, ᾗ πολλῶν ὁμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ᾱ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T. H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὴ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T. H.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· ἢ ὁ Ἄμμων γόης ἢ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, ἢ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ὑπερβαλλομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωθηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' οὗτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς καλλωπιζομένων· τῶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Α Λ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὐθ' ἑτέρᾳ ἐκείνων λαβόντε, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexander, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces, & jam intelliges te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορνιν.

57. Ἄμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλιξανδρῳ χρησμὸν δυσέμβολον ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσημμένον. V.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύσι· sed quae ex G. Exc. pronuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρησμὸν δυσέμβολον ἦλθε. T. H.

63. Ἐπιμυρτομοῦντες] Jam irrisa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia: *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. Macedones οὐκοῦν σιγὴν ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας καὶ ἀπαλλάττειν τὰ στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ τῷ πατρὶ συστασιάσειν τὰ Ἄμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπιμυρτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperant interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito castigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, positis *Luciani* verbis monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excellusse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI. ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſidere id mirabitur, *cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

73. Ἄορνον] Ἄορνιν Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J. G. G.*

Ἄορνον] Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἔρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Περ. Διηγ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Σωῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita σωήσῃ, ut γνώσῃ, ἐπιμαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J. B.*

A N T.

ΟΙα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τ' Ὀδυσσέα σοι εἰρῆσθαι περὶ τῦ θανάτε ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀτάξια τῶν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλτιον ἐπάρουρον ὢν θητεύειν ὑπό τινι τῦ ἀκλήρου, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἦν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτῷ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ σαντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ἂν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ πρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῶ σοφωτάτω Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel πλησίον ἐπιμίσθιον ſive τὸν γῶν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε πάρουρος ἐὼν, id eſt, φύλαξ, ὡς φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox θελὼ non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δειλὸν. *T. H.*

2. Ἐκεί-

λεύειν, ἐκὼν προείλε τ μ ς δόξης θάνατον.

re, ultro prætulisti conjunctam cum pulcra laude mortem.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τ ὐταῦθα ὢν, κ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων κ βίᾳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ κ [a]ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ραψῳδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· κ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, κ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· κ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, κ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ κ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, κ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

2. ACH. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præstaret, miseram istam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam superi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab altero diversi: neque Trojanorum umbræ pertimescunt me, neque Achivorum observant: verum æqualitas juris exacta, mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατέλαγμέ-

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὑπερμάλιστα F. quomodo solent ejusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis Edd. scribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua usus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ κ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ραψῳδήσουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὑπερμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide *Davis.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad similem *Claudiani* locum in *Rufin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλος τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλος τι, ὁρᾷς τ ἰταῖρον ὅσοι περὶ σὲ ἰσμὸν οἶδε; μὴ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ εὐθυμίαν ἡ κοινωνία τῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλος τε ὁρᾷς, τ ἰταῖρον ὅσοι περί σε ἰσμὸν ᾠδε. μὴ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ εὐθυμίαν κ ἡ κοινωνία τῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earumdem rerum.* Nam *solamen miseris socios habuisse malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mss. gaudemus: sic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ κ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ γίλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενος. *Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia.* Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Imo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari juſſa : atque etiam vides , ſodalium quot circa te ſimus ; Ulyſſes autem jamjam aderit omnino : adfert quippe ſolatium ſocietas rei malæ , & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum , aliosque viros admirandos , qui , puto , non cupiant ſurſum in vitam redire , ſi quis eos emiſerit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis ſodalem decet eſt hæc admonitio : me tamen neſcio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor , & veſtrum unumquemque : quod ſi minus fatemini , tanto pejores eſtis , qui taciti eodem. dolore adficiamini. ANT. Minime , ſed meliores , Achilles : nullum enim eſſe proloquendi fructum videmus : ſilere igitur , & ferre ac tolerare caſum conſtiturum eſt nobis , ne riſum inſuper debeamus , quemadmodum tu , talia optantes.

τοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τ' ἑταίραν ὅσοι σὲ ἑσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ ἡ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ καὶ θαμυθίαν ἡ κοινωνία τ πράγματος, ἡ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τ Ἡρακλέα, ἡ τ Μελέαγρον, ἡ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

AX. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς πρὸ τ βίου ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ ἡ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, ἡ φέρειν, ἡ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ ἡ γελῶτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

[b] δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi juſſit. Edd. reliquae perperam δόξαι. [c] τοιαῦτα] Sola *F.* ταῦτα.

querelis riſum concitare. *F.G.G.*

22. Δέξαιντο] *Qui non velint , non cupiant:* quaſi dicas , *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. ἡ γὰρ αὐτοῦ εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ πωποτὲ. . . . τ' ἀμείνων γενέσθαι μοῖραν. Δέχεσθαι hac ſignificatione uſurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀχιλῆος ἡ ἀβίους] *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβιοί τε ἐ ἐπῴκησαι τ' ἀγίλης τούτης vertit debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti :* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apoſtolos eorumque inſtituti ſectatores τοὺς ἀβίους τούτους ἐ ἀπείρους, ἡ ἀτάκτους μικροῦ ἐ ἀναίρους, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Heſych.* quod egregie *Polluci* reſtituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omiſſum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξον αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κεκτημένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δόξαι legendum ſit δέδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia diſcordia interpretum, *Ottomaro Luſcinio* vertente , *etiamſi non palam confiteamini , nequiores ſane in eo , quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto , quod ni confiteamini , eo deteriores eſtis , quod haec toleratis.* Aut vana , aut nimis indecenter acciſa omnia. Adſcripſit Pater: *eodem modo affecti, ſed diſſimulantes*, vel , *quod cum eodem modo affecti ſitis , diſſimuletis. F.G.*

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia poſtulat, σιωπᾷν γοῦν, ἡ φέρειν particulas iſtas γοῦν & γὰρ jam ſupra vidimus inter ſe permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ. D I O G.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; ἥμφιεν ἄλλως, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλως Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ, καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέρης τινὰ θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Hebem: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic F. eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & H. Stephan. Accentum reliquae corruperunt λεοντη.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀλλοκότους δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. καὶ τὸ τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τίρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀλλὰ τελεστικῶς καθηρμένος ἐκ τῶν ἀχράντων καρπῶν μίσθαχον τελίας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαλάστασεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν χὠ ἀρετὴν ἐφίετο τῇ μὴ σώματος ζωῆς ὑπηρετῶν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλα in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro se ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipsus esses : cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Herculeς, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄρτανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς ἦν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξαλο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod si non desiteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεῷ εἰδώλῳ εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦσθα τὸν [f] βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρέθην

b Παρὰ] *A1. H1.* περὶ vitiose. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεες. Sic in Piscat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλλισφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, sicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illustrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum esse, rectene ceperit interpres. Hesych.* Ἔχειν, ἐγγεγαμήκαι· quod ad *Homerum* pertinet Od. A, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab Œtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhusium.* *T.H.*

49. Ἀλλαυδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἀλλαυδρον] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consulendi *Is. Casaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmasius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μή· εὑρῆσαι δὲ πάντα τὰ Λακωνικὰ ἄπαξ καὶ ἐπὶ ὀρτυγοκοῦ ἐπιφωνοῦντα τὸ Τοῖς Ναυκικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, quum *Moschopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἑλλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτε τὸ μή, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποταλτικῶς συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲ εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲ τόξον] Mss. τὸ μὲ ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. A. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. A, 606. quo haud dubie respicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendose περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ἐπίτηδες ἐρεχθεῖντα· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νυν μανθάνω· δύο γάρ, φησίν, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη χθὲς τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὡσπερεὶ Διός· ὥστε ἐλελήθειμεν δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἷς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. εἰ γὰρ καὶ πάντες ἕτοι σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστί, τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὅπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

a Ἐπίτηδες] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπίτηδες. b Ὑπ'] O. ἐν'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ἐγὼ γὰρ αὐτός. F. ὁ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς καὶ] O. ψυχῆς τι καὶ.

71. Ἐρεχθεῦντα] Φιλονικοῦντα, φλυαροῦντα. J.B.

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἤ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονι γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur Esmar. Adef. p. 65. παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τροῒς. T.H.

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] Verunius apud Basileenses & Fourdelatius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eadem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedictus, ὃν illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἦν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, Nesciebamo te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere. In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀναβαίνων, &, ἐλελήθει δὲ ἑαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ὁρμήσας τοῦ καπνοῦ βωζόμενος. J.G.

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἦμεν, & vertas: neutiquam fatue. solus enim ambo eram. Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph. αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, Soli enim sumus: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἄμεινον ἄμφω est, ut apud Phaedrum, Aesopus cum solus esset familia. J.G.G.

97. Ἐν Οὔτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οὔτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καίμενον θεὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῶν μὲν σώματος ταφέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὸν δὲ ψυχῆς ἄνω ἴσης, τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν Ἅιδην, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. T.H.

3. Αὐτὸς δὲ ὁ μὲν Διός] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

ὃν Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per iſta commode dixiſſes, ſi corpus fores: nunc incorporeum es ſimulacrum; adeo ut periculum ſit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: ſi unus aliquis in cœlo ſit, alter tu ſcilicet, qui nobiſcum verſaris, illius ſimulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres ſolutum, tria nimirum iſta habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus ſis corpori. HERC. Te hominem audacem & ſophiſtam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopenſis umbra: ipſe autem non profecto inter Deos immortales, ſed cum manium præſtantiſſimis verſor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὴν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. ἐν σκόπει, ὅτινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ ἐν ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν ξύνειμι, Ὁμήρου, καὶ τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἰλίθη. f Καὶ ἂν] O. ἂν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελᾶν. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. eſt, reddidi ex G. O. C. P. *J.* & *Vz.*

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. *G.*

τὸν δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῦσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου θ' τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic eſt difficultatis; ſed venuſtas tamen hujus loci perſpici ſatis non poteſt, niſi obverſetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem alluſit. Is eſt Odyſſ. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῦσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Poſt hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipſe vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mſ. habet ψυχρολογίας *tam frigida ſententia*: optime ſane: quæ ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. *J. G. G.*

6. Ψυχρολογίας] Sic præter Mſ. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Iſocrates* τοὺς λόγους τοὺς περὶ τῆς ψευδολογίας μύθους ſub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὴν περὶ τὰς παλαιὰς ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum ſuffultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem quod appoſitum erat interpretandi cauſa dejecit: *Heſych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Phot.* de Damaſcio, τὸν περὶ ἄρρητον ψυχρολογίαν &c. idem ſæpius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἄνους γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰσ. II. c. XX. καταγέλαστον ἂν τὸ ἀμφὶ τὸ Σωκράτους καὶ Ἀριστιππου γραμματίδιον περὶ τῆς ψυχρολογίας. *T. H.*

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

ΤΙ κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὑπικύψας πιεῖν, ἢ κἂν ἐπὶ τῇ Διὶ χρυσάμβῳ κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὑπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, καὶ φθάσω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀφὶ τῆς δακτύλων ἀφῤῥυὲν ἔκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν ἡ χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

ΜΕΝ.

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. J. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆτα O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἑστὼς ὃ λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Meuto summam aquam attingens, enecius siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπικόψας illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Αυδίᾳ πού] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θῆκας ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Αυδίας & Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τὸ ὀρεινὸ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰς χεῖρας, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκλίθει, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

23. Διδιας μη ι. τῦ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dioni Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸ ᾄδου Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα διηνεκῶς πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφέντα ἐκ τῆς δίκης ἰέναι· ἐκεῖνος γὰρ δὴ ἴσως φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀπόθωσιν. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος οὐκ ᾄδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον ἀφεστῶτα φοβερόν μὴ δι' ἀπορίαν· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium τὸ mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μὲν τοῦτον ἄδλιον si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολὴ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *Aeschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀπαθανατίσαντες. *Agatharchidae* locus joci similis acutum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

20 καὶ δὴ τῷ πιεῖν; ὑ γὰ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὁ Λυδία πω τέθαπται, ὅπῃ ϗ πεινῇν ϗ διψῇν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐϛι, τὸ διψῇν με τ ψυχὴν 25 ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲ ὕτω πιϛεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεϑαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔϛαι; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰ ἄλλον μ' 30 τοῦτον ἄϑλιον, ἢ θάνατον ἐντεῦϑεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρϑῶς μὲ λέγεις. ϗ τοῦτο δ' ἂν μέρος τ κολαϛικῆς, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, ϗ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖϑαι δοκεῖς, 35 ϗαχράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅϛις τἐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ὑ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τ δίψαν πεφοβημένος. TAN. οὐδὲ τ ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

νοι-

ᵉ Εἰς] Ἢ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς διωλιᾷ τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μιθηλλαχότων τ βίον ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσϑ παιδοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ϗα τ ἀμόρφου συκῆς τὸ τ ὄψεως γινώσκοντα, (malim ἐπὶ τ ἀμο. & fine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) ϗ τοὺς μὲ αὐτῶν ἀπὸ τῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματος liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 151. 225. 231.) ὑ κοιλίας, ὑ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τ σίδηρον ὑκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τ σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος ὑδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἥκιϛα τ σὺν ἔτι ὄντων τοὺς τύπους σὺ πορφυρίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρον ϵ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: præſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μεταβολὴν ἐντεῦϑεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἑλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸν δίψαν] Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δ' ἀπολωλὼς & τῷ δίψει κολάζεϑαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notæ: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſæpe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψῳ vel δίψαν alii codices δίψος præterebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὑ τὸ ἐλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Græciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θάῤῥει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo ſæpe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάῤ-

νοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς ἐκ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή [a] μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ σκόπει, ὡς ὁρᾷς τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. Ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, καὶ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MENIPPI ET MERCURII.

MEN.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοί. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab Ox. & F. c Τέ ἐστι] Καῖται O 3.

46. Νίηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ πρωτοὶ ἐλθών. V.

40. Θάρρει] Notandus hic hujus voculæ usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπῇ. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Ω. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τ' ἰμὲν ἔπεσι δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάσσαλον γεγώσας, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) ἑξακόσιον τὴν πόλεις ἀναστάτους γενομένας, τὴν τῶν χώραν πορθουμένην ὑπὸ μὲν πρώτους αὐτῶν (Helenam) τῶν Ἑλλήνων. *T. H.*

64. Ἀνιμέρωτον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ὑ Νέμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνιμέρωτον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: ἀμφοτέρωθεν enim fatentur, ad conspectum tam insitatae pulcritudinis se ve-

rantur, ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. MEN. ὅμως ἡ Ἑλένη μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἀν ἀμαγνοίην ἔγωγε. EPM. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες δι' τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ὑποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπαθοῦντος πονοῦντες. EPM. σὺ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὅστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Τοιῆδ' ἀμφὶ] Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τὴν ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἐπιτρωσῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἔκλαιεν aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς τυχούσης, ὅστε ἅπασι τοῖς ἐργαταῖς, ἀνιπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπὶ ἄκρας καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίους ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ ὅτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. *& quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinoque* [illegible]

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι δι' ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲ τὸ δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὠπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα ὡς πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἁρπάσας. ὥστε οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἀξίως ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτοις αἰτίως γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ὕτως. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. P R O T. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. P R O T. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

teio *Fabroque*, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Aeliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρων μόνον ἐρίψαι κατὰ τὸν γυφυρίου. Sic ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρίπτουσι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείσονται ἀτιμίας ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὄμοιοι idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ἵνα Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἔρριπται. *T.H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J.B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quae in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελὴς, inquit, ἤτοι ἀτελὴς, ἢ ἀφῃρημένος τῆς ἑτέρου τὰ δεσπότου, ἢ ἀτελειώτου ἴσως γὰρ ἦν τοῖς γάμοις θάλαμον οἰκοδομῆσθαι. *E.L.*

Ἡμιτελῆ τὸν δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. traditam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab immupto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa δόμον ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸ οἶκον ἡμιτελῆ τὸ Πριαμιδῶν, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adjungat χήρην τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήρην δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. Τzetzes Ch. II. v. 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T.H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E.L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αἰόπαρι eodem ſenſu. *E.L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐς ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ κἀγὼ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἰδὲ ἦν μοι τὴν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ τοῦτο ποιήσω. ἐγὼ γὰρ τὸν Ἔρωτα ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν καὶ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, καὶ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν ὃς ἐκπλαδόμενος τὸν νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσέφερες τῇ Τροίᾳ, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπερισκέπτως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραστὴς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. εἰ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτος ὑφικελῶσα. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ME-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *AIW.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum:* ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide;* quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum.* Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠφελημένῳ· lege: Πάρις κληθείς. *T.H.*

12. Ἐπικελῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T.H.*

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

ΜΕΝ.

Πρὸς Ζ.[b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, [c]δείηγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· ὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα, καὶ

ΜΕΝ.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. ÆAC. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τῷ Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. Περιήγησαί μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ ὁ Ῥητόρων τινὸς ὁ Μ. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὅ ἐστιν, ἦλθον πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ περιήγησιν ὑφορᾶται τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἔπισκον. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγήσεις γὰρ ἐν οἷς οἶδ' ὅτι ξυμπεσεῖσθον, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τῶ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τῶν εἰκόνων, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τῶ μὴ ῥᾳδ. πιστ. *Dialog.* c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῶν εἰκόνων qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον περιηγηματικὸν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοβικὸν περιήγησιν, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπόρως ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ· τοῦτο δὲ δήπου συμπλοκῆς τὸ περιηγητέον. *T.H.*

17. Οὑτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὸν Πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὑτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν Πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸ βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννύς· τὸν δ' ἀνθρώπους μοὶ τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μέν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν *f.* O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὸ βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ τρυφερώτατος. *V.*

* Τρυφερὸς] Τρυφερά . . *V.* *M. du S.*
Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφερὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτρόπαιος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδες, καὶ τὸ πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· ut ad ἑώρακας ſola pertineant τὸν λίμνην & τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρὸς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρὸς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών· & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ἐστὶ τὸν φρουρὸν ἐπιστραμμένος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλω-

ρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *inmanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ὑπὸ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit AEacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ παλαιγενὴς, ἀλλὰ μὴ στεμμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνάσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἔφριξε ζυγγυῦντα μὴ τὸ Ἑλλήσποντον, ἀλγεῖ δὲ τὸ ὄρων πλεῖν ὀπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσος ὅδε· τὸ Σαρδανάπαλον δέ, ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον.

Graecia jungentem Helleſpontum, perquè montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æaco, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἀλγεθρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ἔχεται ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

Æ A C. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. M E N. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

3. Æ A C. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? M E N. Ita per Jovem. Æ A C. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. M E N. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλαπλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Gunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. ἡ Ἀφροδίτης μὴ τὸ κιθὸν ἔκλυσιν προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἀσπτύξασθαι. Idem p. 303. καὶ τὸν τε Κλεινίαν ἀσπτύσασθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἀσπιλυξάμενος αὐτῇ δίσμους ἴσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἀσπιλυσόμενον τοῦ πεπεθότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ μάλιστα ἀσπτύσασθαι τοῦ λαμβανομένου τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκον ταῖς τῶν βρεμμάτων ἀδικίαις ἀσπιλυσόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μήν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam foci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἱματιωθῆναι ὑπὸ τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγὴν quorum ὕβριος γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐγὼ μὲν οὖν τῶν ἐμὲ μὴ ἑαυτοῦ πάντως ἀκριβῶς προπαιδευθέντων, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμελημένου, χρημάτων ὡς ἔτυχεν, εἴτ' οὖν κύπελλον ἀσεπτοποίητος, εἰς ὃν μὲ τὸ πάροικος ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσα τῷ δεσπότῃ τὸ εἰκὸς· hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Afini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo coatractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τι τὸ Ζηνόβιον. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe aſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſputare*. *Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. καὶ βελτίστην ταῖς ἀρτίως ἀσπτόητος προσπτύοντες ἡδοναῖς & *faſtidioſe averſamini ſummo nuper ſtudio deſideratas conſputantes voluptates:* quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βρυάζω τοῦ κατὰ τὸ σωμάτιον ἰδίᾳ ὕδατι ἐ ἄρτῳ χαίροντι, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῦ καλοῦ ἐ τοῖς κενοῖς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἀσεπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius eſt? PYTH. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non ſunt. PYTH. Præbe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἤ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε οὐ. τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν [b] ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitioſe.

52. Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλεύονται βουλὰς καλουμένας. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς καταγινώσκειν, ſabarum ſortitione ſenatores creabant. De κυάμων lege quae olim cum Praeſtantiſſ. Kuſtero communicavimus ad Jamblich. de V. P. §. 260. T. H.

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam ſi animum attendas ad *Luciani* ſales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & κωνικώτερον fuiſſet amplexatus , omnem illam forte oſſeam larvam longo luxu permollitam contriviſſet. In Catapl. c. 12. de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔπαιε· τίλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος , καὶ καλαπτόνας μου . . . . ἔχιτο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab inſtituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis adfirmandam. T. H.

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 5. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. T. H.

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noſter* ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. M. du S.

48. Χρυσοῦς ὁ μηρός] Paſſim hoc. J. B.

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοι] Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi *Rittershuſii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit : inde diſces in animo fuiſſe *Noſtro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἐπόλλιον ἐκεῖνο , in quo τρώγειν & ἔδειν pro τὸ φάγειν , vel φαγεῖν alii praeferunt. *Euſtathii* locus a *Caſaubono* ad iſta *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* II. Y. III. p. 184. ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (AEgyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους obſervat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* verſus adſcribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentoſum opinionis mirificae documentum prodit : ſi quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , poſtque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ τῶν πρώτων ὡς αἰχμάλωτα γυναικὸς , μὴ δὲ ταῦτα καλαυρούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Fa. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. T. H.

Ibid. Κύαμοι] *Euſtathius* : Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶ εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον ,

Ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων
Αἰῶ τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ' ἀνάβασμον
Ἐξ αἰδεῦ ὅταν αὐγὰς εἰσαναβαίνω.

Empedoclis verſus eſſe ait *Rittershuſ.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſcholae hoc ſcitum fuit. *Caſaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. M. du S.

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ πας' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ὑπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖδι, καὶ τὸ κράνος ἐπέθηκε χρυσοῦν, καὶ τὴν πορφυρίδα περιέβαλε, καὶ ἐκέλευσε σεμνὸν βαδίζειν. ἀπόβαινε τοίνυν τοῦ κανθήλιος, καὶ ἀπόδυθι τὰ ἐπιτήδεια· ἐπὶ γὰρ τὸν Ἀχέροντα πορευόμεθα πάντες.

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre teſtem addunt *Lucianum J. Meurſ.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κεφρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς· *altum hac de re apud reliquos ſcriptores ſilentium* eſſe queritur *Kuſterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοφρίδης hoc enim ſanguine nobiliſſimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execeſtide : ἦν γὰρ Κοφρίδης ἀνέκαθεν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος καὶ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Heſych.* de pane ἐγκρυφῶ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. ſic poſt αὐτοκρίτων. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι puſtulae ſunt & corporis & panis ſub cineribus cocti ardore ignis excitatae : in panibus etiam ἀτταράγοι, quam vocem ingenioſiſſime reſtituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius* : plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuſte *Noſter* tale verbum poſuit, quod Empedocli non minus, quam ſubcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Poſth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* ſaepe priſcisque Eccleſiae patribus irriſus quam fidem apud ſe mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, oſtendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἤδη τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν· cujus ego ſententiae libenter ſubſcribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt.* & *irr. teſt.* ad Empedoclem potiſſimum reſpexiſſe cenſuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam exiſtimo : hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noſter exagitat, ſic non minus acriter, hac quidem in cauſa nihil diſſentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recenſere, quibus hunc in campum exſpatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπους] Διὰ τὴν κρηπῖδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, ſuboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jenſius* ipſe genuinam eſſe lectionem demonſtrat. Sic *Lucianus* loqui amat : vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae ſunt ſententiae : vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter iſta tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluiſſe ſuam mortem ; verum, quod ex aliis diſcimus, ſive vis ignis, ſeu alius aliquis caſus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam eſſe cenſet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* ſententia eſt, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, ſi ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante ſententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἰσ. p. 127. καλεικάν δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuſte Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres ſolebant, Socratem AEacus deſcribit, nihil ad eum diſcernendum valere, ſed omnibus aeque mortuis eſſe communes jocatur. Simus erat Socrates inter ſuperos & calvus, eamque ob cauſam Sileno comparatur : *Schol. Ariſtoph.* ad Nub, v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

[a] Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AIW.* quod ferri poſſet a Codd. probatum : malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκβράσας. *G.*

67. Κέρυζα] Μαρίων τῆς ἀνοίτου καὶ τῆς ῥίνης μοῖραι τρέχουσι. *G.*

Sileno

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. ÆAC. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν τοσοῦτο τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ πολὶ ἀρά ἐστιν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λῆρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ οἰκοι Ἀθήνησι; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. *J.* Margo *AIW.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὸν ὄψιν Σειληνῷ παραμφαίνων σιμός τις καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὃν σειληνώδες σφόδρα γε ibidemque Σατύρῳ & *Marsyae* audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat ἰδεῖν ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἦ πάντων Σειληνῶν τοὺς τοὺς Σατυρικοὺς (δράσμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰσχίων ἂν εἶην additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπήγχανε προσιμειρίων τοῖσδε ὧν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μά μοι ἄχθου, οὐκ ἴσα καλὸς προσίοικε δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrius* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάσορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esso grandibus supercíliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; -quare & omnium hoc insigne sit.* Æac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιον, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Revivíscentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum* : & sic passim. *J.F.*

ib. 81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θέλοιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἀλλὰ ἑώρακα οἶμαι. Hunc locum fœdatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θέλοιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μη. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷόν ἦκα παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτωνος. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonienem. Inde & ab Antisthene Σάϊον dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον εἶναι ἄνδρα γνοῖεν.

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάχα οἰκήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα οἱ δεδασκυτό τις ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἵῳ ἦκε πρὸς σὲ καὶ Ἀριστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα, ὁ δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύων ἐκμαθών. ΣΩΚ. τί δὲ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμονα, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπον εἶ τάχε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα venum philosophari se praedicant: & habitus quidem atque incessus si spectaveris aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans, hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

[a] Τάχε] Τάχα *F.* [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. exempta *F.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt O. *F.* & P. nisi quod ἴσως in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. [c] Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς ὃς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ εἰρῶσθαι τἀληθῆ λέγειν, εἰδὼς εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In hic omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia scisse novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *J. G. G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* MEN. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis veneris ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλούς, ἴσως. Ms. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse nunc illos, jactantes se esse philosophos? *J. F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mss. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι: in P. vero ἴσως. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim, ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Gyges, c. 34. *M. du S.*

Σω. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus satisfacere non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τάχα οἰκήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἵῳ ἦκε πρὸς σὲ καὶ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σὲ) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T. H.*

87. Μύρα] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μεμυρισμένος, de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάχα τοιαῦτα. πάντες ἄν] Εὐδαίμων εἶ Σώκρατες, ἄνθρωπε εἰ τάχα τοιαῦτα. πάντες ἄν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ εἰρῶσθαι τἀληθῆ λέγειν, εἰδὼς εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπε εἰ. τάχα τοιαῦτα πάντες ἄν, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipsum apud eos: illi méram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœsum enim & Sardanapalum (δεῖ γάρ· ὑμεῖς, τἀληθὲς λέγειν) σύδεν εἰδότα. ΣΩΚ. ἦ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτόν· οἱ δὲ εἰρωνείαν ἄρα τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ τοὺς ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅπου γὲ Κροῖσον καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

[d] *Μέτει*] Μεγίστην ἀσκεῖς O. Margo *AIW.*

98. *Ὁ τοῦ Κλεινίου*] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praecessit, laborabant Aristippus, Plato, alii;) *tu*, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post *ταῦτα*, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. *Τά γε τοιαῦτα*] *Graevium* aberrasse miror: eam adhibuit commode distinguendo medicinam *Sensius*, quae cum usu particulae *ἄν* ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens ejus structurae scabritiem? *τά γε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται.* Postea *καὶ ταῦτα* extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula *καὶ* fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. *ἐπεὶ ἐκράσησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τροιζηνίοις.* Necyom. §. 4. *καὶ ταῦτα πάνυ ταφῶς.* §. 14. alibique saepe. *Alcibiad.* p. 185. *τ.* 3. *ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὁμῷ νεανιεύσασθαι.* *T.H.*

92. *Καὶ ταῦτα*] Misere antea fine *καὶ* oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: *πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ ὑμᾶς τἀληθὲς λέγειν· οὐδὲν εἰδότα·* quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum *καὶ ταῦτα* quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. *Οὐδὲν εἰδότα*] Unum scio, quod nihil scio. *F.G.*

97. *Χαρμίδης*] Glauconis filius dicitur a *Xenoph. Απομν.* III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. *Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην*] Notabile vitium Cod. O. *μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην*, dignumque quod observetur ad similia mendarum genus minore negotio detegendum. Primum *Τ* transeunte in *Γ*, quemodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN MEΓIΣTHN. Deinde, quum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem *τῷ μέτει* in margine positam inveniebant *ἀσκεῖς.* Τέχνην autem Socratis intelligit *παιδικὰς ἀσκήσεις* sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit objectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide *Davis.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, *καὶ αὐτὸς ἔφασκον* &c. ejus specimen illustre reperire licet in *Æschin.* D. III. c. 6. sed cum solita tamen *εἰρωνείᾳ* conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Davisius.* *T.H.*

1. *Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν*] Nondum Socratem arcessi incesti arguere, modum in jocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aspasia ipseque *Athenaeus*: quin & ipse Alcibiades apud *Plat. Sympos.* Alibi *Nostes* non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. *Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γὲ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι*] *Benedictius: non per Jovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem *Lucianus*; non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante *ἦ μὰ Δία, ἀλλὰ κινδυνεύω*, καὶ *τὸν Φ* &c. & in Vitarum auctione, *ἦ μὰ Δία τὸν μέγιστον ὅρκον τὸ τέτταρα.* In Mercede cond. *ἦ μὰ Δία τὸν Ἕλληνα ἔνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου πωγάμων.* Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, *Διαφωνία τοιγαροῦν ἡδὴ διὰ παντὸς γε ἔσται. τὴ Δία τοίνυν γὰρ ὕστ-*

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γᾶν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόντων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· ἐ γὰρ ταυτὶ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν ἦν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi; quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Gr. ὦ Μένιππε, ἰδοὺ ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιόντι, καὶ ἐ πάνυ δηλόντι τὸ θυμούμενον. G.

a Ὄντως] Credo legendum ὄντως: sic ipse contextus habet. T. H.

γύοιτε. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Ηρ. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ἑῶν Ἐχιδναῖον γόνον ἄγαν δάκετον. Hercules est ille ξιῶν nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτου, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuene liceat: illud ἐ πάνυ δηλόντι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λυθεὶς ὁ μάλα ἤπιος, εἰδὼς ΤΡΕΣΑΣ, εἰδὲ ἀφοβείρας ἄττε τῷ χρώματος, ἄττε τῷ προσώπου, ἀλλ', ἅτερ εἰώθει, γενναίως ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* εἰδὲ ἀφοβείρας οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Lexic. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura εἰδὼς . . . δηλόντι· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπασιν εἰδὼς ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶγὼ ἔτι ἀφαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρονεῖ τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως μὲν στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μέμπ-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρίπτῳ P. [c] Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσίεσθαι O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

πῳ προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἰθέλων. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἰθέλων vero substituit ἤθελον ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T.H.*

22. Ἀμφέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ τοῦ ξύλου τὸν πατάξας ἀφέλκυσα τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακὼν forte. *F.G.*

Δακὼν τοῦ κατοίου] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδα εἰ τις πλησίον ἦλθε τοῦ ἄκρου χειρόμενος τὸ χρεὼν ἐπιγράψαι καὶ ἐκτάσεως λαβόμενος τῆς πηδῆς ἐξ ἀκριβοῦς τὸ ἰλτίδιον· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καὶ λαμβάνων & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαπτᾶν τοῦ σπέους vel τῆς πηδῆς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθαπτᾶ τοῦ σπέους Ἀχιλλεὺς ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὸ ψυχῆς τὸν μάρτυρα· ἐπεὶ γὰρ ἤκουσε τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, οὕτως οὐδὲ πρὸς τὰλλα τοῦ βίου προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸ θάνατον ἐμαλακίσθη, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσδέχεσθαι αὐτὸν ἐφαίνετο commemorataque Socratis σοφίᾳ & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιμένων ἀφιλιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ὄντως ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ἡμῶν τὸν καλὸν τοῦτον διώκει. *T.H.*

νιππε, ἀξίως τῦ γένους, ἢ Διογένης πρὸ σοῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ἀθέμενοι, ἀλλ' ἐθελεύσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν πάντας ἀπασιν.

nippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, ἢ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino* : ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγένης γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Ausson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit : Ἀλλὰ κύον, σαίνοις· Κέρβερε, τὴν μοῖραν ἴσασι. T.H.

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem conscíverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad *Il. rep.* c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot. Flor.* p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόσει φόνιον κῆρος, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt : *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Καίτοι δὶς ἑπτ' ἀδὺν ἔχων ὀβολὸν πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνᾶκεν πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλως ἀληθείᾳ Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενον· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὀβολὸν, ἅτε τὸ φθονέους παρεόντα ὀβολὸν, teste *Antiphatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὀβολὸν τὸν συγκεκλιμένον καῖς σιλόστασιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκάδοντα quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam : *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur : ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μαλοττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab Aegyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ ἀφορμίζειν τὰ σώματα πλοίοις βάρει καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρων νόμισμα τὸν ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλούμενον παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις ἀληθέστερον· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel nullum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. Δύσπορ ἐκ ἀνιάσεως ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς πεῦλον & Charon apud *Aristophan.* v. 272. Ἔκδοσιν, δανάκην τ' πεῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit, Κατωμίριον τὸ τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχαρνεῦσι jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* flaxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat : quod autem undecunque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκης usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movens superis: ubi portitor ora recepit Obscurae barbosus turpia verba rogis* : quae posteriora verbor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolent iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas lurida porta domos:* quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum* : sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis* : Κυανέας τε πύλας Ἀΐδαο περήσεται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, κωκυτοῦ ἀνιαρὰς; nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph. Ran.* v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸ δυοκαιεικοσιπλοῦν traducat manifesto liquet ex v. 142. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα λέγ' τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῶ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ [a] ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, ſcelerate, portorium.

MEN. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon.

CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi.

MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

CHAR. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat?

MEN. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo.

CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, deteſtande, niſi dederis.

MEN. Ego contra baculo tibi percuſſum diſſolvam

Χ Α Ρ.

40 Απόδ[ο]ς, ὦ κατάρατε, τὰ [b] τροφεῖα.

ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδ[ο]ς φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντ[ο]ς.

ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς.

ΜΕΝ. καἰγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου κατάξας

ἀφ-

a ΚΑΙ Μ.] Χ. Μ. τοῦ Ἑρμοῦ P. b Περφμιά] Περφμεῖα Oξ. F. c Σοῦ] Σὰ G. L.

40. Ἀπόδ[ο]ς] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῷ πόρωνι βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 186. turris illa loquax & conſiliaria Pſychae juſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſuraे praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam transvectionem, redituм altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mercantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas feres, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque ejus fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meurſii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T. H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Baſil.* Hom. in Pſ. XIV. p. 109. D: ὁ δανιστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγει tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. *T. H.*

48. Σοῦ κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata ſcripti codicis lectio: ſolent ſaepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noſter* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον λαπτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξειλκυσε λαβὼν τῆς κοιλιοῦ τὸ ξίφος. *Lyſ.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνάμψιν ἰσχύει. & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνάμψιν ἰσχύει. *Long.* p. 71. τούτων ὁρμηθεὶς ἐπὶ προφάσει Σύρας *Ariſtaen.* I. Ep. 9. λαμπάδι πιπτουσῶν λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, ſi quis πιπτουσῶν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito judice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρᾷς σου λαβὲ τῆς τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud *Diogen.* L. VI. 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου λαφύξω.

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ἀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκροῖς. ΧΑΡ. οὐκ ἀποφήσομαί σε. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον ἀφάμενε πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐτοῖς πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὴν κώπην [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαιον μόνῳ τῶν ἄλλων [c] ὠθούμην. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἐναίμην P. L. ὀνάμην Margo *AIW.* b Ἐπελαβόμην] Σπεισὰ O2. non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τοῖς ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. *G.*

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renitur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν σὺν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου πατάξας. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Erasmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *navem ſubductam naulum* vel *portorium exſpectare*. *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δικαίαν docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμῳ. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πόρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὅτι μὴ μίγα ἐξιόλογον μοῦ πῆρας ἐν θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθάνατον ἐπολάκδτον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De διήνῳ Ἐνάτης dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κε-

portorium : obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδῦναί σε δεῖ· ὃ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τ' βίον. XAP. χαρίεν λέγεις, ἵνα γε πληγὰς ὑπὲρ τούτου τοῦ Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει οὖν. XAP. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. XAP. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει τοῦτο τ' πλοῦ, τοὺς ὑποκατω πάντων καταγελῶν, καὶ ὑποσκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς , ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

d Πορθμία] Πορθμεῖα O3. P. Ostendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τ' πορθμία. e Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. f Μὴ ἐνόχλει οὖν] τ' μετ' ἐτῶν χιλιοστὸν μήτιν O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipsi curae est*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud ἀδενὸς non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solitus veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio hic intellexit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδενὸς φροντίζειν subjicit ἀλλ' ἀδιάφορον ἐν ἀνολκάστῳ , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16, *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode donatur : ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ' γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων ἐν τ' σμικρῶν δή ἐν δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῶν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat, ἐνίοτε οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδί. T.H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ὦ βασιλεῦ, ὦ ἡμέτερε Ζεῦ, ὦ σύ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστράτιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ὦ πρῶτος ἀποβαινόντων ἐπὶ Ἴλιον. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῷ [b] τύχῃ. ΠΡ. ἀλλ' εἰ γὰρ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut acceptо in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſacpiſſime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo cæca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem præmiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *AEſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπου Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλεσι σφιν ἐοικυίαις, ὅ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ἐρώσιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε καλαχθόνιος ἠδ' Ἐρεχθεύς. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀργ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακιεύς, aut Φυλακιὼς naſcitur *Apollonii* Φυλακιὼς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας ſcribit *Dicaearchus*: ἡ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὕστερον δὲ Πρωτεσίλαον verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιῶτις. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden,

non

mor ; ſed uxoris , quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui , conſcenſaque navi me proripui : deinde miſer, dum in littus exponimur , Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit , domine ; velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibiſti , Proteſilae, Lethes aquam ? PROT. Maxime, domine : ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta : aderit illa aliquando ; neque tu , ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram , Pluto : amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti , & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere , quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi , ut comes me

γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ὂν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ὀν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τ Ἕκτορ. ὁ οὖν ἔρως ἡ γυναικὸς οὐ μέτριος ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, κ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες , ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ ; ΠΡ. κ μάλα , ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀνεκτὸν c τέμενος· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, κ οὐδέν σε ἀπελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' οὐ φέρω ἡ μονήν, ὦ Πλούτων· ἡδέως δὲ κ αὐτὸς ἤδη , κ οἶδα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον ; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν

Πρίμνων] Παράμνων O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem , ſed ab avo , praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant , multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleïdes* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto , quam verius ; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniant matres Phylaceïdes* , ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam , apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror*, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς , ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν , Καί τινες ἄλλοι μάρτυρες ἔτι ποιοῦσι κ νῦν, ſine dubio dialogum iſtum indicans : *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραπλησίαρθρα τοῖς κάτω γεγονόσι μὴ τὸν ζῶντα *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu , vel ut exemplo credoremus.* Plane verum eſt , quod monet *Tzetzes* , multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem ; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῶν] Mallem , ſi codex aliquis addiceret, αὐτῇ, ſcilicet ἔρωτι. *T. H.*

96. Ἕκτορ] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* *Metam.* XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt , amor, deſiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus* : *ſed haec res praevaluit pondere:* quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere* , quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat , quam ut hauſta Lethes aqua poſſeris extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur , potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat , moliſque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie , quae molem magnitudinis enormem habent , atque immoderata ſunt : ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμεγέθη inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus , quaeque hominum oculos ad ſe convertunt , eamdem vocem poni ; ſic tamen , ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἐκεῖνον forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus.* Nomen habet Ὄρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς ὅστις ἀνθ' ἑνὸς δύο κρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΑΟΥ. εἰ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτων, Ὀρφεῖ ἣν δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ. ἀλλ', ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὴν Ἑρμῆν κέλευσον ἐπειδὰν ὀφθῇ τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος, καθικόμενον τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ὅτε

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

[a] Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. [b] Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δηλονότι ὑπὲρ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T.H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, *M. du S.* 21.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὁρ. Ἀττ. Ἑλλ. Προσίσομαι, τὸ μέλλον προσέσομαι, ὁ ἀόριστος προσησάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταραντῖνοι προσήσαντο. *Nost.* Phal. I. §. 14. T.H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum vir-*

ga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in *καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μοι καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? *J. J.*

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺ hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. σὺ ἀκοντίῳ φοινίσσεται (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant.* Lex. σὺ βέλει πλήττεις) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν αἷς Ἔκτωρ ἐπράσσετ' & Ἰκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. *M. du S.*

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

τῇ παρῇ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνοδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

ΔΙΟΓ.

Ὦ Κὰρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, ἢ πάντων ἡμῶν προίμαχος ἀξιοῖς; ΜΑΥ. ἢ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καλλιρεφρύμου. καὶ καλὸς ἦν καὶ με-

29. Παρῇ] Θαλάμων. G.

Καθεύδων ἐν τῇ ῥαβδῷ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, *τάχα δ' ἂν τινες καθεύδοιεν τῇ βασιλείᾳ*, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit *ἐν τῇ ῥαβδῷ*. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. *λαμβάνων*) δὲ ὁ λάβρακες. . . . . *τριόδοντι* . . . *εἰ δὲ μὴ, εἶδεν ὅπου τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι*. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. *Οὐκ ἄορι πλαγχθείς, οὐδ' ἐν βέλεσι, ἀλλ' ἐπὶ σύκῳ Χείλεα* — *Arrianus* Α. Α. III. c. 30. *ἐν κλοιῷ δῆσαι*, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τ. ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt *κλοιῷ δῆσαι*. *Ælian.* V. H. XIII, 1. *ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὄρει τῇ τροφῇ* ubi prius *ἐν* Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βελοπ. V. *ἐν ὑπερόχοις ἀμφιλιμμένοις ἐν ἀμφόρᾳ*. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. *πεπιθόμενος ἐν δήμοις ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν*. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. *σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπόλεσας* qualia notavit ex *Herodoto* Raphel. ad I. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — *ἐν κιβωτοῖσι θεῶν πεπεδημένοι ἀεί*. *Quint. Calab.* VIII, 9. — *πῶς τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λάϊνα λάβρῳ* — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hierocli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. *τὸν λυγὸν ἴρις ἐπιπέπλωκεν ἐν ἐκστάσει φυγῆς*. Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmeum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo *Θαυμασιωτάτην δύναμιν* dixit Apollo Δ. Θ. VII. T. H.

28. *Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν*] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. T. H.

31. *Μίαν . . .*] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. E. L.

39. *Καὶ καλὸς ἦν*] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, *τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος* & *τὸ βάρος τοῦ τάφου*· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, *καὶ ὅτι καλὸς ἦν*. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: *μέγας φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ* &c. nam *ὑπηγαγόμην* & *ἐπέβην* a ſuperioribus pendent, *ὃς ἐβασίλευσα*, *ἦρξα* &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare *ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην* quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath.* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. *Καὶ ὁ μὲ τοῦ Μαυσώλου μάλα πολλὸς* (*περιτελὴς*, *ἀβέβοπος* vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) *τάφος ἄκρως ἀβεπίφατος ἐστι, καὶ θαῦμα ὃ ἦν ὃ ἔστιν*. Mox pro *ἀνδρῶν* neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ ὁ πολέμοις παῤῥησός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρνασσῷ μῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ᾗ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. ἐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ᾗ τάφου; ΜΑΥ. ἢ μὰ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ᾗ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲ ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀποκλαύσεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis fumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina manes.* *T. H.*

41. Παμμέγεθες] Patebat, teste *Plinio*, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. *M. du S.*

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἂν οὖν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φοῖνιξ &c. *T. H.*

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ἢ κατάγνυται ὧν, ἀλλὰ θλάττεται ἢ συμπῶται ἢ ἀγκυρόεδες. Egregie *Sulpicius Lupercus* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaeque jacent pendo sinuamine nares.* *T. H.*

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abesse εἶεν ἐκανοὶ, vel εἶεν ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo εἰμὶ paulo aliter *Lysias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲ ἡδὺ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πολύμιος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος οὕτις ἐκεῖ τυμβολίτις πελάμη. *T. H.*

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: sed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. *M. du S.*

73. Τῷ μὲ σώματος] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τῷ μὲ σώματος, *contra Diogenes me id quidem suo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδε τι ἐ ἔχει τινα τάφον τῷ σώματος· Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

65 ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι ἔπαινα τάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. ἦκ ἰσότιμος, ὦ γενναιόταλε· ἐ γάρ. Μαύσωλος μὲ γὰ οἰμώξεται, μεμνημένος τ ὑπὲρ γῆς, ὧν οἷς εὐδαιμονεῖν ἔδοξε. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ὁ Ἁλικαρναστῶ ἐρεῖ ἑαυτῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τ γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς καταστευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τ μὲ σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, ἦκ οἶδεν· 75 ἐδὲ γὰ ἔμελεν αὐτῷ τύτυ· λόγον δὲ τοῖς σοφίστοις περὶ αὐτῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τ σῦ μήματος, καὶ ἐ βεβαιοτέρῳ χωρίῳ καταστευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

N I P.

80 Ἰδὲ δὴ Μένιππος ὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε·

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότατος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45. 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur: Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ὄντα πολὺ γίγνεσθαι τῆ σελῆ. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ὧν αὐτὸν ἴδοις τερπνότερος ἀνομοῖς διαθήμασι. pro εὐμορφότερος & τερπνότερος. Apud *Elianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀναμφίλογον ἐστὶν Σμικρίνην θημότερον, pro θηριώτερον ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 22. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καὶ τοι τίνας ἂν τις κρίνοι ἀνανδροτέρους πολίτας ἢ πιστοτέρους. lege ἀνανδροτέρους. ut recte pag. 260. ἐκ τῆς ἀρχῆς καθιστάναι τοὺς ἀνανδροτάτους τ πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J.F.*

82. Τι-

νιππε, ὐ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ὑμεῖς ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ὁ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ὁ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἅπαντων εὐμορφοτάτων προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χεῖρων ἐφάνην τοῦ δικαστοῦ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ὐμορφότερον ἠγῇ. NIP. ἐμέ γε τὴν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

[a] Πότερος οὖν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubjectum. [b] Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ ἦν ὁ Σπέρχιος Νιρέα ὑμνησε λέγοντας εἰς κάλλος μετὰ γε Ἀχιλλέα. *V.*

91. Ψεδνός] Madidus, ἀραιόθριξ. *V.*

* Σπέρχιος] Σύμης esse reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. *T.H.*

82. Τίνες δὲ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ταξιωτὶ τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire. F.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ γὰρ ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὐκ ἔχω γὰρ δάδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ἐδὼς εἰχέ σοι Κωΐους ἄλας γὰρ ἅπαν — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *transpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... παρώξυνε πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* E. II. VII. p. 113. v. 36. Ὡς εὐ πάμπαν δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα τῶνδε τῶν πραγμάτων ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῦτο ἐκτῆσθαι γὰρ ἐδόκεε, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λακεδαίμονα γὰρ παρῆλθε. Contra in proximis particulam ἓν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T.H.*

85. Πότερος οὖν ὁ Ν. ὁ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὅρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἠγῇ. *F.G.*

Ὅρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὴ, ὦ Μένιππε, ὁπότερον ἐκ ὐμορφότερον ἠγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. F.G.G.*

Ὅρα σὺ δή] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δή] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὅρα σοὶ τὸν ὦν τῷ νόμῳ ἀφεῖν atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T.H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ἡ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀφακρίνοιτο ἂν ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτόν τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἔρου Ὁμήρου, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ἐμοὶ μὲν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐνθάδε, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

[c] Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενές. V.

Χαρόπου *nam pater ei erat* Χάροπος *non* Χάροψ *res certa eſt ex* Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Schefferum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίοδξ, τρίβακος· ἱέραξ, ἱέρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακις & Ἄνακες Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, παίδδξ invenitur pro παιδάκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τίρυψ pro τερόπῃ *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platonem* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὸ τῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν εἶν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν. ἀίδᾳ γὰρ Μίνως Θερσίτης ἐδὲν ἀτιμότερος. Pro μίνως olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μιν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν τ' αὐτάρεσκον ἐ δυσκ.σφον.

Τὰν γναμπτὰν ἰδόκει Φιλίας ὁ δύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίτω, ἐς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἴμπας δόξας κενὰ χάρις ἐν ἀίδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ἐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MEN.

I. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ ὁ Χείρων βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδοὺς τοῦ Διὸς Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε· ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T. H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἄνεφος verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T. H.*

17. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδὺ σφ βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T. H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπεκλήσθην αὐτῷ· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σπερμόστροφα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχίστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυπος, παρμένων, Τὰ σύμπαντ' ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ὕσῳ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ· ταῦτ' ἴτη τις κἀν ἑκάστου βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἀν ἰδιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους· Σαμόστροφα τούτων ἅπαντ' ἂν ὄψει ποτέ. Παπύγιον νόμιζόν τιν' εἶναι τὸ χρέων, Ὃν φαμὶ, τοῦτον, κἀπιδημίαν ἄνω Ὀχλοῦ, ἀγυιὰς, κλίκτας, κυδοίμους, ἀγορὰς. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi παπύγιος illa mercaturaque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ἀποσχίσαι ἂν τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam παπύγιον ἁγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παραπεδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παραπεδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντων θρυλούμενον appellat *Aeſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύειν τ᾽ ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥστε ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ ἐπεπλήθην γῆν αὐτῶν. εἰ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ μὲν ἄνω δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ᾽ ὧν προελόμενος αὐτὰ ἦκες;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἢ γὰρ ἐσο-

[a] Ἀφ᾽ οὗ] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ᾽ οὗ quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: ὁρᾷς ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ᾽ ἡμέραν; ἀρκοῦσιν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τὰ σελήνης, τὰ ἄστρων, τὰ γῆς ὅλης, τὰ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λεῖπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελασσάς τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θάλασσα σιωπᾷ καὶ μάλα καὶ λιμένες, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιώτερος τῆς Πραξίλλης Ἀδωνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Wesseling.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ἀμυνηνὸν αὐτῶν & ὁμοιότητος: vide Imperatorem lib. II. §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀφ᾽ ὑψους, καὶ τὸ ὁμοιοειδὲς προσκαῖον τῶν θεαμάτων & plura passim; quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T. H.*

20. ἀπολαύειν τ᾽ ὁμοίων δεδ.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec conscriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλιτας, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ᾽ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ᾽ κοινὸν ἀέρα, ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτα (lege τ᾽ αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ Ὄψει παρόντα· κἂν ἐνιαυτοὺς σφοδρ᾽ ὀλίγους, Σατράπτρα (ita leg. non σεμνότητα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ. *Hunc beatissimum ajo, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem communem astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit.* *F.C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἦαρ aut quid simile deesse videtur. *F.G.*

25. Μιλησίῳ] An μιλησιάζειν; *F.G.*

Ἐν τοῦ μιλησίῳ] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετίχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μιλησιάζειν, ex contracta ejus verbi scriptione μιλησίῳ haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταλλάττειν quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μιλησιάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Orest. v. 234. — μεθίστη πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet *Schol:* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Hb. Eth.* VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Docti[ss]. *Fo. Fa. Wesselenii* conjectura, ἐκτῷ μεταχεῖν ἄλλων. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ ἀλάφρον, ὡς φασί τινες, ἢ ὡς ἐχόντῳ ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φής; MEN. ὅτι εἰ τῷ ὄντι τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ἅττα προσκαφῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέησει μεταβολῆς γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὥσπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περισῇ] Περιπίσῃ P. L. Margo *Alii*. Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ μὲν ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲ . . . σχότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magister* v. Ἀτίλεσσον videtur in suo Godice legisse ἀτιλεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτιλεῖς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτιλὴς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιοῦσιν ὁ πύριος ἀτιλὴς τῷ ἔργου ἀναγράψειν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτιλεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περισῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως εὐάλωτον ἐστι ἡ πορφία, καὶ παλαχόθεν ἑαυτῇ περιπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtiſthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad deſcenſum Averni ambulaturi, viſurique eos, qui deorſum veniunt, quales tandem ſint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim ſpectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos ſupplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre deſcendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen reſtitantes, & ſupino corpore renitentes ſine ulla proficiendi ſpe. CRAT. Ego enimvero perſequar vobis, quæ vidi, quum deſcenderem, per viam. DIOG. Narra quæſo, Κρά-

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆ καθόδω ἐπιπατήσοντες, ὀψόμενοι τὺς καταιόντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταιόντας, καὶ ὅπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τῦ Ἑρμῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, ὡδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil eſt apud veteres iſto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatiſſimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· τῦ τίθεσθαι τὰ παρόντα ἀρίστου ὄντος, ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλοκάγαθίᾳ· ſic ut paroemiae communis imaginem ſaepiſſime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam verſionem exegi. *T. H.*

44. Σωιτὸν] Eximiam hanc ſententiam minus apte Menippo ſuo tribuit *Lucianus*, utpote qui ſibi ipſe, ut ſupra viſum eſt Dial. XXI. mortem conſciverit. *M. du S.*

48. Ἄκιμον εἰθὺ τῆ καθόδῳ] Haec jungenda, non ἐπιπατήσοντες εἰθὺ τῆ καθόδῳ. Πρώιαι εἰθὺ τῆ Φρυγίας, πλῶ εἰθὺ τῆ Ἑλλάδος, τείνω εἰθὺ Βαβυλῶνος & plura *Noſter* habet. Ita vero ſcribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. ſolius temporis ſignificatione gaudet: quanquam poſterius pro altero nonnunquam vitioſe poſitum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τῆ ἀγορᾶς ἀπιθῶν ſicuti Segm. 47. εὐθὺ τῆ ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adſentitur Praeſtantiſſ. *Duker.* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter eſt ſcribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τῦ νότου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἐτέρων ἥλιον τὸν εὐθὺ τῦ ἕδους, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non ſolum εὐθὺς & εὐθὺ prorſus eadem habuit, ſed & εὐθὺ pro *ex adverſo*, *e regione*, non diſtinxit: vide *H. Valeſ.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lyſide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique ſaepe. Haec quum ſint ſatis nota, atque in aperto poſita, jure mireris *Olearium* in *Philoſtr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluiſſe, *ſtatim poſt pugnam Chaeroneam accedens*, quum ſine ulla dubitatione vertendum ſit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronenſi* negligentius ſcriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας & ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & reſupinos obniti nulla neceſſitate aut commodo ſuo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo deſcendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari poteſt. Itaque Benedictus eo animadverſo poſtremas tres voces abſcidit. Sed nihilo pius huc convenit illa neceſſitas. Non enim modo ipſis neceſſe non eſt obniti, ſed contraria neceſſitas ipſis incumbit quiete & cupide deſcendendi. Sed nec Graeca quidquam de neceſſitate. Verte: *reſupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non ſic faciendum eſſet.* Ut de Saltatione: ἐκπλήττουσι τοὺς ἐπιβαίνοντα ὀλίγῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κεκλασμένον. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ & ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demoſthenes* Olynthiac. 3. πλέον ἢ χίλια & πεντακόσια τάλαντα ἀναλίσκομεν εἰς οὐδὲν δέον. *F. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ᵃ ἐρεῖν.

Crates : nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ ᵇ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν ᶜ Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὰ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔτρεμέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελείπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὸ τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ἐπερράλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χώρια πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διο-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat : tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, summque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Ἐφαμένους C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literæ τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Αἰν. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὸ τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἐτιῶτο τὸ τόλμης. G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. M. du Soul: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. T.H.

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. M. du S.

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. M. du S.

Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Justino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit : genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur : Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόξαν πλουτεῖς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὸν πλοῦτον ἀπεθάνατο· quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀράκῃ περὶ τῆς Καππαδοκίας συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. T.H.

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto vocantur αἱ ἐκδολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλὰς IX. c. 27. Apud Thucydid. III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐς Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μὴ λαμπάδων διάκαυσιν. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, Oenoen Atticae pagum, ut ex Harpocratione constat in Οὐόη, contingens : qua de re diligenter, ut solet, Pausan. I. p. 93. Ideo memorat Arrian. Α. Α. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς Φίκαιας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀτθίδα· cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX. p. 631. B. 582. C. Soli Aristophanis Scholiastae ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλεύθραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ Ἐλευθῦς τῆς Ἀσωπίδος matrem, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabant Pausan. IX. c. 20. & Schol. Hesiodi ad Theog. v. 54. Μνημονεύει γοῦν Ἐλευθῦς μοδίουσα· digna est, quam ex Ed. Trincavelli Ven. proferamus integriorem, adnotatio : Ὁ δὲ Ἐλευθὺς ἕτερα πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας ἀπὸ γυναικὸς βασιλίδος πόλεως τῆς πό-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

δεύων, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγετο· ᾗ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, ᾗ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῆ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, ᾗ οὐκ ἀσεμνῶν τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, ᾗ ἠναγκάζετο πεζὸς βαδίζων, ᾗ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· ᾗ γὰ ὁ ἵππος αὐτῷ συναπεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι ἀφηκαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ὀπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲ γὰ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προπεξορμήσας· ἐπεξὰς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲ ὑποδύς,

[d] Ἐπήγετο] Ὑπήγετο prave MS. *Bourdol.*

81. Ἀμφότεροι ἀφηκαρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων ἀφηκαρέντων. *G.*

πόλεως ἔτος ἑπομαστηρίου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος ᾗ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεσθαι, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὴν μανίαν ἐπαύσατο ὑπὸ ἡλευθεράθη. Inde Bacchus Ἐλευθερεύς, & Eleutheris teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πωτὸς καθαρεύουσα τῇ λῃ τ λλάκων (ita legendum, non λλεπῶν) φόβου quod ſcilicet ratum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ἁδὸς ἡσυχῇ μὲ ἔρημος ᾗ λεωφόρος, ἐκπεπύκασται δὲ πρὸς τ Κιθαιρῶνος, ὑ λίαν δὲ ἀσφαλὴς· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἀσ. vel ὑ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν εἰς Χαλκίδα σὺλαβουμένη πλατείας τε ᾗ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ὑπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . ᾗ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τ ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία ἐ ἵντα ᾗ φιάλας ὀνομάζων· iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας ἐ κυμβία ἐ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος φιαλαίου, πλοίου, ᾗ πώλητρου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, ᾗ οὐκ ἀσεμνῶν τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἀσεμνῶν τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἀσεμνῶν τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 513. n. 9. *T. H.*

79. Ἠναγκάζετο πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείεται τ' Ἀρσάκου κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ' σάρισαν αὐτόν τε ἀμπείρει, καὶ τ' ἵππον.

amolitur Arsacæ contum: tum ipse e vestigio objecta sarissa eum simul & equum transfigit.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβληκώς· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τ' προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τ' ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν ἀμπείρας· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βουβῶνα ἀμφοτέρωθεν ἄχρις ὑπὸ τ' νωτίαν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γε ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεύειν κατιέναι.

4. ANT. Quî potest, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antisthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, postquam pelta demovit ictum, sic ut cuspis eum præteriret, tum genu nixus excipit sarissa prælata impetum, & vulnerat equum sub pectus, qui præ ardore, cursusque vehementia semet ipse in telum induebat: eadem Arsaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. Attamen molestè ferebat, pari se cum aliis esse loco, volebatque eques descendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ ποδὲ, καὶ ὑδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὶ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne stare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adscivi, quod *Graevius* ex Mss. notavit. Priores Edd. οὗτος. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τ' βουβῶνα] Βουβῶνα περὶ τὴν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastæ. Scythæ, Parthi, Sarmatæ, Alani prælongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Cass.* XL. p. 127. C. ut manifesto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in describendo infelici cum Parthis Crassi prælio *Plutarch.* in Crass. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies ista Lucianeæ phrasi proxima, πόδας ἁμματικὰς προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται ἁμματηρὶς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους σὺν μισαγκύλῳ· confer *Suidam* in Ἐξίκει. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura suppeditabit Eruditiss. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex *Arriani* Tacticis. *T.H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑπεθεὶς τὴν σάρισαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑπεθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τι ἀμπείρει καὶ τ' ἵππον. *sic vero subjecta sarissa ipsum & equum perfodit:* sed nunc conjecturæ prætero lectionem Mss. αὐτὸς δὲ ὑπεθεὶς. *J.G.G.*

88. Σάρισαν] *Sarissam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sarissophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollucis ostendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur sarissæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noster* in Ἔπισκ. c. 14. de quo *Herodotum* consule III. 130. . . Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario jam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra *Armenius* dictus est, hoc est, Armeniæ rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie insignis, de quo mihi non constat. *M. du S.*

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor structuram esse verborum talem, quæ mendæ suspicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ ποδὲ ὑδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne sic quidem illud ἰδιώτης satis placet; videtur enim hujusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροί-

της

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο, ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. ὧνπερ τ' οὖν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraëo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium venene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ [c] Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·

c Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *Alw.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Gr. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐς μισθῶν τῆς ἱππικῆς ἰδιωτῶν addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, a *Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte*: eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἰκάλει, τρέχειν ἐπιόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἐθέλοντος, καὶ ἐφ' ἵππου σειλάμενος εὐτρεπῶς οὕτως ἐπὶ γαῦλον παρὰ τὸ κεκλημένον. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτίους κίνδυνος λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖσι ποσὶν ἔτεα ἀπαχαλοῦνται, καὶ ἴλικοντα τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἐδραίως, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T.H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἐ πάνυ ἀριστόρμῳ ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338 A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μίλιοσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T.H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πισης. *J.B.*

θανὼν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐκλύειν ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίτοι εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅντινα τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δαμιδὶ αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ καθηρᾶτο τὴν Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχούσης παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη-

no ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, atqui non injuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iſte, dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καθεξηρᾶσθαι V.

* Κατεξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. κατεξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miſerum in modum emori.* De formula loquendi, ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Φ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter, quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεκτούμενος· ſequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δὴ ἂν φθάσειμι λιμῷ καθασκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλα.οι) ἀποξηραίνει, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀυανθῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δύει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθησόμενος & ἐπαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐοίκειν ἐπιλανθανομένους τῆς τροφῆς ἀλλὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὃν ἐὰν μὴ ὁ σὺ ζητῶν τὸ σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίης. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀυανοῦμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

γόρει φθάσας πολλὴν τ' ἄνοιαν, ὅτι χρήμαθ' ἑφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πολὺν ἄμοιγε ὑ τ' τυχὸν σαν τερπωλὴν ᵇ παρέχων τότε γένοιτες.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπι τῷ γομίῳ ἐσμὲν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραχότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

Τοῦτον ἓν τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦτοι βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. εὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. εὐδὲ τοῦ-

ᵇ Παρέχων τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τι.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum*: ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἰὼ ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator præbet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὴ τῷ τυχόντι παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri Misoumeno*, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίον μοι κατεδεδύλωκε· εὐτελὲς, Ὃν οὐδὲς πώποτε τ' πολίμιον —— Pro εὐτελὲς oportere legi εὐτελὴς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλον εἰ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τ' γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ, Παιδισκάριόν μοι, φησὶν, εὐτελὲς κατεδεδύλωκεν. Est etiam παιδισκάριον εὐτελὲς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλασε δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλασον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μίθη πότε quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιάσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολὺν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quæ in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τι γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τι. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχοντ τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ἐν ἐπλεύτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, εἰς ὑπόβολὴν πλουτοχὸς ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ πρόσθετι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον. ΔΙΟ. ὡς παίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν ἕ πορθμέως. τί ἂν οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλυμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Gr. * Ἀπολελοιπέναι. ἐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννήκοντα. G.

* Ἀπολελοιπέναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον. V.

66. Βιον ἀπ. λὰ κ. ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος ea de re quaedam observans *Burmann.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων & ἰχθύων, ἵνα δὲ μὴ πορφύρας καὶ σπόγγους τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] *Euripidis* putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. *Grot.* p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] *Budaeus* C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβρομειρακιόμενος· quod non est, *quasi apud Sophistas glorians*, & *se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ἂν ἄν τις ἔτι λέγοι. Caeterum quis aures Graecae phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ἂν ἄν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vita amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & ἑτέρωθι Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔστ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ἃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τύχη γὰρ οὔτε σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quae supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. *Jensius* & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ἔν ἄν τις λέγοι] *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι certe λέγει vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὁμοίως] Melius Mss. ἄπαυστοι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὁμοίματα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile : cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui : ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers : tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſtiMEN.

Ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν
c ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν
85 ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τοῦ βίου, ὁπότε ἀνὴρ
90 ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; d TEIP. ἀμείνων ἦν πολλῷ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε παρ' ἔπαλξιν ἐστάναι, ὅτ' ἐν ἐκκλησίᾳ
95 διαφέρειν, ὅτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τοῦ Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα τῶν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κενά· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. πολλῷ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς ϵ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſſ. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷός εἶ σὺ πανουργότατος ϵὐ τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F. G.*

92. Καὶ διαπρέπουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν πάρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπερράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὰ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἐν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin respondes, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Ἀντὶ τοῦ ἀλλαχόθι. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quaero*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt*: *mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀπιστεῖν hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammae potius in feminis sint ἀποταθεῖσαι, *distentae*, *extensae*. Statim D. XXX. ἀποταθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥσθ' ὑπὸ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Cels.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένετό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένετό τινες; *Tune igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαιδώσασα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐπίδυ, καὶ εἰκὼς τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἰταμικὰ πράττειν ἐδιάζετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἰταμικὰ πράττειν ἐδιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ἐδίδου ἀντιφῶντι· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ἂν γ. ἐγένετο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

ſed velut inſulſum, re non explorata fierine poſſint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuiſſe facta, quando audis aves ex mulieribus extitiſſe, aut arbores aut feras; ſicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis ſi quando forte obviam venero, cognoſcam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum poſtea, an ſimul vir & vates eſſe didiciſti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me ſpectant omnia; me ſcilicet litem Deorum quandam diremiſſe; tum ut Juno me viſu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tireſia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem ſolemni vatum more facis: ſoletis enim vates nihil ſani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, προσδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ μὲν δὴ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἢ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἦν που κἀμὲ εἰς γυναῖκας ἐντύχω, εἴσομαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρασέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τὴν μαντικὴν τὴν συμφοράν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ καὶ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Deſuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμωνύμου σιλούρου, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. *V.*

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. *T. H.*

ὡς ſimilitudine forte praecedentium literarum oppreſſum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκες ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα ſtructurae orationis aliena vix putarem eſſe *Luciani*, niſi ſuccederet Menippi reſponſum, ἦν που κἀμὲ εὐτύχω, quod ipſo nomine fuiſſe deſignatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam eſt conſtructionis ſtatuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ἢ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. *T. H.*

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deeſt. *M. du S.*

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. *F. G.*

30. Ἔρις] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. *M. du S.*

33. Τῶν ψευσμάτων] Id eſt, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. *F. G.*

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obſederat ſuperſtitio, quin vatibus mendacii crimen ſaepe fuerit objectum, praeſertim a poëtis ſcenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipſosque Deos vel cothurnatis ſententiis caſtigare, vel comicis ſalibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui ſe ſcire, quae prorſus ignorarent, lucri fallendique cauſa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque ſaltem convenire non negat *Ariſtot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Ariſtoxeni Selinuntii verſus in *Hephaeſt.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείσαν παρίσχει τῷ ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non eſt quod miremur, ſi hominum illud genus odio proſequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. *T. H.*

37. Ἔμ-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανείς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ κ᾽ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴ Ὀδυσέα; κ᾽ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην κ᾽ ἑταῖρον, ἀλλ᾽ ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τὴ μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξεταθεὶς [b] τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους δὲ ἀναίμακτον ἀγῶνα εἶναι, κ᾽ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A1. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμέλησας] Ἐμέλισας. F G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accusas?* μελίζειν est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi*, *quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ἠδὲ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. *J. G G.*

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμέλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praetero lectionem, quam Mstos habere tradatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὴ σοφὸν, ... κ᾽ διδάσκαλον Καλλισθένη, κ᾽ Ἀριστοτέλη ἐμέλλησε, κ᾽ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τὰς μὲ ἀνήρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. κ᾽ τιμὰς ἐπ᾽ αὐτοῖς τὰς μὲ ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecesserit; ut Ἀριστοτέλη ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλη ἀπεκτόνας ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. *J. H. Fr. W.* St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. *M. du S.*

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μελίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præſtantiores detrectaſtis certamen, & controverſiam mihi præmiorum nullam moviſtis. Verum Laërtæ filius, quem ego ſæpe ſervavi in periculo verſantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem ſe ferebat & magis idoneum, qui poſſideret arma.

2. AGAM. Accuſa itaque, vir fortiſſime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata propoſuit. AJAX. Minime; ſed Ulyxen, qui contra me ſolus illa ſibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, ſi homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratiſſimæ rei, cujus cauſa quisque noſtrum pericula ſubire non refugit: quin vero ſuperavit te, idque Trojanis

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ϗ ἀνεψιῷ γε ὄσα. ϗ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τ ἀγῶνα, ϗ παρεχωρήσατέ μοι τ ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλακεκόφθαι ὑπὸ τ Φρυγῶν, ἀμείναν ἠξίου εἶναι, ϗ ὅπλοις δεδειότερον ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρῦν, ὦ γενναῖε, Θέτιν, ἤ, δέον σοι τ κληρονομίαν τ ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθηλο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἐχ' ἀλλὰ τ Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἣ ϗ ἡμῶν ἕκας κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ ϗ ἐκράτησέ σου, ϗ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ε Ἀπείπασθε] O. ἀπείπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamſi perſona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri ſolet, fuerit mutata. *Ariſtoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, ſcilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλομεν; nimirum μισῶ τε ϗ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demoſth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνε ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμελλησεν. *Liban.* de Vit. ſua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τ μὲ ἡττημένων, τ δὲ μελλόντων *Iſocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲ ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲ ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἐπείλουν τ πόλιν. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν ἐδέησαν, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε δεδιότες. *Æſchyl.* Perſ. v. 816. Τοὶ δ' κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III. 55. ὑδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐπάθετε, ὅτε ἐμελλήσατε. *Demoſth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis eſt proprium φλαῦρον μηδὲν μηδενὸς ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potiſſimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverſe *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τ ἐγγυτάτω ϗ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ἐδέν, ἀλλ' ὐδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* noſtri verbis, Doctiſſ. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deſerit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipſ. A. 1721. p. 266. Sic *Ariſtoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' ἐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· ἐ μὰ Δί', ὐδὲ γε μέλλει. Porro quam prona ſit in hunc errorem li-

brariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μ ἐς τ Καιάδαν, ὅπερ τοὺς κακουργοῦντας εἰώθασιν ἐμβάλλειν hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenſeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλησαν, ſed & *Scholiaſtes*, ſive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. *T. H.*

40. Προσωπεῖῳ ἀξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J. C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F. G.*

45. Ἀναιδαγώνιστοι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀναιδαγώνιστοι legunt: *Waſſio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναιδαγώνιστος *eſſe etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T. H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τ ὅπλων, & verti debere, *ſolus vindicabat.* Sic in Reviviſcentibus Philoſophia minatur ſe contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J. G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuſcule ſeſe habebunt haec; ſed nondum ſic etiam ſatis ſana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ϗ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ κάλεδίκασεν· ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἡ γὼν Ὀδυσσέα μὴ ὁχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quænam me condemnaverit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸ Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττοιτο· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Τιτυὸν ἐκτεθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε πρὸς τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὖθις; ὁ γὼ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πολ-

MIN.

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam ſubire noleas a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρφρονα μηδὲν σεαυτὸν ἔμπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπῃ, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὴν Αἴαντα τρίτον ἱστάμενον περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν σκοπεῖν τὸ δίκαιον τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῇ ἅλῳ αὐτοῦ ἣν ἔθους παίρουσι τρίτον ὅτι σὺν ἐπιδεᾷ τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδ' εἰ σὺ Τρώεσσιν ἀέσσομαι ἄλκαρ ἑταῖσιν
Ἕλθοντ' οὐ λυσσῶ, οὐδ' εἰ μάλα πατρίδ' ἵκοιτο.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλεξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet,

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus, quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos,

ὀνηρὸς ἂν, ἢ τοιοῦτος ἀπεκλονίως ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἢ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ἢ τοὺς ἄλλους ἀφαιρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἦκουν ἢ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἐδυνάμην ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, [b] τῷ πρώτως ἀδικοῦντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ εἶν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐπαίσῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γυναῖκας ὑπηρετῆσαι τῷ χρεών, οὐκ αἰσχίας ἀπολογίας ἐγί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τοῦτον, ὦ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Pott.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως ἀδικοῦντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr. Διαλ.* ιδ. Σωκράτει δὲ τῷ μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἀδικοῦντα ἐμαυτὸν αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παραχόντι τὴν αἰτίαν] Ut *Συγκρ.* c. 1. & *Τυραννοκτ.* c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in *Ζ. Ἔλεγχ.* *M. du S.*

ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι. ἦν δέ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύη] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματος, *superaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Δίδωκε, καὶ εἰλικράνως, καὶ ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν ἀπεκρύξεως. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. BOS* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύη] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματί τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς ἡ δωρεῶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψίλεια τῆς ἐδωδίμου, quemadmodum τῆς πενίας πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων πανοπλίαν δαψίλειαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, ἡ ἐπιτηδείων ἅπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγυίαις ἐλαφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύεσθαι· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς διδαψιλεύεται πρὸς τὸ πεῖραν εἰλικρινῆ τοῦ καθ' ἕκαστα πράξεων nam quod Scriptor Ἀνωνυμ. πρὸς τὰς Ὁρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τῷ θεῷ τῷ ἐν τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸ ἔπαινον δαψιλυνομένῳ, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύειν, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐνδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν ποίαν ἐν χίλοι ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζοντα· ſed apud *Suid.* in Φιλίστος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπειπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter, Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe ἀφ' ὃ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus refertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐκ τοῦ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Συβαρίτικον προσαγορεῦσθαι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πορνεία τὸ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπίκλυσιν & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, periade atque in Ἐπιδαψιλεύόμενος & Δαψιλέστατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τις καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἑτοιμος δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀριστῆς ὕπερ καὶ ἐξ ἧς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ὧν τὸ πολλάκις πιστόν καὶ ἐπιδαψιλεύσασθαι τις ἐν τούτοις *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσόμενος, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος Εἰ σοὶ δὴ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προτιθεδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εὐεργέτης (οἰκίαν γενέσθαι ἀτέλειμα) ἀναπομίζοντα προέλοιτο, ἐπιδαψιλεύσειν τὸ πέμπτον, *inſuper adjicias & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν

μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipse ἔτις, ἀποστείλαντος δεσπότου, ἦκε αὐτὸς χρυ-

σοῦς καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαψιλεύόμενα ὑμῖν in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλεύόμενος δὲ τὸ ἐπιτιμᾶς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens σύφορον εἰς ἀσύλληπτον ἐπιδαψιλεύόμενος δυσθεράπευτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν οὐ τῶν ὄντων φορὰν ἄνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασαν. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus: malim; ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεύρει ἐπιδαψιλεύόμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, σὺ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γίλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis videndi materiam praebebis*. Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumeliosis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν ὕβριν· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφανῆ σε εἶπεν ἢ ἄδοξον ἢ μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἰπὲ ἢ σποδὸν σεαυτὸν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλανθρώπῳ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἢ τὸ ταῖς μεταφοραῖς τὴν ζώων διήγησιν τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τοῦ κόσμου κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθίερωσιν μεγαλοπρεπῶς· profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem: niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit*. Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Naſonem* Ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν οἷδ' ὅπως ἀθρόαν ποιήσασθαι τὴν μισθοδοσίαν ἐπιδαψιλεύόμενος· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπίφνας ſubſequi jubeas καὶ ἐπιδαψιλεύόμενον· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1146. E. Soterichus ὅσα ἐς πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσαλο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προδιαλαλάμενος (non προσδιαλ.) ἐπιδαψιλεύσασθαι φάσκων. Interpres: *inſuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν ἐμοὶ καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δώσειν δὲ εἰλικρινῶν ἐπιδαψιλεύσαλο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν ἀποκηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καλακόρως ἐχρήσαλο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Syneſio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa muliercula Ep. XLI. ὑδρηλίαν ἐπλεῖτον μοχθηρίας. ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τῆς γοητείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύει τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύσασθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcireo potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μείζονας ἐπιδαψιλεύσας τερατολογίας, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, Ὑπὲρ τῶν αἰτησιν ἐπιδαψιλεύόμενον (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδαψιλεύόμενον, quod depravatum editur, cum *Suidae* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψιλαῦς),

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι μὲν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. τῷ πέμψαντι, ὦ Σώστρατε· ἀφήκον γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾷς τοὺς ἀφαιρησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα εἰ χρὴ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι εἰ λητὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. λῦσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φαυῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λῦσθαι) τῇ μεγαλοδωρίᾳ τὸ χαριστότατον qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem. Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris*. Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. T. H.

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φαυῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέτατται, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. J. B.

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit δοκέοις ſin δοκέσεις placuerit, δυνεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δύξεις. T. H.

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

MEN.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω

Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντεῖα, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκτῆς Διαθέσεως Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ὡ τῷ Ἡρακλέους ῥήματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: εἰ Μένιππός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λαμπὰς ὅλως πολυκίνητος, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπω duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυσεξίας ἰκμάδος ἀντ' ἐδίνης παραβλέποντος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μά-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα, πῖλος, ἡ λύρα, ἡ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, ἡ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον ἐν πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, ἡ σκότου πύλας Λιπών, ἵν' ἄδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἄϊδης μ' ἐδέξαλο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς ἡ τῆσδε δόξης ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, ἡ θράσος τοῦ νῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, ἡ λέγε ἡτισοῦν ὡς ἁπλῶς καλαβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί ἂν ἀ. P. *F.* & margo *AiW.* b Λεοντῆ] Λεοντῆ *F. A1. F.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. c Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *F.* verum recte ἀφῖξαι *A1.* quod reliquae ſecutae. d Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AiW.* Eſt interpretatio genuinae vocis. e Τοῦ νῦ] Ita G. P. L. *F. V2.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τὸ νέου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *F. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Ruben.* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L.B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *F.C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *F. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix; via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum. *F.B.*

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἄϊδης μ' ἐδέξαλο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, ἡ θράσος τοῦ νέου (τὸ νεότητος) πλέον. *F. Br.*

Ἄϊδης] Scribendum videtur Ἄϊδωνὶς, ut ſtet ſenarius. *F.G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ τοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F.G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, ἡ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἦ θαμπαίεις· εἰ γὰρ ἂν ὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· πρωΐ γὰρ Εὐριπίδῃ τε Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ ταύτης, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγῆ κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἔστιν ἀφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ὧδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

f Ἀλλ' ἦ] Ἀλλ' ἤ L. J. Margo *AIW.* ἄλλως P. g Τῶ] Τὸ P. Margo *AIW.* Modo οὐδὲ μοὶ F. ut fieri ſæpe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐκίνει, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. J.G.G.

Τῶ νῶ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τῷ νόου, aut τῷ νοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τ' ἰαμβείων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καθάπερ ἀπὸ τ' ἰαμβείων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Ore te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſeparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus*: ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte verò jubet καταβαίνειν ἀπὸ τ' ἰαμβείων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἰαμβείων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγει ὕτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ τολμή; *T. H.*

23. Χρειώ μοι κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἦ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras*: verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατέπτω ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἤ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus*: infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ & τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπορρήτα ἐξαγορεύων, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθυ. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῆς λόγου φίλῳ ἀνδρὶ πρὸς γὲ εἰδότα σιωπᾶν ἁπᾶς τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὀπιτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ ἐπ' οὐδενὶ ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῶζε ὅπως ταλμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάλυσιν, ὥσπερ τὸν Δαναΐδων, φυλάττεσθαι. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθὲ, τὰ διδυγμία, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν εἶθ' ἑξῆς ὅτι εἶδες, ὅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῦ. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῆς ἀξίου θέας ἀκοῆς ἀθυμεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν οὐ παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ τάσεις δημοσίας ἐξαγορεύειν

& factiones narrantes non ſolum ſenideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

γυμένων ὑ μόνον τ ἡμιθέων, ἀλλὰ ὴ αὐτ῀ῶν ἤδη τ Θεῶν, ἔτι δὲ ὴ μοιχείας αὐτ῀ῶν, ὴ βίας, ὴ ἁρπαγὰς, ὴ δίκας, ὴ πατέρων ἐξελάσεις, ὴ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγεῖσθαι εἶναι καλὰ, ὴ ὑ παρέργως ἐκινεῖτο πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἦκον τ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελθύοντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὐ μεγάλη ἦν [d] καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ἤτε γὰ τὺς θεὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι ὴ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς πρεῖ καλῶν τύτων [e] ἐγίνωσκον· ἤτ' ἂν τὺς νομοθέτας τἀναντία τύτοις πρᾶττειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τὺς καλυμένους τύτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ὴ δεηθῆναι αὐτ῀ῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ὴ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τ βίυ. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τ καπνῦ βιαζό-

d Καθειστήκειν] Καθιστήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι *C.*

28. Παραδεῖξαι τῦ βίυ] Pr. ὑποδεῖξαι. *G.* 90. Εἰς αὐτό ....] Παροιμίας * πῦρ ἐκ τῦ καπνῦ βιαζόμενον. *G.*

* Πῦρ ἐκ τῦ κ.] Adſcripſit *M. du Soul:* corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi reſingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τῦ καπνῦ βιαζόμενον vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ἐκ τῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐκπίπτειν. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ἐν παισὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi ἐν παισὶν ſimus poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ἐν παισὶ & ἐν παιδίοις inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένους (Poëtis) προσῆκεν, ὴ μάλιστ' ὅταν εἰς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διξῶσι, ὴ τύτων ἓν ἑμονοούντων ἀδελφὸς ὢν δὴ παρ' ἑκάτους διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, ὴ γονεὺς πρὸς παῖδας· ὴ τοῦτο οὐδὲς πρὸς τὺς τυχόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχεῖας δὲ θεῶν ὁ ἔρωτας ὁ μίξεις ἀναφανδὸν, ὴ ταύτας γε μάλιστα τῦ κορυφαίου ποιητῶν ὁ ποιητῶν Διὸς, εἰς αὐτοὶ λέγουσι, εἰς κἂν περὶ βουκαμάτου τις λόγον ἐμβάλοιτο, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλλαλήθρασιν *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ὁ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ὴ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καυτὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐκπίπτειν. *M. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Erasmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμενον. ὡδὶ γὰρ ἐν τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἀπιστοτέραν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν εἶναι τοῖς τὴν ἰδιωτικὴν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ζητεῖν παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Ποιεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δῆτα, φαίνεται, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀπεδείξατε τὴν ἐμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀπεδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λεύκην· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregie tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσις, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὸ ποιητικὸν ἐν μυθῴδει Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀπεδείξαν ἐν παιήγυρι, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα ἐν τοιαῦτα ἐπίκλυστα κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἂν αὐτοὺς ἐν λιθυκῇ τις ἡμέρᾳ κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσοῦν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὸν τοῦ πολέμου καιρόν. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσοῦν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὸν ἐν τῇ τυραννίδι συμφορᾶς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιτο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειν τοὺς τῆς Τροίας καιρούς, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τάμοι ἐν Φρυγῶν καιρὸς Δίξας πυθ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. reſingi deceat, καὶ ὁρῶν δεῖται τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσοῦν ἀποδείξαντας τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσοῦν quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam:* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Lonicerio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσοῦν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσῆν τὴν τοῦ αὐτοκράτορος Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theonis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. ὧν ἐν ᾧ δὴ Μενίππῳ ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσοῦν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, aurean

què ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, καὶ τὰ ἰδρῶτα, καὶ τὸ ὄφι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος δὲ καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὰ κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὰ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τοῖ μὲν γὰρ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἄτομος, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναντίαν. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀποπάταλον, ὅτι τοῖ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ τι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναντίαν] In cunctis Edd. ἐναντία. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem repoſui. c Ἀποπάταλον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀποπάτητον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίαν P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονῶ χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃν ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πάρθ. c. 2. *A.V.*

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. *J.Br.*

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *proſſus.* *J.Br.*

Ἐκ παντὸς μετενέγκαι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo*: ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἁπάντος διαπτύσαι. c. 41. ἐξ ἁπάντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἁπάντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἁπάντος τρόπου ἀνελεῖν μὲ ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. οὐκ ἐκ παντὸς ἀδελφὴν τῷ τρόπου θέλη ἔσ. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελέσθαι περιέστησε τὰς ἀφορμάς. *J.J.*

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. *J.Br.*

98. Τὸ σῶμα καθαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑποπιέζειν ſive ὑποπτίζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα ἐν δουλαγωγῷ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καθαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. *T.H.*

2. Ἐκθῶμαι τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. *J.Br.* Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. *M. du S.*

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. *J.Br.*

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. *M. du S.*

11. Ἀκούων ἐναντίαν] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκοῶν ἐναντίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ταυτησὶ λέξ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναντιάσας τοῦτο ἀκούσας τοῦτομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασας. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verum unum & forte alterum periiſſe ; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea θεῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀποπάταλον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. *T.H.*

πιθανὰς λόγους ἀπορίζειν, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν τὸ αὐτὸ θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς δὴ ἐπαθόν τοῖς καθεύδουσι τότε ἔμοιγε, ἄρτι μὲν διανεύειν, ἄρτι δὲ ἀνανεύειν ἔμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνου ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὑπεναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ὑπηρετοῦντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν τῶν δοκούντων χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ τόκων ἀφαιρουμένους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praetenea vero longe hoc iftis erat absurdius: nam illos ipsos invenichamus observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

a Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *A1W.*

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἁδίλως, ἀληθῶς· ἐκ δὲ τούτου τίχνης τῶν ἴσως δῆλον. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεχνῶς, μὴ τέχνῃ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τίχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demoſth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς. τὸ δὲ ἔστιν δῆλον· ἀληθές ἐστιν. Capp. V. VI. & ſequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτους] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut nè ea divelli nequirent.* Habet phraſin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. ſed perperam diſtinctus & ab Interprete acceptus eſt ille verſus, etiam in nova edit. Oxon.

Πάντες ἅμ' ἰσόθυμοι ἀπρὶξ ἔχομ' Εὐνὰ ἁμαῖν.
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Diſtingue, & verte:

Πάντες ἅμ' ἰσόθυμοι· ἀπρὶξ ἔχομ' Εὐνὰ ἁμαῖν
Omnes ſimul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦνθε γάρ, ὡς εἶδεν' ἀνιαύοντι Ἡρακλῆϊ
Θῆρε δύω χείροσιν ἀπρὶξ ἀμφαλόεντα λαβόντε.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Ælian. V. H. I, 3. de rana Ægypt. παλαίουσι τρόφος ἐνδυναμοῖ πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχονται. *demordens ſraſtum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Vos* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei verſus interpunctionem, quam propoſuit Clariſſ. *L. Bos*, & *Scholiaſtes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipſa phraſis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἠρτῆσθαι τῶν ἴλεως σωφίσμ. p. 197. τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδαγμάτων ἀπρὶξ εἶχεν. *T. H.*

27. Πάντα ὅσα τούτων ἐπιτηδεύσας] Eſt quaſi formula quaedam loquendi ſolemnis, in malam partem potiſſimum accipienda de iis, qui nihil habent penſi, modo pravis artibus libidinem explere poſſint: non diſſimile proximae poteſtatis πάντα πανοῦ τε & πάντων propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Moſ. p. 648. A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ἐπιτηδεύουσι· δρῶν τι & πάσχειν. *Chryſoſtom.* πρὸς τοὺς Ἐρρ. πατρ. τόμ. p. 245. B. πάντα ὑπομένουσιν ἐπιτηδεύοντες, ἢ τοῦτο παθεῖν ἐκείνου ἐκδίκου· *citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam calliditatem paſſam non ulciſcantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epiſt. XLII. p. 423. B. ὅτι ὁμολογοῦσιν αἰσχροπραγεῖν, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ἐπιτηδεύσει πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀτοπώτατα δοκοῦντα εἶναι· ubi ſi reſcribendum eſſe dixero πάντ' ἐπιτηδεύσεις πράττουσιν, nemo, niſi fallor, vulgatum ἐπιτηδεύσεις ſervare velet aut interpretatione quaeſita tueri; praeſertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀτοπώτατα δοκοῦντα εἶναι, & ad iſtum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζει τούτοις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ἐπομένειν, καὶ ἀκροατοῦν, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ἅτινα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενοῦσι πάντα ἐπιτήδειοι τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τῶ παθεῖν κακῶς· *nullam ab periculum ſubterfugiendum illi, qui magis reformidet male*

non pecuniæ causa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putarent, gloriæ causa cuncta suscipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam molestè ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & sacris quibusdam aperire

μάσθαι. τὸν τε ἡδονὴν ἀποκαλοῦντας, ἀνδρὸς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἠδονῆς τε αὖ ᾠδὸν ἅπαντας κατηγορεῖντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς δὴ κ᾽ ταύτῃς τ᾽ ἐλπίδ@ ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα τ@ θαμυθόμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, κ᾽ σοφῶν, κ᾽ ἀφόδρα ὀπὶ σιωσαι ἀγαθοδαιμόνων, ἀνόητός τε εἰμι, κ᾽ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν τυγχάνω. καί μοι ποτὲ ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τιν@ τ᾽ μάγων, τ᾽ Ζωροάστρου μαθητ@ κ᾽ ἀγαθόχου· ἤκουον δ᾽ αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε κ᾽ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε κ᾽ ἅδου τὰς πύλας,

ὁ Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐταῖς *F.* vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (ταύτου) χάριν τὰ πάντα κ᾽ πράττοντας κ᾽ λέγοντας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. κ᾽ λέγοντας ἕ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur : formula loquendi *solemnis* πάντα λέγειν ἕ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quisquam inhonesti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωφίσει Ἀγαθοδαιμόνων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητ@, quum docuisset Ἀγαθόω & Ἀγαθοδαιμονεῖσθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens μὴ προδήλως ἐνίοτε ἕ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici : Ἀγαθὸς@ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 57. ἐπ᾽ εὐτελείᾳ ἕ σωφροσύνῃ Ἀγαθὸς@ πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python Ἀγαθοδαιμὼν@ ἐπὶ τῇ τῶ λόγου δυνάμει *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum est maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαίδα τὴν ἐπὶ κάλλει Ἀγαθοδαιμόνιον ἑταίραν quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, Ἀγαθοδαιμόνιον ; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἰ τις Ἀγαθοδαίμη παρθέν@ ἐπὶ κάλλει τ᾽ ἰσχυρὰν & c. XXII. ἐπὶ βυσσολινοῖς ἄσμασι Ἀγαθοδαίνας *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρίᾳ Ἀγαθὸν@ γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ ἐπιορκίᾳ Ἀγαθοδαιμονίους ex *Harpocrat.* in Εὐθύνας & Ἡγήμονας, atque ex aliis similia. T. H.

41. Τῷ ἅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἅδου ἕ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς ἕ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicituri scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ ἕ Ἀγαθόχου, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Hesychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γόη@ μάγων πάντα γινωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀστυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἕ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα ἱστορήσαντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τῦ Ὡρομάζου dixit, sed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἕ μάγων παῖδις παρ᾽ ἐκείνου μαθὼν τὰς. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

nium

λας, ϗ κατάγειν, ὅν ἂν βούλωμαι, ἀσφαλῶς, ϗ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι πρός τινα τούτων ἀφικόμενον ϗ κατάβασιν, ἐλθόντα πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως ϗ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, ϗ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. ϗ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, ϗ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, ϗ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores, & demittere; quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρᾴῳ. G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. πρός δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, ϗ νεκυομάντεις, ϗ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις ϗ ὑδρομάντεις· πρός δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, ϗ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις ϗ προφήταις φιλιωθήσομαι, ϗ μάγον ζητήσας ϗ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πονηθησομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: ϗ λέγεται τοῦτο ϗ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε ϗ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῶν διαφερούσης προμηθείας ϗ ἐπανορθώσεως ϗ ζῶντες ϗ ἀποθανόντες· καθάπερ ϗ ὁ Τειρεσίας, τῷ ϗ τεθνηκέναι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῦ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῦ .... καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔοντα deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥηθέν τινα μακρὰν ἐπιλέγειν. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *B2.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσανατ. quo facto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανέχοντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Def. Herald.* emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπέτροχόν τι ϗ ἀσφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmurienfis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum die novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενον, ἔλυε, κατάγων ὅτι τὸ Εὐφράτῃ ἕωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ὑπιλέγων, [b] ἧς ἐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὑπότροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἔοικέ γέ τινας ὑπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανῆει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσκλέπτων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῆς Χοάσπεως ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος· ὅτε δὲ πάσης ἐπιμελὴς εἶχε τῆς προθυμίας, ὡς μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b Ἧς] Ἣν ſola *F.* c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A1W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* τὸν ἀσφαλῆ. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπαντῶντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντώντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τὰ φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδάλων, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Dupert.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita' pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Deſ. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. *Sic* apud *Thucydid.* IV. 86. διὰ ἀσαφῆ τὴν ἀλήθειαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογος ἐσὶ πᾶσα ἀπιςία μὴ πρόχειρος ᾖ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ὑγιζομένη, ἀλλὰ μετὰ τῶν αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφῆ illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναϐ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐκανήσι πάλω] Vix dubito, quin litera ſit erafa, ſcripturmque fuerit ab auctore ἐκωμήσω cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐκωμάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀκατασκέυαστα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀπαντῶν, quod abſolute poni pro ἀπαντήσας, vel ἐπιόν ἀπάντων, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam. J. Br.*

Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] Πάλαμις Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ὄν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

τύχλας ⁽⁾ τὴν Τίγριδα παλαμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ ἀπείγνισε δαδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολονθορύσας· εἶτα ὅλον με καλαμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τοιοῦτον ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderet a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοις Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Mediæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

[a] Παρεκελεύσατο] *Παρεσκευάσατο* F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπολονθορύσας] *Ἐντέκτους λαλήσας, ψιθυρίσας, ἁρμὸν γογγύσας. V.*

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα δὲ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ἐπιστοθορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ἐπιστοθορύσας *Scholiaſtes* exponit ὑποπτύσας λαλήσας, ψιθυρίσας, ἁρμὸν γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Ceterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τοτοθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὦ φωνῶν, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογγύζειν, τοτοθορύζειν, τὸ τὰς ὦ φωνῶν. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοτοθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τοτοθορίζειν *Heſychius* iterum, Τοτοθορύζει, ἐτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τοτοθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τοτοθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τοτοθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τοτοθορύζει, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μικτὸς τοτοθορίζει, ἅ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τοτοθορίζειν ex *Heſychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθειῶν, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θεῖον *Heſych.* quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia ſunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum περιέρχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. Διὰ δὲ δαδὸς καθαίρουσι τὸν τόπον περιελθὼν ἓξ τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *Aelian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἷονεὶ καθαίροντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιαγωγὴν *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626, F. καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι φθόγγοις περιαγαγόντας κύκλῳ τὴν χώραν ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ φθόγγοις περιήγαγον τὴν τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τὴν χώραν πᾶσαν. Athenis περιστίχων erant partes περιαγωγῆς καθάρσιον πομπῆς τῶν ἐκκλησίαν, quae *Suidas* ait ἔχειν περιέρχεσθαι χοροφορούντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ F. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, περικαθαίρω καὶ μαγεύω habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἐδυ] Ἐνδὺς orationi proſae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis adſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Æaci fallerem, & ſine impedimento transirem, utpote conſuetior, tragiceque plane commendatus ab ipſo habitu.

9. Jam igitur illuceſcebat dies, quum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimæ, & mulſum, & quæcumque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quæ

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐ γὰ συνίημι τ αἰτίαν ὅτε τ σχήματος, ὅτε τ ὀνομάτων. ΜΕΝ. ἀ μὴν τρόδηλόν γε τοῦτο, ἀ ἐ παγκελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰ ἤτοι πρὸ ὀλίγου ζῶντες εἰς ᾅδου καλεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τ γ Αἰακοῦ φρουρὰν λαθεῖν, ἀ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα πρὸς τ σκηνὴν ὑπὸ τ σχήματος.

9. Ἤδη δ᾽ ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· ἀ καλελθόντες ὅτι τ πλοῖον περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ᾽ αὐτῷ ἀ σκάφος, ἀ ἱερεῖα, ἀ μελίκρατα, ἀ ἄλλα, ὅσα πρὸς τ τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἦν ἅπαντα τὰ πα-

90. ἩΓΙΕΙΤΟ δ᾽ ἂν ΕΙ ΜΗ ΑΠΕΙΚΑΣΕΙΕΝ ΑΥΤΟΙΣ] Ἡγεῖτο εἰ μὴ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μὴ ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. ΜΕΛΙΚΡΑΤΑ] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7. ſingulari uſus ſit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. ἘΜΒΑΛΟΜΕΝΟΙ ΗΝ] In re non diſſimili verbis ſimillimis uſus eſt *Xenoph.* Epheſ. I. p. 13. Παρεσκεύαζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη ἀ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι ἀ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiſcue *Xenophon* poſuit p. 72, 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmaſio* certiſſimus admittitur ad *Vopiſc.* p. 386. ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβάλλειν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Heſych.* in Κίουι quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. ἀ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam* ἀναγομένοις *ad navigantes*, ἐπιθέσθαι *ad navim pertinere*. Probandum fuerat ἐπιθέσθαι non ſecus atque ἐνθέσθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus neceſſariis*: quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem ſi ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, ἀ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν· &

96. ἈΝΑΓΩΓΗΝ] Ἡ τ πλοῦν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *V.*

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου ſedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον ſine controverſia reponendum eſt ῥόπαλον· quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λῆμα τὸν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσωπον Ἡρακλειωτικὸν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν ἐ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, λῆμα κοσμούμενον εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τ κεφαλῆς, ἅπερ ἀσκοῦσι εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chryſ.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὲν τὰ φαυλότατα ταῦτα ἀ ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὲν, quod reſtitui) expungi voluit *H. Valeſ.* in Not. *Maſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα εὔπιον &c. *F. H.*

Nnn 2 quum

παρεσκευασμένα ὅτῳ δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατ' δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, ἐς τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, ὑλῶδες, ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus deductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὴν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν κἄνθεν καλατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῇ Νείλῳ, χρῶνται κἄτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαλάττῃ τε ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὴν βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους τε καὶ τὰς λίμνας τε εἶναι τοὺς πολλοὺς κατὰ τοῦτο ἕλεσι διεσημασμένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Fustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanas totum*

so praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἃ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς δ' ἕλος ἐκπίπτει, κἀκεῖθέν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . . διαφοράς τε πολλὰς ἐν τῇ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δίκῃ. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τοῦ μεγάλου διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τοῦ μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ λέγεται τοῦτο λίμνη μεγάλη· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 2. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum erasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμενοι] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

T. IV.

mus, oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων ἔτι ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, τραμμέγεθες δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀναχρεγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ Ἑκάτην νυχίαν, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε ſola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καιπιὴν P. ἐπιὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν A1. Edd. reliquis inhaeſit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' ἐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, ὑδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας εἰς Ἀΐδην τὸ Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῇ γῇ θυομένων ἐπέβαλλον quod etſi non plane repudio, fere malim, τῷ εἰς τὴν γῆν. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι). *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὀρέστου ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενου, deinde, καλεπτώρεαι αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valeſ. p. 117. τὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τὸ δ' ἐκεῖνον ἀτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐν Ἅιδου & Χάους, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐτιμώνες πυροδόμοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρηλικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενον vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμενον δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἐρίψειν εἰς πολαμὸν Βάκτρου. *T. H.*

Ibid. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην & αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καιπεινὴν Π. *J. G.*

15. Αἰπεινὴν] Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὴν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Vorſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπιὴν, quod prope ad veram accedit: καιπιὴν P. *M. du S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἔπαινα, ἐπαινετὴ ἢ δίκη & φοβερά· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰδὴ, τουτέστιν, ὃ σκότος διάγουσα ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλουτοδοῦσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς & ὃ ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ἔστω δὲ & τὸν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. Illos, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδου πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγανὴ neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Ἐννοσίγ' Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν· vulgo ſcribitur ἐφαὴν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τὸ διάφραγμα ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἔνερων Ἀϊδωνεύς. καὶ φαίνετο ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καταβάντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρούσαντος τῆς λύρας, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ αἱμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμέ-

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum ſyllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

a Μικρῷ] Recte ſic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῶ. b Του] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πώθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μέγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμικαι τὸ ὀν τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro τετριγυῖαι in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκε ſcribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι, explicari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κρυγὴ δὲ νεκρῶν ἀγχιτελές τι ἔπῳξε, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κρυγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τὸν λαθυρισμὸν τῶν τρισμοὺς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενον. Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φοιτᾷ ὀξύτερον τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἔτριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſtor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſſis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianeum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

ἔγνω, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ἓν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με Ἡρακλέα εἶναι, [c] ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσημαίνε τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τρίζουσαι αἱ νεκρῶν σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τὰ πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

[c] Ἐσεδέξατο] *F. ἐσδέξατο*, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς ἐκ παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. *V.*

44. Τετριγυῖαι] Τρίζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. A, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in *δερίδιος* per accentum illato ſignificandi diſcrimine. *T. H.*

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. οὐκ ἄχθεται δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λιγύτατον τε αὖ τὸ ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τὸν Σαρπηδόνα ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σιδήρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' ἐπαρτήσατο. ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δέκτῳ ψυχοστασίᾳ volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat πρωτάρας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Impellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X, 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι πρόσησαν, ὠχροὶ, ἢ προγάστορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, ἢ κόρακα διτάλαντον ὀπτικείμενον. ἐφεστῶτες ὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τὰ ἀπολογουμένων. καὶ ηγόρουν δὲ αὐτοῖς καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταυλασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καὶηγορῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτοῖς ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τοῦ σώματος.

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

Ὁ δὲ ὖν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτου & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ὅν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπισπαστὸν κόρακ, & τὸ κόρακι ἐπισφιγκτὸν, *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres τετραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἐχούσας κόρακας καμπυλουμένους ἐπὶ τοὺς κεφαλὰς, καὶ προσκίπτουσας (malo πρόσ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὲ τὸν κόρακα, ὅστε βούλον, κλασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὡς ἐμπεσὸν δὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἐ νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστον, κρίκος ἢ θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κορώνιον· *Gloss. H. Stephani: Uncinus, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, uncinus, repagulum.* In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ὀγκινικόν τινα μηχανὴν appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενον κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πίδη, &, Χοίνικας, αἱ βαθεῖαι πί-

δαι,

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. ἐμάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ὀλβίων πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τεθυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι θελόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερφίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω πεπηκότες παρειστήκεσαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγὼ γε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἐν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ὢν ἐπὶ τὸν βίον, καὶ ἡλίκων [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲ ἔωθεν ὀλβίῳ τῷ [b] πυλέονι παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ θεμένοις, ἀνθεμερόν τε, καὶ [c] ἀπικλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

[a] Ἐφύσα τότε] Vitium *B2.* ἰφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in *P.* [b] Πολέονι] P. L. Margo *AIW. F.* πρεσβύτῃ, quae interpretatio eſt. [c] Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστιόμενοι P. Margo *AIW.* & *F.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, συμπτόμενοι. *G.*

dus, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας πηχείας ἴσχνας καὶ ξύλου. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσῆσαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Δαῆναι μὲ ὑπὸ τὴ σκύλακα τὴ τῆ Προξένου, Καπετίλα δέσαι αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοιὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φέρων ἅλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηρᾶν ἑκάστῳ ἐμβάλλειν περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἴσας αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἑκάστῳ, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποστιλωμένας σκιὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποστιλωμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde λεπτυνομένας λεπτῷ σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves λεπτιλωμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφίσι τινὲς αὐτῶν] An ſcribendum? σφίσι τε αὐτοὶ ἐξ. *F. G.*

78. Πλούτους] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. ç. 7. & paſſim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι θέλω.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἰφύσατο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλέονι] Ed. *F.* πρεσβύτῃ & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem πρεσθύτῃ. Vide, quae hac de re habeat *Lucian* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲ δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆ αὐγυλίδ⊙ λαμπρύνοντα, καὶ ἀπαλύτως αὐτοῦντα, καὶ τῶν τινὰ ἤδη γεγαμῶνα. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν πόλε ἀνατείλας αὐτοῖς πορ-
φυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς, ἢ ἀμφαποίκιλος,
εὐδαίμονας ἔφετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς
προσειπόντας, ἢν τὸ στόμα, ἢ τὴν δεξιὰν
πρότείνων δοίη καλαφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν ὖν ἠνιῶν-
το ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν
ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτῃ Διο-
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος
καλῃγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καλαμαρ-
τυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρη-
ναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται
μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρᾷ δεῖν τῇ Χι-
μαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὰ καλαδί-
κης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν παιδομέ-
νων πρὸς χρήματα γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς
τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

95 vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

[a] Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοῦς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ὁρμώμενος, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχρότατα ὑφηγητῶν καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μομενὸς δεινὸς] Ὁμόμενος δεῖνος *V. G.* non agnoscunt ὁρμώμενος, sed δεῖνος etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμεν· hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμηνώς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τὸ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, divitis tui apud inferos, & veritissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς.* Propria ipsius umbra eum convicerat præter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὐτοὺς (νεκροὺς) τοὺς ἐκεῖθεν ἀποθέσθαι, καλῃγορεῖσθαι τε & διαλέγχεσθαι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ὑφ' ἑκάστου τοῦ βίου. *J. G.*

γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. *Adstat semper Dionysio senio in Sicilia, auxens ejus luxum, & turpissime praesentes & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τὸ μετρίου] Debuit πέρα τοῦ μέτρου vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Πλουτέων ἀνδρεῖος πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καλλιβόστρυχος. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ὑ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὗτος δ' ἐθέλων ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad Νιγρ. c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καλῃγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοῦς καλαμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & veris-

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. *Horat.* c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego προσδεθέντα absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. D. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi ; multa miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum , qui in igne torrebantur , & tormenta , & cippi , & rotæ : Chimæra diſcerpebat , Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi , ſatrapæ , pauperes , divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati , eorum de numero ſcilicet , qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie , illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem , Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ γὰ ἐλεινὰ ἦν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόρος ἠκείλει, καὶ οἰμωγὴ τῶν ὀπὶ πυρὸς ὀπλισμένων, καὶ τρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατλε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπλε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐπικαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές [b] τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, ὥσπερ εἰκὸς βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ [c] ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. οὐ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν [d] Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον

[b] Τι] L. Margo *Aliv.* *f.* in ceteris τι. [c] Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. *f.* quod minime ſperno. [d] Ἰξίονα] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλοῦ τὸ κάμπτω. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τὸ τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δεσμοῦ δὲ τοῦτο προσήκειν διήκειν ἐπιβαλλούσης ἡδονῆς τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δεσμῶ . . . προσήκειν . . διήκειν] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δεσμῶ & mox προσήκειν & διήκειν. *M. du S.*

Senſus eſt : ἡμιτέλεια τοτε quam dixit, *quaſi de tributo loquetur*, *miriſica voluptate aures* (lectorem) *perfudit*. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : κακῶν pro κακῶν librarii vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδευμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀπτημένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. Δ. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πάντες, πλ. πλωχοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλωχὸν & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲ γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα.
Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φειδόμενον κ τοῖς ἔργοις προσέχοντα.
Παμμήνυτος δ' οὐτῷ μηδὲν, μὴ μόνον μηδ' ὀπιλίτην.

Id eſt, *nihil eum eſſe, nihil deſie tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 12. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι κ λέκινον δεδηκότων hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δυλοπρεπῆς τι κ κολακτικοί, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οὐκ *Oenom.* apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ ὧν ὡς ἤκουσα, πῶς οὐκ ἠγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴσθα γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *f.* In aliis τι. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *f.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοντα, ὑπὸ τ γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τοῦτον, εἰς τὸ πεδίον ἐσ-35 βάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τ ἄλλον ὄμιλον τ νεκρῶν καὶ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησὶν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· 40 τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ σωματηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας. τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἦν πάνυ τι ῥᾴδιον· ἄπαυστοι γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τ ὀστέων γεγυμνω-45 μένων· πολὺν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωρῆντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τ

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῦ δίψους ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τ γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριαύχενος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἴντεα κεῖτο πίλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις ἐν ἱρρυτιῶν ἐγκώμιῳ. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτοὺς] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὖους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνδ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖον commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ διὰ τὸν ταριχεῖον, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἄλυτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: αἱ μυλίαι ἄλυτον λίτρον δὲ ἔνιες λυτὸν ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κάραμβος ἐν λίθοις ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν δὴ δεδέσθαι πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν & ἔχον οὐ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ ταῦτα ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ παράπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τινὶ θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ[τ]ουσες. [a] ἀμέλει, πολλῶν σὺν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀμήχανον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀμαρτύρητῳ τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτατον Ἶρον ἀπὸ τοῦ φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀμαρτύρητα δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀμφιτάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, ἄμφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ

a Ἀμέλει] Ὥστε P. L. J. Margo AIW. Eſt interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως F. c Πομπεύουσι] Πομπόταις P. L. J. Margo AIW.

50. Σκελετῶν] Ἀπεξηραμμένων. G.

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα ἐταριχεύθη, ὥσπερ οἱ ὧδε Αἰγύπτιοι ταριχεύονται, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα ἀναλύεσθαι προυτύχοι, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ἀθάνατον ἀδιαλύτῳ εἶναι· &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀναλύεσθαι καὶ ἀποσήπεσθαι καὶ ἀποπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum πολλοὺς καὶ σωνεσηπότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυωρὸν τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T.H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὃ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὃ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπισάμενον. *T.H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. J. ὥστε pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἐπέρασεν ἂν πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι & διάπυστον διδραττόντων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T.H.*

55. Τὸν μελαίτατον Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. Η. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσαθροῖσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτην σχῆμα περιέθηκε· τὴν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐνόμισε· τὴν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκηνὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτην τυραννίδα [c] μελετήσαντα. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἔχεσθαι ἀποδοῦσι τὴν σκηνὴν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντα. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* c Μελετήσαντα] Jure ſic repoſitum in *B*1. 2. *P. S. A.* quum in vetuſtis foret *μιτυλήνασε.*

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηνὴ, ἀρχιτέκτων, καταστολὴ, συσκευὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μύριοι τῶν ἀπὸ τοῦ χωρίου διεσκευάσαντο quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *Oenomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Κυρηνίδες, ἅπερ ἐπὶ τῇ ἀρχιτεκτόνει αὐτοὺς γενέσθαι φασὶν quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* περὶ τῆς Περ. στολ. ſub initium: τὸν περίγραμμον, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ διάφορον ἀρχιτέκτονα, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὸν συσκευὸν τοῦ θεάτρου a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὸν καταστολέα, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, διεσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία ἀρχιτεκτονοῦσα *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* A. A. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἴχνεσιν τὸ ἀρχέτυπον τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice tranſire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκφρ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. *Maeandrus* dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀπὸ τοῦ ἀρχοῦ, ὃς οὐ ἦν τυραννεύσας. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαιανδρώνδας. *T. H.*

79. Μιλησίους] Scribe μιλησίδους. *J. Br.*

Μιλησίους] Antiquiores fere Edd. μιλησίδους, quod prima *B*2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gataker.* ad *M. Antonin.* XI, 24. *M. du S.*

87. Α

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Sunienſis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥρ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἃ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι ἡ σκηνὴς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τότους, πρὸς τὰς χρείας τῶ δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ ζ Κέκροπ ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τῶ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τῶ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκας ἀυτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ πρόσωπον ἀποθέμενος, καὶ ἰσχάδας ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς διέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶ ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δὲ σε] Hoc loco ex *Alciphr.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἐωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. *G.*

1. Ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] Ἐμβάται κοθορνοὶ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κνήμας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῷ πρὸς μεῖζον ὕψος τῶ χοροῦ ἄγειν. *V.*

* Τὰς κν. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant autem in C. nisi quod ὑψηλὰς. *M. du S.*

87. [a] Ὰ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro εἰς ἃ ἀποδιδόντες ταῦτα, εἰς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ὰ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ ἐ τ &c.] Ἀὶ mihi visum fuerat mutandum in σε sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἐωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra *A. Mich.* c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθον] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τῶ ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατοῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* A. Mich. c. 5. Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. *M. du S.*

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportunior loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E Marathone vico. *J. Br.*

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὅπι-γράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι πᾶς' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑτᾶρε. εἰ [a] γὰρ ἐθέασω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ὄγκον τοῦ τάφου τοσοῦτον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἔτω [b] ταπεινῶς ἔρριπτο ὁ ταλαίπωρος, λανθάνων ὂν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, πᾶς' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὀπι-κείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομέτρηται ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδος) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθέασω τοὺς πᾶς' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-πας πλουτοῦντας πᾶς' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæſo, Menippe, qui ſumtuoſa iſta ſepulcrorum & celſa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inſcriptiones, nihilne ſunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod ſi conſpexiſſes Mauſolum ipſum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene ſcio, te ceſſaturum non fuiſſe a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere preſſus: nam, amice, poſtquam Æacus admenſus eſt ſuum ſingulis locum (tribuit autem ad ſummum non plus pede) eo neceſſe eſt contentos decumbere corpore ad modulum ſpatii contracto. Jam porro multo magis, puto, riſiſſes, ſi ſpectaſſes illos, qui reges apud nos & ſatrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel ſalſamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

[a] Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter ſe crebro permutantur. [b] Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *A1W.* quod vulgata lectione non eſt deterius.

16. * Ἐν ὀφθούρῳ που] Ἐν ὀφθαλμοχρωμίᾳ, στιγμῇ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, ὀφθαλμυλλίῳ, λάθρᾳ γιγνομένῳ. *V.*

[a] 20. Ἔπειδ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίστασαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῦ ὀνείρατος ‡ ἴτυμον ὀφθαλμοῦντες εἰς σωτηρίαν βούλονται γὰρ ἂν παρὰ τὸ αἰδέζειν τὸν Αἰακὸν ἀπομᾶξ· ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀπειχομένοις, τῷ τάφῳ παραδόντες αὐτοὺς ὀφθαλμοῦσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδος] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ πυρὶ διαμένουσι μέγιστοι πόδαιοι τόποι οἱ στοῦς § ἰσχίου. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας οὐ τοῖς τάφοις. *V.*

* Ἐνταραδυσάτῳ] Ἐνταραξαμμάτῳ] Haec monſtra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego reſtitui. *M. du S.*
Habent *in παρακύφῳ*, quod poſt *Demoſth.* in Timocr. recentiores ſæpius uſurparunt, Lexicographi veteres *Heſych. Suid. Euſtath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παρόζυνον, ſed inſtructum explicatione minus, quam noſtri *Scholiaſtae*, luculenta. Ἐν *μικρῷ* dedit inter alia, propterea quod *παρόζυνον* ſit etiam τάχος, *μικρὸς, γοργὸς, angulus*, quo aliquid abditum ac detruſum a conſpectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίστασαν] *F. ἐπίσχυσαν.* & C. *M. du S.*
Intellige, *Æacum præfecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἔτυμον παραζόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem deſcripſit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia παρὰ τὸ αἰδέζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum ſepulturae corpus tradunt. Illos confingunt Æacum locum aſſignare animabus.* Mox dedi γὰρ ἂν· nam τὸν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro *παραδίδωσι* lege *παραδίδασι* vel *παραδίδει*. *T. H.*

§ Ἐπίσχυ] C. ἐπίσχυ vel σχυρίσχυ. *M. du S.*
Atticam formam ſervant *Scholia* V. Περὶ Δόλων illuſtravit *G. Caper.* Obſ. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν ὀφθούρῳ που] Παρωδίαν, in angulum aliquem infulcire, ut a conſpectu & oculis amoveas: hinc ὀφθούρῳ, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conſcientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demoſthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo reſpexit *Harpocrat.* in Παρόζυνον quanquam Grammaticis, qui originem ſignificandi contractiorem ſtatuunt, quam neceſſe ſit, non adſentiar. Σκοτίως δὲ ὀφθούρῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epiſtola, quae *Juſtini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τοὺς ὀφθούρῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abeſſe poterat πᾶς', ubi legitur πᾶς' ὅσον. *T. H.*

22. Οἱ πλέον πόδες] Eadem in Dialog. mort. *Philipp.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκαλος γράμματα , ὑπὸ τ τυχόντ@ ὑριζομένους , ὑ χερῶν πληγὰς λαμβάνοντας , ὥσπερ τ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην@ οὐδὲ κρατεῖν ἑαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνίᾳ τινὶ μισθοῦ ἀκέμων@ τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ ὑ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μίσαιτοῦντας , Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους , καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τ βασιλέων , ὑ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε , ὑ Διογένης , ὑ εἴ τις ἄλλος τ σοφῶν ; MEN. Ὁ μὲ Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχετ@ διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης , ὑ Ὀδυσσεύς , ὑ Νέστωρ , ὑ εἴ τις ἄλλ@ λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ , καὶ διεῴγει ἐκ τ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστ@ Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ , ὑ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ , ὑ ἄλλοις τισὶ τ πολυτελῶν.

1 Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur , quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ φὶ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐλήλεγκται δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου σωτῆρα ὕστερον σωίσῃ, ὑ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τ ἄλλα βασιλέα ὀφᾶ ὑπὸ τ τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρίοδους ἰσπεβαλισμένα, τοῦτο λέγειλε. *V.*

2 Ἐσπεβαλισμένα] C. & V. ἰσπεβαλισμένα. *M. du S.* Quia σπεβαλίζειν eſt frequentiſſimum , retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σπεβαλεῖν , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μορίων πυχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς , θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάκκον τόπον ὠδεῖ τῷ Αἰακῷ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δ' γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματιστοῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκούμων@ τὰ σαθρὰ τ ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἄκεσις , ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὅρα. ὁ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἰατὴς μοι ἐπάιει. Τὸ δὲ ῥάπτης κενόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur ὁ ταῖς τριόδους adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis orogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἴσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: ὦ Δημοσθένους δ' ἔτι μὲ ὁ Παλαμήδης , inquit in *Xenophonte* Apol. p. 411. ὁ ὦ Δημοσθένους ἐμοὶ τιλάτησας atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ ὁ νῦν πολὺ παιδίους ὄντους παρίκει Ὀδυσσέως τῷ ἀδίκως ἀπολέσαντι αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τ φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φάρμακοποσίας] *Plato* in Phaedro. *J. B.*

τελῶν. ἀκόων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος καλαπεσὼν μεγάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνῆ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὅσον ἀπᾴδοντας τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀφορητότερα μετοιχεῖν ἐ φέροντας τὰ Διογένους.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτῳ οἱ ἔρχῃ ἔλεγες κεκυρῶσθαι τοῖς πλουσίοις; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐ γὰρ οἶδ' ὅπως, καὶ τοῦτο λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν καινῶν συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑαυτὸν τοῖς πολλοῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς παρηγόρησε πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὲρ τῆς πενίας, καὶ ὡς ἐ δίκαιον εἴη τοὺς μὲν ἀπορεῖν, τοὺς δὲ περιττεύειν, ἐδόκει τοῖς πολλοῖς ἐπιψηφίσασθαι τὸ μέτριον τῆς οὐσίας ἑκάστῳ, καὶ τὸ περιττὸν ἀφελέσθαι καὶ διανεῖμαι τοῖς δεομένοις.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, mercatus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. τοῦδε correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. J. B. Ἀναμετρημένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250. Μήμοι παλαιὸν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί μοι δεῖ plura dicentur alio loco. T. H.

60. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆ βουλῆς, ἢ πρὸ τῆ ἐκκλησίας, ὥσπερ ἂν δεῖ χρηματίζειν. Ariſtoteles προγράφειν νυμίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua Pollucem deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte Valeſius obſervavit: atque ita Æſchines de male obita legatione, προαγορεῦσαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲ ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controverſia vis verbi apud veteres in Demoſthenis initio Phil. I. Εἰ μὲ περὶ καινοῦ τινος πράγματος προτίθετο λέγειν· ibi notat Ulpianus quosdam accipere ἀντὶ τῦ προεβάλλετο τινὰς δὲ, ἀντὶ τῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐκεῖνο γὰρ σαφῶς τινας ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἔχοντας, περὶ ὃ ἡ σκέψις, ἢ περὶ ὃ συμβαλλόμενος ἢ προτιθεὶς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐρεῖν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τὴν ἐκκλησίας ὅτε βουλεύσεσθαι ἢ περὶ τῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρόσοδον ἐκόντων μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσι nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec Valeſium praeteriit, ſunt reſtituenda: ἢ τῦθ', ὅταν ἢ παρὰ τὰ πρεσβεῖα προγεγραμμένον, ὡς ἀεί· idque non Ulpiano ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit Wolfius, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τῦ προτιθέναι poteſtas, quae Demoſthenis enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Iſocratis Σαμμιχ. p. 162. A. ἀποφαινόμενον, ἃ συγχώρει γιγνόμενα πρῶτον μὲ περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38. Θαυμάζω μὲ τί προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφηγήσεις c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσαντο τοὺς ὁ τίλει ὥστε αὖθις γνώμας προθῆναι. Τοὺς ἐν τίλει Scholiaſtes τοὺς πρυτάνεις exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν ἀφηγήσιν αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a poſita prytanum tabella, qua non tantum inicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, superbiæ, injustitiæ, tandem surgens aliquis populi moderatorum prælegit scitum tale.

λὰς καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA. 70

20. Quandoquidem multa & injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos; usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι κατὰ τὸν βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τοὺς πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, τοὺς τεθνεῶτας κολάζεσθαι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζοντας, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδεῖν εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν σὺν τούτῳ ἀφανάγωσι μυριάδας ἑπτακοσίας καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμεναι, καὶ ἀχθοφορεῦσαι, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμεναι· τοὺτεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὸν γνώμην Κρανίων Σκελετίων Νεκυσιεὺς, φυλῆς [d] Ἀλιβαντίδος.

Hoc lecto plebiscito suffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὰ πλῆ-

[c] Καταδεῖν] Ex A. F. K2. quibus adsentitur Margo Ald. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. [d] Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adscriptum in ora Ald. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος.

qua de re sententiæ dicendæ forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητοι πᾶσα γερόντων Πρόσθεν λέχλυε Κεκρυμμένοι πόμπευμα solenne est ingeniosissimo poetae phrases a suae gentis moribus derivatas aliorsum apte traducere: cui, praeter illud προθύρων λέχλυε, hisce lectis non statim ἐκκλησίαι σύγκλητοι in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, quum in superioribus exercitus πρόθυρα conspiciatur, ipse Medium usurparit. Πρόβουλα recentioribus esse *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκβούλια refutaturi sint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem nescio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui sunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐκεῖ γάρ] Saepe mutari vidimus ᾗ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic scribitur passim. *M. du S.*

78. Καλαλύσαι] Angl. καλαδῦσαι. *J. B.*

Καταδεῖν] Vulgo legitur καταλύσαι· quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppeditarent A. & Ed. *J.* sic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κύβους ἐνδύσωμεν. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὸν ἄνω χρόνον ἐνδύσας. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρᾶνον, σκέλος, νέκυς mortui ἀλίβαντες a poëtis appellantur. *J. B.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλίβαντες sunt νεκροί. vide *Hesych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδος] Angl. Ἀλιβαντίδος. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδος] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστι, ζωλικὴς λαβάδος, ἤγουν ἐγγύτητος ἀμοιρὸς ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. *A. Vi*

Ἀλιβαντιάδος] Ἀλίβας est *mortuus*; &, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδος] Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελαμίς, Πελασγίς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἰωνοβουτὶς, Αἰγεὶς, Ἀκαμαντίς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν & χειροτονεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno consensu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

πλῆθος, ἠνεβρυμήσαλο ἡ Βριμὼ, ἠ ὐλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ὅτα γ' ἐντελῆ γίγνεται, ἠ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅσῳ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, ἠ ὠχρὸν, ἠ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἠ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἠ

gistratus, scivit plebs; infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis senioculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

a Σου] Σοι P. Margo *Alw.* Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβρυμήσαλο] Ἠπείλησεν, ὠρύσησεν. *V.*
91. Ἔστιν τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶ ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων εἰκαίων πεπαῦσθαι. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη &c. *F.G.* Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ἃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*

Οἱ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab hisce sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἰκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους ὑφ' ὧν ἐπιτιμῶν, ἐναντιώσεσθαι τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. *J.F.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὥστε ἀλογίστως ἔχομεν, ὅτε περὶ τῶν αὐτῶν τοῖς αὐτοῖς ἡμῖν ἃ πάντα γινώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποστάσεως] Attigi locum ad Θ. Ep. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse* τῶν ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἀπὸ λόγων τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιλόσοφοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς πρακτικοῖς καλοῦ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθῶν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ὁ φιλόλογος (συμβαίνει) γελᾶσθαι παρὰ τοῖς ἰδιώταις, ὅτως ὁ ἰδιώτης παρὰ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μόλις τὸ πρῶτον πάντων φιλοτιμίας λελοιφυῖαν ζητῆσαι τὸν ἐκείνου χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam fine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν ὦ δαίμων] *Praesentem fortunam boni con-*

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi cœlestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

δήμις λέγειν πρὸς σὲ ἀπείρητ᾽ ᾖ ὑπὸ τῦ Ῥαδαμάνθυ. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ᾽ εἰπὲ, καὶ μὴ φθείσῃς με σὺ τυφλότερον φθεῖσθαι ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τ᾽ ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τῶ ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος ἢ τ᾽ ἀφροσύνης παυσάμενος τῦ μελεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς ὑφηγεῖσθαι λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) καλεύων utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ ἂν ᾖ ἐπὶ ταύτης (τῆ τῦ λόγου πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus* Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura Vir Doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. σωφρῶν ἀνδρὸς εἶναι, πρὸ γενέσθαι τὰ δέοντα, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται ἀνδράσι δὴ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda, *praesentibus bene compositis.* Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecumque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in τῷ ποιεῖν τὰ προστάγματα atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus, ut eo quod adest pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert εἰ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαλυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύειν, τὸ μὲ ὡς ἔστι τι ὄν, τὸ δὲ ὕστερον ἢ ἄδηλον· ἐποίει ἢ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες *omnium rerum aliarum securis esse graviter utendum praesentibus deliciis statuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ἢ τόπῳ ἢ χρόνῳ ἢ πρόσωπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ πρόσφορον εὖ διατιθέμενος. Deinde τῷ θέσθαι τὸ παρὸν simile in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκον τ᾽ εὖ θέσθαι, id est, interprete *Moschopulo*, τὰ ἑαυτῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτῦ ἢ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὰ πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθαι &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν unde manifestum est male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μισεῖ δὲ (Ἰοκάστης) Τὸ τὸν παρεστῶτα τῦτο εὖ θέσθαι χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ᾽ ἐστὶν ἄλγος, ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φίλων neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, &, qui vestigia

μεν, ὦ Ξανθίππη, γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἶπων πάλιν ἐπὶ τὸ κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

curras ridendo plerasque, nec quicquam serio studio consecteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

Ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ γοῦν ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ἔφην, Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἔτι μελλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ὑπόσκοτον ἄλλο τι ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐπιὸν φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἴθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἤδη ἐν Ἑλλάδι. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα διὰ τῆς τρυμῆς ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum; atque inde descendunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τῇ ἄλλου] Εἰ τῇ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. † αὐτίζεται δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ὀ Τροφωνίου ἀφανίσερά τι καὶ ἀσαφέστερα τῶν τοῦ ἄλλους μαντείων χρησμῳδούμενον. *V.*

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυεν V. & C. *M. du S.*

† Αὐτίζεται δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* scripsit τι, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut *μαντιῶν*, aut, quod potius habeo, leges *μαντείοις*. *T. H.*

stigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἔχεί σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς ἐν σώζεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τῇ γνησομένῃ καλῶς τιμωμένους. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μάλιστα εὐτύχως συμβῆναι δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ & τὸ μὴ φθόνου θέσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐπιτυχόντι· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22.* Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Manssaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στοιχεῖα δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν καβόντα, ἀλλὰ μὴ εἶναι τυχήρ ubi primum restitui placet, π' ὦ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde τυχὼν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo. Nam gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυδάντου loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

MERC.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem ſinquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

1 Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἐπολιπὼν θᾶττον ἀνελήλυθας, ἐς ἣ παρῆσαν ἡμέραν ὑπὸ πάνυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερόμενοι πάντες αἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· ἐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅιδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειποπόνως γενέσθαι,

a Ἡμᾶς] *F.* ἡμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅιδου] Πλούτωνος. *V.*

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo reſingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δ' ἐπιστατῶν γὰρ οὐ πιστὸν θάκημα Τρὶς ἐξ βαλούσας τῇδε μοι φρενὸς φρήν: audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum εὐβουλήσασι pro εὐβουλήσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J.Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Καταχθόνιοι] *Ad inferos migrant.* *J.Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Boeotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J.Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiæ vel minimæ macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παρεοῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παρεοῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae ὑπὸ πάνυ ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρεοῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παρεοῦσαν ἡμέραν ὑπὸ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θέτ. ὁ ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκρικοῖς *Lucianus.* *J.Br.*

Ὁ Θέτ. ὁ ἐκ. νεανίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ὁ ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M. du S.*

12. Λειποτάξιον] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu; alioqui crimen erat λειποτάξιον γίνεσθαι, quod actione λειποταντίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποταντίου VIII, 42. *Heſych.* Λειπότακτος, ὁ τὴν ναῦν ἀπολιπὼν· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκπετόμενον λιποταύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ἐκ-

θέσθαι, ἀπελήλυθα εἰς τὸ φῶς καί μοι [a] δοκῶ εἰς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσοις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ σπουδή· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀφιξομένῳ [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύνοντά

venia, eſcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin hoſpitem amice ducturus ſis mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non ſane vacat, Portitor? etenim propero curaturus ſupero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis iraſci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitioſe S. & A. b Τῷ] Sola F. ᾧ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐντεύθερος τὰ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

13. Ξεναγήσοις] Meminit *Moſchopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξεναγήσω. Deductus ad limpidum Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄρτι σοι, inquit, ξεναγῶ, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτεχνῶς τις φαίνῃ ἀτοπώτερος ἢ, ὁ λόγος, ξεναγουμένῳ σοι ἐοικώς. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Jupiter eſt. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Veſtrum prorſus*: nam Mercurius, *Claudiano* teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac jus per limen utrumque ſolus habet.* *J. Br.*

25. Ῥῆγε καμοὶ τετυγώς] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Καμοὶ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τέλαγεν] Sic recte ex *Homero* ipſo emendatum a *Benedicto* eſt: in reliquis enim legebatur τέλαγες. *M. du S.*

Τέλαγες] Reliqui, quoniam vetuſtae lectionis indicium videbatur: certe τέλαγες participium proniore curſu manat a τέταγα, quam operoſus ille Grammaticorum Aoriſtus ſecundus τέλαγον ab ἔταγον ideo mihi perquam veriſimile fit, ſcripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitiſſe. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Moſellanus, e ſummo coelo: Benedictus, e magno coelo.* Pater, *ſacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio τέλαγες ἐστὸν Filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo coelo; e magno coelo.* Deſumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipſe Vulcanus Il. A. vſ. 590. narrat, quemadmodum ſecum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μοι ἐπᾴξε παραιφάμενος μετάφρην,
Ῥῖψαι ποδὸς τέλαγον δῖον βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Euſtathius*, quid ſit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ σταθμὸς, ὁ τῆς οἰκίας βαθμὸς, ὅθεν τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἐπὶ ὕδους, παρὰ τὸ ἐβάσθαι. ὅθεν ἐπὶ τόπου ἀβέβηλος μέ, οἱ βαθμοὶ τῆς τοιχοῦσι. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. O. vſ. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de coelo memorat Vulcanum a Jove, acutiſſime tranſtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuiſſe contenderat:

Τὸν Λανοῖον ἰρᾶς, ὃς συφετὸν Οἰκουμένων
Ῥῆψε, ποδὸς τέλαγον λὰξ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλος πλανήμονα] *Ariſtoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόπαι, ἄνω κάτω πλανώμενοι; Ἀπολοίμεθ' ἄλλως τὸν ἐδὼ προφωνήμονα *Ariſtid.* T. III. p. 511. B. ἐπιφέρεται δὲ ἄλλος. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλος πανῦ, id eſt, μαλακός, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχων πάνυ Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐστὶ συνδιάτορος ἂν] Difficile dictu eſt, unde *Palmerius* de *Moſellano* ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim ἢ συνδιάτορος. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πυθαγόρην πολίτην τε διάτορον ἐθέλω ἀκοῦσαι. In Dialogo Mercurii & Majae pro eo dicit συνδιατρίπτων· ἀλλ' ἴσως ἐστὶ νεκρικὰ συνδιατρίπτειν μυστήρια. Imperite mox ſequuta eſt haec editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λόγον νεκρὸν εἴροις ἐκείνῳ, παρ' ἄλλον ἢ πλοῦν ἀφιγλόγγη, quum diſtingui debeat ἢ εἴτινα λόγον νεκρὸν εἴροις, ἐκείνῳ παρ' ἄλλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορος] Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Moſellanus*: *noſtrae reip. ex parte legatus*: & ſic videtur legiſſe συνδιάτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδιατῶμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιάτορες, & idem valeret, quod συνδιαιτητής, id eſt, *convictor, contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ἄλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ᾧ δαδὺς τῷ ὀζόφῳ· ἢ, ὅσῤ † Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ ς τέλαγὸς ζ ποδὸς ἀπὸ ζ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχωμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ξεταῖρον, καὶ ξύμπλουν, καὶ συνδιάκτορον ὄντα.

ς Τεταγὸς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγών.

21. Τέλαγὸς] * Ὁ ἀφτενὰς ς τινάξας ς ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω ς ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † ᾧδημεί-

μονος τέταγε· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ὑ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. *V.*

* Ὁ τείνω] Exc. G. διατείνας καὶ τανύξας. C. δ. καὶ τιν. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παραλιπὼν] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

ζ Τεταγὸς. Dedi σαμπσίμιον, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὸς ſervabat: ibi tamen ex C. τέλαγὸν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιάκτωρ vel συνδιακτῆρ. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis.* Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκρούς, *trajicere mortuos.* Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B* 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. *B*, 103. Φ, 497. & Od. *E*, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μόγιστε τῶν ἄνω τε κἀκάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, ἀπὸ διατόρως ς σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον ς σαφῆ κατὰ τὸ λίγυν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκλη) ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραχὺς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας † θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, ἅμα κῆρυξ ς διάκτορος, καθύρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχαγωγὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνον, ἢ ὁ ἀργᾶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἀναργᾶς φανῶν) ἑρμαικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψοφητὶ οἱ δὲ ταῦτα, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν παντόπτην. Διάκτορον δὲ Νίσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς † τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: ἑρμικὰς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμαϊκὰς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρους, ἑρμικούς, ſive potius Διακτόρῳ, ἑρμικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νίσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol Homer.* MS. apud *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ τὸ κέρας † τετελεσμένων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τῷ δὲ Ἑρμοῦ ἐπίκειται. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυττευτεῖ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δ' ὀβολὸν μισθὸν λαβών· & commo-

ἦ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥέγκεις ὅτι γε καλαυρώματος ἐκταθείς, ὦμους ἕτω καρίερους ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕρους, ἐκείνῳ πᾶς ἅλον ἦν πλεῖν ἀφελέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρός γε πατρός, ὦ Φίλταλον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· διήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθωμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, εὖδεν τῆς τυφλῶν διοίσω· καθάπερ καὶ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διαλιθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminisses, quòd nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμήδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *AIW.* c Διαλιθαίνοντες] *F.* διαλιθαίνουσες. In P. & *J.* ἐν διαλιθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Αὐτὶ τοῦ ἐρέτλειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὦμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Ἀναδιηγοῦ εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλον] Ἀποσυγχέουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἑ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτόλον Θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν ἀφήγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere.* Stephano solemne est in levibus argutari: omissum ἂν, quod saepe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ἐν πρόσκωπον ὤν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῇ καλαυρ.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαυρώματος] *Is. Casaubono* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διδύμου ἐπὶ τῷ καλαυρώματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλλον ταῦν καλαβαίη. *T.H.*

30. Ὦμους] Quia gymnasiorum praeses. *M. du S.*

31. Ἅλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ ἅλις λέγῃ. *J. Br.*
Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra Mer. c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. *F. Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίαν ἐρέτλειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτᾳ δικώπῳ v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.* *Pac.*

per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cylleníe, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale

σκότῳ, ἔτω δὴ καὶγὼ σοι πάλιν ἀμβλυώττοτω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τ' χάριν.

ΕΡΜ. Τυτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τ μισθὸν τ ὑπηρεσίας ὁλκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν ἐ [d] πάθῃ τις, ὁπόταν φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ὅστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ μοχθηριὰ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ὑποδράντα ὑπὸ τῦ Διός· σὲ δὲ ἴσως αὐτὸν κωλύσει ἐπεργεῖν τὸ

δ Πάθῃ] *Πάθοι* L. *B*2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] *Κόνδυλος ὁ ἀπὸ τῆς σιωπηθείσης* γρόνθος. *V.*

γρόνθος] Quid eſt γρόνθος; An γρόνθον legendum? quod exponit *Heſychius* ἀκροῤῥύτιον, ἢ σφαῖραν μικρὰν ἐκ λίνου καὶ ῥάκους. Ita ut per γρόνθον exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, oriatur is cute turſitor, hoc eſt, ἀκροῤῥύτιον. *T. H.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis Initio *Patr. Smirnens.* in Ep. *Polycarpi* §. 2. ἀκροδύντως γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, ſcilicet *Veteres*: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. B, 219. Achilles Therſitem γρόνθῳ πυλίνας ἀναιμὶ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνιᾶλεν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν *Quintus Calaber* ictibus a *Scholiaſte* parvo citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. *Hinc Lycophr.* in Πυγμὴ, Πύκτης, Πλήξ. Etymol. in Πυγμαίους τὺς γρόνθους τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 302. κονδυλίζοιλες ἀλλήλυς, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοιλες. Judic. III, 16. *Aquilla* & *Symmachus* γρόνθῳ σκελαιστικῷ dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit ἐπιθυμίᾳ: cujus admonitus ſum ab egregio viro *Jo. Jac. Wetſtenio.* Propius ad originem inferior aetas extrito ν acceſſit: vide *Jo. Meurſ.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Γρόθος. *Heſychii* γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. ſicuti jampridem *H. Stephanus* obſervavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor *Kuſterus.* *M. du S.*

35. Περιήγησαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Baſilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Διῦρο δὴ ὥσπερ οἱ τὺς ἀέθλυς τ πόλεων τ χειρὸς λαβόμβοι περιηγοῦνται, ἕτω δὴ & αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τ μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *J.* In aliis legitur pro his διολισθαίνεις. *M. du S.*

39. Πάλαι] Scribendum eſt πάλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τῦ πάλαι apud *Ariſtophanem*, „πάλαι δ' ἔγωγε λέγω, πάλαι καλαγορεῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *ſtricto acutoque articulo percutere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν & πάθῃ τις] Sic *Themiſt.* Or. VIII. p. 103. C. Τί ἂν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ἕτω δυσκόλους; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & *B*2. recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δήσει, καθάπερ ὑποδράντα ὑπὸ τῦ Διός] Inſulſe *Moſellanus*: *deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per praeconem inveſtiget.* Vide *Petron. Moſch.* Ἀ Κόπρις ἢ Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam canponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt *Moſchi* notus. *J. G.*

50. Κηρύττεσθαι δ' καθάπερ ὑποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* ſaepe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut praeconis honorationes partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus praeconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quaccumque alia foret amiſſa, ad praeconem ire moris erat, & μήντρων commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori σύρτρων pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per praeconem nuncians*

τῶ θανάτω ἔργα, ἢ ἡ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῶντα πολλῶ τῶ χρόνω· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγαναχτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τῶτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπηνίκα τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῶ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίω, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲ ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ τοιαύτης γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κατεῖδες. ἐπεὶ δὲ ἀ θέ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν καὶ κόμπας ἀνὴρ, εἰδὲ κλοπῶν ἢ δραπετῶν μόνους προτιθέντας τὸ ἰδιῶς ἐκ τοῦ ἀγορᾶ φορτιζομένους μὴ πολλῆς ἱλαρότητος. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀνασὰς ἐκέλευεν, ὡς ἂν καταμαθόντες τὸ τὸ προοίμιον ἔχοντα κιθαρῳδεῖν, λήψοιτο χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconii habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τῶ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῶ Διὸς ab erudito quodam viro notatum λύσῃ τῶ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῶ Διὸς ad κωλύσεσθαι, non ad λυθήσεται, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἡμοιγε δοκῶν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter hæc Græca [σὺ δὲ, εἰ μὲ οὐκ ἐκέλευσε ἐφεῖναι τὰ τῶ θανάτω ἔργα, ἢ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? εἰ δὲ ἐκ οὐκ ἐκέλευσε ἐφεῖναι τὰ τῶ θανάτου ἔργα, ὡς ἐκ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam afficturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens πομπεύσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῶ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* F. ad Timoth. IV, 3. κωλύοντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλύοντων γαμεῖν, κελεύοντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non eſt te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem ponere in regia Jovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ ſoleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὀπιπτεύειν τ' βα-
θρσιλείων τῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος
περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἄνωθεν εἰωθα λέ-
γειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁ-
πόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ
τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ,
τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε ἢ ὀθόνην
στεῖλαι, ἢ ἐνδῦναι ὀλίγον τῆς πρῳδοῦς, ἢ συνεκ-
δραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν
ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι
τὰ βέλτιστα. χρὴ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε,
ὁπό-

[b] Πνεύματι] Πλοίῳ C.

72. Ὀλίγον τῦ πρῳδοῦς] Παῦς λέγεται τὸ χωνίον τὸ κατέχον πάντοθεν τὸ ἱστίον. V.

73. [a] Τῷ πνεύματι] Τῷ πνεύματι. G.

[a] Τῷ πνεύματι] Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνεῦμα, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi Noſter τὸν πνεύμονα dixit. T. H.

pertractavit J. Fr. Gronovius Obſ. IV, 2. p. 26. 27. T. H.

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ᾖν] An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦν· ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. M. du S.

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, ſi poteſtas sibi foret in coelum adſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Iſocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δηλοῦν, αὖται δ' ἂν ἦσαν. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μισόγυνος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φρήν. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μικτὰ πάντα σωμάτων ναυφραγῶν *Ælianus*, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit *Plato* non tantum ἄκρον τὸν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῦ ὑρανοῦ τέρμα, ſed etiam coeli πόλον, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης . . . . εἰς τὸν αὐτοῦ πόλον ἀναβήσεται. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Jupiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante vidiſſet moeſta omnia . . . . is ſi nunc in illud idem editum reparatur, ac deſpiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt arduus terras:* Stat. Th. IX, 641. Eſt autem πόλος quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. ἐπὶ πόλου τῦ Παρνάσσου ideque ipſum ἐπὶ πόλου proverbii ferme locum tenet: ἐπὶ πόλου λοπορεῖσθαι *Syneſ.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἄπαντας ἄνωθεν ἐξ ἀκόντου τινὸς καὶ μετεωρίστης πόλου μεγάλῃ ἐν ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T. H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expreſſit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* J. P. a G.

72. Ἐνδῦναι ὀλίγον τῦ π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ἰσ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. M. du S.

Ibid. Τῦ πρῳδοῦς] *Podis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. J. Br.

Τῦ πρῳδοῦς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὶν *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita deſcripſit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam ejus, *Brodaei* ſententia ad Anthol. II. p. 208. Πεδώνια λῦα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, ſi tanti eſt, *Meurſium* & *Potterum*. T. H.

ἑπόδα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ὑπηρέταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυθρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἔνι ὁ Καύκασος ὑπτιάδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι μὲ φαῦλόν τι ἀναμιμνήσκει εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδόντα συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόστατε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀταθάλω γὰρ ἦτην, δίκας ἔτισάτην. [b] νὼ δὲ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quod cumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non insicitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. F. Pro ποιητέον habet margo *Aiw.* ποιητέον neutrum bene. b Νὼ] F. τὼ quod cùr mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὅτου ἐ Ἐφιάλτου. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *J. Br.* Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραβάλλεσθαι τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀσυγγράφοις calumniae depulsio facilis ex temporum ratione; sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως παρὰ Ὁμήρου εἰρῆσθαι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perseque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἷς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ λοιπὸς τῷ συγκρίνοντι ἐπὶ τὸ Ἀλωαδῶν, ὃς ὁ μάγις ἐ ὁ παμπόνηρος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος λέγεσθαί φησι τρία τὰ μεγέθη τῶν ὀρῶν ἐπιφέρεσθαι ἐ ἐπιχώσαι. Recte quidem ut *Philo* λέγεσθαι, sic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediendae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ὄντα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁρῶν τινὰς ἐπιπολαιοτέρους καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανὸν vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώη urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾴκας hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*; *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνήκοοί ποτε ἐκείνων Ἀλωάδαι, verterem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεῖδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII. 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωάδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Il. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οἵους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅτις ἂν μὴ πιστεύσει τοὺς Ἀλω-

adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recreavit interquiescentem tantisper, dum

τοὶ χθὶ τὰ αὐτὰ Ὄσσαν ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύο ὄντες ἀναθέσθαι ἐφ' ἑαυτοὺς τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεὺς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα καὶ μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἄπειρος ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοὶ ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἀποδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἥκιστα παιδιάς] *Οὐδαμῶς παιστὸν ὑμνῳδῶν. V.*

Ἀλωΐδας εἰς ἀσπλαξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωΐδας adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab υς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωΐδας vel Ἀλωάδας titulum fabulae Sophocleae, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδας cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloïdis adtulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἑκατὸν ταύτῃ πλήθακα ἔχειν, εἰορθμους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν] Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἑκατὸν ταύτῃ πλήθακα ἔχειν εἰορθμους, &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere: & insuper huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum usque ascendendum.* *J. J.*

94. Νῦν δὲ] In Cod. Flor. τὸν δὲ, ξὺν ᾧ ἐπὶ πακῷ τῷ θεῶν. *J. B.*

99. Δύ' ὄντες] *Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες minime dictum esse manifestissimum est*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τοῦ βριφυλλίου] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. *J. Br.*

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *rusticus*, ut habet Interpres. *J. C.*

10. Οὕτω ῥ. συνιθεὶς] Nihil est hic, quod magno opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν· οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στίχοιν pro δυσὶ στίχοις non aliter est dictum, quam ἀπὸ στομάτων δυπάντων, ἀπὸ τριχιλίας ἀνιμῶν *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου σίκλιζεν *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T. H.*

15. Ὡς ἀποδέξοιτό ποτε αὐτόν] Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὡς ἀποδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἑαυτὸν τὸν Ἄτλαντα ἀποδέξασθαι ut ἀναπαύσειε αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cum τὸν ἑαυτὸν τὸν Ἄτλαντα scribatur. *T. H.*

25. Ἐκεί-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκήκοα γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ὄντα, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, γὰ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνα γὰ ἔπειτα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὡσανεὶ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, γὰ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα γὰ παιγνιωδῶς [a] ἐξειργασάμεθα; Φέρε ἐπ' ἀναβὰς ἴδω, εἰ γὰ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἠρανῦ· ἀπὸ μὲν γὰ τῆς ἑῴας μόγις Ἰωνία, γὰ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ὑ πλέον Ἰταλίας γὰ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε τῆς Ἴστρου μόνα· καὶκεῖθεν, ἡ Κρήτη ὑ πάνυ σαφῶς· μελαχινητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, γὰ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τῆς πιθανῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ σικρᾶς τὸ Ὁμήρου οἰκοδομήματος πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὸν κρανίον. ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰ ἔχει ἅπαντα· μεταπίθει δὲ Οἴτῳ· ὑπευλινδείσθω [c] γὰ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη γὰ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. ὑ γὰ ὀλίγον μὲν ταύτῃ τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε γὰ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus cœli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Cretæ non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscæ ἐξειργασόμεθα. Quod reposui præter *B2. S. A.* offert etiam margo-*AiW.* b Ἡμῖν] Ἰμῖν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret *F.*

38. Οἰκοδομήματος] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Συντριβέντες τὸν κρανίον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις τὸ δὴ πλεονὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πίσιν ἢ φύσιν αἰτιατικῇ συντάσσει, Βαπτὸν τὴν ψυχὴν, Συπίτριψα τὸν λίπυθον. Οὕτως ἂν ἐ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔλκοι λόγος· ἀλλ' ἐπειδὴ Φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τῦ ἄρτου, ἔπιον τῦ οἴνου, ὕτω κέκριτῶσθαι, συντριβέντες τὸν κρανίον. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἢ γὰρ & ἐπίτριψα τὸν λ. quod ne sensum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thoma Mag.* in Βαπτὸν τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. *F. G.*

46. Εἶγε ἐ ἰδεῖν] Particula sæpius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, consideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad con-

ἄπαντα· ἐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κτῆ τὸ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβός ἐστι Παρνασσός, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη καὶ κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

XAP. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. EPM. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. XAP. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραχε· ἀλλὰ μάτην τὴν Παρνασσὸν αὐτῆ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. EPM. Ὅτι τί; XAP. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ καὶ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοιοῦτον ἐντυχὸν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην εἰς ὑπερβολήν. EPM. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤδη, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆς τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

d Οὐδὲν] Ὅτι adscriptum est ad oram *AiW*. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Plasone* solet sequi post ὅτι τί.

poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *comandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo: ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λιμνην] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην scribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane sic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A. 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed scribe, Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apollo.* Ita distinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuisse, liqueat ex *Hesychio*, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit; nec dissentiunt Interpretes: ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. T. H.

τῷ ἢ ὑπόχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαλαβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, καὶ ἀκούω.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον σε βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶ πείσεταί σε εἰπεῖν τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπλον τοῦτο [d] προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει πρῶτον Ὅμηρον καὶ ἐγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῷ Ὁμήρῳ; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] προσκωπτῷ

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

[a] Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AtW.* [b] Ὁρᾷς] Ὅρα P. L. Idem in margine *AtW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. [c] Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκοις. [d] Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. [e] Ἀμελέτητον] Sic P. L. *F.* nec non margo *AtW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. [f] Πρόσκωπτῷ] *F.* πρόκωπτῷ.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum comparatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in προ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μισθ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἁλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὥσπερ τορύνῃ τινὶ ἐμβαλὼν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Mascellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῶν χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς θυίνας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε θυίνας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε θυίνας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχαιοῖς ἀμπνοὰς Ἑκτορίδης σάρτις, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπαγίζουσι, καὶ τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο ἐς ὀρθίους. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem; quam hoc probroſe dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempeſtas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: poſtquam enim occœpit cantando recitare neſcio quam non valde navigantibus auſpicatam cantilenam, ſcilicet Neptunum conduxiſſe nubes, turbaſſe pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitaſſe, atque alia multa, dum mare miſcet verſibus, tanta tempeſtas ſubito caligoque ingruit, ut parum abeſſet, quin navim nobis everteret. Tum ille nauſea correptus evomuit rhapſodiarum plerasque cum ipſa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conſervare.

8. CHAR. At dic mihi, quæſo, quis hicce craſſiſſimus eſt vir, fortis magnusque, qui eminet ſuper alios homines

ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα καὶ ἀείσαντα, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ἰοῦ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτε δὴ καὶ ναυλιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἡ ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γὲ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ τάχιστος ἀνὴρ, υἱός τε, μέγας τε,
Ἐξο-

3. *Τορύνην] Εἰδος ξύλου τροχγύλου· ἢ τὸ σκαμμὸν ξύλον ᾧ ἐδίπτουν ὀρθόν. V.

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας] Ὅτι † Γελάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεσόντα ἀρνουμένους. V.

* Τορύνην] L. τορύνην & ita legiſſe Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* ſed quid ſibi velit *Scholiaſtes*, parumper obſcurum eſt. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχγύλου, quoniam talis in materia lignea figura ſatis huic inſtrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμμὸν &c. quod ſi τορύνην exponit, ſcribendum potius fuerat ἢ τι σκαμμὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμμὸν ξύλον ἐδίπτουν ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apoſtolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλμὸν (cum in modum refingo σκαλπὸν) ξύλον ἐδίπτουν ὀρθὸν. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum oſtenderet? *T. H.*

† Γελάτων] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum eſt, ὅτι Γελάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim *Aelianum* tuebitur adverſus eos, qui fruſtra eum emendare conati ſunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius eſt Elladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Caeterum haec Scholiaſtae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praeſtantiſſ. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempeſtatem, Homerumque nauſeabundum evomuiſſe plurima ſuorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita ſimpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem ſequi vertentem, *Nauſeabundus ille ipſi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & ſtatuere, *Homerum*, ubi ἄνοσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum eſſe fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest inſulſius? Non intellexit bonus Noſter, τὸν, ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem eſſe, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepoſitionem ſaepe ſubaudiendam relinquunt Graeci. *J. F.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non eſt objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo ſic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γελάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεσόντα ἀρνουμένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γὰρ ὅδ'] Verſus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱός τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρίας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὑπερροθοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τ ταῦρον ἀράμενος φέρει ἀμφὶ τὸ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τ Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τ ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, * μηδὲ ξυνιεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τ στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὅτι τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειν ἂν οἰ ἀκμῇ τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus; ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. Al.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀμφὶ τὸ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τύπος τῶν ὠγδόης, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου * ζ' ἥ καὶ σ' σταδία ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται Ε ἄλλα τ κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθόντα μὴ τ ὀμιλητῶν εἰ οἰκίας, ἃς ὑποσάβρου τινὸς τοῦ τύλου ὄντος, ‡ ὑποδύντα τὸ πεπονηκὸς τ οἰκίας τ σύλου πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τι σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑποξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων ποτ' ὕλην τινὰ ὑφ' ὁρτυγίου § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν διαζόμενος πρὸς τὴν ἀμάξασιν, τοὺς σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἐφεχθέντα τῇ συμπατούσῃ τ μηρῶν ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίου ὑπάρξαι θοίνην. P.

* Ζ γὰρ καὶ σ σταδία] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ σ, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. §. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλου τροπίδων . . . ἑταίρας τι . . . ὑπεξαγῶν geminas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τῷ ζῶν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδύντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑπενδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνομίκρῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀφύκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu subsitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀνατεινωθεὶς ἀνδρὸς τὰς χεῖρας, ἐν τῇ τῆς οἰκίας ῥαγῆναι σχισθείσης, συγκατῳ θανάτῳ τὸν βίον μετάλαξε. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, conferuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ ἢ ἐμπίδα ἐχ ὅπως τοῦτον ἔτι ἄρασζ δυνάμενον] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως ἐχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias insexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλαφρότερα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὐκ εἰς μαχρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοιτα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραξ δυνάμενον.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τ' ϛολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴ ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἦδη ἐποίησεν εἶναι. ἠ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, ἠ Βαβυλῶνα παρεϛήσαλο· ἠ νῦν ἐλασείοντι ὅτι Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τ' Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐϛιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε σκόπει λόφον ἐς τὴ μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, ἠ τ' Κροῖσον

[b] Ἐμπίδα] Ἐλπίδα B2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ὑπακουϲίου τὸ ἔχουϲαν. V.

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐϛὶ μεγάλη, νυνὶ μὲν τὴ Τμωλίων (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν ὑπερκὰ ἔχουϲα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεϲι commemoratur, & τὰς ἀπορωτάτας δοκοῦντας εἶναι τ' Σαρδιανῶν ἐμπόλας, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, ἣ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδένος φυλάϲϲοντος δ' ὀχυρότητα τῷ χωρίου, ϲιϲδέχεϲθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σάλυνκος τὴν Σαρδιων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς δ' αὐτῆ θηϲαύρους Θεοδότου φυλάϲϲοντος· τούτου θηϲαυροφύλακα Λυϲίμαχος ἔταξε μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν ὅϲον ἐλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut exuſtae ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam

σοι αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀφελεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὖ ἴσθι ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτι, τοὺς ἅμα τρόπον ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνης ἄχρι τροῦ τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔτω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας

que jam Crœſum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τὸ τῶν Σαρδιάνων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ· verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τ. Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ ἐξοπλισθὲν, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo diſſerentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρησάμενον λόγοις &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα τρόπον ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οὐδὲ Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζάλῳ ἄμφω &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κροῖσος τὰς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ἐν μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μόχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Daviſio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβιν ἐν Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τύλλῳ] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τιλῷ habent: ſed eaedem Τίλλον recte exhibent Ie. β. c. 17. *M. du S.*

Τιλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croeſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Croeſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, ἔοικά σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς τοιούτων κρίσιν.

75 Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται 80 μικρὸν ὕστερον· φιλόμαλλος δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρόν, ὃ ἀποκίλβει; τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυ-

θη-

[a] οἶδα] οἴδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium*. Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: veteſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος Ἕλλος, Ἕλος Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπίφρων ὁ Σόλων ὠλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλου Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τῆ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Voſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μέ ἐσ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φύσεις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, ἤτ' εἰ χρηστὸς, ἤτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μιξολογισμὸν· μιξολογίστορος γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον διαφθεγξάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CHI. Porro legendum puto καὶ τῇ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σορβμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς περὶ τῶν τοιούτων κρίσεως, *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam ejuſmodi exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.

M. du S.

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν ἐ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τῷ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριβόμβους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξὸν ὠχροὺς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Voſſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς ἐ βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἴσχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio

quis

δήματος· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἐγὼ οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνον οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, καὶ τὴν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ φάρυγι σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod ſemper audio prædicari. MERC. Hoc illud eſt, Charon, decantatiſſimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipſi adſit, niſi forte hoc ſolum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Neſcis enim, quot propterea bella exiſtant, & inſidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, ſervitutes denique. CHAR. Ob iſtud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut ſcis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: ſed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno ſtudio expetitur ab ipſis: verum illud aurum ex profundis terræ viſceribus metalli foſſores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἴντιμον τι βαρύνοιλαι. b Ἐμπορίαι] F. ἰμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλανὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυιχ' ἁπάσαις ἀδελφὸν ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Ariſtoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum eſt illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus foſſor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epiſc. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* T. H.

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ἐ περιμάχητον] Importuna his ſubjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάχητον & περιμάχεσθαι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Caſaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophraſto.* J. G.

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forſan, habere videtur. Ni id ſit, credo aut πρᾶγμα ſcripturum fuiſſe pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἴντιμον hic habet. M. du S.

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluiſſem χρῆμα, vel κτῆμα ſed ſarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus eſt ſollicitandum, quod in Fl. quoque planiſſime reperiatur: alius eſt loci, ut mox videbimus, illud ἴντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri ſtudio petitur, ut ejus poſſeſſionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noſter in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ἐκ δήλου ὅτι τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ἴσως δή τι περιπόθητος, ὅτι ἐ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. πεμβλητὸν καὶ περιμάχητον τὸν φόνον ἐκείνου Jupiter: *Iſocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipſa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit ἀπεῦσα ὅτι περιμάχητος ἴσται, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ὕδωρ ὅσον ἐπύνθετο τε (τὸ ὕδωρ Ἀστυάδου) ὁμοῦ τοῖς πηλοῖς ἡματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *deſideratiſſimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον ἐ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄεσαν quod palam *Dionyſ. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις ἐ θαυμαζομένοις ὑπὸ τῶν κοινῶν βίου πραγμάτων. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde ſibi expetendam ſtatuat, aut adipiſci laboret. Divitiae, atque ipſum illud, quod Charon miratur, aurum: *Aeneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς ἐ ἀργυρος καὶ φανερῶς ἐθέλοντες τοῖς μὲ πολλοῖς περιμάχητον, ἀσφαλὲς δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑκόντος ἁλῶναι. T. H.

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina ſola, ἴντιμον τι ceterae omnes quaſi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi ſane non liquet. Primum dubitabam, an idem ſenſus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione poſſet obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἴν τι μόνον, ὅτι βαρύνον &c. Deinde non difficile videbatur ipſam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderoſæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœſum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auſcultemus ergo.

ἢ ἀδελληρίαν, εἰ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ἀργοῦ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ μὲν Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τοῦ Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίας καὶ βαρβάρου καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœſe, num-10 nam putas opus habere lateribus iſtis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim eſt illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem eſſe redditurum, ſi poſſideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœſe, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti ſunt, ut aurum ipſis e Lydia ſit petendum, ſi deſiderarint. CROES. Ubinam tanta ſit auri co-20 pia, quanta apud nos? SOL. Quæſo te, ferrumne etiam naſcitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τὸν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· ἐν γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ὑπ' Λυδίας μεταπέλλεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτούς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ε Δοκεῖ] Δοκεῖ *f.* & margo *AIW.* male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενον, vel βούλεται.

3. Ἀδελληρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conſervare, modo unica tantum litera, cujus ſpatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, *si μὴ ἄρα ἄτιμον, ὅτι βαρύνονται* &c. Sententia planiſſima, niſi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in iſto auro boni inſit, niſi forte honorificum exiſtimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, ſuoque pondere premat.* Equidem, ſi libri veteres addicant, nihil eſſe cauſae video, cur ſcriptura proba, & intellectu neutiquam obſcura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Uſus eſt verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pentionibus: quare de publicanis eſt frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή· *Æſchin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῶν ὠνὴν Τιμάρχου τούτα ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus uſitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυτρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυώμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis ſuccenſemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non ſolum apud Athenienſes οἱ ἐκλέγοντες τὰς ἀποστάσεις τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo diſtinguatur, ſed alibi quoque noti. *Ariſtides* de ſe T. I. p. 611. B. χρίθην ἐκλογεῖς· & Capito φόρων ἐκλογεῖς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E, qui poſtea de eodem homine rapaciſſimo ſubjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος ἐστὶ παρακλέπτης, ποσοῦτον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἠθροικώς· ſicut a *Demoſthene* dicitur παρακλέπτειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaeſtorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non diſquiro: coactoris certe miniſterium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην ſupra c. II. Praeterea ὡς θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Caſaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, ſed per errorem ſcribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id eſt, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi ſecus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. exiſtimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etſi per me jampridem ipſe animadverteſſem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctiſſimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγειν *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἀπέλεγον ἐκλέγειν *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Caſſ.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* ſunt ἡμιπλίνθια, quorum ſtudioſe menſuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euſeb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyſſ.* T. III. p. 319. A. Τὴν πελυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themiſt.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, ſe Crœſum utique vilipendiſſe, καίτοι ἐμπλήσαιμι τὸν οἶκον πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν ὦν, etſi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντάς τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἣν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαιότερος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ἐθαυμάσαμεν, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν ἔτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμείνω

CROES. Non ſane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præſtet ferrum auro? SOL. Si reſpondeas nihil indignatus, diſcere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui ſervant aliquos, meliores, an qui ab iis ſervantur? CROES. Qui ſervant videlicet. SOL. Num igitur, ſi Cyrus, quos rumores nonnulli ſpargunt, adoriatur Lydos, aureos enſes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur neceſſarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc ſane metallum niſi compararis, abeat tibi aurum in Perſidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Abſit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμείνω] In F. hunc in modum excuſum eſt: ἀμείνω. Κ. τ σίδηρον ὁμολογῶ. Κρῖ. ὅτων &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τ σίδηρον ὁμολογῶν ὑμῶν &c. ac ſi Crœſus, quod Soloni dicendum reſtabat, feſtinanter praeripuiſſet: ſed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῦ βελτίονος] Confer adverſus aurum & argentum pro ferro diſputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philoſophos, praeſertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδῖς] Haec ita ſunt ſcripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intuliſſe ſignificent: ab omnibus tamen hiſtoricis Crœſus auctor belli perhibetur, ſive ſociis Babyloniis auxilium laturus, ſive nimio plus, quam ſibi tutum foret, creſcere rem Perſicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc eſt, *vere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Gloſſae vertant Εὐφημῶ, *faveo*: Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium eſt, δυσφημῶ. Eaedem Gloſſae: δυσφημεῖ, *infauſta loquitur*. *J. G.*

Εὐφήμει] Formula quaedam ſolemnis, quum aliquid infauſte dictum vel factum abominantur, & procul a ſe faceſſere jubent; in qua ne ipſum quidem illud εὐφήμει incaſſum ponitur. Celebrem Sophoclis ſententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacuretne ſenex adhuc Venereae voluptati, reſpondit: Εὐφήμει, ὦ ἄριστε· ἀσμενίσαιμι μέντοι αὐτὰ ἀπόφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα ἢ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς. depromta ſunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδρὰς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγὼν audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti ac furioſo profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates quid? ὑμῖν χαίρει ὀμφακολαλοῦσι ἑαυτῷ βέλτιον γιτνόμενος πρὸς τί; μή τι πρὸς λέξιδια; ἄνθρωπε εὐφήμει.* Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οἷον εὐφημήσεις; *Julian.* Caeſ. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties ſpoliatum eſt templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella geſſerunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Juſtin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mſ. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἅρμασιν ἴσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τῳ τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τῳ τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. reſtituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοτοιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam ſi χρυσᾶν πλάθειν ſcribere noluerit, debuit aut metalla ipſa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Niſi forſan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοτοιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοτοιῶν] Qui ſint aetate feriore χρυσοτοιοί, quae τέχνη χρυσοτοιϊκὴ, ſive χρυσοτοΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, ſic pari poteſtate Graecos uſurpaſſe χρυσοτοιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Gloſſis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοτοιός. *Budaeus* etiam, teſte *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam ſcripſiſſe Noſtrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris auratiis admodum eſt familiare: *Diaſcorid.* V, 173. Ἐφέσιος] Ἡ τῆς ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾗ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λευκῦναι ἐ σιλβεῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμεὺς ἢ χρυσοχόου ἔργον vide *Heſych.* in Θερμαυγρὶς, *Suid.* in Χαλκεῖς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόου complecti obſervat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut ſaepe ſcribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

τῷ τὸ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ἡ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναπαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσει· ἀλλ' ἢν τε χαλκὸν, ἢν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποθεν κτῆμα, ἢ ἔρμαιον ἔσῃ ἀναιδεστάτοις, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγου μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ἡ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, ἡ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἀχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρισάμυον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσει δ' ἐν μικρῷ ὕστε-

ρον

b Ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *AiW.*

42. Καὶ ἔρμαιον] Ἔρμαιον τὸ εὔρημα ἀπὸ προπαροξυτόνου. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ πτῶμα προπαροξύνεται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ πτῶμα Ἑρμοῦ ἐστὶ, καὶ Ἕρμος ἐκλίνετο τῷ ι, ὡσὰν τὸ Ἑρμοῦ. *V.*

a Προπαροξυτόνου] Ita *V.* non προπαροξύνεται, ut Ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχοΐαν *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ περὶ τοὺς ἀργυροκοπτοὺς καὶ χρυσοχόους διημερεύων eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπεῖν τε καὶ χρυσοχόον ἐργάσασθαι. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀκούω δὲ καὶ ὁ λόγος αὐτὴν μυροπωλίου, καὶ χρυσοχοΐου καὶ ἱματιωλίου ἅπτεσθαι ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. f. & pravam mirificae versionis facilitatem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρισάμυον] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Clio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρισάμυον ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι* est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ἐάν μοι παρίστασθε, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρισάμυον] Jure *Gravius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, *obversari animo, menti esse praesto,* dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δύσκα μοὶ παρίστασθον quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρίστατο, καὶ τοῦτο πάντες ἐπῃδῶν. Hinc τὸ ἐξαίφνης & τὸ παρισάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρισάμενον αὐτῇ πρόσκαιρον ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστῳ μὲ ἂν ἐξουσίᾳ & δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγου ἐνδείξασθαι τὸ παρισάμενον Or. XXXIII. p. 410. B. τελέστατον ἔχων, καὶ δοκεῖ, τὸ παρισάμενον λέγειν utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὲν ταχέως, μηδὲ περὶ πολλοῦ ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπιλέγειν πίστεως ἐπίσχεσις enim sive ἐπιλεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπίσχεσις μοι δοκεῖναι, μὴ πλείω τῶν ἐπόντων ἐπιλέγεσθαι δοκῶ atqui sine controversia legendum esse, παρίστασθαί μοι δοκεῖν τι & δοκεῖναι &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίστασθαι ne dicam orationem

ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ ἔφη Κλωθοῦς πρώην ἀναγινώσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπεκκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τῷ Κύρῳ αὕτη εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis, quam tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu imponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπιλέοντα αἰ ἀπερισκέπτως λαλεῖν haec *Suidas* V. Ἀντωνῖν p. 234. ilsum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προῖξ ἄρθρα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρισάρθρα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνον χαλεπὸν ἀδικῶς λέγοντα τὸ παρισάρθρον. *T. H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τάμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Anim. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσα Τεμύρις *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέθρα ἡ Ἀμύργου τῶν Σακῶν βασιλίσσης γυνὴ χρείττων ἦν Κύρου . . . . ἀλλὰ συγχωρητέον, ἢ τὸ ἧττον τῷ μείζονι εἶναι ἀνδριάντων ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης ἢ Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σκαμάβιος quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμύργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὁμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad *A. M.* 3476; cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου δὲ βασιλεύσαντος ἔτεσι λδ, ἣν ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδος nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μασσαγγία facilius oriatur μισσαγωγία vel μισσαγωγίη, siquidem in *Hesychio* quoque Μασσαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισσαγωγίᾳ: hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τῆς Μοίριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγῆναι ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habitu-rum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μὲν τ πατέρα, ἢ μυρία σφαλεὶς ἐν Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελθυταῖον μανὶς ἀποθανεῖται, ἀπακτείνας τ Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὼς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τ ἄλλων, ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, ὗτος δὲ τ κεφαλὴν ἔξει τ ἀσκῷ αἵματος;

Ἔχω δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τ πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τ ἰχθῦν ἀναλεμὼν Νήσῳ ὃν [a] ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Plerique ἀμφιφρύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tis & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croeſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἄπ. τ Ἄπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem αὐθάδειαν πατρὸς fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρὰν antea ſcriptum erat, ut & Ἀκταιᾶ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐδῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ὃν ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις ἔσκεται ἔμμεναι, ex eo Poëtae ſumtum eſt Odyſſ. Α. 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος ἔσκεται εἶναι Υἱὸς· aut Odyſſ. Ε, 450. ἐπίτης δὲ τοι ἔσκομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιρύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιφύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάπειτ' ὄμως ὅ, τ' ἄτυμος ἀνὴρ, ὅς τ' ἴλαχε τύμβου.

Non ἴλαχε', ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισιν δύο χρυσέω τάλαντα,

Non μέσσοις, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Β, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς οὐχέλαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παροῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, παιθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος, ὑπὸ τῶν παρεστώτων οὐκέτι Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας οὐ μακρῷ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ ἡ Κλωθὼ ἐπύθετο. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτὼ, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμε καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. οὐ τοσούτῳ δὲ ἐπαφίεσθαι, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότεροι καλαπεσοῦμαι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν οὐ τῷ σκαφιδίῳ, μήτε circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio prodituS Oroetæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

a Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴν quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικῆς sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παροῳδεῖς] Καλῶς γε ● ἄλλο δέδυς ἐδήλ. *V.*

● Ἄλλον &c.] *Suidas*: Παροιδεῖν, ἄλλην φέρειν· sed ea potestas inepte quadrat *Lucianeo* loco. *T. H.*

Ἀμφιύτῃ] Sic scribas simplici φ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mer.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἀφπλεύσαντα πρὸς Ὀροίτην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου ἀφθόνως idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T. H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πρὸς οὐ ἀμφιύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς ⊂ αὐτὼ, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: ὦδ' ἐπιχειρῶν τις ἐτόλμα τῇ γενικῇ. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄρρενα καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καθῃρημένος. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴν, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Normann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, *ne adverbio* γενικῶς, *hactenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροσωπόλῃ fortasseam impingamus dica, suos illi etiam penates vindicasque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῶς *Aldus*, γενικὴν. *T. H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 220. *T. H.*

Ibid. Ἐπαφίεσθαι] Ἐπαφιέσθων. *J. Br.*

Ἐπαφιέσθων] Probanda omnino est emendatio *Erasmi*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλεονέκτας αὐ-95τῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἕκαστος τὸ ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ [b] δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

[b] Δείματα] F. & P. perperam δὲ χιμαῖραι eandem τ' ἀφανοῦς: in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοια.

93. Τὸν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷς] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρᾷς] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. M. du S.

dæi in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐκπυρίθυσιν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic πυρίθυσιν uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐκπυρίθυσιν] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Nixp. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. τ. λ. καὶ τὸ πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ὑποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἁρμόττοντες τὴν γλίττραν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκευθμῶσι & δηὼν κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοια· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἐκ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνῃ alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲ, quod ſta-

γίαι, ἢ ὀργαὶ, ἢ μίσος, ἢ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὴ κάτω ξυναναμέμιχθαι αὐτοῖς, ἢ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία, ἢ τὸ μῖσος, ἢ ἡ ὀργὴ, ἢ ζηλοτυπία, ἢ ἀμαθία, ἢ ἀπορία, ἢ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, ἢ ἐλπίδες, ὑπερφάνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε ἢ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἁπλήψεσθαι αὐτῆς, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπόμεναι, [a] ὥσπερ ἢ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει ἢ μοίρας ἄνω ὑφικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ὑπεπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρταὶ γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληροτομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτον· τοιάνδε ἁρά τινα ἡ ὑπόπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ἓν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτι μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, incitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato fuso deducentes, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὥσπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπεπλιγμένα P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T.H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, ὑ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ ἓ τὸ ἐκπλήττομαι ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττει ἐνίοτε ἓ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T.H.

24. Ἐπιπεπλέγμενα] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπεπλιγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet.* J. Br.

38. Κεῖσται] Malim scripsisse πεισῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις ἢ τ. γ. ἐξακουσθήσεται τῷ πτώματος. T.H.

44. Τῷ βιλτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐκπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄναλκα τὸν μελάμπτερλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δειμόνων τὸν κείραντα v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάγκαιμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀναστραθεὶς ἄνω μετέωρος ὀφῇ, ἢ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπράγεντος ἢ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὕτως δὲ ὀλίγου ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν χαρᾷ ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἱππάλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ παρεμπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτὸς εἰσέρχεται, ἐς' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἴ αἴ, καὶ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὀπτὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὸν ἀγω-

[d] Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *f.* idemque praefert margo *AIW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ὀλοσχάτις ἐπισᾶσα ἐπεχυράζει τῷ ᾠῷ ὄψις &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ὡς τῷ σωματίου ἐξοικιζούσῃ ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ παιδεύσεων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, deteregam: πολλῶν ἐν τοιούτων παρεμπεμπτέων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐημερίαις πεπιχοῆσθαι σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἴ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθίαν τρόπῳ σινδόνος ἀναπτύσσονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ ἐκ αὐτοῦ πολλάκις τάχιον ἀπόλυνται ἢ γένωνται πεφύκασι· πάντα δὲ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια. Εὐρήσεις τρόπον τινὰ πολλαχοῦ καὶ ποικίλως μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀτεψίαι καὶ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συτέλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρινὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ. T. H.

ἀγωγὴν, ἢ πόλε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτοῦ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν
ὄροφον, ἀπέσοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους ἀφ' τούτου ἑστιῶν, καὶ τέκνωμα τῷ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὴν μὲν εὐτυχοῦντα ὁρᾷ τὸν παῖδα
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν γὰρ ἀθλητὴν πατέρα τῶν Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ ἐπὶ
τὰ ὁρατὰ διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
συναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

sequatur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit, nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὲ ἐδὲ P. & in ora *AiW*. c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταέτης. Hoc notatum invenio ad marginem *AiW*. Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπεισι] Melius ad ἔξει conveniat ἄπεισιν nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτάετης pro ἑπταέτους. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρέμασται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πάνθ. §. 15. ὕθ' ὁ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς πάντα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ὰ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ πρεσβυφόρου τύμου· sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τοῦ ἀσ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe dissitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῂς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον τῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ὧν εἶν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu perveniisset: inseruerisenim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ἄδηλα ἔχει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῂς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius exisimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hac opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῂς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πάθη] *Praetereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅσοι

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

ὀλαῦσαι αὐτῶν καλυμμένους ὑφ' ὧν εἶπον ὑπόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἐστὶ τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ περὶ-μενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γὰρ τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵους [e] φησὶν ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέα τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίσῃ, καὶ ὀπιθυλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, εἰ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γάρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνι-

d Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φῆς] L. φασι.

81. * Ἀγγίλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ἐπὼ τῶν ἐπιόντων. G.

* Ἀγγίλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S.

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγίλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἵς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta. T. H.

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ᾠδήδιγμα. V.

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἐμφυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. F. G.

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς εἰ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere; quae eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fueris & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanus* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quae ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Graecis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero haec ſint regum mala, oppertunum*, vel, *praſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* J. G.

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοιαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἐναργεῖς, ὅτι τῇ θαλάττῃ τὰ κύμαλα· οἱ δὲ βασιλεῖς σὺν ἄλλοις ἐργάσεσθαι βίον, τί ἕτερον διώκουσι καλορθῶσαι τοῦτο; τὸ μὲ βιωτικῶν ἐδίν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . καιρὸς ἐν Κυρίῳ πάντοθεν. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσαι, φυσαλίδας, φύσημα. J. B.

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς ἀλαζονείας φυσιοῦσθαι λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μηδὲν ὑπερφέρον ἔχοντας μὴ θάνατον. T. H.

ἀμφαλιάς; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων ταίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον ἀφρικῶσι· καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσῶμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι χαλεπαὶ πάλιν ἐξερράγησαν πᾶσι· καὶ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔσχον, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἦν διαῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸν Ὅμηρον εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔχων περὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δέησε, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ πρὸς ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὠφελήσω αὐτοὺς, ἀπέχεσθαί μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐπιπονάκαλε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· καὶ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνὸν [b] ἀίδιον ἔστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεναι] Prave *F.* ὑπερφυσάμενα. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀοίδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: αἴδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σοφοκλῆς· Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀποθνῆσκειν ἐπάθοσαν. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησαν πάντες.* Eundem loquendi morem plures explicarunt, *J. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad. *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* D. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. Κ. Η. v. 185. & denique *P. Horrens* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ τοιήδε & ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε Ζαφλεγέος τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κεῖται ἔπος ἄνθρασι, Οἵπερ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ἴσασι δεξάμενοι Στέφους ἐγκαρτέουτος —. Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φῦσιν ἄνθρωπε ἀπροσπόητον βροτῶν,

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῆς τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τ̀ μὲν γυμνὸν οἴχεσθ̓ι τ̀ οἰκίαν δὲ, κ̀ τ̀ ἀγρὸν, κ̀ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, κ̀ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, κ̀ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιχώου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναι τ̀ βίον, κ̀ σωφρονέστερους ἂν γενέσθ̓αι πολύ.

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt : viden ut ſeducti a vulgo hominum deriderit quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, κ̀ ἡ ἀπάτη ἀφατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι ἀφανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν πω Ὀδυσσεὺς τὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τ̀ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῦσαι, ἢν κ̀ σὺ κεκραγὼς ἀφαρραγῇς; ὅσῳ γ̀ πας' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο σύνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῆς ὀλίγοι, ὑ πεπαδεδεγμένοι τ̀ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ̀ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, κ̀ καταγνωκότες οἷα ἔστιν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτύς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τ̀ πολλῶν καταγελῶσι τ̀ γιγνομένων, κ̀ ὐδαμῆ ὐδαμῶς χρέσκουσι αὐτοῖς; ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πας' ὑμᾶς ἀπὸ τ̃ βίου· κ̀ γ̀ μισοῦντες, ἐλέγχοντες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὠφελῆσθαι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. J. & V2. Reliquae Ed. ἀποσπάσαντες. Paulo deterius ad marginem A1W. ἀποσπάσοντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Ed I. praeter P. quae ἡμᾶς. Moſellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio.

βίου, φύλλων γενεᾶ προσόμοιοι &c. ubi vide Scholiaſten, & Junii Adag. in Foliis ſimiles homines. T. H.

21. Παμμιγεῖς] Ut Plauto exclamare maximum; quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖς ἀπαναγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64. Διέπαυε, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ ἀπὸ τῦ μιτάρου καλπουσατί μου. T. H.

40. Οἷόν περ Ὀδυσσεὺς] Homer. Od. M. J. Br.

43. Ἡ Λήθη] Lethes fluminis aqua. J. Br.

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμι, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. J. pro vulgato ἀποσπάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποσπάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποσπάντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. Ariſtid. T. III. p. 577. A. πολὺ τ̀ ἔχθος ἀποσπάσας τῦ πολιτικῦ. Poll. Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὸν ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae Kuhnius ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενναῖοι· πλὴν σάνυ ὀλίγοι εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἔν ἔτι ἐπόθην εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῶν ξυνήγησιν σε ξοικὼς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [a] Ὦ γενάδα] Ὦ γενναῖε ἐ εὐγενίσατε. V.

[a] Ὦ γενάδα] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενίσατε. M. du S. Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἔν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: reperendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱρὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱρῖα violatorum ἱρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί οὖν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πίλον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλιέγης· ὡς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασάμεθα, καὶ μυρίσαμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἐτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* repetes Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam inveniisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρῶνται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburunt sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima?

ἤδσι τὰς λίθας, ἢ χρίσι μύρῳ; οἱ δὲ ἢ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῦ χαμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίσοί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γᾶν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς σὶ ᾅδυ· πεπιστεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε [b] περιπτομένας [c] τῦ κνίσαν, ἢ τ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῦ βόθρυ τὸ μελίκρατον. XAP. Ἐκεῖνας ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

[b] Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἷονται, quod & in ora *AiW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. [c] Περιπτομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat πεπιττομένας· pejus in *V2.* & *P.* πεπιπτομένας.

probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἕρμ, ὁ σίφων ὁ ὧδε Νικαιῦσιν ὁ πάντων ἀνθρώπων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus:* nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πωλεόμενος. *T.H.*

69. Καίουσι .... δεῖπνα] Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *silicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πέτ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνῆν τὴν κνίσαν ἢ τ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελῆ) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *cœna, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιδιπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ὁ πάνυ ὁ Θήμις, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluisse quasi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Verisim. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λύχνους, mirum errorem committit ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε σκιὴν ἰώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντι ἐναγίσματα· ἢ γὰρ ἐκείνου καταχίζαντες μύρον, ἢ τ σίφωνι ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι ἢ εὐωχοῦνται τὰ παρασκευασθέντα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium conſecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαίειν τάφον dici solet: *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολίμιον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ absurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuisset, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi malucrit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστεύκασι] Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant, quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. καλλικαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, ἢ δὶς ἀνελθεῖν, ὡς μετάχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἴονται pro his habent: sed cave mutassis. *M. du S.*

75. Περιπτομένας] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet πεπιπτομένας· reliquae πεπιττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ἂν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεὶτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιθανώτατος. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ὃς εἰδότες ἡλίκοις ὅροις ἀφεκέρι τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἴσθι· καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβον ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσον Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulcra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

a Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex versus norma: in ceteris ἴλαχε corruptius in *V2.* ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγων αὐτούς] Legendum *κατάγοντι αὐτοὺς*. *J. Br.*

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμὼν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄφενος δὴν ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐφεύρῃ. *J. Br.*

Κάτθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβον ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενον contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B2.* & *P.* recte ἴλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἴῃ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἴῃ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Troja promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, ἣ σῆμα περίκλυτον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ Ἑλλησπόντου βαθείης

Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος ἐχ ἰκὲς ἀκτῆς prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhœteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας ἀφυλάκτους ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiastes* exponens ἀφανθῆναι legerit ἀφυχθῆναι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,

funt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

Γυμνοί τι, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαίλλεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ [b] Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπίσω ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι ἀφορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ πωλῆσαι, μηδὲ ἀφελέσθαι τὸ Ὀσκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπο-

[b] Ῥοιτείῳ] F. vitioſe Ῥητείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent ἀβρόροοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum ἀφυέναι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & ἀφυέναι primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch*. Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας ἀβρόροους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπιέσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀναέψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχόσω, licet uſus verbi ἀναπτεῖν me non praetereat. *AElian*. Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν αὔραν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὃν ἐξήκοντα δὲ ἡμέρας τελίας γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot*. VII, 59. ἐς τοῦτο τὸ αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνείψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph*. Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet πωλῆσαι μηδὲ ἀφελέσθαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere*: *Heſych*. Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare*. *Theophraſt*. apud *Harpocr*. in Κεγχρεών· τὸν ὑπὸ τῷ μιτάλλων κέγχρον ἀφυέναι· non aliter intelligendum puto in *Xenoph*. K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες & ἱστάντες & ἀφυέντες & φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam ἀφυέντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη & ἐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyria*. Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν δὴ Νῖνος πόλις ἠφανίσθη ὥστε χωρίον μὴ τὸν τυχὸν κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, ᾗ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον, ᾗ μὴ πολὺ ᾗ αὐτὴ ζηλωτὸν ἐποίησε, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ᾗ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· ᾗ μάλιστα τὸ Ἴλιον· ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταγελῶν ὅτι τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι ᾗ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, ᾗ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· ᾗ τὸ περιδοξότα-

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. *V.*

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε μὴ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, ᾗ τελέως δὲ κατεσκαμμένων, ταύτης δὲ οὐ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ἔν φασι τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis; & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἐρημωθὲν παντελῶς testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃρέθησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἴχνος ὑφίστασθαι τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata; nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur semiustarum urbium cadavera, ter-*

mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ἔχον, καὶ τὰ βόθραια ὅλα. Ἰνάχῳ δὲ ἐν δὲ τάφρῳ ἐν Ἀργει ἔτι καλαλείπε). ΧΑΡ. Παπαὶ τῶ ἐπαίνων, Ὁμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμενα Κλεωναί.

Ἀλλὰ μελαξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδεω, τὸν ὑπογράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

a Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. ſed malim αὐτῷ *J.F.R.*

b Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rumque ſub eodem adſpectu ſumeret. *T.H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Bt.*

Βαβυλών] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe *Eὐχ.* c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte mentinit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ τὸ μέγαν περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J. Br.*

Ἡ τὸ μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀχαϊκὰς ἐκουσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cætera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου δὲ ἐν δὲ τάφρῳ] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφρῳ reſtituiſſe τάφρῳ. *J.J.*

Ibid. Τάφρῳ] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρῳ] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἐρετικῶς δὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγότας παστάλους πρὸς τὸ τὸ πολιόριον ἐρύειν *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commentorat *Xenoph.* Ἐπ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὑπεστρώθη τῷ Διῒ. Δίρους δὲ αὐτὰ σφίσιν ἐς τὰ μάλιστα, πλὴν τὸ ἐν Λέρνῃ, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἰρὴν καὶ εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaid. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almelov.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II, p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelædamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium* egiſſe. Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ οὗ μὲν αὐτῶν, οὐ μὰ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν πεδίον λάβοιεν τόπον ὅθεν ἡ Αἰακῶ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν ἐνθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μέν, καθὰ ἔφαλλε, σὺ δ' ὅτι τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ἐγὼ αὐτὸς νεκροπομπῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ ἐκ ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, εὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φαυλῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripseris sanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fuerat adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *aut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam insicite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit:* Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐπιλείψασα ὑφὸς* inferendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τι* sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ ἴδιον τραυμάτων αἵματι*, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι.* Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant. operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τροπαίων] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum *εὐεργέτου* adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲν ξένον τὸν ἐλθόντα ὑμᾶς ἢ χρήματα δόντα, ἢ εὐεργέτην ἀναγραψάμενοι ἐξέσω. *Vid.*

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. ΑΛΛ' ἐν γὲ τοῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἰ τις οὕτω κάληφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δραμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵτινες οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακυόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὸν

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταβραβεῦσαι τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων τὸ μὲν θεῖον ὑ • δεῖται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ ἀλόγως· ὅλον μὲν τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου ὁ δὲ ἀλόγως πρόσωπα ἔχει ἀλόγοις ἀλογιζόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδον τὸ κύριον, καὶ ἡ παρήγυρις, πρὸς ἣν οὖν ὀλίγοι ἐθύουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς· ἔτυχε θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

• δέονται] Ita *V.* δεῖται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime præcedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἰρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷα ἐστὶ τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάριεν δὲ ὑδὶς λόγον· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι· male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάριεν δὲ] Θανάτου δέ. *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Κάληφις] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ Ε'. Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις καικοὶ. διὰ τὸν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κίφαλον, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες καὶ στρέψαντες. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ὥστε ἄρα βαθέως κατέκειτο αὐτῆς ἡ τῶν [a] ἱρείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἀφανεῖ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως παρορμώντων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερεῖων] Ἱερῶν P. *AIW.* b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον παῖδα καὶ θυγατέρα, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ὁ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάτοπτος, ὁ Μελέαγρος τὸ Ἀταλάντης ἱρὸν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ ☾ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῷ τὸ κάτοπτον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἦρχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὸν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Ista totidem literis in *V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἁπτέλαι spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ θεοὶ] Pro θεοὶ, *Dii*, legendum θεῖοι, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἐφ' ἃ. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex *V.* eff. φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restituni. *M. du S.*

Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὰς τοσούτους φόνους] *AEtolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καὶ μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mss. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν· quamvis & sine Mss. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καί μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius.* At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ἂν τὰ ἄλλα πάντα ἀπεπλῶσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἂν τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφαιρεῖσθαι ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἐτυθείς. In Parasito: Ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεῖ τιμωρίαν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ☾ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπαίειν εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Lucianni* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

δωδαίμονας εἶπα τις ἂν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι [d] τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἀπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. ὅτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

[c] Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύσει L. [d] Τὸ μέν] In cunctis Edd. fuit τὴν μὲν, & deinde τὴν δὲ· quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρός φησιν, ὅτι οὐκ ἦσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπιδημήσαντες εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖ εἱστιῶντο ἡμέρας. *ib. V.*

¶ Ἐπιδήμησιν] Malim fere ἐπιδημοῦντ quanquam infra *Scholiastes* ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὄλυμπίαν. *T. H.*

tem lib. I. Κύρου, ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἑκάστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινας μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προεπτὸν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιοῖ τὸ ἀσκεῖσθαι ἑκάστα, ὥστε, ὁπόστα δέοιτο, ἔχειν ἂν παρασκευασμένους χρῆσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προεπτὸν, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Caterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicendum, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ· τοῦτο γὰρ ποιοῦσα, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετῶσας θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε πειθομένους παρέχειν τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπίθανόν μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἐμοὶ δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ἐν τῷ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. J.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οὐσίαις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οὐσίας *aliis Deis ad domum Ocnei profectis.* Ἐν Οὐσίαις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οὐσίας. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τῷ τῆς γραφίου, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστίππου, initio Lapitharum; ἐν Φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς Διδασκάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμπάκα, εἰς Παυσανίαν, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Sympos. ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνα. *Aristophanes*, εἰς Περικλέους. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. J.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ἄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πολοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μὲ . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A V.*

Τὸ μὲ ὀγ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus, quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorstius*, reperimus. *M. du S.*

35. Τοῦ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸν μὲν τὴν Αὐλίδα εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸν μὲν ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο καὶ τὸν Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλῳ. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνα, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀπισάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, διαλογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σε τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὀπίσω τὸν βωμόν· σὺ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα πεπονθότα, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν ὕστερον καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τὸν ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, καλέσας τόξασε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τὸν Ἀπόλλωνα ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *f. Alw.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. insederat vitiosum ἀπῄει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐκπεπλεῦσθαι εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει ὅτι· ὁ γὰρ Ὅμηρος οὕτω ἐννέα ἐννέας. *V.*

41. Ὤνια] Πράσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τὸν ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναύλοχος τρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῶν mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννέας darent, quum in *V.* prostet ἐννέα. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

† Ναύσταθμον] Legunter apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam immutes. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, † Καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸν. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν Αὐλίδα] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲ γὰ ἑκατόμβην] Rectius Mss. Anglic. doctissimi *Golmani*, ὁ μὲ γὰ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲ γὰ ἑκατόμβην] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ὁ μὲ γὰ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲ γὰ ἑκατόμβ.) τὸν μὲν ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τὸ Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲ γὰ ἑκατόμβην] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Gravii*, pro ὁ μὲν γὰ Ἑκατόμβην legitur, ὁ μὲν γὰ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Flo-

ren-

mentionem; volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Cœlo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

βούλομαι ϗ τἆλλα εἰπεῖν, ⁶ἃ περὶ αὐτῶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τὸν ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ ϗ Ὑακίνθῳ ἡ Φόνον, οὐδὲ ἡ Δάφνης ἡ ὑπερφίαν, ἀλλ' ὅτι ϗ καταδικασθεὶς ὑπὲρ τῶν τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἄξος ραπισθεὶς ἀφ' ἑστίας ϗ τοῦτο ἐκ τῆς οὐρανοῦ καταπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ ϗ ἐθήτευσεν ὁ Θεσσαλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, ϗ ὁ Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, ϗ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, ϗ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

⁷ᵈ Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα συμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, ϗ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, ϗ Προμηθέως, ϗ Κρόνου, ϗ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ἅλης ἡ τοῦ Διὸς οἰκίας; ϗ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, ϗ τὰ τέκ-

c ᵃΑ] Ἄγε L. d ᵃΗ γὰρ] ᵃΗ γαρ *Fl.* ut in his particulis saepe solet.

64. Κἄξος ραπισθεὶς] Ἐξορισθείς. *V.*

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojae ab Minerva redemisse. *J. J.*

Ἢ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime sane. Vulgata ἡ. μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα κ. τ.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σοῦ τ' ἐπέων] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καθυδρύσηται] Hoc est, *pudore incusso exoraverit*: nam ὑδρωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτῶν ἡμιόνους] Eadem rhapsodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων δυσώνυ] Apollo enim ob id tatem suam in ipsum Jovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra Σ. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἄξος ραπισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἄξος ραπισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρυσόμῳ] Quid si legamus χρυσόμιν; & mox, ὅτι δὲ ϗ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι ϗ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήδιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, γυναῖκα δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τῆς θνητῆς καὶ ὑβριγενεῖς γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι [a] καιομένης, ἁρπάσαντα

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

a Καιομένης] Καιομένης Bz. P. A. illud ἀτελεστέρων veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῆ † Περσῶν ἰφαδίᾳ τῆ ἀδελφῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τοὺς βασιλείους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὴν βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀντειπόντες, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφοῖν ξυνοικέειν ἄλλῳ γε τῳ νόμον § ἐξορμᾶσθαι, ὃς δικαίζει τὰ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὃ τι ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσίας male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Scholiaſtes*, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἐὰν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφὸν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῆ Περσῶν βασιλέως· niſi fatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῆ Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἤρετο τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus καλοῦν & κωλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλέως δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεξήρηντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. *T. H.*

§ Ἐξορμᾶσθαι] V. Ἐξωρμῆσθαι: hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπείς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem, doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fœlix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Iſ. β.* c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ιλ. 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ξέξέτεμε, τὸ ὠδῖνος ἐνέτασης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνθρ τὸ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτλιν, καὶ ὁ καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σποδοῦ πλέων ἀναπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὸ πόδε· χωλεύεσθαι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἦπαρ ἐσημέραι κολάπτοντα.

Οὗ-

b Πυρίτλιν] Πυρητὴν G. P. πυρίτην vel πυριτὴν notatur ex L. πυρδιτὴν *J. V2. AIW.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπηέμιον] ¶ Ὑπηέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας ᾠὰ μίξεως. *V.*

¶ Ὑπηέμια] Haec *Suidas* ſuppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T. H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Περσὶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπηέμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπηέμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπηέμιόν eſt ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida ſeu ſellularia quæſtum faciens*: ſed πυρίτλιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτης λίθος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρητὴν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρητὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo ære*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *J.* πυρδιτὴν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὴν. L. πυρίτλιν vel πυριτὴν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorſus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφθη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάνακτ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Troiæ ulcisci poſſet, de turri præcipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν ἓν ἐξετέλεσε τὴ καλλιλωλ ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀχνυμονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος ἴσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπη τῆς λεόντων φέρουσα· ἢ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὅστις πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rhean vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τοὺς λόγους αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιηταῖς ἀναπτάμενοι καὶ τῇ αὐτῇ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ὁδῷ, καὶ θεασώμεθα, ὅσους ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄστρων καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὸ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν ἔφη Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑφειμένῃ δὲ καὶ ἀνακεκλασμένῃ μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ὅπη τις νώτου γανοειδοῦς, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξεστι δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *Ald.* Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova sententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. Δ, 426. Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ὑπὸ δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero:* ut & illa ἱλισταμένη περὶ καπνῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀσπαρομένῳ κίονας ἱλισταμένῳ περὶ καπνῷ] Il. A. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένῳ] Κιόνα δ' ὑμιὸν ἶκεν ἱλισσομένη περὶ καπνῷ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικεχρότες τῷ καπνῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Naſum nidore ſupinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuiſſas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὧραι αἱ μοῦσαι] Idem Musæ epcom. *Athen.* lib. 1. *Ariſtoph.* *J. B.*

64. Ζευ-

ficina omni artis instrumento plena; rum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar hauriéntes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & consessionem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀλάμενον ἁπάσης τέχνης· μέ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, ἡ δ' Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντας ὠφελκαλλῆ ὑπ' Ἡφαίστου κατασκευάσθη.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Διὶ καθήμενοι, (περέτω γάρ, οἶμαι, μέγα ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντη περιβλέπουσιν ὀξυδερκέστατοι, εἴποθεν ἄφλογα πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσαν, ἐλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μὴ θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ὑπεκχυνόμενον τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα κινοῦντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἰμυῖαι, ἢν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ τῶν θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι σοφοὶ τοιοῦτοι, καὶ ἀκόλουθα τοῖς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ἄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρασαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

50. Θρησκείας] Λατρείας. *V.*

64. Σωσίπολιν αὐτοῖς] *Pausan.* in Arcad. Οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα ἄνθρωποι ξένοι ἐμοιγε ἐς ἀμφισβήτησιν ἔρχονται ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόῤῥητος] Forsan ἀπόνητος vel ἄπορος, ut *Nilus* c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus: ἀγράδας* vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὅπλα ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δήλιος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος ἢ Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ ἢ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ ἢ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος ἢ Ῥέαν· καὶ ἢ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι σφᾶς αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον ἢ Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῶν δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι ἢ Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐκτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, καὶ ἐν Κρήτῃ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graeco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀέστιοι δόξωσιν εἶναι, εἰκόνας [d] αὐτοῖς ἀπεικάζουσι, καταλέσαντες ἢ Πραξιτέλους, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα *F.* b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *Va.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *AIW.* c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖ; d Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim διαλογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, ἢ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρυξὶ τίθεσθαι καθέζεσθαι. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & *Ex. Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γεγωτῶτα Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ἐ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſanissimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ἐν ἥρι τ' ὄρας, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τ' ἀπαρχὴν ἔχοντα τ' γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton, quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριέστατη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἡρέθη αὐτοῦ [Διάφιλος] νύμφῃ μιᾷ, ἢ ἠμέλησε καλῶ ὄντι ἐ νέῳ, ἢ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρώτου ὑπηνήτου abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ὁ ἀπαλὴ τῇ ὑπήνῃ. in *marg.* p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. *Descr.* c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου ἐ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίων ἁμιλλῶν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὸς πίνει] Ne cui fraudi ſit illud ἄλαι, notanda

viderint Deos ; fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum ; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

θεοὺς οἰόμενοι, ὅτε ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δὲ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δὲ ἔστιν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ἔστε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ἔστε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μέλαν λιθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅπαξ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ὑπνώσῃ] Ὑπνῳ τὸ γένειον, δηλονότι τῷ ὑπνῶσθαι, ὑπαιθριάσαι καὶ ὑπνώσῃς ἅπαξ, ἀκμαιότερον. V.

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ δὲ ‡ τῆ Ἠλειακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος ποιησάμενος Φειδίας, ἵνα ἐκ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐκδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἦκεν τῷ ἀγῶνι, ἄκλεὴς δὲ ἡ μαθήσεται, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, ἐν ᾧ ἡ προκαθήρατο οἱ θύειν μέλλοντες. V.

• Ὑπνῶσῃ] Lege ὑπνῶσῃ ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπνῶσαι καὶ ὑπαιθριάσαι τῷ γένειῳ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαιότερον in *V.* ἐκμανέστερον. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Salmo*, explicatio ad τὸν ναόν. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλειακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλειακῆς γῆς. Coll. *Elidae*: recte. *M. du S.*
Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἠλειᾶ, cui *Matth. Sladus* adscripserat, Ἠ— *quae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς Ἠλειακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat : κτητικὸν Ἠλειακὸς a *Stephano* consignatum. Idem liber κατασκεύασεν pro κατεσκευάσατο Ed. A. *T. H.*
§ Μαθήσεται] Coll. φθῆ male. *M. du S.*
¶ Προκαθήρατο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήρατο, in altero legatur περικαθήρατο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata ; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεανίσκοι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quæ Græcis inprimis familiaris, ut videre est in ἅπαξ πέντε, ἅπαξ τεσσάρων, quæ Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? δὶς πέντε ergo est, *quinto quoque* ; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eâdem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Πρ. c. 20. Hæc in tironum gratiam fusius enarranda duximus : nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θυμέσεσι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσῃσιν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκτὸς, ἐκτὸς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dicto ad *Pausan.* *J. B.*

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ στέφανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' εἶγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲν ᾖ ἀχρὴς ὂν τὶ καλλωπίσωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύσαντι ὀφθαλμοῖς ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ, γογγύζει τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημεῖν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλεῖν. τίς ἂν οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παρίεναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὰς ἔχοι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἐσήκει αἱμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ὅπου πᾶσι δὲ τοῦς ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τε αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ

caprarius, alius quidam tus: stet libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum (ne quod *imparum aut* parum idoneum macient) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cyclops ille secans, & exta eximens & cor protrahens, & sanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V. ἔρχ. c. 17. *Apul.* Milesi. IV. & in Appl. & *Salmasium.* *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quum immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Consule *Ostrannum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι ἐδεῖ κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια ἔ ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειον ἐστι· τὸ δὲ σίφων, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe σίφων pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2. G. 528. - *& socii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ὅτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιῶσιν, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi suspecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid si igitur ὑπόφωνον, vel potius ὑπόφθογγον; *J. F. R.*

16. Προγράμματα] Vid. *Orig.* c. Cels. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὰς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyss. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ π.] Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διασκιδνάναι] *Homerica* dictio, ut & versus sequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res est ex omni genere Scriptorum notissima. Tangit iterum Ζ. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res coram sunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Cels. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philostr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hirenus Mendesius* Panis symbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Aegyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διόσπολις. & *Clem. Alex.* προτρ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colit! CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

& vs. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos sumamo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illustrissimus. *M. du S.*

39. Δαπάνημα &c.] *Homer.* Il. Φ. 487. Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαπάνημα ἔμμεν ἐλοῦσι. *J. Br.*

Δαπάνημα] Il. Z. 150. *J. M. G.*

42. Καὶ ἐξυγραίνουσι] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυγραίνουσι] Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

κνίσσα θεοπέσιος, ἣ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν ἀθρόα κιδνᾶται· ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἄνθρωπος τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποιῶν χρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ἄλλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ἢ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγημένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ὀπίθεν [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξυρωμένων πρότερον· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλους A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγημένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἴκας, ἴκας ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεν βέβηλοι] Male Angl. βεβήλους. Callim. alii Καρδουλαεῦ, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεν βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴκας, ἴκας ἔξω βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεν βεβήλους· *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſtoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum*. *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀκούσω σιωπᾶτε· Θύρας δ' ἐπίθεν βέβηλοι, Πάσω ὅμως (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ.* v. p. 59. & *Grot.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ἐστὶ δὲ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὐ πάνυ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπους τιμῶντες, ἀλλ' ἐπεὶ τοῖς

μίων, ἢ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεται τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γράμματα πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ πάντα ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται τὰς στέρνας ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὃν

quam, ut ab hostibus & gigantibus seditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μυστικὸς] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὐρίσκεται βοῦς ὤν, ἢ ἔχων τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐστηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἀπόδυτον τὸν τῆ Νείλῳ ἐπιδυλλόντων σημείων· quare mirum non est εὐστηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπίθεσθαι χιλεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀποδυκλικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROPHANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse Vir Amplissimus tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οἰκέται εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & si quis alius adsit PROPHANUS & agrestis AURES SIBI VANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ixτ. 882.

— Τό δὲ μὴ ἐκεῖ σόμαι σὸ πύλαις
Καθίζω δυσκιπέραλον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλίσχρῳ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
Ἁρμόδιαι.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, ritu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμῶ] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμῶ] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τὴν μὲν ἄλλην κομῶσιν, τὸν Αἰγύπτιον δὲ ξυρῶντας. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλὸν . . . τὸ πύθῳ] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* scriptura, ὑψηλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρωτίστῳ χειροτονούμενος] *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutuatus est ab *Erasmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῇ δίκτυῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς κηλάζουσιν ubi *Benedictus*

in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulga-
60 ribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, igno-
65 rantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτι περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ [a] φιλὸν ὅπη τὸ κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τὴν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τὴν πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅπῃ τῷ προτέρῳ χειρόνευμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτικῶν βοῶν. ταῦτα ἅπερ γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεινά μοι δοκεῖ τὸ μὲν ὀλιγωρήσοντος ἀδένος, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τὸ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τὸ δὲ ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

a Φιλὸν] Ὑψηλὸν P. *f.* ὑψιλὸν ad oram *AtW.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου· illud poscunt ὀλιγωρήσοντος & γελασομένου.

59. Καὶ τὴν Νίσου ἴχοι πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἴχοι πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ὤν, ἴχνη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς λυπηθείσης ἀνάγκη ἦν ἁλῶναι τὴν πόλιν, ὃς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ὤν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἴσχυεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ τὸ σὸν ἀγελαῖοι διεξῆσι αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον ἃ δὴ μάλιστ' ἐν ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ πρωτίρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. dicta. Ἐπιδιασκοῦσαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ πρωτίρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γράφειν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῷ μὲν . . . τῷ δὲ] Hic & proxime supra ad τῷ μὲν respondet τῷ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἴνα & ἵνεσι, etiam quando fere pro ἔξεσι pronuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν σὸν ἵνες' εὐχημοσυνῶν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. σὸν ἔσω εὐφραινόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) σὸν ἵνι τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἵνεσι, τὸ μὲν πρᾶγμ' ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ σὸν τὸ Αὐλίδ — ἁρπάσαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ZETΣ.

ΣΥ μὲν ἀμφιτίθει τὰ βάθρα, καὶ ὡδὶ σκεύαζε τὸ τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ φησὶν ἐξῆς ὡδαγαγὼν τὰς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσι, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

TU scamna dispone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Aristippo: κατεγίνωσκε δ' ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν οἱ ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντες, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE. M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philosophorum sumit pro ipsis Philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸ ἄριστον βίον πωλῶ, τὸ σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum Vir Eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum*, &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuisset in anterioribus pro ὅστις ὁ Πυθαγορικὸς κατάσηθι, dixisse Noster, ὅστις ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi Philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur Philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸ πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διάδημα. Βίος ἑστὶ νὴ Δία. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τριφῆς; τίς ἀνεῖται τὸ ἀβρότατον; Respondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quasi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀνθρώπων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magister* hunc semper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J. J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic designet pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi, nec enim adsentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* significare dicit, hic & in Aristippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo, καταγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν οἱ ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντες, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere; quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues sine corpore vitae.* Sed retinet βίος solennem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναπείθοντες, cogit. *J. M. G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas Philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοσοῦτον παραυτίκα τὸ ἀργύριον καλὸν καλεῖν, εἰς τρίτα ἐκτίσει, καλῶς ἔχοντας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ ἀμελετήτως, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἄν.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominem?

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσιν, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσιν inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ἵνα πωλοῦσιν ἐκδωνίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλῶ & in ῶν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν *legas* tantum ἀποκηρύτομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsena regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλὸν καλεῖσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίνειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλὸν καλεῖ ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλοῦσι, τὴ ἔκτισιν, καὶ καλοῦμαι ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ὑπὸ Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. I.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vitam optimum, vitam virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βέλε); τίς εἰδέναι ἢ ξ πάντος ἁρμονίαν, ἢ ἀναζῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἰδ, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostūram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῆ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον ἢ ψυχὴν ἐργασάμενος, ἢ τ' ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τ ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, ἢ ἀφωνίη, ἢ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλιστε ἢ Κροίσου παῖδα

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τὸ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι, εἰκότως τοῦτο λαμβάνει τὸ νῦν ποιούμενος ὁ Πυθαγόρας. G.

21. Τῷ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν σωζεσθαι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῷ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M.du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium.* Intelligē vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M.du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rietershus.* in Porphyr. p. 29. b. M.du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul.* J.B.

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Rittershus.* ad Porphyr. N. 19. M.du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M.du S.

50. Ἃ σὺ δοκέεις τετράφα] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt *decem.* (δ'. γ'. β'. ἁ. ἅτινα μὲν ἐν ὁ δ' δίκα) τρίγωνον δι ἅτινα. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τριγώνους, τετραγώνους, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ τοιούτου τοίνυν ἀρξάμενοι οἱ τ μονάδ, ἣν δυνάμεις βούλου) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑπτάγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς· τ μὲν τ μονάδ, δυνάμει ἴσως τρίγωνον, πολυ-

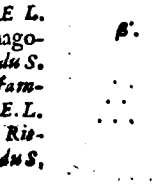

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque & forma cassa moveri?* Ad hæc intelliges

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μὴ τ σιωπὴν, ὅμως καὶ τ πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικῇ καὶ γεωμετρίᾳ ἐπασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, ἔπειτα σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, ἃ πώποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱεράς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τοῦτο ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ καὶ ὁκοῖα ἑάστα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. ἐπεὶ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέεται. καὶ ὀπὶ τετέοισι

[a] *Μουσ. & γεωμ.*] Ex Coll. *G.* haec enotavit *M. du Soul. Μουσικὴν & γεωμετρίαν*] γρ. μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ἐπασκήσεαι. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, *Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεαι*· sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἄσκησῃ*.

πλευρὰ μονάς· τῶν δὲ ἐναργείᾳ πρώτου Δ. (τῶν Γ.) πλαγιὰ δυάς· τῶν δὲ δευτέρου (τῶν ἓξ) τριάς· τῶν δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλαγιά. Ἔντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ συμπεπλεγμένων τῶν πρώτων τ εὐθυγράμμων χαρακτήρων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γὰρ τὸ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλαγιάν· ὁ γὰρ τέσσαρες τούτου πλαγιὰ, ὃς ἐστιν ἀρχὴ τ τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν ἔν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἰδεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ι'. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τ δ'. ἔτως·

Ναὶ μὰ τ ἀμετέρᾳ ψυχῇ τὸν παραδόντα τετρακτὺν,
Πήγαν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. *G.*

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. *T.H.*

51. *Τρίγωνον ἐντελὲς*] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo.

. .
. . .
. . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. *J.P.* a *G.*

52. *Ὅρκιον*] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Isid. & Osir. 679. idem rursus omnia quæ illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam *Πτα.* c. 5. & *Brod.* Misc. II. 6. & nostrum iterum *Φιλοπ.* c. 12. *Rittersh.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. *τὰ θεολογούμενα τ Ἀριθμητικῆς*, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. *J.F.R.*

69. Λέ-

σι δὲ, γνώσεαι † θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρέοντα, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πολλάς; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognoscis. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ † θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον * δίεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τῶν κωδύλων καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγεν ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

* Δίεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset *ἰσδίεσθαι* vel *ὑποδίεσθαι τὰς ψυχάς*. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. H.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀναπεπταμένου λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπνῳ ὁρωμένου ἔστι δὲ ἀναπεπταμένου τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. V.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀναπεπτῶτα & Φάσμαλα. T. H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. *M. du S.*

74. Τυχήιον] Vide *A. Gell.* IV, 11. *A. V.*

Τυχήιον] *Jamblich.* N. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ ἴν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* *J. B.*

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνα εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, ita μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνῳ δὲ ταύτης (ἑορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄστομος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Schefferus* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro οὐ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ', ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσκύπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φρενός.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛΑ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, οὐ γάρ, ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώναξος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἄλλο. ἀντὶ τοῦ, οὐ γὰρ ἄλλο. Ita hic *Scholiastes*, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro οὐ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω καπῆς, ait, Ἀντὶ τοῦ, οὐ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ καπῆς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώναξος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ οὐ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γάρ, pro ἀλλὰ ἐ γάρ & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δαῖταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] εἰδέ' ἔν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. οὐκ ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα· [b] φύην. ἐνηβέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς σεληναίην νυχὶ μεμερημδιηκόσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι; quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque εἰδέ τι. B2. εἰδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. εἴδ' ἓν τι. ὁ Ἐνηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐνηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐνηθῆσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ἐγὼ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiastem* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσατ' Ἰσπάνακτος, ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἄνυτ'. ἐγὼ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ἐγὼ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysius herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκεδύην Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λδιοπλήθης ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
—— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ἐγὼ γὰρ ἀλλὰ pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ἐγὼ γὰρ ἀληθῆ, ἐπιστώσους Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κυδαντίδης ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν Μακεδονικῶν. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἀληθῆ. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ, ἀληθῆ, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ἐγὼ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ἐγὼ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσατ' Ἰσπάνακτος. ἐγὼ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ἐγὼ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροί. pro communi ἱεροί. Qua in voce passim in Ἀτρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐνηθέντα] Turbant hic codices R. ἐνηθέντας. Fl. ἐνηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere hon est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam

γόμος, κυάμοισι τὰς ἐψηφους αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεός, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε δὴ ὠνησάμενος τὸνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ ἢ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν ἄλλον ὧδε γάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῳ τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ ὑπὸ Φοίβου. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλφιτόμυων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, εἶτα ἁλίᾳ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βολῇ καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀπὸς ἂν ἐπανέλθοι μετ' ὀλίγον, ἴσμεν ἂν ὀδμὴν ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμακησάμενος λίαν τὸ κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται πρόσφρησιν: (ſic lego, non πρόσφορα aut πρόσφορον) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ τῶν γονέων εἶδος. Quid igitur? γόνον dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano αὖτε τῷ αἷμα? an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quae Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἐ Θεανὼ ἦν. Τούτους δή φησιν αὐτὸν ἰωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρα-

7. MERC. Vîne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶλα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἴελθε, καὶ περίθι ὦν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τ' πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ὅτῳ κακοδαιμόνως ἀφηκειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἐπιδεικ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ἔστω ὁ Σινωπεὺς λαὸ τῷ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδρια γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἦν χιτὼν μακρὸς καὶ τριχοῦς, ἅτε ἀγροικικὸς, κατὰ τὴν ἀρίστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ‡ ἑτερόμασχαλον. Ἀχιτώνιστον δὲ ὠνόμασε τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι· παρὸ καὶ ἐξωμίς· ἡ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

δ. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξίνου erat in V. & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντου. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. T. H.

† Ἐξωμίδρια] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἑτερόμασχαλον] L. ἑτερομάσχαλος. M. du S.

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμίς, Heſych. in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad AElian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit Harpocr. in. Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Schefſer.* Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. M. du S.

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. G.

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quae urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis praecedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariae lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quaſi ὠμία inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς δ' ἐλεύθερον] Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a praedonibus revera veniiſſe in Greta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 986. 1. & *A. Gell.* II. 18. M. du S.

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thoma Magiſtri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὀθίσῃσης, πολὺ πιστότερα χρήσῃ τῇ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ γε τέκνωμα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τέχνην ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῆ· κάλλιστον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καίπερ, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. ἔχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτης ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος, ὅτι τὰς ἡδονὰς, καὶ κελεύστους, ἀλλ' ἐκείνου, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δὲ

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

a Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AIW.* quod paene vulgato praeferam. b Διῆρκε] Ad oram *AIW.* notatur διῆρται quod ſcriptum fuerit pro διῆρται nam διαίρω & διαίρομαι ξύλον vel ῥάπτομαι utrumque probum. c Λεοντῆν] Λεοντῖν *BI.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τθασὸς] Πρᾶος & ἥμερος. *V.*

31. Θὺ κιλδιτὸς] Εὐφυὴς ἐπίτηδες τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχων. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφου] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laert.* VI. p. 143. B. C. ait, πατρὶ τότε ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀρτῶν τε καὶ ταριχῶν, καὶ λαλογόμων. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eund. ibid. C, D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφου] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J.F.R.*

52. Ὅτε

versum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia conclufero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ἄλλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δέ σε πρίωμαί, τίνα με τ τρόπον ἀφοσιώσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἀβλαβῆ σε, καὶ ἀποδύσας τ τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλαμίσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μᾶζαν δὲ, πορεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὃν ἔτυχε παρατιθέμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ τάλα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ἀποδοθρακῶν βιβλίων. καὶ ὕστως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ τροχοῖ, τούτων οὐδὲν ἀπαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ἐγὼ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδιον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἑτα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπαγμένων. *V. G.*

54. †Ἡ γραῦλοῖ] Βασανίζῃ, δυσμῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἐμμένων, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.*

In V. & Ed. A. est: ἐμμένων] προγεγραμμένων, πεπαγμένων. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ γραῦλοῖ] In *V.* ἢ γραῦλῃ τούτου] βασανίζῃ, δυσμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus & in tergo* &c. *Juven.* I, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170, Μόγις δὲ βασιλεὺς ἐχὶ δὶς τοῦτον κεμᾶ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν δὲ Περσῶν λέγω· ὕστις δὲ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείστου δυνάμει χρήσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ἔτω γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεσότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόζυσον καὶ πρόσωπα παντελῶς. δίακε δὲ τὰ πολυανθρωποτάτα τῶν χωρίων. καὶ ὁ αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἕξεως. ὁ δ' ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσει. ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τὰ ἀφροδίσια αἰρῇ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾷστά γε,

bent, haec sunt. Improbum oportet esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absona loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narres, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. * ὡδὲ τὸ ἰσθὶ καὶ ἑρμῆν. C.

65. Ἀπηχὲς] Κύνιον † τῶν κατὰ πάντων ἦχον. V. G.

70. Ἀπόζυσον] Γράφεται ἐκ λάζυσον. G.

* Παρὰ τὸ ἴσθαι] Ὃ ἐστιν ἑρμῆν. Etymol. & Suid. T. H.

† Τὸν κατὰ πάντων εἶπε] Corruptum: C. ξύνον τῷ κατὰ πάντων ἦχε. M. du S.

Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A.

Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τῷ αὐτῷ, vel παρὰ πάντων ἦχε discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. T. H.

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit; *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiâ deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione jactarent.* M. du S.

70. Ἀπόζυσον] Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; & *abstergere*, si cum ἀπόζω comparetur, parum vehemens. J. M. G.

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hospitem admittendo*: nam προσιέσθαί τινα non est *adire aliquem*; sed *aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui*

Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, ὅτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων ἐμέλλετο τοὺς διαλόγους προεῖσθαι. *Clitus vero, si quando audituris erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes*: & passim alibi apud Eundem & alios. L. BOS Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. J. C.

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata: ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, ἢ πᾶσιν εὐχερῆ μέλεθεῖν. εἰ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, ἢ λήρων, ἀλλ' ὀπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει [a] θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ἢ τὸ θράσος παρῇ, ἢ λοιδορείᾳ καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς οὐ καιρῷ γένοιο· ἢ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὗτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, ἢ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος ἢ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴαγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ἢ πλουσίου δέομενον. βίος ἡδὺς βίος τρισμακάριστος. τίς ὀπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, ἢ

[a] Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *f.* V2. Θαύματος Margo *A*IV.

4. Ἀβρόταλον] Τρυφερόταλον, ἁπαλόταλον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειν ἂν τις θαῤῥῶν, ποεῖ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἂν τις, θαῤῥῶν ποεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. F.*

78. Πολύποδα ὠμὸν] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Pleniori sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego; ἰδιώτης βίος signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κυπαιὸς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κυπρίος. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Πο-

καὶ λέγε ἄνδρ' εἰδὼς τυγχάνεις. ἀπήσομαί γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ἢν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀχόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μέλλων τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμποσιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος Ὀλιτήδιος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὀπτήσιμον, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντὶ χόθῳ ἐραστὴν τῆς ἡδονῆς. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ Ὀλιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν.

quae noſti, emam enim te, ſi frugi fueris. MERC. Noli moleſtiam ei faceſſere, o bone, nec interroga, ebrius enim eſt, ita ut ne reſpondere quidem poſſit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene ſanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto, labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae ſint in illo, & quae tractet. MERC. In univerſum conviva dexter eſt, & compotationi aptus, & qui commiſſetur cum tibicina apud amatorem herum & luxurioſum. Caeterum bellariorum coquendorum ſciens, & obſoniorum peritiſſimus, & omnino voluptatis magiſter. Inſtitutus Athenis ſerviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius inſtituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumſpiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non poſſum. MERC. Videtur hic non vendibilis eſſe & apud nos manſurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακουντίων. *Md. du S.*

24. Ἐραστὴν τῆς ἡδονῆς] Συλλήγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

Et recte quidem ita legi *Suidas* oſtenderit: Πέμμασι, πλακούντοις. *T. M.*

20. Περὶ Σικελίαν] Conſtrue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν ſunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & ſic legiſſe videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iſte, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* ſic & eodem modo c. ſeq. ſcribendum ἄπρατόν τε καὶ οὗτον μένουσι mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσαι βούλομαι *ambo enim vendere ſimul volo*: in Edd. βούλεσθαι, *volunt*: & ſtatim idem liber, ὁ δὲ τοὺς ἴσους πωλῶν quod eſt ἰσοπλατοῦντα quam vulgatum πωλῶν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἰσχυρὸν αἰμύζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἰσχυρὸν ſit *omnes, cujuscumque aetatis*, ut dudum viri docti obſervarunt: vide *Suidam*, & Gloſſas *Herodoti* a viro doctiſſimo *Gothofredo Jungermanno*, meo neceſſario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendoſe legitur ἄπρακτος. *Md. du S.*

31. Ἀβδηρίτης . . . Ἐφέσιος] Abdera patria *Democriti*, Epheſus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transfire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πωλῆσαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον εἰς τὸ μέσον. τὸν βελτίστω βίω πωλῶ· τὸν σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, ὁ ἐναντιότης. ὁ μὲν ἀφαλείπτει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ σαυτὸν οἴει τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ οὐ αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, ὅ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. HPAK. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυόεντα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπτήριον τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα ὁρ-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *A1W.* *c* Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A1W.* secutus non sum. *d* Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. *e* HPAK.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. *f* Πράγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Μὲν video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μέ. *g* Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐκπύρωσιν] Ἐκπυρώσεως. *V.* † κἀμὲ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κἀμὲ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθῶν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθῶν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἀλληγορώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀπρηκτον ἔοικεν ὁ Ζεῦς, οὗτος ἱμῶ

μένιος. & post p. 374. Ἔοικας δ', ἦν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. *F. F.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶν. Nisi forsan πενθῶντα scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὸν ὅλεθρον συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι οὐδὲν ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλ' ἄκρατα εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέοντο, καὶ ὅτι τωὐτὸ τέρψις, ἀτερπίη γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω φοιτέοντα, καὶ ἀμοιβόμενα ἐν τῷ αἰῶνι παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεττεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτοῖμε, ἢ γρίφους συνῄθεις, ἀτεχνῶς γε, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν σαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε εὖ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδὺ οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid, igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωτιθῆς] Σωτίθης *J.* *Vr.* *B*1. 2. recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad Σωτιδῆς *P.* & *A*1. hoc potius habui.

56. * Ἀλλάξεως] Ἀντὶ τῆς πᾶς. ἴσι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνικὸν, ἐνί τοι ἐ. Ἔφορος Ἰώνων. Ἐφίσιος δὲ Ἡράκλειτος. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ ἀληπτήριον, ἀπὸ τῆς † κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενος] Σωδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. Καλοῦσι δὲ ἐ τὸ λῆτον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδὺ δὲ] ¶ Ἀκμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάξεως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] αὐτὰ τῆς πᾶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος Ed. A. dedi hunc in modum: τῷ δὲ ὀδύρομαι &c. Ἔφορος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae tumendi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul*: Refer ad ἀλλάξεως, ut recte Coll. *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τῆς κεκίσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Masth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod repositum, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ἡ πόσις· ἀπὸ τῆς χύσθαι χυτὰ τις ὤν. Συγκυμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενον· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποεῖ vidi, ni fallor, in V. ποιλλ". *T. H.*

‡ Διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λήγετε δὲ καὶ ὁ συνομαλιστὴς] Pro hisce in C. legitur: Ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίφους φασὶν. λήγειν καὶ τὸ διαττειν. *M. du S.*

Primum ὁ συνομαλιστὴς unde venerit in Ed. A. excoguare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λήγειν δὲ καὶ τὸ δύπτειν· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ἀπὸ Etymol. p. 241. v. 55. Ἐρίφιον, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίφους φασί. ergo menda non vacat illud γρίφους quanquam ea de significatione γρίφους ut sacerunt *Fa. Morellus* & *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρῖφος autem, quo destituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholia praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἄκμων Grammatici exponunt ἀκμὴν, ὥστε ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infelix. *T. H.*

57. Τὰς ἐκπυρώσιας] Heraclitii ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάξεως] i. e. ἀλλαγὰς πᾶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερπίη] Sic πανὸς ἄκακος, ἄκακος σοφία, ἄκακος ἀσκοῦσα, & mille similia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heraclitican illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta II. 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύειν πάντα ξυμμιγνύμενα καὶ διακρινόμενα. Δῶσω πάντα π. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομαι] Hesychius etiam μαχόμενος. Suidas ἐρίζων, φιλονικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωτιδεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehendunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

τοῦτ' τὸ κακὸν ὃ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ἀλλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῷ ὀνήσομαι. EPM. [b] Ἄπραιτοι γ' ἔτι μένουσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν γαμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. EPM. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ σωφρονοῦντα πωλοῦμεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱεροσύλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραστὴς εἰμὶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τοῦ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ὁμιλητὴς ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ εἰ τὸ σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλὴν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιον μοι καθα-

[b] Ἄπραιτοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti ſumus ſolius *Va.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραιλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν γαμύλον] Φλύαρε, πιθανολόγον, ἢ ** ἴδιον τὸ λόγου, ἀκατάσχετα. *V.*

** Ἔδιον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στράμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἴδιον eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδὺν αἰμάζων] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπραιτοι, non ἄπραιλοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδὺν] Alludit ad dictum Heraclitі: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβῆσαι ἁπάγχαοι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδὺν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E. L.*

Ἡδὺν] Audis μυγαλόφρονα παρ' ὀττικοῦν & ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραιλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραστὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequeas, *imo eadem ἀμώσιον.* Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Καὶ ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Βίων c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμ.] *Veſicontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμων. Τὸ θύμων enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τρυβώνιον.

Et *Panſan.* p. 281. τοῦτον πίλαγθ. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1228. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλαχέων), ἀκύσῃ αὐτῷ λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλαχείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα, ἢ τὴν πλάτανον ἅπαντ' ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· ἢ τὸν ἐν Βαγαῷ Σείριον, ἢ τὸν ἐνθάδε τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ ἠμάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀνατλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, ἐν νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἓν ἐθελήσαιμι ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, πάντι δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρηκὼς τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, ἢ ἁπλῶς γε πάσας τὰς περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

a Ἡράκλεις] Ἡράκλης *J.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος ἔστ' ὁ κατὰ κυνός, ἢ χοινός, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεὸς δὲ ἰσίγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δ' οἱ Σακράδους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μίγιστ'.] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, θεὸς δὲ σιγάν.
Queis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deus non nuncupant. *J. C*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· ἔστιν (*V.* ὅρκος ἔστιν) ὁ κατὰ κυνός, ἢ χοινός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μίγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος δὲ ἅπασι) ἅπασιν λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὼν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεῖσι σι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inseritur) οἱ Σακράδους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

Suidas in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod θεὸς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio verbibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦς, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλίναι. Virosum maximus, ut binos versus explerent, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάν, vel potius σιγᾶν; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔπειτα χὴν θεὸς δ' ἰσίγων ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. M.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anserem dejeraſſe, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.*, Avibus, Theſpeſion. ad Apollonium Thyaneuſ apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τὴν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ κινδυνῶδες ἐργασαμένοις.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοσοφίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Πῆ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμῆ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ἀνητέον εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. EPM. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. τἀργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

EPM.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. c Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. in qua ἰδαμοῦς quod unde ſumtum ſit, ignoro. d Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. V2. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγώιτό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ, οὗπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὸ κῦρος, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο & ὄμνυ. οὐκ ἀνὴρ, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς ὄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὥσπερ μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χάριν ὀμνύναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μὲ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedictis* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. B.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, ὃς μικροῦ πρόδην ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῦ, ὅσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείας φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus.

EMT.

38. Λιχνείας] * Λαιμαργίας. V.

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα ἀόριστον οἱ παλαιοὶ λέγειν ἔτους ἀφιλῶς τοῦ λόγου προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρίπτειν τὶ βουλομένων τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. V.

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσέλαβε λέγ᾽ τὸ γλυκὺ ἢ τὸ ἡδύ, αὐστηρότερος τὸ λεῖον τοῦ ἡδέος ἢ τὸ προσφές. G.

* Λαιμαργίας] In V. ſcriptum λαιμαργία. T. H.

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος συγκρίπτειν ὅτους οἱ παλαιοὶ ἰαίβασι λέγαν. G. M. du S.

In V. & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. ..... λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρίπτειν τί, βουλόμενος δὴ τῷ ἀ. τῷ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλῶν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ παντὸς συγκρίπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορίστῳ δὴ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀρνοῦμαι non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiaſtes alias eſt ad Dis Καὶτιν· ubi de τὸ δεῖνα. T. H.

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV. p. 461. Συρ— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. M. du S.

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de voluptate idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. Diog. Laërt. p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰς Δημοκρίτου περὶ τοῦ ἀτόμου, καὶ Ἀριστίππου περὶ τοῦ ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. M. du S.

35. Μεθύοντος] Intellige Ariſtipp. F. G.

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' ἐκεῖνα ὅπως ἴδω, hoc dic ut ſciam? J. M. G.

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας ἢ παλάθας τῶν καρυκῶν ἢ τὰς γλυκέας ἢ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. J. B.

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi maſſas caricarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρυκῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρυκῶν ἐπισώθισις, quod Gallice dicimus *un caiſſe de figues*; & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἢ μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλαίθῳ ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunas has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρυκῶν. J. P. a G.

45. Τὸν σὸν χρῶ καυρίαν ἐπῶν] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. σὸν χρῶ καυρίαν σὸν. J. B.

Ibid. Καυρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὑπῶχρον, σὸν χρῶ καυρίαν, σὸν γενείῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic καυρίαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maſſas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem raſum, triſtem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur ſane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam: quis omnia ſolus ſcire cupit? EMT. Quorſum illud dicis? MERC. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor, mendoſe. Sed jam ad rem ipſam; qui factum eſt, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc eſſe putabant comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quod cum caeteri brevi quidem coma, ſed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus inſtituti ratio aut ſuperbiae eorum imputari debet, quo ſe a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione diſtinguerent; aut gravitati, ne cultu iſto ſibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile conceſſerim, ita nec noſtros mores hodiernos defendere faſtineo, apud quos coma aſcititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipſa hac in parte luxu antecurrunt. Caſaubonus aliter rem intelligit; quem ſi lubet „ conſule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ὁ χαῖτην κομᾶν non eſt curioſe caput detonſum, uti „ nos hodie in barba radenda multi ſumus, abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, for„ cipe & craſſa Minerva capillos tondebant, non no„ vacula radebant". Vid. omnino *Δραπ.* c. 27. & quae illic annotata extant. Theophraſtus π. μικροπρεπ. p. 34. Idem, ſiquidem genuinus eſt ille foetus, cap. π. ἀλιγωρίας. p. 70. C. de viro optimatium partes ſectante dicit, cum μίαν καιρίαν κατατμῆσαι. Diogenes heriles filios ὁ χαῖτην κομᾶν τὸ ἡμιλλαπίστου αἰρεῖσθαι, ἢ ἀχίτωνας ἢ ἀνυπόδητους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epiſt. 18. I. v. 6. aſperitatis agroſtis eſſe ait *tenſam cutem*. Adde his omnibus & noſtrum de re ipſa & phraſi *Ανακ.* c. 46. & *Δικ.* c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exſpectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante ſcripta meminerint. *M. du S.*

ΑΓΟ. Καλεπὸν μὲν εἰδέναι. ἀνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

45. ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κειρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἔοικασι δ' ἂν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπηνηνόντων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειόταλον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔστι σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλού-

a Κειρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. *Vz. S.* Quod in ceteris extat κουρίας legitimae ſtructurae adverſatur: error emendatus in *AIW.*

44. Παλάθας τῶν Καρικῶν] Ὡς ἐκ Κῶ λῆθος πολλὰ δὲ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀποσυκὰς σύκων συμπεπλεγμένη. *G.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § συμπαιγόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, ὅπου ἐπιδείξων χάριν παρῆν Χρύσιππος, λέγει τοῦτο νῦν τοῦτο λέγων, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν θεμένου. *G.*

‡ Ἀποσυκὰς] [Haec qui ante me deſcripſit non potuiſſe ſe aſſequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid ſub ἀποσυκὰς lateat, neſcio: ſed συμπεπλεγμένη legendum eſt pro aliena ſcholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio ſuppleri debet: Ὡς τῶν Κῶ διαφέρει ἰχθύων vel φυτῶν. Aptius ad rationem nominis explicandam ſcripſiſſet τῆς Καρίας· quanquam nec inſula Cos adverſum Cariam ſita hoc fructus arbuſti genere, eoque praeſtantiſſimo, fuerit deſtituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; quae ita ſunt in *Heſychio* pennulta. Ea de cauſa refingendum eſſe liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπεπλεγμένη. Παλάθην Grammatici exponere ſolent ἐπιπόθητον, vel ἐπιθυμητὸν ἔθος σύκων· opportunus eſt *Anonymus* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ ἀρχαῖον) σὺν τοῖς φοίνιξι ἐνίοτε συνεβίβασαν εἰς παλάθας ξηρὰς τρόπον τινὰ πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες &c. unde conjicias pro συμπεπλεγμένη ſcribi non abſurde poſſe συμπλαττομένη. *T. H.*

§ Συμπαιγόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa ſupplevimus, ſed συμπαιγόμενος reliquimus, ſub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπιχαίρων, vel ſimile quid. *M. du S.*

Nihil obſtat, quo minus conſervari poſſit συμπαιγόμενος, quod expono *vocati*, *congregati* velut ſigno dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab uſu Chriſtianorum, qui κρότου & σημείου τινὸς, quando tabulis ligneis ferreiſve pulſatis ad Eccleſiam convocantur. *Luciani* verba perverſiſſime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

πλούσιος, νομοθέτης, ἢ [a] τἆλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, ἡ μάγειρος μόνος; ἢ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, ἢ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, ἢ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, ἢ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθη πιπρασκόμενος ἢ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. ἃ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; ἃ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ὄντι προηγμένα, τάδ' ἔμπαλιν οὐ προηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. ἃ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. ΜΕΡC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. ΕΜΤ. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. ΕΜΤ. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἄλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραίου persona reposita fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. ἢ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰλαρὸ ὦ γαθὲ &c. c [H] Ὅ, τι ἢ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῖν μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, ἢ ὅσα τ' τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: ἢ ὅρα περὶ αἰσθήσεως & αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρίλλειν, ac verbum συγχώρειν. • *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι & λεγ. sic idem Cod. pro ὁπόων & ὁπόσων habet ὁποῖα & ὁπόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ὄντι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα; προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde discis haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M.du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *aproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius*. *Illa autem*, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta* & *praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *pro*„ *ductum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus sit ad regium princi„ patum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *pro*„ *mota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M.du S.*

Καταλήπτικ.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*; ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμβαμα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, ἢ συμβάματα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ καλλιγραφικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, εἰ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ τὸ σύμβαμα, τὸ παρασύμβαμα, [d] ὁποίαν τὴν ὁποσῶν ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΩ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ἐμοὶ, τί σύμβαμα, τί τὸ παρασύμβαμα. τὸ γὰρ οἶδ' ὅπως ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἂν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πως σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΩ.

d Ὁποίαν ὁποσῶν] Conſpirant Edd. Ὁποῖα ὁποσα A. P. ὁποῖα τὰ ὁποσα L. ὁποῖα ὁποσὰ Margo *A i W.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν τρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα καὶ τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν Διαλεκτικῶν γὰρ τὰ μὲν ἄλλα πρωτότυπα λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συναπαρτίσεως ὡς λόγου χάριν φασὶν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀπεπλήρωσεν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολεκτοῦντες ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὴ, ἀλλά τινα ἰδιᾶ, οἷον Σωκράτει μετεμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα ἂν ὀνόματος, τὴν μὲ Σωκράτει μετεμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελὴς ᾖ, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὅσανεὶ παρείμενον τοῦ συμβάματος· ἢ κατηγορήματος τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ὧν ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐνδεὴς ἡ πρότασις ἔχουσα· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ ἂν ἔστι. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγου ἀνάξιον ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μετάφερεν. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῆς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. αὐτοτελῶν, κατηγορήματα δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὕτω (Stoici) μὲν ἂν ἔστιν. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti luber, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag. ad Diogen. L.* VII. 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῷ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo*, *Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲ ἂν ὀνόματός τι κατηγορῆται, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται), συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, οἷς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ στάσιος παρασύμβαμα ὅσανεὶ παρείμενον τοῦ συμβάματος, καὶ ὃ οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μετεμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίαν ὁποσῶν] Ὁποῖα ὁποσα. *F. G.*

Ὁποῖα ὁποσῶν] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁποσα. A. & P. In Edd. ὁποίαν ὁποσῶν. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατεῖ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens; παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum recedit. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μᾶλλον φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾷν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἂν ὡς κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κἀπά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἂν εἴπῃς ταληθές· ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως ὁ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκριναμένου, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὴν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὴν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. *V.*

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὴν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὴν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; *G.*

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *ita ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κρατοῦν vel κράτιστον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος Ἀλκμαίωνος Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένου, κυριεύων, κρατῖνος & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cressol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένου] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τ πάνυ, τ Ἀγαμέμνονος, ἡ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ ζ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔστος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναί μοι, τ πατέρα οἶδα τ σαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἢν σοι προστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔστο ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τ πατέρα τ σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τ ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἓν τί σοι τ σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τ ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα καὶ φύσιν καλαγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] προσθήσοντα τ ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

a Τὸ τέλος] Deeſt in F. ſola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τότε, quod non ſatis adſequor quo pertineat. b Παραθήσοντα] Παρατιθέντα Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενος. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμῶν] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, diriſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δὲ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα ἐπιστὰς γινόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τ τ φανέντων συγκρούσεως ἐκπίπτων, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα περιτέον τῷ βελτίονι ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὴν Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν σὺν ὀλίγοις. Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quarvis obſcuritates & ellipſes, & per Jovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos, *J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, εἰ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς ἓξ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸ ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ γὰρ [c] τὸ δανείζειν πρέπει τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνου δὲ εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ εἰ μόνοι γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ἐρᾷς δὲ δῆτα καὶ τοῦ συλλογισμοῦ ὁποῖά φησιν, εἰ τοῦ πρώτου τόκου λήψεται, καὶ τοῦ δευτέρου. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ πρώτου λήψεται, ἄρα καὶ τοῦ δευτέρου.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ἃς σὺ λαμβάνεις ὅτι τῇ σοφίᾳ πρέπει τοῦ νέου, καὶ δῆλον ὅτι μόνῳ τῷ σπουδαίῳ μισθὸν ὅτι τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. καὶ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, καὶ δι' ἐκεῖνον αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, τοὐναντίον, ἐκλικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι τοὐναντίον, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτλιον. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari decet. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere*:) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter Bl. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνοφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλίφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πράττω. d Μόνου] Μόνον F. e Ἁπλῶς] In ora Ald. ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Ταῦτα P. F. in qua prave εἰς συναμβάνω.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad Petronium. J. B.

31. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γνυφάνες, qui sunt γνυφοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παφιμένοι & μαλακοί, διὸ τῷ τὰ γόνυ πεπτωκέναι moroſi, triſtes, timidi, remiſſi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνὺξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. J. C.

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. eruperes Fl. legunt γνόφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Tim. c. 34. in Κατωπτὰ c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui insignis foenerator eum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quare sensum alium ex Hesychio in γνόφων. Mihi prior ratio placet. M. de S.

Γνίφωνα] Parcum. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. de Seul edentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse (*frugalem & parcum*) te vero, qui solus dives es, effusorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & silentium, & mentis distractio.

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, & postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum sis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerantur. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MERC.

τἐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι ϖᾳειλικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον ϖλούσιον, ἐκχύτλιν.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ ἑτᾶρε· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ γ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ἡ σιωπὴ, ἡ ἀφαιρεθῆναι τ ἀφίονα.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; εὖ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὠδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῶν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς γ Διὸς, ᵍ καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ϖοίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, ϖᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ ὁ Νιόβης ἀπεψύχετο, ἡ ϖάντα ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. ϖόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅτοι ϖάντες, ʰ ὃς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

g Καὶ] Defuit in *F.* h Οὓς] Ὡς P. Margo *AHF.*

58. Περιειλημένος] Περιλαμβάνεσθε, ἀθρόοντα. *F.*

versiones habuere, ἀνηφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνήφους ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans ἀφυΐας. *G.*

42. Ἑτέρους τόπους] Vid. Spanh. ad Aristophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναπεδείκτῳ] Vox ejusdem ingenii est, ac ἄκρατος c. 27. *E. L.*

Ἀναπεδείκτῳ] Quinque genera hujus syllogismi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 221. D. *M. du S.*

65. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est quod demonstrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τὼς ὤμως καρτεροὶ, καὶ ζ θερίζοντ@ λόγω ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ ἀλλάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τ καλὸν, τ πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τ συνετώτατον, τ πάντα ὅλως ὠφελιμώτατον. ΑΓΟ. Ποῖ@ δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτρι@, ὠφελικὸς, ἁρμόδι@ τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλ@ μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμεν@, ἄλλ@ δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν ὠρίᾳ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τ δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνᾶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμεν@· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *F.* *P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *Ar.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔντοθεν *F.* ἔνδοθεν *B2.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχις' ἂν ὠνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπορεῖσθαι· * ἐποίησεν τὸ καταβληθὲν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνησάμεν@] Ὠνούμενος. *G.*

* Ἐποίησεν] Legendum ἐποίησεν. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντ@] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντ@, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam* τῷ θερίζειν. *F. F. R.*

88. Θερίζοντ@ λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. Ἄλλ@ μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν ὠρίᾳ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. *Th. M.*

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *F.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur *mus.* c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διαστέρα dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. *F. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμεν@] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non peteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις τις ἀπάσας ἁπάντων τὰς τοιαύτας ἐξεταστάς,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? AΓΟ. Ἡράκλεις, ὦ ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ [d] ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ ὅτι ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλοϊζόμενον; AΓΟ. Πάνσεμνα φῂς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνεῖσθαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καλλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ σὺ ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; AΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἓν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

[d] Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. [e] Καλλέλειπται] Καλαλείπται A. P. ſ. Margo AIW.

20. Ὁ Πυρρίας] Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ἢ ὅτι πυρρὸς ἦν τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefectura omnes exauctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. *J. G.*

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γυμν. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με ἃ μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἴσθι. οὐκ ἂν φθάνοις κάμνειν μάτην λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque: *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλλου — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελεύτησον. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. *J. F. R.*

15. Ὅτος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

19. Καλαλείπ᾽] Angl. καλαλείπ᾽. *J. B.*

Καλαλείπται] Ita P. Ed. *J.* & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλειπται, minus commode. Vid. ὠνοῦμαι. c. 27. *M. du S.*

20. Πυρρίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυρρίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. *J. M. G.*

25. Ὦ

εὖ τί ὀπίσασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ἄλλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἐξ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, ἢ πρὸς τὸ ἴσον ἀποβλέπων. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίως τε ἢ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθέ, ἐ καλαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γάρ, ἢ ναθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος ἐ ὀπίσασθαι; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, ἢ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν ἢ κωφὸς ἅμα, ἢ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ

num dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

[a] Τότε δή] Τόν' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρωτικὸν, ἢ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρεμμένος τῷ θέῳ, ἤγουν τρέχων.

* Ναθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius: Ναθὴς] Ῥάθυμος &c. *A. Ed.* praefert: παρὰ τῷ νω στρωτικὸν καὶ τῷ θέω.. Θεῖν. *Salmas.* στρωτικὸν correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρωτικὸν, καὶ τῷ Θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς· ὡς ἄρθω, παρθὴς· ὁ ἐστρεμμένος τῷ Θεῖν. *T.M.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀκμὴν δὲ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent Φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonioque nomen repoſui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπιφέρων αὐτὸς δὲ ἀκαταληψίαν τὸ μηδὲν ὑφιστῶσθαι πρὸς λῆψιν, ἀκμὴν πάντα λεγόμενον αὐτῷ, οὐδὲν ὡς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτους ἔχειν φαντασίας μεταδιώκειν, ἤτοι ἐκεῖ τὸ τὴν γνῶσιν * ἀνυφεστηκέναι οὐδὲ ἐλεῖν εἷς τε αἱρεῖ. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀνυπεστηκέναι a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀνυφεστηκέναι, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀκμὴν πάντα λεγόμενον, φαντασίας μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugarur noſter. *J. M. G.*

38. Κατὰ τὸν χείρω λόγον] Adſcripſit hic pater notam

ab

per judicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praesentes. PHIL. Adsunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adsensum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Desine contra niti, & sequere emtorem, vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ἀκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, ὦ σκόλοψ, οὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἤδη σε ἐμβαλὼν εἰς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης κτὶ τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ σαῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προσκαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine positam, nempe [Alludit λόγους ἥττω ϑ κρείττω, quos vocant.] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ϑ πρὸς τὸ ἴσον ἀπδιδόντων. Hinc lepide ludit, & denunciat se πείσειν εἶναι διστέρω miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum. ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ σὸν ἂν ἔξω εἶναι τῶ ἁμαρτάνειν. In Harmonide. ἔτω δὲ ἄρα σὺ ἡμεῖς ὑμῶν φαύλως τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος est, quum verborum industria s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττω autem vel χείρω λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi causam justam habeat, *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aesch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Aristoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγω] *Aristoph.* Nεφ. III. 2. λόγος ἥττων ϑ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἄν τι c. 6. omissa est nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic subjungimus: Οὐδέν τι] ait, sic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoscit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τέρψις, ἀτερψία] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & similia, & conjunctim legenda; sed eruditi per se ejus festinationem detegent, ceteri vel ex ipsa versione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, si spatium esset. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τὰ βάλανε. προσεπίβαλλε καὶ τὸ ὀστράκινον· σπᾶσι τοῖς ξύλοις τὸ ἀλιτήριον· ὁρᾷ μὴ ἀλλοφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυναπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πήρη πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. [a] Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* [b] Σὺ] Addit δὲ *P.* [c] Ἀρήγῃ] Sic *C. Fr. Bz. P.* ἀρήγει *F. Al. J. S.* [d] Ἡμῶν] Ὑμῶν *Fl.* male.

1. Κατάρατον] Ἄθεον. *G.*

7. Πηρ. . .] Παραδῶ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο· οὐ γὰρ *B.* ἐ Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Antisoph.* Achaem. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *F.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ τὸ ὄν] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graeca* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clavikii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλοις] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τῷ ἀξίῳ] Δίκαιον. *J. Br.*

12. Κεκρίκατε, ὦ Ἀριστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκρίκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis excciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐς τὸ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impune. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

ἐὶ πόθι ἄλλοκε, χρὴ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀϊῆς διδότω ἢ ἀξίαν, βλάσφημ' ὧν. τί τῆτο; κεκμήκαλε, ὦ Ἐπίκυρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐς τὸ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὀπισπόδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ὅς τινας ὄντας, ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν κατέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ὀπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῶν ἕκαστος ἀπολωλέναι. ε ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀφοσιολογοῦμαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω,

ν Εἰ ποτε] Addit ἢ P. ξ Ἐπίκυρε ἢ Ἀρίστιππε G. P. ο ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἴσον τὸ ἄλλως τὸν ΠΛ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐς τὸ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐς τὸ φίλοι. *J. B.*

Ἐς τὸ σοφοί] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐς τὸ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. Λ. vs. 287.

Ἀνέρες ἐς τὸ φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐς τὸ σοφοί] *Hom.* Il. Λ. 287. Ἀνέρες ἐς τὸ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐς τὸ σοφοί] Il. Η. 270. Ἀνέρες ἐς τὸ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐς τὸ σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse. — μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Scalig.* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐς τὸ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῦρ pro φρένες. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Josephi* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, † γλῶτταν αὐτὴν [a] ὀπιπολὺ πρό-
τερον ἀποτεμήσθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις,
δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν
αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττο-
σι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τι-
νὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν σὲ πέτραι-
σιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἀν᾽ ἡ τὸ μέρος αὐτοῦ
ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου
Φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφε-
θείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ᾽ Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ὑ-
παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ᾽ ὦ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

linguam ipſam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque diſcedat.

3. LUC. Minime vero: ſed per Jovem ſupplicum praeſidem mihi parcite. SOCR. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.
PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν, V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τοῦ *prius* ex praecedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Jovem*, quum debuerit *ſupplicum praeſidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert; unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Eſt autem *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τρωγ. v. 116. ubi noſter id uſurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obſecro per ſupplicem Jovem*; ſed Graeca expreſſit Cl. *Geſn.* non viſa manu *Soulii*, quae, *per ſupplicum praeſidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et ſic ſaepe video illi cum noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον δὲ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ. Et mox ad Ζωγρεῖτε ſubjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρέος υἱὸν ἐπ᾽ ἀλλ᾽ ἄξια δέχθαι ἄποινα &c. vers. eſt 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Pariſinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ᾽] Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua Philoſophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Δ. 131. *M.du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

LUC. Vae mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat meri.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τοι λέξας, ἐπεὶ ἕλεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἴθι τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφθικτέον· τάχα γάρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

[d] Μὴ κλεῖναι τ' ἰκέτιν· οὐ γὰρ θέμις κλανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὧν ἔκαλε ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινοῦναι, κἀγὼ εὐθέμια μηχανὴ [e] τοῦ ἀλφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. B2. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [e] Τοῦ ἀλφ.] Sic sola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ.] *Lucianus* e suo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forsan ἀπολογίας. vid. Her. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Est hic & Homeri vers. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμοὶ ἐμβάλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, nescio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perspicuum est (ait cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum ει etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δεινὰ] Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi passim. p. 307. A. τίνος μ' ἕκατι κτενεῖτε. *M. du S.*

Ἔκατι] Fiat etiam hic senarius levissima trajectione. Νὴ ὧν ἔκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτείνετέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀφρ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τοῦ ἀλφυγεῖν με] *Nullum mihi restat refugium*; sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τῷ ἀλφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem pacne verbis, εὐθέμια μηχανὴ τῷ ἀλφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκεῖνο προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ λαθεῖν αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus* Il. I. vs. 248.

——— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηϊτοῦ κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν ———

Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Nostro in Pro Imaginib. c. 24. ἡ εὐθέμια μηχανὴ, μὴ οὐχὶ κἀκεῖνον ἐν ἴμοι ἁλῶναι. *Vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ κἀκεῖνος πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτοὺς; *Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti?* Sed & in his locutionibus τῷ intelligitur. Porro pro ἀπήνεγκα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testa-

τινες ὄντες, ἢ τί πεποιθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅτι θανάτῳ συναλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅ τινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς κηρύττων σοφοὺς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ὅτι σὲ, παρειτησάμενοι παρὸς ὀλίγον τὸν Ἀιδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· εἰ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθοιτε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀποῤῥίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατ' ἀξίαν. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λάϊνον ἔσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὧν ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῆς ὀπτηθυμάτων, οὐ ἴστε, ἀποκλείοντες; ἢν ἐμὲ ἀποκλείσητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, & quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Καινοὺς L. c Σου λόγους] Σολλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθοιτε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθοιτε. f Λάϊνον] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. V.
71. Παρειτησάμενοι] Παραιτησάμενοι Ἀιδωνέα, συγγνώμην αἰτῶν. V.
Ibid. Ἀιδωνέα] Ἀιδωνέα ἢ * Ὀρφέα. G.

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc infelice intrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. J. J.

Ibid. Τῶ λόγῳ] Secutus sum emendationem Cl. *Jemsii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Mer. c. 2. Confer etiam ὄνειρ. c. 19. sin. c. 1. & κατάπλ. c. 4. M. du S.

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. J. B.

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. αὐτοί μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεποιθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox & me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irasci estis: invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους σολλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circuli colloquentium*, ut docuit *Budaeus* e meo. J. G. G.

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. A. 137. — ἀμείλικτον δ' ἐπ' ἔπος ἔειπεν. M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. J. B.

72. Εἰ-

bis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, undè alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem mę ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ε ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γὴν μὴ [h] τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ πεισῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι ἔτι [i] κακηγορίας προσοφείλομεν; [k] ὅτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει ἀγαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλαλογῇ πρὸς ἡμᾶς, ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῆ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς [l] καλαλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] ὠφελαβὼν, καὶ κατὰ μέλιτταν ἀνθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστῳ τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὰ ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸ λειμῶνα τὸ ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθηκότα ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου· ἔοθ' ὅστις ἐν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. *h* Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. *i* Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H. B2.* Fr. *A. S.* Fl. Sed κακηγορίας. *F.* & Angl. *k* Οὕτως] Οὔτ S. male. Sed *H.* & F. vulgatam ſervant. *l* Καλαλελοίπατε] Καλαλελοίπατ. *F.* *m* Παρελαβὼν] Λαβὼν P. *n* Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

82. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίκωφ] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi interendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ, &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitueſcat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμῶν] Legè, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς, Vid. not. ad Τίμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur πρὸς ἐμὲ ὕβρικε. 154. 7. *M. du S.*

81. Λείπει τοῦτο] Iliad. 3. v. 57. *F. B*

Λείπει . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λείπει] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Broukusius* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. *F. F. R.*

88. Μὴ τὸ τῶν]. Angl: κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. *F. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. κακηγορίας. *F. B.*

1. Καλαλελοίπατε] Ita omnino pro καλαλελοίπατ. cum *F.* ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ὄντος εἰ μὴ κτ' τ' Θάμυριν, [b] ἢ τ' Εὔρυτον εἴη τ' φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀνταῴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τ' ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, ἢ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τ' τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὴ ὦ γενναῖε, κτ' τὰς ῥήτορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώταλον γὰρ ὄσι τῷ πράγματι, ἢ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τ' τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ ἢ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τ' σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα μὲν δὴ σοι ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τ' λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, ἢ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφάγε τοῦτο μάλιστα δίκαιός ἐστιν ἀν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε ὡς πρὸς ὀργὴν ἀκούσεσθε, ἢ οὐδὲν τῆς δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τ' ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τῆς τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam servant. b Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. c Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν *f.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ᾠδαδιγμαϊκῇ κέχρηται τῇ πίστει αὐτῇ δὲ μερικῇ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τῶν καθόλου τὰς πίστεις παραίνουσι. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι δ. *f. B.*

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τ' τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τ' χημάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τ' δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B, 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.* Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, ἢ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὀφίλω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus ar-*

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis diſcturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ ἂν τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κρείττονι τὸ ἰσχυρότερον πολλάκις, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [e] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ διδομένους τῷ μέρει· εἶτα δικαστὴν ἑλόμενοι καθηγορήσατε μου ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς αἰτίας ὑποχὰς, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] μου οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

9. ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππου, ὡς ἀποχρεμψόμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ διαφθείσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· ἑδέα τοιοῦτον ἀφαιτητὴν

---

e Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. *f* Εἰ μέ] Ἢν P. εἰ μή. Fl. *g* Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Jenſ. Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. *h* Μου] Mſ Angl. Rel. Edd. μοι.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππου] Ἐς πεδίον τὸ ἵππου, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ὑπηνίκα λοιχείαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μάγγανον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωστῶν τῶν τὴν ἐπιζητοῦντων δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον † ἵππου πεδίον, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν ‡ διαφέρεσθαι ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχου εἶναι γαλῆ, καὶ Λυδὴ πράγματα. *V.*

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. *V.*

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt *C.*

† Ἵππου] Ἵππω legebatur, ſed *Du Soul* u. in ου. mutavit.

‡ Παραλλαλεῖ] Ita manu ſua correxit *M. du S.*, cùm in impreſſo *Graev.* legeretur παραλλαλεῖν. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. *J. F. R.*

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in *C.* reperitur; in *V.* deſiderabatur.

¶ Βατράχου] Verba duo ſequentia εἶναι γαλῇ, in Impr. omiſſa addidit. *M. du S.*

crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque de me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. *J. F.*

52. Ἀφήσουσι μου] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μου & ſic Interpres. *J. B.*

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππου] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππου εἰς πεδίον προκαλεῖς, Συκοφάντην εἰς λόγους.] *A. V.*

Ἐς πεδίον τὸ ἵππου] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 301. *M. du S.*

Ἐς πεδίον τὸ ἵππου] Remittit *Scaliger* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. P. 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππου εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, διάν τις ἐκ ἐπὶ ἀνὰ ἵππων νοήσῃ, ἐξαφυλίζεσθαι ὡσεὶ τοὺς σοφοὺς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. *J. F. R.*

62. Θαρρεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet, pro-

τὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γῶν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, ᾧ δικάζεσθε· ὐδὲν ὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, ᾧ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae superato, & ex abundanti causam me dicturum confido.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, ᾧ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ὅπου τὸ δικαστήριον, ᾧ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι ᾧ ἀπολογήσεται. τὸ γὰρ [a] δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, ᾧ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. ᾧ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ ᾧ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ἕτος τεθνή-

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γὰρ] Posthaec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.* reliquae. b Παρέξομεν] Παρέξωμεν. *J.* Sed vulgatam tuentur c Μελίτου] Sic *H. B2.* Fl. recte. alio loco Μίλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γὰρ] Προσυπακουτέον καταψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολεύσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λυκῖν. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ὐδένα τοιοῦτον ἀξιωτὸν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ὐδένα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι εἰσὶν δύω καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ὁ χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ὑ φαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἔχων ἐ ἀπολογίας. *Ne fis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ

dem attributa (*& clepsydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniss̄e, idque colligebam ex multitudine

ξεῖαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβών; ΠΛΑΤ. Ἄριστα φθέγγεις ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τ̀ φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, ϗ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ψηφίσηται.

90 ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, ϗ νομιμώτερα. τὼς μέντοι λίθως φυλάττετε ὡς ἔφην. δέησει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τὴν δὲ τ̀ φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τ̀ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πεφυσημένοις, ϗ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμην εἰδέναι αὐτὼς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ὑφ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ὑδέπω γοῦν [e] ϗ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τ̀ οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἂν ὅτι τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεχμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε ϗ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὴ *J. S.* μηδὲ *B2.* & *P.* &c. [e] Καὶ τήμερον] Sic etiam *H. F. Fl.* & *P.*

86. Ὑδατος μεθαλαβών] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασαὶ ἐπίχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τ̀ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, ϗ λαβόντος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἴκρουσιν ¶ κρουΐσκου ἐκέλευον τ̀ ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ὥστε δὴ ὃν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τ̀ λόγον ποιούμενοι, †† συνέτεμνον ἐν ἀκοῇς τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὑδατι.

Ὑδατος] Τῶ δικαστικῶ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρέμενον. V. *M. du S.*

¶ Κρουΐσκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κατηΐσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero *Du Soul* adjecerat συνε. Ita ut legere possis συνέτεμνον vel συνέτεμνον; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

γὰ διαφοσαίμην ἂν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ἐν τῇ περιόντι, & διὰ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὑδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam*. Vid. *L. Bos*, Obl. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φρονήσεως τὸ πρόσωπον. μεθ' τούτων δὴ ξυμπαραδὺς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄδην· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλλωπισμοῦ τινος ἄμοιρον. καὶ ἐμοὶ μὲν αὐτίκα οὐδὲ τὰ ἄφελῆ δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἐᾶσα, οὐδὲ τὸ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιέλλυσα. πρόδηλον δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκεῖντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ὑπαυθμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὰ κάλλος, Χαῖρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] ὠδηκαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerussae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adsideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φῦκος] Deest in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀνακόλπῳ] Περικόλπῳ. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παιδικῶς κἀλαπεφρονημένῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδύσεις] Emenda ξυμπαραδυσεῖς. *J. Bmd.* in Misc. *P.* 2. c. 22. Sed sic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυσεῖς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. K.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime oportunum & incomtum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς ἐ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisses, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τὲ κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis crassiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερος, quam quod in editis circumfertur, τὲ ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῦν & ὁ κλοὺς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἑλλην. οἵτε ἅπαξ τοὺς δάκνοντας κλοῦ δήσαντες ὠδηδόσασι, ὕστερον κἀκεῖνοι ὑμᾶς ὠδηδότες τῷ ὁμοιοτρόπῳ τούτῳ δήμῳ οἰχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent canes vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* est *bovis: Colla bovis impulit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελές. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abfit ut credamus id posterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μετ' ὕστερον κεκαλλωπισμένῳ, μετὰ ταῦτα ὑποστριμμένῳ χρώματα, καθάπερ ὑπ' ἀλαζόνος ἑταίρου τινός. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φῦκος] *Bmd.* vertit, *cretae & fucus.* Sed, *cerussae & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ πάνυ ἔχουσα] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum fuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τὰς πένητας τ' ἐραστὰς οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τοῦ[f] ἐγχέλεως ταχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅπῃ τάχιστα ὁδὸς ἦν εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐνειμένους πρὸς αὐτῆς, ἢ τὰ ῥινός, ἀλλὰ τῷ τώγωνι, καὶ κατὰ τ' Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τ' Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ἢ γὰρ πρόθυρα δηλονότι οὐδὲ πᾶσι γνώριμον ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ὅπῃ τὴν οἰκίαν ἐστὶν· ταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, [h] ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσουσα καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ἑκάστης ἡμέρας εἴθισται ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

[f] Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. [g] Αὖ] Ἦν J. Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. [h] Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam ſervant H. P.

29. Ἐγχελίων] Κλοιῶν. G.

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡς ἀπὸ τοῦ τὴν αὔρᾳ κεντεῖν. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῶν καραμοὺς παρεχόντων γυναικῶν, γύαλα καραμβίκας ἢ σιναιφίσια καραμβικὰς. V.

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' * Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπ' τῶν ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* ſed ων in οις mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἐραστῶν ſuſtuli, & poſt κάλλει poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄκρατον σωφρονέστερος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. *Act. mund.* c. 1. *Eurip.* Kyc. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 121. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apoleg. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ε. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſourra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepeliebantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adverſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſaniae. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] προσειση. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ὅπως σωφρονοῦσα ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς

accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσειση] Προσίρχεται P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνῆ] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσειση] Angl. προσίρχεται. *J. B.*
43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J. B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρᾷ, inquit Λυκῖνος, τό γε χρῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐν αὐταῖς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ μὲν ἄβρυον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλατεῖ λειπὶς ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἠμίρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις ὑπεπλέκοντο ἄχρι ποδῶν βρύοντα τὴν ὑπ' ἄκρα συνωρόφουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpiraverunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλυσκίοις ὕλαις ἰλαρὰ πλησίον τοῖς ἐπιτηδείοις θέλουσιν. αἷς ἃ τὴν μὲν ἀσκιὰν σκανίας ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur αἷς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων ἀλφίοις (ἢ Παρασιτικὴ) διδιῖχθαί μοι δοκῶ. Φίρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφίρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφίρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμοὶ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim* (cognoſcentem) *apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῷ ὄντι ἐν νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς ἐν ἡσύχῳ, τὸ φῦμα ἐφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολούθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἱματίοις αὐτοὺς, ἀπαλαίων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄκρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοὶ μὲν ὦν, ὡς ἐικὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπῤῥύησαν. ἐν δὲ τοῖς ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειροτεχνίαις σοφὸν, καὶ τὸ τοιοῦτον. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἤχοῦντα τοιοῦτον, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειροτεχνίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ ἀμφιβολήν. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε ἀλη-

[b] Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in ἐν τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt ὁν τούτοις, illa τηλοῦ σιγῶν, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύτας, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μοι ταύτης
Χρεὼ τιμῆς. ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὑφ' Ὁμήρου τὸν τοιοῦτον. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σι ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὁμιτύρων ὀχίων πληγεῖσι κραιπνῷ
Ἅψ ἐς ὅλυμπον ἵκοιτο ———

Nimirum πληγέντε poſitum eſſe pro πληγῆσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσα, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πληγέντε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὸν δὲ σκότῳ ὅσσε ἐκάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — τῷ δὲ σκότῳ ὅσσε ἐκάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότῳ ἐκάλυψε κατὰ τὸν ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλάδος ἠοροφόρος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, ἑφέτιρος, ἑνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν δ' ἦ μοῖρα θεῶν χρειώ τε πιφαύσας
Ἐνθάδε κῶας ἴσχοντας —

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγοντας (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἴσχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Καῖδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριοῦ μεμαυῖτας) —

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἴσχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν δ' ἦ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πιφῆσαι ἐνθάδε κῶας ἴσχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῖο δόξαν νόσφιν ἑόντα,
Κρυπτάδιά φρονέοντα δικαζέμεν —

Hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ, &c. *Semper tibi places, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadverſſe *Ferem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τὸ κάτω; ὀργιζομένους γὰρ ἐοίκατε. ἢ τίνα τῶνδε ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ ὅστις λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a τις] τι P. & *Angl.* Edd. τις. b λωποδύτης] τομοσυρὸς P. *Angl.* L. vel τομοσύρος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

Ait illud σφία se non ὀγιῶς habere; convenire enim σφῶς tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμίτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφία ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηΐδιος δ' ἂν ἐοῦ ⊖ ἀκείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἐοῦ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἐοῦ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. c. 28. & N. A. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam*, *id est principium*. ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Ms. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Cassam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla; nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendationi illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Ms. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse insciantiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *insciantia* sit *nostrum alterius* philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τίς ὑμᾶς] *Angl.* τί. *J. F. R.*

54. Ἀσ-

nusus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, κ' ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι τῶν σῶν μαθόντες, τοῖς μὲν ὑμᾶς [c] καλαλιλοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, κ' ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὴν κωμῳδίας ἀκούσασα τῶν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγημαι, κ' οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἐντιασάμην προσελθών· ὅσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, κ' τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅτῳ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπο-

ξίλ-

c Καλαλιλοίπαμεν] Nihil mutant *H. Bz. F. Fl.* d Ἀποστόμωσιν] Ἀποσμώμωσιν *Mſ. Gr.* Ἀποστόμωσιν. *P.*

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον * τοῖς πολίταις † ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ. Ταῦτα δὲ δὶς τῷ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος κ' φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοῖς] Omissum in edit. articulum addidit *M. du S.*

† Ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ] Sic emendavit idem, cum ante legetur πολίταις κωμῳδοῖς. sine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λαπτοδύτης] Angl. τυμβωρύχῳ. Has voces interpretantur *Pollux*, *Hesych.* *Suid.* copiose. Interpres *Demosth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto minirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποξίλοι] Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæso, quid hinc distat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc inciſum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectissime annotavit pater [Vide *Casaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum scilicet, unde discimus aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτειν, ut *Strabo*. *J. G.*

Ibid. Ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι] Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅτῳ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποξίλοι, κ' φαιδρότερον γένηται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate, sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est *aurum incidere?* Κόπτειν est *ferire*, *signare aurum*: & κόμμα est *signum in nummo percussum*; hinc numisma νομισμάτου κόμμα, quod aliter dicitur παράσημον, *malae notae*, *nummus adulterinus*. Hic tamen κόμμα est *ipsa percussio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποστόμωσιν in Mſ. ἀποσμώμωσιν, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipsa percussione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt lignari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ligno a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Mſ. scripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμαίμωσιν] Hanc scripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποστόμωσιν recepimus. In P. ἀποκόμωσιν mendose. *M. du S.*

Ἀποστόμωσιν τοῖς κόμμασι] Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποστόμωσιν] Ἀποσμαίμωσιν. *M. du Soul* in textum recipi jussit; Ego vero propter consensum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* sensum probum ostendat. *J. F. R.*

φίλοι, ἢ φανερώτερον γίνεσθαι. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἐν αὐτῷ ἄγχεις; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτῃ προσημάμενοι, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχοι τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ὀλίγου ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης αὐθέ [c] ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γὰρ ἐμοῦ εἰπεῖν τι θέλοντος. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκη. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ ἢ μόνη τἀληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ τὼ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκρύτων θεάτρῳ, χοῦ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰσῇ αὐτῆς τοὺς λόγους. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρθα κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶσῃ αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλῃς ἀποδυσάμενος ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἅμα πανταχόθεν ἅμα καλαφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ofieri manifeſtius. Vos vero neſcio quomodo iracundi facti eſtis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei ſumto, contra illum venimus, ut dignam factis ſuis poenam ſuſtineat. Fama enim ad nos perlatum eſt, qualia in concionem progreſſus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta cauſſa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua ſententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philoſophia domina, quae ſola nempe invenire verum poſſis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio cauſſae ſervaretur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtiſſimam rerum pronuntiabas Philoſophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius diſputationum. PHIL. Videte ne iſte non Philoſophiam, ſed impoſtores quosdam, noſtri ſub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc ſtatim ſcies, ſi cauſſam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipſam arcem, ut ex illa quaſi ſpecula ſimul in conſpectu ſint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλε Fl. *H.* P. Sed *J.* Διήγγειλαν. b Ὀλίγου] Deeſt in Fl. Sed nihil mutat *H.* & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic *J. P. H.* Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam ſervat *Fl.* d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν. *Angl.* P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. *Angl.* P. Nihil mutant Edd. Niſi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Αὖ εὑρεῖν P. & Mſ. Gr. Nihil mutant Edd. ſed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλοις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐπιτίθεται τῷ λόγῳ τούτῳ ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβαίνοντες. *G.*

71. Ὀργίλοι] *Iracundae*, ad ulciſcendum proclivis, quae ſignificatio ſatis obvia ſi teſtimoniis indiget, adi *Elſner.* ad *Tit.* I. 7. *J. F. R.*

72. Ἄγχεις] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenſo ſtringere, ne vocem mittere poſſit. Itaque mox Philoſophia, δῆλον inquit, ἐμοῦ εἰπεῖν τι θέλοντος. *J. M. G.*

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, σύλλογος ἀντὶ τοῦ καλέσεως. Ut apud Latinos pretium, ſtipendium, & ſimilia. *Euſt.* ad Iliad. 1. Inter, *Ariſtoph.* alii. *J. B.*

75. Ὀλίγου] Alibi apud hunc & Demoſthenem πανυ μικρόν. *M. du F.*

80. Καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ] *Angl.* Ὅ σοι ἂν δοκῇ. *J. B.*

83. Ἥκιστ' ἐ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mſ. ἥκιστ' ἐ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poecile*, quam cum interpretibus *in Poecile*. *J. G. G.* *Ibid.* Ἐξευρεῖν] Mſ. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim ſcripſiſſe Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 45.

Ἐπει-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δέ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ προηγουμένη δὲ, [h] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα, καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀποπλανῶσαν ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασαν πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταύτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οἰκεῖν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία.

h Παιδία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. in *P.* Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte L. Edd. male ΦΙΛ. *n* ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male *i* Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. *k* ΦΙΛ.] ΦΙΛ. P. L. *l* Ὡς] Deest in Fl. *m* ΑΛΗΘ.] Sic P. ΛΟΥ. *o* ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐξαίρουσι eodem quo hic, sensu L. ἀνδρῶν. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Guion. Fulien.* ad *Dionys. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* *J.B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit; Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pausan.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnas.* c. 19. *J.F.R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἐσιωπ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis assecla* dixeris. Probabunt itaque, sat

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιοι τοῦτον ἀνθρω-
πίσκον ἐρασὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύον-
τα ὑπὲρ μηδεμιᾶς προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι
δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῇ παρείμενον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ ἕτερος, καὶ εἴ τις ἄλλος. ἐμὲ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δίκαιον, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἀμείνων δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπεὶ καὶ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσέλαιρίσεταί καθ' ἡμῶν ὁ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶον μωμῆσαι. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Act. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναιδεύονται, ἢ ἁλίσκ. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἀμείνων] Aut Luciani persona hic interponenda, est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναξ. L. recte. pro reliquorum *Librorum* ΑΡΙ. *Fl. Ac.* tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ.] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democare*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Athenienſibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐπιφρατιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρος (sc. ἐμὶ) ἀπὸ φιλοσοφίᾳ, τῆς ἐν Εὐφρατιδῶν. Conjunctim legendum ἐπιφρατιδῶν, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐν Εὐφρατιδῶν. *J. J.*

Ἐπιφρατιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babylonlorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δεινῶς ταπεινὸς ὄφι, καὶ κολακικὸς ἄνθρωπος καὶ ἀλαζονείου αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε· οὐδὲν ὑμᾶς μὴ γενέσθαι ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος ὁ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐχ ὁποία Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἰ ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰρ τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦ-

[c] ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. [d] Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. [e] Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ καὶτοι Σολέας] Σολεῖς μὲν γὰρ Ἄρατος ἦν, Ἑλληνικῆς παιδείας τοσοῦτον δέησιν ἔστι τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη· καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς κοσμήτωρ τι ἐκ παιδαγωγὸς ὢν Κιττιεὺς ἐκ Κύπρου ὁ ἀριστὸς, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος. ὁμιλεῖ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' οὐδὲν ξενίας διάκειται, ὅτι μὴ ὦν μέσης Ἑλλάδος ἐθαγενεῖς ὄντες ὑφίστανται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς χεῖρον Ἕλληνας § παραδιδαγμένους τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥρμητο] Ὥκατο. V.
† Κράτων] *Crator.* C.
‡ Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*

§ Παρεδ.] Παραδιδαγμένους editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. B.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig.* c. *Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην· ἡ τέχνη δέ σου τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ & τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, at recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. B.*

τῦτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, ἢ μισογόης, ἢ μισοψθυδής, ἢ μισότυφος, ἢ μισῶ πᾶν τὸ τοιτῶδες εἶδος. τὰ μιαρὰ ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; εἰ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. πολὺ ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι ἡ τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμυρίοις. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀφθονίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει τὸ τέχνα· μία γάρ ἐστον, δύ' εἶναι δοκοῦσαι. quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. B2. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὴν ἀντικειμένην τὸν αὐτὸν ἐπιστήμην φησί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ . . . . τοιοῦτον εἰδώς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως ὁ ἐπὶ γνώσεως ὁ φθορᾶς, μαθήσεως ὁ αὐξήσεως, καὶ ὁ ὡσαύτως ἐπιστήμων, ἢ ὑπὸ τὴν ἀντικειμένην τιλεῖ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς τὸ Παρμενιδείου τοῦ. § Δημοκρίτου . . . . ἀπραβεῖν τἀναντία τῷ μισεῖν ὁ τὸ κατ' αὐτὰ τέρψιν. ὡς ἐχ ὅτι τοῦτο . . . . ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. G.

* Ἐχρῆν] Ἔχρην accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit M. de S.

§ Δημοκρίτου . . . τοῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψθυδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & illa & ista. Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, ferunt homines, & ista & illa esse ejusdem. Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. Et haec & illa indicant ejusdem hominis ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψθυδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γάρ ἐστον (ſc. τέχνη) δὺ εἶναι δοκοῦσαι. H. V.

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Matthiae de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα προσνικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῇ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔστι εἰπεῖν ὡς ἐπὶ πᾶσι λογικοῖς τὸν χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρε τὸ Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ τοῖς ἐς Κλαζομένας. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. J. F. R.

85. Πρὸ-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulciscì. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ὄψει. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὁ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, παράσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια ὑμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τῆς ἀλαζόνων συμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀπιορκούντων ἀκήκοας αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἄτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα τῶν καιρῶν ἁπάντων. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκοῦσαι τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι ἂν δοκῇ, συνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐπίσκοπος.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. c Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* d Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη, e Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορίαν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. τῶν καιρῶν. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: *vaos cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. *Zosim.* c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J.Br.*

94. Τὸ προθεῖσα] Proverbium, *Minervâ ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Herod.* Vid. etiam Ἀρμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J.Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῶν ἤδη καθήμεθα. *Th.M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσαι] Hoc ex Mſſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit* in Herodot. l. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Καλλιάδεω ex uno Mſſ. in τίσασθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

σίαν, ἢ διελέγχεσθε. ἢ [a] ἦ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ὀξυτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σύ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πιθανὸς μετρίως ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. τὸν ἀναμνησθῆναι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος γὰρ οὗτός ἐστιν. ἐπίσπασθε δὲ καὶ τὰς [f] εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ καὶκεῖνό που προσθεῖσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς τοῦτον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ τις ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet; tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum illae cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer.: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας ἦ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσητο uno verbo J. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* d ΧΡΥΣ Σῦ] Aberat haec perſona a *P. J. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προηγορίαν] Προηγορίαν *J.* Sed prius *P. F.* & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. *J.* & *H.* g Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *J.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχῶ. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* i Διογένην] Sic Edd. *J. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

aſſerat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀκτίσσουσι *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — ἢ ἀόριστος χρῆται παρίχει τῷ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐκτιμωχάσαις — ἢ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Fenſ.* tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοὶ; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορος, ὅταν ἡ προηγορία ἢ ὑπερηγορία ἐπὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ἀσαύτως ἐπὶ προηγορῶν. Δοκιμασθεὶς οὖν τῷ ἀγαθοῦντι ἢ ἀλιεῖς τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *In prior cauſſae diſſer-*

tum

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. εἰ γὰρ δὴ κάλλους ὁ τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τις ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ καθηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τοῦ λόγου δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἁπάντων ὑφρισμαι, οὐ ὀβολοῦ μόνου ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ καθηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ μὲν τοῦτο μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει τοιαῦτα ὑβριζομένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ἆρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἤδη νῦν κινδυνεύει, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστεύθηναι, οἷα ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ καλλωπίζου, * ἐπαίνει τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ † συντάσσεται. ὑπερασπίζου σου.

* Ἐπαίνει] Ἐπὶ τῶν editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντασσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J.F.R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J.F.R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. *J.Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Διογ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J.B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J.M.G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J.Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ὡς ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττομεν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστιν ἀπέφηνε] Corrige ἔστιν. *J.Br.*

k Δείσεως] Δεῖσθαι O. l ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. m Τὸν] Abeſt ab O. P. n Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. o Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῷ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. p Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. q Οὕτω] Οὕτως *J.* ἔστιν, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ὦδὲν [b] ἐλλείψομεν ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κεἰ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὑπεκλαβοῦσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ εἰδήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῆμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢν ᾖ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυλαι τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθίζεσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἦν μὴ σε καλαψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσαι δ' ἔτι. σὺ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι O. c Ἦτε] Ἦ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo. ἐκκέχυλαι F. P. B2. H. F. Fl.* f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορίτωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Καλῃγορείτω] Καλῃγορείται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἤτοι τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶ φιλοσόφων βασιλικὰς ἐπικλήσεις ἀναπαίζει δ' αὐτοὺς ὡς τῷ χρήματι μόνῳ φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον δ', ἤτοι τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe *τούτῳ*, non *τοῦτο*· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυλαι τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἰφόδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἰφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυλαι] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet ἐκκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀσωμ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μετρουμένου λόγου. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφοις. *Eſt enim*; *pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐνεχομίσαντο; ἃ δὲ τοιάδε ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἡ δεινότης, ἢ ἀκμὴ ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, ἐξ αὐτείας ἡμῶν ἀγορεύειν κακῶς. γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισείσθαι [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κρότου, καὶ ἐπαινείσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ἀφαιρῶνται. ὅσαπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τυγχάνοντι ὅτι χλευάσαντε

i Οὗτοι] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male πρὸ F. J. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἀπώσασθαι ψήφοις dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ jussit reponere *M. du Soul*, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim τῶν βίων tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & τῶν βίων iterum occurrit. *J. E. R.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus *Mort.* c. 16. & *Dial.* c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. 6. 7. *M. du S.*

προφάσιν ὅτι τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅτε [b] Διονυσίοις ἐφιέμενον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] ταχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθώς. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν λόγον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος εὐ πάρεσται, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, πρόδηλος τὸ λοιπόν.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiſcum, communis cauſae proditor.

27. Pro

[a] Τὰ] Deeſt in O. [b] Διονυσίοις] Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. [c] Τι] Deeſt vocula τι in O. [d] Ταχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. [e] Τοῦτον] Abeſt in O. [f] Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. [g] Αὐτὸς] Αὐτὸ O. [h] Ὑποδύεται] Ὑποδιδύσκει O. [i] Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forſan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφιέμενον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφιέμενον αὐτὸ * ἴδιον. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κωμικὸς ἦν φιλόσοφος † καὶτὰ † Σαβακὸν φύσει λιχνευτικὸς γενόμενος ἐ ἐλεγκτικὴ τε ἐ λοιδόρος, καλῶς τι † κἀκεῖ ἐ ἐμφιλοτίμως μοτίων, ὡς ἐ πᾶσι τὸ ἐοικὸς λοιδορεῖ. V.

* Καὶ ἴδιον] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφιεμ. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in Impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἴδιον. J. F. R.

† Καὶτὰ τὸν Σαβακὸν] Haec verba non agnoſcunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. M. du S.

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

27. Ἔχει] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχει. M. du S.

27. Ἀκριτόλογον] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀκριτολ. niſi quod P. ἀκριτολόγ. habet. M. du S.

Ἀκριτόλογον] Recte Brodaeus ἀκριτολόγον. Th. M. Nempe in Miſcell. p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. M. du S.

32. Ἀξιοῦσιν τιμωρεῖσθαι] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν ἢ δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνότατα [l] ἀλγεσύρων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ ἔσχατα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα ἠγοράσθημεν ἐπὶ τὸ ὠνητήριον, καὶ κήρυκα ὅτις ἦσας, [n] ἀπεμπολήσειν, ὥς φασι, τοὺς μὲν, ὅτι [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ἁπάντων, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν ἡμεῖς αὐτοί τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

[r] ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας. [s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἴσχ. F. & reliquae. l Διασύραν] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπημπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατ.] Παμπονηρότατ. O. q Τιμωρήσω] Τιμωρ. Fl. r ΑΝΑ.] Φιλο. F. male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. Vo. Em. & P. s ΦΙΛ.] Deeſt in B2. male. ΦΙΛ. Fl. F. P. t Σοι] Ἴσθι O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ· ἢ ὕδωρ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ λέγει τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως ἑκάστου γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχῶσαι βουλόμενοι τὸ ἀκριβοῦν φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὸ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. πλησιόν-

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, ſcilicet clepſydra. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιῶν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Jenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ὑπὸ ἀξιοῦντι τ' ἀγαθὰ τὰ ὑπαντοῦ λυπήσεται, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράττειν ἀξιοῦντι. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλησίον γε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχυ] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχυ] Gloſſa *Pariſ.* habet. *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic fit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum. *J. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μὲ, ὦ Φιλοσοφία, καληγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-θὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτο δέω ἐξαρ-νᾶσθαι γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπο-λογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] ἔτι ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκή-ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόη-τας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο πρὸς Φυλάττου, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λό-γος, οὐ τὴν διελέγχουσα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖ-δον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρα-σύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μυρία ἄλ-λα· ταῦτα μὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅτι δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκηπόμενος, καλαβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τόνδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷός τις βίου νομοθέτας ὄν-τας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέ-γοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philoſophia, Diogenes: ſed pleraque, & difficiliora quidem, neſcio qua re motus praetermiſit. Ego vero, tantum abeſt ut ea negem me dixiſſe, aut meditatus eorum defenſionem huc venerim, ut ſtatuerim, ſi quid aut iſte ipſe reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, ſuperbos & impoſtores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, ſi vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut aſperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, ſed illos accuſare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perſpexiſſem, quae dura neceſſario ineſſe debeant cauſſidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & ſexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philoſophia, appuli, optavique, ſiquid reliquum mihi vitae eſſet, tamquam ex procella & aeſtu in ſerenum quemdam portum invectus, ſub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inſpexiſſem res veſtras, te quidem, quod neceſſe erat, & hoſce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum feſtinantibus ad eam porrigentes, honeſtiſſimis praeceptis propo-nen-

a Μοι] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abeſt καὶ. c Οὗτος] Deeſſe h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deeſſe in Fl. d Ἔφθην] Ἔφην J. & Fl. ἴφασαν. O. ἴφθην P. Bz. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impreſſis; ſed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abeſſe non obſervavi, cum minutiſſima quaeque tamen perſcrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter eſt, ſc. ταῦτα. Ex Nigrino autem diſcere eſt, Lucianum Romae, poſt illud colloquium, foro valedixiſſe. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuiſſe colligas, cum ad otium ſe contulit; alibi enim diſerte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ὑμᾶς αὐτούς] In L. ὑμᾶς, prave, niſi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς elimimandum cenſeo. M. du S.

76. Ὁρᾶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis hiſtoricos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid ſub Imperatore Philoſopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorſus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23. f. *Fama fuit ſane quod ſub Philoſophorum ſpecie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Caſaubonus & Salmaſius οἱ πάνυ, quae legere

nendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promtis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theseа, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrio-

ἀναιδέντας, εἴ τις μὴ [f] ἀναβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὥρᾳ, νὴ Δία, καὶ τοῦ καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι πάσχουσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον ἕνεκα τῆς πρὸ γ πραγμάτων, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. Ἐπὶ δὲ τῷ βίῳ, καὶ τοῖς πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρῳϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνασχοίτο φέρειν καὶ μέρος αὐταῖς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλεθηλυσμένον πρὸς αὐτοῦ.

Ταῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην καὶ ὑποκρί-

[f] Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — ει. [g] Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. *P.* & *H.* &c. — ει recte. [h] Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. [i] Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. [k] Γυναικίας] Γυναικείῳ *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* [l] Καταλεθηλυσμένον] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex latina versione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικείῳ. Sed vulgata melior. Vid. Or. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Glossa *edit. Paris.* Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philosophiae*, & reliquo Philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui se veros antiquorum Philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸ τοῦ Κύμη ὄνον μιμησάμενοι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε ταῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ἐφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρόν, ἢ ἀσχήμον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἀμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτο P. *J. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιούτων. b Αὐτὸν] Αὐτὸν *J.* P. &c. male. τοῦτον † Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὐτος ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τοιοῦτοι † ἐπώνυμον] Διογένους τῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τάτε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τοτὲ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τοτὲ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu aliud mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸ τοῦ Κύμη ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ κατακληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἐ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε ταῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐς Κύμη ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δρατ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἰ τινα τούτων] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Er.*

Εἰ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἰ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ ἐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις ἐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ † Χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου † ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discessseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ γὰρ κακῶς βιῶντος, τοιαῦτα δὲ [d] ὑμῶν εἰκάζον, τῷ πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ ζῶσας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐκ τοῦδε) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπασιν δεινὰ καὶ ἄσεμνα βακτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμῳ κλίσιαδι μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι τὴν ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσαμένω.

Ταῦτα ἐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγξον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκεῖν ἦν τινα καὶ τὴν μεμνημένον ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ἢ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. *e* Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* sed restituimus ex reliquis. *f* Ὑμεῖς] Ἡμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *g* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμῳ] Ἐρήμῃ δίκῃ ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὸν δίκην καλοῦντα, ὅμοιον δὲ τὸ ἐρήμῳ κλῆσαι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, & *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non *inique Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. *J. J.*

14. *Αὐτὸν*] Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte *Gujetus* correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre scribat ἓ αὐτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorem reddendum, comma post ἐκάνυμον sustulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An θεοποιεῖτο; *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἐ τοὺς λόγους] Angl. καὶ ἔτ' ἐ τοὺς λόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο; intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμῳ κλήσασθαι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta causa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς τὸ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τὰ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμῳ καλοῦντος. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipso damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta causa damnatis.* Rursus in eodem Hermotimo c. 30. τῶν ἐχθρῶν ἀπάντων καλουμένων, ἐδὲ ἐρήμων ὑμῶν καλοδαιτῶν, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdicato c. 8. ἐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας αὐτοὺς ἀλίσκεσθαι habet *indefensam causam.* Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καλουμένων ἀκρίτων, & κατηγορουμένων ἐρήμῳ. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὥστε ἐρήμῳ] *Indicta caussa. J. Br.* in *Miscell.* jam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμῳ. Sed vitium typographicum esse credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proserpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid esset ἐξορχεῖσθαι copiose & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. seqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναβ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ † ἀσεβῆντα ἡγήσασθε εἶναι; ἀλλ' οὐκ ἔστιν εὐσεβὲς οὐδὲ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, εἴ τις ὑποκρινοῖτο, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ † Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρινόμενον, μηδὲ κατ' ἀξίαν † θεῶν, καὶ οὐδέν τι ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι † συμπεπλεγμένον αὐτῷ τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστ' ἂν, οἶμαι, μαστιγωμένων. οὐκοῦν μοὶ δοκεῖ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρινόμενον, μικρὸν τὸ πλημμέλημα. [b] † Δία δὲ, ἢ † Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑποδείκνυσθαι τοῖς θεαταῖς, ἀνατρέπειν [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ δὴ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ὅτι τοῦτο μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς ταναντία ὀπτηδεύοιεν, οὕτω βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ τοῦ δόξης ἀνωτέρω εἶναι, καὶ τοῦ ἡδονῆς κρείττονα, καὶ τοῦ ἀλγηδόνος ἀνεκτικώτερον, καὶ τοῦ θανάτου δεινὸν μηδὲν ἡγεῖσθαι, καὶ τοῦ ἀνάγκης ἰσχυρότερον, καὶ τοῦ τύχης ἀνεπιδεκτότερον, καὶ τοῦ ἀπορίας ἀνεπαχθέστερον, καὶ τοῦ πλούτου ἀπολαυστικώτερον, καὶ τοῦ ἀδοξίας ἀνεπαισχυντότερον, καὶ τοῦ ἐξορίας ἀνεμποδιστότερον, καὶ τοῦ τυράννου ἐλευθερώτερον, καὶ τοῦ ὀργῆς ἡμερώτερον, καὶ τοῦ φθόνου ἀφθονώτερον, καὶ τοῦ ἐπιθυμίας ἐγκρατέστερον, καὶ τοῦ ἀκολασίας σωφρονέστερον, καὶ τοῦ ἀπλήστου ἀφιλοκερδέστερον, καὶ τοῦ ἀπιστίας ἀληθέστερον, καὶ τοῦ ἀπατεῶνος ἀνεξαπατητότερον, καὶ τοῦ κόλακος ἀκολακευτότερον, καὶ τοῦ ἀλαζόνος ἀνεπιτηδευτότερον, καὶ τοῦ ἀναιδοῦς αἰδημονέστερον, καὶ τοῦ ἀπονενοημένου εὐλαβέστερον, καὶ τοῦ ἀκρατοῦς ἐγκρατέστερον, καὶ τοῦ ἀκολάστου

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

γομάτων καλαφρονῆν, καὶ δόξης, ἡ μέγιστον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, ἡ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, ἡ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς ἀλλάττεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, ἡ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ἡ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ἡ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλοια ἀφλυσκάνωτα, ἀθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθούμενοι, ἡ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ὑπερηφάνως φερόμενοι, ἡ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ἡ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι ἐν κύλικι ἀτιμίᾳ καὶ ἀτιμίᾳ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον οἱ φάρυγγες οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *F. P. H.* &c. λαγωῶν. *e* Κολακικ.] Κολακικων. Fl. *f* Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *F. H. S.* &c. Sed ἁρπαλικώτεροι male *P.* *g* Παιγνιζόμενοι] Παιγνιζόμενοι L. *Angl.* Mf. Gr. P. & marg. *AIW.* vid. Scholiast.

56. Τεθήπασι] Ἐξεκλάγησαν. *V.*

64. Παιγνιζόμενοι] Παιγνιζόμενοι. *V.*

Lege omnino παιγνιώδεις; neque enim παιγνιῶδες quidquam ad ἰκδάκνων. Apud eumdem, Παίφασις, ἰάσις, ὄσις, ἀθέσις, ἰκβολόν. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorare, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅτου δέ ἐν, persequitur Noster, οὐδενὸς τι δεῖν λαμβάνων, πολλὰ ὁ παρὰ τῶν πλουσίων αἴτιος δῶρα λήψῃ, ἡ ὡς ἀδιάφορα ὁ πλοῦτος, ἡ τί δὴ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ἰδοὺ δὴ ἐκ τῶν αἰγιαλῶν ψηφίδων λεπτότερα; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differunt?* Ut verum hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos professi sunt, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί δὴ τὸ χρυσίον ἢ τὸ ἀργύριον; ἰδοὺ δὴ ἐκ τῶν αἰγιαλοῦ ψηφίδων λεπτότερον. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *F. Pl.*

Παιγνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παιγνιώμενοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παιγνιώδεις] Παιγνιγκ. in textum recipi jusserat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τῷ Θρήνων. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. *F. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium ἀνοησίαν explodit in Lapith. dixi supra. *F. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγαναχτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ ἀμφίθημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη τὸν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργύριον, εἰδέναι τὸν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων ἀμφέρουσι; ὅταν δέ τις ὀπτικῆς δεόμενος ἑταίρου ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. περιττὰ ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτοῖς ἐν ταῖς ἀγοραῖς σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae sunt, ridentscilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, insciția & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπη ποτὲ] Ὅπου τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντων P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὁρῶν πάρεστι] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τῶν δὲ τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt*. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *J. B.*

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim*. *J. Br.*

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅπου τότε. *M. du S.*

91. Περιττὰ ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *J. B.*

Περιττὰ] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem diei *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγων γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερύεντες οἱ λόγοι, ἀφ' τὸ ταχὺ. καὶ ἀφ' τοῦ οἱ αὐτοῦς ἀρπασαν Θ εὐσυνεσίαν. καὶ ὅτι τίμιοι τὸ αἷμα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ Θ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dicta. *J. F. R.*

98. Ἐξαλλίλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλλίλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλάσιρ. c. 24. ἔχει μὲ Θ σημεῖα τῶ ἐγκαυμάτου ὅτι νῦν δ' ὅτου ἐξαλλίλιπται μᾶλλον δὲ ἐκπέπτωκε. Ubi omnes impressi recte habent, Ox. vero solus erat. *M. du S.*

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. *J. B.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτου. verum Ἑλληνίστα ἢ πάνυ. Nisi forte ambae hae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῷ ἐστὶν ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ τοιοῦτόν τι κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἕνα ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ τὰ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ᵉ ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, σατύρους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμητικώτατα δὲ ὄντα τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν εἰς τὸ μέσον· οἱ δὲ σάτυροι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῶν ὅτου ἦσαν, σάτυροι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ ἐσθῆτα διελέλυτο, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καταγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

ᵉ Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλείλιπται *F. P. H. S.* &c. male. ἐξέλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλιπται recte in Καθαπ. c. 24. habebant Edd. ᵈ Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *F. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἰδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργὶς, πορφυρᾶ χλανὶς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan σύντομος scribendum, pro σύντομος. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi caryae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῶ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον δὴ διδαχθέντα τῶν ἐκ τῆς Ἰωνίας καὶ &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μοῦσ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχ. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔστι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἀγόρθιον, καὶ οὐ παύσομαι διελέγχων, καὶ καταγελῶν. ἐμοὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔστω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῶν τοιοῦτο βέβιωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον αἰμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖεν προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ὀπτικὸν τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασὶ, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφίαν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἔγωγε ἂν εἰ πιθανοὶ γεῖν ἦσαν καὶ ὀπτικοὶ ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ ἧττον ἂν γοῦν ἀληθῶς μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι σοφούς. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστι.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinium vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ἡμῶν] Ἡμῖν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & Bz. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἡμᾶς μὲ ὁ Ἡρακλῆς & αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίαν ἔχοντες & καλογήρους & ἀφρόνους ἀνδρίας ἐπιφέρεσθαι εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit M. du B.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφῶν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. J. B.

Φιλοσοφῶν φάσκουσι] Perstitens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφῶν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῶν ὁμοιάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. *Sextim* c. 46. ἅπαντες οὗτοι φάσκουσι Φιλοσοφῶν ἐπαγγέλλεσθαι. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὴν Φιλοσοφῶν φάσκουσαν. *De Parasito* c. 52. οἱ Φιλοσοφῶν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὁδοί τε πολλαὶ εἰσι καὶ Φιλοσοφίαι ἐνίοτε & ἐστὶν ὅσοι φάσκουσι. c. 68. Οὐκ ἐκείνης τῆς Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; J. J.

37 *Ibid.* Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis recte scribitur, καὶ φιλοσοφῶν φάσκουσιν, & qui dicunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad hunc ce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit hominem dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubescebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Ilionsium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

40 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί σιωπᾶτε ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρῆσθαι δοκεῖ ἀνὴρ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστ' ἐβουλόμην αὐτῇ, τὴν γῆν δύναι ἠνοίγειν· ἅτε ἀληθῆ πάντα εἰπών. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν παρόντων αὐτά, καὶ ἐφήρμοζον μάλιστα τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δέ, ἐς δεῖνα πάλιν. καὶ ὅλως ἐδήλου τοὺς ἄνδρας ἀπαρεγχώς, καθάπερ ἔστι τινὰ γραφὴν τὰ πάντα ἐξ ἀκριβεστάτου ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Καίγοι πάνυ ἠρυθριάκειν, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφιέναι αὐτὸν ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην [h] ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῆς Ἰλιέων ἀτυχίας ἐπάθομεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, φαύλως τὰς Φρυγῶν ξυμφορὰς ᾄδοντα γὰρ, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ὑβρίζοντα. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

f ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M du S.* g Προτοικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1.* Nihil mutant reliqui, nec Edd. h Ἀναγεγράφθαι] Ἀναγράφθαι Coll. Prius servant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Γρ. ἀναγράφθαι. *G.*

esse se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφῶν ἀσκοῦσι, quod est *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hunc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud Gravium: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐπιτιμῶσιν. *J. M. G.*

Ibid. Ἐναφροντιστεῖν] Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *J. B.*

42. APET.] *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τῆς γῆς δύναι] Sic de Merced. conduct. οὐχὶ δὲ ἡ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. οὐχὶ τότε χάσειν σοι τὴν γῆν κατὰ σταυτοῦ. Sic ἴσαν, πῶς ἂν μὴ ἡ γῆ καλλαίνοι; cod. in Lapith. Sic apud *Hesiod.* lib. 1. ἀνοίγεται δὲ κατὰδύναι μάλιστα. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάσσε εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Aeschyli* Suppl.

Φίλτατοι δ', ἂν μοι φθονεῖτε
Βρόχου τυχεῖν σὺ σαρκάσαι. *J. B.*

53. Ἀρετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Veritatem* appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιάν] Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos qui exidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando judicris se dedentes, in Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ' ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καλλιγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφείμεν σε τ' αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσκύνησά τήν γε πρώτιμον. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιῆσαι μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ' ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλλιγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὅστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλαχύλας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ' Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ' Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῆς, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *Alw.* b Προσκύνησα] Προσκυνῶ L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ καλ.] Ἀλλὰ, μετεγνώκαμεν ἐφ' οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] Τύφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Lang.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur Δίκης. *M. du S.*

92. Σεσαφηνισμένα πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πόντια βαθὺν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπόντια ἢ ὑγρότητα. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. a. 36. βαθύτητα γηρῶς.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quiſque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

οἱ τὰς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κἀγὼ τάδε σοι Συλλογισμὲ κήρυττω. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, πρόσκαλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σύντομα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὸ ἀφροδισιον. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖ πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων ξυστὸς γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δὲ ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· ἄνευ γὰρ τούτων εἶναι σοφὸν. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι δύο Ἰχρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζήμεν ἔξοχος εἶμι.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης γὰ ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς οὐκ ἤνεσαν μόνον. τῶν δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον

f Παῤῥησιάδη] Παῤῥησιάδη L. Nihil a vulgata abeunt *J. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν τίνων. *V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τεῖχος· Ἀθήνῃσι, λίθῳ

ξῶν. Quod iterum L. VII. 5. γυμνάσιον βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς ἐν ἰλιγγίοις, (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Aeſ.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſidenſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἴσαις χώραις, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies denſas inſtruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰσχάδων] Haec paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ Θετταλὸς ἑτοίμως ἔσχεν πρὸς τὴν ἰσχάδων τὰ πλείστα ἐκπίπτοντα, καὶ τὰς ἀκριδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεμάσσετο, ὁ δὲ τραγίσκος ἐπεχείρει, καὶ μοῖράν τινα ἤτει μὴ κόρυ κομίζειν ἐπιδὰς posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*

Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισιν vel ἐπὶ μέσοι-

σι Il. Σ. 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πάντων ἔμμεν ἀριζήλους ἐίσκῃ. *J. M. G.*

Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *Bz.* ſuſtulimus, in quibus erat μίσοισι. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πάντων ἔμμεν ἀριζήλους ἐίσκῃ. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δὲ μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤνεσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta

γον ἔτι πλέως ἐσοι δε, ἢ κατ' αὐτὸ τάφον· οἱ δὲ, ἢ πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέοντα κλίμακας, ἐπέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία ἢ βόμβυδον, ἐς μὲν δίκλιν, ἵνα ἢ καθ' Ὅμηρον εἴπω· ἀλλὰ χαίρειν εἰῶ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, ἢ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις οὐ βραχεῖ κλαγγῇ δοὶ προκαθιζόντων, ἢ παλαχῇ σωρὸς [b] ὠόγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλη ρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. ἢ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐνεῖνο ἀνέφαν, ἀφανεῖς ἢ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, ἢ λελήθασιν οὐ τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γὲν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, ἢ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐξαλλεῖν γνώρισμα ἢ σημεῖον αὐτῶν. σὺν θαυμότεροι γὰρ οἱ γόητες εἰσὶ τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ὑμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Λῆρος ἀμείνους

guam etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc fexcenti,

Quot folia, & flores quos nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adsidentium, & ubique peri, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immisti, & latent similitudine habitus reliquorum. *Illud* enim, Philosophia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo post, sed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἠρι] Ὠρη. A. G. L. Sed vulgatam servant Edd. omnes. b Ὠόγων] Deest h. v. in El. Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. J. Μηδὲ P. S. Μὴ δὲ vero discrete H. Fl. Ba. male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] H. J. integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mf. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως πελασγὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαπται· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄναξ γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἄναξ γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

* Λέγονται] Hoc scholion commonstrante locum Scaliger, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum invenieramus; dimidiatum enim erat, & pars in Ed. Gr. in summa pag. 17. pars in med. p. 18. descripta. J. F. R.

† Ἀνακεῖον] Ex hoc igitur abundabat. J. F. R.

haec omnia clarius intelligantur. M. du S.

Πελασγικὸν] Glossa Paris. Locus Athenis juxta arcem. Confer infra c. 47. J. F. R.

7. Τάλῳ] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. M. du S.

Τάλῳ] Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patriae salvis liberis obiit. J. M. G.

8. Ἀνακείῳ] De Anaceo ad Tim. c. 10. Hemst. J. M. G.

10. Βόμβυδον] Il. B. 89. M. du S.

13. Μυρίοι] Ex Hom. Il. B. pro ἠρι Angl. ὥρῃ. J. F.

Μυρίοι] Recte utique Mf. μυρίοι, ἅσσα δὴ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. est enim ex Hom. Iliad. B. v. 468. ἠρι est interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. J. G. G.

Μυρίοι] Vid. Hom. Il. β. 468. M. du S.

Ibid. Ἠρι] In Angl. L. & Mf. Gr. ὥρῃ, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I. 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesantibus.

44. PHIL. Desinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & jam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conterremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ περὶ τὴν στοάν. ΠΕΡ. Οὐ μὰ τὸν· ἀλλ' ἔγωγε τῆς χρήμασι, πρῶτοι δὲ ἡμεῖς ἐσμεν, οἱ ἐν τῷ Περιπάτῳ. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· εἰ δὲ τῶν μικρῶν ὑστερήσομεν, καὶ ὑστάτοις δεῖ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσῳ τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐκ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ἀθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διαγνωσόμεθα τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι ἂν εὑρεθῶσι τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς δὲ γόητας καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς διατρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιῶνται τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἔοικεν ἡ ἀκρόπολις πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

---

a Ὀθόνια] Ald. male ex Fl. Recte ὀθόνιον. P. & Edd. f Ἡμεῖς] Sic L. Y. P. quod male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρείοις] Ὡς τὴν Ἐπικούρειον δύτραν πάντα τὰ ἡδονῆς ἠγουμένην. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. *M. du S.*

14. *Μετὰ δὲ*] *Casaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Ibid. Κλαγγηδὸν πτερὰ] *Hom.* Il. B. 463. *M. du S.*

23. Τὸ μὲν δὴ ἐπιβάλλειν γνώμενον] Non est hic locus dicendi, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, *μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώμενον*, quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & *Bourdelotius* probat, cum Anglicano & meo: *ἐκχύμενοι ἤδη αὐτοὺς*. Ἡλικ. *ἡμῖς πρώτους*. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. *πρῶτον ἐπιτίλαι τὴν ἀγορὰν. fac ut citò aliquid capiamus.* *J. G. G.*

Ibid. Μὰ δὴ] Angl. *μηδὲ*. *J. B.*

Μηδὲ] Ed. *J.* & Mss. P. L. & a *Bourd.* & *Gronovio* laudati. Vulgatae Edd. mendose *μὰ δὴ* vel *μηδὲ*. Adde hic *Euripidis* versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ τε καὶ βίου βροτοῖς
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἔστασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ' ἐσθλὸν ἐκ κακοῦ δικεῖν
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διεκόμισεν ἤδη] Angl. *ἤδη αὐτοὺς* sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & Mss. & Cod. Florent. *J. B.*

Διεκόμισεν ἤδη] Cogitabam aliquando, annon ista vox sit Philosophorum imparientium, *Ἀλλὰ διεκόμισεν ἤδη*. *Quam mox accipimus!* Nec jam poenitet. *J. M. G.*

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Ms. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. *αὐτοὺς ἡμᾶς*. *M. du S.*

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. *J. B.*

Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνικὸς ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ. Φέρε ἴδω τί ἐν ἔχει, ἆπτυε θέρμους, ἢ βιβλίου, ἢ ἄρτους τ' αὐτοπυριτᾶν; ΠΑΡΡ. Οὐκ ἀλλὰ χρυσίον τουτί, ἐν μύρον, ἐν μαχαιρίδιον * δελφικὸν, ἐν κάτοπτρον, ἐν κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· ἐν μὴ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, ἐν τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν ἔστωσαν· χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅτῳ τινὶ τρόπῳ ἀγνοήσωσι ταῦτα παύσεσθαι, ἐν διαγνῶσιν οἱ συντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, ἐν οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ ἐν ἑτέρῳ βίῳ· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ἐπιπράττῃ σοι τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τὸν ἄνδρα [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη, ποιησώμεθα τοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφθαι ἐν εὔνους ἡμῖν, ἐν σοί, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, ᾧ ξυλαβόλα μετ' αὐ-

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? nimirum forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non, sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni? quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

a Θέλωσιν] Κωμῶν. Conjicit *M. du S.* πεμπῶν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *Ex. H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τὶ τ. χ. μεμιγμένους *Angl.* Sed ττ: χ. μεμιγμένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τ' αὐτοπυριτᾶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτος· ὁ λίτρᾳ καὶ χολῇ ἐπιτραφεὶς, ἢ πρὸς ὕλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγχυφίαν * φασιν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδρίσκοιλον. τὸ μύρον, ὡς τροφῶν ἀπόδυτες. τὸ κάτοπτρον ὡς σωστίζων τὸ πρόσωπον· ἢ τὸ σημαίνειν ἐν ὑπνῳ. οἱ κύβοι δὲ ὡς ἄθυρμα χολῆς ἀπαίρου καὶ ἀπολάσεως ἀμέτρου. *V.*

* ἐγχυφίαν] Exc. G. φασὶν. C. φασὶν *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos*. *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τ' αὐτοπυριτᾶν] Haec omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

60. Καὶ μαχαιρίδιον δελφικὸν] *Socessita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuisse alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. δελφικὸν] Placet πελεκῦν: *Μαχαιρίδιον πελεκῦν. Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον δελφικὸν] *Brodaeus μαχαιρίδιον πελεκῦν. Delphicum gladium.* Verum ἀτοχῶ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicam cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον δελφικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas; sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον δελφικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gummis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserere. *Th. M.*

Μαχαιρ. δελφικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si gemina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχυφίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem δελφικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. δελφ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conjece-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia.

PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῇ τ' Ἐλέγχου, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνων· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανούτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλείτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον ἐξυσπάσας, ἀποκειράτω τὰ ὦτα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκερικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπη ἕ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ἔστω καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλέγχου, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῆς ἀετοῦς πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὅστε καὶ ἐκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνα δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑποφρονοῦντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὸ ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέπουσα, καὶ τὰ χεῖρα ὀρέγουσα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον ἰτύτων, ἀποκειράσας [e] πρότερον τὰ ὦτα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Πρωτῦ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρότον Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας [f] ἐν χρῷ λέγεσθαι ὁ μάχαιρα τὰ σαρκὸς ἐκτεμνόμενον. *V.*

[f] Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. *Aristid.* c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίας. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κατοπτρον] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν εἰς τοὺς χρυσοὺς μεμιγμένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τοὺς χρυσοὺς μεμιγμένους. *J. B.*

Ibid. Σὺ τ. χ. μεμιγμένον] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σὺ legitur τὺ. In Eddit. εἰς τ. χ. μεμιγμένον. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλλὸς quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χόνλωσον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χόνλον δὲ κρατὸς ὄχον οὕτως μαθὼν χυμάτους &c. vocavêrunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνη. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Suidas* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum σίφεσιν ἔχον εὐ χερσὶν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclaeo ſpargens altaria thallo:

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra Σ. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπεροφρονοῦντα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἐδόξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦτα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, ἢ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱερειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῃ καὶ τὸ ἄγκιστρον, ᵃ ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸ κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀνόσασα, καὶ ὀλίγον τι χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πρᾶξειν ἄνῃ ἀλιεύεται; ᵇ ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεῖ-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

ᵃ Ὅπερ] Ὅπερ F. sola. ᵇ ΙΕΡ.] L. F. B2. Et sic emendare jussit M. du S. Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. V.

10. Ὁ ἀπὸ Πειραιῶς] Πειραιεύς, ὁ τὴν Ἀθήναις λιμένα καὶ κλύστας πειραιάς * ἀπὸ τοῦ περῶ περαίω, περαιεύς, καὶ

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοῖνα διαπερᾶν, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro J. G. Gravio. Vid. c. 1. J. Cler.

† Ἔχοις] Ἔχοιτα legebatur in Ed. Graev. Sed ex collatione Codicis correxit M. du S.

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* J. Br.

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad ἱππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. J. M. G.

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. J. Br.

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὅπερ hic legis ex Ed. F. est; in reliquis enim est ὅτερ. M. du S.

Ὅπερ] Ὅτερ duali numero ex Junt. recipiendum jusserat du Soul. obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. J. F. B.

Ibid. Ἀνόσασα] *Dixit dicavit.* J. Br.

14. ΦΙΛ. Τί πρᾶττων ἄνῃ ἀλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πρᾶττων ἄνῃ ἀλιεύεται, pro τί πράττεις ἀλιεύῃ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. Th. M.

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττων ἄνῃ ἀλιεύεται; Παῤῥησιάδης δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι & χρυσίῳ, καθιζάνων ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ τείχους, καθίησιν εἰς τὸν πόλεμον. sic respondet legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥησ. ponenda omnino est persona sacerdotis, ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθίησιν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττων ἄνῃ ἀλιεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττων ἀλιεύῃ, vel ἀλιεύεις;) sed ab alia persona, ἱερείας scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, πράττεις; errorem videtur subodorasse Marcilius pag. 418. pro καθίησιν reponens καθέλκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. J. F. IEP.]

sedens ipse in lorita muri demisit versus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn. LIBER. Non. sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians, jam auri odorem captat, prope jam est. attigit. captus est. extrahamus. PARRH. Et tu, Elenche manum lineae admove. Jam supra est. Age videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules!

ζόμενος· ὅτι τὸ ἄκρον ἤδη τείχους, c καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. d ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους e ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν προσμένουσα· σὺ δὲ Ποσειδὼν ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον f δὲ χρύσοφρυν. g ΕΛΕΓ. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. h ὁσφραίνεται γοῦν χρυσίου, τωλησίου ἤδη ἐστίν· ἕλκωμεν, εἰλκύσθαι, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν i ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί. Φέρε ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; k κύων ἐτός γε. Ἡράκλεις,

c Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* d ΦΙΛ.] Deest in P. Comparet in Edd. e Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* f Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. g ΕΛΕΓ.] Deest in P. h Ὀσφραίνεται] Ὡς φέρεται Coll. Edd. vulgatam servant. i Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. k Κύων] Sic recte *L.* Deest in *Angl.* & P. Edd. *F. H. P. S.* & ceterae omnes κῶν male. *Vb.* forte χαῦν. ἀνῶν Ex.

37. Ὀσφραίνεται τῷ χρυσῷ] Ὡς φέρεται τῷ χρυσῷ. *G.*

IEP.] Sic ex L. Ed. *F.* & *B*2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat *Clar. Jensius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

IEP.] Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu insigente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen *Brodaei* sententiam damnaverim. *F. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τῆ Πελασγικῆ] Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. *G. C.*

Ἐκ τῆ Πελασγικῆ] Vide infra ad *Συσσ. c.* 15. *du Soul*, adde & supra, *Schol.* ad *c.* 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miscel. saepe adducit. p. 2. *c.* 22. *F. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΓ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΓ, h. e. ἔλεγχ. Hujus enim est deprehendere verum; hic adjunctus Parrhesiadae paullo ante, cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. *F. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν esse *felem*, & feles in mari capi. Discimus praeter alios ex *Arist. hist. anim.* I. 48. γαλεὸν esse genus canis marini, qui est κυνὸς ὑγροῦ & σκυλίου, qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Aristot.* de Animal. VI. *c.* 12. *f. Athen.* IV. 13. & VII. 8. *J. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gaza mustelum interpretatur, est piscis rapax.* *F. F. R.*

31. Κῶν ἐτός γε] Haec verba non sunt in Angl. Cod. *F. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impressis jam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim κῶν legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνῶν erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide *B. inp. c.* 7. *M. du S.*

Κύων] Pro κῶν, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλωτὸν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεὸν. Jam γαλεὸς s. *mustelus* piscis, κῶν, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. *F. M. G.*

Κύων] Quia κῶν olim editum erat, *Brod. Misc. P.* 2. *c.* 22. inde fecit ἀνῶν, vel festivius ita legi putavit. (ait enim: ἀνῶν. *Cum matri sint pisces.*) Satis absit de hoc loco. *F. F. R.*

33. Ἐνθα

τ' ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γναθοτάλα; ἐλήφεις λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λύσιν ἤλπισας, ὑποδυόμενος; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ὅτι τ' βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη [b] πρός ἐσχήλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλοις δειλεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῂς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ σιδηρᾶς, καὶ σκληρός, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τ' ἀφύων ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφύσταλοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, capeus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus; ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λύσιν] *Gron.* Αὔξιν. male, vid. nott. b Προσήκοντα] Sic *H. Fl. Bz. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολλοῦ.

46. Καὶ ἰδιχθύς, & σκληρὸς] Ἀμορφός, ἀσπαστὸς, μυσαρός. *V.*

μυσαρός] *Mapic* editum erat, sed μυσαρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μύσος scelus. *J.F.R.*

33. Ἐνθα λύσιν ἤλπισας] *Benedictus*, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari sperabas*, & adscripsit pater λαβεῖν. *J.G.*

Ibid. Λύσιν] Sic recte legi, ex Ἰσ. α. c. 4. ubi ἰσόμοιρος λύσιν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λύσιν ἀλίσκειν probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J.F.R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἀγοράσω — πόσου ἀφαχθῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J.F.R.*

52. Ἀφύων ἐλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A.V.*

Ἀφύων] Glossa *Paris. Aphyae pisciculi, quos pariti limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀφύσταλοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφύων *apuarum*, & ἀφυὼς

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles; de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἕτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἠμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀναστάδην. Ἐλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τῶν Ἀριστοτέλει προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπεκάλυψε. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἵληπται, ἀπόλωλεν. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστότελες κατ' ἄκρων.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψηττὰ Fl. e Ἐστιν] Ἐλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet J. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. g ΠΑΡΡ.] Deest in J. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. P. Bz. F. A. S.

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τῶν πλατέων. οἱ δὲ δίμοιρόν ‡ συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δικοῦν, ἤ τινες σαρδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βάτραχον. καλῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

† Ψῆττα] Ὀψὰν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὰν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθυδίῳ haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκεῖσθαι. C. *M. du S.*

§ Βάτραχον. καλῶς] Βάτραχον δὲ καλῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad καλῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *J. F. R.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *Latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Platvissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris.* Ψεττα *piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἐλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola J. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum erasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδοὺ πολλοὺς πω τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κἀν ταυτὸν ἀμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ ἐπιφανείαν ἐκτέθραχυσμένους, [b] ἀχάλινον δυσληπτοτέρους· ἴσως σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεῖσει· ἀλλ' εἰ σάρξιν. ἴσως εἰ καὶ ἕνα τινὰ ἕλκυσαι τῶν ἀγέλης ἀπαπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον ὁ θρασύτατος ἁπάντων ἡμῖν. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπίσω τὰς ὁρμιάς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ [c] Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τῶν δελεάτων. οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ διστρώγουσι τὴν ἀκάνθαν· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχουσι τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει. ἐξεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρε ἴδω τίνα ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ δὴ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχεις διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μαθόντα, διότι χρυσίον οἶμαι πρόσθεν τὸ ὄνομα. σὺ δ' εἶ Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπέ, οἶδα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παραινεῖς αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ſicum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδοὺ] Ἠιδὰ Schol. *Al.* ἦν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ Edd. reliquae & P. b. Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχῖνι *H.* c Πόσειδον] Ταχέως poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰδοὺ πολλοὺς πω τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν διήθησμα τῶν Θ ἀφαλῆ. † Καὶ ἴσως διαπτικὸν ἦν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθεσθαι. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀθλιον, & pro ἐκτίθεσθαι legebatur ἐκτίθαλᾶσθαι. quum tamen in V. eſſet ἐκτίθλᾶσθαι, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτίθεσθαι, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἴσως] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Γυμν. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Ericaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παρεπάρη] Sic in *Galle* c. 2. si βύρσας ἴδοις ἱστούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκωμένα, ἐμπεσοῦσα, καὶ ἅρπα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεῦξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὗτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. eſt ἔτω. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μᾶλλον ὑπέρμορον τοιοῦτο παραπτερύμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt; quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οἰδὰ] ΕΛ. ἰδὰ. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οἰδὰ] Ante ἰδὰ perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ ἴγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] ἴστω γὼν ἐγὼ αὐτὸς ὅτι κεφαλὴν μὲν τὴν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ καὶ δέος μὴ ἀφαρπᾷ τις τὴν λαιμὸν, ἐάσω.

ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παῤῥησιάδη τὴν ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τὴν προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλαϊζετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. πῇ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ γὰρ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν. οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τὴν στεφάνων, πολλῶν δὲ τὴν [e] καυστήριων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] Οὗτος Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλιρίων. Em. Pa. male. Nihil variant Edd. in voce priore. forsan Καυστήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κα Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Πεισιστράτου φησὶν ἐκτισαντοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. *V.*

‡ Ἐν] Ex male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graec.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J.C.*

C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζωντ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna deteri, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J.F.R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud EA. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J.F.R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλιρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Voſſio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναθ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J.F.R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

CHAR.

ΕΙεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὁ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ἐθόνη ᵃ ἀνθεκέκρυται, καὶ τ' κωπῶν ἑκάστη

SAtis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quid-

ΤΥΡΑΝΝ.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & *P.* ᵃ Παρακέκρυσται] Παρακέκρουσται *J.* sola male. Reliquae rectè, sicut & *Barocc.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι λέγεται τὸ Τυρρηνῶν τὸ βιαίων καὶ ληστῶν ἐξάρχειν, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανισάμενοι τῆ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲ αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταυτης τ' αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἅρπασαν αὐτῶν πλοῖα, καὶ καταίσχοντες εἰς * Βραύρωνα τ' Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύσοντας τῷ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, οἷς συνώμοσαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἐθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τ' παρ' αὐτοῖς βίας τ' Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τῦ, ταῦτα μὲν δὴ ἔστω. ἐπίρρημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον εἰωθαμέν αὐτὰ. ἔστι δὲ ὁ Θεμιστοκλεύσεως, ἀντὶ τῦ, ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] ϙ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τ' Χάρωνα πρὸς μίαν τ' μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τ' πᾶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρυσται] Εἴ τι εἶχεν ἐκισμὸν ὑφάνθη. ὕτως δὲ σημαίνει ὁ Θεμιστοκλεύσεως τοῖς ** νῦν ναύταις τὸ παρακέκρυσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τῶν ἐθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράσρωνα legebatur, & mox iterum Βρασρωνίοις. Sed rectè correxit *Scaliger*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύσοντας] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύσοντας. *M. du S.*

Ἀρκτεύσοντας] Ἀρκτεύειν idem esse quod δικατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δικατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτεύονται γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐπίλυπτ —— ac deinde: Καὶ ἐξετάζεται οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ σφίσιν συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Αυσίας τὸ καθαρεύειν πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δικατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δικατεῦσαι proprie dici καθαρῶς, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. Δικατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, mirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεύσας. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτας dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montf. an. on Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Αυσίας —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, rectè habet ἔλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. scribens: Τυρρηνῶν τινων τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κᾳλοχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυρρηνοὶ φασι τὰς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ὑστέρᾳ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικεῖν, ὅτα ἀπωσθέντας, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Scalig.* apud Scholiast. legas ἱερατεύσοντας, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura vitiantur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσοντα τῷ θεῷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἱερατεύσοντας

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἡ constanter servant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τεθρόπωλαι. κωλύει τε ὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναστάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γὰρ ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ σκαφεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βεσπερίαν ἐστὶν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὁλκὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὅστις τοῦ αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὡς ἔφη τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τοῦ Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. [c] Ὡς φήτις] Sic Edd. & Codd. εἶπεν C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβεβλῆσθαι. τροπωτὴρ δὲ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὸν κέντρον ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν ᾅδην ἀγαγόμενον τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκπεπλεύκαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γράφει εἶπέν τις ἄλλος ὁ αὐτὸς ἄνω. *G.*

βάτης ἀφικνουμένας τῇ Θυῖᾳ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi ἐν ante βραυρωνίους; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶσι] Ἐστι καὶ αὐτὶ τοῦ &c. legebatur; ſed priora duo exemplaria habent εἶσι. *Gu.*

¶ Τρὶς] Τοῖς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

‡‡ Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum αὖθις finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄντλῳ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria ὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακέκρουσται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expedict. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* Ἐξακέκρουσται. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe ἐξακέκρουσται, ſimplici κ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὸν κέντρον ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσαις. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὸν δειλὸν ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτὸν. *Euſt.* ad illud Il. π.

Ἡμῶν ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τὸ ἡμίφως ὅτε ἄροτρον βοῦν ἀλλήλοιν γηπόνος. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἶπεν] Sic *Coll.* commodius ſine, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verifimile ſit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

ἧς ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπιλέληθεν. ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τὴν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπιδείκνυσιν τὸ λῆρον τὸ αὐτοῦ ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ γενάδας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' ὢν ἐλθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviſcitur, & vel lætatur cum adoleſcentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, ſuis nugis oſtendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generoſus ille: eſt enim haec quoque una ipſius artium. Licenter igitur nobiſcum agit, cum tamen ex ſemiſſe noſter ſit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ἢ Διὸς ὀπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα γε μέτρου δεσπόζειν κοινῆς κτήματος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς πολὺ αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καθεχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνέπλατται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ὀπιδιδράσκων

2. CLOTH. Unde vero noſti, Charon, ſi quod negotium illi inciderit, ſi forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad ſuperna negotia. Herus autem & ille eſt. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus cum diſcedendum eſſet. Verum cauſam novi equidem. Apud nos enim aſphodelus ſolum eſt & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obſcuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta ſunt omnia, & multa ambroſia, & copioſum ultra invidiam nectar: itaque ſuavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero deſcenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτῶ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῷ. b Γενάδας] Recentiores Edd. vitioſe γυνάδας. c Παρελθών] Deeſt in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. ἔτως P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * εἰ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥᾳδιουργὸς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐκ τοῦ ἄνω ἐκ τοῦ κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ὑπ' ἀμφιβάλλει. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἴδος ‡ βοτάνης. V. Heſiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχώριον τοῖς παροῦσι μαλάχαμαι. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ ἐκ σεσαμοῦ. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς ὑπὲρ τιμῆς θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Εἰ] Ita erat in impreſſ. ει. in V. ις'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, ſed correctum ex C. Ego etiam τοῦ malo quam οὗ. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. αἰτιολογεῖ δὲ ἐν τούτῳ ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omiſſa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίειν μὲν τὴν ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γυνάδας, quod noviſſimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc ſupra docuimus. J. Br.

33. Καὶ] Dico ad Heſiod. χοαὶ, τὸ ἐπιχώριον τοῖς λοιπ-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ὁδράσων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ σὺ ὡς ὁρᾷς, πολλὰς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὀπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεύμενον, καὶ τὸ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γῆν ἄδμαλος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννικὸν ἀποδράσαντα μελαδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ἀδυρμοῦ, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἑτέρας λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὀπίσω ἀπιὼν δυνάμενος, ὀπι-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπτεται] Ἀγαπάται. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθη. V.
47. Γελῶντα] Μᾶλλον πάντα ¶ φησὶ τὸ σκευοφόρον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κωφὸν λέγει ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. F.

¶ τινα] Tria haec verba deficientia in *F.* supplevi ex *G.* *J. F. R.*
** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus *Sanlii.*
†† Ἀλίβαντον] Forsan legendum, ἀλίβαντα φαντάσματά τινα ὕπνου φαντάμενον. *M. du S.*

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.
52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συρίγγι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῇ. G.
56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὸν ναῦν. G.
61. Ἀνακωκύει] Κακοτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγεται δὲ καὶ †† ἀλίβαντον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ λέγουσι τὸ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

δυνάμενος. *J. B.*
Ibid. Καὶ πάντων] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πάντων docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*
54. Καὶ ἐκχίσματος] Τὸ προσφύσημα τοῦ πυρός. Interp. *Aristoph.* placula, ἄγος ἢ μίασμα. *Hesych.* *J. B.*
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & pabulatur, aegre autem continetur. *J. M. G.*
51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 26. *M. du S.*
56. Λειπόνεως] Ὁ μεταλιμπάνων τὸν ναῦν. *J. B.*

67. Ὁ

ὑπιλειπότος ἤδη ἦ ὑπικεκλασμένε αὐτῷ νήματος.

EPM. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότατος ἦτο, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧς γάρ μοι [b] παρεδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ ἔδαφος, ὑπ' ἀνάγκης εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ παρελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἕν ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ ᾠδεῖον τῆς ἀδελφῆς σημφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησὶ, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod 65 netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam 70 contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἂν. Sed σὺν ἂν male. B. b Παρεδίδωκεν] Παρέδωκεν B. παρεδίδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπράκτων * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τοῦ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. *V.*

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτῃ λέγουσι ᾠδεῖον δοῦναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. *V.*

71. † Ἀντιρείδων] Ἀντιβαίνων. *V.*

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. *V.*

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην κατάρχειν. *V.* Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτούς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. *V.*

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. *V.*

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. *V.*

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. *V.*

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Τὸς λέγεται τῷ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίστασθαι τοῖς κατεχθονίοις ἐπισκοπεῖν. *V.*

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. *V.* (In V. est ἀρκεται.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντιρείδων] Ἀντιρείδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχρὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπεν legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῶ δὴ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐπ' ἀφυσσέμεν. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Æaci pos-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem; intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ὅσοι αἱ ὁ ἐν ὁρανῷ παιδίαι· τὰ γεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἀδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς ὠδελιλόγισαί σε ἡ Ἄτροπος· ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τὴν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περιδὼν περιβλέπων ἀδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους καὶ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγος θέοντες, [e] καλαλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· ὠδὲ τοσοῦτον ἦλθε λαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καλεγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι λαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης λατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ ὡς εἰ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

[c] Δυνάρθρα] Δυνάμενα B. [d] Σύμβολον] Συμβόλαιον B. [e] Καλαλαμβάνομεν] Καλελαμβ. B. [f] Καλεγιγνώσκομεν] Καλεγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. [g] Καθεζομένη] Κατεζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παρελόγισαί σε] Παραφθμησεν. V. (ὠδελελόγισαι. C.)
93. Σοὺς] Νοήσας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπλαγ[ος] Ἀφῆκας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. ὡδελιλόγισαί σε.
99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῶ νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον δ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὁρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑσπέρας. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῶ πέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθεν, ἑκάστου αὐτῶν ἀναγνώσομαι, τίς, ἐκ πόθεν, ἐκ ἄν τινα τεθνεὼς [a] τὸν τρόπον. σὺ δὲ τὰ Περιλαμβάνων στοίβαζε, ἐκ σωτίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλὲ· τί γὰρ ἂν ἐκ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸ ἀριθμὸν ἔστοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τοῦ [c] ἐκλελειμένων. ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. Βέλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπι τούτοις ἐμβίβασώμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ὕτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νυν ἐξετάζουσα; οἱ ὑμεῖς ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἔτους. δῆσου τάχα κἀ τούτοις δράμενον παραγαγεῖν. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἔστοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχιροὶ πάντες, κἀ πέπυ-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturi-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκτεθειμ.] Ἐκτεθ. *Vorst.* male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. *J.* &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας *V.*
Ibid. Ὀμφακίας] * Ἀώρους, ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικροὺς. *V.* (τὰ τελευτηκότα νήπια. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων κρατησάμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ἀποκτείναντες πολλοὺς τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, κακῶς ἐνίσχυσαν τοῖς λοιποῖς. καὶ ἀναλυθέντων ἤδη τῶν τυράννων, καὶ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσι ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἐ βούλομαι. *V.*
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. *V.*
21. Ἀφάμενον] Κουφίσαι. *V.*
23. Ταχιροὶ] Ταχέντες. *V.*

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat; sed & ἔτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet σπιρὶς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τύτων. Et pro ἐνίσχυσαν, alibi legitur ἐχείρισαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γιγνομένου legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέῤῥητα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, περίβαλλε, σήγαζε, σκιαζε, ἀ σκιον, unde σκιοὶ, *Aristoph.* Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*
13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψήτους, τὰ τελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*
15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγωγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. Π. 11. κἀ τάλλα ὅπλα ἐπ' αὐτῷ (*post eum*) ἄνδρα τιμίου. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἐ βούλομαι. *J. B.*
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*
20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. B.*

22. Δεῦ

sate mites omnes & suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passi enim jam omnes & corrugati sunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adsunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes Philosophus propter Megarensem meretricem. MERC. Hic prope te isti. CLOTH. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt? MERC. Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τέθνηκέναι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅπη τύτοις, ὦ Ἑρμῆ φόμαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῆσαι μὲν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ τριάκοντα, ἐν τούτοις δὲ Γωβάρην τὸν Ὀξυάρτου υἱόν. ΕΡΜ. Πάρεσι. ΚΛΩΘ. Αἱ ἐρασθεῖσαι αὐτῶν ἀποσφάξαι ἑπτά. ἢ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἕνεκα τῆς ἑταίρας τῆς Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοί πλησίον. ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεσάσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τῆς μοιχῆς ἢ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὰς ἐπὶ δικαστηρίων δὴ τὰς φόμαγε. λέγω δὴ τὰς ἐπὶ τυμπάνῳ, ἢ τὰς ἀνασκολοπισμένας.

ε Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant Edd.

24. Τεθνηκέναι] ¶ Ἐφημέναι σὺν τῷ δέοντι καιρῷ. 41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανον ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τὰς καταδίκους ἐφόδουν. V.

¶ Ἐφημ.] Corruptam vocem ἐφ. . . . censeo. *M. du S.* Sed si Ἡφημένοι vel Ἐφόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἔφημα autem mustum decoctum, vid. *Foes.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiast. semper apta loqui. *J. F. R.*

** Ξύλον] In *Exc.* G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir Doctiss. In C. est ξύλον. *M. du S.*

†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. *Boudel.* viderem, eliminavi. *M. du S.*

Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemst.* ad *Dial. mort.* p. 429. *J. F. R.*

22. Δυοῖν] Priscis Atticis. *A. V.*

23. Πίστιροι] Contra ἀμφυείαν. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. *J. B.*

24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* *J. Br.*

25. Ἀσταφίδες] Lucilius, *rugosi passique senes.* *A. V.*

Ἀσταφίδες] Alludit ad proverbium ὀνὸς γήρᾳ ἀσταφὶς τὸ χρηστόν, de quo *Suid.* & *Zenob.* *M. du S.*

30. Ἐν Μηδίᾳ] De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus statuendum relinquo. *M. du S.*

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic perit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philosophum alium novi neminem. *M. du S.*

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pausan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conscrib. hist. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. *J. F. R.*

39. Ἐκ δικαστ.] Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in *Pl.* p. 32. *A. V.*

40. Τὰς ἐπὶ τυμπάνου] Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Truculent.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τὰς καταδικαζομένους φόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tensi perire.* *J. B.*

Τὰς ἐπὶ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ἀγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸ ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶς δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὄν τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσχηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸ ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα λαθεῖν ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παρείσῃ δεόμενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisçus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum hunce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίαν J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαι B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἴας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ὁ τῆς Ἑκάτης δεῖπνον, ταῦτα ὠμοφαγίαι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὡς δὲ λέγει ὁ οἷς ἐκαθήροντο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Αὐτὶ * τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην, G.

* Τοῦ] Τὸν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσιν οἱ τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. Dial. mort. I. M.du S.

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπίαν. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, noster infra in Gallo, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μύνυλλα. Et Fugit. c. 5. Ἢν μόνον ἰάσασθαι ἐν τοῖς γιγνόμενα οἶμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërtium de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐμοὶ ἐπιτέτακται ἐπισκοπεῖν λόγους ἀνθρώπων καὶ ἔργα, καὶ ἀφίχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλω τοῖς ἐκεῖ διήκουσιν. M.du S.

63. Μο-

8, CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀπελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἔλιπον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι [f] ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ χρημάτων, ἔνθα τὸ μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄρα σὺ οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἦν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κομιεῖται. ΜΕΓ. Ὦ τὸ ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἡ ἐπιβιώσεται

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. F. P.* Fl. *H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνιθι εἰς τὸ πλοῖον. *V.*
70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸ Ὁμηρικὸν ἀποσκήπτει. *V.*
76. Ἄρα σὺ] Ἔδοξεν. *V.* (κέκριται. B.)
82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Soulius*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Imprefs. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς Φρύγας, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. F. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* *J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïco

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μεῖναι τὸ τεῖχος. *J. B.*

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Dios.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*: quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄρα σὺ] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄρα σὺ, ἢ δὴ γ' ἀλίτρη δυσπλοῦτος. *J. Br.*

Ἄρα σὺ] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*

Ἄρα σὺ] *Hesych.* Ἄρα σὺ, ἰρμώδη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*

Ἄρα σὺ] *Hesychius:* ἄρα σὺ ἰρμώδη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *AE. M.*

Ἄρα σὺ] Vid. supra Ἀπολ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τ' ἐσθῆτα, καὶ τ' χρυσὸν ὅλον σου τοῦ Δρακλαδῶν. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιωτάτοις μ[ε]μεμνσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχῳ αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιόταλε, παρειλήφεις, ἀποκλείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑβριφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τ κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφ' μήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὼ δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκλείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἐλκέτω

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres Isi vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήκειε, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] *Καὶ σὺ τούτοις. V. (ἢ τοῖς πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τῦ παρῆλθεν. ὅτω Ϲ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῦ παλαιοῦ ἐψωφθημένου ἢ γνησίου ὀρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀξυρίζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll.* G. confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἐρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήκειε. *Th. M.* *Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑβριφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. ἐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τ κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήκειε. Quid opus? Satis utique commode *ἐξήκει* dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Indutiaeque inde, non pax facta; quarum ea dies exierat, eo aute diem rebellaverunt.* c. 58. *Tempus indutiarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τῦ, παρῆλθεν. ὅτω Ϲ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. *Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπυρον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πόστε μόνος ἡμ.] Senior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πωλεκαιδέκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πόστε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐκε-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπιμεῖνεσθαι ἡμῖν ἐκών. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπτιδιὰς [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τευχεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπιδιῶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπιθῶ τὰς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ στησάμενος ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ [h] ἐν τῷ βίῳ. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ χαῖρον εἴκοσιν ἐτῶν ἀφ' ἡμῶν. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος καθίστημι τάχους, καὶ τὴν ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄνταυδον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παιδόσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, οὐ ψυχὴ πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει χαίρειτός

[f] Πέντε μόνας] Πέντε τὰ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ F. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Ἄνταυδον] Ὅμοιον κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Ἄνταυδον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχους, καὶ τὴν ἐπανόδου] H. e. *atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum.* Per figuram ἐν ἀπὸ δυοῖν dictum eſt τῷ τάχους ἐς τὴν ἐπανόδου. Simili modo *Ariſtoph.* Plut. p. 37. Δῶλος ἀλλ' ἐστὶν — τῇ βραδύτητι ἐς τὸ τάχος, pro τῇ βραδύτητι τοῦ τάχους. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] *Amoſium meum.* J. Br.
Τὸν ἀγαπητόν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταυδον *ſuccedaneum* dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.
Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Goſſero* adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſſ. Ox. Vid. Ῥητ. 6. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀπ-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νῦν βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. ἡ μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, ὃς πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ περιδόμενος αὐτῷ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νῦν τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλέλραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ὅτῳ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τοῦ λεγομένου καὶ πραττομένου ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τὸ δεχὸν ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

25 35 40 45

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν *in P. & Bo.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, φίλε, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Διὰ τίνος τούτου πᾶσαν τὴν † τυράννων ἐμφανίζει ἐδωδιμον. καὶ † ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ πάλαμναι ‡ πάντες αὐτῶν, καὶ καιρὸν § ἐξανεύρωσιν. *V.*

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται restum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male edimm fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξανεύρωσιν] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, tempori servire. *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένου] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἔκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλως in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλῳ tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὄμνυσιν ὧν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐσοχθῆ] Φέρω. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα μοι ἀπόβασις εἴδη] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέβαινον, οὗτος τοῦτο εἴργασται Ἀττικὸς χρωματισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκίριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut σύμπαξιον, σύφοριον, γλυκήριον, ὑπόπαξιον, σύφριον, γλυκήριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μηδὲν — κεκοινωνηκὼς τῇ Νηρηΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὴ, ἔφασαν,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοιλες ὀν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκας ὑπὲρ αὐτοῦ ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. ἀλλὰ [d] ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτοῦ χθὲς δυπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελθλαῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θύρι κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῦτ' ἄρα πικρῶ τινος ἡδόμην. τί βελόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀναχρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διότι ἐπόθουν ἀναβλέψαι πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀναχύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραγμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλιν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὑπεσπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] Ὅλος, *f.* ſola. e Ἐπισπασάμενος] Παραγαγών] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *B2.* & *P.* &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά μοι ἀπεθανόντα εἶδε] Ἐθος Ἀττικοῖς ἦν χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀπιστουμένων καὶ παραδυσωπουμένων. ἀντὶ ἓν τῷ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο ἐφύλαξαι, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ὥσπερ ὡς ἐπίπαν αἱ εἰς ιον ἑταιρικαὶ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρυθίον. Ἐράτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν ἑδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλυς γίνους †† καλαγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικὸς· μορφήν δὲ τὴν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσει ἡ Φάνιον, ἡ ‡‡ Ἀφρότιον. ὅπερ καὶ μόχρι τοῦ ἰσχνὸν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορισικὸν τῆς γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἔτως §§ ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. αι κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, ὡς ἀγαγών. *G.*

Ibid. Σπόδει] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῇ σποδῷ. καὶ τὸ ἐπὶ τῇ σποδῷ βοεῖν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισιάζειν. *V.*

¶ Τῦ] Γὰρ τῦ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Malim Παῖλιον. *M. du S.*

†† Καταχορ.] Lege κατηχρῶντας. *M. du S.*

‡‡ Ἀφρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀβρότιον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Junt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

οὐ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδέν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλέ τέ με καὶ κτ'
κόρρης ἔπαισε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψά-
μενος, καὶ καλαπτύσας με, καὶ ἐς τ' τ' ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ᾤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμην, οὐκ εἶχον δὲ ὅπως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφῳ προ-
σιόντων τινῶν ἤσθετο, [c] σιέλῳ χρίσασα τὼ
ὀφθαλμὼ, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύσασα, καὶ τύπτομα βοήσασα, ἀπη-
λάτηλο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, κτ' νεκρῷ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τ' δίκην· [e] τὸ δὲ νῦν

me reſpiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi ſaepe nihil commerito inflixiſti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percuſſit: denique pituitam lato ſcreatu adductam in me cum exſpuiſſet, & in impiorum loca abire me juſſiſſet, diſceſſit. Ego vero quamvis excandeſcens, non habebam quo ulciſcerer hominem, qui exſanguis jam & frigidus eſſem. Sceleſta vero puella, ſtrepitu quorumdam ſupervenientium, animadverſo, ſaliva madefactis oculis, quaſi me lacrimaſſet, plorans & nomen meum appellans diſceſſit. Quos ego ſi nanciſcar!

13. CLOTH. Parce minis. ſed inſcende, tempus eſt, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum ſumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem ſtatim videbis juſtum, & juſte de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν *J.* b Ἐνεπιμπράμην] Ἐπιπραμ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiaſt. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. *Th. Mag.* d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam ſervant P. P. Ba. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. *V.*
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κεφαλῆς. *V.*
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐκ τῆς στόμαλι συναγαγὼν πτύελον *. *V.*
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. *V.*
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἴσασι τ' λόγον, ἀλλ' ἐκτετιμηκὸς, ἐνδεὲς ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰωθε γίνεσθαι, ἐκτὸς μείζονα καλυπτόμενον τοῦ λόγου. *V.*
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ἔστι υἱὸς Διὸς, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίζει δὲ αὐτὸν τοῦ πατρὸς ὁ ἔστι, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τ' τελελυκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. *V.*

* Πταρόμενον C. prave, forſan ſcripſerit στυσόμενον. *M. du S.*

† Συντελεῖν ἴσασι] Συντελοῦσαι ἰών. C.

Plura ſimilia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 446. Sed hic tantum eſt, *reſpicere*. *J. F. R.*

68. *Μιαρὸν*] Conf. notam clar. *Hemſterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi fruſtra *μικρὸν* pro *μιαρὸν*, ex ſola *Junt.* legi voluit *Soulius*. *J. F. R.*

72. Καὶ &c.] Confer infra Μαθ. c. 26. *M. du S.*

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* *J. Br.*

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forſan ſic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti eſt. *Heſych.* Σιαλοῦ, σιάλου, ἀφρός. *J. F. R.*

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis ſuſpicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. *J. F. R.*

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum ſuorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam ſubintelligendum eſt. *J. Br.*

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res ſeſe nunc habent.* *J. Br.*

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ λάσιτριος] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχειν μὴ λάσιτριος. Nota vis hujus participii cum verbo. *J. M. G.*

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Geſn.* conjecit, in duobus Mſſ. erat; ἔχον vero conſtans eſt, nec movendum. *J. F. R.*

89. Καὶ δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyſſ. A. *J. Br.*

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτρίᾳ. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τὸ πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ πυλῶνος. ἐγὼ γὰρ ἂν ἐμβαίην ἐκών. ΕΡΜ. Ἔπου νυν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ παρθμεῦ, καὶ τὴν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεις. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ὀκνῶ τὴν πρωεδρίαν καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' ἐδικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ἑτοῖσι σκαιὸν ὄντα; σικρὰν δ' ἕξεις τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε ἔπαιρόν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ὀλιγωρητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος.

MIK.

f Πῦ δὴ ὁ] Πῦ δὴ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *Y. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *Y.* Sed K. ſimpliciter Fl. unde & KY. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπανατείνασ] Ἐπανατείνασ. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſon. Ky. Cyniſci ſignificare poteſt.

92. *Εἶσω τοῦ πυλῶ*] *Τουτέστι, κατὰ τοῦ πυλῶ. V.* (ἢ, *λοιπὸ τοῦ πυλῶ.* C.)

94. *Καὶ τὸν δεῖνα ἕπου*] *Καίτοιγε ‡ ἑλλάδος Ἀθηναῖον ἄθλιε, τὸ φρόντιζε, ἢ σκαιῶ. V.*

6. § *Προσεπατάλευσα*] *Εἰς πάσαλον ἴδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεκάρφωσα. V.*

‡ Ἑλλάδος] Ἕλλησιν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba *ἢ σκάπτε*, quae addidit ex V. *M. du S.* § *Προσεπατ.*] *Προσεπατάλωσα*, editum fuerat; item mox ἴδοσα pro ἴδησα, & *ἀνεκάρωσα* pro *ἀνεκάρφωσα*, quae correxit *M. du S.*

91. *Τὸ ξύλον*] *Quo*, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis. Y. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. *Τὸν δεῖνα*] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. *ἀμέλει*] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, *ἀσφαλῶς ἀμέλει*. Haec cum ſcripſiſſem video *Verſio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: [*hic pone novam perſonam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, *χάριν*, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, KY. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. *ἀμέλει γράψομαί σε παρειμένον ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ*. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *Y. F. R.*

99. KY. Εἶτ' ὀ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. *Προσεπατάλευσα*] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, *οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς μικροῦ δεῖν προσεπατταλεύσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aſpere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, *Προσεπατάλευσα*] *Εἰς πάσαλον ἴδησα, ἀντὶ τοῦ, ἀνε-*

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ βδελὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦ-το ἀ τελθταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθη βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς ὡρὰς ὀλίγας; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὸν ἀ σοὶ ἡ ἀφίρισις. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· ἐ πάνυ με ἡ δῶρα Κύκλωπος [a] ἐκεῖνα εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον. ἐγὼ τ Οὖτιν καλέσομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, εἰ' ὁμοῖα τἀμὰ τοῖς τ πλησίον. Οὐ γὰρ ἀφ' μέτρου ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν ἀφ' ἑ τ βίον, φοβερὸς ἅπασι, ἀ περίβλεπτος, ἀπολιτῶν χρυσὸν τοσοῦτον, ἀ [f] ἀργύριον, ἀ ἐσθῆτα, ἀ ἵππους, ἀ δεῖπνα, ἀ παῖδας ὡραίους, ἀ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠπᾶτο, ἀ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐ γὰ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἰξῷ τινι προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, ἀ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκεῖνον] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J. P. Bz.* Fl. & *S.* b Τὸ ὑπισχ.] Deest in P. c Παραμένουσιν] Μὴ παραμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τὸν] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἀργυρᾶ B. g Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποστρόμυος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. *P. Bz.* &c.

16. Ἀγαπητὸν] Ἀντὶ ἀρκετὸν, ἐπιτίθησι. *V.* (ἰδιῶτ. C.)
17. Ἡ τῷ Κύκλωπι] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τ Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μῦ † πάντας ὕστερα ἐσθίω. τοῦτο δὴ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἴφ' ἴσον ἐ δόντας γένεσθαι, τί μοι ὠφελεῖ τὸ πανθαυμάσιον ὕστερα; Οὔτιν δὲ λέγει τ Ὀδυσσέα, ὅτι γὰ ἑαυτὸν Ὀδυσσέως καλεῖ ἀφαιρεῖσθαι τ Κύκλωπα. *V.*
19. Ὅτι πύμαλον] Ἔσχατον. *V.*

20. Προσέχεται] Κρατοῦται. *V.*
22. Ἐκ ἀφ' μέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τ πάνυ ἀφ' ἑρμόττον. εἰλκύσθαι δὲ ‡ ἐν τῇ ἐπιτίθη χήματος τῷ κύκλου ἐπ' ἐκείνου γὰ πασῶν τ τιμωμένων αὐτὸν εὐθεῖαν § μείζων ἡ ἀφ' τῷ κέντρου ἥτις € ἀφ' μέτρου λέγεται ¶ ἀπὸ τούτου δὴ τὸ πάνυ ἀφ' ἑρμόττον λέγειν ἀπ' ἀφ' μέτρου. *V.*
29. Οὐ γὰ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπῶς τοῦτον εἶπε γὰ ὅπως δῆλον ὅτι πᾶσιν· ὁ δὲ ἐ γὰ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. *V.*

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. σάντων.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῇ ἐπιτίθη legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τῷ κέντρου ἴσαι ἀφ' μέτρου λέγονται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. π. ὕστις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*
¶ Ἀπὸ τούτου δή] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τῷ τὸ σαῦτο, quod habebant Scholia impressa.

ἀνασαίνουσα. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἴδυσι pro ἴδυσα, &c. *J. F.*
25. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*
18. Δαρὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*
19. Οὖτις] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἔδμεναι μετ' ἄλλοισιν. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut invenusti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel praeivi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra

τεθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ὢν ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίᾳ, [b] ἀνακωκύουσι καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸ Ἅιδου φέρουσαν ὁδὸν ἐπιστρέφοντες γῆν εἰς τὸ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἐπιβλέπειν 40τὰ ὄπιθεν τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ ὧδε τὴν ὁδὸν ἐπιδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγὼ δέ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, 45οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἄσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ 50τὴν μελαντηρίαν ἐπινιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμὼν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

h Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι C Ἰκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest *ἰκετεύουσι*, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* *i* Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. *k* Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] ** Προστετηκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καταλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ συνοικίαν] Τὰς νῦν οἰκοδομὰς λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ἑτοίμως βαδίζων. *V.* (ἑλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν ἐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω εἰθισμένοι, ὡς †† ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. *V.*

** Προστετηκυῖα] Non agnoscunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

Brod. Miscell. L. VIII. c. 12. hunc vers. in Odyss. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Erasmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppositum.* *J. Br.*
Ἐκ διαμέτρου ὑμῶν οἱ βίοι] Mss. ὑμῶν. Proverb. ἐπὶ πάνυ διαφόρων. *J. B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*

30. Προσίχθαι] Forsan *Lucian.* dederit προσιχνεῖται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λιπὰς τῷ μειρακίῳ προσίχθαι. *Instar ostreae adolescenti adfixa est.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχεσθαι etiam adhibet idem *Vesp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμέλει] Vid. supra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀποζῆσαι] Hoc est quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κάτλυμα] Vid. interpretem *Aristoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσόμοιραν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἕτερον πλησίον ἀφαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν καὶ χειμῶνα, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηδ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα εἰς τὸμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γοῦν οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀπῶν δὲ καὶ οἱμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites afflictantur & plorant.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σὲ ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὁπότε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκελαζομένων εἰς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὀδμὴ

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, *beatum hominem* praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ B. b Μηδ'] Μὴ δ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότατον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπεκναίε μοι] Ἀντὶ τοῦ κατεβρόχθιόν μοι ἐς τὸ ζῆν διατίθει. ἢ ἔστι τρόπον τινὰ ἐκάστοις καὶ + ἡμῶν . . , καὶ πορφύρας ἔχειν ἐκείνοις, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκπώματα ἢ διάφορον ἔστω γὰρ Πλούτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναίε μοι] Ἐφόνευέ μοι.)

* Ἐμμῶν.] Ἡμμάτῳ editum erat; sed in V. est ἰμῶν. i. e. ut ego conjicio, ἰματῶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἰμμάτῳ editum est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*
59. Μηδ' ἰσὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηδ' ἐπό. *M. du S.*
Μήθ' ἰσὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μήθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Ἑλένῳ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ὁρᾶν δύναμαι. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πυθοῦν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. B.*
61. Τἔμπαλιν] Mss. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἁρμῆς. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπὶ πυρὸς ἄνθος ἐπίστατο, πασσάλῳ δὲ φλὲξ.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἐκπλῆξ, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λελικόπους, ut ἀργυρόπεζος, λελικότους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio: ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem.

17. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus prae-

75 ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος καλλιφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 των· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καί μαυτῷ ἔτι μᾶλλον καταγέλως, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων
85 ὅτι τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν [c] Γνίφωνα ἰδὼν ἐγὼ, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄθυ-
90 μος αὐτῷ ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν δὲ ἄγχιστα τῷ αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς
95 ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. B2. H. P.

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἴσχει ὑπὲρ τοὺς ἰδιωτικοὺς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τύπτων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἄφνω, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστροφοῦμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως ἐξεστηκώς. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendoſe.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδαιμονέστερα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ἁφθῆ τὸ πανὸς εὗρε) τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύνα vitioſe editum erat.

O *cubile quot è nimis*
Candido pede lectuli.

τῶν κλινῶν ἀργυρόποδων, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mſ. Regius ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνήρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλβιος] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλβιος] Vid. ſupra *Nigrin.* ſub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἴσχει ὑπὲρ τοὺς ἰδιωτικοὺς τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros ſupercilioſos Τιτανώδεις βλέπουσας, his verbis attollere. *J. B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis juſto cubito major eſt. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quædam menſurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τύπτων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστροφοῦμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως ἐξεστηκώς. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. *J. B.*

85. Λακ. Θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus deſcribit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum*, *muricum*. *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer ſupra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τῶν

μέτωπον ἀνάπλεως, ᾗ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα ᾗ μυριάδας ἐλογίζετο, κᾆτα μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς ᾧ [b] μακαρίου Ῥοδοκάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; ᾗ μέλαξυ [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα [e] ᾗ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῇ πρεῖμεν· ἐς αὔριον ἔωθέν σε ἀμφιπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἐῶν ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ὅπῃ ᾗ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλείψομαι. καίτοι, τί δ' ἀγανήχομαι κατ' αὐτούς; δ' γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

fertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam solvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

¶ 18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam est cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero solus hic destituar: quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam sim mortuus, praesertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mss. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαρίτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καίερχόμεθα. B. d Γὰρ] Abest haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio desideratur in B. f Ἀνιμήσηται] Ἀναστήσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀποπνίγω Mss. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογιζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσηται] Ἀναστήσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. V.
13. Διαπλεομαι] Κολυμβῶ. G.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀποπνίγω. V.
15. Τὰ πορθμεῖα ‡ Πορθμεῖα λόγου ἦν μισθὸν ἦν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

* Ἀνιμήσηται] Ἀναμίσηται male editum fuit; & ἀναστήσῃται pro ἀναστήσῃ. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis caussa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est *Brodaei* interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *suos jam dextra computat annos*, & *Taubman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

c Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis est ἐκλυθήσε — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phrasi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auscultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eamdem capitum distributionem servavimus, quam ille in Juntina designaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσηται] Mss. ἀναστήσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mss. ἀποπνίγω. Lucianea prorsus dictio. J. B.

19. Προσαλαχθ.] Diu me vox haec torsit: Video tandem quid significet. κατάγομαι est *diversari*, *hospitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΑΩΘ. Τί τοῦτο; θέμενον ὦ Μίκυλλε· ὁ θέμις ἔστω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμᾶς ἀ προκαλαχθήσομαι. ΚΑΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ἀ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσσασον.

ΧΑΡ. Πῆ γὰρ καθεδεῖται; μετὰ γὰ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, ὦ τυράννε. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐγένετο· ἀνάβαινε οὖν, ἀ τὸ τένοντα ὦ ἀλίσκεσθε καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τ' ὀβολὸν μὲ οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰ οὐδὲν ὅτι τ' πήρας, ἣν ὁρᾷς, ἀ [l] τοῦτο ὦ ξύλον· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμός εἰμι, ἀ [m] προκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ οὐδὲν, ἢν [n] εὑρῆς ἀ παρ' ἐμοῦ ἕρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρεττε· ἀ τοτὶ γὰ ἱκανὸν ἀμοὶ σῶ λαβεῖν. ΚΥΝ.

i Συναράσσασον] Sic A. G. P. L. *συνάρτασον* Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *F. S.* & *B2.* rectc. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτοὺ B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκωπος] Πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. F. H.* n Εὕῃς] Εὑρῇ P.

25. Τένοντα] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελεύσμους ἢ ἐπ' ὀθέγματα ἢ πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίσθαι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κώπῃ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὕῃς] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κώπιον. *V.*

34. Ἔρεττε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κώπῃ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κώπῃς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὑρῇς pro εὕῃς. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. B. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ἀ σὺ Ἑρμῆ *συναράσσασον* & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρτασον] Angl. *συναράσσασον.* *J. B.*

Συναράσσασον] A. G. P. & L. Συνάρτασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. *φαν.* c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ἀ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκοπ@] Ἐπὶ τ κώπης καθήμ@ varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεῦσαί σε δέησει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα κἀγὼ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ἢ τοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ἆσμα διαταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν ὑ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξομαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ὀπισθέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατλυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκέτι ὁ κακοδαίμων ἑωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος διανοστήσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plcratibus: itaque cantus nobis perturbabitur. 20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta S. b Οὐδὲν] Οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. c Οἰμώξομαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς Angl. ὡς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἡ] Ἆρα. V. (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαί] * δέησει] † Ὡς σὺ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, οἷόν δὲ λέγει ναυτικὸν ὂν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ἐκέλευσεν, ὥσπερ ἐν ὅτε τὸν ὀθόνην τῶν πλοίων μὴ τὸ κεραίας ἐπὶ τὸ ἱστὸν ἀναφέρουσιν. V.
41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. G.
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. V.
52. Κατατύμασιν] Διάμασιά τινα ἐχρῶν καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλω. G.

* Δεήσει] Δεήσει editum erat, & mox σαθήσου pro σαθροῦ. Sed non semper de facilioribus his monebimus. J.F.R.

† Ὡς] Lege Ὅ. Habent tamen etiam C. οἷς. M. du S.

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. ep. ad Thess. c. IV. 16. ubi vid. Cl. Elsn. κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Wass. ad Thucyd. I. c. 42. Et ipsum Thuc. II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. J.F.R.

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. M. du S.

ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Juntina* quidem & *Reg.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. J.F.R.

50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. J.B.

63. Ἡ καθ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. J.B.

67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. J.F.R.

71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. J.Br.

72. Ἰνδοπάτλῳ καὶ Ἡμιμοίρῳ τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syra filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῦρας, & *Mojellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. J.G.

Ind.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῶ κρύους συγκροτῆ. τίς ἄρα μου τὸ σμίλιον ἕξει, ἢ τὸ κεντητήριον; [g] ἱκανῶς τεθρύπλασται· ἀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καλαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ ναυθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· ὡς πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τ' ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, ὡς Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, ὅτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπιτερδοῦς [i] τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. ἅμα πλεῦσαι γὰ κἀκεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς ταλαιπώρους· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς [k] Σῆρας ἀγάγουσα· τεθνᾶσι γὰ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῆ ζόφου. πῆ νυν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τὰ ἅμαξα τις σταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας J. Σύρας S. H. & recentiores; ſed Σῆρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους ὧν φησι Σῆρας ὄντας, ἅπειμι ἐναγκὼν ὠφίλουσα. ἢ δὶ ἀκολουθίαν τῆ πειρᾶσθαι Σῆρας τοιῶν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξαν. Διαπαίζει δὶ ὡ τὰ χαρία τοὺς λίγοπλους ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶ ἀλόγων ψυχάς. V.

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίθιος ὢν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. V.

Ibid. Ἢ τῶ] Ἤ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Περιῶν ‡‡ ὀνόματα. V.

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Graev.) Ubi juxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in Bourdeloiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. J. C.

§ Τὴν μέταξιν] Τὴν μέταξαν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. M. du S.

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὴ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὴ du Soul, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Soulii. J. F. R.

‡‡ Ὀνόματα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit M. du S.

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. M. du S.

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. M. du S.

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne, Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. J. Br.

Φρ. Συμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Er. δ. IV. M. du S.

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ οὐδὲν ἧττε καλὸν, ἧττον κάλλιον· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι ἢ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τ' δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεταί δαδοῦχός τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν [c] προσβλέπουσα· ἦ ἆρά που Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὀλίγου τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ὅτου ὑμᾶς θεωμένους. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

odem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνονται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἔλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρίλκει ἐπότερον ἢ δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμορφον· ἅπερ * ταυτὸ σημαίνει. V. (Παρίλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταυτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκεκύησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι ϵ Περσεφόνῃ, εὖ ἴσθι † ἐγίνοντο ἀνάπτά τινα ἢ Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν παίζει. V.

91. Δαδοῦχός] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ ἢ Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτελεσμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταυτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὰ. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταυτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγίνοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν παιζ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, εὖ ἴσθι ἐγίνοντό τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſus περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τῆς παρὰ in ὦ θεοὶ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Revivv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὦ θεοὶ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὦ θεοὶ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὦ θεοὶ πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὦ θεοὶ τὸν τραπεζίτην edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Salio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τοῦ συμποσίου] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ παιδός, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι εἰσαγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καὶ κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] εἰς τὸν βίον. Οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκῳ τυγχάνει κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἱκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶς γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται κατὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Παρὰ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοι male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρός] Ἐπορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρός, λέγει δὲ τοῦ Διός, πατέρα δὲ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶς] Τῶς male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἁμαρτόντος, ἢ ἄλλου ὁστουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατίδοι ἂν ἰγνὺς οὐ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀξιομνημόνευτον καὶ ἐλεεινὸν μωσὸν ὑπὸ ἀκολασίας καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. G. C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad l. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli καυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυλιάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. B.*

ταῦτα, ἄρ' σὺ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀπίπαν ὑτοσὶ, πλὴν τέτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, ἐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι ποτὲ παῖς ὢν ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγορήσας γε πρότερον ἃ φὴς τυράννῳ, ἄλλῳ προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τεμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ῥᾳδίως εὑρήσεις. ΡΑΔ. Τίς δὲ εἶ τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τυτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisicum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. d Οὗτος] Sic *J. P. H.* Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τῶν * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ ‡ τι ἴχνη πρώην ἀμαύτερα, δυνατὸν λέγειν τὸν πόνον ἀποκαθάραι αὐτὸ. *V.*

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀληθέστ. *G.*

30. Ἐμπολήσας] Κερδήσας, συνέξας. *V.*

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἵνα λέγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θανάσιμον. *V.*

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνι. C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime iterum μακάρας νήσους, insicite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *J. F. R.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. *M. du S.*

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὀρθῶς Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur sacerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδε ἡκέτω. σοὶ τρέφω; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅτι τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καλήγορει, ὡς διέλεγχε ἤδη πλησίον γὰρ ἀνὴρ ὑτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ᾧ λόγῳ δείξω φανερώτερον· ὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὴν θρασυτάτην προσελαυνόμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἁπάντων ἁρπαζόμενος, καὶ πλοῦτον πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, εὐδαιμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἅπασι δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους μὲν ἀφθείρων, καὶ ἐφήβους καλοκἀγαθίας, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μέν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τὰς συντυχάνουσας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὸν δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

f Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. *g* Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. *V.*

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. *V.*

¶ Πρόβαλλ'] Προβάλλω αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. *J. F. R.*

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὑτοῖ legendum ὦ ὗτος necessario est. *M. du S.*

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος· καλήγορήσας γε πρότερον ἧς φῂς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καλήγορήσας γε πρότερον ἧς φῂς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καλήγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. *L. Bos.*

48. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] *Collo immixa*, Heliod. lib. 8. *J. B.*

54. Καὶ τῶ λ.] V. *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 355. n. 4. *T. H.*

59. Ἀκρίτους μέν] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. *J. B.*

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra *Deor. Dial.* V. med. *M. du S.*

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*. quod itidem ut Graecum ἀνοματοποιημένον est. *J. M. G.*

70. Ἀσκαρ-

γῆν ἂν τις τ' ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἐ μὴν γ' τὸ τ' κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτῇ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τ' οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; γ' ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κεή τις ἐστὶ κατ' αὐτῇ ἀφροδολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τὺς ὑπ' αὐτῇ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. γ' περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· ἔστι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ζ' ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβεβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγαναχτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, γ' σώφρονες, γ' εὐδαιμῶ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, ὡς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, γ' τὰς τ' ἐφήβων ὕβρεις, γ' τὰς ἀφθορὰς τ' παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν γ' τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ' λύχνον αὐτῇ, γ' τ' κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοιμι συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, γ'

quam istum oculis rectis & nihil connitentibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisscus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς. V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κεή τις ἐστὶ] Ψεύδη, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

* Ἐπινοῦντα] Ἐπινοῦν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείστας] Πρὸς πλείστα C. & εἰς πλείστα V. Vid. Bourd.

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείστας τ' Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι γ' τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ἔστιν ὅτε ἐμπαίζων, λύχνον & κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀντὶ τῦ παραμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον γ' τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀποτιλευμένας σκιὰς καὶ τ' σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἐμοῦ παρὰ τ' βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos Philosophos γ' ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ' λύχνον & τὴν κλίνην μαρτυροῦντα ὡς ἔμψυχον, siquidem Philosophis istis γ' τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μαθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Ὦμοι, τάλας, ἀπόλωλα μαθ' ἡμέραν. J. F. R.
9. Ὑπερ-

this adsunto. Bonum factum! paruerunt.

RHAD. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cynisicus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν. [c] ὁ Μεγαπένθης παρέστω· εἶτα ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἰπάτε οὖν [d] ὑμεῖς δὲ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν κατεμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀλλὰ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέρας μόλις, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῆς νυκτὸς ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ἐκεῖνα λέγειν πολὺν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλά, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τὸ ἔλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαῖ, ὅλος οὗτος πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

[c] Ὁ] Deest articulus in B. [d] Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* sola, male. [e] Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. [f] ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae recte. [g] Οἶδα] Εἶδον B. [h] Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. [i] Καὶ] Deest in B. [k] Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μὲν ἡμέρας] Τὰ σὺ τῇ ἡμέρᾳ. *V.*

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. *G.*

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς παλαιοῖς. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλάς, φύλαξ τοῦ ᾅδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπίπτω. . . autem praeter Scholiast. etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. si lubet, similia exempla adferentem Rever. *Elsner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐκ τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος τῇ μελανείας οἱονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Caesar. vide Clar. *Casaubon.* ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ πόδα ποικίλος. In re tamen dissimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμελητέον, ἢ ὥσπερ δοτέος [a] τῷ Κερ-
βέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς ἀλλ' εἰ [b] θέλοις,
ἐγώ σοι καινήν τινα ἢ πρέπουσαν αὐτῷ τι-
μωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ
σοι μεγίστην ὀφλὰ τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ.
Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι,
πιεῖν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ.
Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄπολις ἔστω.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ἔτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, ἢ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, ἢ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. ἢ καλὰ δεδικάσθω, ἢ ὥσπερ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] ἵστασι, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo ſupplicium ſubjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituſ rus. CYN. Mos eſt, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita eſt. CYN. Solus igitur iſte non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam ſuſtinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud ſuperos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas eſto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις H. J. P. S. c Μόνος ἐξ] Μόνος ὕτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] ΕΡΜ. Edd. m. e Ἵστασι] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

32. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γνώσης τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· ἢ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ περιχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. ἢ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργιζόντες καλάζουσιν αὐτὸν εἰς τὸν ᾅδην· ἢ γὰρ ἀνθρώπου πλημμέλημα καρπὸν, ἢ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, ὧν αὐτὸν δύνανται γνώσαι, αὐτῷ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuiſſe ait Scholiaſt. Confer notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omiſſa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorſus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Ariſtaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reizius* adduxit in Belga Graeciſſ. p. 460. Recte quidem Scholiaſt. ait veteres, non dixiſſe εὐχαριστῶ; ſi vetuſtiores intelligit; nam poſtea tanto frequentius uſurpatum, inprimis apud Eccleſ. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, ſed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen ſatis probae notae eſſe verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Theſſalon. I. 3. J. F. R.

28. ΡΑΔ.] Mercurio, ſi quidem adſit, nec poſt traditos mortuos e veſtigio abierit, quid cauſſae ſit ut ſeſe his immiſceat, ego quidem non adſequor. Cenſeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in verſione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum ſit. M. du S.

ΡΑΔ. Διατί] Reſtitui *Rhadamanthi* perſonam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia ſenſus poſtulat Rhadamanthum loqui, & in ipſa Latina verſione *Salm.* & *Pariſ.* ejus perſona quoque expreſſa erat, licet in Graecis ΕΡ. legeretur. J. F. R.

33. Οὕτως] Non ſatis ſanus mihi hic locus videtur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaeſivit mutationem *Soulius*, non invenit; forſan quia ante bis, ter, noſter dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; ſed nihil opus eſſe, cuilibet notum arbitror. J. F. R.

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὅτι μιᾷ τῷ συντόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν ἢ τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, γε τοιοῦτος πειραθείς. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι οὐκ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα
10 ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ὄντες ἐν τοῖς κακοῖς ὀδυρόμενοι ὅσα καὶ οἷα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες
15 οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ἔστος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. duo S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καλαλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καλαλέξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. duo S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός με] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forsan male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός μοι παῖσαι; &c. In *Epist. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ᾠδὴν πρὸς σέ. non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τῶν πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατὰ τοῦτο τόπου. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epist.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. *nuntiavit senatui.* Noster *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ δὲ τελεῖν πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι ἅπαντα, ὡς εἰπεῖν, τὰ τελετῆς [b] διεξελθόντες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. καὶ παρέργως μὲν, καὶ ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένου, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τριχυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτι πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ὀπτανομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ χαρακτῆρι καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα λιμένα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὸ ναῦν, οἳ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲ ἑαυτὴν ἢ κατ' ὀλίγον διαλύθησεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugiſſent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, myſteria exſequuti, ab initio ad finem omnia inſpexiſſent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & inſperatam ex illo ſalutem enarrantes; quales ſunt, quos ad templa videmus, raſis capitibus multi ſimul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria; & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulſa perſequentes: ſuper omnia vero ut Dioſcuri praeſentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domeſtici ſunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carcheſio ſederit, aut adſtiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipſa quidem paullatim & otioſe ſolveretur, ipſi vero gratia & benignitate numinis ſalvi diſcederent. Et illi quidem multa id genus prout ipſis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H.* P. *S.* & M. εὐφαίνοντο pejus *F.* b Διεξελθ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελθυθότες Edd. omnes. c Αὐτοῦ] Sic M. P. & V. Deſuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omiſſum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *F.* Fl. *B*2. *H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν ſervant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, ſed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum ſpirita leni edebatur, ſed primam adſpirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impreſſis & M. eſt. *M. du S.*

Ibid. Ηὐφραίνοντο] Sic neceſſario mutandum eſſe exiſtimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demoſth.* p. m. 185. B. συνευφραίνοιτο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἵων ἀπηλλάγησαν] Sic ſaepiſſime ſine praepoſit. Ut infra *Philopſ.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non ſemel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepoſit. Ut ap. *Iſocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ἀπαλλάττου τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν *a publ. functionibus te libera, diſcede.* Alia ſuper hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήκουσ. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξελθυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξελθυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari ſolitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτο ἐκέχρητο κήρυκι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καθήμενοι καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi ſolebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, ſed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δικαίως δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσαιτο τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῆς ναυαγίας ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caeſariem Diis marinis conſecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρῃξὶ θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, αὐδὶ πάσαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel fauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliviſci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [b] τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ὑπερᾶραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἢ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τριτυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταχυμίας τε, καὶ δεκαχυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆς ὑποφαινομένης, πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρ' ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἄπορον, διαῤῥήξαντες τὸ δύσμορον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἅττοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

b Τὴν παραυτίκα χρ.] Χρείαν τὴν παραυτίκα, W. V. *i* Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *f.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὀντες ἐπιλανθάνεσθαι. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀντὶ τοῦ ἑκόντες ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δεκὰ γάρ μοι ἐν πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* reſtitui ſuo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρημένοι] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμενεῖς] Sic recte M. S. & A. Reliquae ὑμενεῖς. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν παραυτίκα χρείαν] *Bexa* non ſatis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth.* *Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elſnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τριτυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *f.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τριτυμία] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τριτυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J. M. G.*

47. Ὑπαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπαντλούμενοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἑκὼν. *M. du S.*

αὐτῆς· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί τιν' ἄλλα ἐκ τῆς λόγων ξυνιθείς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ ἤδη ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καίπερ οὐκ ἐθέλοντος σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τῶν φίλων ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῶν ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυππιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τὴν φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἃ ἐστὶν ἀτεχνῶς μὲν ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὁπότε ἦν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες; εἶδον ὅπως ἐκέ-

At ego & illa; & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae ineundae consilium agitare.

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties *igitur haec & his* simi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. b Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. c Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. d Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* e Οἷς] Οὓς margo *A1W.* f Μετὰ τῶν] Μετὰ τὸ male W. & Fl. g Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Tp. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἕτερος μοκλῆς in Ἅρματ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τῶν τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleste ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri.* Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuriensis & Parisina, quum Basileensis ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγων ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur, non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & beneficiorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret.* Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τὴν φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴν ἀγγελίας προσλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκῶν ζεύγους] Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum.* *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet.* *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὥμοσεν καλὰ *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere, omnino.* ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer.* Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἄσπο-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae caussam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνες πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ 75 δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ὃν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὴ τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν 80 οὕτω λαιμῷ προεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ προσμείναντες [i] ἐξελκομένῳ, καὶ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέ- 85 γῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἂν λέγῃ, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτό, καὶ τὸ κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅπῃ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκόπει· καὶ 90 μυχοῦ [m] προεπισκόπησον· καὶ τὸ ἄγκιστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὸ εἰς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τὰ τριαίνης τὰς [n] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Ai.* *i* Ἐξελκομένου] Ἐσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἅπαντα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τῷ σκίλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄσπορα] *Hom.* Od. I. 109.
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.
M. du S.

78. Μετὰ τοῦ καρίδιον] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique mescantur. *J. Br.*

Μετὰ τοῦ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piscat. *J. B.*

Ibid. Καρίδιον] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμενόντας ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἐσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾶν] Forsan ὁρῶντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*

Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse caussam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτων] *Retis sinuum*, aut *nassae*. *J. Br.*

Ibid. Κύρτων] Κύρτος ἀγγεῖον χωνοειδὲς ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zoenob.* in *Paroem.* Ὕδον τὸ ἁλιευτικὸν κύρτον. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Theog. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενιῶνος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τῷ σκόλοπι] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὰ τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, foro eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἢ πρὸς τ' γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀπαρὰ σὺ τοῖς τραύμασι φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἢ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὴ σὺ τοῖς δειλοῖς, ἢ ἐς τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

Ἠθῆσαι δὲ ὁ τᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως σοὶ σέ, πλὴν ἀλλ' εἴ γε δεῖ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τ' προαίρεσιν προείλοντο τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ περὶ [c] γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τ' ὅτι [d] παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. χοιρίνης δὴ δὴ πάντως ἐπὶ ξυροῦ ἕσται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυχρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. b Λάρος] Λάραξ margo *A* i *W*. c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματισῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῷ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τῆς σκόλοπος ἀναγωφὴν, καὶ τ' τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἢ μάλα λυχρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατιλθοῦσα τοῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμὴ τ' τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδετ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐστὶ δὴ πὰρ αὐτῆς τ' ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρεῖναι ἁμόσε.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ' εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Decr. dialogis* ſive *Deor. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπιδέκτις εἰς ἀκμὴν κατίσῃ, πάντες οἱ ἄριστοι τ' Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν μνηστείαν ἀπέπτησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum caussam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

οὖν [e] δὲ ὡς [f] ὀλίγων ὄντων, καὶ ὁμοίων τὰ ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς ἐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται [g] τοῖς Φιλοσόφοις, εἰ τὰ ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ ξμισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἓν ὁ λόγος αὐτὸς ὀλίγων ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ὀλίγιμόν τί ὄφι. τὰς μέντοι καὶ ἄλλας πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ὅτε ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τὴν τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἐν πε-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ἐπίπαν ὄντων] Ἐπισφαλόντων. Mss. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitiose *f.* [h] Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H. Fl. P.* &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *Mss.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίαν L. Vulgatam tuentur *H. Fl. P. S.* [l] Συνουσιῶν] Συνουσ. W. Misere Fl. ἐμῶν συῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ἅρμα γάμου. Ifiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ πόθουμος ἂν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μουσικὴν ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ἐξῇς] Quae nuper retulit omnia; τῷ ἀγχίνῳ τὸ ἀγχύλον, τὴν τῆς στόλου ἀπαρέφειν, τὰς τ' τριήρης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἐκβάσεις. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάφος] Ex proverb. λάφος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάφος] Vid. *Aristoph.* interpret. *A. V.*

Λάφος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἦν Κλέωνα τ' λάφυρα δῶρα ἐλόντες ἐ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάφος τοιοῦτος καὶ ὁ Ἰφικῦσι Λάφος κλοπὴν ἐπὶ πάτραις δημηγορῶν. *J. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum usurpat in *Par.* c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστὴς; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε ἐ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammasicos* intelligi, non *Asrienses*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a ratiociniis*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen. Symp.* p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κουῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego ᾗ legere; interim, quum nec Mss. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὴ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si ᾗ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mss. ἐπὶ πλεόντων. *J. B.*

13. Εἰ ᾗ ὁμοίων] Ἀτιμῶν ἐ ὄφεων. *J. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲ τῦ λοτοῦ γλυκαμένοις, καὶ ᾗ σιφῶν ἀπούσαιν ὄλεθρος ἦν ᾗ δὴ ἰδαδῆς ἐ ᾗ ἀκρώτιον τοῦτο ἐπίτιμον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀντιτιθῶσι τὴν δεξιὰν, ὅπερ ᾗ Σωκρατικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διωξ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ἐποχάν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ. αὐτ. c. 28. *M. du S.*

παιδεῦσαι· ὅτε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν [a] μισθοδοτῶν, εἰ δὲ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπτητοὶ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ ἔχοιεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργοὺς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ ἀσθενεῖς εἰσιν. οὐδὲν ὧν οὔτ' αὐτοὶ δικαίως πάσχοιεν ἄν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζεσθαι δοκοῖεν, εἰς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνηρτῆσθαι· ὅθεν γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται εἰς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γινόμενα. ὡς δὲ οὐ προῖτο τὸν παιδευόμενον, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔστι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅθεν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι· εἰ πάρεργον

rere, neque enim obsequuntur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumelioſos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae causſa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causſa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

γ. Videor autem commode facturus, si perpensis antea causſis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Alii.* Μισθωτῶν P. H. Fl. *S.* b Αὐτοὺς] Ἀὐτοῖς W. Edd. omnes αὐτοὺς. c Οἰκίας] Οἰκίαις W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι. *J.* e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ἧττον οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ἐ δώσω δὲ ἢ δὴ φάρμακον ἐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ τὸν λόγον τοῦτον μὴ δὲ' αὐτὸς τὴν τύχην ἥκειν ἐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Addo *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἴσως πρῶτον ἀπάντων ἐδεὶς οὐδ' ἀνθρακοδείκης. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετᾷ ἐδείς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνειρεῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνειρεῦντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Εὐελοδουλείας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἱκανὸν τοῦτο] Angl. κακὸν. *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Δεδμημένῳ] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi οὔτ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἐπάλου.
Ἦ δὴ χρὴ φεύγειν ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πίπρᾶν, Κύρνε, καὶ ἀλιεύεσθαι.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος ἔστε τι αἰπὺν
Οὔθ' ἕρπει δύναται, γλῶσσαν δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εἰνάλιον νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθ' χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Ταῦτά σοι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βάλλομαι ἀνδρὶ,
Ἣ ζώειν χαλεπὴ τιμόρμενον πενίη.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δίδυται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Bradaei* praemissa, scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 ἡμῖν βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. ὅτου γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαιρῶνται, ἡ πρώτη ὑπόθεσις ἡ [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν πολλοί, ἢ πενίαν, καὶ ἢ τὰ ἀναγκαῖα χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιοι ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἢ πενίαν ἀφαφυγεῖν ζητοῦντες. εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος

[h] [οὔτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγενέστατοι τῶν πονηρῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εὕρων αὐτοῖς φυγήν τινα τῆς ἀληθῶς πενίας εὑρισκομένης ἐν τοιούτοις ξυνουσίαις, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τὰ νοσοῦν-

τα πυ

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. g Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AIW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. h Οὔτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδεται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος] Τὸ πλῆρες ἐστὶ τὸ λειπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

59. Ἐξενηνόχασιν] Ἐνήνεγκαν. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Scaliger* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τίλιόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι τοῖς ἰατρῶν σιτίοις διδόμενα ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθήσειν ἔοικε. καὶ ταῦτα ἃ νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὅσα ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ λέγοιτ' ἄν, οὔτ' ἀπογίνοντας ἄλλο τι πράττειν ἔοικε, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου μεθυμίαν ὑμῶν ἐκκαλούμενα. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Scheit.* Obs. 158. *M. du S.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσοῦντων] Νοσοῦντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ Α] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζεσθαι legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

των σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο καλῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθεσιν οὐδεὶς, οὐδὲ θέσιν εἰς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν ὀλίγον δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ ἐς χρείας [a] ἐνδεοῦς καταναλίσκει. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς φησὶ, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ παραπεφευγέναι, ἐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei causa in pontum forte ceris horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι μὴ δὲ ῥᾴστην οὖσαν [d] μισθοφορὰν, ἀπηλληχέναι. Φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεοῦς] Ἐνδεὶς L. b Ἐδει] Sic *F. P. Fl. H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. *F. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ἐκ τοῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. si nullo negotio F. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾳστων, male. *F. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μᾶλλον πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι πρεσβύτας ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a πρεσβ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. αἱ δὲ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *F. B.*

Εὐχῇ . . . τοιούτου] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ δὴ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καλαγελῴμεθα ἐς ἄλλας ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *F. F. R.*

97. Ὑγιείας] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγίεια vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγίεια semper. *F. F. R.*

4. Τοῦτο] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim ſane ſimile fuerit, ſine labore aliquem, ſine moleſtia, praeſentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia ſe habeant* neque dici, prout res poſtulat, poteſt: tot labores ſuſtinendi, tot moleſtiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipſum valetudine opus ſit, cum ſexcenta ſint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam deſperationem fatigent. Dicemus autem ſuo illa tempore, cum etiam reliquas iſtorum moleſtias enarrabimus. In praeſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac de cauſſa ſe ipſos vendidiſſe praedicant.

7. Relinquitur, id quod veriſſimum eſt, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis cauſſa illos & multas propter ſpes easque luculentas, in domos alienas inſilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, ſperantes quantum tauri ſtatim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi ſint. Haec abducunt illos, & ex liberis ſervos faciunt: non indigentia rerum neceſſariarum, quam dicebant modo, ſed

90 εἰ ἐκ ῥᾴστου [f] παρεγίγνετο αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχὴ γὰρ ἂν ἔοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀ-
95 ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλέον [g] ἐνταῦθα ἢ ὅπῃ τοῦτο μάλιστα [h] ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τὸν ὑπερβάλλοντα τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονοῦν-
1 των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τῇ προφάσει, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆ-
10 θος [g] χρυσοῦ, καὶ [g] ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅπῃ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδεσμάτων ὀπτρομίζοντα πίεσθαι [g] χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δῆλος ἀντ' ἐλευθέρων τί-
15 θησιν, οὐχὶ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

[e] Εἰ] Deeſt in W. & *Fl.* Habent reliquae. [f] Παρεγίγνετο &c.] Vid. notas. [g] Καὶ] Deeſt in *S.* Adeſt in reliquis, in M. & V. [h] Ὑγιείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. ſervant. [i] Οὐδ'] Sic *J. P. H. Fl.* & M. Sed οὐχ' *Coll.* [k] Ἥκιστα] Ἡδονὴ margo *AtW.* [l] Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mſ. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχὴ γὰρ ἂν] *Ai γὰρ εὐχαὶ* * ὡς † ἐπέτων τὰ ἀδύνατα προσδοκῶντες. *V.*

4. Ὡς οὐδ'.οἱ] Ὡς οὐχ οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες. *G.*

* Ὡς] Et hoc ſcholium falſo ad *Piſcat.* relatum ſuae ſedi reſtituimus. Lacunam autem *Cod.* V. poſt εὐχαὶ ex M. ſupplevit *Sualius.* qui & ita legi obſervat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα ſcribebatur. *J. F. R.*

† Ἐπέτων] Ἐπὶ tantum editum erat, ſed ἐπέτων ex C. eſt. *M. du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M. du S.*

6. Λοιπὸν δὴ [e] ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſſam referamus, qua quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſſam: ſed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκῶ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J. G.*

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. *M. du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorſus. Vid. c. 11. Et Ἔνυπν. c. 7. Δισ. c. 3. Hanc emendationem per ſe liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονεῖν vid. Γυμν. c. 10. *M. du S.*

σιον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ὀπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐπείναν ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι καὶ δαλαβόντες, ὑπορρινίως θεραπεύουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραστὴν αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαύσωσι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἐνδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ὥσασι γὰρ οὐ τοῦ τυχεῖν ἀλλὰ τοῦ ἀφαίρεσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένου. ταύτῃ ἐν ἀποκλείσει, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τοῦ ἄγαν ὀπιθυμίας, καὶ ἀνέρατος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ἐν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ὀπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ὀπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐπείναν ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι καὶ δαλαβόντες, ὑπορρινίως θεραπεύουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραστὴν αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαύσωσι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἐνδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ὥσασι γὰρ οὐ τοῦ τυχεῖν ἀλλὰ τοῦ ἀφαίρεσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένου. ταύτῃ ἐν ἀποκλείσει, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τοῦ ἄγαν ὀπιθυμίας, καὶ ἀνέρατος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ἐν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ὀπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arrident igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔντεχνοι] Ἄτεχνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. P. Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ λίαν πολλῆς πείρας ἐλληλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις erat Ἀριστοφάνη ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελειῶν. *J. Br.*

19. Ἔντεχνοι ἢ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντεχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντεχνοι ἢ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεχνοι & ἴντεχνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt; & licet ex MS. *Vat.* ἄτεχνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἴντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; inesſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σαμὸς ἐπίτριπτος quam ſerio vultu haec dicit *veterator*. Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον πλοκὰς. *callida, ſceleſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 122. ὃ συνοφάντα ἢ ἐπίτριπτον κίνδυνον. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβων reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, εἰ κτήσαι δί' ὃν βοᾶσιν Ἰὼ, Ἰὼ, τὰς χελώνας, καὶ τὰς πίδας πολοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus*. Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγυιᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κέρδος γὰρ ἔρωτος τὸ ἔργου τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνήρατος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνήρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Voſſius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄμφω] Vulgo legitur, οὖτ' ἔλαθον ἄφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμιμοι, ἢ ἔστω ἢ ἐρᾷν, καὶ εἶναι ἢ μεταδιδόναι. φέρεται δ' ἐν αὐτοῖς ἐλπὶς ὅτι ἄπαυστος τῷ βίῳ πέρα ἡ ἐλπίς.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονὴν ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, εἰ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμην, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ἢ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι καὶ ταύτῃ ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἴδιον ἦν τὸ ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἔχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἄδηλον, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, εἴτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ πρόσεστι δὲ, οὐδὲ γε-

d Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. e Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J. J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφθω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἴλαθον ἄφθω γηράσαντες ἔρωτα γνόμενοι ἢ ὕστερος τῇ ἡρᾷ, καὶκεῖνος τῇ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἴλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J. G. G.*

Ἄμφω] Ita W. L. P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφθω. *M. du S.*

Ibid. Ἔξωθεν] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἔνδοθεν ἔρως. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J. B.*

35. Πέρα τ' ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum conjicio παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τ' ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῆς μετρίας ἔχοντες, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τ' ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τ' ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J. F. R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J. M. G.*

42. Ἔχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιεν. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, illa de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J. M. G.*

Ἔχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam ii cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιεν *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ἐρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυήμονες — ἦσαν. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J. F. R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιεν] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M. du S.*

59. Τὸ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ὑπὲρ ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων καλεφρόνουν· ὥστε καὶ πάντη ἄλογον αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ τὸ ἐκείνου ἀφιεμένου ψυχῆς. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ αὐτὸν ποθ' ἁπαγεύσασθαι ποτε [c] δεδόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοῖς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μή τις καὶ κεῖνον μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, καὶ ξυνεῖναι εὐπαιδεύτοις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο κερδαλεώτερον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τιμῶν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim *qui* hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *AIW.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J.* P. *H. S.* c Δεδόσθαι] Sic P. *H. S. F.* Item P. M. & V. δόσθαι vero Fl. & *J.* ἀποδόσθαι margo *AIW.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη τινὰ ἥδεται, ἣν οἱ νῦν καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρόπωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non invenias; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, eſt compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρον alibi uſitatum, ut *myrobalanus.* *J. F. R.*

59. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ ποθ' ἁπαγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δόσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Patroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat παρὰ τὰ παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὰς πληγὰς ἐπιτιθεῖς μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ πᾶσι ἄγων κλαίοντας ἠνάγκην κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Et ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τιμῶν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

ὐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ᾗ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι [d] δὲ, ἤ τις αὐτοῖς ἡ 80 καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται, ἐπεὶ καὶ δεῖ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ μὴ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλῆς δεήσει τῆς πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85 λῆς μὲν ἡ προσδρομῆς, συνεχοῦς [e] δὲ ἡ [f] θυραυλίας, ἑωθέν τε ἐξανιστάμενον, προ- μένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναί- σχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλή- 90 τορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τε- λοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπι- μεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευο- μένου

[d] Δὲ] Δὲ *F. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* [e] Δὲ] Καὶ male *S.* sola. [f] Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* [g] Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* [h] Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. [i] Τελοῦντα] Τελοῦντι *L.* male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τῆς δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *F. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut Θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀλγεινῶς. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *F. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *F. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex *Eὐχ.* c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *F. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαλολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. l. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. *F. F. R.*

μένε ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούσῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἰρήταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, αὐθρος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ὃν ὀπισφαλεστάτης σειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας [c] ἰαύσῃς, ἡμαλᾶ δ' αἱματόεντα σφάγματα, οὐ μὰ Δία, τὴν Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ σωιστάντος, ἐξέτασις τοίνυν ἐνθένδε, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλησίον ἡ σφατρικὴ

bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum assectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, inscitiam; tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine numero somni*, *sanguinolentumque dies* transierunt, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προκαλέσας εἰρήταί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσαιτό τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν * καρδίαν τρόπος γένηται, ἐπαναλαμβάνῃ συχνός, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγορεύσας. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στόμα. *Oris ventriculi dolor cum terminibus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

94. Χρώματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος] Castigo ἐκεῖνος. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρηταί] Nimirum lego ἔρηταί. εἴρηταί nondum obsérvavi active positum; melius ad ἔρηταί convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καὶα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, periisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem verò simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior; & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ& τ βίε τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπαισέρχεσθαι γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλε ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τ προτέρᾳ ἀποβληθέντα, ἢ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία μεριμνᾶσθαι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξέλαζομένης φθονῆντα (τίθει γὰρ ἢ ἄλλες εἶναι τ αὐτῶν ἀντιποιεμένες) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδιῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβέμενον δὲ ἢ ἐλπίζοντα, ἢ πρὸς τὸ ἐκείνε πρόσωπον ἀτενίζοντα. ἢ εἰ μὲ ἐκφαυλίζοι τι τ λεγομένων, ἀποπλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκύοι, γεγηθότα ἢ εὐέλπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλὲς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονῆντας, καὶ ἄλλες ἀντὶ σῦ τιθεμένες ἕνα ἕκαστ· ὥσπερ ἐκ λόγε τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ὃν βαθεῖ πώγωνι ἢ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, ἢ τοῖς μὲ δοκῆντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος δὲ τοσύτῳ χρόν·, καὶ πολυπραγμονεῖται σε ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βί·· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνε, ἢ γείτων ἐκ τιν· εὐτελῆς αἰτίας προσκεκρικὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοι, ἢ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὖ-

d Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καλαδικάσας] Καληγορήσας. *J.B.*

14. Πολλὰς μὲ ἀύπνους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἡμαθὰ δ' αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς δ' ἐγὼ, πολλὰς μὲ ἀύπνους νύκτας ἰαυον
Ἡμαθὰ δ' αἱματόεντα. *J. Br.*

17. Ἀλλὰ τ ὀλιγομένων πώτε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πώτε ὀβόλους exprimere voluisse. *J.P.a G.*

Ibid. Πώτε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικῦ τ. θεῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικῦ τ. θεῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fas enim & alios eorundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia uti par erat*, dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & saepe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μάλις γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεφαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵλης, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τοῦ Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν τεθησομένον οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁριοθῆναι, καὶ τοῦτον, ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μάλις margo *Aiw.* b Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μείζονος *F. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῶς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχως μειζόνως adscriptum erat ad marg. *Aiw.* c Οὔτε]. Sic W. & V. ὁ δὲ discretim *F. H. Fl.* ὁδὲ conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λιπαὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ οὖσα κτίσμα πόλη, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φῆσαι αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηται σοι πάντα ὡς τυχῆς μειζόνως.] Leg. ex Mss. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes ὡς τυχῆς μειζόνως. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἶη ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλιεῖς. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copia.* cornu. *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac ſola ea agere, quorum cauſſa adſumtus initio fuiſti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum ſic malum foret, ſubmiſſa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum eſt, inauratum. Sed multum abeſt, immo omnia. Sexcenta enim ſunt intolerabilia libero homini, quae in ipſo jam convictu fiunt. Conſidera autem ipſe dum deinceps audies, utrum ferre ea poſſit, ſi cui vel ad breviſſimum tempus conſuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; ſi ita videtur, quam te coenaturum probabile eſt, aditialem quaſi futurae conſuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ſervulus, quem placare prius oportet, in manum demiſſis, ne ruſticus eſſe videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per ſimulationem recuſans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, ſubjiciens,

τὸ ⸀ εὐχῆς, ἀποτείνασθαι τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα ⸂ ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν δὲ οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, τὸ ὑδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν ⸂ ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ὀπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ οὐ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια ⸂ μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι θεράπαινά τις ἥκειν ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προβύσασθαι ἐς ⸂ χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι [d] δοκῇς, τυλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀκνισάμενος, καὶ ἄπαγε, φησὶ σὺ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

[d] Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorſt.* δοκῇς Edd. omnes. [e] Ἀκνισάμενος] Ἀποσάμενος male B2. Recte ἀκνισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκνισάμενος] Προσποιησάμενος, ὑποκριναμένους. V.

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Ἀπάμαν ἔχει τοιοῦτον, ὅτε βροτὸν ἢ ποτὸν, ὅτιῳ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae poſterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Faſt.* V. 115. Ne autem forte exiſtimes, ſolis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, ſi lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλινον σίφαρον] Metaphora ab athletis, qui oleaſtro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ ⸂ εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyſſis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείνασθαι τὼ πόδε] *Eraſmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείνασθαι τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξαπτιάζεσθαι. ſic in Paraſ. ὕπτιος ἀφεικώς, tangit *Caſaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice ſumit προτέλειαν ut patet apud *Heſych.* Alii dixerunt προωλοτέλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiaſt. *Æſchyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorſtii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκνισάμενος] De iis uſurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorſtius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum eſſe video, qui veram ſcripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, ſcriptum eſt depravatiſſime ἀκοισάμενος. Sed probe eſt vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio eſt, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam ſumam?* *J. Br.*

γένοιο [a] ἐπειπὼν, τέλος ἐπείδη καὶ ἀπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν [b] ὡς κομψότατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστερον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ πανδαλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τὸν πλουσίου, μετὰ δύο που καὶ δέοντα τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἐπιβλέπει, καὶ τὰ παρόντων ἕκαστον ὅ, τι πράξεις ὑπολήψεσιν· ὁ δ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ὑποσκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] σὺ περιωπῆς ἐπιβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀχόλυθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὰ ἀπειρίαν τῶν δραμένων ἐποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ πάρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste depromta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis accumbere jussit paullum supra divitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingressus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt suspensus aestuas: perégrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas observant. Nec ipse dives non hoc curat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem servi attonitum te videntes, insciti am eorum, quae facis, rident, signumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque

a Ἐπειπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς παλλακὰς. Th. Marcil. Sed vulgatum servat M. & Edd. omnes. f Ἐν περιωπῆς] Deest in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπειπὼν] Sic M. In reliquis ἐπειπών. M. du S.
Ibid. Τίλος ἐπείδη] Tandem sedetur. J. Br.
Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] Ac discedit, te late diducto ore ridens. J. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. supr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κατασκεπτόμενος κτηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis seq. J. B.
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπ. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. M. du S.
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. J. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.
11. Εἰ πολλάκις σὺ περιωπῆς ἐπιβλέψεις] Ἢ εἰς παλλακὰς. Th. M.
Ibid. Ἐν περιωπῆς] Limis oculis. J. Br.
Ἐν περιωπῆς] Attenta consideratione, circumspicientia, Gellius. περίοψις Hesych. A. V.
Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φρουτίδος, περισκέψεως. J. B.
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit pr. c. 16. proxime sequentis. J. F. B.

16. Καὶ

que ſit mantile adpoſitum. Ut igitur facile eſt ad conjiciendum, ſudare te prae aeſtu neceſſe eſt, nec audere cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus adpoſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſſa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miſerabere, qui cum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis uſurus, & aequo jure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter adridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ὥστε ἂν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτεῖν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων ἀδιακρίτων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ ἐς τὸ πλησίον δεήσει, καὶ ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τὴν δεῖπνου τὴν ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τὸν χρυσοῦ, καὶ τῶν ἐλεφάντων, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ καὶ m εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσομοιρίας. οἴει γὰρ εἶναί Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ σπονδὰς καὶ μειράκια ὡραῖα ἀγχιτόμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀγωγήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεται,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ δ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] Τιθέμενος *F.* & Fl. m. Deeſſe autem in *H.* notaverat *M. du S.* falſo; nam legitur probe τιθείμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *F.* quae — οι habet cum Fl. *k* Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. *l* Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. *m* Εἰσέρχεται] Ἐπεισέρχεται margo *AHW.* *n* Φθέγγεται] Ἐπιφθέγγεται M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* eſt. W. Fl. & *F.* habent τιθείμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Heſych.* interpretatur Clar. *Caſaub.* c. ult. lin. 9. *Animad.* ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. *F. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20. τάχιστα ἂν γνοθείη τὸ μηδὲν ὄντα. Et in Ἀνωδ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad *Revivi.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *F. E. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *F. B.*

32. Τὸν βίον] Τῆς βιοῦ. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Caſaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.*, *F. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *F. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienſes alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis ſimilem querelam; οἰνοχόων τε ὁμιλοῦσι ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς ἡ μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *F. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τῆ-

εὐδαιμονίας. Φιλόξησίαι τὸ ὀλὶ τύτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πολε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε χὴ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, χὴ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονο δ' ἦν ἀπὸ τ προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τ παλαιῶν φίλων γεγένησαι, χὴ πρότερον ὀλὶ τῇ κλαγκλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτ. ὅτι τήμερον ἦκων, πρεκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς ἦν χὴ τοιῦτός τις [c] περὶ σῦ λόγο ὀν αὐτοῖς. τῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, χὴ τ ἄρτι [f] ἐσεληλυθότων ἐς τ οἰκίαν, δουλτέρους εἶναι. χὴ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τύτοις ἀνέωκ ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ὄφελον ἐφ' ὅτῳ προλιμῶν ἡμᾶς; ἢ ῥημάτια δύσηνα λέγοντες, οἱονταί τι πάμμεγθες ὠφελεῖν; ἄλλο δὲ, ἢ γὰ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ ἀποκλεθέντα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλο ἄνθρωπο, χὴ λιμῶ πλέως· ἢ δ' ὅναξ λθυκῦ πολε ἄρτυ ἐμφορηtia. Hinc amicitiae libelitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

[a] Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. [b] Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. [c] Περὶ σῦ λ. ἰ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σῦ λόγο M. [d] Ἡμῶν] Ἡμῶν M. [e] Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. [f] Ἐσεληλυθότων] Conſtans ſcriptura. [g] Κατέφαγεν] Κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ὑπόκα τις ὁ ἀρίστου, λάβὼν τ δοθεῖσαν αὐτῷ φιάλην πιὼν, τὸ λοιπὸν ὠθεῖται φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαριστήριον. *V.*

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τις. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* *J.B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phraſin *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπο ΕΞΗΝΤΛΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ἐδύνη, λύπην. *Eurip.* in Cyclope vſ. 10. — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἐξαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐξαντλεῖν oppoſitum ſit τῷ ἐξαντλεῖν) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5, quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 367—8. quodque ibi, ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inſeremus. *J.F.R.*

56. Ἀνέωκται] *Patet.* *J.Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus eſuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus.* Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena.* *J.F.R.*

62. Λευκοῦ πόλε ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λεπτότερα χιόνο. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, ſordidiores φαυλους. *G.C.*

Λεπτοῦ . .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

ἢ Φασιανὴ ὄρνις, ἐν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ἐν μάταιοι, φησὶ, τρεῖς ὅλας ἡμέρας ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθα παρ' ἡμῖν τὰ ὅμοια θορυβοῦντα. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ θαυμαζόμενός ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ παλιφθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἐθέλοντος ἐρριμμένος κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀναπλεως· ἐγὼ μὲν οὖν ἐν τοιαύτῃ σοῦ πολλὰ τράφεσθαι, καί τινα ἤδη καὶ πρὸς ἀφροδίτας τινὲς αὐτῶν ἀθροιζόντων.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

Τὸ δ' ἐν συμποσίῳ ὅλον ἐκεῖνο, σὺ ὅσῃ, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τοὺς λόγους· σὺ δ' ὑπ' ἀπειρίας πλέον τοῦ ἰκανοῦ ἐμπίνων οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος, πάλαι μὲν γαστρὸς ἐπιτυγχάνεις, πόρρω δ' ἔχεις· καὶ ὅτι προέχειν σοι καλὸν, ὅτι μένειν ἀσφαλές. ἀποθυμούμενος τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγου ἐκ λόγου γενομένου, καὶ θεάματος θεάματι παρεμπίπτοντος (ἅπαντα γὰρ ἐπιδέχεσθαί σοι τὰ εὐ-

b Καὶ τῷ πυλῷ] Καὶ ὑπὸ τῷ πυλῷ Edd. omnes. Sola margo *AIW.* omittit ὑπὸ. i Ἀναπλησθῇ] *Camb.* ἀναπλασθῇ male. Sic notavit *doct. Sauk.* Credo indicare voluisse ἀναπλασθῇ constantem eſſe lectionem. At margo *AIW.* recte habet ἀναπλησθῇ. k Ἐπὶ σοῦ τοιαῦτα] Ἐπὶ τοιούτῳ σοὶ W. l Γενομένου] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένου *J.* & M.

67. Ποστιλώματα] Διαφράγματα. μὴ αἰμαγῆς ἐθέλοντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, cum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſtilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὄρνιθος] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe edito: ita ſcribit ὄρνιον pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidina* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quispiam.* *J. Br.*

70. Καὶ τῷ πυλῷ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τῷ πυλῷ, & in Codd. quoque ὑπὸ invenirі credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *AIW.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ: immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogia exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλασθῇ pro ἀναπλησθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitione, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλασθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῷ βέλτιον) κόλασιν δὲ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μηδ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ ἀφλοῦθῃ τὸ συμπόσιον.

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο, δεῖπνον, οὐκ ἐμοιγε τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βέλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως ἐδιορθμὸν, ἵνα γε σοὶ καὶ ὀξυρεγμίαι καὶ ὅτι τούτοις παρῶ, καὶ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔσεσθαι δοκῶ μοι τῇ αὔριον ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὁπόταν τε καὶ ὁπότου χρὴ λαμβάνειν. παρόντων δὴ δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζας κελεύσας, ἄρχειν λέγειν τὰ μὲν ἡμέτερα, οἷά ἐστιν, ὡραῖα ἤδη, καὶ ὡς τύφῳ σὺ αὐτοῖς ἔδοξεν, ἀτραγώδητα δὲ, καὶ ἀνεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε ἕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σου τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ, νὴ Δία, τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere sumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένων] Ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *A1W.* Vulgatam habent *F. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαι] Ἐξορεγγμίαι male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta *P.* c Ἡμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *A1W.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *F.* pejus ἐαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *F.* quae ἀπίσως: & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῷ] Omnes Edd. αὐτῶ spir. leni; sed ego adspiravi. *F. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαι] In Ed. *Par.* ὀξυρεγγίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *F. F. R.*

4. Ἀτραγώδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *F. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *F. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εἰσίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλάττω προσλήψεσθαι ἡμᾶς τῇ αὐλῇ, ἢ δι' ἄλλον ἕνεκα, ἢ εἰσίας ἢ παρ' ὑμῶν. Antiquiores omnes recte εἴσειας. Ita pag. sequenti, οὐκ οἶδ' ὅτε νὺξ τοιαύτη, Χιλίαι μοὶ τ' ἔδησαν ὑπερθύριαι δ' οὐκ ἔδησαν, male in novissimis οἶδ' pro ᾠδήν. Deinde versus ille, ut jam vidit *Martilius*, ita legendus,

Χιλίαι μοὶ τ' ἔδησ' ὑπερθύριαι δ' οὐκ ἔδησαν.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *F. F.*

18. Ἐν ἱματιῷ] Utpote Saturnalibus. *F. Br.*

19. Εἰκὸς ὑμᾶς παρίξειν] Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἦν numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. Φρονήσειν εἰκὸς ἦν εἰκὸς ἦν. *F. F. R.*

29. Τὸ

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores tua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

διοκτόλιν. ἐπεὶ δὲ καὶ ἀρίζῃς τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες καὶ σὺ τρόπῳ, καὶ συνίημι τὰς ἐκεῖ μισθῷ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὸ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὴν εὐνοίας τὴν παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν πάντα παρ' ἡμῖν ἕξεις ὁμοίως δ' ἂν καὶ ἀρίσθαι τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, καὶ ἐκείνων, ἃ ὑμῖν ἑορταῖς ἐπησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. εὖ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἶσθα καὶ τῷ ἔτει αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἐὰν εἴη τοὺς πεπαιδευμένους ὑμῶν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀγασθέντα τῇσι ἐλπίσι, τίθασσον ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συείης μὲν ῥῆμα καὶ μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερώῃ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἐτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AIW*. i Ἐπαινεῖς] Ἐπαινέσας W. k Συείης] Σωσείης M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τίθασσον] Τίθασσος ὁ ἡμερος. καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. *V.*

29. Τάλαντα καὶ μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχυσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Thess.* 3. 3. μυδέντα σαίνειν &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑποχύσεσιν, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχύσεσιν legisse, pro ὑπόχυσιν. quam tamen lectionem non rejiceremus, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero καὶτὰ vel ἀλλ' videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem*. Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. καὶ σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχυσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] Melius infra est: χείλεα μέν τ' ἐδίηνε'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X. 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίηνε] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν editum erat, in medio versu, quod mu-

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφην ἐγὼ, τὰ φίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματα εἰπεῖν, ὁ μήτ' αὐτῷ [a] γνώριμα· ἐὰν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῆς ληψομένης αὐτελίας. ὁ δὲ, [b] ὁμογάστριός τις, ἢ καὶ συνήθης κολακικὸς σύμπροπος, ὡς μὲν ὁ εὐδαιμονέστατός ἐστι, φησὶ, τῶν ὑπὸ τὴν σελήνην ἁπάντων, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἂν ἄπιστος, ᾧ γε τοῦτο πρώτῳ ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο καὶ τῇ Τύχῃ. λέγω δὲ, ὅτι πλείας ἀξιωθῆναι, καὶ σφίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτιστα εἰκίας τῶν ὑπὸ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν εἰδείης. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελησάντας ἂν [d] εἰ καὶ προσιδέσθαι δόξης ἕνεκα, [e] συνῆναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε [f] τῶν τοιούτων εὐδαιμονίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [g] τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δὲ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ὁ ἄσωτος

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

a Γήγνοιτ'] Γίνοιτ' M. b Ὁμογάστριον] Sic recte L. Sed ὁμογάστριος male omnes Edd. ὁμογαστρίοις conjunctim. J. & M. c Εἶδον] Εἶδως L. male. d Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in AIW. & ante δόξης repositum. e Συνῆναι] Τῷ συνῆναι margo AIW. f Τῶν τοιούτων] Sic J. Ald. S. Fl. H. & M. ἐν τοιούτοις P. Fr. B2. Εἰ τοιοῦτον Marc. & Graev. male. g Ἄσωτος εἶ] Ἄσωτός τι Vorst.

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. J. F. R.

Ibid. Τυφλόν] Hom. Il. X. J. Br.

38. Μίσων] Jam interfuisse amicum suum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. M. du S.

42. Ὁμογάστριον] Foediissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογάστριον? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Υ. 791. neque me latet Virgilii *crudo viridique senectae*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in vit. *Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ἁμὰ δ' ἔτι συμπαιγνία. Ex. δ' IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: ὁρᾶν ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ πως ἐλπίσιν γεγραπται, ἀλλ' λύπλον ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. M. du S.

Ὁμογάστριον] *Scaliis* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμο. J. F. R.

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἴδοιν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. J. M. G.

57. Μισθὸν τὸ τοιούτοις] Ἐν τοιούτοις. Th. M.

Μισθὸν τ. τ. εὐδ.] *B2. Fr.* & *P. m.* ἐν τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. M. du S.

Μισθὸν τὸ τοιούτοις] Quod ἐν pro τὸ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐν habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graeviana* autem absurdum illud τὸ servarat. Nos jam pro ἐν dedimus τῶν, ex auctoritate Edd. optimarum & Cod. M. J. F. R.

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

τῷ εἰ, τοσοῦ δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ἡ μάδολιχα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi sias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris; gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον· εἰ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἐχόντι γενόμενα δέχη τοίνυν τὸ χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγον αὐτὸν πρὸς αὑτὸν, καὶ σφόδρα σφοδρὸν ὄντα, οὐδ' ὀξέως πίπτοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τεῖχος ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς περιβόλου ἀφειρχθέντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν σφόδρα τινὰ ἕνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ὅ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. σὺ μὲν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἐμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ὅτι ὁ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ἐς εἰπεῖν τ' ἡμέραν, ὀλιγομικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

Ἠρέμα δὴ οὖν καὶ ἀμυθρῷ τῷ φωτὶ τὸ

---

b Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τῶν Μανδρ. margo *Alw.* i Ἠρέμα δή] Ἠρ. δὴ καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλος ἦν τις εὐπορὸς κατὰ Θησαυρὸν ὁ Σάμιος, χρυσοῦν τρίβολον ἀνθήσας τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δεκάτῳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μείωσις Πλάτων ὁ κωμικὸς ὃν Διὶ καπνωμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράζουλος] Μανδράβουλος bis in C. legitur; uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτη edimus cum, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης ὁδοῦ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης ὁδοῦ, pro vulgato τό. *F. M. G.*

58. Ἀσυντ[illegible]] *Vorstium* legere ἄσυντός σ', accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; sed vix mihi persuadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant secundam person. sing. verb. εἰμὶ, non esse enclíticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula σ' atona. *F. F. R.*

63. Μίσει] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἡ μὴ γαμεῖν χρὴ, ἢ σ' ἅπαξ λαβόντ' ἔχειν,
Μίσει σε πολὺν χρόνον, καὶ γνώσῃ τάδε.

Conf. Ἰσ. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Erasmus* in paroemia: *Mandrabuli more res succedit.* *F. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ἦν τις εὐπορὸς κατὰ Θησαυρὸν ὁ Σάμιος χρυσοῦν τρίβολον ἀνθήσας τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ὃν Διὶ καπνωμένῳ. *F. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῶν Μανδρ. & *Zenob. El. de anim.* XII. 40. qui Aristotelem adducit testem. *M. du S.*

78. Ἠρέμα δή] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & F. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd. & glossam olent, non recepi. *F. F. R.*

τότε πρῶτον ἀμβλέπειν, ἀρχὴ καλαγωγῶν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ μοι· οὐκ ἀρῶ γὰρ ὅ τι τὸ ὄφελος ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὁπόσα ἄτινα ἔφησθα τὰ καμάτη ἀρὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκοῦσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλδος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, οὐκ ἐν παρέργῳ τὴν ἀκρόασιν τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλαίδιλον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἀλθηθερίαν, καὶ προγόνους ἔξω τοῦ οἴκου καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὅτι τοιούτῳ σαυτὸν καλαρίαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. ἐὰν γὰρ ἐθελήσουσί σοι ἡ Ἐλευθερίαι ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὕβρεσι ἀναγεννῇ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος εἶ, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, εἰ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, *quantumvis* hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles opeſas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Κἂν L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi *φυσαλίδας* dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τῆ οἴκου] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τοῦ οἴκου. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀσκελίῳ apud eum legitur; ſed quis ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας παιδεύόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονηρῶς ἀπαλαίστου] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονηρῶς eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer, πονηρὸς malus.* Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 269. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλαίστου autem pro *dogo*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, misereris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λεῖ ἀξιῶ τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπίουσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σὲ τῇ δουλείᾳ κακῶς ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυῤῥίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἐπριάμην. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, μεμνῆσαι ὀπίσασης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυῤῥίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὰ χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις αἰχέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστὶ κήρυκος· οὐ γὰρ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαι, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευόμενον ἑαυτῷ [l] τὸν δεσπότην.

Εἶτ', ὦ καθαρμὲ (φαίην δ' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς [m] φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μή σέ τις ἢ πολέμια καταπολιτικὴς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ὤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς οὐδὲ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἦγε δῆλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τῷ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦδα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλθεῖν

[d] Ὑπιοῦσα] Ὑπιοῦσα M. male. [e] Ποτὲ ὡς] Ποτὲ ὡς Ex Fl. Sed in vulgata consprirant ceterae. [f] Ζωπυρίωνος] Ζωπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. [g] Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίῳ male *f.* sola. [h] Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. [i] Καὶ] Deest in *f.* [k] Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae δεδόμενον expressit. [l] Τὸν δεσπότην] Sic *f. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. [m] Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βέλτιστε ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρα ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J.F.R.*

11. Πυῤῥίου] Iterum in *Tim.* c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J.F.R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quaddam mancipium.* *J.Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa versi. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J.F.R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, Διδόμενον. *M. du S.*

20. Μακρῷ μνηστευόμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καλαπολίτης] *Pirata.* *J.Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῷ ἡλικ.] *Id aetatis.* *J.Br.*

33. Φύ-

θερίαν ἤδη ὁρᾷς, αὐτῇ ἀρετῇ ἢ σοφίᾳ Φέρων ἀπημπόλησας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλεύθερον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ καὶ βδελυκτὸν ὀνειδίζοντες, ἢ οὐκ αἰσχύνῃ κόλακσιν ἀνθρώποις, ἢ ἀγοραίοις, ἢ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, ἢ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, ἢ τραγικῶς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, ἢ τὴν πολιτικὴν μοχθηρῶν; ἢ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, ἢ πίνεις πρὸς μέρος ἔχοντα; ἔσθιέ τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος ἢ ὕπνου τὸ ἡδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὴν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἀπὸ τῶν σκελῶν· ἔστω ἀπορία μέν σε θέρμων ἔχειν, ἢ τὴν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ χρῆναι ῥέουσαι ἢ ψυχρὸν ὕδωρ; ὡς ὅτι ταῦτά σε

core, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, conversum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suaviissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀγροῖς L. Ἀγροῖς P. A. Edd. omnes in Ῥωμαίων consentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζὸν J. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἔτι] Ἐν Th. Marc.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σιωπῆς οὐ πρόκειται * Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκαθεύδομεν. K.

* Λατίνους] Λατίνους editum erat. Mutavit *Semlius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* Λατίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ι, ut *Liris* amnis Λείρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Δείρις, item Ἐξυρις *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Chuver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίβερις γάρ —— ὑπολαβὼν Λατῖνος. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. qua nunc, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. J. F. B.

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur Φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens venundidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque Φέρων ἀπεμπολᾶσθαι erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς Φέροντας ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III, 22. ἴδιος βασιλεύς quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Perizon.* & id & praecedens ἀπὸ ἑαυτοῦ ἐφέρετο ait significare: *fabulam auferre*. Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ἔτι Φέρων αὐτὸν τε — ἐπεκάλεσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Pollux.* V. segm. 48. Φέρειν ἐπίγραφὴν exponens: *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: Ἐπὶ ὧν δὲ Φέρων πλανᾶσθαι δοκεῖ. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλανᾶσθαι illud Φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπεπλάνα Φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Perizon.* ad Ael. V. H. VIII. 14. J. F. B.

34. Ἀπεμπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀπεπωλήσατο recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. J. F. B.

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius Hes-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ τεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ὀπθυμῶν, ἁλώς, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαμὸν ἀγαπαρεῖς. ὦ δὴ τόδας τοιγαροῦν τὸ [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καθάπερ οἱ τίθηνοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὸν ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τοῦ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένα. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγου αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

[e] Ὄψων] Ὄψου M. [f] Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIW. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγυρμὸν τίχνας. *J. B.*

Ibid. Βωμολόχους] Sic *Aelian.* V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi Periz. N. 4. *J. F R.*

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀγυιῶν. *J. B.*

41. Ξυίζειν τῷ τριβ.] Dixi supra ad *Nigr.* c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. *M. du S.*

Ξυίζειν] Ξυίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum *Gall.* c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξυίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4. 4. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ τρίβωνι] *Graco pallio.* *J. Br.*

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. *J. B.*

44. Συγκλυδῶν] Συμμίχθων. *J. Br.*

Συγκλύδων] Συμμίκτων καὶ ἐπικλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. *J. B.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, verſus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. *Casaub* ad *Suet.* Aug. *J. B.*

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave *Jos. Laurentio* credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum noſtris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, nêtdum campanae noſtrae hodiernae in usu erant. *M. du S.*

48. Συμπιριθεῖς] Aliud exemplar συμπιριπατεῖς. *J. Br.*

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖς σκέλεσιν] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. *Th. M.*

50. Θυμῶν] *Lupinorum, cujuscunque cibi.* *J. Br.*

58. Λιχνείας] Mendoſe in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. *M. du S.*

59. Τἀπίχειρα] Τὰς ἐπίχειρα *J. Brod.* Sic ad praecedens verbum Ἀγαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a Ἀγαπάω, & paullo supra ad ἁλώς, esse ἀπ ἁλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. *J. F. R.*

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] *Postrema classis servitiis.* *J. Br.*

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat *Soulius*, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. *Hemsterh.* *J. F. R.*

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] *Erasm.* in adagio: *Asinus ad lyram.* *J. Br.*

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν εἴ τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι τύφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δείσας δή σε ἐπ' ἐκεῖνα μὴ ἐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τὸ πρόσωπον, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτῷ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμασίων λόγων, τὰ πώγωνα καὶ τὰ τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἕωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁπόταν δὲ ἐνίοτέ σοι ἡ χεὶρ, ὅ, τι ἂν τύχοι, λήξειν, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὑποδεικνύουσα, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina ineſt, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, offendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. consspirant Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Καὶ ἐνί. vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀκρόπολις πρὸς &c.] *Hom.* Il. Φ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κρημνώδης] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs* Rom. olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζειν] Narrat, quemadmodum oporteat Mercedo conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. κἂν τοῦ (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὰ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενον μάθῃ ποῦ καθίζειν ἔχων, ἀφεὶς ὑπ' ἀσπρίας ἀναχωρήσεως, τὸ βιβλίον προσκυπτόμενος. *Et, dum dominus ipsius cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi considerat, stans, dum aliter negotiis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζειν nempe pro vulgato καθίζεις certe καθίζειν foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Jensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζειν. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

9. Ἀστεῖόν τι ἐ ἄπολον] Non absurda sane Codicis L. scriptura στι pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τι & ὅ apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. ἀστεῖός τι ἐ πάγκαλος, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. Β. 501. — παρὰ τὴν ἐ ἀχυὰς. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. verf. 33. περιβυτίους τι ἐ ἅλους. Noster paullo supra ἰδιωτικός τι ὅ πινων. & sexcenties alibi. *J. F. B.*

13. Ἐς τὸ πίσω] *In post tergum. in neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀπάντας ἁλόωνα. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad muscaceos Cato R. R. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀπάντας ἁλόωνα. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. P.*

Ibid. Συνιλοῦσιν] *Cui reliquas quisquillas involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα. Parenthesis. ὦ τὰ σκιλμὼ ἐ μικκίχους φιλάλου ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ ὠθεῖται. *J. Br.*

20. Παραψώμενος] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, se neque in via curam musarum deponere, sed ipsum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, talis enim est urbs, ut nosti, post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum mihil sit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemtissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν προδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κατάντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶδα, ἡ Πόλις) προελθὼν, ἱδρακὰς τε καὶ πνιγερὰς. κἀκεῖνος ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένῳ, μηδ' ὅπως καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἄστρων τε καὶ ἄπολις ἡ νὺξ καλῶς λάβῃ, λουσάμενος ποτηρίας ἀωρὶ, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἔχεδον τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ προσβλεπτὸς τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ καλέστερος, ἐς τὸ πίσω σὺ καὶ ὕπτιος ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν προφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφικοῖτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες προσδόκιον, ἢ τὸ σκληρὸν τοῦ μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα σωτηλοῦσιν, εἰ ὑποφθείη ὑπὸ τῶν προκαταχειμένων, ὁσμενὸς ὑπὸ λιμοῦ προψάμενος. εἰ μὲν οὖν

d Ἀμελῶς ἔχει] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, nescio. e Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγνώσεσθαι M. Sed prius servant Edd. g Ἄστρων τε] Ἄστρων σε L. h Παροῦσιν] Παροῦσιν *margo Ald.* i Ἀφικοῖτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *F.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παραιψόμενος *B2.*

2. Βάδην] Ἡρέμα ἢ βάδην, ἢ ταχέως. G. (cave posteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεαλίσῃ] Κυρίως ὁ νεωστὶ ἁλισκόμενος ἰχθὺς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem observavit in Schol. ad κάλαντα 73: missi quod ibi levi mutatione κύριον designat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis masula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ὅσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος, lege παραψώμενος, a παραψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec scriptura, quae in P. & *F.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐν. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἅπαξ, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. προψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψάμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραφόρμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arreptarus*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audactor duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παραψώμενος, cum pane, opsonii instar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jensii*, quam & Cl. *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas Edd. habere παραψόμενος, uti vulgo citatur. At cum il-

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ᾠὸν ἔχεις μόνος, εἰ γὰρ ἀναγκαῖον ἦν καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ ἂν τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῶν μὲν [a] πλουσίων, παχεῖα καὶ τιμελής, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτνα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄτταρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢ ὀπίσω ἄλλου τινός, αἰφνιδίως [c] ἐπιπαρόντος ἐρέμνου ὁ ἀφέλκων τὰ σοὶ προκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προτέθεικεν, ὑπολογορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὴν ἀφεμένου ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα

abeſt: ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur*: verum diviti pinguis & ſaginata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσ.ίων] Πλησίον M. b Ἢ ὀπίλίπου] Ἐπεὶ λίπος W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *Aldi W.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *F.* habeant ὤμοσφωμ. Et P. atque Ed. *F.* ὠμοσφάμενος exhibeant, a παραπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *F. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *F. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἢ ὀπιλίπου ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἐρέμνου ὁ ἀφέλκων τὰ σοὶ προκείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθησιν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἀφέλκων. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢ ὀπιλίπου, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ ἀφέλκων τὰ σοὶ προκείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *F. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. *Sympſ.* c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *F. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *F. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine*; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis*, *Latens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *F. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *F. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χοᾶν] Nam modicam eos habere liquet. *F. Br.*

43. Θερμαντέον ἀεὶ τὸ ἀργύριον ἢ χρυσῆ πίνειν] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θερμαντέον referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Græculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσκάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' ὕτω ταχέως ὠθεῖσθαι, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρί, κἂν ᵉ ὁπόσῳ αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οἶδα ἐκεῖνο ἔφλω, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πικρόν τινα καὶ ταχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεί, σὲ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ ᶠ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ὑπὸ τοῦ χρώματος, ὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκεῖνο ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς οὐδ' αἰσθέσθαι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ᵍ ὅταν σε παρθοδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλικὰς ἀνθρωπί-

ᵉ Ὀπίσω] Ὀπίσω W. male. ᶠ Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. ᵍ Ὅταν σε] Ὅτων σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Giſan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ὑπὸ pro ὑπὲρ *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τὸ οἶνον additum in marg. *A1W.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' αἰσθέσθαι ἔοικεν] *Hom.* Il. Υ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτων σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edit.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥστίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Λιγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Ιones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & ſingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

πίσχ⊙. τοῖς μὲ γ⊙ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀγαθοῖς μυθίοις, ϗ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμ⊙ καλαχείμεν⊙; τοιγαροῦν ὅ μυχῷ γ συμποσίου, ϗ ὑπ' αἰδοῦς [b] καταδεδυκὼς, τρέφεις ὡς τὸ εἰκὸς, ϗ σεαυτὸν οἰκτείρεις, ϗ αἰτιᾷ τ τύχην, ὅδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ὑπεξέκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς ϗ ποιητὴς γενέσθ τ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶν ἄλλου ποιήσαντ⊙, δύνασθ ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γ⊙ [f] οἷ τὸ προλιμᾶσθ, ϗ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. ὑποτραίης δ' ἄν, εἰ ϗ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρινάσθ δεῖ, τ κληρου πολυλαλάντου, ϗ ἀγχὰς, ϗ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. ϗ γ⊙ αὖ ϗ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, ϗ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶν ἔν τι [g] γεῦσ τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλητ⊙ ϗ περιττὸς εἶης, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων τυφανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειῶσθ, ϗ σιωπῇ ἀνέχεσθ, ὑπομώζοντα ϗ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. b Καταδεδυκὼς] Καλαδεδυκὼς W. c Ἐπεξεκάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *Aiw*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. F.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Γεῦσ] Οὖ W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψιθ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἦν δ' ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πανυπὶ ἐπιψαλάζωσιν (ἔστι γὰρ ἐγὼ τὸ Γοργιείους ῥήματος τοῦτο) ἅτας. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promisebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιναιδίαν] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῦ πράγματ⊙] Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἐκ γάρ τις, ὅτι κίνδυν⊙ ἐν τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis angustia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ ἐν χειμῶνι βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χειμῶνι βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνου intellexiſſe, hoc eſt *ruberum*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum ex quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χειμῶνι βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χαρ. βατρ. δ' δ' κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἥβιμα ϗ γελοῖα] Legendum eſt fortaſſe ἰκ' ἥβιμα γελοῖα. *J. M.*

Ἥβιμα ϗ γελοῖα] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ δὲ γ⊙ λιπὸ ξυσθαι, ϗ ἐν Δίᾳ γε δ' ὑψοῦσθαι, μόρῳ χρίεσθ, ϗ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἥβιμα ϗ γελοῖον. Ἴσκασι γ⊙ τοῦτ' εἶναι ἰδίωτ⊙ τι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ [b] ἐπῄνεσας τὴν δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος ὑμῖν μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίᾳ βαλράχῳ δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐγκωμίου τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανίοντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, πρέμα καὶ γελοῖον. ἔσται γὰρ τότε σήλῃ ἐώλῳ τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνα καλαχάσκης μύρον, καὶ τὰ στέφανα ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρασκευασμένα.

Ἢν μὴν γὰρ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἡ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος

ὠ-

[h] Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. [i] Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *AIW.* [k] Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AIW.*

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐκπρεπεστέρως, ἐκ ἐπιτάσεως ἐπὶ τῇ κορυφαίᾳ. V.

25. Ἑώλου τινὸς] Χθεσινοῦ. ψυχρῷ. μυρίσαι. ἀναφιλᾶν. ἐπιχρίσαι V.

πανδοκεῖον, ὄγκου ἕνεκεν lucupellis. *Nam ejeruntem & eam ſitientem unguento collinis, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videtur ſimilis eſſe calamitoſo abſolute audaciae, libamina dicenti.* Cur hic ἐχ ἱρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Bentleius* IX. Miſcell. XIII. cauſſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivi: here: ſed nihil fridiſti.
Res falſa eſt, bone olave, & efluvia.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Πρέμα] Locus corruptus, nec placet *Bentleii* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἱρέμα fere adhibet, ut: ἐλθὼν ἐπίασον ἱρέμα Mss. c. 6. ἱρέμα τῇ ἀγκάδι μου Luc.

c. 9. & Nigr. c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δίλφος ἀνὴρ εἴφανον μὲν ἴχων δίψιν δ' ἀκάθαρτον. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἱρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſhu.* πρὸς σχῆμα ἱρέμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Paris.* verſio ἱρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἱρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, verterat *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requirimus efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

Εἰρήνη — πρᾶγμα] Conf. ſupra Ἔστιν c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμα.] Vid. ſupra Ἔστιν. c. 22. *M. du S.*

29. Ἢν μὲν ὁ ζηλότυπός τις.] Ἢν δὲ γὰρ *Th. M.*

Ibid. Εὐμορφοι ὦσι.] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

εὐκαταφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμυθεῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καλακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλως γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] ἀφαιρεῖσθαι τῷ οἴνῳ μεθυσθῆναι τοῦτον, ἢ [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν ἔδειπνον, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιον ἐγὼ φὴς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μεμετρημένον τῇ ὀπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεισα. τίνων

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adſpicientis quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egreſſus convivio paullum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me inquis & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi. Cujus rei cauſa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Δ ατιῶμι ἀν *Marcil.* & *Pell.* Ἀφαιρεῖσθαι Edd. omnes. Ἀφαιρεῖν W. c Γνάθον] Γνάθον ἴστρασιν margo *A1W.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P.* Fl. & W. & margo *A1W.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2.* Fr. *S.*

95. Προσεπιμυθεῦντες] Ἀντὶ τοῦ ἢ * πέμπω τῷ εἰρέτῃ ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέμπω] Παρὰ editum erat, ſed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Eraſm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Ariſtoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A. V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo luſit cum multo riſu *Ariſtoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν] Explicat haec verba Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. verſ. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴδλεψαν. ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra *Brodaeum* oſtendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Ἀφαιρεῖσθαι. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἴστῷ] Διαπείρας ἂν τ. ὀ. Atque hic νύσσων, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἴστῷ] De hoc Perſarum more tyrannico proſus & minime *ευμαλιπῷ* nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam extingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ οἴστὸν. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διαπείρῃ σου, ut Ecl. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æſc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Juntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Δίκην κρόκης δοθεὶς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos eſſen-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς ἕτος ἐστίν; εἰ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ ξ
ληγυε, λέων κρόκῃ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπεισύρομαι, τὸ πάντων οἴκλιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπαθικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ

[f] Μισθὸς ἕτος] Οὗτος μισθὸς W. [g] Ὡς δὲ] Ὥστε L. [h] Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἀχαρὶς margo male αὐτοῦ. [i] Ἐνοχλῶ] Ἐν ὀχλῳ M. [k] Αὐτῷ] Sic M. Edd. ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι. [l] Θέλω] Θέλῃ Edd. [m] Ἁρμόσωμαι] Sic

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus*. *J.F.R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτοιν *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτοιν alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J.F.R.*

19. Τίχλιν τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάριστος] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὐτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.*

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δεῦτερον ὁ βασιλεὺς διεχώθη, καὶ ἡδίων αὐτῷ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpiciſ & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum alt p. 1. B. πρώτιστον δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ γυμνούμενος, ὅπερ οἱ Ἀθηναῖοι Ῥήτορας ἐπὶ τῷ λέγειν θερμοτέρους. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J. M. G.*

ἐπὶ τῷ σεμνῷ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μισογύναιξ φθυκτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, καταφρόνησιν εὐθὺς, καὶ διέπλευσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περιαιμένος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βελτίονος.

Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τὸ ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] καὶ περιπατεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸ ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν παρεγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὰ πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόη, ἢ δυσπνευμονίαι, ἢ κώλυε ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλαχεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγχεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam induitus comoediam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eandem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τίνα] Sic *P. S.* & *Pell.* Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ ἐσθ.] Κἂν περ. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen *Junt.* ὑποφύτουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit *Soulius*, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore credideſit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita noſtra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. *Caſaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Theſ. Graev. T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex *Plin.* Hiſt. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

30. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum eſt *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, *jam jam*. Sic noſter *Ver. hiſt.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω παραφρονεῖν ἤμελλον. *Jam jam fruſtus loturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodiano Steph.* v. Πέσσω, p. 497. *J. F. R.*

34. Τοῦτο δὲ πολλάκις] Διὸς ſubauditur. *J. Br.*

35. Καὶ τὸ ζώνῃ] Delendum illud καὶ, ſed ne hic quidem ſatis ſanus locus videtur. *M. du S.*

37. Τῷ τ' ἂν δοκιμοῦ] Horum vis artem noſſe? *Galenum* audi, Ἀδιάφορον τὸ χεῖρον τοῦ βραχέος ποσοῦ οἷον φαρμάκου, ἢ ἐμβρύου, ἢ τῆς τρίχας ἰσχνοῦ, ἢ λίπους ἢ σαρκὸς ἢ μάλιστα ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μείζονι εὐπρεπείᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς καλῶ ἐγὼ, ἢ τῆς ἀπεμπόλης τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte *Conſtantino* L. I. περὶ τέχνης. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ἀχρὸς ἀεί, ᾗ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που ᾗ ἀποδημῆσαι [e] δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὑστάτος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀπεκεκλήρωται) ᾗ τὸ ζεῦγος ἀπολειμένεις, ἔστ' ἂν ὀκ ἔτ' ὄσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσσουσιν, οὐδὲ τῆς φρυγάνου δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ἀκμὴ δέ σοι ᾗ διηγήσασθαί ὅ μοι Θεσμόπολις [f] ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ᾗ, νὴ Δί', ὀκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν ᾗ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. οἰκῶν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ ᾗ τρυφώσῃ γυναικὶ τὴν ἐπιφανῆ ἐν τῇ πόλει. δεῆσαι δὲ ᾗ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ φιλοσοφοῦντι, κιναιδόν τινα τὰ σκέλη πεπιτλωμένον, ᾗ τὴν πώγωνα ξεξυρημένον· ἀφ' ἧς τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνο ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, ᾗ τὄνομα δὲ ἧς κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῷ-

d Που] Ποῦ margo *AiW*. e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὗτος *J*. male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἔρωτ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad *Q.* 12. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαι] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτλωμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc locus, ut putet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πεπιτλωμένους τὼ σὼ
Ξαρράβω.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 594. ubi peſſime interpr. *qui exuro totumque corpus unguento fo-lebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτλωμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropacē, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ἀμπαλιθῶσιν. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat Διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud Ælian. Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδος. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζειν φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διαστεναλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τὸν πώγωνα τὰ ἱερά· καὶ εἰ μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ἄλην τὴν ὁδὸν μυριάς τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέασθαι, ὑπάδοντα, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχεμένην ὅτι τὴν ἀπήνης. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, ὕτως ὄναιο, χάριν μικρὰν αἰτήσῃ, δός, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ὅτι πλείονα σε [f] δεήσομαι ποιήσειν. καὶ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ὅτι μελῆ, καὶ φιλόεργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ὅτι μελῆ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται·

mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, *(quae nominis illius vis est)* sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

a Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. b Παρακαθίζειν] Sic *J.* & Codd. W.P.L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθίζεσθαι. c Συγκαθίζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. d Ἀηδίας] Ἀηδίας M. e Τερετίζοντος] Sic W. Τερττίζοντος male Edd. omnes. f Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Δεήσεσθαι *B2.* g Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis Παρακαθίζεσθαι. *M. duS.*

77. Διαστεναλδμένον] Sic iterum infra *Pseud.* c. 11. *M. duS.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. duS.*

Δεηθῆναι αὐτῦ] Δεῖσθαι αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεῖσθαι αὐτῦ, merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *r*. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. duS.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur; sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia. sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν μικρὰν αἰτήσῃ δός] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impertire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς ἀ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄντρῳ μόνῃ τῇ Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. duS.*

Μυρ-

rit miſera, & prope abeſt a partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum perningens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· γὼ ἡ ἀθλία ἡ γαστέρα, ὡ χεδὸν ὡς 1 ὄπτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, ὡ ἀπευθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ 5 φιλοπαίγμονόν μοι, ὡ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, ὡ μονονουχὶ ὡ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, ὡ 10 καλιππῶσαν πολλάκις, εἰ ὡ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, ὡ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὼ τὰ Μελιταῖα) ὡ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμιλο. ὡ 15 [b] ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ ὡ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ ὡ ὑπὲρ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπολίδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν 20 ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, ὡ τελοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι [i] τοῦ Θεσμοπολίδος ἐπιθυμῶ.

Τοιαῦτα ἐληρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυοῦσι, κἂν μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ 25 ὕβρει προσκευάζωνται. οἶδα δ' ἐγὼ ὡ ῥήτορα

[b] Ὁ παιδὸς] Ὁ γε κιν. M. [i] Τοῦ Θεσμ.] Τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυρρίνῃ] Non adnotaſſem variationem Editionum inter μυρρίνην & Μυρρίνην, niſi *Soulii* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt Mſſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox Μελιταῖα verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat μιλιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgueat, ut c. ſeq. v. καρχάραν. *J. F. R.*

11. Βαΰζω] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. Τὰ μιλιταῖα] Hujusmodi enim ſunt Melitæi canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Melada* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione; ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, *feli* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ ἐς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim decet, quum

τῶν [a] καρχάρων ὅτι [b] τῷ δείπνῳ κελευσθείσα, μελετήσασα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεχρωμένως ἐπῃνεῖτο γεῦμα μέλαχρυ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὅτι ἓξ χοεῖσιν δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ πανηγυρικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἦ, καὶ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἁρμόττει χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ὅτι κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκοῦσαι, σπήχεως ἐνίοτε τὸ ῥῖνα ἔχοντας. οὐ δ' ἂν [e] ἐπαινῇς, εἰς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου αὐτὸς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφὸν καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους,

de asperis illis jussum in coena declamare; non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέως W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν *M.* f Τὸ] Τοῦτο margo *AldW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρκαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ὄνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μανάρῳ αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ δὲ τὸ φίλον. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἴσχελα ἰδόντες τραχύς τε καὶ ὀδόντας ἔχοντας. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arena*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod.* l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ ἓξ χοείαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εἰδ' ἀνάγκαιος πολλοστὸς ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis com-

mu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λαικὸν ὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ὦν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς συναιθυμένους, μισθῷ ὑποβαλεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων κ καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ), ὡς συναιθυμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ὑποδεέστερα. καὶ λαβὼν δὴ ταῦτα, μισθωτὸν καὶ αὗται περιάγουσι ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν ποτὲ (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας ι περιπλεκόμεναι, ἢ καὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοθι γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄκρα προσελθοῦσα, ἔρριψε καὶ τοῦ μοιχοῦ κ γραμματίον· οἱ δὲ καὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. Bz. H. Fr. item M. & S. *Junt.* sola male καλλεπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. i Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματίων W.

munes collegit. *J. F. R.*

40. Πήχεως ἴνιστε τὴν ῥῖνα ἴσχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀκίνδυνον αὐτῷ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu mariam aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥεῦν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥῖν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* insidem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲ αὐτῶν πέρυσιν ξίφει τὸ πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Delinos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrorum in lucrosa exseverit famulatus Sacrilegus Matrum brachiis placuit Deum.* Eademque apud alios. Certe haec tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J. G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysianas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act. 7. in Verr. Plaut. in Capt.* & *Liv. G. C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lutumias vult legi, dico alibi. *J. B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Aristid.* c. 15. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. *J. M. G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poetae exemplo *J. Bred.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus hic Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J. F. R.*

51. *Μετὰ ἐκκλησίαν*] Conf. supra c. 10. *M. du S.*

60. *Κοσμούμεναι*] Mf. κομμουμέναι, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: effertque δὶς τὸ αὐτό. *J. B.*

63. Ἡ ἄκρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J. Br.*

Ἡ ἄκρα] *Servus Hesych.* ἄκρα, δοῦλος, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut docco alibi. *J. B.*

69. Πα-

καὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι πρεμόνοιες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀπιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τ' ἀκρόασιν.

tia sermones insistunt, exspectantque, dum illa moecho postquam rescripserit, ad auditionem redeat.

Ἐπειδὰν δέ πολε ἀφ' μακρῆ τ' χρόνε Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπεταί τί σοι ἐφεσρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τ' πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένε πρδεχόμας τ' δεσπότε, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τ' ἀγγελίας προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκυσι κομίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam instituti magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus; quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεσρίδιον] Μανδύαν τινὰ. ἄμπισον δὲ κεκρύφαλον τοιῦτο. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea*? *M. du S.*

70. Ἐφεσρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mss. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμπισον δὲ κεκρύφαλον τοιῦτο. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Hesych.* & *Suid.* verbo κεκρύφαλος. *J. B.*

Ἐφεσρίδιον] Interpretatur *Erasmus ἐφεσρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίφος dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *pannulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου προσδεχούσας τῆ δισπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου προσδεχούσας τῆ δισπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι est cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. *Cod.* P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκέπτομαι *de mandantibus* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus* quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simpler σκέπτομαι. Ἰσ. β. c. 10. Δήμων. c. 57. Ἐρωτ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum sermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπῆς] *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπῆς τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο δωρεὰν] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi dato arbitrio commodiora subjecerit*, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimam vestem elegerit.* In *Nigrino*. οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. ἢ φαῦλα ἐκείδις, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθος ἐπιτραπῆναι. In modo *Conscrib. histor.* καὶ πρόγνωσι χρίσασθαι ἄν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Δωρεὰν] *Commemoraus.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis assibus.* *J. Br.*

Ibid. Βραβευόμενοι] Narrat Noster quemadmodum, si *Mercede Conducti* festis diebus donativum aliquod pusillum ab Domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo discedant. ὅσοντες δ' ἂν, inquit, ἀπαλλάττωνται λαβόντες, ἔτι ἐβραβεύοντο, ὅτι μὴ πλείω ἤδυναν. *Omnes itaque aliqui accepto*

ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias adulandum primo ipsi & supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestiario aut medico, aut tutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μηνὸς, ᾗ ὡς ὀπτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπιλέξαιο διεξιών· ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοιο ὀλαζόντες, ἔτι ᾗ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κἂν δύο ὀβολοὺς, ᵇ ἢ τέτταρας. ᾗ βαρὺς αἰτῶν σὺ, ᾗ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἂν λάβῃς, κολακευτέος ἐστὶν αὐτὸς, ᾗ ἀκεστέος· θεραπευτέος δὲ ᾗ ὁ οἰκονόμος. ἔστι γὰρ καὶ ᶜ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ᵈ ξύμβουλος ᾗ φίλος. ᾗ τὸ ληφθὲν, ᵉ ἤδη προσοφείλεσθαι μαλιστα πάλαι, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ᾧ ᶠ ἄωρα ἂν σοι τὰ δῶρα, ᾗ ἀνόητα.

Po-

ᵇ Ἢ] Sic recte P. & L. καὶ Edd. ᶜ Ἄλλος . . τρόπος] Ἄλλου τρόπου margo *Aliv.* ᵈ Ξύμβουλος] Ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. ᵉ Ἤδη] Ὃ ἤδη Ex. Fl. ᶠ Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ᾗ δυσχεραίνοντες. βρένθον δὲ μοῦρον τῶν πτηνῶν. οἱ δὲ ἄνθινον μοῦρον. καλεῖται ᾗ ὄρνεόν τι βρενθὼ, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσυφον] Lege κόσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Gr. ἀώρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ᾗ δυσχεραίνοντες. βρένθον δὲ μοῦρον τῶν πτηνῶν. οἱ δὲ ἄνθινον μοῦρον. καλεῖται δὲ ὄρνεόν τι βρενθὼ, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius:* sed quum apud *Hesychium* juxta & *Helladium* in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσυφον lege κόσυφον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, Βρένθιον, μοῦρόν τι ὡς Βάκχαρις, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρένθων ἐν τύμβοις λέγεται· hic quidam pro τύμβοις conjiciunt θυμοῖς. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφοις. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύεσθαι, μεγαλοφρονεῖσθαι, ita Βράνθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Hesychium*, ubi Βρενθιάσαι, δυσχεράναι, προσποιῆσαι, legitur, nullus dubito quin Βρενθύσαι sit rescribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνειν, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὴν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τύφις ἀτυφία. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί που καὶ διαβολή τις ἤδη ῥήματα ὑπεξαίτιος πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς χεῖρας λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὴν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐνιλειρυχοῦντα, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, καὶ ποδάγρας δὲ ὑπανιέντας. ὅλως γὰρ ἔφθη σοι μεταλλάξαν ἐν σοὶ, ἀπαυθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

"Αωρα ἂν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνύστατα] Qui lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωρα.

Τῆς ἤτοι πόδες αἰὲν ἀώροι πάντες ἔασιν.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοί adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀτερπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce "Αωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἀώρους ab ὁρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. "Αδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τίρψις ἀτερψίη, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τίρψις ἀτερψίη. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὲ ταῦτα λάθρωι τις ὁ Φρυγοῖσιν ἀνάψας
Ἄρης, ταύτας τὰν ἄχαριν χάριτας.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

—— φίλ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰσί που τις ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ἴδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαλλωπίστως, ὃ ἐστὶ πολλά τις μηχανησάμενος, ἵνα φύγῃ. (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἔγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. ναῦς ἄναυς Choeph. χάρις ἀχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλκὴ ἄναλκις. *Aeschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄναυς, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab ipso temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. cient *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *inops potentia* apud eumdem Pro Quinctio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Asclepiades apud *Phaedrum* dicuntur *inulta agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὠφέλιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis nefritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

—— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ——

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάμματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur "Ερως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦ δὴ λέγη ("Ερως scil.) λάθε ταῦτα, χαροζόμενος ἁπαλοῖς ἐπέεσσι,

χεί-

nam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαιόμενον τ' σάμαλος 'ὀπτρύψας, ἢ ῥάκος Ισι πολυκμῆδες ἐργασάμενος, ἤδη σε λέπει, σὲ μὲν οἶ' ἔ πόρπαξ [a] ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τ' δυναμένων τὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. ἢ ἦτοι μειράκιον αὐτῆς ὅστι ἐπείρασάς [b] πω, ἢ ἔ γυναικὸς ἄζρας παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *Aldi*. [b] Πότε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρας] Sic W. recte ait *Soulius*. Ἀλφθείρας Edd. male. Διεφθείρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μήτι θήγγ, πολύου δῦρα· τὰ δ' πυρὶ πάντα βίβρωσκ'). *J.F.*

Ἄδυρα] In quibusdam Codd. ἄϋδρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄκρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ὦ' ἀλαθὲς ἡ βροτῶν παροιμία, ἰχθῦν ἄϋδρα δῦρα π' εἶν. ὀπίσω. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδυρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON*. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ἀσπίδα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἰχθῦν ἄϋδρα δῦρα π' εἶν. ὀπίσω. *J.Br.*

95. Πρὸς τὴν δεσποτείαν σκάζουσα καὶ ἀσπιδηφόρον] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀσπιδῶν eſſe collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅταν ὦν τοιμώτατον σὸ σοί] Haec ita legenda ſunt. *J.Br.*

Ὅταν ὦν τοιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ἐφ' ᾧ δὴ ὅτι σε μὲ ὑπὸ ᾧ συνεχῶν πόνων ἀνατετραμμένον, καὶ πρὸς τὴν δεσποτικὴν σκάζοντα, καὶ ἀσπιδηφόρον, τὸ παθόντων δὲ ἀναισθήτων. ὅλως δ' ὅταν ὦν τοιμώτατον σὸ σοὶ, ἀσπιδοτιάρθρους . . . ἤδη ἐξελάσει σε μὲ οἶ' ἔ πόρπαξ ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo τοιμώτατον, σὸ σοὶ ἀσπιδοτιάρθρους, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit animo te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram ſibi ſuboriturum. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J.F.*

Ibid. Τοιμώτατον] Hdn. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

Τοιμώτατον] Vid. ſupra initio *Hod.* c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat*. *J.F.R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ἢ ἦτοι μειράκιον αὐτῆς ὅτι ἐπείρασας πότε, ἢ ἔ γυναικὸς ἄζρας παρθένον γέρων ἀνὴρ Ἀλφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπιλήθεις, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ἑαυτὸν, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & Ἀλφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virgineam homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſas, egreſſus & orbatus omnium.* *J.F.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lect. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε*. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρας] In omnibus antea legebatur Ἀλφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam Ἀλφθείρας, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato Ἀλφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſponderet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J.F.R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένῳ, ὀπὶ τράχηλον ὠθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βελτίστῳ ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ προσλαβών. καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἐπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους καὶ ἐπομανθάνων αὐτὰ, ἀγαναχτεῖ.

Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλῳ δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωθῆναι ἀφορμὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιοῦτος γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως δοκῶ γάρ μοι καὶ ἐγὼ τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καλανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὐδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ὀπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis simile, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, caussam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπιγκληθεὶς margo *Aldi*. b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *Bz. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀποθήκη. Θύλακοι δὲ σφῆνες καὶ ὑπερώλματα, γομιαστῶν εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τοῦ ἔθους] *Ea quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat; mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλιέ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ὑμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numerō auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum; [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῦς ἐχθρῶς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Florentina, habens disserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

aversiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in cœnis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

τοῖς ἐχθροῖς καὶ ταῦτα παιδεύειν λέγοντες, καὶ τριβωνίας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εἰκαῖ[f]αφρονίτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν πᾶσι πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὃς δεῖσθαι φόνου, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα θεωροῦντες αὐτῶν τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὴν ἄλλην ξυνουσίαν κολακείαν, καὶ τὸ πρὸς τὸ κέρδος δυσπρέπειαν.

41. Ἀποστεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς [g]ἐπιπλωκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, [h]πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i]ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροί, καὶ θεοειδεῖς, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέπουσες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξειλίσσῃς, δρᾶμα μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

[f] Εἰκαῖαφρονίτους] Εἰκαταφρονίτους P. [g] Ἐπιπτ.] Ἐποπτ. *f.* Ceterae recte ἐπιπτ. item M. [h] Πορφυρᾶ] Constans lectio. [i] Ὀπυίων] W. Ὀπυίων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐρωτικὸς γόης, ἢ μαγείας ἢ ἐπῳδὰς δεισιδαίμονος ὑπισχνούμενον, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐραστικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀνακομιδὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magiae & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἀπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἀπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ἀπαντοῦν κακὸν ἀπαγόρευον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἀπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλιξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso ι. tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ὀπυόμενη, μεγομένη. ὀπυόμενον γεγαμημένον. ὀπύεται, γαμεῖ. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mf. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mff. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιφθόνως αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀκριβῶς, καὶ ἀληθινοπρεπῶς αὐτοὺς ἐπιγραψάμενος, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum* : extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ ὑμῖν τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παρίητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἤδεως μὲν οὖν Ἀπολλοδώρου τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον τὸν εὑρεῖν τινα ὄντα γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς εἰπεῖν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐντραχηλισθῆναι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδὸς ἐν-[g]δον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθῆσθαι, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρασμος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἁπλοῦν, καὶ

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Actionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male *S.* Εὐανθὲς pejus *A.* b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παρίητέον] Προσιτέον margo *A1W.* Προσιτέον A. & P. Προσιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deest in W. f Δὴ] Hanc vocalem adesse in S. M. H. Pl. notat M. duS. quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλος P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὸν Κέβητος πίνακα. ἴσχει * δὲ αὐτὸν ἐν τῷ τέλει τῆς βιβλίου. P.

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat M. duS.

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἐν ἐρεθίσμασι, δράματα ἐκ μικρῶν ὑφάσεως Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐανθὲς. J.J.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exstat libellus. J.Br.

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum *Collectanea* exhibeant βίων. Vulgatum σου enim minime ferendum. M. duS.

64. Παρίητέον] Ἀντὶ τοῦ παριητέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur Interp. J.B.

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* M. duS.

66. Ἐδεήθην] *Capiam.* J.Br.

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. J.Br.

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaeo* legendum sit ἄναντες, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* J.J.

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum sit,

adscendit, & ad januam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adsum-8 tum vero spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant 8 Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehensum abducat ad Desperationem. Spes 9 ab hoc inde loco avolet nec conspiciatur amplius: ipse vero non jam per aureum qua ingressus fuerat vestibulum, sed per aversum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam ploranti, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse jam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te

ἐπλανήσας τῇ θύρᾳ, ταπεινότητα, ἀφορῶσαν εἰς 8 τὸ χρυσίον. ἐπαλαζῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος ἡ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦτον δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ [b] προηγείσθω. παραδεξάσθωσαν δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, καὶ παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, [i] ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποσοβοῦντα, καὶ [k] τεραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ [l] ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, 9 συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς [m] ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃν εἰσῆλθε τὸν χρυσοῦν θυρῶνα, ἔκ τινος [n] δ' ἀποῤῥώξ καὶ [o] λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, 95 γέρων, τῇ [o] ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπικωκύουσα. τοῦτο μὲν ἔσται τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἤδη, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς διασκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἴ σοι καλὸς ἔχει, προσιλθόν-

b Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγήσθω Bz. *i* Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειριζάτω. *k* Τεταραμμένον τὴν χρόαν] Ταραμμένον τὸν χρῶτα Mſ. Gr. G. *l* Ἡ Ὕβρις] Desunt articulus in *ſ.* aderat in ceteris & in M. & S. *m* Ἀποπτάσθω] Ἀποπτάσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H.* & reliqui. *n* Λεληθυίας] Ita ex M. & *S.* reſcripſi. Nam λεληθυίας ceterae Edd. omnes male. *o* Ἑτέρᾳ] Ἑτέρᾳ male *ſ.* ſola. Ceterae omnes rectius ἑτέρᾳ cum mſ. M.

est, ut etiam antea notavimus, sic p. 279. & passim. *J. B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non observari discrimen illud, ἔκπληγον *ad corpus*, ἔκπλαγον *ad animum.*) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαδεξάσθωσαν αὐτὸν] Restitue παραδεξάσθωσαν δ' αὐτὸν. *J. Br.*

88. Καὶ τεταραμένον τὴν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγκεκαυμένον αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ἐκτετοξευκότα. Ἐ τεταμένον τὴν χρῶτα, cujus color est detritus, cujus vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τεταραμένον τὴν χρόαν, cujus color est immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τράπετο χρὼς, εἰδὲ τις ἄλλη
Βάλλων ἀΐξας δὲ πρὶ ταφοῦ θορέεσθαι.

Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Protervus pro morino pugnare. *J. C. G.*

Ibid. Τεταραμένον . .] Vulgatam hanc scripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἄπατ. c. 5. Εἶδον γοῦν τίνα . . . τινὸς ἐ χρόαν τραπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ἀγριωτερόν· ὥστε ἐκ φίλου ἐ μίσους γίγνεται. In Εἰκόν. c. 11. ἐκ μορίου τραπόμενον χρώματος. Denique in Z. Τρ. c. 30. ἡ χρὼς τεταραμένη, εἰ ὀφθαλμοὶ ἐξεφρίξι, &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, nemirum Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λεληθυίας] M. recte. In reliquis fere omnibus λελησθείας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑτέρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. *J. Br.*

97. Ἐς ὐδὲν ὄφελος] *Frustra.* *J. Br.*

4. Ἐπικω-

βόντα εἰς τ' εἰκόνα κ' ταύτας τὰς θύρας, ἃ ἐκείνῳ τ' ἔμπαλιν αἰσχρῶς ὕστως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τῦ σοφῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Παλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν [b] ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῦ τὸ περὶ τ' ὀπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲ γὰρ οὐκ [c] ἀγελαστὶ

1. OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνην τὴν] Ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b. Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omisit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. B2, A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δὴ νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. G.

4. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. J.B.

Ἐκείνῳ τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. F.G.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Æschyl*. in Prometh. G.C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης Συγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M.du S.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. J.Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit.* J.Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Mosellanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. J.B.

2. Ἢ] W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florent.* est. M.du S.

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. J.Br.

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro.* J.F.R.

7. Ἀνηγωσμένους] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. M. du S.

Ἀνηγωσμένους] Nescio quid haereat *Solanus* noster; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis.* Confer supra *Revixisse.* c. 38. πάντα

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

δεξάμενος αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι προύθηλον. ἃ δὲ μέλλεις ἢ ὅτι πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκηκέναι σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ἢ καλήγοριαν ἔτω δεινὴν κτ' ἢ τοιάδε βίβ διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκε, [f] φησὶ, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν ὕτω πρόθυμον ἢ πρόθυμον [g] ἐπῆκε; πόσοι Μῖδαι, ἢ Κροῖσοι, ἢ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μόνην τ' ἐκ παίδων φίλην ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ἢ μοναυχὶ τ' ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ὀλκέα ἢ [h] φέρειν, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τ' αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τρυ-

d Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Καλῶς ἐγὼ *P.* Ald. *F.* Fl. *B*2. *H.* Καλῶς ἔχω *S.* &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & *P.* Ἐνστάσεως *L.* *e* Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex *L. W. P.* & *J.* & marg. *AIW.* *f* Φησὶ] Ex *P.* Φησὶ Edd. & *M.* *g* Ἔπηκε] Ἐπέστησε *W.* *h* Φέρειν] Σύρεσθαι *W. L.* Vulgatam ſervant Edd.

1 12. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τ' ἀπροφυτίστως μεταβαλλομένων λέγ' τ' * πρότερον αὐτῶς πρεσβυομένων. *V.*

* Πρότερον] Pro πρότερον C. habet πρώην. *M. du S.*

μοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἴσμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικα τ' κύκνων δικῶ φαυλότερον ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. *M. du S.*

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τ' ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, *oblitus*. *J. Br.*

12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtulae transmutatio*. *J. Br.*

Ὀστράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀστράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου πεσόντος, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φάναι . . ἔπεμψε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

πρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ

collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem *κορράλια*. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κορράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem *κορράλια*. *Bourd.* Hæc ultima vox *κορράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret *σφιγγία*, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγία*. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia *καλλωπίσματα*, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset satis eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur *σφιγγίον amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀπόρραπτον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis utitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγίον*, ut arbitror, diminutivum est vocis *σφίγξ*, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἁλίσθαι πλοῦ δίδυτα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος δὲ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησί, κ' ἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro *κορράλια* (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto *κορράσια* vel *κορράσια* vel *καρράλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *καρράλια*. *Hesychius* habet sic: Καρράλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: *καρράλισκον, μειράκιον*. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ὃν δὲ παιδίον πάνυ κάλλιστον, τοῦτον δὴ τὸ γυμνὸν ἅμα ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ & λίθοις

malorum nimium divitum, & ἀεὶ δὲ χαίρουσιν Ῥωμαῖοι οἱ τοιοῦτοι. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τί ἁπαλὸν γυμνὸν ἅμα καὶ γεγαθὲς γρυσῷ καὶ λίθοις ἐκπρεπὲς τρέφουσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, qualem garrulissimæ amabiles matronæ nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἁλίσθαι & κλοιῷ δῆσαι: vox ἁλίσκ opime convenit voci *σφιγγία*, vox δίφορον vero apprime convenit voci *κορράσια* & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 2. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce *κορράλια*, cum ea vox ad rem nil faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam potit quot *Medæ*, quot *Circes*, quos *Proteos* illi persuaserat, ut chara illa libertate qui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθέλκειν &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & coralliis* (id est *monilia e corallio facta*) ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges*, *non monilia*. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κορράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & coralliа*. 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos*. 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κορράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philostrato*. Nobilissimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum ª κουράλια. πολλὴ γὰρ ἡ ἀβρωφαία ὑ τῶν βίω

ª Κουράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amicissimus *Bentleius* ad *Terentii Heautontimorumenon* τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus, *Luciuum* aureis vinculis detineri, quales ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπισφύριον ὄφεως vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnius* libro quinto *Dionyſiac.* *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldaïs* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιον δεσμὸς, κολλάριον, ἔνιοι μανιάκης. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Platum*, κύφων ἡ δεσμὸς ἐκ ξύλου, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάριον ad pœnam potius quam ad ornatum pertinebat. 3. Et vox erat ignota *Græcis* ævo *Lucianeo*, qui pariſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Luciuus* detineri creditur, conferri vix poſſunt cum armillis, & monilibus, a quibus nec detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam nullo cum catenis aureis, quibus *Romani Magnates* ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordaces aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cyparissus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* libr 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longæ; poſſe centum annos aliquibus capeis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἄχθεται ποτὲ ὁ Παμφυλίας παρελάσας ἕρπετῷ ἅμα, ὃν ὑπὸ τῇ δορᾷ ἔφερε χρυσοῦν δι' ὤτων, καὶ ἐκεχειρώθη Ἀρμονίας γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita* inſcriptum, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κουράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Alnaldo vem.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια.] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Boetius? Μονονυχὶ δ' ἕτερον τοῦδε τῷ παραμυθίᾳ ἴσχυσα, παρίκεις ἑαυτὸν ἐλκυσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τροφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (*Heſych.* in εἰκαίρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κουράλια nihili eſſe, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κουράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κυράλλια, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſæo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectaculum voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, ciangebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum ædibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in præcedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῦ λέοντος, λίαν πρόσφατος ἐστι ἐμοὶ καὶ πάνυ αἰσθητόμενος. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίῳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ξὺν πολαμῷ χωρεῖν, ἢ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναστρεπομένων τὰ λόγων καλῶς πρότερον εἰρημένων δοκούντων.

ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant, & hoc ſane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ἢ οἵῳ σοι χρηστῷ ἢ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν πρόσωπον [e] ὑπαφρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subjicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam ejusmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Elo-

[a] Βίῳ] Deeſt in W. male. [b] Ἄνω τῷ πολαμῷ] Ἄνω τοὺς πολαμοὺς. L. [c] Παλινῳδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινοδεῖν male *Coll.* [d] Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. [e] Ὑποδὺς] L. & margo *AIW.* melius quam vulgatum ὑποδύσθαι, quod in omnibus Edd. erat. [f] Ὑποφρίνωμαι] Conſt. & Vo. Δύναμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδεῖν] Ἐναντίως ὀδύειν. G.

* Παλινῳδεῖν] Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *M. du S.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata cello
Pardus ſuſtinet.

His puto poſſe defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ἐ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa *Salmaſii* doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe *Palmerium*, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377. Sic κουράλιον ex *Heſychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religioſum in primis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *F. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, *Illuſtriſſimi* Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Salmaſio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Uſu & praeſt. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κουράρα reponebar, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ἔνιοι τινὲς τὸ Ῥώμῃ πλουτίσας κακῶς τίτλον ἢ πάθημον τὸ τοῖς κόλπους ἀνεῳμένους ἐ ἀγκαλιζομένους ἰδεῖν ἐ Καίσαρ, ὡς ἔοικεν, ἐρώτησιν, εἰ παιδία παρ' αὐτῷ ἐ τίκτουσι αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui ampurata cauda eſt. Vide an hic κώλουρα legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione quod reſponderet τοῖς κουραλίοις, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quaſi legeretur σκωπράλια, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in κουράλια mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuiſſe olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἀν ἡμῖν ε ἔχοι, ϗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μεταστῆναι ἡμᾶς τ σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιαπᾶν, καὶ ἀνέχεσθ τεμνόμενον, h καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅτι σωτηρίας, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τ φαρμάκων, καὶ τ σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, ϗ τὸ καυτήριον ἀφάπυρον ϗ δὴ προλαβόντ τ ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, i ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμησαί σοι τοτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ὃτ πολλῷ πλήθει διεχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ϗ ἰδίᾳ προσ τοῖς πεπαιδθ-

ε Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. h Καὶ καιόμ. . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. i Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα ; Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτραι, ὁμολογίαι. οἱ δὲ συγγράμματα ἢ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Fenſ. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet *πυράλια*, quod proxime ad Heſychianum *πυράλιον, παιδάριον*, accedit, & eum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ πολαμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: *ἄνω ποταμῶν.* J. Br.

Ἄνω τῦ πολαμοῦ] Vid. Nimp. Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, *ἄνω ποταμῶν χωρεῖτε πάντες.* 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit *ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν* vel † *ποταμοῦ* ; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire ; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ παλινῳδῶ] *Eraſm.* in adagio : *Palinodiam canere.* J. Br.

27. Οὐχ ὑπὸ Βλύνης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Conf. ſupra Μισθ. c. 11. M. du S.

Ibid. Ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. J. M. G.

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In *σεαυτὸν* mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἷῳ σοι χρηστῷ] *Et qua tibi viro bono congruas.* J. Br.

36. Ὑποθῆς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat *ὑποδύσεις* omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Καλὸν ποιῶν σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειε αὐτοῖς λόγους. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervatt. c. 16. J. F. R.

42. Τὴν σμίλην] *Scalpellum.* J. Br. Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe : *acrum* ; falſo ; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum cauſtrum* iſtum adferre jubet. Schoiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait : Σμίλη, ἰργαλεῖον σκαλοτομικόν. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, five ſubula diſſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. ſub fin. τίς ἄρα μοι τὴν σμίλην ἔξει, ϗ τὸ καυτήριον ; J. F. R.

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τέχ. M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. M. du S.

μένοις, ἀπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἁλὸς χεῖρας ἔχειν ἠξίωσαν. ἴστε γὰρ τῶν λόγων τὴν ἰσχύν, καὶ μεμαστῆσθε ἐς ἱστορίαν πολλὴν καὶ ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγχεσθε· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐς μὴ ὑπ' ἀγνοίας ἀφαῖς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἔᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγχινεύστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, ἐνθάδ' ἐστὶν ἡ φύσις.

ὅρα ἄπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ τῶν ἐμῶν τε καὶ παρόντα [e] σὺν βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, τὴν τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεδάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ ὄντι Κορινθίῳ μύθου τινὸς πεπονθέναι, καὶ σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δία,

50 & privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjicerent. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

60 *Ubi lucra magna, serviant & liberi:*

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσητε cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σοῦ] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τὸ vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἁλὸς χεῖρας ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt.* Si malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πραγματείᾳ elegantiter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἁλὸς χεῖρας ἔχειν, pro ὦν χεῖρ' ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἁλὸς σύμβολος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsequi* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabas, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ἡ βραχίων τῷ κατὰ τὴν ἀκρωμίην πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἁλὸς χεῖρες, ἁλὸς σύμμαχος, pro ὦν χεῖρ', pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἁλὸς σίμβολα ἔχειν invenio apud *Eustathium Nicaenum.* Erot. c. 12. Διὰ μέσης autem φέρων *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. B.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος . .] Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philam Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ἐνθάδ' ἐστὶ φίλτατον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. F. & G.*

Ὅπου τὸ κέρδος . .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὴν παρόντα σοι βίον] Quippe qui nunc *serviat. J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis littera. J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155... 99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπος] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J. F. B.*

70. Καὶ σὺ δὲ παλαιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *proverbium Aesopicum. J. Br.*

Ibid. Καλῶν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀστρ. c. 5. plene offertur πανὸς τ' Ἀστέρος πάλαι. *M. du S.*

80. Ὅρα μὴ

ant, ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, neque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Crotoniatae, ut non ſic tu, qui ſine ullo periculo, ſine ullo metu, ſine ullo impetu animi, ſine ullo amore, ſine ullo furore, ſine ullo denique affectu, ſed ſolo ſtudio, ſolo labore, ſolo ingenio, ſolo ſcribendi genere, ſolo ſcribendi ſtudio, ſolo ſcribendi labore, ſolo ſcribendi

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, εἰ καὶ μικρὸν ἀποπώτερον, ἀκριβῶς μὲ ἐν τοῖς λόγοις τὸν τοιοῦτον βίου διελοιπρέπειαν, καὶ καλλιγορεῖς εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπέσοι, καὶ καθαίρεσας ἑαυτὸν, ἀνέχοιο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑπάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ καλρείαν ἐπαιρόμενος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοις αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀνιφωνήντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ.

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὅτι σὲ καληγορίαν ζητεῖν, μὴ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καληγορεῖν καὶ ἄλλων ὑποδειγμάτων ὅτι σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὅτι μὲν ἐν σκηνῇ, Ἀγαμέμνονα ἕκαστον αὐτῶν, ἢ Κρέοντα, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ πρόσωπα

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. *J.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀπορήσουσιν male *J.*

91. Τὸ δὲ σὸν εἰ καὶ μικρὸν ἀποπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, εἰ καὶ μικρὸν ἀποπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *J. B.*

93. Εἰς πλησίον τινὸς] Οἶκον subaudio. *J. Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M. du S.*

97. Ὑπὲρ τὸν οὐδὸν] Ὑπὲρ τὸν γήρᾳ καὶ οὐδόν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *J. Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens istud apud *Homerum. A. V.* Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήραϊ οὐδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M. du S.*

3. Καινὸν] Pro κενὸν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καινὸν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καινὸν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἑτερῶν pro ἑταίρων, & ex adverso; de quo infra plura. *J. J.*

Καινὸν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὸν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *J.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὸν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M. du S.*

Καινὸν] Edidi ex L. & vestigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὸν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὸν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὸν in Graeco edi paterentur. *J. F. R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *J. Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A. V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Interp.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibinque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

πεῖα, γίγνου ὑπόμιμοι τραγῳδοῖς, ἐκπίπτουσι, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοις δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ζῷ πίθηκι πεπονθέναι σε φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὑπαλὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῴγειν, ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆ ἰσχάδι ὤφθης φανείσης, ἠλέγχθης σίθρι ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρων χειλέων Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγειν, ὡς εἰκότως ἄν

[e] Καὶ] Ἐν P. & marg. *A*1. non male. [f] Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. [g] Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὐμελὲς ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μιλὲς εὐφρόσυνον. *V.*

* Ἀμύγδαλον καμόντα] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R.*

† Εὔμελος] Sic & C. *M. du S.*

cert. *Eurip.* qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλον] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτουσι δὲ] *Exacti, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πίθηκον] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃσιν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃ pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅτι σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὲν σε ἐδίηνεν, ὑπερφὼν δ' αὐχμῶσαν καλαλέλαπε. τοι-γαρῆν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκλυ, προπετῶς μὲ θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μικρὸν δὲ μοιρονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τὴν ἐλευθερίαν. ἐχρῆν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφιζῶσά σοι εὐθυμοῦντι, ἐφ' οἷς καλήγορεις τὸν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίεις καλήγορεῖν τοὺς ἀφ' ὑπερφυᾶς τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὴν Αἰσχίνου μὲν τὴν πρὸς Τιμάρχου καλήγοριαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φαραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνειν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανομεῖ; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀπο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrāstea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. J. Fl. H. P. Πέδα S. b Ἀποκριτῶν] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκριτίου Edd.

40. Κατάσυν] *Μετὰ ταῦτα, λὸ τῷ ὄπισθεν ἴσως.* G.

41. Τῶν ἄλλων κατηγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ μισγαλοφρονούμενον ἐπ' γαμρίῳ, ἐφ' οἷς τις ταῦτα μισθοφορούντων κατεπομψεύου. *V.*

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τιθυμουμένων. Τοὺς δὲ φρενηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, τοὺς εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἅπερ κἀμοὶ ἔοικε, διὰ τὴν χυδαίαν λαλίαν ‡ μυκροπτύστους καλεῖ Δημόκριτος §. *V.*

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενον supra. *M. de S.*

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. *J. F. R.*

‡ Μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. *M. de S.*

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit. *M. de S.*

Κείδων ἐν φρεσί] Male omnes κείδων, patet apud *Homer.* Il. 9. *J. B.*

34. Καὶλια . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. *J. F. R.*

36. Θρασυνάμενον] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in Θρασυνόμενον, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομοσάμενον. *J. F. R.*

43. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In sinum ipsius sinum inspue.* *J. Br.*

Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit exspuere.* *J. B.*

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

κηρύττων βηχὸς φάρμακον, ἡ αὐτὸς παύσειν τὺς πάσχοντας ὑπιχνέμονας, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ἡ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷς σὺ καλήγορῶν, ὁ ἔτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ἡ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα ἡ τράπωμαι πρὸς † ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον [c] ἐθελοκακήσαντα, ἡ τὰ νῶτα ὑπερβάντα, ἡ ἀδοκεῖν οὐκ ἀχθόμενον, ὅτι † κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ † τύχην, ἡ μοῖραν, ἡ εἱμαρμένην, ἡ αὐτοματείαν συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ὑπολαμβάνοντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ † προειρημένων ἀγόμεθα, ἡ οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πανταπάσιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ἡ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀναίσχυντον τοιούτῳ ἀπολογίαν προϊσχόμενον, ἡ συνήγορον † Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ἡ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, παλλαχοῦ παραφερομένη. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνου editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀπτύσας δὴ ὁ καθάρσιος τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῇ δὴ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσε κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νηπιοπτὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνῃ] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624. 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὕβρεια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Ἔβδινεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitiae.* *J. Br.*

54. Ἀποπρύττειν] Scribe ἀποπρύττων. *J. Br.*

Ἀποπρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκεῖνο τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποπρύττων βηχὸς φάρμακον, ἡ αὐτὸς παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπιχνέμονας, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποπρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. F.*

Ἀποπρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποπρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

ᾗ [a] τὸ,

& illud,

Γινομένῳ ἐπέπνυσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ἐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποπτῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, ἢ ἀνδρίαν ἢ μεγαλόνοιαν ἢ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι καινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῆ ὑποφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἂτα εὑρίσκωμαι ἦλῳ, φασὶν, ἔκκρουσιν τὸν ἦλον, ἢ μείζονί [c] γε τὸν σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσπρεπέστατον εἶναι, ἢ ταύτῃ χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ φιλο-

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. c Γε] Abest: haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & R.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλῳ τὸν μικρότερον. K.

77. Μοῖραν μ'] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, *Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν εἶναι.* Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.
J. J.

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab insciis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γινομένῳ ἐπέπνυσε λίνῳ] *Hom.* Il. V. *J. Br.*

Γινομένῳ ἐπέπνυσε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπνυτο, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπνυσε; & pro υ. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἦλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciendum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἦλῳ τὸν ἦλον, πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Vid. *Polluc.* em. L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἦλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄθροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excusset, *Μία μοὶ ἔσω* inquit, *ἐξέτη ἄγκυρα ἔτι ἄθροχος, ἐδήσατο τὸ γῆρας*, &c. Graecus Interpres, Ὀδήσατο τὸ γῆρας] *ἁπλότητος ἕνεκα, ταῦτα κατεχλευασμένα.* Posset quis *κατεσκλευασμένα*, sed sine dubio legendum *κατεχλευασμένα* id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus *κατὰ χλευασμόν.* *J. J.*

98. Νέον] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ κατὰ] Castiga μηδὲν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelestis moliar,
Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν καὶ ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνους τοὺς ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] χρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τῆς Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντου σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κτῆνος χρημάτων γε ἠλιθάτων, εἴ μέλλοι τις ἔτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, εὖ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖε

[d] Μηδὲ ἓν &c.] *Μηδὲν ὑγιὲς τι μὴ ὁμολογῶ* W. At cum vulgata faciunt *P. H. J. Fl.* [e] *Κρείσσων τῶν ἐμῶν*] *Κρεῖσσον δὲ πῶϋ*] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδήσεσθαι] Ὀδήσασθαι τὸ γῆρας ἀπλότητι * ἤθους ταῦτα καθαπτόμενος ἀλλ' ὦ βαρυμόλοχε, εἰς ταύτην καιρὸν οὐ κατάδηλος † ἐστιν καὶ λαφυγμὸς ἀπολογίας, λῆρόν σε φιλεῖτε καὶ μαμμύθιον ‡ ἀποφαίνουσι· ἐκ πάντα, φασὶ, μιμούμενον § ἐστιν. Τάχα δὲ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι ¶ εἰς ἔτος Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπαλέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἀπάδοντας γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ δὲ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου σὺ βάλλειν. ἢ τοῖς δὲ ἴσον . . . Πόντου ἐπικλύσας ἐτάρους ἐρύσας †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸ βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ὑλίωδες φασὶ καὶ ὑμῶδες. *V.*

* Ἤθους] Ἤθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion corrent: nam & mox pro κατασκωπ. . . editum erat καθαγιν. . . . pro ὦ, ὄν, pro ὤν, ὡς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπαπῶς] Ἀπαμπλιμπῶς ante legebatur; sed ex *C.* ἀπατῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφαίνουσι καὶ κάκιστα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *M. du S.*

§ Ἐστὶν] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸν. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἶν] Οἷον antea editum est; mutavit idem *Soulins*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἶν pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. *J. F. R.*

* Sic manifesto legendum, licet sic in Mss. σοφιστὰς τὸν κῖον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κῖον) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hos Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγεῖρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ὑπερδιαυλιαν, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μέν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Θνητοῖς μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Er.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius aliis Κρείσσον δὲ πῶϋ. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ὦ πάνυ σ' εὐπρόσωποι? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς † [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. εἰδ' ἡμεῖς ἔτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς † καληγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum ommino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίαν. W. κυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβον legit *M. du Saul*, Sed Σκύλλαν ῥαδιώνην ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σκηνὰ καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς ποιητὰς ἅμα Μούσαις τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ἔθεν † ἐκείνη ἀνομάσθη κρησφύγετα. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φραύρια τινὰ ἔτω λεγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ πεντήκοντα † Μέσσα φυγόντες, περὶ τὴν Κρήτην αἰτία ἐστί. Τὸ δὲ κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τὰ ἐπιτηδεῖα, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σκηνὰ καὶ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτες C. mox pro ἔφυγον, φύγων legendum. *M. du S.*

† Ἐκείνη] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκείνῳ editum fuerat. Item pro ἀνομάσθη male legebatur ἀνομάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *T. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *T. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ Σάρρις ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli; uti κοίλην κοίλῃ eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀστοχολόγητος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκολοπενδρίαν. (illiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὸ κοιλοπυλίαν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κοιλοπύλιος δόκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μάτην κατὰ τὴν κυλλάραβιν γυμνάσιον, ἐπιχώριον προσφιλὲς πῦρ, ἐκάλυσεν, ὡς ἐξ ἀπροσδοκήτου μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ κακίας αὐτῷ πεπραγμένην. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiscerunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλαφέδου γυμνάσιον, & sic a Sthenelo filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Illud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto* *meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοι-
2 γῶν, ἢ ἐς δύναμιν πολιθυόμενον, ὅπῃ τύ-
τῳ τῷδε βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ,
ἢ ἰδίᾳ καθαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ
τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν,
τὸ [d] πρᾶγμα. ἢ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλή-
3 λοις τὸν βίον, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλ-
κὸς χρυσῷ, ἢ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, ἢ ἀνθρώπῳ πί-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελών. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.* [d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AiW.* Sed Γράμμα *J. P. Fl. Ai.* & reliqq. item W. [e] Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνῃ, cui poſteriori Codici iota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AiW.*

31. Ἀνεμώνῃ] Τὸ ἄνθος. Δὶς τὸ τὸ φύλλον ἰσοδιάστατον εἶναι πατὴ ἀνίμου. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον. p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκολλαραβεῖν habent. L. autem Σκόλλαν ῥαβδεῖν & Σκυλλαραβεῖαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλλάραβ@ unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοιλὴν Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνῶτος. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ὑπόνοιαν. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ἵππου ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππου legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἐνάτου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀντιόχου. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἱερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου.

& ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt; ut *Hom.* Il. Z. 15. — ἐὼν ἔπι οἰνοπα πόντον. Ibid. 56. — πτολίεθρον κατὰ θυμόν. Et 62. — λὸν ἔβαν ἀσπάλοι χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Mulici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. ἴδιον etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πραγματῶδες nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνῃ ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ ἀμφοῖν, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοφορίων διαφέρουσιν οἱ ὑπὸ τῷ τοιούτῳ [b] προστάττες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαχειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ὑπὸ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καταγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προφάσεις· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ὁπλοποιοῦντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτοῖς τοῦ ἔργου πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρεῖν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

viram, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In universum vero non omnes ego qui

[a] Παμπόλλου] Sic recte L. margo *Aiw.* Ba. P. S. Παμπόλλῃ male *J. Fl. F. H. A1.* [b] Προστάττες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. [c] Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας [*] ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προφασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἶμαι τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ γινομένῃ ἐργασίᾳ. *V.*

[*] Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρήσῃ restituit *M. du S.*

tenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioši iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύριον, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνῃ ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ἐμπλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαίλῃ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὸν ὑπὲρ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ἀθλιώτατον. τοῦτο δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν δημοσίᾳ δὲ, τὴν μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἴσαγε δή, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι καὶ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτίθεναι, καὶ τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα ἅπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥήσεις τῶν δικαιολογουμένων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῶν ἀρχόντων γνώσεις πρὸς τὸ ἀκριβέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ ἀφυλάτους καὶ ἀθανάτους δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ἴσον ἐς ἡμᾶς ἦκει, ὅσον καὶ τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστί. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμιαιφονήσαι. *V.*

68. Παρὰ τῶν βασιλίων] Εἰ τινα ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας καλήγορει ἐ ἀλαζονίας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἐ ἀλλοκωρίζειν πρεσβαλλομένῃ. καὶ πρὸς ἅπασιν ὑμῖν τοῦτο ὥσπερ πᾶσι τὸ βίον ἐκπεπορθοῦσι προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ παρὰ βασιλίως προσῆκεν μισθοφορεῖν, καὶ ὅταν μισθοφορίας ὑπερφῇ, ὃν ἐγὼ ὅστις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ ἐ πλουσίᾳ. εἰ γὰρ τὸ ὥσπερ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καλεγίλαττον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅτῳ γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου τύχῃ § ὑπερτιθῇ. καὶ τὰ δέκα τῶν μυριάδων εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ἐ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενον κατὰ τὸ πρότερον, ἄν τι ὑπὸ μικρᾶς ἄν τι ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ἐκκρούοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοῖ. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδι συνέπεσθαι ἔχοι, ὃν εἰς φησιν, οὐκ ἔγχομαι πλοῦτον εἰδὲ ἵκεσθαι, ἀλλά μοι εἴη ἃ δὸς θεὸς ἔπεσθαι. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post ἔγχομαι verbis, haec leguntur: ὅτως. ὅπαστος αἱ καθ' ὑμᾶς αἱ τοῦτο πράττουσι. ἐ γὰρ εἰ. ἀλλ' ἡ τὸ Ἀσσυρίου ἀληθὲς εἰπεῖν κατ' ἐδὸν Ἀβρακόμβου ἐν Ἀνακυνδάξιδι. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνῃ] Εἰρήνει male C.
‡ Παρὰ βασιλίως] (Lege παρὰ βασιλίωσι.) *M. du S.*
§ Ὑπερτιθῇ] Lege ὑπερῇρι. *T. H.*

¶ Φιλοσοφίας] Μισθοσοφίας legendum monuit *T. H.*
ἐν Ἀνακυνδάξιδι] Hic latet nomen Ἀνακυνδαξίδι potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Tong. c. 45. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ὑμῶν] Intellige πράγματος. *T. Br.*
Ibid. Ἀφ' ὑμῶν] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes.

Quid autem proprie significet ἀφ' ὑμῶν, disce ex Ἔρρε. c. 61. nempe *quasi specimine visō* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν ἐπέμπουσι φιλοσοφοῦντος . . . μεμφόμενοι τὸ Κλεάνθους καὶ Ζήνωνος σφρονεῖν ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 1150. — ἀπὸ δ' ἐπάντων κακοὶ. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Ἔφην ἀπαξάπαντα καλακαλεσπερώπα. *T. H. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ τοῦτο τροφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ὄγων πλουτεῖσθαι. *T. H. R.*

68. Βασιλίως] Unum cum nomine Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὐ σμικρὸς ὐδὲ ὅτ@, ἀλλὰ πολυτάλαντ@. ϗ τὰ μὴ ταῦτα δὲ, ὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ' ἔθν@ ὁλόκληρα πῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττοῦ χρησάμεν@ τῇ παῤῥησίᾳ, ϗ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπενεχθέντι ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι ϗ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. ὐδ' ἂν τὸν τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. ὐ φόρους λέγω, ὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι πόλεσι τὰ δεχόμενα ἐπέτειοι φαίνονται· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστ@, ἔπαινοι, ϗ ἡ πόλει πᾶσιν εὔκλεια, ϗ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθ@. εἰκόνες δὲ, ϗ [b] νεὼ, ϗ τεμένη, ὁπόσα πόλεσι τὰ δεχόμενα ἔχουσι, μισθοὶ ϗ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, ϗ προνοίας, ἣν ἐκφέρον@ προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, ϗ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, δεξάμεν@ ἀπὸ τῆς [c] σωρῷ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειν@ καλαβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει ϗ σμικρότητι ἀλλάττομεν τὰ ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχ@ ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ πόλει· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὐδαμοῦ

ratore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum caussa adoratur; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt; caeterum mercenarios aeque esse universos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὲρ notamus. b Νεὼ] Νεοὶ M. c Σωρῷ] Sic bene P. S. Fl. Σορῷ male J. Al. H. Bz.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, Φορολογίας. G.

90. Τῆς σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ τοῦ σωροῦ sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῷ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῷ σορῷ γοῦν λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Υ. 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ ϗ ὀστέα νῦν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμὼ una voce, i. e. ὁμοῦ, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

Ἐτήσιον ἀρούρης ἄχθ@] Hom. Il. Σ. & Odyss. Υ. J. Br.

Ἐτήσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μισθῶν] Quum omisisset Moscllanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδ@ ἀξί@ τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha. συγγραψάμεν@ προστάξας συναγωγὴν ποιεῖσθαι χρῆτο πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In Salm. conversum erat: ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ φιλοτιμίᾳ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

Ἐτώσιον ἀχθος ἐπ' αἴης.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων καὶ μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιλιμώττας, ὅτι εἰ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ἐπιλιμήσοιντο, ἀλλὰ τῷ ἐκ τῶν πολλῶν δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινεθέντι ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἕξιν, εἰ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', εἰδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐνετύγχανον, ὃν ἐπλήρουν τῶν σοφῶν ὑποδοχεῖον ἀποπληρῶσαι. σὺ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιλιμῶντός μοι τῷ νῦν βίῳ, εἴγε ἐπιλιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τῶν ἑσπερίων Ὠκεανῶν καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπὶ τὸν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι σὺ μυρίας ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν ἐπὶ σοῦ καὶ σὴν πλήρη μοι ἐνεχθῆναι ψῆφον.

ἐπεὶ

---

d Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴσχει consentiunt.

24. Τῶν λόγων παρὰ σοῦ] Δύο ἦν ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀπέκκριτος, λόγου καὶ πλήρης, ἧττον τοῖς ἡττωμένοις ἡ μίλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

Vide etiam Dem. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Dem. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me Clariss. *Vossius* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem; sed 10. quia Lucianus Sophistica quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν λόγων] ψήφῳ subaudio, absolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας κἂν σωφρονῶ πάντες καταμέμψονται, ἱκανὸν δὲ εἴη μοι τὸ, μὴ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Apud alios enim si vel sanè omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μέν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν πρὸς λόγους ἢ δαιμονίους παίσματος. ἀτὰρ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμην πρός σε, ὡς προείπομι τὸ ἐωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτῃ φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσῆς ὑπλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. Difficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

---

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in *Mundo S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χαίρειν dare.

b χρυσῆς] Χρύσιος (Leg. χρυσοῦς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὰς καὶ ὑπερημερούντας ἀξιωμάτων. *V.* (In V. erat ὑπερημερῇ.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ὑπελαθόμην] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν εὐθεῖαι, χαῖρε, αἱ δὲ ὑπτίως, ὑγίαινε. *V.*

sculum. *J. Br.*

Τὴν λάδικην σοῦ ἐκ πλήρη μοι ἐπέχθησαι] Per πλήρη intelligē *non tesserulam fictam. nam perfunctorium calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λάδικην] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Graeci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππολ.] *Erasm.* in adagio: *Non est cura Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππολείδῃ] Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαίου ἐμοῦ λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππολ.] Εἰς μοί τὸ, Φροντὶς Ἱππολείδῃ &c. Εἰς μοί τὸ ὁ Φροντὶς Ἵππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππολ.] Vid. *Plut.* 1594. f. & *Zenobii* Conf. infra φίλων c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππολ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τοῦ παρανόμου ἐμοί, ἐπήρατα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου παρεγραφα. τὸ ψῆφον ὁ τριτοκμοίρης ὅτῳ δοκεῖ πεπορπῶς Τίμαρχος· ἢ δὲ πλήρης, ὅπως μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψῆφος ἔχει χαλκᾶς δύο, τετρυπημένον & ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνων, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρων αἱ μὲν τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν εὐθεῖαι χαῖρε, αἱ δὲ ὑπτίως, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti faceſſit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγιῶν *Valetudinem*, quae *Salus Dei* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse ex-

per-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ὀρθῶς δὲ, ὡς ἐμοὶ τότε ἔφη. ἐγὼ μὲν οὖν ὅπερ τοῦτο εὐθὺς ἐδίουν τε, καὶ ἠρυθριῶν, καὶ ταλαίπωρος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὄντα με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· εἰδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ὑπεσημήνω τὴν γλώττης τε ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμενον ὅπερ τῷ πλείοσιν, μηδ' ἀφόρητον ἡγούμενον, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καλῶς ἔχοντος, ὅπου τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἔτος εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

e Ἴδιον] Sic *A1.* Fl. *S. Fr. H.* &c, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίων *P. B2.*

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J. F. R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J. M. G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. *J. Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt; est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) 1, 8γ. Ἔστιν δ' ὀνείρων, ὅτε λέγειν ἀγαθόν. εἰ μὲν γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτε μάλιστα τὰ πρόσωπα τοῖς λέγουσιν ἐνίσταται, ἀλλὰ διαπλαττόμενοι ἀλλήλους καὶ πρὸς ἑαυτοὺς τροπούμενοι. *J. M. G.*

7. Χαίρων καλοῦσιν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρων omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera sumatni Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαίρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J. J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* L. 86. ubi additur sequens hemistichium: πολλῶμαι μ' ἤδη τετράκις. teste *Davisio* l. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Dixerat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Junctina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἴδιων, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἴδιον. Unde primo conjicio ἴδιον quoque habuisse *Junctinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἐμαυτῷ, ex quo forsan festinans conjecit ἴδιον similiter scribendum; malegue sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἴδιω *sudo*, ut ἐμαυτῷ & sequens ἦν satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἴδιον τε *sudabam*, scribit. *J. F. R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν ὁ γραφὴς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι προϊόντι δὲ πολλὰ προὐφάνη τὰ λεκτέα. ἃ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δεῖ γε χαίρειν αὐτῷ, ἢ γε εὖ πράττειν, ἢ γε ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν δεχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἃ μὴν ἐωθινὴ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πρώτιλω ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρε, ὦ δυνάστα τῆς γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρε Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ὀπιθθεῖς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην προσοίσειν αὐτῷ [b] ἐρρητόρθυε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: & qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὼν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Ὑμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὼν legatur. Nam si praecedens πρώτιλω ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲ subjungas; bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Παλεύμενος, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι πανδὶς κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶτις, ἴλαι χαῖρε &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. Δ, 151. Χαίρετον, ὦ πάτερ, ἠδὲ Νέστορ πυκινὸν λαῶν ἐπίτροπε, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam minime auspicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quasi* tessera, sed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae exitu sollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto suo nuntio immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epistolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus, ὡρῶ-

Ἰδιον δὲ καιρὸς ἐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνον ὁ ἐυθυνὸς, ὅπου γε καὶ ὅτι τῶν ἀποισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περφροντικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ὕστερος δὲ λόγος, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας, ὡρῶ-

c *Μακρὰν*] *Μακρὰ* P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* d *Φιλιππίδης*] *Φειδιππίδης Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Τόπος Λακωνικὸς. V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. *Πρῶτος*] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempori apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cujus rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in Epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a Clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. *Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας*] Erratum est sacpissime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum *Φειδιππίδην* vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius *ἵππου ἐφείδετο*, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic *Πηνελόπη* ἀπὸ τῆς λεπτῆς τῶν πήνης. Sic *Ἡλείρα* ἀπὸ τοῦ πολὺν χρόνον ἐλκύσαι εἶναι. Sic *Μιλήτος* ὅτι αὐτῷ μέλει ἡ ἄγρα τῶν Καλλιστοῦς κάπρου. Sic *Ἡρακλῆς*, ὅτι ἀπὸ τῆν Ἥρας κλέος ἔσχε. Sic *Πολυδεύκης*, ἀπὸ τοῦ μάχης ὧν ποιεῖσθαι ἰδίᾳ. Sic *Βελλεροφόντης* ἀπὸ τοῦ *Βελλέρου φόνου*. Sic *Ὑπέρμνηστρα* ὅτι ἐκείνῃ μνηστῆρας *Λυγκέως* ἐκινδύνευε. & sexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etsi *Palmerio* Solanoque plane adsentior, *Φειδιππίδης* scribendum, non *Φιλιππίδης*, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. *J. F. R.*

64. *Κλέων*] Vid. Schol. *Aristoph.* ad *ἱππῆς κλέων* v. in *Plut.*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. *χαίρειν*. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρεσβεῦσαι] *Thom. Mag.* v. *χαίρειν* ait: *χαίρειν οὐ ἐπιστολὴ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτον. καὶ Κλέων Ἀθηναίους, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον.* Sed falli (de Platone) Thomam observat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. segm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticistae, cujus liber nondum est editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. *J. F. R.*

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Plutarch.* in Nicia. *J. Bn.*

66. *Πρῶ-*

πρῶτον χαίρειν πρόσθησεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείνου, ἣ τὴν τῆς Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. ἢ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμενεν, ἀπ' αὐτῆς ἐξάμενος τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίας

quam Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omnino post illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epistolarum *more* perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ Χαίρων μὲν ἡμῖν ἦσθ, ὦ ἄνδρες δημόται· Ἀρχαῖον ἦθος πραταγωγοῦντος καὶ σκαπτοῦ. *G.*

66. Πρόθυμον] Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. *J. Br.*

67. Τῷ νίκῃ] Atheniensium contra Persas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲ χαίρειν κελ.] Castigo, τὸ μὲ χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲ χαίρειν κελ. κ. τ. λ. ἀποδοκιμάζειν] Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲ χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲ χαίρειν κελεύειν] *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione offenderat. Nam quum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, nonavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲ χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲ χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ἐφ' ᾧ μὴ ἴσχῃ ταῦτα, μηδὲ σωφρονεῖ ἢ, ἀποδυσάμενος καὶ ἀποβλητέον. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noster) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲ χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε ἐ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* servare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲ Θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲ χαίρειν κελεύειν ἐ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . illud* salvere jubere *plane abrogat tamquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere jubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, pag. 517. B. Νῦν τὸ συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oportuit, consuetam illam vocem mittere, & salvere jubere.* Sic paullo post pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφειεν, ὑγιαίνειν ἰδοὺς τὸ ἀρχῆθεν παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲ χαίρειν κέλευσι, potuit hausisse ex *Brodaeo*, qui IX. Miscell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid statuam non habeo. Alii viderint. Mihi ἢ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vossius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαί-

rhio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

ἡ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ἔστι τὸ [c] εὖ πράττειν πρᾶγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὀθνείοις ἔλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῆς τε καὶ σώματος ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα τὰ εἰληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν, αὐτοῖς τρίγωνοις

[b] Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Ὠκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκέλλῳ uno λ ſcribitur. [c] Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. τὸ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non τὸ διάγειν, τὸ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſuperque.* *J. F. R.*

74. Ἀνεπιτιμήτως] Non diſſimulo; mihi etiam videri illum uſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ὦγαθ', μὴ τέρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀεὶ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀνεπιτιμήτως & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλοῦσι ἀνεπιτιμήτως *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem poſſeſſam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Πεισθῆ] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, καὶ εὐδαίμονα βίοτον διάγοις τυράννου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

82. Μοῦσαι] Vid. *Diog. Laërt.* p. 115. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Ὀκέλλῳ] God. Florent. Ὠκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Gommel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὠκέλλῳ. In reliquis fere Luciani Edd. Ὠκέλλῳ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alid alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſſent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura oritur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide omnimoda Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

νον, τὸ Ἀφελλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγιείᾳ πρὸς αὐτοὺς ἀνομάζοντες. ἡ δ' ἄλλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εἴτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εἴτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

95 lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a Ἄλλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junc.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] — . *vac.* Fl. vacuo ſpatio ante *vac.* At marg. *Al. lib.* τὸ εὖπράττειν ἢ τὸ χαίρειν inſerit ante ὥσπερ. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ εἰς τῇ στιγμῇ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωρισμὸν καὶ τούτῳ εἰς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ἤ ἐστι τὸ

πα. † V.

96. Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. *Pythagoreos ἀναγνωρισμὸν* &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείων ἀναγνωρισμόν. *M. du S.* † Deeſt in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus* 1. (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) nummum Pitanaeorum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aequam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ἀνομαζόμενόν λόχῳ Κριῶνος. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρίσσαιον Πίδασσον μοῖραν. Ἀσκληπιοῦ δὲ ὁ σταθμὸς ἐν λόχῳ ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei f. primum f. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germanis ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druidenfuß*. Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλοῦν] Quia nummus Πανιωνικὸν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eandem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque haeſin.* *J. Ber.*

97. Καὶ ἄλως ὑγιαίνειν τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι. ὥστε δὲ τὸ εὖ πράττειν, ὥστε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. ἢ ἄλως ὑγιαίνειν τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι. ὥστε δὲ τὸ εὖ πράττειν ἢ τὸ χαίρειν. ὥστε δὲ τὸ εὖ πράττειν ὥστε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus, quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . *vac.*

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεύς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Aelian.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. B.*

99. Τὸ ὥσπερ] Nimirum Graecus ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda videram ante aliquando, quam *Gronovianus* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ ὥσπερ] Interdum ὥσπερ junctim. Vid. Var. Lect. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. τὸ ὥσπερ ſignificare, *felicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere puto, quin & notet, *reſte aliquid facere*. quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Elſnerum* Diſſ. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ἔστιν δ᾽ οἳ καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τέτρακτὺν, ἣν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, καὶ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελοῦν. οἱ δὲ καὶ τὴν ὑγίειαν ἀρχὴν ὀνομάζουσιν, ὧν καὶ Φίλολαος ἐστί.

Καὶ

e Καὶ] Forte δὲ *M. duS.* *f* Ὑγιαίνειν] Ὑγιείαν *duo* marg. *Mss.* *g* Ἣν] Ἣ *Brod.* & *Marcell.* *h* Ἀποτελοῦν] Ἀποτελοῦ, ἢν *Marcell.*

2. Τέτρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de dixit. §. 6. Ἀλλ᾽ ἴσως τάχιστα ἂν ἡ ἀνθρώπου εὐδαιμονίαν ἀποτελοῖτο ἡγεμονικὰ ἔχοντα, οὗτος μάλιστα τὸ πρᾶττειν· Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ἔτοι ἄμεινον πράττοιμεν ἐσόμεθα ἢ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοντες περὶ σφᾶς αὐτούς, ἢ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, *& bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὸν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Πηγὴν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ τὸν τετρακτύν, ἣν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, καὶ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελοῦν. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἰαλύσιον. Male dederunt hic posteriores τετρακτὸν, quum, ut omnes antiquæ edit. habent, scribendum sit τετρακτὺν Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἣ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελοῦν, *Brodæus* dicto loco legit, ἣ (scilicet τετρακτὺς) ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Cæterum quod Noster ait, quosdam τὸν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πηγὴν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ᾽ ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρᾳ γενεᾷ ibi ἁμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quæ dicuntur *Pythagoræ*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagoræ nomen seticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ σοφίας εὑρετὴν τετρακτύν,
Πηγὴν ἀενάου, &c. *J. F.*

Τετρακτὺν] Ea dearie jam supra in E. sup. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φησί. Sed hæc omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operosè ad ea dilucidanda quis incumbat. Laderem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, hoc illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meurfii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. duS.*

Ibid. Ὅρκον] Ἣ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελοῦν, ἢ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἣ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὲ καὶ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἣ . . . . ἀποτελοῦν] *Ritterhusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἣ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἣ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quæ de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem. p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τ᾽ Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελοῦν vide Ἔμπ. c. 36. *M. duS.*

Ἣ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελοῦν] (Ita exaratum est ἀποτελοῦ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἣ ἣν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελοῦ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innexus ea quæ dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solinus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcellus* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, executire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quæ vulgo Pythagoræ tribuuntur, de quo in nota præcedenti. *M. duS.*

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τὸ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ' ὑγίαινε, ὡς χρόνῳ ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ δὲ γε τὸ σκόλιον γράψας, ὃ καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro *Salve*) *quam quaesso serus advenis?*

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν ἔχει δὲ οὕτως· * αὐτόλεκυς, † ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ νενέμθαι, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τετράκις ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἢ παροινικὸν ᾠδὴν, ὡς ὁ Δικαίαρχος· ἐν τρισὶ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἑαυτὸ ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συστατῶν, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀλλὰ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ὁ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι οὐ τοῖς χαμαὶ ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθεῖσι ᾠδὴν μιᾷ, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ἦδον γυμνοὶ καὶ ἐρασταὶ σύντονα. ἡ δὲ περιοδικὴ σκολιὸς ἐγένετο διὰ τὴν ὕβριν τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτόλεκυς] Αὐτολέξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Casaubonus haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τρέπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κρητῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet uter harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν σ. κ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

27. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laert.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγω, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum est. *M. du S.*

31. Ὑγιαίνειν αἰεὶ] In omnibus tamen a *Laertio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

32. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

39. Οὖλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

46. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

47. Ἀλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἀλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

50. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

52. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνηϲ), τί γὰρ ὅτου φηϲὶν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριϲτον τὸ δεύτερον, καλὸν γενέϲθαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμέμνητο, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον εἰπεῖνον, τὸ παῖϲι λεγόμενον, λέγω, Ὑγίεια πρεσβεία μακάρων μὲν θεὸϲ, παίοιμι δὲ λαιπτώλων βιοτάς. Ὥϲτε εἰ πρεσβίϲτη ἐϲτὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆϲ τὸ ὑγιαίνειν, πρωταϲτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedeo equidem, ne in puerilem mihi inepeias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοϲόφων καλαδεῖξαί ϲοι ἔχων, προϊμένων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήϲομαι, ἵνα μὴ εἰϲ ἀπειροκαλίαν τινὰ περαχθεὶϲ ἔκπτωϲιν μοί τὸ ϲύγγραμμα, καὶ κινδυνεύϲωμεν ἄλλῳ πλῳ ἐκπεϲεῖν τὸν πλοῦν. ὀλίγα δέ ϲοι τῆϲ ἀρχαίας ἱϲτορίας, ὅϲα μέμνημαι οἰκεῖα τῇ παρούϲῃ προγράψαι, καλῶϲ ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδροϲ τὸν ἐπὶ Ἰϲσῷ μάχην ἀγω-

---

b Ὑγίεια] Vulgo *ὑγιὰ*, vid. nott. *c* Παίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Πάϊοιμι Edd. *d* Λαιπ.] Λαιπόμβρων *Athen.* *e* Ἰϲσῷ] Ἰϲσῇ C. Fl. Ἰδῇ Rd. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἅλῳ Ἰκαρίῳ τ' ἅλαϲ] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀϲτοχούντων τὰ ἄτοπα ἐπιϲτολὰϲ καὶ ἀπροϲδόκητον. *V.*

44. Ἐν Ἰϲσῷ] Πάλιν *V.*

---

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ ϝιπτῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυῆναι γενίϲθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον ϲυνεῖναι μὲν τ' φίλοιϲ. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 379. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 2 r. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιὰ] Sic incipit Ἀριϲτίωνοϲ τῷ Σινωπέως παιᾶν εἰϲ ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & παίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιὰ ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγίεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιὰ dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιὰ propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1: Οὐκ ἔϲθ' ὑγιὰϲ κρεῖϲϲον οὐδὲν ὦ βίε. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια ϲ' ἐγὼ, οὐδὲν τοῦ βίου δεῖ. In aliis autem Luciani locis non erit operae pretium inquirere, sitne ὑγιὰ an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. plerumque semper ὑγιὰ scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 61 de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἅλως ἅλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἅλως ἅλῳ] Confer. dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰϲσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰϲσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰϲσῇ. *J. B.*

ἀγωνιᾷ ἤμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρδιανὸς ὑπέλαβεν, ἢ ἐκ παρασκευῆς ἢ ἐκ θεοῦ τινος ἐκταραχθείς, τοῦτο μόνον εἰπὼν, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη τῆς δευτέρας· ταραχθεὶς δὲ τὴν παρρησίαν πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, ἐν ᾗ Ἡφαιστίωνα ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκάλεσεν, Ἀλέξανδρε, δέχομαι, εἶπε, τὸ πλεονέν· τὸ γὰρ σῶσαι ἐπαγγέλλειν ἔοικε τὸ μάχης ἄγειν. ἡδὺ μοι ὑπισχνεῖ.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἤμελλε, δόξαν ἄνωθεν βλέπειν τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδιδόναι τῇ φάλαγγι τὸ ὑπὸ τούτου συνθημαλλὶ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ βλίττειν, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃς ἔχει μὲν τὸν βλιτῶνος ὑγιαίνειν αὐτὸν προστάττων, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς βλίττολας αὐτοῦ συναγαγών, φησίν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου γαμβρὸν

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, *qui in* principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere*, subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in J. comparet in Fl. P. H. B2. S. & M.

45. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in C. *Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in ω μὴν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Perizon.* ad *Ael.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & *genuinum* ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Perizon.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in not. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. K.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

γονας, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα τῆς παλιγγενείας ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ἔστω τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήσεις ἐκ πάντων ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλοῦτου ὑπερβολὴν, ἥτινος παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὃς ἐξ ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι ἐκεῖνο ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν, ἐξ ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἑκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις, σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηδα, ἡμῖν τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐπὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημῖδας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγιείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἑσπέρας, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι

c Ἐς' ἂν] Lege ἔχῃ, ex Mf. duo S. d Τὸ] Τῷ M. e Μᾶλλον ἐκεῖ] Ἀπολλοῦ φασί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Παρ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. *G. C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de fracta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ὅτι χρυσίον, ὅτι σῶμα ἔχεις, ὅτι δ' ἄλλων ἁπάντων, ὅταν μὴ ὑγιαίνῃς. *A. V.*

80. Ἐς' ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐξ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Fortan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, ἄτυχος ἕξεται. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent. J. F. R.*

84. Μᾶλλον ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. du S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlevat; (vid. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσῳ in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mf. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσῳ — πεπιστεῦσαι. Sed ibi ἐκεῖ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. L. 4. ὅσῳ ἀσκέστερα, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τῷ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ὀφείλει. Sed, si eousque opellam ne-

ἔτι δὲ, ὃ μὰ χαῖρε εἶπον, μόνον εὐφήμως τῇ ἀρχῇ ἐχρησάμην, ἢ ἴσως εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προελθόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, ἢ ὑπομιμνήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συνιέντας· ἢ δὲ σὺν εὐχῇ μόνον, ἀλλὰ ἢ προεγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ ἢ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ἃ ἀεὶ ἢ πρὸς βασιλέως λαμβάνεις, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ προεγγέλλον, τὴν ὑγείας ἢν ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. εἰδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ ἔτω διακειμένοις. ἀλλὰ ἢ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορευομένους ἀντιδιξιβμοὶ, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ἐπιπηδήσας δ' αὐτῷ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄχαρι πάθοι, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, ἢ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

Gaude dicit, bene omisso tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane, neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus studio fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ ἢ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula ἢ etiam abest in W. b Λαμβάνεις] Λαμβάνεσθαι W. Sed τ subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

noſtram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad ſimilem noſtri locutionem, quae eſt in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ μανότερόν μου αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forſan dabimus. *J. F. R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th. M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen eſt, pleniſſime egit *Briſſon.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermiſit. *J. M. G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, neſcio. In fine epiſtolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epiſtolam apud *Philoſtratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epiſtolae, neque omnino formula hic eſt, cum de valetudine in antecedentibus ſermo fuerit. Ab eruditiſſimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuiſſe illuſtratum. Aliam eamque ſolitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & ſexcentos alios: *Si vales, bene eſt*; &c. ad quam reſpexiſſe Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παρήγγελμα] Τὴν ὑμῶν τῆς ὑγιείας ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epiſtolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epiſtolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον eſſe mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praeſides & proconſ. & ἐντολὰς βασιλέων eſſe mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th. M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Edit. quod ſervavi, nam apoſtrophus centies negligitur, vid. ſupra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J. F. R.*

10. Τῆς τ' ὑγείας ὑμ. πολλ. ἀμείβ.] Formula eſt, *ut valeas?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th. M.*

Τῆς τ' ὑγ. ὑμ.] Reſpicit hic vulgares Romanorum ſalutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurſu uſurpatum invenies. Notum, *Salve Caeſar. Vale Fulvi. Plut.* 901. *f. Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἐνιαυτῷ προσῆμαι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ὑγιαίνε τῷ ὑγιαίνει χρηστέον. Adde *Mures.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐκ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰτιώτερον τρεπτράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα δ Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῦ αὐτῦ [d] ἐπινοίᾳ τῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνυμένυ. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῦν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνως τινὰ ὑπὲρ ὧν γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ὀλίγον ξένον, εἰ πάνυ ἐσπυδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ δ' ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τἀναντίον ἀφηλαραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τ' κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲ, προωθῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει δ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εῦ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχύσης. ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιύτοις, ἐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοι γε εἴη μη-

[d] Ἐπινοίᾳ] Sic W. Ἐπινοία vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat ο. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστίν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωθέντας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἱμέρτ μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ex *abſciſſus* ſanare. *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγιαίνειν, inquit, φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Jonice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑCΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙC ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙC.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγιὰ aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόν, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τ ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τ ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν ἐμὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τοῦ μὲν Σεβαστοῦ ἀγανακτησάντων, καὶ ἀφαρπάσαντες τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· ὁ μὲν τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μέν, [d] ἔτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνους εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὕτη.

Εἰκὸς δὲ ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενον, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ὑποδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuſte judicaſti.* Cumque ii, qui eſſent circa Auguſtum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *deſinite*, inquit, *irascii: neque enim linguam hominis ſed mentem examinare aequum eſt.* Atque ille quidem ſic. Tu vero ſive animum ſpectes, benevolentiſſimum reperies, ſive linguam, bene ominata etiam haec eſt.

19. Caeterum huc delatus non ſine cauſſa videor alterum quiddam vereri, ne ſint, quibus dedita opera peccaſſe videar, ut defenſionem hanc ſcriberem. Ac ſine contingat mihi, Aeſculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defenſio, ſed oſtentandae orationis *petita* eſſe occaſio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλας Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba ſic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Neſcio quare; nam J. A1. P. & S. quoque ſic legunt, & ſana ſunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῷ μεγίστῳ, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον *. G.

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaſte lecta eſſe; quo in Edd. legantur. Num vero eorum expoſitio excideris, neſcio. J. F. B.

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. Sic etiam habent Edd. M. del S.

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos ſupra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Noſtrum ubique. J. F. B.

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex incessus celeritate colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, & serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi prosit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim hesternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τοῦ βιβλίου καὶ τῆς βαδίσματος σπουδῆς [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μέλαξυ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ἠρέμα ὑπολονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ὑπὸ [b] σαυτῷ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεὶ σπουδαίον τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γοῦν χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac persona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deest in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίρεσθαι Ex *Marc. Soulius*; sed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius servant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Musa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήρασθαι] *Gujet.* ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τε ἐψαμμίνη τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur τεκμήραιο recte se habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Usitatius tamen praesens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipsi. τῷ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens sit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαξυ προϊὼν] Ne credas male cohaerere μέλαξυ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μέλαξυ eleganter cum participio jungi, ut μέλαξυ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Conf. supra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et saepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ διώκειν. *Dionys Hal* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διαπονοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile sit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opsopaeus vertisset in editione Basil. *adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas*, adscripsit pater, *quodque processui, incremento esse possit.* Id videtur intellexisse Benedictus, vertens *quodque ad precepta tibi conferat*, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat *precepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἵν μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γνώσῃ δεῖ· καὶ προσδεήσεσαι τῆς πόσεως. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος scilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθέστερα πράγματος· φιλοσοφία δὲ ἐν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ ἐν γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· ἐν τὸ κινδύνευμα ἐπὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

[a] Παραπολόμ.] Παραπωλόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῆ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J.B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγὼς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδυμάων excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἐστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. frustra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολεύμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν εἰκοσιν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲν ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὕπαρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὕπαρ ποτὲ ἀνέωξας σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem umquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὕπαρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὕπαρ idem esse quod καθ' ὕπαρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγίνετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὕτως ὅλως] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρρω σε εἶναι αὐτῷ, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, ἡ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι δ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, ἐχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὧν σε ὑδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ τοῖς διδασκάλοις φοιτῶντα, ἡ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ὑπικεκυφότα, ὑπομνήματα τ συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, ἡ τὸ σῶμα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὑδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὕτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

b Ὅλος] Ὅλῳ *Bz.* & W. Ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

ma. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνατῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὑδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὕτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ὖσα ἐν τῇ Ἀττῃ. & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, ἡ δὲ ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲ Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δῆλοι δὲ τ ἴτρον, ἅτε ὐ θεῖ κατόχως ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*; istius Aelianei loci vindicem, Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [ἡ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὑ μάλα ἀηδῶς, ἡ ὅλως ἐρωτική.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἰζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτῳ ληφθείς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύναν) ἐ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτῳ ληφθῇ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίθων δὲ, τῶ ἡλίου δρόμου ἐτεκμήρατο, ὑ μὰν γε ἀτρεκίως, ἀλλ' ἀτελία τ λόγου λαπλιπὼν, ἀπίθανα. Et hic ἀτρεκίως pro ἀτρεκία, sive ad δρόμου, sive λόγου referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐφάνη τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, ὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, ὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς ἐ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. Ὅλον] Ὅλῳ in W. & *Bz.* Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque volucrit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ὑπολήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι τῆς ἀκροπόλεως ἐς τὴν ὁδὸν; ἡδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω τοῦ τὴν Ἡσίοδον οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὠδοιπόρηκε; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με παυθυδαίμονα εἶναι, ὑπὲρ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε καὶ μέσῳ τῷ ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τῆς ἄκρης καθάπερ ὁ τῆς Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque *nihil* erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ὠδοιπόρηκαι] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρηκαι prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recent. omnes. e Σε] Δὲ M. Σὲ Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσίοδον οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. hæc tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσίοδον οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηκε; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὁδοιπόρηκε. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν ὡδηκόντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοποίηται pro προωδοποίηται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρασκευασμῷ dederunt προπαρασκευασμῷ. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἔνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ἦτορ πολὺ ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀναστροφὴ δηλαδὴ, καὶ [f] ἀναχωφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ [g] τ' ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὰ δ' ἐμὸν,
70 ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τ' ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τ' ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [h] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα
75 [i] ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἴκαζεν ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τ' ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ
80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λειοτέραν θῶμεν εἶναι τ' ἄκραν, ἐφ'

[f] Ἀναχωφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *P.* ἀναχωφίζοι male. [g] Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *P.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. [h] Συμπροθ.] Ἐυμπροθ. W. [i] Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνων W. male. [k] Μετὰ] Sic Edd. & M. [l] Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur εἰς, id quod Luciano longe frequentius quam ἐς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat εἰς, interdum ἐς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα σπλάσσεται. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest ἐνιαυτὸν. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Παυσίπολιν] Placet πάμπολιν. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.* Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. F. R.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. H.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τὴν Ἄορνου ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κρα-
τῶν εἷλεν.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ καλεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρχονται ὅπῃ ποσόν, οἱ μέν, ὅπῃ πάνυ ὀλίγον, οἱ δέ, ὅπῃ πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἐπίροις καὶ δυχερέσιν ἐνευγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναῤῥέφουσιν, ἀθυμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥέαμενοι, καὶ φέροντες τὸ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀγωνιζερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιάν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ὑποσκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταχοῦ οὐ χρὴ τὴν γῆς

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῶν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῶν. b Παπαῖ] Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῶν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῶν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῶν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ὑμῶν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῶν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atquè indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. ταχύτητα τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἀστρατον τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαῖ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταχοῦ οὐ χρὴ τὴν γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ οὐ χρὴ τὴν γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥαπτοὺς. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ἵστανται, sed veram scripturam nobis ostendit Mss. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταχοῦ οὐ χρὴ τὴν γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἂν βαδίζει τις. sane ἀπλουστέρως hoc est quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξαγαγόντα. *a recta via abertere.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— ἐπὶ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν ὀχρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ σωρὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσθυζόμεθα ὑπερφέλεις γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδοντες. EPMOT. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. EPM. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ὡς πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως σε [h] καὶ ὀλίγῳ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. EPM. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὁ Λυκῖνος οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τοῦτο μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, ἢ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὤν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ δὴ σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Παντάπασιν] Πάντα πᾶσιν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἐρεύγομενοι Gron. male. M. du S. f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam ἦ male J. H. g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male Fl.

18. Εἰ] Εἰπεῖν τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὦφελε Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ εἴ ποτε φῶλον ἅμοιον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἰχνεύοντ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χῷ τῆς γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἰχνεύομεν] Quum Opſopaeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπύζομεν. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ σωρὸς ἐσμὲν ἐπεὶ χαμαὶ ἑρπύζομεν ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἰχνεύομεν] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπύζομεν, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ὦφελεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Καλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅπῃ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς ἄκρον, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, ἢ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότας εἰ σε πλησίον ἤδη ὂν ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ὅπισθεν, καθασπάσει λαβόμενον ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. ΕΡΜ. Ἄπαγε δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴπερ βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα σοφὸς γενόμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν ἀναρκαίου ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῶν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἢ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀπελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τοῖς διδασκάλοις πιστεύω λέγουσι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκροατὴς ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἧπερ τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε· οὐδὲν γὰρ ὅσιον ταῦτα, πρὸς τὴν ἀρετὴν βίον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὅπλα βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξα, καὶ ἡδοναὶ, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates *inexsuperabiles*? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *F. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ac.* M. duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *F.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὄπισθεν] *Fatum imminens.* *F. Br.*
43. Ἀναρκαίου] Vid. rurs. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀρετῇ βίον· ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὴν σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίου] Post verba haec scribe. ΛΥ. *F. Br.*
59. Πλούτους] Conf. supr. *Mer.* c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *F. F. R.*
62. Ἡρακλέα σὺν τῇ Οἴτῃ καλαυνθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *F. F. R.*
66. Διόκρωνθεν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere σὺν κρωνθεῖ: sed nulla medicina eget locus sanissimus. *M. du S.*
84. Ἀν δωλιὸν] Lege δωλιόν. *F. G.*
Ἀν δωλιὸν] Non male quidem *Gaisfordus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μύθῳ in μύθους, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum neservantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebam, credebam-

χαλκὸν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε περὶ τὸ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διακριναθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ὅτι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ὅπῃ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλοῦτε, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, μέγα Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, καὶ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ ἡδοναῖς καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἐκπολεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυμίαις ὁτουοῦν δουλεύσει· οὐδ' [f] ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. ΛΥΚ. Καὶ μήν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ὅπισθον ἴτως

[d] Διακριναθὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα *Heinsius*. [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ δὲ *J.* [h] Εἶναι] Sic *H. P. B2.* Fr. & P. Εἶ *J.* ἦ vero *A1.* Fl. & W.

item c. 22. ἀν ἰδὴς in εἶδοις, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *J. F. R.*

85. Πάθος] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. *A. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἵστω λαός, εὐφημεῖν χρή. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *J. B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, εἶναι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. *J.* εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro εἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ εἰκαίως (μόνοι γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνδρα τὸν ὀνόματος; EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τάτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὑγιαλον. EPM. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἱριστικόν; EPM. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀποδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε τοῦ τὰ ἀρχεῖα ἕναγχος, βιαίως γε αὐτῷ δαιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἑλκύσας, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ὑπὸ μέσῳ γενόμενοι, ma-

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

a Πλούτου] Sic F. H. Fl. Fr. S. A1. Πλούτων P. sola. b Ἐπέστην] Ἔστην W. Sed prius Edd. constanter servant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. F. B.

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat M. du S. Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: ποιοῦσι γὰρ εἶναι τὸ πλοῦτον ἐν χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτος καὶ χρημάτων πτῆσις. Mox rursus: πάντες πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Plutii*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *si non sinis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Illustr. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτου hoc loco recte legi posse credo, quia *Lucianus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἐν ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτου τε ἀν-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοντο τ' νεανίσκου ὀκ τ' χειρῶν αὐτῦ, ὡ ἴδοι, προσφὺς ἀν, ἀπέτραγεν αὐτῦ τ' ῥῖνα ὁ γέρων, ὅτως ἠγανάκτει.

EPM. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ὀκεῖνος, κ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τές γε ἄλλες, οἷς δανείζει, πολλὲς ὄντας, οὐδὲν τοιῦτό πω [d] ἠργάσθησεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατ' καιρὸν τὰς τόκους. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, κ μηκέτι τ' ὀν τῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων δεομένῳ; EPM. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτῦ χάριν ἐκεῖνος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐσπεύδαχεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ὀν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ὅτι τ' ἀρετὴν, ὡς συνθυμονοῖεν [f] αὐτῷ πρὸς [g] καλαφρονοῦντα.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, πρὸς ταῦτα διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτῦ, μὴ κ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

10. ἐπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὕστερον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Adv. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδῶ] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τ' μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. EPM. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ista interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδίδωσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Ἀντὶ δὲ, ἂν μὴ ἀποδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an fiet futurus esset, si non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πέλλις Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Pellidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἐρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. *J. F. R.*

d Διατίθεικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατίθηκεν] *J.* e Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. f Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. g Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ρον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελ]· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι οὐ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· τοιοῦτον γάρ τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τῆ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγελο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ φίλῳ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι οἶμαι τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν Περιπατητικὸν παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆ κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκλας, ἀπολαθείσης, ὡς φασι, τῆ συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τῆ ἱκανοῦ, τὸ παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χθὲ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ παρελαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι [d] παρεδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae ſunt, itaque ego tibi quod reliquum eſt viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum adnumerari ſibi juſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παρεδεδώκει] Παρεδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τοῦ ἔργου. Copioſe hac de re Schol. *Ariſtoph.* ad pac. *Heſych.* *J. F.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba iſta, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ, miſere converſa erant ab *Obſopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum eſt itineris tecum una conficiam*; ſed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Perſ. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba poſt ejusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ ſupplendum arbitror, ut ſit: *hodie non eſt philoſophari*, i. e. *non poſſumi*. tumque punctum minus pono poſt λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verſio vult, comma ſufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτου. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theſmopolis* enim illic memoratur deportatus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſſerte in *Merc.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* ſeu *v. d.* V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis eſt. *M du S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. ſupra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀρ. παρελ. τὰ κρέα] Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι κρέας τῶν τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Caſaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναιμωτί] Ut in Tim. & paſſim alibi. *J. B.*

75. Συ-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, reverebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem; scyphum adeo gravem manu tenentem?

ἐδεξιώσαντο καὶ ἀγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ἐπεφέρετο. τὸ γοῦν Εὐθύδημον, ὡδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πειθοῦς οὐκ ἤθελεν, ὡδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλος σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ ὅτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. ὁ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτί μέν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ὅτω βαρυν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτὰ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum.* Iliad. A. *J. Br.*
Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*
Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

His duo longaevo censentur Nestore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Respicit autem noster hos praecipue duos versus:

Ἀλλά μ' μογέοντα λαοπόρος ἄσχετι τραπείζῃς
Πλεῖον ἰόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄμυστι.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est *fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὅταν ὀρεχθῇ ἀντιλυπῆσαι τινα, καρδίαν ἡ ὀργὴ ἀναχεομένη. Sic fere etiam *Laertius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice innuebant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. Α. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾶν, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *exsandescentiam*. Tusc. IV. *Exsandescentio*, inquit, *est ira nascens. Ὀργὴ* vero *est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶ ἐπιθυμία τιμωρίας, ἧς ἐφαπτόμενοι φαίνονται, ut idem *Schol.* & *Laert.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργὴν λέγεσθαι τὴν ἔφεσιν, i. e. *conceptionem*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί δ' διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἑξαμύρου; ἢ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει κἀγὼ αὐτὸς τηνικαῦτα σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τεταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε ἢ αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, χώμεθα, δίκαιον γὰρ· κἀγὼ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μαθήσεσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, κἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ ἔτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὴν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ᾧ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. *A*1. Edd. enim male *ἐπισυνοδευτροίην*. b Γὰρ] Γοῦν *Merc.* c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum*. i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὐ μετ' ὀργῆς μετὰ θυμοῦ καθίσας. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἄνδρα ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere*, *in potestate habere*. Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores*. Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus*. Ita fere κρείττων λόγου, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior?* J. F. R.

84. Τί δ' διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδευτροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἑξαμύρου] Monstrosum verbum ἐπισυνοδευτροίην potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινές, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπαντα λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' εἰ πάντα διάφορά γε ἔστι. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δή, ὦ Φιλότης, ἀποκριναί μοι τῷ, πρὸς τίνος πεισθεὶς τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις Φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἐξῆς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ὁδηγούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν σὲ τοῦτον σεαυτὸν οἰήσει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὲ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔστι, συνοδοιπορῶν ὑμῖν τοσαύτην ἀρξάμενος, ut & *ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos coepiſtis. *J.G.G.*

87. Ἐπὶ συνοδοιπορίαν] Inſolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιπορίαν, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐπὶ συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐβουλόμην, ὦ Λυκῖνε] Opſopaeus: *ſi modo hac res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀκοῦσαι, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Salmaſius.* Forſan quia αὐτὸν vel αὐτῷ invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετρακοντούτης] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M du S.*

97. Τοσαῦτα δ'] Τοσαῦτα γοῦν ὁ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] *Mάθοις Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. διωλύω. *J.F.R.*

22. Τῷ πρῶτ πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλούς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

ῥάμβων ἀλλ' ὕτως ἀπόκρινai, ὁποῖός τότε ἦθα ἰδιώτης, ἡ χ' ἡνί ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλῃ, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ὑ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὼ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, ἡ Ἀριστοτέλους, ἡ Ἀντισθένους, ἡ τῶν ὑμετέρων προγόνων, ἡ Χρυσίππου, ἡ Ζήνωνος, ἡ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσί, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ τοῦτον προελόμενος, ἄφ' προήρησαι, ἀξιοῖς χ' ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα ἡ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, δείσης ἐξ ἁπάντων προείπών; ἦθος γὼ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ἡ ἁρμόττουσαν αἵμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἰδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. ἰδὲ ἠρόμην περὶ τούτων ἡ θείων. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον χ' σαυτὸν, ἄνθ' τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾠμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ δείστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἢν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους vulgo fumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ἡμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπών] Sic Edd. omnes & M. Προειπὼν legendum, conjiciunt, vid. *nott.* c Τῦ] Τῶν male *Ba.* Τῦ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτῷ γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαλο εἶναι ἀνδρῶν † δὴ κράτιστον Σωκράτους σοφώτατον. *P.*

* Ὅτι Br.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet.

† Δὴ] Omiſſam hanc in Edit. Ven. partículam inſerui *M. du S.*

33. Καὶ κατὰ τὸ νῦν ἐμέ] *Et in atque tum ſum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν διδασκάλων. *J. Br.*

Ὑμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ὑμετέρων in Graeco contextu prohibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἅστε προέμενος] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειπὼν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du S.*

46. Τὸν ἀμείνω εἶναι] Ὅλον. *J. Br.*

74. Μόνῳ βασιλ.]

plures: *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

τὴν Ἐπικουρείαν, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς σὲ τοιούτων εἰκασμῶν φῂς γε πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ὑπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὑτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αἴσθῃ ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἷος Μαργίτῃ ἀφομιλεῖσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαυρωμένῳ V.*

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A. V.*

80. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι*] Omnes priſcae Edd. *Ai. J. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ.* in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi *ἀντίδοξοι*? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. *Εἰκὸς Ἑρμό.*] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες*, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per *ἀντίδοξοι* Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. *Οἷος Μαργίτῃ*] Eraſmi Chiliades: ibi *Μαργίτης*. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφομιλεῖσθαι] *Ἄφρονι, μωρῷ*, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ σωφρὼν, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὀπίστευσε, καὶ χειροτονίαν τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρατίστην ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὀπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐτάλως, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωπούς, οὐ χρῶ κυρίας τὰς πλείστας, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑποκεκινδυνευκός, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κινικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὅπη μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτούς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πρᾶττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθε; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐτάλὴς ᾖ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed *in* medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

[a] Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. [b] Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M du S.* [c] Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. [d] Ὑποκεκινδυνευκός] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτη] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Gron.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντα. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *tarditatem, per pectinem attonsus. ἐγγυτέρω κτενορράπτου Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui ξυρὸν, vel κτένιον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λιξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐνχρωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *fusque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, molliries, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſententiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi orario

ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ὁ χρὼς ἡ κεφαλή; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τέλος κανόνα, καὶ τάθμιον ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ χειρὰς ἀφαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρενητικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτιλω ἐξέτασιν λέγεις, ἢ ἀπὸ τῶν σχημάτων. ἀφθονολὺ γὰρ ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰπάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεχμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ὀπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ ἀφαγνῶ τὸν ἢ ἀμείνω προαίρεσιν προορηθήσεται, εἴτε σχῆμα εἴτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔοικε καὶ πρὸς τυφλὸν

e Ὦν] Ὦν W. Sed Edd. omnes ἂν. f Δωνάμενος] Δωναμένου W. Sed nihil a vulgata abeunt H. El. P.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. J. M. G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ἐν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. *tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Malaynus.* Dixi hac de re antea. J. B.

20. Παίζεις πρός μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός μοι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξαγόρευον πρός μοι; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Edit. (etſi atona particula ſequente, accentum inverteré fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noſter quaeriſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. J. F. R.

21. Σωίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* J. Br.

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuas aliquis.* J. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ὢν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. J. J.

Εἰ τυφλὸς ὢν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet F. G.

Εἰ τυφλὸς ὢν] Quia Codex W. *Fenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ὢν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J. F. R.

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ γε μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τὰ τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης σκεπάσης;

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν ἐστιν, οὐχ ὅτι τὰ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκεν αὐτοῖς ἢ ἧττον ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τὰ γνωρισμάτων διορᾶν, τὰ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω ἀφανίζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ σὺν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo exteriore amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν ἐστιν, οὐχ ὅτι τὰ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκεν αὐτοῖς] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiæ virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime fit apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἧττον] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἧττον. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ir. *β.* c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἔφησι] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἔριδι Ἀθηνᾶς, καὶ Ποσειδῶνος] Conf. infr. Οὐκ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίας πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. *B.* 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. *H.* 104. — μύλης ὕπο, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐκπλῆξαι] Ita pro vulgato ἐκπλῆξαι dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἤ, quod *B* 2. sola ita emendavit. *M. du S.*

Ἢ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἤ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἤ—ἤ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interfessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶνι, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ὀπτῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνετέκτηνατο. ἐπεὶ οὖν ὅτι τὸν Μῶμον ἦκον, οὗπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὰ μὲν ἄλλων, ἄτινα ἠτιάσατο, παρεῖσθω ἂν εἴη λέγειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν τεχνίτην ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπέλασθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ὁπότε καὶ ψεύδοιτο, ἢ ἀληθεύοι. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἂν ἀμβλυώττων, ὥστε περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, μᾶλλον στέρνων, καὶ ἀνέωταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖν· ἐγὼ δὲ, καὶ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γὲ ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως ἔτι

[a] Πάρ.] Sic 1. *Junct.* Alias περὶ. ὁ Ἐπίτλαξις] Sic *F. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξέτλαξις male Fl. & *P.* H] E *B2.* Η reliqq. & M.

etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret εἰ pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil desiderarem: at noster nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauseam infarcit in *Somn.* c. 1. a. 3. *F F R.*

70. Ὑπὲρ Λυγκέα] *Lynceo perspicacior.* Perspicaces intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa. Origenistam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit solus, transibat sydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. *G.C.*

Ὑπὲρ Λυγκέα] Ut in Contempl. *F.B.*

Ὑπὲρ Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, versus *Val. Flacc.* exstat ap. *Cogn.* quem *Graevi.* Edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque cethera Jupiter umbra*
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus.

F. P. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Aristoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auspicio, divinitus.* *F. Ur.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *ac. Elsner.* ad 1. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην· *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἐνομίσας αὐτῷ τὰ προβλήματα *laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam *a Deo immissa*, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis Scriptoribus, si quid opus foret. *F. P. R.*

79. Καὶ

Οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἢ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ ῥᾳδίως με [a] παραπολύμβον ὄντα πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι δόξειεν, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθὲ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἴσθι σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἢ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἢ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἢ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἢ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητοῦ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔστω, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἅμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθυομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλός σου ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγου θεῶν ἀποδεῖσας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἢ βιαζομένων, ἢ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴποις, φασὶν, ὁ ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμῶμενον, ἀλλ' ὁ εἰρήνη ἢ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ οὐ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οὐ-

hoc non dixeris ſufficere; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram: neceſſe enim eſt ita *facere*; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones

&c

a Παραπολύμβον] Παραπολύμβον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολύμβον W. b Ἂν] Rectius abeſt ἂν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* ὁ τῷ πολλῷ τὸ ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἂν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἂν μοι ἀρέσειεν] Modo dixerat, ὃν σοι ἀρέσειεν, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὴ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Oreſt. 210. *Thucyd.* l. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἴ τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit μα. Vid. *Encr.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit εἰδὼς σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσκειν cum dativo conſtructum voluit *Soulius*; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura; vix autem mihi perſuadeo, cum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἂν εἰδὼς] Εἰδὼς *F. Guiet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλεο-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς ϛάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐϛιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ὡς ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύειν· ὅϑεν γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεϑαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὸ τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεϑαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιϛα ἐπὶ τούτῳ σπουδαϛέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦϑα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖϑαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, καὶ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶϑαι, ἀλλὰ μάλιϛα μὲν καὶ κἀκείνους προσκαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* [e] Ἐπικατιχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυριζ. [g] Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. *P.* Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic *P.* Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι. *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eandem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατεῖχον, ἐκτύμβον ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντας] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντες mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπειλημμένοι καλιρύσοιεν, ἐσούμβιον ἐκεῖσε· ὁ γὰρ δεῖνα μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥξοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἑπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτῆς, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] ὁ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα ἀγεδὸν ἐτέων. ἴσως δ' ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἀν. ἔλεγε δ' ἐν τῇ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλούς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας, καὶ γυμνούς. ἐκεῖσε ἥκοντα.

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum insciti, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. c Οὐ πιθόμην] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐπιθόμην B2. & S. d Εἴ γε] Sic J. H. A1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. notr. e Καὶ ἤδη ὁ τάδε] Sic esse in Fl. H. & M, notat M. duS. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. a Ἐσούμβιον] Ὁμιλούμενον. V. Ἐσούμβιον] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε ὁ ἐσσόμενον κατερύκει. M.

39. Καὶ φρατρίας] Σαυτούμενος. V.

a Ἐσούμενον] Ἐσσύμενον & ἁρμόμενον male in Ed. Cler. J. F. R.

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καλιρύσοιεν, ἐσούμβιον ἐκεῖσε] Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου καλειλημμένοι, καλιρύσοιεν ἐσούμβιον ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Odiss. ὁ ἐσούμβιον καλιρύσας, & Opsopæi versio est fatua. J. G.

Ibid. Καλιρύσοιεν, ἐσούμβιον] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. M. duS.

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. J. B.

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mss. & Ang. Cod. J. B.

39. Φρατρίας] *Curias.* Φρατρία δ' ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος φυλῆς. A. V.

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. B2. & S. recte scribitur. Vid. supra Τίμ. c. 25. & infra Ἑκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. M. duS.

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Cant. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. M. duS.

45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. M. duS.

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Salmas*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. J. F. R.

57. Καὶ τὸ ἀλιτηρὸς] Ἀνύσιμον. *Suid.* F. G. Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. J. F. R.

Ibid. Ἀλιτηρὸς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscl, ei sufficere σώφρων, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιτηρὸς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia pollens, cupiditatem rerum honestarum tenaciter, laborem & macrietatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein licet

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

57 οὐ πένητας· ᾗ ὅλως, μετέχειν τ πόλεως τ βουλόμενον. τ γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τ ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν, οὐδὲ 58 νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, ᾗ ἐπιθυμίαν τ καλῶν, ᾗ πόνων, καὶ τὸ [g] λιπαρὲς, ᾗ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, χτ τ ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν 60 ταῦτ' [h] ἐπιδείξῃ ᾗ διεξέλθοι, πορθμόν ἄχρι πρὸς τ πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην [i] ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, ᾗ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαίδευτος, ἢ ἀγενὴς, ἢ δοῦλον, ἢ ἐλεύθερον, οὐδὲ ὅλως 65 εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

EPM. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ ὅτου Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *g* Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. *h* Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B*2. Fl. *P.* & M. *i* Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὴς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὴς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὴς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὴς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia*. *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admisceto jocosum*. Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῇ, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione ᾗ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταθύσῃς ᾗ θυσιάζῃ *F. Gujet.* legi jubet καταθύοις & θυσιάζοι, quod non improbarem, nisi καταθύῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente ᾗ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθει *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτός, ὦ Ἑρμότιμε, τοῖς αὐτοῖς σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἥκειν ἐς αὐτήν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ὀκ. πολλῶ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτήν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὴ ὅπη τὸ ὑπιοχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεῖναι αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστον εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ὅπη τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ὅπη τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ὅπη τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τὸ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲ ἐπὶ] Sic *J. H.* Fl. P. Σὺν μὲ ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς. W.

73. Αὐτὸς ἥκειν ἐς αὐτήν] *Ad eam profectus essem. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὸς δὲ ὁ ἐρίζων οὗτος ἐπ' αὐτήν. *J. Er.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur; pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἑσπερῶν πόλεων ἀπεχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὁκ κείνου τῆλε μυρίον εὐθὺς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὐυδρος] P. L. Ed. *J.* & B2. ἴυδρος, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a.* c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἴυδρος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελεῖσθαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιότατα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιότατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκας] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ἐσθ' ὅτε καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀτραποῦ ἕκας ἰφεῖσας, οὐ τῇ ἐσόδῳ κάλα τις ἀξιόχρεως ὁρίζει τε τὴν χέρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκας αὐτῶν μὲ τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀτραποῦ ἑκάστης ἰφεῖσας paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἕκας ἰφεῖσας] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἑκάσης legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe Ed. aut Mss. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas; & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγουσι, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὑτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὀπίσω τοῦ πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ ἐκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὑτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τοῦ πλήθους τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὖ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένους] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένοις] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam recte. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὑτῷ, cum vulgata, an αὐτῷ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si demtur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τοῦ δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἶτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν προρρησιν γινώσκουσιν. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τοῦ ψυχῆς τοῦ ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν ὅτῳς εἰθισμένοισι λελοιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τοῦ ἐπικαιροτάτου τοῦ ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Selani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῷ, ἐ μᾶλλον ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ᾗ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιαλεινόμενοι, ᾗ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ἐ γὰ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τ πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τ ἀπορίας. τοῖς γὰρ προοδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κτ' ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τ πραγμάτων [b] ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μεταληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, ἢ Πλάτωνος τραπόμενος, ᾗ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, ἢ Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] ᾗ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, ἢ ὑμέτερον· ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τ ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τ ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, ᾗ τ ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, ᾗ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, ᾗ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τ πόλιν· ἐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖχθαι πρός τι τέλος, ᾗ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in conſilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum poſſunt & ultra contendentes, ſuamque ſinguli laudantes. Neque enim, in quam converſus, aut quem maxime ſecutus ad civitatem perveniam, ſcio.

27. ΗΕΡΜ. At ego iſta te conſilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. ΛΥC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum ſecutis? rurſus enim nobis eadem conſilii inopia alia ſe forma offert, cum a rebus ad viros tranſivimus. ΗΕΡΜ. Quid ita ais? ΛΥC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digreſſus, eoque viae duce (comite) uſus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, veſtram: nam qui non ita fiat, Hermotime? ΗΕΡΜ. Et cur non? ΛΥC. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo unde ſciam vera illum dicere: Verum veniſſe illum ad finem quemdam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...τεινάμενοι Edd. b Μετεληλυθόσι] Μετιληλυθός. W. male. c Καὶ] Abeſt a W. adeſt in Edd. d Οὕτω] Sic *H. J. P. S. A1.* Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονεικοῦντες. *V.*

15. Ἀπολύσω τ ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & paſſim. *J.B.*

18. Ἢ τίνι τ ἡγεμόνων] *Brod.* Miſcel. IX. c. 16. in ſuo exemplari legens ᾗ τί τ ἡγεμόνων, reſtitui volebat: τίσι, non immerito: ſed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus eſt conjectura τίσι. *J. F. R.*

27. Οὕτω] Parvi refert quam ſcripturam hic eligas, οὕτω, an ὅτως; nam ſi ad ſequentem vocalem periodum Ἑρμότ. reſpicias, ὅτως rectius erit; ſi vero dicas perſonarum nomina non pertinere ad filum orationis; ſed ad ſequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum conſonans ſtatim poſt οὕτω ſequitur. *J. F. R.*

36. Εἰδὲ ἐκείνην εἶδον . . .] Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδον, ᾗ ἔχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε ᾗ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κορινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἅμοι γ' ἔν ἔτι. ὁ γὰ πάντως. &c. Locum totum adſcripſi, quia librariorum culpa diſtortiſſimus eſt, verbis ultro citroque peſſime trajectis. In ſeriem vero ſuam redigi & recorrigi ſic poteſt. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδον, ἣν ἔχρῆν σὲ ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε ᾗ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἅμοι γ' ἔν ἔτι. ὁ γὰ πάντως. *Th. M.*

38. Ἢ δίκ] In omnibus ante *Salmurienſem*, ᾗδε; legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδον, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δίον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιπ, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ οὐχρῆν, ἢ ἧ ὅπῃ θυμεῖσθε ἐγώ τε καὶ σὺ παλλεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεσθαι Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν γε τι. ὁ γὰρ πάντας ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ἔτι σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι ἢ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον τέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, σὺ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅπῃ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. καὶ τοῦτο δὴ τὸ γε λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴωμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἴσως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅπῃ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὅπῃρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅπῃ μίαν τῶν ὁδῶν ἡνιναοῦν. δυνατὸν μὴ γὰρ ἢ

e Ἧ δέον] Ἢ δεῖν Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AIW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. *Ei δέον Heinsi.* Aliter *Marcil.* quem vid. f Παραπαίοι] Παραπαιῇ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὰ παραμυθίας μέτεστιν ἐκεῖσε· οὐ πάντες ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἵκετ' ὁ πλοῦς. *V.*

* Ὁ τινὰ] Male ἀ τινὶ editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἧ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo εἰδέναι, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hinc nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ἃ πάντες ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἵκετ' ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἧ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις κατασπᾷς δέον ἀδὴ τοῦτο συγκιχάνεται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Δεῖ

καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὴν κομιδῇ καλαχλείσαν τὴν ἐλπίδα, ὥσπερ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὰ Αἰγαῖον, ἢ τὰ [b] Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύοντα, καὶ ἀκοντίζοντα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν περιστερὰν καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὴν μίτραν [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τὰ πολλῶν [f] προθήσεται καὶ πειπερ

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic F. Fl. A1. S. & M. Ὡς P. H. Fr. B2. male. e Ἔτεμεν] Ἐτέτμει W. f Προθήσεται] Τιτροθήσεσθαι Pell.

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. V.

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Scaurus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μᾶλλον, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer es. *J. F. R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὴν κομιδῇ καταχλείσαν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὰ Αἰγαῖον, ἢ τὰ Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare tranſmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipſin τὸ, κύβον, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De Ἀναρίπτειν per ellipſin τὸ, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. J.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcaphula transmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate virginea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεως τῷ τοξεύμασι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρὸς, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγάσης, ἐς τὸ πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεως τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, οὐ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὑποδῷ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη σὺν τῷ πελάγει ἀμφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὅπου σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ εὔφορόν ἐστι καὶ ὅριον τὸ πνεῦμα τοῖς [g] εἰς Κόρινθον ἀμφιπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλος. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κίρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖς. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A. V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J. F. R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τι & Ἰονίην θαλάσσεται ἠνδιξατο. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J. F. R.*

70. Ἑνὸς ὄντος σὺν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J. M. G.*

71. Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J. Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δίον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτεμεν] Non opus est lectione Cod. W. ἵτε-

μεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπίτεμεν, vel ἀπίταμεν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήριθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μὲ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J. F. R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J. Br.*

Τῶν πολλῶν] An τοῦ πολλῶν τι; *F. G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τοῦ ὁδοῦ. *J. Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi esuri* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum ἀύρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J. M. G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto ἀύρᾳ, veluti cod. cap. vers. 40. ἐπαραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λουσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J. F. R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolverit.* *J. Br.*

ἐθέλωσι. ἢ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, ἢ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν δύναται ἐνεγκεῖν πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας οὐ κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἢ τοὺς ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕπου, καὶ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλαίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷεν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιτο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. J. Fl. H. P. At. Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπόλυ, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. J. F. R.

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsu*. c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. J. F. R.

25. Ἐξαμύσω] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes*, Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tamdem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe alios, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων πολλοῦ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἅπαντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τῷ ἑτέρου μὲ ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντας τοὺς λόγους, εὑρίσκειν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίκασιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῷ καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, ἀφ' οὗ μὴ ἐκδεδημηκέναι τοσαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διισχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

[d] Ἀντεξετάζοντας] Ita recte *F.* B2. & W. Ἀντιξετάζοντας male *A*1. *H. Fl. P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *F. A*1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tandem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἴσως μὲν οὐκ ἂν τὴν ἀσπίδα σεαυτῷ δὲ πρίω κατηλίου τὸ μέγεθος. non dubium mihi eſt, quin legendum ſit καταζώσεως. *F. F.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὃς ῥᾷον inveniens *F. Bredaeus*, ὃς ῥᾳδίως corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳδίως inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *F. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Oppoſitus*

πως εἶναι λθυκὺς, ἢ ξανθὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶδα, ὃ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῖν ἐδαμόσε, ἐδὲ, νὴ Δία, τὰ πολλὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἷδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τ πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτω δικαιότατα γὰρ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως ᾗ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ ᾗ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, ᾗ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἐπιδημήσας δὲ [e] μηδὲ [f] δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τ Ἐπίκουρον, [g] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

a Ἢ] Sic *J. Fl. P. H.* & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J. Fl. H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐπιπλῆξαι male Edd. e Μηδὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδαμόσε iterum B2. junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum latis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inſeri modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι] Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐπιπλῆξαι, Mſſ. hanc conjecturam ſtabiliente, & vertendum *juſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptiſſime Opſopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quiſpiam*, quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; nec dicam illud *abſurde* non apparere in Græcis, aut ſic quoque peſſime Græcam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & ſic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur.* *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* ſive proportionem Geometricam cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta adnotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſæpe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem diſcen-

quae sunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? HERM. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si, quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentà τὰ τοιαῦτα ἔχει, καὶ ἃ ἐκεῖνοι φασίν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; [h] ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲ Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν τὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ ἐκεῖνα μέλλει καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρέπει γε αὐτὰ, [i] προθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἢ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῶν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἵ[l] τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, οἷα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ

h ΕΡΜ.] Omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμίτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμιτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

cendi antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. saeculi IX. & X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. *Συγγρ.* c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει λέγειν αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th. M.*

75. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis *Luciano* absurde tribuuntur. *M. du S.*

ΕΡΜ.] Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. *J.M.G.*

ΕΡΜ.] Recte quidem hanc personam inseri voluit *Soulius*; sed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scriptit, se id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th. M.*

Προσθεὶς] Leg. πρόθεις. *A V.*

82. ΛΥΚ. ἢ] Novam hanc personam, quamvis repugnent codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere ejus partes a καὶ ἀνατρίπτει γε: ac tum quidem πρόσθεις stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἤ. *M. du S.*

88. Ἡμίτερα] Parisina quidem Edit. habebat ὑμίτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostratia* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epist. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem consulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemst.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τὸν κενὸν πληγήν τινα καταφέρουσα, [a] ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δηθεν παίουσα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ σκιᾶ μὲν οἴησεται ῥᾴδια εἶναι, τῷ δὲ σφαλῆ τὰ νεανεύματα, εὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρινεῖ, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμον, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναιρέπεια ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἴη τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καταισχυνάσαντες σκεῖναι ἀδεκῆ, εὐθὺς ἀναιρέπουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ συμπήξαντες, εἶτα ὀλίγα κόντῳ πήξαντες, εἰ πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί που, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οἱ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖται ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ ἀκινήτου τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *F.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *F. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδέ. c Τὸ τοιοῦτον] Sic *F.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τὸν ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *F.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρομένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενον, sed ἀναιρόμενον hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἱρόμαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *F. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ κύτος τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ἐχούσης. Noster supr. c. 10. ἵνα ἡ καταφορὰ. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτο pro τοιοῦτον scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *F. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ πυρὸν τὸν ξηρὸν ἔτι ἐν τῇ πηλῷ πλάσσοντες, ἀφιᾶσιν αὐγμηλῇ πλάζειν. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit

Ju-

tum, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vulnusque minasque
tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀλῃδιφράσοντα ὡς ἔνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταλοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ὅλῃ σκοπῷ δέῃ πειραθῆναι τῆς τόνου καὶ πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ἀμοβοίνιον προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προθέμενοι, καταλοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμοῖς κόρυθός γε λεύσσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, οὐ τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τὸν γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὀλίγου λαθεῖν αὐτὸν, ὑδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξύ-

d Οὐ γὰρ] Ὅτι γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. *e* Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *Alw.* Δοκῶ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν ἰόλιστα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυμάτων,
Τὰ λεπτὰ μᾶρψη συλλαγόντα εἰς σόγκον.

Habet ſequens illud ἀσπίδα ἀμοβοίνιον. Ex Homero. *J. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nomine igitur noſtro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἐμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲ οἱ ξύμπαντες, ὃ τῷ μέρει ἕκας] Opſopoeus *haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅτε γὰρ ἀκροχειριστὰ ῥηθείη καὶ παλαιστὰ ἕκαστος ὁ παιστὴς ὁ τῷ μέρει παίσαντας. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ ὁ νεὼς ἐχρᾶτο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνίστας, ἕκαστον ἐπεμπε ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς ἕκαστος διὰς ἐποίησεν αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὲν εἷς τοῦτο ἐδύνατο, ἅπαντας ἂν ἄλλους ἄλλοις ἀριθμοὺς ἦν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. *J. Br.*

37. Ει-

ξένῃ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] ᾠδὴ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ, αἰδεῖσθαι συγγνώμης ἔχειν αὐτῆς. ὑπὲρ γοῦν τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἐμπνεῖν τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμον τοίνυν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνόντα, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ μὴ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ὅπῃ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὴν Ἑστίας, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῦν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐ-

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *J. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσι τῶν † Προυσαέως· ὃν καὶ Λαβὼ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόκομον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὴν Ἑστίας] § Φίλων ὅτι κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ αὐτὴν γὰρ ἐν πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ἐν Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει λόγῳ τὸ κατ' οἶκον ἐχάριτος τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προσιαίως] Sic C. & M. In V. Προσίοις erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Cleric*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξαρκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*

** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. fonte.
‡‡ Προμηθουμένη] Προμήθειμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὖν ἂν ποτε] Placet εἰδότα ἂν οὖν ἂν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum

si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἐν αὐτὸν

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τ Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅπ τ λόγου; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲ ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τ λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάς τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τ Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τ̃ ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. ἔστωσι δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τ τέτταρα ἀριθμὸν ἀπεργάζονται, ἆρα δέησει περιόντα σε πανταχόθεν τ ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σὺν τυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, εἰ καὶ μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγοιεν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὲ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δὶ] Γὶ W. f Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jens.* ex Bà. g Γένοιτο] Sic *A*1. *H.* Fl. *F. B*2. *S.* & M. Γένοιτο *J.* & P. h Λέγοιεν] Ita Edd. optimae & M. Λέγοιεν male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδὼν] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, εἰ καὶ μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγοιεν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse caussam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι *B*2. *M. an S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφέρονται. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὰ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ᾧ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις ἐξ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ὅσῳ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· διίσεπtatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne umquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

[a] Πάμπολυ αὐτῶν ἀφέρονται.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφέρονται αὐτῶν Edd. [b] Ὅσῳ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει] Sic Edd. & M. [c] Ὑμᾶς] Sic W. L. & Ba. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὲν τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τε μήκεϑ- ἐθαύμαζον ὡς ἦν πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* L. Bos.

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. J. Br.

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεσαν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντιθέντι εὐ πεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. J. G.

10. Ὑμᾶς] Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *Ba.* recte ὑμᾶς. M. du S.

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. F. G.

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἴχνη. Th. M.

23. Ὥρα σιωπᾶν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. M. du S.

Ibid. Σιωπᾶν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγωνᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγωνᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα ὑδέποτε ἔχει πρὸς τῷ ν τὸ ι ἀνεκφώνητον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota subscriptum:*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ σ' δοκῶσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ γνωρίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὥσπερ ἔφην, πολυσυλλογίστως πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ χρείας μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν προδήλου γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περὶ ἀμφισβητῶσι, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν διαλέξειν δόξομεν.

EPM. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνέναι

[d] Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούρειοι W. semper. [e] Ὑμεῖς] Recte sic H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς male f. [f] Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς Mars. Αὐτὰ W. [g] Ἔνθα δὴ χρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat M. du S. [h] Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνων f. Στωϊκῶν ἐστι μόνων H. Fl. Al. P. Bz. & S.

ptum: quia verba in ω finita numquam habent ante ω quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ω plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτεω, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩῚ, ΛΌΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνᾶν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰρῶν dedit *Hemsterh. Contempt.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἰατρεύειν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Πορφυρᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελευτᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *Bz.* Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hageneana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ἰρῶν, διορῶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελῶν tamen ex γελάεων contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ῶν fine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. R.*

καὶ πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἕτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπεῖον, ἢ εἰς Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέοι δ' ἂν ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν ὦδε τῷ πρότερον εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ πρότερον κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης ὕστερον δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη ὦδε τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλιν, οὐκ ἔτι ἐρευνῶντες τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γάριν ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

cine, intelligere; quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diverſum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὑρήσεις, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ [d] εἰ ἄλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ πάλαι πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

[a] Τοιοῦτον] Sic *F. H.* Fl. P. &c. & M. [b] Ἀσκληπιῶν] Sic Edd. omnes & M. [c] Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab Edd. [d] Εἰ] Abeſt *si* in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπιῶν] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀνάχ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα ſuſpenſum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejusdem thematis ſit utrumque, vid. *Perix.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαριζονται λύτρα τῶν ποινῶν τῷ ἀνθρωπίνῳ πραγματευτῇ· ὅτῳ δὲ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκδίδονται δὲ λυτρωτοῦ λύτρα τῶν εἰς ὃν ἐμαγήσαν, τῶν ἀναπεμφθέντων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσληφθέντι τῷ λαβόντι, καὶ ἀνα-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, καττιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπασιν ἀποδῦσαι τὰς εἰσελθούσας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢ γὰρ ἂν εὐθὺς τῷ πρώτῳ εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι σὺ τοὺς ἄλλους σου ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ἢ σὺ πρὸς τὰ πρῶτα εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· εἰ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τῷ Διῒ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἐγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέπει ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι.

Καὶ γὰρ ἐν αὐτὸ τοῦτο τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρέχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τῇ Θεᾷ ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Godd. G. W. P. & L. Ἀποδυομένων Edd. omnes male.

ἀνατιθεὶς αὐτὸς ἀυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθημα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθεμα. *J. F. R.*

75. Ἐκὶ πάντας ἰέναι] Sincera lectio ἴέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mss. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mss. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* In editis legitur ἀποδυομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ὄψει, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ῥᾴστου ἂν ἐκάμομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ σχολῆς τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πού τι καὶ ὑμεῖς τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζεσθε; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laborarемus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου J. c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργύρεα.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capiduam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, κάλπις. ὠθία, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἔστι βαθεῖα καὶ αἰθόμενον δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dicendum alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶς? Recte;

tur, inscriptae. Inscribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγεθος, ὑπογεγραμμένοι· ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταί ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [e] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ὑποσκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συμβάλλει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους καὶ ταὐτά. ὅτῳ μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὅτῳ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὁ μικρὰ

e Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A, G. W. P. L. g Γὰρ] Abest haec particula a W. h Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμμαλι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμματί τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

cte; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. J. F. R.

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. J. B.

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manus elata. ut ap. Hom. ἀναχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Peto Varinum. J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos isthic laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obs. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἔλυτρας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id est Phavorinum, qui olim Guarinus. sed ipse maluit Varinus audire, Phavorinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, pancratium palaestram simul & pugillatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. J. F. R.

44. Σοφ-

κρὰ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖν.

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἐκὼν εἰνέα ὄντες, ἀπεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, σκέψῃ δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) [a] ἐπίσκοπον τὰ γράμματα, καὶ εἰ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, εἰ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, εἰ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνάπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι λειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναπαλαγώνιστον.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔμενοῦν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσει ἐπὶ πάντας ἐλθοῦσα ἰδεῖν, εἴ πως αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur.* Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῶ Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῶς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖν] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. *inspexeris.* Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J. B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri *inspexeris τὰ γράμματα*, pro vulgato *inspexerisne, circumiens inspicis literas.* *J. G. G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego *ἢ ἐκεῖνό ἐστι*, refertur enim haud dubie ad *γράμμα.* nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent *ἐκεῖνος.* *J. M. G.*

Ἐκεῖνός ἐστιν] Si vulgatam servamus, *ἐκεῖνος* referendum ad praecedens *ἔφεδρος*; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa.* *J. F. R.*

89. Μὴν γάρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud

cam. Inter novem enim si Ε primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Ε, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps sua omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis Χ, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Ζ invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ' ὀγδόα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐγώ. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀπολωλε ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ὕστατον λειπόμενον τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀκούειν τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀλλ' ἀποροῦ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν δὴ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ ἑξῆς τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅτι τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφοιμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅτι μιᾶς ἐνάτης, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγνώστῳ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦντας; καὶ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τὴν τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μὰν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μοί τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελοῦσι male W. e Μὰν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφοιμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. J.F.R.

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. G.C.

98. Γράφοιμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμι scriptum fuerit, uti paullo post. J.F.R.

1. Τὸ δὴ Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Ζ. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. M. du S.

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ ἡ ἑτέρας τὸ αὐτὸ ἐπισκέψασθαι. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, ἢ χαραχτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, ἢ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπὶ τοῦτο δὲ φέρε τὰ μονοειδῆ ἢ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, ἢ ἀλεκτρυόνας δύο, ἢ κύνας δύο, τῷ δὲ ἑνάτῳ, λέων ἔστω [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τύχῃ κλήρῳ ὁ δεχθεὶς εὐτύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι ἐντός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ προθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιών, εἴ τις ἢ ἄλλο λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἰδὲ γὰρ εὐπρόσωπον ἰδεῖν ὥστε ἂν ἐθέλοιμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὸν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄρχοντα ἡμῖν, ὃς ἦν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, ἢ ἐξετάσομεν ἄκρως πειράμενοι ἢ ἐπιβουλεύοντες, ἢ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμαθοίμεν. ἢ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est *quod responderi possit*. Itaque si voluerimus vel eum qui aureum phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel opeinatim illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discemus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

a Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. b Τὸ ἐπίσημον] Τὸ ἐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. c Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πάρ.] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jensium*. *J. F. R.*

33. Παντῶν] Notat *Soulius* f. *Solanus* in W. reperiri παντῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Herm. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo παντῶν legendum, quia intelligitur ἰδιῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μιᾶς ἀκριβοῦς, & — ἀφ' ἑαυτῶν. Et pr. §. seq. μίαν ἐξ ἁπάντων ἰδεῖν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν insolentius videatur, & viae f. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui παντῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα ἰδών. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢν δὲ τοὺς ὑπ' ἰδιωτῶν λόγους, ἰδὼν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσέχειν μὴ πιστεύσῃς. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. F.*

34. Αὐ-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: anvero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστος ἐστὶ, φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ἔστιν ἂν εἷς μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῷ λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ᾗ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, εἰ δὲ μὴ μιᾶς ἀπείρατοι εἶεν. τάχα γὰρ ἂν ἡ ζητουμένη εἴη. εἰ γάρ τις ἡμῖν προάγοι καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τε εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ ἂν ἔστι καλὸς· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, ᾗ ἂν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. εἰ γὰρ ἀγαπήσαιμεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ συνέχεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅτου ἀνάγκη ἓν εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta.* LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον τὸ φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτὰν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, καὶ ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

[d] Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. [e] Αὐτῶν] Sic *J. H.* Fl. B2. *P.* A1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* [f] Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. [g] Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. [h] Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτελεῖς] Pendebam animi ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτέλεις, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτό, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτὰν] Τελευτῶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον τῆς φιλοσοφίας, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis noſtum eſt. *J. F. R.*

μένη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἂν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορθυτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον δεξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ὅπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ὑπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ δ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον ὥσπερ τ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν. ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξιέναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν ἂν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν δ λίνα εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξιέναι] Ἐξιέναι marg. *Vat.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ἕρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθύ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ καταβόθρου τοῦ ἀπατησομένους. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε χὠ μίμνασ' ἀπίστει, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νῆφε, χὠ μίμνασ' ἀπίστει· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud χ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πέντε ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάς μοι εὑρηκέναι, ὃ τινῶν ὀχόμθοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. Τί ὃν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινῶν τ σοφῶν, τὸ, νήφε· καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὸν λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τ σιωπῆς· σὺν δ' ἦν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] ΕΡΜ. Οὐ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰ κἀγὼ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Mοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* ΕΡΜ.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte ΕΡΜ. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eadem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε ἐ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἥρα ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. Θῶμεν ἔτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. Θῶμεν ἔτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Martilio* id jam ſubboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. ſ. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ ἑξήκοντα, ὦ Λυκῖν in fin. recte, ſed ante rurſus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γῶ] ΛΥΚ. Οὐ γῶ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. ἐ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. ἔτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. ἔτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐνθένδε μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ὁδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐνεκέκραγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦτ' ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεβέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις τῆς φιλοσοφίας; ΕΡΜ. Ὑπὲρ ἑξακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἄν, καὶ εἴτω ἀφ' ἑκάστων ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἐρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναιρετέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὁμολογηθέντα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μανίᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AiW.* bene. b Πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AiW.* Πεντηκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γὰρ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μάγις ἱκανὰ. *Lem.* repone Ἑρμο. ἔτος. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *F. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *F. Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν, Mend. *F. B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in Mss. *F. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* Mf. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητεῖσθαι, οὐχ ὕτως ἐλέγομεν; EPM. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἕως τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπλαίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, μηδὲ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην προσπεσόντες αὐτῷ, οὐκ ἔξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

EPM. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως ἄλογα μοι δοκεῖς λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθῆ,) εἰ μείρακός με ἀνιᾷς διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος ἐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐμπεπλῦχηκέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τὴν ἀλήθειάς τε εὕρεσιν, ἐπεὶ γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρὶ σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (εἰ ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, εἰ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν,

d Ἤ τις] Εἴ τις W. male, ait M. duS.

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. M. duS.

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἓν ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἓν autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. J. F. R.

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τυι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἐπεδήμησεν ἐμοί. J. F. R.

60. Ka-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν ἔτῶν ἕκαστον, ἄν-θρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου συμβαῖνον.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων ὄντων εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τευξόμενος, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ftrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δέξαν ὑπερφαύλου. V.

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.
† Εἰς δέξαν ὑπερφαύλου] Pro εἰς editum legebatur ὑπὸ. Et pro ὑπερφαύλου, erat ὑπερφαύλου. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hauserit. J.F.R.

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] Erasm. in proverbio: *Tithoni senectus.* J.Br.
63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθρήσαντα δὲ σκεπτομένων &c. M. du S.
83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra Deor. Dial. VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. Brodaei, Solani, & Hemsterhusii. J.F.R.
89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* J.Br.
96. Διαίρεσιν] Sic Dial. seq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. M. du S.
3. Κακῶς Ἕρμαιον ποιήσεταί σε] Imperite in Basilecnsi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit Benedictus. J.G.
Ibid. Ἕρμαιον] Vid. supr. Somn. c. 9. καὶ τῶν πρώτων ἕρμαιον ἂν. M. du S.
6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. J. Br.
12. Διαίρεσιν] Mallem διαίρεσι. M. du S.
14. Προσάπτεταί μοι] Sic habere J. & Fl. notaverat Solanus: quid tum? Habent & sic reliquae, ut Par. Hag.

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς ὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ πῶς τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς ὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡδ' ἀληθὴς οὖσα αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προκειμένων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἅπαντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πολὺς μακρὰ ἡ πεῖρα ἔφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γοῦν ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κομιεῖν Ἑρμαῖον ποιήσεταί σε.

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς ἐστε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῷ· πάντας δὲ κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, ἔστε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, ἔστε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δεήσει. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτοῦ προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte *P*. Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. [b] Γοῦν] Abest haec particula in *S*. Adest in *W*. Item in Edd. *J. P. H.* Fl. [c] Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. *P*. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. [e] Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *J*. [g] Αὐτοῦ] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ *S*. & *A*. male.

3. Ἑρμαῖον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V*.

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Clar*.

5. Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῷ] Φοίνικα, * τὸ Ἀφάβιον λέγει πλῆθος. *V*.

Hag. plures enim jam consulere nolo, quia non dubito quin rectum sit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγεσθαι αὐτοὺς. Et *Phalar*. I. c. 3. ἐς τὸ παιδικὸς προσάξασθαι τούτους. Forsan maluerit προσάξασθαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξαι. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr*. loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian*. I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ παιδικοὺς . . . προσαγάγοιτο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. *J. F. R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, ἀπαύστων ἀποφαίνωνται). ΕΡΜ. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καλαψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί τῳ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ δὲ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀφελεινόμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὀλίγας ἐλθεῖν χρῆναι, ἢ πειραθῆναι ἂν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλως ἐλέγχειν τὸ βέλτιον, ἢ ἔστως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐκ οἷόν τε ἦν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ δι' ὀλίγης ἐπιβολῆς δεόμενον. φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo effigendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet Gronov. Adest in Edd. F. Fl. H. P. &c. b Δὶ] Δὶ Pell. ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ μὲν σκωπτικῶς εἰπεῖν, ὦ Λυκῖνε, λαμβάνω. ἐπεὶ δὲ πέπεισμαι ἀκαλλωπίστως πρεσβεύσασθαι ἀπεπίμπλου μαλαισολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ ἐν τῷ τῶν λόγων ἐπαοιδικῷ διόλλυσι τὸ ἐπιτηδεύειν. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φασιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι ἐδικῶς ἀνθρώπων ἀδιάστροφον γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καίγω φάσκω. ἐκεῖ δὲ αὖ τὰς σὺ, ὁ παῖδα λόγων ἄνθρωπος, οὐ μάχει δὲ σὺ τῷ παραπαίοντι ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθαι ὁμοῦ τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ ὕπως τοῖς αἰσίοις ἀλόσῃ σταφῖς. M.

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχος ὁ λέων. V.

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται.] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint*. Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant*. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. λέγωσι. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt*. J. G.

16. Ἀποφαίνωνται.] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt*. M. du S.

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὡς κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. G. C.

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Unde ortam paroemiam: ὁμοῦ τὸν ὄνυχον λέοντα ferunt nonnulli. J. Br.

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρυσ. 730. 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. M. du S.

35. Ἀναλελογίζαι] Praeteritum passivum, activo tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis activo valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. J. F. S.

51. Οὔτω, καί μου &c.] Verba καί μου τοῦτο ἀπόκρυνα, *Solanus* in *Junt.* parenthesi includerat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὕπως, legerem, ὅπως

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis efficiatus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondes, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis di-

35 c ἀναλελογίσθαι ἡλίκῳ ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς· ἢ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλαχαλύψας, εἶσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμ-
40 μένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ἢ τοίνυν τὰ μὲ κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ἀκριβὲς τοῦτο, ἢ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, εἰ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ
45 βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι ἢ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ
50 μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. [d] ἔστω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτε [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος [f] ἔγνω δὲ ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχεις δὲ

---

c Ἀναλελογίσθαι] Ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλογῆσθαι marg. *Alw.* d Οὕτω] Οὕτως Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἄν] Τὸν ἀγκυλωτὸν μῦθον λόγον, ὡς ἐκ σοφισματώδης, ἐπ' ὀλίγοις παρατρέφων * χρησίμην ἀναλαμβάνει. πλὴν ἔστι γε μερικὴ γνῶσις αὐτάρκης καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τῷ καθόλου διαμάχη. ὡς φάναι τῷ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συμπεπλεκὼς ὁ πέντε προσηκόντως, ὡς ἐκ τῶν δύο ὁ τέτταρα, καὶ τούτου ὁ χίλια, καίκαίπου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸ τὰ δύο μὴ ἐπιστάμενον ἰδιότπου, μὴ δὲ γε τὴν ‡ ἀριθμῶν ἧτις φύσις αὐτοῖς, σοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαραγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὡς δ' πάνυ γενναῖόν ὁ λῆρημα τὸν λόγον τὸ τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδὴ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος. τοιαυτίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον γνωσομένου, § καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφισαμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριστοτέλης τεμαχίσματά πού †† τῶν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὡς τε ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φειδίᾳ, εἰ μὴ τὸ ὅλον εἶδες, τὸ γοῦν μέγεθος παρασήσαι τοῦ θηρίου οὐκ ἀπαίσιον ἐμπεδόν, εἰ δὲ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, ἢ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῶον; καὶ φθόνος ἐδείς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπλοκῆς. δὶ ὧν δὲ πρὸς τοὺς λύκους ἀπεπεμφθης ὡς λυκῶν τῷ ¶¶ ὅτι δὲ ἂν δὲ καλούμεθα. *V.*

---

* Χρησίμην] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. *Cler.* pro τέσσαρα autem lege ἑξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit *M. du S.*

¶ Τῶ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστηση ἐστὶ μεθ' τῆς φύσης. Ex *Scaligeri* adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *J. F. R.*

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ φειδίᾳ] Τῶν φειδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὅτι] Legendum conjicio ὁπόσῃ. *J. F. R.*

πως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. *J. F. R.*

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὴν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἢ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, ἢ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τῶν μέρους καὶ τὰ λοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

55 cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

Ὁ δὲ φῄς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τί τὸ θεὸς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονήν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι πάντα, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & *similia*; sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a. Ὦ παῖ] Ὦπαι margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. F. b. Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c. Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Hæc clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λιων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγῳ, ut *Mich.* c. 4. & 2. Tp. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲ οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνῳ. Sic. ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὦπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil adpositum visus est dicere *Phidias*. Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων, *totus thesaurus*, *totae divitiae*. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων: *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίας] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνίσχυν τὸν ἀγῶνα] Opsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, extra de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον ᾖδειν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ ταληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ ἐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηθ'. ἢ τί γὰρ ἔτεινοι πασθόλες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας ϗ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, ϗ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, ϗ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δήσει σοι καὶ ταῦθα πρὸς τ' αἵρεσιν τ' κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τ' λογισμὸν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγχ αὐτὸς ἅπαντα, ϗ ὅλον ἕκαστον καθαιρήσας, ὀλίγου γὰρ αὐτὴ γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολλοχὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μεταχειρίζοιο τ' μάλιστα, ἀκούσας τ' κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ ἥπατι ἃ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, ϗ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καθύσῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τ' μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καθ' B2. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστῃ W. Nihil mutant Edd. *f* Καθαιρήσας] Sic B2. & M. Reliquae Edd. male Καθαιρήσις. In B2. tantum deest jota subscriptum. Καθαιρήσιν Vorst. *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μόρια. *J.C.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F. Guiet.* Non, mi Guiete, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῃ, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J.Br.*

94. Καθαιρήσας] Lege καθαιρῶν. *J.Br.*

Καθαιρήσας] Καθαιροῦσι. Ordo: ϗ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλῆς, i. e. ἀλλὰ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καθαιρήσας] Ita M. In impressis καθαιρούσις & παρακαλῆς. Conjecturam *Marsilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δίων cum illo, sed δίων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καθαιρήσας] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi δεξίλεως & ἱκετεύεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τ' μεγαλομίσθων παρακαλῆς. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: ϗ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δίον τινὰ τ' μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th.M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλῆς, dictum esse per ellipsin τῆς cv. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subficiam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλῆς, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμμαλεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τέκνα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμαλείων, καὶ τοιοῦτον τὸν τοῦ λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

gna mercede conducendum. sed conjectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum inscripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum cujus sors exierit, qui demum cumque fuerit, philosophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐδὲ σέ. σὺ δέ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεισιν ἅπαντας ὀψωνῶν τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαι, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύσασθαι, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖόν ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ ἄνδρες, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστον ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς ἂν καὶ παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπτιλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προχέαι τις ὕδατος,

5 58. HERM. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipse ne unquam vinum emisti? LYC. Et saepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter se conferens vim. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo gustu dicere poteras universum vinum quale sit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, bibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum sit. Haec si dicas, non putas te ab illis derisum iri? LYC.

a Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματείων. Sed vulgatae nostrae suffragantur J. P. H. &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari subit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione simiae Divinatrici subjicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jesuita, p. 94. qui se eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem societate anni 1611. hausisse ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονέας θάλλοντας, καὶ μητρὸς ἀρρενογόνου. Sic hanc vocem, ex Interprete *Aristophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Eustath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ σὺ ποτὲ σύ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opsopoeus *cui sub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit 1. τιμῶν. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *sextarium* vel *sestarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἴ, quod in reliquis omissum, sensum perturbat. *M. du S.*

30. Ὡφελῆς γε] *Gratum mihi feceris.* *J. Br.*

37. Εἴ που ἄρα] Duas illas voces ex conjectura supplevimus, quas & sensus postulat, & vox εἰσὶ, ut omitteret, Librario oscitanti ansam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror, nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philoso-
2 5 phiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi simi-
3 5 lis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸ πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γε γεύματος εἰδέναι ὁποῖόν τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλιοθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠφέλησάς γε οἰόμενος καὶ ἐκπεφευγέναι, εἰς τὴν αὐτὸν κύριον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αἰθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν; καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων. ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἐνοδίδουσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομείξαντες· ἑτοῖμοι δ' ἐσμὲν ἐπισκοπήσασθαι ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', εὖ ἔχει ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ξυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεται αὐτίκα ὁποῖός ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀνείποιμι. ἆρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. [c] Αἰθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat M. duS. [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat M. duS. [e] Κατὰ] Καὶ B2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. [f] Ἀντείποι] Ἀντείπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut Jensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. Hemsterh.) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύειν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius cauponari bellum dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸν pro fraudulento apud Aristoph. alioque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur nummularia ap. Aristot. 1. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. J. F. R.

Ibid. Κερασάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* J. Br. Κερασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem caupones notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Cas. subb. ad Theophr. Car. p. 244. M. duS.

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. F. G.

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέμαι, καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄλλα ἄλλοθι; ποῖα γάρ ἐστι πρόδηλα τῶν ἀνεφῶν. ἢ τὸν ἂν εἰπεῖν ἔτι παρέλθοις αὐτῷ πρὸς τὸ Ὀδυσ-

μέραι, ἢ ταῦτ' αὐτῷ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ περιτ' Ὀδυσσέα περιοδεύοντα, καὶ ταὐτὰ ἐλέγοντα, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ γε πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων θεᾷ· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι εἰς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν εὕροις τὸ κεκτά-

odicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectarem il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Ἀεὶ] Deeſt in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vaſſ. emend.* ὥστε μηδὲν ὦ . . . καὶ ἄλλως . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περιοδεύοντα, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiammum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia identidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἰκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῶ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoïco operam dediſſe (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyſſis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκοσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Sollii* emendationem valde probo. *J. F. B.*

53. Περιοδεῦν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro οὐ τῷ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐ dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Jac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. B.*

59. Ὅτι

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

65 χρεῖον ἐκεῖνο πῶμα, ὃ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς τὴ πρόμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ ἐκ ἱερᾶς κάμαθος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἂν ὑπὲρ ἥμισυ δὴ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 75 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπόφαινε καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

[d] Διψῶν] Sic *F.* Fl. *H. P. S.* Sola vero P. jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *F. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑπόφαινε] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ἂ — καὶ ἄλλως. *A. V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων ἀφέσεις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *F. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *F. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *F. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆ ἱερῆ κάματος] *Fontis Creſphontis.* *F. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνίσω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω· καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι· εἶτα κριθαί· καὶ ὑπὸ ταύτας, φακοί· εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὡς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅτερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι διῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἐν οἱ ἱρέσιηθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ σύτακτοι, &c. *Dolium quidem & campo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus findideris: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Η μὴν κελεύσω, κἀπιθωύξω γέ πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τε ὤφθη, καὶ παρίργου τὸ ἐξιτάσιος δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρὸς

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσαο ἐθέλων τῆς σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν ἀπὸ τοῦ πυροῦ, ἔσαφ' ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι εὖ ἀφέψενται. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὅν φήσει τις ἐξ ἀρχῆς, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποιά ἐστιν· εἰ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥσπερ σὺ αὐτὸν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, καὶ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα τὸν συμφέροντα ἀπολέσθαι, [c] ὡς καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχῆς ἔφησθα, καὶ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλιον πριάμενος, ζημιῶσαι ἂν τὸ κάπηλον, ὅτως ἀπίθανα γνώμενα

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὃν] Ὅν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς καὶ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in *P.*

πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα τὸ τῷ συμφέροντι ἀπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχῆς ἔφησθα, ὅτι μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα τὸ τῷ συμφέροντι ἀπολεῖσθαι] pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχῆς ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κινδύνου tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὤφθη. Quin & verba illa ὅτι μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὤφθη, ut sit, αὐτὸν δέ τινα τὸ τῷ συμφέροντι ἀπολεῖσθαι, ὅτι μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Cataspl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Cataspl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ πάπυλος. F. G.

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ὧν ἐπάμυνας φιλοσοφοῦντι μητρῴτι τῷ Κλειτάρχῳ &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretari jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Sanlius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniſſem, sine haesitatione recepissem. *J. F. F.*

Ibid. Ὀπτιᾶ ἐστὶν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. αὖθ' ὃν ὁ δράσεις; & Nostrum infra c. 81. f. καὶ τί γε μητρὸς ἐρημίνης αὐτοῦ, τί ταῦτα λαμβάνει; Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἑνὸς ἢ, δ' legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγου πρὸς πολλὰς μοιχείας ἀσκεῖ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μᾶλλον πονηρούς.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim difflueret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimileſ dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, & ὑς· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσει ὁ κάπηλος. Ὑπερρεῖ γὰρ καὶ ἡ παροιμία τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ σωτεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείνει ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρή, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ἐκ

[d] Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. [e] Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. [f] Κωνείῳ] Κωνείῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. [g] Ἀποκτείνει ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἀλλὰ * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. duS. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de Merced. Conduct. J. F. R.

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. Clerici.

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥεῖ erat in Edito, ἐπιῤῥεῖν inde fecerat M. duS. Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe Soultium ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

& Demoſth. 148. 1. οὐ τῶν ἀνῶν ὀβολοῦ ἡμίσεων ἄν. M. duS.

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἴφυτλα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ ἐ αὐτὸς ἴφυτλα ὡ μικρὸν κἄνας καινόν; vel ita : ὡς κ. κ. ἔ. ὡ μ. ἐγὼ καινόν. Illud enim ὄφθη huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἴσως vel ἐγὼ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum οὐ τῷ συμφιτῷ ὥσπερ παλαιστὴς ὡ μικρὸν καινὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλῳ μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule parœmiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. *Ald.* B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum aguoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἰλιὰς, ἰλιάδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγ/ρ. c. 7. M. duS.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. duS. At cum ibi legatur ἀπόξων ἂν τ κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀπόξων & ἀποξύσας utrovis modo dici. J. F. R.

οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τὰλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολέσαι τὸ ὅλως γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἐγὼ ταῦτα ὡς βέλει, Λυκῖνε. τί ἂν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γάρ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ σωφελαύνεις ἐς γένος, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προέκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ περαίνε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βιαίως ὧν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. P. & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic J. Fl. H. P. &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. M. du S.
24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. M. du S.
25. Ὁ μὲ βίος βραχύς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G.C.
40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν οὖ εἰδέναι. Th. M.
Καὶ μὴν οὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βιαίως ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν οὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποθε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten / dat ik nait anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ἔως' ἂν μὲ ἕτερός σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφέληται τὸ βίας, ὃ δὴ ἀγόμβον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripias*, vindicet. J. J.
Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποθε ἄλλο εἴποιμι] Opsopoeus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me numquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris alios judicant.

τῶδε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι χτ' τ ποιητὴν αἰτιᾶσθαι c αὐτὸν, ἐς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τ βίας, ἤδη ἀγόμενον. εἰδὼ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. EPM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γ' εἴ τι ἄρρητον καλαλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτοῦ, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ μεγίστου d ἐνδεῖν. EPM. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κρίσεως τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς ψυχῆς εὐφυοῦς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀγχινοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. Σπουδατέον ἔν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μελλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τινὸς λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, μήτε δόξαν ὅτι σοφίας αἰδούμενον, ἀλλὰ καθ' τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ e ποιοῦντα. οἱ γὰρ νυκτὶ καὶ

c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὔτως *Marcil.* M. in litura ν. Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J. G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. ν. *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἐς' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F. G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὔτως corrigit *Th M.* Et marg. *B 2.* *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F. G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριλικῷ. *F. G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F. G.*

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μελλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H. V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μελλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopaeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J. G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F. G.*

ἢ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὰς λέγουσας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, ἢ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ἐκ γὰρ τούτων ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς [b] ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἐπιδεῖν, ἢ ἐπιδόντα κρῖναι, ἢ κρίναντα αἱρεθῆναι, ἢ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοι μὴ τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, ἢ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πάμπολλούς γε ὑπολαβόντες ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀναστρώσαντες, ἢ λίθος τις ὑποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ κἠμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται ἀτεχνῶς [f] γάρ με ὑπεβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι [g] σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γοῦν κἂν ἐφ' ἅπασιν ἔλθωμεν πειρώμενοι, ἢ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτοῦ ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum demum licere post firmam electionem, philosophari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, *invenisse* autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non assequor, quid illa sibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλωμένῳ *J.* b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν discretim sola Ald. male. d Γάρ] Sic L. P. M. & marg. *Alw.* Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμον P. Vulgatam servant ceteri, & Edd. f Γάρ μοι] Μοι γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διαδῦναι *J.* male. Διαδῦναι legendum adscripserat *Junianae Solanus*, frustra, ut postea ipse vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς· ἐκ γὰρ τούτων, ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδόντα, κρίναι. καὶ κρίναντα, αἱρεθῆναι. καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, & accurate singula perspiciat; perspectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philosophetur.* Saepe supra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι. *Etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. Φήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, οὐ κατὰ μηδὲ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' εἰ ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cognituras sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire.* supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμενος. c. 42.

ὃν

illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud possit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi caussa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἰόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ὑπερκλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσα ἐστὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ οὐ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀρθούς, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ὄντι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσταί τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει.

h Ὁ δὲ τίνι] Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd. *i* Ἢ γάρ] Ἦ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J. Fl. H. P.*

δείσει ἐπὶ πάντας ὁ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδών. c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. *J. F.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jensii* secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων fine ἐλθών. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δῶ[Restituo ἐπιδῶ. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔστι μοι δικαῖμον] Παιδίκον illud μου. *F. G.*

78. Οἱ ἀλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æsop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πάμπαν δυσδύνατοι] Hoc *Opsopoeus* verterat: *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ δ' οὖν πάνυ νῦν, *Opsopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium est, peritia nasandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristoph.* Plut. 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip* adstruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ τίνι] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἰδιώ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τ̃ φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πιστέον ἐστίν. ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς ὅτι οὐδ' ἂν ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τ̃ λόγον αὐθις αὐτόν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐφ' ἂν ἄδηλον, ᾖ, εἰ ἔν τι τούτων ἐστὶν, ὧν ὅτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῂς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτιν τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας ζ φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τ̃ φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τ̃ ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τ̃ ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενον ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσον ἑκάστῃ ἱκανὸς ἔστιν, ὑπερεξεπίπλες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα εἰς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J. Fl. H.* & M. Adest in *P.* & *B2.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἴσα δ' εὑρήσ. τίς δ' ἂν εὑρήσει, βδελυκώτατε, ἄνθρωπος ὢν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει τ̃ ἀνθρώπου φύσεως παντὰ σὺ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κατορθοῦν; δ ἀδιάπτωτον. M.

• Ὧν] Lege ὦν. num autem illud ὢν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτιν τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lect. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιότης exponatur per ἀμουσία. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut τραπεζίτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ φιλοσοφεῖν ΑΥΚ.] Expunge ΑΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτε δὲ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε δὲ μὴ. ΑΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΑΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopoeus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ὡς ὀκτὼ δυάδων συντιθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens? examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant; eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνεσθαι τἀληθὲς ἑκάστῳ βίῳ. τελευτῶν δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνεπιδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρηθὲν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὑρηθὲν πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ἢ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίνειν τοὺς εἰδότας, ἢ διαγιγνώσκειν, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, εἰ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργώδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸ ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ ἢ μὴ ὅτι πάντας, ἀλλ' ὅτι τοὺς πλεί-

c Γίγνεσθαι] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. e ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. g ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὧι φῆς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου & χρόνου φθέγγεσθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J. M.G.*

45. Τελευτῶν] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. Al. H. P. S.* quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J. F. R.*

48. Εἴτε & μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae; Εἴτε & μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th. M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J. F. R.*

Ibid. Τί εὑρηται] Τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τι εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th. M.*

Τί εὑρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevisset, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisisset, nova confusio orta foret. *J. F. R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστης αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνονα προσήκασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κρίσιν τὴν τοιούτων δύναμιν προσάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τούτῳ ὄφειν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις καὶ βεβαία ἐλπὶς ὅτι καὶ τὰληθοῦς τε καὶ εὑρέσεως αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψεύδη, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κἂν τῶν ἀργυρογνώμονας ἀφιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παραχαραττόμενα· καὶ εἴ πού τις τοιαύτην τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην προσάμενος, [c] ἥκεις ὅτι τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μή, εἰ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε ὁ ῥυπὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστου, ἢ [e] θαλλῷ προσθιχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῇ ὀπτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ὑφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ τοῦ ποταμίου πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μετρίως αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνονα προσήκασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κρίσιν τὴν τοιούτων δύναμιν προσάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τούτῳ ὄφειν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις καὶ βεβαία ἐλπὶς ὅτι καὶ τὰληθοῦς τε καὶ εὑρέσεως αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψεύδη, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κἂν τῶν ἀργυρογνώμονας ἀφιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παραχαραττόμενα· καὶ εἴ πού τις τοιαύτην τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην προσάμενος, [c] ἥκεις ὅτι τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μή, εἰ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε ὁ ῥυπὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστου, ἢ [e] θαλλῷ προσθιχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῇ ὀπτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ὑφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ τοῦ ποταμίου πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μετρίως

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magiſtrum eligere, inſtituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus ſit tempore, quod praetermiſi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime neceſſarium in talibus, obſcuris inquam & ambiguis, unum hoc eſſe arbitrer. Ac ſola tibi haec fidelis & firma ſpes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam ſi judicare poſſis & ſeparare a veris falſa, ſi facultas tibi ſit, qualis argentariorum, dignoſcendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata ſunt. Et, ſi quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: ſin vero minus, nihil, mihi crede, obſtabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonſtratum ſequaris uti pecora. Potius vero fuſae per menſam aquae ſimilis eris, qui, quamcumque te in partem ſummo quis digito trahat, ſequare: aut, per Jovem, cuatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis ſpiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam ſervant Edd. priſcae. b Καὶ] Deeſt in W. Adeſt in J. Fl. H. P. &c. c Ἥκις] Ἄγις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλλῷ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῇ ὀπτραπεζίῳ ὕδατι] Τῇ ἐπὶ τῆ τραπέζης ἐχχεομένῳ, ἢ ἀπὸ τῆν ἰσοῤῥοπίαν ἔχ τὸ ἀπαῤῥύηκτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χάσας μέσον, καὶ τῆ ὑπιφανείας ἐπιπεπτωκὸς * τῷ δακτύλῳ ἐχόμενον, αὐτὸ φιλῶ ἕπεσθαι, ῥοπὴν φόβου † ὑπάρχον ἔχ ἀτρεμοῦς μὴ ‡ πνεύσης. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. Voſſ. erat, ἃ jubet legere Salmas. fruſtra, ut attente perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Ὑπάρχον] Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in Clor. Ed. erat. J. F. R.

‡ Πνεύσης] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πνεύσῃ. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abeſſe conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omiſiſſem, quia jam nimis frequenter eſt repetitum; nam qui paullo ſupra, a verbis καὶ ἀφιγνῶσκειν incipiens numerare velit usque ad καὶ τύχῃ, inveniet vicies poſitum καὶ, intra viginti verſus. De quo ſupra jam queſtus ſum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare poſſunt per &, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε ſolis fere contenti ſunt, etſi ἠδὲ, οὐδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἥκεις] Retinui vulgatam, etſi ἄγεις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω in ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehenderitur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſtultior nunc ſumus, & ridiculi.

κρά τις εὖρα ἀφαφυσήσασα, ἀφυσαλεύσῃ σαυτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀφορίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, ταύτην δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ, καὶ ταληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βίωσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλὰ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέου ὡς ἔοικεν ἡμῖν γάνης τις τοιοῦτος, ἀφαιρετικός τε, καὶ ἀφαιρετικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ἀπολλῆς ἀφαιρεσῆς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, ἐξθρόν τι σύνομόν τινα ταύτῃ ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξθρηκὼς εἶδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κυ τοὺς [h] παροιμιαζομένους, πολλῷ

[g] οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδά Ald. H. Fr. J. [h] Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοιλα ἐκέτι ἐδέξατο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλῶν συμπεφθηγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιλα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐτυχεῖν παρόντα ὑδρευομένην. *J. F. B.*

81. Τῆς ῥοῦς ἕλκειν] *Erasm.* in proverbio: *naribus trahere.* *J. Br.*

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. ταῦτα ἀμφορέα μὲ οὖσα προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ὑπεσταχυῖα ἐκρίσατο. καθάπερ οἱ τὰ πεπωκότα τῶν θερμοτέρων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. *M. du S.*

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. *J. F. B.*

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ ὀμχρωμένῳ ὕδατι, ἀφ' ὧν ἐσφέρετο ἡ τὸ ἀπαρχόμενον τῆς τραπέζης ἐπὶ χάρας μόνον, καὶ τὴν ἐπιφανείας ἐπιστρεφὲς τοῦ δακτύλου ἐχιτηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτὴς φύσεως ἐκ ἄρχον, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* *J. Br.*

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. *J. F. B.*

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδεῖξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν καὶ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑπιγνώμων ἢ οἶδε διαγιγνώσκειν καὶ ὀρθῶς κρινεῖν ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ὑπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὰ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀπολείνει; καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, φῆναί ποτε καλαληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συμπάσχουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦσι, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, quî judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi caussa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *Bz. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorst.* αὐτῷ. c Τοῖς] Τοῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐμὲ μὴ νῦν αὐτοὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεθα ἀμφιβολίαις. *V.*

17. Γάρ τι λυπρ.] An γάρ τοι? *F. G.*
Γὰρ λυπρ.] Inter hasce duas voces inserebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*
24. Ὑπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*
34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*
35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim τοῖς. *M. du S.*
37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. *M. du S.* At Opsopoei versio exprimebat illud *tamen.* *J. F. R.*
43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷά μοι εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸ θησαυροῦ λαφύσσειν. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui simillem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσατο scribitur pro εἰργάσαντο. *J. J.*
Εἰργάσω] Cl. *Jensii* emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἀνθρακάς μοι τὸ θησαυροῦ] *Erasmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem redimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascеris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate vlsorum excutiens.

χίλλῳ θέοντες, ὅτι τ αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναλήλυθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀπέφηνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι ὁ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ σκιᾶς μάχονται οἱ φιλόσοφοι. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφης; ὅτῳ ἀδύναιτο καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοίόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσ ἄν εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον ἡ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τ ἀνθρωπίνην φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ὑπὸ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος· ὑφ' ἡδονῆς ὢν ὥρας; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἄνθρακας . . .] Infra rursus Ζεὺξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utrique sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰσ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀνεκθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ ἡ οἱ ἐ [a] κεῖνη μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττουσιν, ἣν μέλαξυ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, ἢ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος ἐοῦσα, ἢ πρὸς οὐδὲν ἀπιλέγουσα, κἂν πλοῦτος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτος ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸ ἐνοίκιον, ὃν πολλῷ δεδιμίσθωται, ὕστις ἀγαναχτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος καὶ παροχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τοῦ ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινας ἐννοίας σοφὰς ἐννοοῦντα, καὶ τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ἐπείσθην ἅμα παντὸς βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μοὶ ἔοικας, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα. ἀναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε προσήκει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπράττου, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων ἀφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὀνειρῶσι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

[a] Κεῖνη μακαρίαν] Κεῖνη ἐ μακαρίαν male W. Sed recte abest ἡ ab Edd. J. Fl. H. P. &c.

68. Τὴν κεῖνη μακαρίαν] Κεῖνη σκευαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἰγχινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ἀνορύττουσι ἐμπνεοῦσα. * τὰ εἰς τροφὴν ἐ σύντροφον ὄντα ὁ ποιητὴς διίξειν λέγει. δὸ ἐ μακαρία ἢ ὅσον ἐπὶ τοῖ ὕπνου τὸν ἀπόλυσιν ποιοῦμενον, κεῖνη δὲ ὅτι † μηδὲν ἰγὼς ἔχει ἐ βλάπτον, ἀλλὰ μᾶ τῷ ὕπνῳ ‡ καὶ τὸν § σύμπαντα ἀφίστησι. τοιοῦτο ἐ τὸ τῆ Θεολύτου ἔργον ἐστὶ, πᾶσι μακαρίαν τοῖς ἄλλοις ἀνορύσσειν, ἐκ ποιεῖ αὐτὸ † τὸ ὕπνου ἀπαγορεύοντος. V.

* Τὰ] Deest in V. inserui ex M. M. du F.
† Μηδὲν ἰγὼς] Male ἄλως M. Non agnoscit Bourd. M. du F.
‡ Καὶ] Kaval ejus in Edito, sed emendavit M. du F.
§ Σύμπαντα] Sic etiam est in C. M. du F.

68. Κεῖνη μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἰγχινομένη, τοιαῦτα τοῖς ἀνορύττουσιν ἐμπνεῦσα τὰ εἰς τροφὴν ἐ σύντροφον, καὶ, δυ μηδὲν ἐνὼς ἔχει ἐ βλάπτον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nyssenus, qui (ut alibi dixi) notus est in Luciano. J. B. Do. Pa

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάττουσιν, ἔστε γενόμενα πάσχοις, ἔστε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλεῖται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοπαιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐραθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῇ αὐτῇ σοι εἰδώλῳ ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν Φαίνῃ, τὸ λεγόμενα ἑπόμενον τοῖς γυναιξὶν, ἐπειδὴ ὑπεστήθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἵλκυεν ὑμᾶς ὁ ῥινὸς, ἐπειπὼν ἅπαξ τὸ πρώτιον λαβὼν ἐνδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅθι τὴν ἀγαπωμένην· δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ὀπισθοφερόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προαφιγμένων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὴν [d] αὐτῆς ἡγεμόνα, δέον ὅτε τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν [e] ὑποδοχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτέον.

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἷμαι L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. [c] Ἐξήταζεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξήτασεν male S. [d] Αὐτῶν] Sic J. H. P. P. & M. Deeſt in Fl. [e] Εἰσὶν] Λέγων marg. Al W. [f] Εἰσιτέον] Ita Fl. J. P. S. &c.

17. Λαβὼν] Ἀφεμένων, μέμψιν, ἁπαφὴν V.

80. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἡρωίνου] *Ut ab eo qui hoc pronunciatur.* J. Bt.

91. Παραπέμψαι] Conf. infra Δικ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἐταιρ. Διάλ. c. 1. M. du S.

92. Τὰ κοινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Bt.

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernum veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimaeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. G.C.

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὸν ἡρωίνην ἰκανὸν, &c. nempe ἀφροδίτην. Th. M.

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 890. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe ἢ. M. du S.

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: ſi ἀληθὴς emenda ſi ἀληθὴς ἦν. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. J. F. R.

30. Πο-

Ὁ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον θεωρήσῃ αὐτῷ. λέγουσι γάς τινα τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλον, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ὑποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἠθμῷ ἀφῆκε τριῶν σωμάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι; αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγουσι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, καὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔστως ἔχει. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ὑπορρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ ὑπόλειπε φήσει, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πόλε τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντες] Ista verba οὐκ ἐνοῦντες εἰ καὶ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit.* ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς ἃ προαιρίσεως ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*; sed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae.* statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδῶν τὴν ἀρχὴν ὁρμώμενοι, *cumque in falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulos pro demonstratione vera dicere, ex falso principio pergrediens.* hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ καὶ γένοιτο] Forsan εἴπερ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonam, falsum tamen sit.* In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκόλ. τι αὐτῶν] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅμοιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἐπείλε ἀνθρώπων προσφόρων ξυγγενείας τινί, καὶ μὴ ὄντων, καλλιπόντες, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat.* Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Ἀν-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis; & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

οὐπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατ' ἕκαστην εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ τῳ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὅτι σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι γε τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλοκότά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, ὑδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτι σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ὅρκοις, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ τῳ] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. c Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶν *P. S. A.* d Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. e Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι θάρρος ἐν ἀμυθίαις, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, φάρμακον δὲ πολλὰ μυθολογίαν ἡ εὐηθεία τῶν πράγματος. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contigua conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoracorum Symbolicam figuram in Πτωχ. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἱστ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τὴν ἐξαπάτησάντων ἑαυτῶν· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὑφέπουσι γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναχρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δέοι σε τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες ὑπέμειναν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθῆ εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους παροτρύνειν τὰ ὅμοια· [c] παραμυθίαν εἰ δ' οὖν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε κἀλα-

verum viderint, ſuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque *honorem* eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias fatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

ca,

a Ἰδεῖν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. b Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & *Coll.* c Παραμυθίαν] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Al.* παραμύθιον habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jenſ.* in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Souſii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuiſſe ὠφελεῖ μοῖραν. quod vitium *H.* quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Souſius* ſive, ſi mavis, *Solanus*. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſediſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina *ſuperſunt*. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. a G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Monfaucon* in *Biblioth. Coisl.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἀπὸ τῶν Λεξικικῶν, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου τοῦ ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν πολέμων οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐξαγγόρους τριάκοντα τυράννους ἔγραψαν παρ' αὐτοῖς, οἵ τινες τὴν πολιτείαν μὲν ταύτα κακῶς διέχρησαν τοῖς λοιποῖς. κατελύθησαν δὲ οἱ τυράννοι, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τ' τοιοῦτον, ὑ χρησὸν, ὑ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὃ γὼ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ ζ ὀνόμαι· οἱ δ' ἄλλοι, [d] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [e] εἰδότες, ἀποκρύπτουσι ὑπὸ δειλίας, ὑ αἰσχύνης, ὑ ζ προλιμᾶς βέλεσι.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲ ἃ ἐφθεγξάμεθα, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὅσων τ' πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τ Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ὁντινανοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, [g] ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ εἰς τὰ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἔξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] ἢ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. e Ἢ ἴδὸν] Οἱ ἴδὸν W. Nihil a vulgat. abeunt J. Fl. H. P. f Εἰδότες] Ex P. L. & Angl. Ἰδιῶται Edd. g Ἡνίκα] Sic Edd. J. Fl. H. P. Ἡλίκα Gr. h Πάντα] Πάντας W. male. i Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. k Καὶ] Ἐς W. k Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant J. Fl. P.

2. * Ὥσπερ τ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐπὶ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τ' Ἀθηναίων ἐκεχειρίαν λ' τριάκοντα ἔτεσιν ἐποιήσαντο παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τ πολιτῶν, μὴ τούτων καπῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τ τριάκοντα, ὑ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίτηλα εἶναι. V.

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi aepetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. J.C. Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. M. du S.

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad Ariſtoph. Plut. v. 1147. J.F.R.

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμυησία. F.G.

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. M. du S.

7. Τὰς μὲν ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ εἰς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορεῦ λιβεχώρου γυάμφρου. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. J.G.G.

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄλλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ὡς εὐδ— quod minus elegans foret. M. du S.

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* J.Br.

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. M. du S.

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. εἰς Στοϊκὸν τὸ ἄκρον. J.B.

τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μητ' ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ εὐνόως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸ κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο μὴ, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι μὴ ψευδῆ ἐκών. εἰς τί γοῦν σκοπῶν φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι, καὶ ὁ παρὰ θύραις ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ἐ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque *qui* illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a 'Υφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. 'Εφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τῆ οὐδῦ ἐστι] Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστιν Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. 'Υφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ι, vel υ. *M. du S.*

'Υφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia*, *qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Καὶ πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit καὶ κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τῆ οὐδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οὐδῶ ἐστιν, enclitice. Aliae ἐστὶν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τῆ οὐδοῦ] Τῆς οὐδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* eum dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τῆ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν εὐδοξίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείψω ἤδη, &c. Adde *Abd. mort.* c. 5. *Oin.* c. 18. & *Dipsad.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. ἢ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου; ἢ ὁ ὀλίγῳ, ἐπίσης ἐστὶν ἐκτὸς τοῦ Κανώβου. Quod & *Suidas* affert in v. Κανών. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens

τῶν ἀνιάσεσθαι, ἐρῶν ἐγγύθεν οἷον ἐς ἔρηλαι. ἔπειτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καλατρύχων σεαυτόν· καὶ τῷ δεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθλικότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τὰλάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦν ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι πολλῷ διώκοντες ἐκατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ἅπαν συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ, τί ποτ' ἂν εἴη τἀγαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῆς πόνων τοσούτων. ἔπειτα ἐφ' ὅσον ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [c] τῇ σορῷ ἔχων· εἰ

[c] Πλησίον] Πλέον P. sola male. [d] Ἢ] Εἰ B2. Nil mutat J. H. Fl. P. ἢ M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸ ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔσῃ] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἴσῃ. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. B2. εἰ, nihilo melius M. ἢ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἐπ' ἂν καταλάβοις, κἀ διώξεις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. ἐὰν φυγόντα διώκων καταλάβῃ. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν διώξαντα τοὺς πεισομένους. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ κατάλαβε] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλαβὲ legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχε satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σαυτὸν, ὡς ἐς Ἅιδου ἐλθὼν, ἄμεινον ἀλγαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶναι· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκυβάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ ἀλγαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam; generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, εὖδ' ἐκεῖνό πω καλανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ὦ ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον τὸ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον ἐν βίῳ ὄντι τούτοις ἀλγαλίσκεσθε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἷδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῷ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J.F.R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum *Dan.* c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆς] Conf. infra Συγγρ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφιλα] Angl. & Mss. ἄφυλα. *J.B.*

Ἄφιλα] Lege ἄφυλα. *F.G.*

Ἄφυτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφυτα. *M. du S.*

83. Ὀλισθῶ] Ὀλισθὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλισθὸν δὲ τροχόωσαν ἑλὼν' ἐλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & Ovidium Met. 15, 725. Itaque non male ἑλκὼν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J.M.G.*

84. Ἐγχίμας] Vid. supra Ἀπολ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχίμας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχίμας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχίμας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιδόντα, ubi πρὸς & λαὸν *ad* & *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Deae* c. 3. f. λαλοῦντας ἐκ τῶν πατρῴων ἐθῶν. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενος τὸ σῶμα, ἢ γὰρ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας τῆς ὀλκῆς; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ἄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρω σιδηρῷ πιτύλοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγμα οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἐκβάλῃς φασὶ, τοὺς ὤμους πιτύλων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

80. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτι μὲν ὀργίλῳ, ὅτι

c Ἄφυλα] Ἄφυλα Edd. omnes male. Ἄφυλα recte M. mſ. B. & *Angl.* d Πτίττοι — πτίττων] Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων. Edd. omnes. Πτίττοι & πτίττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαρ] Ἡ γοῦν τὸ θέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τῆς ὀλκῆς] Ἀμελήσαντος τῆς ὀλκῆς, ἢ γοῦν τῆς σάρκος, λέγεται γὰρ ὀλκὴς καὶ τὸ σῶμα τῆς ἔχεως, καὶ τῆς ἵππου λέγεται * ὀλκὴς, καὶ λαὸς τούτου ἴσχνος, ἢ γοῦν ἡ † ποιὰς σαρκὶ. ἄστιν ποῦς ἐ τὸ μέρος τῆς σάρκος ἐ τὸ λεπτὸ τούτου ἴσχνος. *V.*

* Ὀλκὴς] Ἀλκὴς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*

† Κακῆς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

‡ Πλείαν] Sequebatur ἐκπεπωμένον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat. *M. du S.*

§ Τῆ] Inſerui articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

85. Πρῦργου] Πρύργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλείονι Ἰσως κρύπτῃ φησίν. ἴσα πρυύργου τὸ γίνηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τῶν ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τοῦ πτίσσων, ᾗ ὁ περὶ τὰ ἄχνας λέγεται εἶναι πτισσάνη τὸ ἔνδυμα τῶν τῆς ἄχνης. *V.*

‡ Πλείαν] Sequebatur ἐκπεπωμένον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat. *M. du S.*

§ Τῆ] Inſerui articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὁ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ὅτι ἐπὶ τοῦ ἄρτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*

** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄρτου (leg. ἄρτου) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν λοιπρόψων ἢ πόλεμον. Ubi εἰς & λοιπὸ quoque sunt oppositа; sed pro λοιπρόψων etiam ἐπιτρίψων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐπφέρειν εἰς δῆμον, *offerre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτίττων, & supra πτίττοι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἀν ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλίττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, οὕτω μὲ ὀργίλῳ, οὕτω δὲ μικρολόγῳ, οὕτω δὲ φιλόπλουτῳ ἂν, καὶ φιλήδονῳ καὶ ἀλ'. εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε.] ΔΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις δηγήσομαι. primo male μικρολόγῳ vertitur *ita minutus*; cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse; cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλόδοξος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione locum

ὕτω δὲ μικρολόγος, ὅτω δὲ φιλόνικος ὢν, ἢ φιλήδονος, τὴ Δί', εἰ ἢ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ὅτι σοφίας πλησιάζουσιν; ἀπαιτοῦντος γὰρ αὐτὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸ μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ἐνδέκατον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον ἔχοι ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελεῖφθαι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ὅτε γὰρ συνθέσθαι, ἢ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τῶν νεανίσκων, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] ἢ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. b Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. c Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. d Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα J. & L. e Καὶ] Omiſſum in J. habent Fl. H. P. B2. & M. In Juntina ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνθ. f Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non feſelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum reciperè non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur eum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί σιγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *via' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἔτι γὰρ νέος] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis die inditum ſit, quia eodem die Jus

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum perſolvimus. Atqui quae vendidiſti nobis, eadem adhuc habes & ipſe, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγις· ἰδιώτῃ λέγων, εἰ ῥήματα τοιαῦτα σοὶ πριάμην, μηδέπω ἐξετίκαμεν ἀφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμεις, συνέφησά σοι τὸν νεανίσκον, ὃς οὐδὲν ἀμείνων γενόμενος ἀφ' σοῦ, ὡς τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντῳ ἀνησάμην τὸ πλημμέλημα τοῦτο παρὰ ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρόῃν ἐράπισεν, ὅτι αὐτῆς ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐπικαμίζοντος κάδον, ὡς ἔοικε συμβολὰς, οἶμαι, καλαθεῖναι· τὰ μὲν ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

10 πριάμην

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet σιναρπάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγον ſola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδιον vitioſe omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AIW.* ſic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμελημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μέτρον οἰνικὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. κεραμίων ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σολίων. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. I. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex additio ἀγροικῷ adparet, & ex aliis quos adduxit *Fenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cetera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγον] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγεν. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο]. *Quod eum manu prehendiſſet* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδῳ ſcribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐπικομιζοντος τὸν κάδῳ. Quid eſt κάδῳ, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικὴν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddideris.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου, κἂν μηδὲν μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ἂν φαῦλοι ὦσιν ἧττον ἀπολοῦνται. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *J.* abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἴσχει *B2.* & P. ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἴσχῃ, ſed ἴσχοι habet, adparet eum ἴσχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἴσχῃ ſecurus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλάμην ἂν αὐ-
τὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον,
ἢ σὲ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν
πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ὅτι τὸ δεῖπνον
διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον,
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρί-
νηται ὁ πατὴρ εἰ οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν
ἐστιν ἡμέρας εἶναι, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ
κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ'
ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶ-
μεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ὑπηβυσάμε-
νοι τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τι-
νὰς, καὶ ἀγέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντα-
σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιόν.
ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ
ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι
καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ ἤ γε μήτηρ ἐρομένη
αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς,
ἀλλ' ἦν ἄρα τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκρι-
βῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μό-
νον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράπο-
δα καὶ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα δὲ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Aequi volui ego in-
hiſce potius illum a te juvari, quam illa
ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus ha-
bentes in coena diſputat, ut crocodilus
puerum rapuerit, illumque ſe redditurum
promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid?
aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe no-
ctem. Interdum & cornua nobis bonus vir,
ſermone neſcio quomodo perplexo, produ-
cit. At nos ridemus iſta, & maxime quo-
ties obturatis auribus meditatur, *habitus*
quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*,
& *viſa*, & nomina id genus plura perſe-
quens. Audimus autem illum dicere, non
in caelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut
oligna, & lapides, & animalia, ad res usque
contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum in-
terrogaret, quorſum iſta nugaretur? deri-
dens illam, verum, inquit, ſi perdidicero
accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſo-
lum me divitem, ſolum regem eſſe, reli-
quos vero mancipia & purgamenta ad me
putare.

82. Haec ille cum dixiſſet, quod re-
ſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J.* P. &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. *b* Ἀποκρίνηται] Ita bene *B2.* Fl. *H.* P. & M. Ἀποκρίνεται male *J.* *c* Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *J.* *H.* *P.* & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὅλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ Κροκόδειλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ Κροκόδειλος] Studio expreſſi *Brodaeanum* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κίρσια] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπισυνάρπασον τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod eum, hac apud ſe meditantem, turbet atque interpellet.* *J. Br.*

43. Ἆρα] Variationis notam adpoſuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, fors rurſus ἆρα quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter hanc verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὸν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagine*. . . . *Pſeudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐμοὶ. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in L. *de Saltatione* . . . Οἷον μοι ἔφη διάκονος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστίγμενος. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec *Obſequens* melius reddiderat: *philoſophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Geſnerus* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus mott.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id: ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβύτικήν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὅτῳ, οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ ἡγῇ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδοθῆναι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητός ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ οὗ ὀνόμαζος· ἃ δὴ παραλαμβάνει παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ μὴ [d] ἂν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον γε οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκε μοι εἰς αὔριον παραλαβών, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλλίν-

d Ὧν] Ὅν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ πολάζοντι τοὺς παραδόξους. *V.*

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς eum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ ἢ δὲ ἀμφίπυρα πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀπειχθῶς πρὸς τὸ Πυθικὸν ἀμφιτρύωνος. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδὼς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὸν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὸν ἐπὶ τοῖς καλαμιτώσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδὲν τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me gravitur ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐκοινώσαμεν. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀκτίου] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀκτίνιον & ἀκτιακόν, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. ἴσιον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lect. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποπλῆσαι] Conf. infra Ἄπαντ. c. 9. & 19. Item Τύξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ κατηλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ὁ δεῖνα φησὶν ἐν τῷ δ' αὐτοῦ λόγου Χρύσιππον ἐφεστάναι. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεχείρησε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοῖμεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττωμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἶναι δοκοῦμεν; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγα δέω; ἐς τοσοῦτό με καθέλκει ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ὀπὸ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοὶ ὄντα ἦν ἄρα, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μέθυε ἐκεῖνο πάνυ σωφρονοῦν, οἶμαι, ὃν

de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Διὰ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *f. H. P. Ald.* 1. b Μου] Ms W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin καθήκων* officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τῷ κυματώδει] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον, ἐπὶ τῷ κυματώδει, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numerare et undas.* vides ἐπὶ τῷ κυματώδει plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τῷ κυματώδει ſcribit ἐπὶ τῷ κυματαγωγῷ. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῷ κυματαγωγῷ καθιζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυματαγωγὴ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματαγωγὰ, ῥαχίαι, αἰγιαλοῦ ὑπερφαγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόκρημνοι δὲ ἦσαν πέτραι ἐξ ἧς ἀφορώμενοι τὸ κλύσματι, καὶ φοβερώτατόν ποιοῦ τὸν κυματαγωγὸν, καὶ τὴν ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματαγὼ, & in Mſ. Luciani κυματαγὼ. *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. ἰσιαχὰ, ἔχουσι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐν πλάτεσι αἰγιαλοὶ μάλιστα δὲ τόποι στενοὶ ἔχοντες. ἔνθα ἐν ἰσθμῷ τούτοις, ὅπου ὤγυγαι μὲν διαμένουσι δηλαδὴ προϊόντα. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κατατάγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυται. *f. G. G.*

Ibid. Κυματώδει] Vid. Τιμ. ſub finem: μὰ μέντοι ἐς βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice; noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυμαίνουσαν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τέρδει ὠδυσσάμενον εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὰ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ὀπίσθεν ἀριθμεῖν ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπείσθητι οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε καινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολίτευσιν τοῖς πολλοῖς, ἰδίᾳ ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, γέρων εἰ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῶν στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τ

d Κυμαίνουσαν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *Ald. W.* Κυματώδη male Edd. omnes. e Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. f Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. g Ἥρησο] Edd. ἥρησο. *Bz.* ἥρησο cum puncto subscripto.

96. Κιρδῶ] Ἀλώπεκα. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπαμᾶσθαι ὀλίγον ἀπὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mſ. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματώγης cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκυλίωνα. G. M. P. & L. κυματώγην habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδη. *Polyaen.* ὥσπερ τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματώγης] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mſſ. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματώγην superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dediscere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; Σ Υ. Οὐδ' ἂν δύης γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἥρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τ ἄλλων ἀκρίτων ἱρήμην καλαγνούς. sed quid est ἥρησο? legendum omnino ἥρισω. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, lectatus esses. αἱρίσθαι τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη ἀγωγὴ est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἅπαντα πάντα & ἐλευθέρα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *Bz.*

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν σοὶ δοκεῖ ἀποτείνεσθαι ὁ λόγος ἔοικεν, ἰδεῖν ἐξαίφνης πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην ἐς αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γάρ με οὐκ εἰς μακρὰν ὥστε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, ὥστε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλευθέρα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἑλλέβορον πιεῖν πρὸ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐπόσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ἔν γε μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] παραφερόμενον ὑπὸ θαλερᾶς τινος χειμάῤῥου, καὶ τραχείας, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ καταῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

telis sectam secutus esses, reliquis indicta caussa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetuliſſes, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, supervenions

a Ἐπόσαιμι] Ποήσαιμι W. ἐποίησ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Παραφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AIW.*

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἐδεδούλωντο active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium rogare* quid sit ἤρετο? *J. F. R.*

20. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic Ælian. V. H. XI. 3. κεκολασμένην τροφὴν ἀγωνίων. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J. F. R.*

26. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S. V. *Th. M.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F. G.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ Lib. 2. ἐκούσομαι δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE. M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviscerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἰστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ἐπὶ πίσσῃ πλύνειν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἰστ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ὦ θάφερ— legebatur. In reliquis θεφρ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum θεφρόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero rationis*, quod ipse mox per συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J. F. R.*

34. Θεὸς ἂν μηχανῆς] Miror *Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in Proverb. *J. F. R.*

35. Ἐκεῖ-

niens tanquam ille in Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ὁπασας, ὅθις ἂς τὸ τ̃ τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὀπιφανείς. [c] δοκῶ δέ μοι καὶ ἀλόγως ἂν ἡ ξυρήσασθαι τ̃ κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τ̃ ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ἡ σωτήρια τήμερον [d] ἄξων, τοσαύτῃ ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τ̃ ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαθίζων ἐντύχω, εὖτως ἐκφεύξομαι, ἡ περιστήσομαι, ὥσπερ τὰς λυττώσας τ̃ κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causſa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 [c] ΗΡοδότῳ εἴθε μὲ καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν· ἐ πάνυ φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἓν ἐκ τ̃ ἀπάντων, οἷον, ἡ κάλλος τ̃ λόγων, ἡ ἁρμονίαν αὐτῷ, ἡ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, ἡ προσφυὲς, ἡ τ̃ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δοκῶ *Fl.* sola male. [d] Ἄξων] Ἄξειν *Fl.* & *M.* Ἄξειν ceterae & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰονίᾳ male *H.* & *Ba.* Ceterae rectè Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ τ̃ ᾠδομένων καὶ παραλόγων. οἱ [*] γὰ τ̃ τραγῳδῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν [†] ἢ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ ἠρημένα ἢ ἐλεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεποιηθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεπαυκότας ἢ ᾠδομένους ἀπαντᾶς, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· [‡] οὐκ ἐπ' αὐτῆς τ̃ σκηνῆς ἁρμοσμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους διὰ τινὸς μηχανῆς ἐν ἅλεπτον μὲ πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν [§] ὁ φοβούμενος ἐδίδαξε τὸ τῦ θεοῦ πρόσωπον, ἡ τῦ κατὰ [¶] τοῦτο τῦ δράματος, ἐλάγιστα δὲ θεὸς διὰ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειῶται ὁ τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξειν ὕστερον κίττων τοὺς ἑαυτοῦ ὠφελημένους λόγους. *V.*

[*] Γὰρ] Aberat in Ed. Inſerui. *M. du S.*
[†] Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidiſſe alia quaedam vox videtur. *M. du S.*
[‡] Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῦ Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*
[§] Ὁ φοβούμενος] Mire ſane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Et Καταγελᾶν. *M. du S.*
[¶] Στολὴν] Στολὴν, ἴσως. C.
* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. ſe correxiſſe monet *Solanus*. Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξηλέγχειν, pro ἐπιδείξειν, ἐπιδείξαν ὡς. Pro πεπαυκότας, ἀττυσίζων editum quidem erat, cum in ipſo Cod. V. tamen legeretur κεττῶν. Pro σωφρονίζεσθαι denique, περιεργάζεσθαι. Merito igitur hunc ſecutus ſum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. ſupr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Ἐρῶντ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Eſt λαλιὰ, ſive προσλαλιὰ, cujusmodi etiam ſupra *Inſomnium*, & infra περὶ τῦ οἴκου. Et ἱστορίας ἢ βαλανείων. Et περὶ τ̃ δηλήδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰ εὐχῆς] Confer ſupra *Mued.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compoſitionem, numeros, quod in Herodoto agnoſcit & praedicat *Dionyſius Halic.* περὶ συνθέσ. ſ. 3. p. 22. Upſomi, ſeq. ubi etiam illud alterum de Ionica ſuavitate illuſtratur, ἵνα μή τις ὑποπλάσῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τ̃ ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τ̃ ὀνομάτων ἡ πειθὼ τ̃ ἁρμονίας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia imitor ſimum, tum ipſa dialecto habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante ſ. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero perſuaſerit, Lyſiam*, Herodotum, *Thucydidem parum ſtudioſos* compoſitionis *fuiſſe* &c. *J. M. G.*

8. Πό-

μης τὸ θεῖττον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐχεῖν ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὕπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι [a]γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ὑπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περιττὸν ἦν, νὴν μὲν Ἀθηναίοις, νὴν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις κὰ τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν ἐμὲ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ἔχειν ἠξίου ἀφαιρεῖσθαι τὸ πρᾶγμα, ἐδὲ κτᾶσθαι ἀφαίρεσιν, ἕτω κατ' ὀλίγον [b]ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν ἐπεβάλλετε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόως πᾶν λαβεῖν τὸς Ἕλληνας ἅπαντας. οὕτω) ἦν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα.

tentiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque dispersе ita & minutatim conciliare & cogere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *A1W.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν δὲ τῆς Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ἦν τῆς Καρίας. *V.*

8. Πέρα τῆς . . ἐλπίδος] Conf. supra Μισθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* restituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid desideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, pag. seq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. & *J.* inventum restituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae* CCCX. *anno*; *Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐκ Σάμου ἀφὼ Λύγδαμιν τὸν Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ὁ δὲ ἐν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἐσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est: *Secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dialectus ibi erat in usu. Itaque quando χωρὶς me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc γνώρισμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

ᾧ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἱ νομίσας τὸ καιρὸν, ὃ μάλιστα ἐγλίχετο, πληθούσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἀπανλαχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸ [c] ὀπισθόδομον, ὃ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, ᾧ κηλῶν τὰς παρούσας, ἄχρι δὴ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ὁμώνυμα ᾧ αὐτὰς ὕσας.

Ἤδη δὲ ἅπανλες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. ᾧ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀήκοος ἦν ᾧ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσανλες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τὰ [d] ἐκ τῶν πανηγύρεως ἠκόνλων συνθαρόμενοι, ᾧ εἴ τῳ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυλο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῶν ἱστοριῶν,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. d Ἐκ] Gr. ἀπό. Nihil mutant Edd. ſed οἱ τὰ habent pro τὰ οἱ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνωικῇ καὶ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Haec verba ἔχων ἐξὸν ἁψασθαι τὸ πρᾶγμα, ὅδε κατὰ διαίρεσιν ὅτου κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἔχων ἐξὸν ἁψασθαι τὸ πρᾶγμα, ὅδε κατὰ διαίρεσιν ὅτου κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἐξὸν & ὅδε. Nec dubito quin pag. 573. lit ſcribendum οἱ δὲ οὐκ ἐκ τοῦ τῶν πανηγύρεως ἀκόντων συνθαρόμενοι. in editionibus, ἀκόντων non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τοῦ τῶν βαλλιόντων. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τοῦ κριτηρίου τῶν νεῶν. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Παρ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Cafaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τὰ οὐκ] In omnibus libris erat οὐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τὰ οὐκ τὰ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱερῶν] Intellige ἕνεκα τῶν ἱερ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἴ τ' ἀρ' ὀγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat, ſive ob Hecatombem.* *F. K. R.*

γιῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, ἢ ἀνακηρυχθεὶς ἔχ[a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστοι ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

riarum ſuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae ſuffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno ſane praecone, ſed in unaquaque urbe, unde ſinguli ſpectatorum eſſent.

Ὅθεν ὕστερον καταγνόντες, ὀπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτοῦ σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι καὶ βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem poſtea conſiderantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipſa illa *Elidis* regione Sophiſta, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, ſemper verba & ipſi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti ſunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, πάνυ τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophiſtas dico, & hiſtoricos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a ſe* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipſe deportatam eam tabulam oſtendiſſe, *ſucceſſu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum eſſet, delectatus arte generum ſibi Aëtionem aſſumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐν τῇ γραφῇ αὐτῷ[b] πρέπον τις, ὡς τῷ Ἑλλανοδίκῃ δι' αὐτὸ, ὦν ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, ἣν

5. Et quid in pictura ipſius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Eſt illa in Italia, & ipſe eam vi-

a Ἀφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἥρετο] Sic J. Fl. Bz. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam conſtat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus eſt, ſtatim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur acceſſiſſe inſtructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ καλοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philoſtratus* in ejus vita p. 496. ἤθελε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφορτισμένοις ἰδεῖν. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pauſan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philoſtratum* p. 493. Et *Lyſias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philoſtr.* p. 169. & *Creſſol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejuſmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jenſ.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etſi vulgo locum ſignificat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. *Jenſ.* p. 276. Sic ſupra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάσχεις τὰ ἔρωτα ἔχεις. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τίχη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς ἐν δημοσίᾳ καὶ πάλαι τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προεδρίας διδόασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούληται καθαίρειν, ὑγρὰ ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluida faciat oportet.* Ibid rurſ. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεῦξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἥρετο] Commodius legeretur ἤρετο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, neſcio. *M. du S.*

71. Χρῆμα πατρίκιον] Et haec locutio, ſive pleonasmus non infrequens. *Ariſtoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα πεμάχου. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῆς νυκτός. Alia ſimilia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belga Graeciſſ. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τὸν καλλίστην] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. *J. R.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι· 70 Θάλαμος ὅδε μὲν κάλλιστος, ἡ κλίνη νυμφική. ἡ δὲ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα † Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει † κεφαλῆς καλύπτραν, ἡ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ † Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δηλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος † χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕρως, ἡ ὅτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὀκλασπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ ἡ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ὅστις. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ † εἰκόνες, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν † λόγχην αὐτῷ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῦνται· ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὅπλον † ἀσπίδος κεκλακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*

82. * Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται· καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήματος τὰς νύμφας ἄγειν. *V.*

* Πάροχος] Ad verbum φέρουσι male relatum hoc Scholion in sedem suam restituit. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbain.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque *κάλυπτραν flammeum* reddidit. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse, ὦ. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proteſilai, versus fin. *καθικόμην* ὦ τῇ ῥάδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49: Εἰ πατάξομεν ὦ μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λέπεσθ' ἑτάροις, ἢ ὦ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν περιβάντων ὁρμαθῷ. *Vole te circumdare, coronare* (in) *catena pavum.* Noster infra *Zenx.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. *colore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀναξας τὸ τόμια ἐν ἵππων ἐστὶν. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἀφιστῶν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Thetet.* ἐν ἅπαξ ὦ ἐφ' ἑνὸς τίμιον. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῶν) ἐπ' ὀλιγίστους ἀλφίτους, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ὦ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δῆθεν καὶ αὐτὸς μου &c. *J. F. R.*

ρυσι, τὸ ὀχάνων τῆ ἀσπίδος ἐπειλημμένους· εἰς δὲ ἐς τὸ θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρείργασται σφιν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γε Ἀλέξανδρον καὶ τὰ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τοῦ ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο πάλαι· ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂπὶ τῆ ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνησθυσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἐπῆλθε γήμας καὶ αὐτός, παρεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τοῦ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina jacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur.

6. Caeterum non luſus iſta ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Caeterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, *& appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, (victorias) Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Jovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vir

a Νίκας] Deeſt in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἡνίας. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificatu meretur videri *du Cange* in Gloſſar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

92. Ὀχάνων] Ὀχανον ὁ τῆ ἀσπίδος πόρπαξ. *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Παρεργον] Qui ſuavitatem hujus loci ſentire velit, illum quae ſint παρέργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiducus* eſt pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τοῦ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem ideoneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem*: Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant θέατρα, non hiſtoriarum ſcriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

97. Περισύρασται] † Περιγράπται. καταστικτῶ. ἔξεστιν ποιεῖ. *V.*

† Περιγράπται] Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto; Λοχῶντι] Καλαυρόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γίνεται, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. *M. du S.*

vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic *sperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipsi conveniistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum *&* *flos* omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima; non illa Pisae similis, per Jovem, neque angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: sed Rhetorum, & Historicorum, & Sophistarum

5 τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον πυθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δείξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόντα τηνικαῦτα ἕκαστα ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δε ὑμῶν τὴν σύνοδον; εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἐπιβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἦν ἤδη συνειληλύθατε, [b] ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ δείξασα ἅσα [c] τὴν Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὰ ἐκεῖθι ξενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ σηπεδόνα. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἢ παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὰ Ἡρόδοτου τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δὶ] Abest a Fl. Adest in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγχρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνίδας] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis secluso. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opsop.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum αὐτὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illustrat hanc formulam *Kuster.* ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma post ἀρίστη quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἔ σηπεδόνα] Voces interpretatus sum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ*

omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac sæpe præ turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores. *J. B.*

Σκηνὰς ἔ καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ἀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλωνα ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava distinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἔ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσον οἱ μακρὸν ὁδὸν μὴ τύρου παρεμπολὴν ἀνδίκτυον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Grævius* interpungit, sic Ed. *Par.* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖοι· [a] ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τὴμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον Φαίνῃ) τῆς Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντί, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] παραβαλῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ἐ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *labore*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχῶς ἐγὼ ὑμῖν δείξας τὴν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκροατῶν πολλοὶ (κωλύει γὰ ὐδέν, οἶμαι, ἐ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν·) προσιόντες ὖν ἐδεξιοῦντό, ἐ θαυμάζοντες

INuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

a Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὐ μ. δέος. *Pell.* Sed vulg. servant *J. Fl. P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. b Παραβαλῆτε] Π . . . ῖτε *Th. M.* Παραβαλῆτε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *J. Fl. H.* Ἐφ' αὑτῷ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραβαλῆτε μοι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Ciar.* Συγκρίνητε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit: *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inserendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σύγχ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Stomachus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἑκυλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic πυγμῇ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. H. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Gron.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pyctes* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρυστίου & *Æschin.* c. 83. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραβαλῆτε] Παραβαλῶ ea fere forma percussum verbum ac παραδῶ apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παραδοὺς μοι διελέσθαι τὰς vertendum est, *observans IN ME similitudinem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam τῷ ἀνθρώπῳ idem est ac παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραβαλῆτε] Παραβαλεῖτε *Th. M.* legere, *Solomus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* in *Th-*

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *verius*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa Laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis aliis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causssam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

σιν ἐφίεσαν. Ὑπὸπολὺ γὰρ παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, ἡ ἐπῄνει, ἄχρι που ἡ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειπόμην. Τὸ δ' ἓν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος· οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ὑπονοίας παράτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο θηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψευδεῖς καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μέτριος ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἐκεῖν

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo ὠθισθῆναι, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι καὶ τὸ παραβιάζω, ὃ δὲ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ ἐθήκατο, ἐν τῷ Ἡράκλει ἢ Ἀστέων ἀπ' ἀν. δὲ ὁρᾷς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι ὠθισθήσῃ. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντας ἰδεῖν] Sic eduat, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντα. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ; nam etsi αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἐμαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πάντων ἐμαυτὸν, *Herodian.* I. 55. Ζῆνωδα ἐμαυτοῦ. Et ὡς πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδον τε καὶ ἔκτησα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἰδεῖν ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδεῖτε conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, *vos me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσασθε. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνιοῦται. Ἀποδύσασθαι activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] *Prorsus* ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες ἂν] Epanalepsi inservit illud ἄν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας ἄν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδιάτριτον λαβὼν — ἐκεῖθεν ἂν τὸ ἐνδιάτριτον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὅμως

ἐχεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σιωπήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξεῖ, ἢ δεινοίας τινὸς, ἢ χάριτι Ἀττικῇ, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τὰ ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοὐμόν· εἰ γὰρ ἂν παρέλιπες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνεις μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, ὥστε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τῇ μὲν, ὥσπερ οἶμαι προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸ ἔπαινον συλλελεῖν καὶ αὐτήν· τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπῄρμην, καὶ κινδυνεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον οἶμαι τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἦμεν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυμαστοποιεῖν τινα ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τῆς γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

esſem, ita cogitabam: Ergo illud ſolum jucundum meis ſcriptis ineſt, quod uſitata non ſunt, neque communi *quaſi* cum reliquis veſtigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compoſitis, aut ſenſu acuto, aut excogitandi ſolertia, aut venuſtate Attica, aut compoſitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *niſi hoc ita ſe haberet*, relictis illis ipſis, ſolam laudant novitatem rationis noſtrae ac peregrinitatem. At vanus ego *ſpei*, putaram, cum ad laudandum conſurgerent, forte quidem hoc ipſum etiam eos allecturum eſſe, cum verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam eſſe audientibus*; aſt non eo uſque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B2.* b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτοὺς] Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam.* Ineptiſſime. Nam quî id in laudando addituri erant, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatæ orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Græca, quæ optime percepit Opſopœus, *hoc ipſo eos potiſſimum additum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortaſſe attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. *αὐτῷ τούτῳ*, cui ſcripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἔμμ. Parum ergo refert utram ſcripturam ſequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῆ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῆ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. A. v. 351. *J.G.G.* *Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

55 οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ὃ δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ 60 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναθρέψασά γε προσέτι παιδία Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. τὸ εἰκόνα ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μεμεγμένη. τὸ δ' ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ 65 Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν περιπέμπειν· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τὸ ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε 70 εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, εἰ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, εἰ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφείων Ἀθήνησι καὶ τὸ ἐκθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, 75 τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τὴν ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἀποτέτανται εἰς τὐπίσω αἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ 80 ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρᾶν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὑπὸ [f] καμπύλος ὑπεραλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ [g] ἔμπαλιν ἐπανίστατο, καὶ ἔτι ἐδάφους ἀπιλαμ-

βά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. [e] Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. [f] Καμπύλος] Καμπύλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. [g] Ἐπανίσταται] Ἐμπαλίν. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἄνθρακες . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιεῖν] Vide idem forme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπολ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contuliisse. *J. M. G.*

βάνε) ; [a] οἷον εἰσιν ἵπποι, πυρώσθαι ἀναπηδᾶν. τοῖν γεγονοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν. τὸ δ' ἕτερον, ἐκ δ' ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ σαυρικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τὸ εἰκόνος, οἷον ὑπό τινος [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνούμενος, ὑπερκύπτει γελῶν, οὐκ [c] ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσον τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, οὐδ' ὅλην ἡμῶν ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ διατετάσθαι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τὴν χρωμάτων ἀκριβῆ κρᾶσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ὑπόθεσιν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὸ μεγέθους λόγον, καὶ τὸ τῶν [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέως παι-

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum fili-

a Οἷον εἰσιν] Οἷ—ὸν ἰσιν *J.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. b Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* c Ὅλος] Sic Edd. octo. Sola *J.* ὅλως. d Ἀνίχων] Ἀνίχων *J.* e Διδίξαιτο] Διδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. f Μερῶν] Μέρων sola *J.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων Mſ. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλκότριον τάμα. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. R.*

90. Ἐς τὸ σαυρικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopaeus *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσον] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, melliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Malcam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὸν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐκπαιόντων, οἷς ἔργον μάλιστα τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ μᾶλλον τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν κατασκευὴν αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformatio membrorum recte constituentium ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* *Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si mutilum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ea illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, quae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commissio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δες ἐπαινέτων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ θηριῶδες ἐπεδείξατο ὁ τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, ὅ ἐστι τὸ ἵππου αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ στὺς ὦμος ὅπῃ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντι, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρεινόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] τὴν δὲ, ἵππου γε τοῦ καλλίστου, οἵαι μάλιστα αἱ [i] Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄσπαλοι· τὸ δὲ ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, παγκαλον ἔξω πάντων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμονία τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτει, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

[g] Αὐτοῦ] Sic Edd. *F.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *A.W.* [h] Τὴν] Abest a Fl. Adest in *F. H. P.* [i] Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *F.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαριτικά. *V.*

* Χαριτικά] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*, hoc est, verbis Luciani ὧν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μιμῶν legitur, quamvis sine his ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. Μίμων] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. *F.* Reliquae omnes μίτρων. *M. du S.* Ego μιμῶν scribo. *F. F. R.*

6. Γραφίων παῖδες ἰταμώτατοι] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἰταμώτατοι mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἰταμώτατοι ἔστωσαν, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἐν γελῶντι καὶ χαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 79. *F. F. R.*

8. Ἐπῄνεσα] Absurde *Opsopoeus*: *laude extollebam*, cum aoristi indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *F. F. R.*

μεταβαίνουσα, ᾗ ὅτι προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει ἧ ὄψιν ὅτι θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. [a] τὸ δὲ νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίων, ὅμως ἄγριον ᾗ ὡς τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν, ᾗ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον τῆς λέαινης ἀναβλέπουσι, μᾶλλον δὲ θηλῆς ἑκατέρᾳ ἐπειλημμένοι ὡς χρῇ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.

sim, non subito transiens, & acceſſu *quo vix ſentiatur* converſa, viſum fallit, ubi ex altero in alterum ſubit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam eſt terribilis, id ipſum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum reſpiciunt, mammae interea quisque ſuae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adſiſtentes.

Ταῦτα δ' ὧν ὑπεδείκνυμεν ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ὑπὸ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι συντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε καὶ μικρὸν πρόσθεν ἐκεῖνοι τὸ ὑπνώδες τὸ ξένον, ᾗ τὴν

7. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper iſti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τῷ νηπίων] Ἐν τῷ νηπίῳ Gron. Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίων, ὅμως ἄγριον ᾗ ὡς τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quae ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pulius? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος ᾗ φοβερώτερος? Profecto meras abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Graeca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίων? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίων, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ δὲ τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον ᾗ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe *Opſopaeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῇ . . . προσιστάμενοι] Etſi praepoſitio ἐν hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo *Diat.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὄχλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . ᾗ ἀράμβοι] Unum adloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὸν εἰκόνα, ᾗ ἀράμβοι ὀπισομίζετε. hoccine ἀναύξαλον: *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus *Opſopoeus* utrumque ſingulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμβοι excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam juſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt ὑμεῖς ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Pariſ. poſt εἰκόνα erat, ſervavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero ſi quis praetulerit, ut novum a ᾗ ἀράμβοι mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adſtruere. Alia enim enallage eſt haec *Ariſtophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθαδεῖσθαι, ὑπ' ὀρθρου. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (ſcil. lecti) Ceterum hic quoque obſervemus, non ſemper in tabulis pinxiſſe veteres, ſed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuiſſe tempore *Plinii*, vid. ap. ipſum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis ſe multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus uſos, ait Eruditiſſ. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμιον τ γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην οὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὰς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεται τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δή ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, ἐνείβαλε ἤδη τ εἰκόνα, καὶ ἐξάμβωνι ἀποκομίζετε οἴκαδε, ὅτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, [d] τ δ', ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τ τέχνην, εἰ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρθυδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινοτομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento,

Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ οὗτος ὅμοιόν

[c] Ἠγνοημένην] Sic habere *J. H.* Fl. B2. notat *M du S.* Sed & habent ita aliae. [d] Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. [e] Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk; methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni cevis penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror Fr. *Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

tabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὅτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, εἰ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus; nullam habent rationem.* Mirum τὸ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de caussa venisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην εἰ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *nam recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse pu-

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὁμοιόν τι παθεῖν λέγεις ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, οἷόν ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὁπλας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ ὅτι μετώπῳ μὲν πρόσωπίζουσας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὸ στρατείας ἐκείνης προσχυδαϊσθείσης, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ λύσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεὶς ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, simile quiddam usu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

[a] Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H.* B2. Fl. P. Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. [b] Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπισήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H.* P. &c. [c] Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H.* B2. Fl. P. &c. [d] Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AIW.* Δὶ ὀλίγου Edd. [e] Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελτικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕτερα δυόδεκα, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] Opſopoeus verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ὅτι ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. *Opſopoeus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο τὰ ὑ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθὺν φαλάγγα,

Hos jussit Theodoras tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ τοῦτο ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλαχρύψαντας, ὡς μὴ καταδηλοι εἶεν ὑφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπάφωσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἀπαντᾶν ἐφ' [g] ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀνιέναι ἐπὶ τοὺς ἁρματηλάτας, καὶ συνωρίσι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτοὺς, ὅτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὀξυλίθους ὀπισθομότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς εἰς ἁρπαγὴν ὑφαιρημένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

[f] Κατακρύψαντας] Κατακρύψαντα P. [g] Ἑκάτερα] Ἑκατέρους P. [h] Τετριγότων] Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. J. Fl. H. P. &c. [i] Πρὶν ἤ] Sic habere J. Fl. H. & B2. notat M. du S.

97. ‡ Τετριγότων] Ποῖον ἦχον λεπτελούντων. V.

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

gas, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. J. F. R.

64. Ἐπισῶσασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπηδῆσαι. J. B.

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. M. du S.

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vorstius*, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγων. M. du S.

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opsopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. J. G.

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. A. V.

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτήτων. J. B.

Τετριγότων] *Polyaenus* κραξάντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ioi perperam legitur τετριγὼς pro τετριγός. M. du S.

2. Πρὶν ἤ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed & P. & S. nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἤ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. ALEX. & PHILIP. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νέμεσις ἦν . . μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνων, πρὶν ἢ προσκυ-

πῆσαι

σὺν ὁδηῖ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀνατρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ἔφ' Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ ἅπαξ τ' [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδὸν ἀπείρεπτοι, οὐκ ἀναχόμενοι τὰ ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεἰν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀμφιβύνιες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ ἢ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι ῥειπείροντες, ἢ τέλος, ὅτοι κρατοῖεν, παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μέν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῶν δὲ φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο· καὶ ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἐπιβάντες, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἔφευγον. ἐνταῦθα δὴ καὶ ἡ τῶν ἁρμάτων ἀνατροπὴ ἐγένετο, ἐπὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀναστρεφόντων, καὶ ἐν τῇ φυγῇ ἀλλήλους ἀναιρούντων. ἐπεὶ γὰρ ἐν τῷ ἐμβάλλειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐκ τοῦ εὐθέος ἐφέροντο, ἐν δὲ τῇ φυγῇ ἀνεστρέφοντο, ἐνταῦθα δὴ καὶ ἐν τῷ ἀναστρέφεσθαι ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐφέροντο, καὶ ἐν τῷ ἐναντίῳ ἀλλήλοις ἐνέπιπτον.

vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem jussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Jam mihi videndum est, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna *visa sunt attentione*: elephanti autem quidam *sunt*, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· ἅμα προσιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; Ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦτο ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐδὲν ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυμαστοποιία, [g] ἄλλως σκεῦα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ἐν πάνυ ταῦτα οὐ λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

[d] Ὀλίγοι] Ὀλίγων sola marg. *AIW.* [e] Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιώνιζων *Schol.* & P. [f] Ἐγένετο] Ald. ἐγένοντο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. [g] Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* [h] Ἐπεποίθειν] Ἐπεποίθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνακυμβιλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖθ' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita sunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τίμωντες sequitur, & sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῖθ' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, quum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖθ' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖθ' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖθ'. Est enim hic κεῖθ' pro κεῖθα, i. e. κεῖθα ὄχεα. *vacui currus*, sed κεῖθ' f. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic saltem κεῖθ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖθ' ὄχεα κροτάλιζον. *Sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖθ' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περιπίπτοντες] Vid. paullo supra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαινεῖν . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ὴ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηϰε; ἀλλ' ἐ μάτην γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἰ μόνον ἄξια ἦ θεάτρου δειχνύειν.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΑΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅπλα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ὅπῃ τῇ τέχνῃ; ἢ τί ποιῶν λα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲ γὰ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθ τ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, ἢ ἐμπνεῖν ἐς ϰ γλωττίδα λεπτόν τι, ἢ ἐμμελὲς, ἢ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timotheе, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, ϰ πιθανὸν ἐϰ τῶν Ἀθηναίων ὄθεν. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. cp. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor ſolum muſicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Aeolium involvat, haec enim duo ſaepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὰν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſaepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi apparcam, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant. Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, vicitque in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-*

λεις εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίᾳ τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίᾳ τὸ Βακχικὸν, τὴν Δωρίᾳ τὸ σεμνὸν, τὴν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρὸν. ταῦτα μὲν ἓν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ οὗ ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἵνα φαίνω, εὐθὺς ἐπιστρέφωσι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητὴς· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ὁμωνύμῳ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἔδοξε μὲν, ὃς ἡγοῦτο τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionide, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνύμου σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμωνύμῳ σου] Leg. τῷ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τῷ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne inprabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ᾐδεῖς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ὄν. Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ἔτι νῦν φανῇς, συρρέουσιν ὅτι σὲ πάντες, ὥσπερ ὅτι τὰ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὀξὺ δ' ἄρα ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθ' ὧν ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ δὲ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. εὖ γὰρ ὄφελον ἀπορρήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς ἡ μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim ajunt, nullus est respectus Musicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipsius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοῦ, ἔφη, οὐ φαύλου, καὶ μικρᾶς πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὅτῳσι πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις παρίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ ὅτου ἅπαντες εἰσονταί σε· ᾗ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, Laudem & gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

[a] Τὰ ὄρνια — πεπόνηκα] Tredecim illa verba desunt in *J*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνια, habeat τὸ ὄρνιον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, cauit & volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob has tam non praclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. *G. C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. *J. B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνια] Vid. *Aelian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνια] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα τὰ. Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omisit. *J. F. R.*

30. Ταῦτ' ὀξὺ δ' ἄρα ἠυξάμην] Lege δ' ἄρα ηὐξ... *Th. M.* At illud δ' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J. F. R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverf. indoct.* c. 5. *J. F. R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Asinii c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γάρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὲς λόγος. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. *J. B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonius*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς ἡ μουσικῆς] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perin-

Graecis omnibus? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt: ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent:*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ᾗ ὅπῃ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γοῦν αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὀπίτομός τε καὶ ῥᾳστα ὅπῃ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἔστιν. εἰ γοῦν ὅπλεξάμενος τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἑπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ὅπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἤτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὀλίγῳ βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γοῦν [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, ἤτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ἃ γάρ τοι πολὺς ἔτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύσει μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεῖσθαι τοῦτον ὅτι ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γοῦν ἔστι καὶ ὅτε τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαινέσονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed —ἔσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψόγον ἢ ἔπαινον. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G. C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrimque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit: certe nequaquam ad Graeca. Opſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J. G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἤτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J. J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa: ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J. B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro ἴσασι, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πόλε, καὶ συρίσαι, κρίνεσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ πρὸς τὸ πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

judicant vero aut ſeptem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiravit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar

[a] Δὴ] Δεῖ L. Δὲ Fl. *F.* P. &c. [b] Οὐκ] Deeſt haec particula in Ed. Fl. Adeſt in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ νόμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ νόμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepte ſententia oſtendit. Μᾶλλον eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ποτ' ἔμελλον ὑπ' ἀνθρώποις ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐῴκειν, ἐνομιζόμην. *F. G. G.*

Οὕτω δὲ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam ſuum, virum principem, Ἐσκεπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, καὶ ἀρετῆς ἁπάσης νόμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum ἔστω pro ὕστω. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cujus conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis ſecutus ſum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δικάζειν τύχοι, καὶ σὺ ἐπαινέσαις αὐτὸν, εἰς τὸ ὕστω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ τοῖσδε ἥκειν μοι τὸ ἐλπίδος καὶ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; ſublato poſt φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conſpicitur. Verto: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea laudaſſes, foret ut ita viderer jam ſpei meae terminum tetigiſſe, in unius ſuffragio ſuffragia omnium complexus.* *F. F.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari juſſerat *Jenſius*. *M. du S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum eſt in Scytha p. m. 593. εἰ χαλεπὸς ἔμελλε ἐν αὐτῷ γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον οὕτω λέγεσθαι. *F. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magiſtr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui paſ-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

ὁ οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῶν δικαίων λόγων, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ ἂν οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ὅτι πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, οὐ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπάντῃ ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ ξυνὰ ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόνος αὐτοὺς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστῳ μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκατέρου αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

ε Οὗτος] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σιγιστὸς ☾ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικὸν] Κανόνιον. C.

3. Ἐπιδικνύμην] Ἡ ἐπιδικνύμην ὑπερφυσικὸν, ἢ ἐπιδικνυείμην ὑπτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἐμέλλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Παλλὴ οὐδὲς ἐμέλλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ☾ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ ☾ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸ ἐφεξῆς. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ἔτυ ἀξιώσεσθαι τῶν γνώμων. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόσποντον περιαιρήσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἐβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta*. *J. F. B.*

96. Φανήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. B.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ

ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίαν· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos*. Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos*. In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῷ βασιλεῖ τῷ μὲ λόγῳ διηκριβωμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχεῖς ἴχνεσιν. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Colon. c. 2. 23. *J. F. B.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ὁ παιδεία. σύ γε ἡ μάλιστα ὅσῳ ἡ λθικὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθ ἧ τολμήματ, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ἡ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετ' παντὸς ἧ ἔθνους· ὥστε ἤν τι ἡ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὁ τῷ λόγῳ, ἡ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ μ' ὦ Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. *Αὐτὸν Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν *B2.* male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λδικὴν] Δύο δ' ψῆφοι τοῖς τοιούτοις ἀνίκειντο, λδικη ἑ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡμιόνους ἡ μίλαινα ἑ ἡ τέτρωμένη. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λδικὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἑ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἡ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. F.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷον υἱὸν ἵππου. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα ἑ τῶν λουσαμένων ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ἡ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδ. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epist.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ ὁ παρόντος ποιητέα. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρματα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simpliciſſime omnium exponitur per ellipſ. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δέ τις — ἡ ταῦτα, παιδιᾶς σύντροφ & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὕβρις, πολλὴ ἐστ; alibi τάδε ὕβρις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον σοὶ δοκῶ σεαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *somnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι ὀφθήσεται. ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὃς ἂν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον εἶναι παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα.

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *AiW.*

28. Ὑπνώμια] Ἀσύμια. *V.*

sule etiam, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. & nostrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 568. Ed. Lipsi. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & *rector* provinciae, quaecumque depravata. sunt *corrigere* & restituere: tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laert.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγου δὲ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Casaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μεν οὐδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὕτω ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὃς ἂν τις ἐνδιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, ἢ πάντων* omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scripterum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sit ne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est & aliis etiam erit, instar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος sive *finis* hic est *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. σοίγε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων] Opsopœus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi appertet* (sic *Bourdelotius.* at in Basileensi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet illas voces σοίγε δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Basileensi* adscripsit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, quum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans λαπσιπραγία, quae fugit omnes interpretes, praeter Clarissimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicarit, id quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὃς ἂν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χαρίεντα, δόξαμεν γάρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσασθαι ἡμῖν τὴν τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρροῦντας ἐς τὰς πολλὰς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη σφόδριον ἥξον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quiſquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditione oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Ab bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unico arbitro, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Nequenunc amplius locus dubio incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter judicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repreſſit loquendi curſum; quum debuiſſet ſequi χείριστον, vel ſimile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὴ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida jam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer qua ratione factum ſit, ut Viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior Interpres recte apoſiopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla paſſim apud Auctores occurrunt; de qua *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit. *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη σφόδριον ἥττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Piſae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Helade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ Ἀλοννήσου, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ὁ Διὸς ἐν Μακεδονίᾳ κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐν Δίῳ, ὡς φησὶν, ἱσταμένους τοῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, χρυσοῦς ὁ Ἀθήνησι. Sic enim commentatur: αἱ δὲ ἐν ταῖς Παναθηναϊκαῖς ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua *Joſ. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet *Heſychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem *Scaliger*. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. ſupra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

Ο[a] πρῶτ[Ω] Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπιθυμίᾳ τ[ῆ]ς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλ[Ω] ἀνὴρ, καὶ τ[ῶ]ν ὀπλοθυμάτων φιλομαθὴς τ[ὰ] δείσω· οἴκοι δὲ, εἰ τῷ βασιλείου γένους [b] ὢν, οὐδὲ τ[ῆ]ς πιλοφοριῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τ[ῆ]ς πολλῶν καὶ δημοτικῶν· οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν οἰκέται εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ὅτ[Ω] ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ἐτιμήσαν αὐτῷ Πέρ-

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. *Σκύθης*. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτ[Ω]] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. *H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὁν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανον W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐτιμήσαν] Ἐτιμίζωντι. *V.*

ΣΚΥΘΗΣ] *Προσλαλιὰ.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th.M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a. c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J.F.R.*

1. Πρῶτ[Ω] Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium*. *G.C.*

Πρῶτ[Ω]] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J.S.*

Πρῶτ[Ω]] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in πρωτ. ad Artes. *A.V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 255. *M. du S.*

6. Οὐ τὸ βασιλικὸν γένος] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 255. f. *M. du S.*

Ibid. Ὢν] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὁ οὐ βασιλικοῦ γένους ἀλλ', nempe ἀλλ' ὢν. *J.J.*

7. Πιλοφοριῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τ[ῆ]ς πολλῶν] Sic infra Τξ. c. 45. med. Πόντου — καὶ Σκυθῶν τ[ῆ]ς πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possidebant boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recensit *Hesiod.* bovem aratorem. *G.C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξόανον ἰατροῦ] Τάχος ἰατρός. *F.G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξόανον nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solonus* quoque voluit, facile admisimus. *J.F.R.*

Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξόανον ἰατροῦ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolans. ἐτίμησαν αὐτῷ ξόανον ἰατροῦ.* hoc est, *ipsi hostias immolans, sub nomine peregrini Medici.* *AE. M.*

Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξόανον ἰατροῦ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hamsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἰατρῷ δὲ ἐτίμησαν. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J.F.R.*

γω [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τοῦ ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου εἰς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὀπαδοῦντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσουσι τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς φρουροὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο πυνθάνεσθαι γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀσμῇ οἴνου σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

[a] Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. [b] Παρὰ] Sic recte Fl. *S. A.* Item Codd. M. & L. Περὶ male *J. H.* &c. [c] Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμονίτη. *G.*

24. Ἐπισώτατα] Multo ante vita functum. *G.*

Ibid. Ἐντίμουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται σφείσασιν αὐτοῦ τὰ μνημεῖα, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἕκατ. c. 9. Τανταροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσι. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. G.*

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. *S.* & *A.* recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τρόπῳ τοιῷδε· φασὶ μὴ ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζοντες, ἰέναι τε τὸν ἀπολόμενον πρὸς τὸν Ζάμολξιν διαπέμπουσι. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἐπιτελέοντες τῶν ἂν ἐπέλθοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdeloſiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia populos Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας, ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres.

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' ὑπὲρ μισθοῦ τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐνετείλατο ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ ηὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεχόλαπται, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό πως. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, οὐ δεξιτερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἔδοξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ΠΕΡΙΤΟΥ. *f* Εἰ] Erasa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in *P.* quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *h* Ἐγκεχόλαπται] Ἐκπεκόλαπται W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita coecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἀσαφῆς. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet διατοιοῦν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant διατοιοῦν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν ἢ μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαρν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἢ ἐποίησε. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύω τῆ νοσῳ aeque ac παύω τῆ νόσου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων ἐπεῖν, ἐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσαι φάναι. Nec tamen ἐπαύσε improbem. *J.F.R.*

34. Λευκὸς ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ ἰσχύει, καίτοι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ ἐ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι ἐ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἔστεφταί γε ἀεὶ, φασὶ, πυρετταίνοντάς τινας ἤδη πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ, καὶ μάλα εὐ Δί', ὡδὲν ἄπιστον, ὃς ἄλην ποτὲ ἰάσατο καὶ πόλιν.

Veruntamen coronata ſemper eſt, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope eſſe liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem ſanaverit.

3. Ἀλλὰ γὰρ ἔστιν ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μοὶ ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἅρτι καταπεπλευκὼς, ἀπὸ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος καὶ βάρβαρος καὶ μέτριος ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβοδὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελάμενος [a] ὑπὸ τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ἀμόγλωσσον εὑδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πάλιν αὖθις ὀπίσω χωρεῖν καὶ [b] πλοίου ἐπιβαίνειν, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν δὴ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. ἔτυχε

3. Verum enim vero, cujus rei cauſſa mentionem illius injeci, ſuperſtes erat Toxaris, cum Anacharſis navigatione modo finita, a Piraeeo adſcendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim deriderí ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in univerſum viae ipſum jam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio, navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Ana-

a Παρὼν] Sic *J. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverſo ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ.

57. Τοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρετταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. *I. quomodo hiſtor. c. 1.* Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum ſit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita diſtinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ, & ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos eſſe. Certe puriſſima illa Florentina editio caret diſtinctione poſt τινας. Non ſemel hic libellus prava diſtinctione corruptus eſt ſive a librariis, ſive editoribus. Sic paullo ſupra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ σὺν τῷ καὶ ὁ Τόξαρις ἐθαυμάζετο, τῇ τε ἀκριβείᾳ γνησίως, εἰ δὲ μὴ πᾶσι ἐφαίνετο ἔτι καὶ μᾶλλον, ὅτι ἐπὶ τῇ τῶν Σκυθῶν ἄκρᾳ ἀνακείμενος. *Ac inventus illic eſt ſepultus Toxaris, cum ex inſcriptione, licet ea non amplius extaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *inciſum erat*, ubi vulgo male, εἰ δὲ μὴ πᾶσι ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μᾶλλον, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male ſe habent haec, Καὶ ὃς φιλλον θαυμάσας, μικρὸς δὲ τὸ αὐτὸς εἰκὼν ἐσὼν, ὑὸς, καὶ πατὴρ. ὁ δὲ, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἀναπλάττει. ὁ δὲ, υἱὸς καὶ ὀφθεὶς μὲ αὐτίκα, ἀπέδρακέ σε. ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἐμφανὴς τοῖς τὸ εὐπροσώπων. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε λαβὼν ἡ ἔρως ἀναδραμών. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲ, αὐτίκα ἀπέδρακέ σε. *Atque ut impoſitus videris, mimus ejusdemque ſunt familiae, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas* (h. e. Pater talis cenſendus eſt, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero ſimul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus eſt, & maſcula quadam forma decorus: qui ſi tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Sulm.* punctum poſt ἤδη collocaverat. In *Pariſina* comma erat, rectius nihil diſtinctionis habet Fl. & *Obſequens* quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo ſublevatos eſſe.* Quod cum recte ſe habeat, *Jenſium* quidem ſecutus ſum in tollenda poſt τινὰς diſtinctione; nec tamen novam poſt ἤδη addidi, quia non opus eſt. *J. F. R.*

60. Παρὼν] Ex ſolo Cod. L. *Sulmanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* inquit. Sed id non adeo neceſſarium puto, quin ὑπὸ, etſi alibi non idem ſit quod ὑπὸ, hic tamen non ſit ineptum. Παρὼν τινὰς enim ſaepe ſignificare *a parte illius*, ſive quod proficiſci-

Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, paterius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχαιρε τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἅ τολὴ αὐτὸν ἐπιπαίσαι, παλαιότης ἦν· εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους ὢν τῶν δοκιμωτάτων ἄλλως, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐπιὼν ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἕλλησι μὲν ἐπαλαμένον, ὑποξεσμένον δὲ τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωφρονοῦντα, αὐτῷ δὲ τῷ Ἀττικῶν ἕνα τὸν αὐτόχθονα; ἦν μὲν γὰρ μεταπεποίηκε χρόνος.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τοῦ Δαυκέτου; ἐξαίρεται ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

d Τῷ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. *e* Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χῷ κεκαμμένον W. *f* Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ *V.* 70. Ἐπιπαίσαι] Allexit. G.

ciscitur ab aliquo, non solum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique offenderunt; verum & passivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 44. τοῦ λαλληθέντος αὐτῇ παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα αὖθις ὀπίσω χωρεῖν] Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα αὖθις ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. supra Ἀναχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τῷ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. Τῶ δοκιμωτάτων. *J. F.*

Τῷ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorem, quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut sit γένῳ τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐπιὼν ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἰδιωτικῇ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωφρονοῦν. verte *sine ferro, & jam lepidum*, seu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *furundum*, ut interpres. consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipsi.* 309. vers. 8. ἰξύσιν αὐτοὺς — κοίλῃ ἐσταλμένους ἐσθῆτι. i. e. *levi armatura instructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίτας. Noster iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὥσπερ δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte se habere, vid. supra *Tim.* c. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένῳ τὸ γνάθοιν. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξα-87 ρις τὄνομα, ὁ τ' ὀπφανῶν, ὥστε κ' ἐγνωῶς ἂν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ὃ ἐγὼ ἤκουσα ὅς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο εἰς Ἀθήνας, κἀν νῦν [a] ἀφῃρῆσθαι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μῦθος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἐκεῖνος. ὁ δὲ ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι μου γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ὑπὸ τοῖς ἀφ' μέσου [b] ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ὑπὸ ναῦν κατιέναι, εἴτως ἐτεταράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, ἀπάγαγε ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμους τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἃ δὴ σύ τε, κἀγὼ μὲν σέ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, *Hospes*, *unde nosti nos? Et ipse*, inquit, *inde sum*, *e vobis*, *Toxaris mihi nomen*, *non e nobilibus*, *ut eo tibi notus sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es*, *de quo audivi ego*, *Toxarin quendam Graeciae amore*, *uxore relicta in Scythia & parvis pueris*, *Athenas abiisse*, *& nunc ibi vivere*, *& in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse*, inquit, *ego sum*, *si quis de me adhuc sermo apud vos est.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse*, *& aemulum amoris*, *quo flagrabas*, *videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem*, *decretum jam erat*, *ante solis occasum retro rursus descendere ad navim*, *adeo perturbatus sum*, *cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem*, *& Zamolxin*, *patria numina*, obsecro, *tu me*, *Toxari*, *adsumtum tanquam peregrinum circumducito*, *& ea*, *quae Athenis pulcherrima sunt*, *ostendito*, *tum & reliqua in Graecia*, *leges optimas*, *viros praestantissimos*, *mores*, *celebritates*, *vivendi rationem & administrandae reipublicae*, *propter quae & tu*, *& post te ego*, *tantum itineris fecimus*; ne-

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβει Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὁ τ' ὀπφανῶν, ὥστε κ' ἐγνωῶς ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus*, *ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. ὡς αὐτὸ & κατ' αὐτό. saepe est *pariter*, *simul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Genes.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit: *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνωῶς κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτό, notavit Eruditissimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro discedere liceret, vertorem: *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus*, *ut ex eo tibi notus essem.* Haec ille. Sic fere *Dionys. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. vers. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἐγοῦμαι τὴν λέξιν ἰδικὴν τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κάλλιστα μάλιστα ἀφῄρηται τὸ ἄδηλον. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γέγονται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua causa, *ob*, *per*, *secundum* quam causam verteris, non multùm intererit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, ἀφῃρῆσθαι. *M. des S.*

93. Οὐκοῦν, ἦ δ' Οὐκοῦν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharsis*, *scias factum me discipulum tuum*, *tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complecteretur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ προείδῃς ἀθέατον αὐτὴν [c] ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρασιχὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολὺν ἀλλὰ θάρρει· ὁ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὕττως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὅτι χώριος μὲν, ἀποδεδημηκὼς δὲ μάλα. πολλὰ δὲ τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, καὶ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα ὕττω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πολὺν δέ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶναι. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ὅτι, πᾶσαν νομίζειν τὴν Ἑλλάδα σὸν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τὴν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

c Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. *V.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

* Τὰ] Aniculum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

pretatione ὡς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἴσθι, ὦ δᾶς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴς σου. *Ergo, infit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ὦ δᾶς, ἐπαίνει τὰ μέγιστα χαρίσασθαί μοι δοκεῖ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ὦ δᾶς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνάχαρσιν] Vide Τοξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χάρισμα δωσαίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε πρὸς αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ τὸ παρέργῳ θηταί σε τὴν ἔντυξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὐρήμει· καὶ ὃς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρίεσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρέχων τῷ εἰς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας ἔπος μόνον, εἴσῃ γάρ, ὅσην [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ χρηδαίμονα αὐτὸς ἡμῖν προσοισω, ὁ ἐπὶ ἀμυθίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσερχόμενον τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ὢν τὸ πρὸς ἡμῖν ἐπαλριδῶν, καὶ ὅμως τάχει πάλαι ἀφεὶς, ἧκε συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τὴν Ἑλλάδα, καίγε ἐπιτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανῇς τὸν Ἕλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quinmaxime illum affecturus videor, submissi-stranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publice illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

[a] Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* rectè, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. [b] Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ὑμῶν cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸν ξένον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*

60. Καὶ προξενήσεις] Προξενήσεις αὐτοῦ ἴσως. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρός τινα frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δίσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia rectè dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J. F. R.*

56. Ἐπιτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE. M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J. F. R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demoſth.* Προξενεῖς αὐτῶν. *F. G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, aris publicis ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J. G. G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Graevium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod rectè Edd. habent. Licet enim accusandi casus rectè quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujato* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερατticίζειν sciens, ut non lon-

go

officies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδα. ἡ ὅσα σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκέτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κτῆμα τὸ πρεσβύτην τοῦτον· ἀπάντων ἐπλήσθη σου ἡ Σκυθία, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δὲ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, καὶ ἔρως τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς καιρὸς, τοῦτο δίγμα δὲ φιλοσοφίας δὲ Ἀττικῆς. ἴσθι τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν δὲν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲ ἥσθη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ὀπημελεῖτο, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ σὺν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα, ἅπαντα ἔγνω σὺν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ

[d] Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥσθη] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ σὺν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ σὺν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. οἰκοῖλο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ὑπερπῆ ostendimus rescribendum esse ὑπερτῆ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse διατρίψη, sed alia manus διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἐμοῦ, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δὶ ἐκεῖνον. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνον δοκιμάζοι. καὶ ὀπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλον ᾖ τοιοῦτοι; ὥρα γὰρ εἰδέναι ὑμᾶς τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρον μὲν γὰρ κἀκεῖνον, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne sine capite oberret. Jam enim sciendum est cujus mihi rei caussa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο solum, sine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτο L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abest καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητος] Δημοποιητός ἐστιν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγενημένος. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parvum eum laudabat*; quum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. J.G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὃς ἐκεῖνον δοκιμάζοι. cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνον δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant quos ille probabat.* J.G.G.

89. Καὶ ὀπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane sic etiam attente interpretes, alter *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharsis initiatus est*: alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & si vis vel Graecismum vel sensum congruum, distingue, καὶ ὀπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα δὲ ἐμυήθη. J.G.

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, si-

illam affecto; sed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine constitutam, & secundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes solent.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset, jam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde

ἐς ἡ ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὴ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγλω μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τ' ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τ' ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ὀλιγοπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον ὅτῳ ἀληθῶς τ' γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατ' τ' πανηγύριν ἐκεῖνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ' πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι g τῶν λόγων h ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ πρῶτοι εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ i συγγραφάμενος προστά-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ἰμῖν] Et sic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. i Συγγραφάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραφάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyssea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. *Cic.* l. de Nat. Deor.

Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenset. *M. du S.*

91. Δημοποίητον γενόμενον] Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorsus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non οὐδὲν, vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀπαπαύσασθαι ὦ Σοφοκλῆς, εἰ μὴ ἐν Ἀγαμέμνονι ἀκέσαντι. *M. du S.*

2. Ἐπαγομένου] Delevi jota subscriptum, quod in *Parisina* Ed. sensum turbabat, non enim est dativus, sed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἰκεῖνος] *Telemachus* scilicet ex insula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἰκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyss. reperit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἰκεῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἰκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyss. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ' λόγον ὑμῖν. est & *specimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις est specimen. usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. observ. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ' λόγον] Malim δεῖξαι τ λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (δεῖγμα) τ' λόγων, vel δεῖξαι (τι) τ' λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραψάμ.] Ex L. haec scriptura. Sic Διπ. c. 29. & Παρ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμενος προστάτας] Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil absurdi habeat vulgata; sic saltem apud *Gregor. Nyssen.* Orat. funebr. in Basi-

τάτης, συναγωνιστὰς χρῆτο πρὸς τὰ ὅλα. οὐκοῦν ἐμοί γε οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ καὶ πάλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστιν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρέποντες ἅπασιν παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἃ δὲ οὗτοι ὑπὲρ δήμου εὐνοια, καὶ πάνυ ἐραστικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, συμφοιτήσας μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fiunt quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam facilis accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

II. Ut-

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Δεκάδι] Sic Edd. Δεκαδὶ W. c Οὗτοι ἐθέλωσιν. ἐθέλουσι γὰρ. ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Ατ. δικ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένη λέγει λίαν ῥητορικῶς Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

* Δημοσθένη] Δημοσθένης erat in Edicis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videt nostrum in *Demosth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένη scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνη amant. *J. F. R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφους τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia (praefules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare προσάτας ῥήσεως, γράφους, ἀπογράφους, ἐπιγράφους & συγγράφους, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accusat. c. 29. ἐπιγράφουσιν ἄκουσις προσάτην ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προσάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J. F. R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Opsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάδῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. P. a G.*

Ibid. Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philostratum* p. 564. βοᾷν δὲ ἐν αὐτῷ τὸ Ἑλληνικὸν, καὶ καλούσης αὐτὸν τῆς δίκης, &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide melioremi*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δευτέρᾳ. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo dispicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν οὗτοι] Haec verba: Ὅτι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul*: Fi-

„ que

11. *Utique magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὑπονοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ἥτις μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὤτου ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἡ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίοις, περὶ τὸν Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, οὐ ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιήσαιντο

d Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξηται male *S.* & *A.* *e* Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σι. *f* Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *F. H. P.* &c. *g* Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *F.* Fl. *H. P.* *h* Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, quidquid optimum eſt.* Legit igitur, καὶ τοῦτ' γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τὸ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ fim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulinum* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ &c. quam diſtinctionem merito improbat Cl. *Fenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Fenſio* correxi. *F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὤτου ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὤτου ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *F. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὤτου ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet, rapiabit.* *F. F.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilices* & *abibit* exprimere ſtuduſimus. *F. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ ὤτου] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸ τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *F. B.*

61. Παρέλθοι τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιμι, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] ἐπίστεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, ἀλλ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς ἱκανὸς, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manus significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρεὼν χεῖρα. W. *b* Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. *c* Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. *d* Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. *e* Φησὶ] Φασὶ male Fl. Recte cett. *f* Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀναπρέων. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius ex Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J.G.G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F.G.*

73. Ἔδοξα] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξεν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J.G.G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἄνασσε πελάλοις. *J.F.*

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Ascreo Ceüs* factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, ἀλλὰ ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαγίδ' Ἰστρίας χρὴ πᾶσ' εὐδιάλλακτον ἰλθόντας ἀφορμᾶι δίκαι. Fuisse autem Ceüm inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceüs. Vid. *Macrob.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lactantium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J.M.G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἄλαι duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σατηρ. *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἰχυτιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemeri. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄστυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: κῆ ἱρίςιοσι δὶ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τ πατρίδ πόνυσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνίας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμ Ἀτλικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum cccexxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ἔτός ἰςιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ὑπ τ Ἀτλικῆς ὥδε τ Ὑμηττὸν, ὑ τῇ ἐπωρίᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus λόγ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηςότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπ appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (Ἡφαιςιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ὁ ἰθικὸς, non autem Ἐφεςιάδων) ut ubi ἄποθεν τ ἄςεως vivat, addit: συνίγνων ὅτι Τίμων ὁ ὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπ, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, ὐκ ἠδύνατο ἤρια φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nanciscī in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀποῤῥίξας ψυχὴν βαρυδείμονα κείμαι·
Τύμων δ', ἴ πύθοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cum duæ sint Ἄλαι, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἄλαι ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῆφε ἐ μέμνασο ἀπιςεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ ζεῦ φίλιε κῆ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερείδης] (Ἐπερείδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: *Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸ ἀγκῶνα θαπέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρίψασα*, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego *τὴν παρειὰν ἐπιρείσασα*, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, *ἀγκὼν χειρός*? Scio quidem, & monent veteres magistri, *ἀγκὼν* quandoque esse *ἐπικαμπὴς τοῦ χειρός*; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, *ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι*. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem *ἐπιρείσασα* ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed *numerosius*.

Ibid. 7. *Ῥυθμοῦ*] *Ῥυθμὸς* & *μέτρον* non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim *ῥυθμὸς* ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque *Æschyli* in *ἐπτὰ ἐπὶ Θηβ.* qui ait, *βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται.* pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in *περὶ τῆς ὀρχήσεως*, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, *ἕτερα μὲ γὰρ ὁ ποιῶν, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει.* Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa *μέτρον* & *ῥυθμόν*! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, *ἀρχαῖα ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία.*

Pag. 103. 28. *Ὑπὸ μανδραγόρᾳ*] Illius enim vis *ὑπνοποιὸς* est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. *τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἅρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, καταμίζει.* Est & tale aliquid in sexto Platonis *περὶ τοῦ πολιτείας*, ubi *ναυκληρῶν* dicitur *μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.*

Pag. 105. 41. *Κοσκινηδὸν*] *Παίζει χαριέστατος* scriptor *περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον*, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, *πιτηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδὸν.* Ceterum cum ait *σεισμοὺς* fieri *κοσκινηδὸν*, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. *Ῥαγδαῖοι*] Notandum hoc Luciani judicium, qui *οὗτος ῥαγδαῖος* dici *φορτικῶς* in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem *ῥαγδαῖον*, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici *κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ὄμβρου.* Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non *οὗτοί τε*, legendum est, sed *οὗτοι* tantum. Quod autem vocem hanc *ῥαγδαῖος* in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. *Κιβώτιον*] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus.* Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod *κιβώτιον* Luciano in hac historia dicitur, aliis *λάρναξ* est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. *οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι*, ait, *τὰ Δευκαλιώνεια φασὶ σημεῖα τῆς λάρνακος ἀφιεμένην ὄλυμπον γενέσθαι χειμῶνος μεν ἤδη πάλιν ἱσταμένου, εὐδίας δὲ ἀποτάσεως.* id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca emissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. *Λυκαονῖ*] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. *Ὦ θαυμάσιε*] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita *ὦ γυναῖα, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε*, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. *Δευκαλίωνες*] Etsi constet plures fuisse Deucalliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates *θνητῶν*, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. *Μηδὲ ἀναγνόντες*] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta *ἀπὸ τῶν γηλόφων αἱματραμμένων.*

Ibid. 89. *Σωτῆρα ἐπ' εὐαγγέλιοις*] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant *σωτὴρ ἐπὶ θεῷ.* Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, *σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece *σωτήρ.* Terentius: *servatrix mea.* In Graeco haud dubie erat *σώτειρα*, quid enim aliud?

Ibid. 91. *Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐχατιὰν*] Cave fis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia.* nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐχατιήν. ὀΐω δ' ὁμαλὰ, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις θάλλον σταδίῃ ἐνέπρησε μιλάκῃ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter *ἀγρόν.*

Pag. 111. fin. *Νύμφαι*] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. *Ἐπιμενίδης*] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶ Περσικῶν δίκα ἴτισι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore afferant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐνευσάμῳ] Libentius legerim ἐνευσάμῳ maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐνευσάμῳ, sed ἐνεευσάμῳ.

Ibid. 6. Σᾶς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· ἐπεὶ καί σοι τάφος, ὦ ἄνα, σεῦο
Κρῆτες ἐποιήσαντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνω ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε καταλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃν τοίνυν ἔχειν λόγον Κρῆτας τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum ὀλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Cretes filii sui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem exaedificasse* (ita loqui amat Ennius; ifthuc autem ἐξοικίσαι Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἐπὶ τοῦ ταφῆς. unde fortasse legendum ἐπὶ σοῦ ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατόμβας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβοας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τῶ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖζ, & ἀσηθεὶς pro λυπηθείς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐκ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείην ἀπολομένῳ τὸ κειμηλίων.

Pag. 114. 24. Οὕτωσί τοι εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. ἑτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque ἑτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶ φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶ Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ἐν Ἐθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἡγανάκτει] Lego ἀγανακτεῖ, & πεπόηκεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur ἀλλ' παρικκάσιος. de hac voce ἡσθὲν, contra Bud. & Vallam. ὀρχηθὲν, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα μιόταλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, μιόταυα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρως μεγάλης] Puto scripsisse Lucianum λήρως μεγάλως μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρως nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδῃ πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solocismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὦ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συντρίβη ὥσθ' τὴν πίτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, σωτρίβη περὶ τῇ πίτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιάθυσαν, fecerunt ὥσθ' τὴν πίτραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πίτραν legas, alius, si περὶ τῇ πίτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ διχόμυς ἐξέθλιβε μὲ τ' αὐλίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τ' χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀπαλάλυθον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius vocalis defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, ἢ scilicet, ἢ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes emoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ἴσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῇ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιμώσου] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιμώσου.

Ibid. 63. Εὐνοϊκὸν ἂς ἐμοί] Legerim εὐνοϊκὸν ἐς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat ἐς ἐμὲ in lingua communi, & ἂς ἐμοὶ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ἂς ἐμοὶ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Καταλύσεν τὸ θύραις] Suspicor legendum θύραις, *in area*. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non τὸ θύραις, quemadmodum scripsit supra, καλλακκελιζόμενοι ὑπὸ μοχλοῖς & κλειστοῖ.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατακείσῃ] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἰσιδίου τ' ἀρκούντων ἐξεστὶ κτήσεσθαι, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξαντες, τὰ δὲ καλλακτεύσαν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, ἢ μετροῦντες, ἢ ἰσάντες, ἢ ἀλφψύχοντες. libenter legerim ἀλφψύχοῦσι, ea ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρ παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μέτρον] Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τῶ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μοι χοδιαμοῦν] Cum sequatur mox ἀναίγου τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγὸς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐκ' ἀρότῳ παιδὸν γνησίων] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit,

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχον δυσμόρων βίᾳ.
> *Heus, liberorum ne sulcum feras Diis*
> *Invitis.* ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρου τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς εἰς ἅδου μᾶλλον ἂν καλαζόνας ἐν ἀλεκτρύοις ἢ μὴ τετριμμένους ἀγγείοις ὑδροφόρους. At pro τετριμμένους legendum eſt τετρημένους, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένους, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν διαρρῦναι χεῖθρα ἐκχυθησομένου] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, in πλούτ. de ſervo oblivioſo,

Ὅσις σκαλάβυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐκιλλήρησεν πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ ὡς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκεῖνο εἰ μὴ ὡς τὸ ἅπαξ ἐμφρίζεται τὸ κακῶς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέρως] Σκέλεσι videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: ῥᾷστον ἂν ἐς ὑμολογούμενον τελέσειεν ἄρχη τε πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum perveneris*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaniana*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνίων ὠκύτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ἐναίρων ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεσε δὲ ὕσπληξ] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲ ἀγαθὸς δρομεὺς τὸ ὕσπληγγον εὐθὺς καθαιρεύσας, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς] Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τοι

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολοῦ ἄξιος πρίασθαι βρόχου] *Ex laqueo pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecuniâ legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαιμι] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λίνον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμωνα] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆ ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δάους & Τιβίους &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Pluvres annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύθριμμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ παρὰν ἄλλος μαστίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱστοτροφίας] Ἥπιος νόος, ut ait Comicus, διὰ φαγεῖν (id eſt ἀκριτικὰ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενέστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασιλικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκου καὶ Καλλίου] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν πρόσχυσιν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἰδὼς πόσους ὤδηξε Στράτιος. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσώριστον &c. ἀκλαυστός] Hujus λῆρος veluti στρῖμμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῆ χρυσοῦ γένες.

Pag. 139. 43. Βαθυκήται πόντου] In Mſ. Cod. βαθυκοῖται. Videlicet βαθυκοῖτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κοίτου habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κόιτος brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πιεῖν scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα θανεῖν ὡς μυγαλῆσιν ὄλεθρον

Ῥίπτειν θ' ὑπερθῦ, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτου.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μυγαλῆται pro βαθυκῆται? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, at a Luciano lectum est, βαθυκῆται scilicet. locus est in libello περὶ Σοφοκλέους ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἦν θ' ἓν αὐτῷ ἥδη] Mſ. Τί ἦν ὅτε τῷ ἓν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ὃ γὰρ δεῖ εἰκάζειν? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτον] Mſ. Cod. δυσπάνοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦσι τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἦν &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mſ. καθελείπων αἰεί, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερόλβῳ θ' Κλεινῖ] Homines sunt sua μοιχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae fecit. sic habet p. 197. ὃ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἴδως τὸ σοφὸν ἐχόμενος διδάσκειν, ἅτε ἤδη αὐτὸ, ἐπιφάμενος, ὡς ψευδῶς καὶ ἐξαπατῶν ὑπεροφθῶ, σὺν ἔχω ταυτὸν τὴν ἀναίδειαν. Emenda meo praesidio, σὺν ἔχω ταυτὸν τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se situm illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχείρισας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκος] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψω] Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ ἢ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῆ κολάκων.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑκόντας] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑκόντα ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur κατ' ἰδιώτας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Σύβαριν γὰρ ἁλοῦσαν ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἑκόντες ἐπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πάντων μάγιστα προθυμέατο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἑκόντες, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ὁμοθυμαδὸν, *omnes animo Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑκόντες per, κατ' ἰδιώτας, aut κατὰ ἰδίωτα, sed ἀθρόοι, vel πάσας κατ' ἰλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἑκόντες conversum per ὁρμητὸν, at illud ἑκόντες legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: Ἦν δὲ ἀμφὶ ταῦτα τὰ μέταλλα ἔμελλον λάξεσθαι ἀργυρίου ἑκάστῳ δέκα δραχμαὶ &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ἑκόντα per ἡσυχῆ conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὕτοι ἀπόβλητα] Ex *Homeri* versu.

Οὕτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐριδήματα θῆρα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προεδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέραλλας] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιθυλεύσοί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθοῖς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μὴθ' ἥκειν] Mf. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἑλίκι βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκστῆναι τῶν ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἐραστὰ. νεοδίδακτοι ἀθύρματοι *quomodo intelligendum.* διδάσκαλοι, διδασκάλων. *discipuli apud Terentium, ἀστῆ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ quomodo intelligenuum.* Ἐπιπλοΐν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud schol. Pindari emendatus.* ἔθνεα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* παρὰν. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Planti locus adversus Palmerium confirmatus.*

PAg. 151. 61. Εἰρεσίαι τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigia alarum.* Ita γεωμετρικῶς poeta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὺ φημὶ] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῖν ὑποσκήπτομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποσήσομαι *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde illud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρακας σύρει] Notum proverbium, ἄνθρακας ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰθόμβιον γάϊ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ἐς τὸ νῦν νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut luces ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν ἀστράπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παρὰ τούτῳ] Recte τοῦτο; quippe cujus imago ibi, in ἐκατιᾷ scilicet. Nam ἐκατιὰ est χωρίον νομίας ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίνης pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παντηγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Παρὰ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personis, Δίκαις, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βέμβηξ.

Ibid. 96. Ὑπεροψίᾳ] Editi quidam habent ὑποψίᾳ, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, ὅ τι ὑποψίας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ibid. 97. Ἑλίκι βωμὸς] Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλίκι primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικεκρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθὼν] Mf. ἠθῶν.

Ibid. Μονήρης δίκιτας] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιῶται dicebantur. Laert. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖτω] Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχία significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστῆναι τῶν ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστῆναί τινος, sed τινά; itaque pro ἐκστῆναι τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ὢν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*; vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολίᾳ] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννον ἀόσιον, σύκολον, palam est legi debere δύσκολον. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τι ἢ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τι ἢ δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττῃ ἢ ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαττίζοιλα] Male in libris scriptis πίστοιλα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἑαυτὸν αἰτήσαντι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ὕπνος, aliud δῦπος; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων δηθυράμβων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, δηθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ περιπῳδὸς ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, που τὰς φρένας ἔχεσι; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀσυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco δηθύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ἄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἐ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παῖδων χοροὶ σωσιλεβέντες ἐν αὐλῷ ἐ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Erasmi* codex habebat, ἢ γὰρ &c. scilicet ἀφ' παρενθέσεως.

Pag. 161. 87. Ἐνιέφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ὑόασκεν ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδᾷν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾷν ὑπολήψονται ἐ ἐπιθυτεύειν, ἢ ἐφαπτάζειν μὴ ἐθελόντων δίδοναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ ἐ βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐρεχθηΐδι] Mendum est. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basilienfi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, ἢ τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρέστος, εἶδν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ἔφυλε, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro ἢ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρέστος, ὄφελον εἶδὲν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελον εἶδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua δίκαιον, & δέξιον τῇ βελῇ, id est, κατὰ τὸ δέξιον τῇ βελῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem fusci pere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἔρεισμα τ' Ἀθηναίων] *Magnifice sane.* Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρεισμα τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρεισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νέος ἂν ἥμαρτε ἐ μάτην τὸ φρονεῖν ἐρεισμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐρεισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μάτην τὸ φρονεῖν ἐρεισταμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖ, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω ἢ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. cum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τιλαῖν ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἤτοι φάρμακα πώσεως decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἰσόγαγεν ὄθματα δίφρου.

Sed quid hoc, quaeso, ἰσόγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρου? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νόσων (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα πολλῶς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *motus*, vel

Agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθομαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρε (δίφρε est ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, κινήσαντα ἅρματα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides τὸ πρώτῳ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχίαι βραχεῖαι. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienfis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & MSS. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίας] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλήν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγχίσῃς ἀγχίσῃ;] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι κἀγὼ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc fit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ σοι κἀγὼ τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἐδεσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλείονων ἀρτυμάτων συντιθέμενον παρυκεύειν δέ, τὸ παράσκευάζειν, ἢν καρύκῃ φασὶν αἱματοῦσθαι τὴν χρόαν ἔχοντα. ἄλλοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὀνόμασαν, ἐκ ἀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ ὁ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἔτι τῇ κύλικι] Unde ἀφελίξεις & λόγοι ἐκκυλικιεῖοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. ἐὰν ἀκούσωσι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν τὴν κύλικα ἔχοντα; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ἐν δὲ τοῖς συμποσίοις τὸν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à voir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μυρίαν ἐφλισπώνων ἀσυνέτησιν. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τις quidam φωσφόρος exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Adhæc quid dicas, Lector, niſi, δῦς, ὦ παῖ, δῦς ἐμοὶ λακάνλω, ἐμυσείω γάρ?

P. 172. 21. Πάντοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ ἐν Πλούτου] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιδρομήκασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτεμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς ἐν ἑστιάσεσι.

Ibid. 34. Ἐπτάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἵνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σωστῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

—— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

—— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.